

பதி
ஆழ்வாசரம்பெருமானார் ஐயார் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி 10, 11 பத்துக்களும்
திருக்குறுந்தாண்டகமும்—
திருநெடுந்தாண்டகமும்

புரோக்த பிரதிவாதிபயங்கரர்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியவை

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது
திருநகஷத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக
வெளியிடப்பட்டன.

— மூன்றாம் பதிப்பு —

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிரிங்ஸில் அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம் :

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

விலை ரூ. 5—0—0

துன்முகிஸ்ரூ வைகாசி விசாகம்

1956

ஆதினார் எம்மெருமாருள் ஐயர் திருமடிகளே சாணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

[மூலத்துப் பிரதிவாதி பாயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஐயற்றிய நிவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

—: 0 :—

பத்தாம்பத்து—முதல்திருமொழி, ஒரு நல்சுற்றம்.

உரைபகுதிகை:—இவ்வருள் தருமா ஞாலத்தைத் திருத்திப் பணிகொள்ள விரும்பிய ஸர்வேசுவரனால் மயர்வற மதிரைமருள் பெற்ற ஆழ்வார்களுள் மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவுரித்த திருமங்கையாழ்வார் வழிபுரிக் கப் போனவடத்தே யாத்ருச்சிகமாக எம்பெருமானடத்தில் மந்திரோபதேசம் பெற்றதனாலும் அவனது தீவ்யமங்கன விக்ரஹத்தை ஸேவித்ததனாலும், அப் பெருமானது காலாதிமைப் பற்களால் கழற்ற தேர்த்தோபதேச பகவத்பாகாடவிந்நத் தில் வாய் வைத்ததனாலும் அஞ்ஞானவிருள் நீங்கத் தத்துவஞானச் சுடரெழுந்து எம்பெருமானைப் பரிபூரணமாக அதுபவத்து அவ்வநுபவத்தாலுண்டான ஆரத் தாதீசயத்தை வெளியிடுமாறு, ஆசுகவி மதுரகவி சித்திரகவி விஸ்தாரகவி என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் பாடவல்ல பாண்டித்யமுடையவராய், தாம் உஜ்ஜீவக ஹேதுவாகப்பெற்ற திருவஷ்டாக்கூர மஹா மந்திரத்தின் வைபவத்தை வாடினென்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே பன்னியுரைத்த. அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளின திருமந்தார்த் தத்துக்கு எல்லேவெமான தீவ்ய தேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று மகோதசங்கொண்ட, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெரு மான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்தைத் தேடி வடக்கே யெழூத் தருளினவளவில் 'திருப்பிரிதி' என்னும் தீவ்யதேசம் தேர்பட, இரண்டாந்திரு மொழியால் அதனை யதுபவித்து, அதன்பிறகு வநதியை வணங்கி, அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீ பதரிகாச்சரமத்தில் ஸர்வதிகொண் டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்தாராயண மூர்த்தியைக் கைதொழுது, பிறகு சாரங்கராமம் கைமிசாரணியம் சிங்கவேள்குள் றம் திருவேங்கடம் என்னும் திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸனஞ் செய்து அவ்வளவோடு வடகாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவத்தைத் தலைக்கட்டி,

அதன் பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகத் தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றை யதுபவிக்கத் தொடங்கி, திருவெவ் வுள் திருவல்லிக்கேணி திருநீர்மலை திருக்கடன்மலை திருவிடவெந்தை திருவட்ட புயகரம் திருப்பரமேச்சரவின்ணகரம் ஆகிய இத்திருப்பதிகளை யதுபவித்து, அதன்பிறகு, திருக்கோவலூர் திருவயிந்திரபுரம் என்னும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிக ளிரண்டையும் இரண்டு திருமொழிகளாலதுபவித்து. அதன்மேல் மூன்றாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகச் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளை யதுபவிக்கத் தொடங் கித் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம், காழிச்சீராமவின்ணகரம், திருவாலி திருக்கரி. திருநாங்கூர்ப்பட்டு ஒரு திருப்பதிகள், திருவிந்தலூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம் பூங்குடி, கூடலூர், திருவெள்ளறை, திருவரங்கம், திருப்பேரங்கர் (அப்பங்குடத் தான் ஸர்வதி), மந்திபுரவின்ணகரம் (நாதன் கோவில்), திருவிண்ணகர், திருநறை பூர், திருச்சேறை, கோழந்தூர், சிறுபுலிபூர், திருக்கண்ணமங்கை, திருக்கண்ண புரம், திருக்கண்ணங்குடி, திருநாகை ஆகிய இத்திருப்பதிகளை யதுபவித்து ஒன்ப

திவ்யாபரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை

தாம் பத்தன் இரண்டாந்நி ருபொழியோடே சோதமாட்டுத்திருப்பதிகளின் அதுப வத்தைத் தலைக்கட்டி,

அகற்சுப்பிறகு பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளை யதுபவிக்க விரும்பித் திருப் புல்லாணிமையும்திருக்குறந்தருடையபம் அதுபவித்தவளவிலே மலைநாட்டுத் திருப் பதிகளில் ஒன்றான திருவல்லவாழிலே திருவுள்ளஞ் சென்றுபுக அதனை யதுப வத்துமின்றும் பாண்டிநாட்டிலே புதுந்து திருமாலிருஞ் சோலையையும் திருக்கோட்டி யுடையபம் அதுபவித்து இவ்வாறவோடே பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவத் தைத் தலைக்கட்டி ஒன்பதாம் பத்தையும் முடித்தாராய் நின்றார் கீழ்.

ஏற்கெனவே இவ்விருந்தரு மா ஞாலத்தில் இவ்வாழ்வார்க்கு இருப்பு அல்லாமாநித் திருநாடு ில்ல வரைவு உண்டான வளவில் எம்பெருமான் இவர்க்கு இவ்விபூதியிலே சில திருப்பதிகளைக் காட்டி இவருடைய ஆசையை மறைத் திட இவரும் திவ்ய சேசாதுபவத்தாலே களித்துப் போதுபோக்கி நின்றார். இனி, பண்டிய ஆசையே இவர்க்குத்தலையேடுத்தகாயிற்று; அதாவது, இக்கொடு வுலகத்தி னின்றும் நலமந்தமில்லதோர் நாடாநிய பரமபதத்திற்குச் செல்லவேண்டு மென் றும் விருப்பம் கிளர்ந்தது. 'எம்பெருமான் இனி நம்முடைய அபிமதத்தைத் தலைக் கட்டியல்லது நிலான்' என்கிற நிச்சயமுந் தோன்றிற்று. பயணம் புறப்படுவ தாகவே பாரிப்புக்கொண்டார். பிறத்தகத்தில் நின்றுப் புக்ககம் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வளித்தவிடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம்பழிகி யிருந்த பரம பீரமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணிந்து 'நங்காய்! நான் போய்வருகிறேன்; மாதே! நான் போய்வருகிறேன்' என்று சொல்லிவரச் சிலகுறங்கன் ஏழியிறங்குமாபோலே. இவ்வாழ்வாரும் தம் புக்கக மாநிய பரமபதத்தின் பயணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டிற் கிடமான சில திருப்பதிகளிலே சொல்லிக்கொள்வதாக அழைந்து புறப்படுகிறார் இத்திருமொழியில்.

மற்றைத் திருமொழிகளெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் இத்திருமொழி பரம விலக்கணமாயிருக்கும்; ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் இரண்டிரண்டு திருப்பதிகளாக (செகனாப் பாசுரத்தவிர்த்த) ஒன்பது பாசுரங்களிலே பதினொன் திருப்பதிகளை அதுபவிக்குமழகு மற்றைத் திருமொழி யொன்றுக்கு மில்லை கிடர். ... *

ஒருநல்சுற்றம் எனக்குப்ரோண்டோருள் * வருநல்தொல்கதி ஆகியமைந்தனை*

நேருநல்கண்டதுநீர்மலை*இன்றுபோய்க் கருநெல்குழ் கண்ணமங்கையுட்காண்டுமே.

ஒரு நல்	சுற்றம்	அத்தவிதிய விலக்கண டந்துவாய்	கண்டது	லேவித்தது
எனக்கு உயிர்	முன்பொருள்	எனக்கு ஆத்மாவாய் சிறந்த பொருளாய் யிருப்பவ னாய்	இன்று	இன்றைக்கோ வென்னில்,
வரு நல்தொல்	கதி ஆகிய	மேல்வாய் போகிற நல்ல ப்ராய் பூமியும் தானேயா யிருப்பவனான	கருல் நெல் குழ்	கருவடைந்த பயிர்களால் குழப்பட்ட
மைந்தனை	நேருநல்	நித்யயுவாவான பெருமானே நேற்று	கண்ணமங்கை யுள்	திருக்கண்ண மங்கையிலே
			போய்	சென்று லேவிப்போம்,
			காண்டும்	

***—எம்பெருமானே நேற்று திருநீர்மலையிலே கண்டோம், இன்று திருக் கண்ணமங்கையிலே காண்போமென்கிறார். திருநீர்மலைநீர்வண்ணப் பெருமாள் பக்கலிலும் திருக்கண்ணமங்கைப் பத்தராவிப் பெருமாள் பக்கலிலும் பரமபத ப்ரயாணத்திற்கு விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறே னென்பது உட்கருத்து.

ஒருநல்கற்றம் = “பிதா ச ரக்ஷகச் செந் பந்தா ப்நேயோ மமபதி — ஸ்வாமயாதாரோ மமாத்மா ச போக்தாசாத்ய மதுதிநி” என்கிறபடியே திருமந்திரத்தில் தெறுகின்ற ஒன்பதுவகையான உறவுகளையுடையவன் எம்பெருமான் என்பது அறியத்தக்கது. உடன் பிறந்தவர்கள், வயிற்றில் பிறந்தவர்கள், தாய் தந்தையர், பிரமன் ருத்ரன் முதலானவர்கள் ஆகிய இவர்களை பந்துக்களாகக் கொள்வாருடைய கொள்கைகளைப் பூர்வபக்தமாகச் செய்பெருமானே உட்கருவல்லவறு எனத் தெளியவுரைக்கிறார் ஒருநல்கற்றம் என்று. உடன் பிறந்தவர்கள் பந்துக்களல்லர் என்பதை யாலியிடத்திலும் இராவணன்ிடத்திலும் காணலாம். தாய் தந்தையர் பந்துக்களல்லர் என்பதைக் கையேயிடத்திலும் ஹிரண்யகசிபு விடத்திலும் காணலாம். மாதாபிதாக்கள் தங்கள் புத்திரர்கள் மெய்வாவிதோடு யென்று உபேகித்தல், க்ஷாமகாலம் வந்தவாறே ஆள் பார்த்துத் துற்றிலேபோக்தல், விஸேகரீ விற்பனை செய்கல், மரணசமயத்திலாவது எம்பெருமானை நினைத்துக் கரைசேர வொட்டாதபடி “சொர்விலுல் பொருள் வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றமிருந்து” என்கிறபடியே அலைத்தல் பிடித்தல் செய்யாநிற்பர்; ஸ்திரீகளுக்குக் கணவன் பந்துவல்லன் என்பது தருமபுத்திராநிகளிடத்திலும் வளனிடத்திலும் காணலாம்.

இவர்களெல்லாம் பந்துக்களல்லரேயாதிலும் வாட்டுக்குக் கண்காட்டியாய்ப் போருகிற சந்திரன் ஸூரியன் முதலான ரக்ஷக்கவல்ல பந்துக்களாகக் குறை யென்? என்னால்; அவர்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு அஞ்சித் தாங்கள் வினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கப் பெறாமல் நாழிகை கூறிட்டு உதப்பதும் அந்தமப்பது மாய்ப் போருகையாலும், இரணியன் இராவணன் முதலானருடைய கைகில் அகப் பட்டு இழிதொழில் செய்து திரிபவர்களாகையாலும் ரக்ஷகப்பந்துக்களாக மாட்டார்கள். த்ரிலோகபாலகனென்று பேர்கமங்குமந்திரனும் ‘எம்முடைய பதவி எப் போது நமுவப்போகிறதோ!’ என்று அஞ்சியிருப்பவனும் இந்திரஜித்தின் கைகிலே அகப்பட்டுக் கொண்டு கட்டுண்டவனும் மஹாபலி போல்வார் கைகிலே செல்வத் தைப் பறிகொடுத்துக் கண்ணுங்கண்ணருமாய்த் திரிபவனுமாகையாலே பந்து வாகமாட்டான். நான்முதலும் மதுகைடபர்கையிலே வெதக்களைப் பறிகொடுத்து ‘கண் இழந்தேன், தனயிழந்தேன்’ என்று நிலத்துழாவுகையாலே ரக்ஷகப்பந்து வாகமாட்டான். ருத்ரனும் ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிப்பதையே தொழிலாக வுடையவனாய் விடாமல் முகத்திலே கெருப்பைச் சொரிந்தாற்போலே தழல்நீர் வண்ணனாய், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை ‘அறுத்துத் தா, பொறித்துத் தா’ என்று கொடுத்தொழில்களைச் செய்வத்துக் கொள்ளுகையாலும் தன்னையடுத்த பாண ஸூரனை ‘தலையில்பூவாடாதே ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று பிரதிஜ்ஞைபண்ணி வைத்து, தன்னைத்தொழுத கைகளைக் கள்ளிக்காடுசீய்த்தாற்போலே சீய்க்கக்கண்டு ‘உயிருண்டாகில் உப்புமாரி புண்ணலாம்’ என்று நெற்றிக்கண்ணை மறைத்துக் கொண்டு நழுவினவனாகையாலும், லோககுருவாய்த் தனக்குப் பிதாவான பிரம னது தலைமையத் திருகிப் பாதசியாய்க் கையுங் கபாலமாமாய்த் திறத்துக் கிடந்த வாசல் தோறும் புகுந்து தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு திரிந்தவனாகையாலும் பந்துவாக மாட்டான்; ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட நிலைமையிலும் தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முகங்காட்டியும் இன்சொற்கள் சொல்லியும் அகவாயிலே நின்று ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் பரமபந்து—என்கிற ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரப்பொருள் தோன்ற ‘ஒருநல்கற்றம்’ என்றாராயிற்று.

எனக்கு உயிர் = எம்பெருமான் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் உயிராயிருக்கச் செய்தேயும் இவர் ‘எனக்கு உயிர்’ என்றதற்குக் கருத்து யாதெனில்; உயிராஸிட்டுப்

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை

பிரிந்த வந்து ஒரு பொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்கமாட்டாதாப்போலே * அவனை விட்டகன்று உயிராற்றுகல்லாகத் தம்முடைய உறைப்பைச் சொல்லுகிறபடி.

ஒன்றை * நான் உலகத்தில் பொருளானது மரணத்தையுண்டாக்கும்; அதாவது—தீவ்ய நிபித்தமாகப் பிராணனை விநாயர் பலருண்டே; எம்பெருமானாகிற பொருள் அப்படி அகர்த்த ஹேதுவன்றியே ஸத்தையை யுண்டாக்கும் பொருள் என்றபடி. [வங்கலசொச்சு] முடிவான பராய் பூமியும் தானே யென்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருநீர்மலையிற் சென்று பணிந்தோம் நேற்று; இன்று திருக்கண்ணாமங்கலத்திற் சென்று பணிவேம் என்றாயிற்று. 1

பொன்னையாமால் பை அன்னியாந்தோர் மின்னை*வேங்கடத்துச்சிவிகண்டுபோய்*

என்னை பாளுடையசனை பெம்பிரான் றன்னை*யாம்சென்றுகாண்டும் தன்காவிலே. 2

ம. ப. ப. ப. ப.	பொன்பெரல விரும்பத் தருந்	யாம்	அடியோம்
ப. ப. ப. ப. ப.	தவிரா	(பெரு ள்)	நேற்று
ப. ப. ப. ப. ப.	நிலமணிபொருளையும்		
ப. ப. ப. ப. ப.	அழகுமிக்கதொரு மினான்	வேங்கடத்து	} திருவேங்கடமலையின் சிகரத்
ப. ப. ப. ப. ப.	கொடிபொன்னு உழுவல	உச்சியில்	
ப. ப. ப. ப. ப.	ஸ்வாமியானவனும்	கண்டு	ஸேவித்து,
ப. ப. ப. ப. ப.	என்னை	(இன்று)	இன்றைக்கு
ப. ப. ப. ப. ப.	அருளுடையானை		
ப. ப. ப. ப. ப.	என்போர் அடிமைகொண்ட	தண்காவிலே	} திருத்தண்காவிலே போய்
ப. ப. ப. ப. ப.	ஸ்வாமியுமாவ	பொன்னு	
ப. ப. ப. ப. ப.	என்போர்	காண்டும்	ஸேவிப்போம்.

* * * —முதற்பாட்டிலுள்ள 'நெருநல்' 'இன்று' என்னுள் சொற்கள் பாசரத்தொழும் அந்வயிக்கவுரியன. 'நெருநல்' வேங்கடத்துச்சிவிகண்டி இன்று தன்காவில்காண்டும் என்றவாறு. இங்ஙனமே மேற்பாசரங்களிலும் காண்க.

இப்பாசரங்களில் எம்பெருமானுக்கு இடுகிற விசேஷணங்களை யெல்லாம் ஒருசேர அந்வயத்துக்கொண்டு முடிவல் 'அத்தலத்தில் கண்டோம், இத்தலத்தில் காண்போம்' என்பதாக அந்வயத்துக்கொள்க. அன்றி, பாசரப்போக்கு உள்ள படியே அந்வயத்துக் கொள்வதும் தகும்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவேங்கடமலையிலே நேற்று ஸேவித்து இன்று திருத்தண்காவிலே ஸேவிக்கப் பெறுவேனென்றாயிற்று.

திருத்தண்கா = காஞ்சிபுரத்திலுள்ள விளக்கொளியெம்பெருமான் ஸந்நிதி. திருத்தண்கால் வேறு; அது பான்டிய நாட்டிலுள்ளது. ... 2

வேலைமாலிலைப் பள்ளிவிரும்பிய* பாலையாரமுத்தினைப் பைந்துழாய்*

மாலையாலியில் கண்டுமகிழ்ந்துபோய்* ஞாலமுன்னியைக்காண்டும் நாங்கூரிலே. 3

வேலை	(பிரளயக்) கடலிலே	நூலம் உன்	} உலகத்தவர்களெல்லாராலும்
ஆல் இலை	ஆலந்தரிலே	னியை	
பள்ளி விரும்	திருக்கண துயில்வதை	மாலே	} தியானிக்கப்படுவனமான ஸர்வேச்சுவனை
பிய	உகந்தருளினவனும்	ஆலியில்	
பாலே	பால்பொருளையும்	கண்டு	} திருவாலியில் ஸேவித்து
ஆர் அமுதத்	அருமையான அமிருதம்	மகிழ்ந்து	
தனை	பொருளையும்	நாங்கூரிலே	} திருநாங்கூரிலே சென்று
பைந்துழாய்	பசுமைதங்கிய திருத்துழாயை யுடையவனும்	போய் காண்	
		டும்	ஸேவிப்போம்.

*—பிரளயப் பெருங்கடலில் உலகமனைத்தையும் உட்கொண்ட ஆலத் தளிரில் திருக்கண் துயில்கொண்ட பெருமானைத் திருவாலிலை கண்டோம். இனித் திருநாங்கூரிலே சென்று காணக் கடவோமென்கிறார்.

வேலு—‘வேலு’ என்னும் வடசொல் விகாரம்; கடற்கரையை உணர்ந்தும் இச்சொல் இலக்கணியால் கடலை உணர்ந்துகின்றது.

ரு—முன்னி=இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; உலகத்தைச் சிந்திப்பவன்; உலகத்தால் சிந்திக்கப்படுபவன் என்று. உலகத்தைச் சிந்திப்பவன் என்றது—உலகத்திற்கு அகநணம் செய்யும்படிக்களையே சிந்தித் திருப்பவன் என்றபடி. 3

துளக்கமில்சுடரை அவண்ணுடல் பிரக்கும்மைந்தனைப் பேரில்வணங்கிப்போம்*

அளப்பிலாமுதை அமரர்க்குநர் விளக்கினை* சென்றுவெள்ளறைக்காண்டோம். 4

துளக்கம் இல்	ஒன்றிலும் எழிலில்லாத	அமரர்க்கு	{	தித்யவீரிகளுக்கு அள்ள
சுடரை	ஒளியையுடையவனுள்	பெருள் விளக்	{	செய்கன்று விளக்குப்
அவ்வான்	{ (இரணியனென்னும்) உடைய	கிளை	{	தொன்றவனுமான பெரு
	துடைய		{	மான
உடல்	உடம்பை	பெரிசு		திருப்பெர் நகரில்
பொக்குப்	பிளந்தொழிந்த	வணங்கிப்	{	போவித்து
மைந்தனை	மிடுக்கையுடையவனுள்	பொய்	{	திருவெள்ளறையிலே
அளப்பு இல்	அளவிடுதலில்லாத் தொக்ய	வெள்ளறை		திருவெள்ளறையிலே
அர் அமுதை	தையை யுடைத்தான	சென்று காண்	{	சென்றுதொழுதுவோம்
	அமிருதம் தொன்றவனும	நும்	{	

*—பரஹலாதாழ்வானுக்கு விரோதியைப் போக்கின பரமோஜ்ஜ்வல னாய் பரம க்ருபாளுவான பெருமானைத் திருப்பெர் நகரிலேகண்டோம்; இனிச் சென்று திருவெள்ளறையிலே காணக்கடவோ மென்கிறார்.

[துளக்கமில்சுடரை] காற்றிலும் மற்றொன்றிலும் அணைக்கமுடியாத விலக்கண ப்ரகாசயுக்தன் என்றபடி. 4

சுடலையில் சுடுநீறன்மந்ததோர்* நடலைதீர்த்தவனை நறைபூர்க்கண்டு* என்

உடலையுள்புகுந்து உள்ளமுருக்கியுண்* விடலையைச்சென்றகாண்டோம் மெய்யத்துளே. 5

சுடலையில்	சுடுகாட்டில்	உள்ளம்	நெஞ்சை
சுடுநீறன்	{ சுட்ட சாம்பலில் பூசுவனவன	உருக்கி உண்	உருக்கி உண்கின்ற
அமர்ந்தது	ருத்ரனுக்கு	விடலையை	யுவாவுமான ஸர்வேசுவரனை
ஓர் நடலை	நேர்ந்ததான	நறைபூர் கண்டு	திருநறையூரிலே ஸேவித்து
தீர்த்தவனை	ஒரு கஷ்டத்தை	மெய்யத் துள்	திருமெய்யத்திலே சென்று
என் உடலை	போக்கியருளிவானும்	ளே சென்று	ஸேவிப்போம்.
உள் புகுந்து	{ எனது சரீரத்தினுள்ளே	காண்டோம்	
	புகுந்து		

*—ருத்ரனுடைய சாபத்தைப்போக்கின பெருமானைத் திருநறையூரிலே கண்டோம்; இனிச் சென்று திருமெய்யத்திலே காணக்கடவோமென்கின்றார்.

‘சுடலையில் சுடுநீறன்’ என்றது அவனுடைய இழிவுதோற்றுதற்காக. நடலையாவது துன்பம்; (“என் நடலைகளெல்லாம் நாகணைக்கே சென்றுரைத்தியே” என்றான் குடிக்கொடுத்தகடர்க்கொடியும்.) ருத்ரனுடைய துன்பமாவது—பிரம னுடைய சிரமொன்றைக் கிள்ளியெறிந்ததனாலுண்டான கஷ்டம்.

‘உடலையுள்’ என்றவிடத்து ஐகாரம்—சாரியை. ‘இப்படிப்பட்ட குண சாலியுண்டோ!’ என்று கெஞ்ச எப்போதும் ஈடுபட்டிருக்கும்படி செய்தலே உட லுள்புகுத்து உள்ளமுருக்கியுண்பதா மென்க.

விடலை = இச்சொல்லுக்குப் பலபொருள்களுண்டு:—ஆன்மகன், தின்னியன், பாலைநிலத்தலைவன், மணவாளன். முப்பதுவயதுக்குட்பட்டவன். இப்பொருள் களுள் ‘பாலைநிலத்தலைவன்’ என்னும்பொருள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கி யானத்திற் கொள்ளப்பட்டது. “இப்பாலையான பூமியைத் தனக்கு இருப்பிட மாக் கண்படியாலே பாலைநிலமான ஸம்ஸாரத்துக்குத் தலைவனுனவன்.” என்று விவரணாரும் செய்தருளினார். “தம்முடைய ஸ்ருத்யத்திற் காட்டில் பாலைநில மில்லை யென்றிருக்கிறார்” என்ற ஸ்ரீஸூக்தியுங்காண்க. 5

வானையாமுதம் தந்தவள்ளல்* தேனைள்வயல் சேறையிடுகண்டுபோய் *

ஆனைவாட்டியருளும் அமரர்தம்கோனை* பாம்புடந்தைச்சேன்றுகாண்டுமே. 6

வானையார்	வானுலகத்திலுள்ளார்ந்து	அமரர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு நியாமக
அமுதம் தந்த	அமுதமெடுத்தளித்த	கோனை	னுமான எம்பெருமானை
வள்ளல்	உதாரணம்,	யாம	அடியோம்
தேனை	தேன்போல இளியவனும்	நீள் வயல்	நீண்டவயல்களை யுடைய
ஆனை	{ குவாயாபிடமென்கிற)	சேறையில்	தான திருச்சேறையில்
	யானையை	கண்டுபோய்	ஸேவித்து
வாட்டி	அரு	குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
ரும	{ கொண்டுழித்தவனும்		சென்று காண்டுமே—

***—தன்னைவிரும்பாதே பிரயோஜனாதரத்தை விரும்பினவர்கட்கும் திருமேனையப் பேணுகே கடல்கடைந்து அமுதளித்த பரமோதாரனைத் திருச் சேறையிலே ஸேவித்தோம், இனித் திருக்குடந்தையிலே ஸேவிப்போமென்கிறார்.

வானையார்—வானுலகத்தை (இருப்பிடமாக) உடையார் என்றபடி.

ஆனைவாட்டியருளும்—‘ஆன்’ என்று எருதுக்கும் பேராதலால் அதனை வலியடக்கவான் என்று உரைக்கவுமாம். 6

கூந்தலார்மகிழ் கோவலனுப்* வேண்ணெய்மாந்தமுந்தையில் கண்ணுமகிழ்ந்துபோய்*

பாந்தப்பாழியில் பள்ளிலிரும்பிய* வேந்தனைச்சேன்றுகாண்டுவேளே. 7

கூந்தலார்மகிழ்	{ சிறந்த கூந்தலையுடையாரான	பாந்தள் பாழி	{ திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்
கோவலன்	{ ஸ்திரீகள் உக்குப்படி	யில்	{ கையிலே
ஆய்	{ யான கோபாலகிருஷ்ண	டளளி	{ திருக்கணவளர்தலை
	{ ளாய்த் திருவவதரித்து	விரும்பிய	{ விருப்பிக் கைக்கொண்ட
வேண்ணெய்	வேண்ணெயை	வேந்தனை	ஸர்வேச்வரனை
மாந்த	அமுதுசெய்யாநிற்க	வெஃகாவுள்	திருவெஃகாவில்
அருந்தையில்	தோழுந்தூரிலே	சென்று காண்	{ போய் ஸேவிப்போம்.
	கண்டு மகிழ்ந்து போய் ;	டும	

***—கண்ணபிரானயத் திருவவதரித்து வெண்ணெய்விழுங்கின திருமாலேத் திருவழுந்தூரிலே கண்டோம்; இனிப்போய்த் திருவெஃகாவிலே காணக்கடவோ மென்கிறார்.

தோழுந்தூரிலேழுந்தருளியுள்ள பெருமானுடைய திருநாமம்—‘ஆமருவி யப்பன்’ ஆதலால் கூந்தலார்மகிழ்கோவலனாய் என்றது. கூந்தலார் என்பது பெண்டிர்க்கு இயற்கைபற்றிய பெயர். அவர்கள் மகிழும்படியான கோவலன்;

“பெண்டிர்வாழ்வார் சின்னொப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மாயசயாலே, கண்ட வர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணினையால் கலக்கநோக்கி, வண்டிலாம் பூங்குழவி னார் உன்வாயமுத முண்ணலென்டிக் கொண்டு போவான் வந்துகின்றார்”
“முந்தைநன்முறை அன்புடைமகளிர் முறைமுறை தந்தங் குறங்கிடையிருத்தி, எந்தையே! என்றன் குலப்பெருஞ்சுடரே! எழுமுசிற்கணத் தெழில்கவரேறே உந்தையாவென்றுரைப்ப.” என்றிவைமுதலான பாசுரங்களில் கூந்தலார் மகிழ்ச்சி விளங்கக் காண்க.

மாந்த+அமுந்தையில், மாந்தமுந்தையில்; தொகுத்தல்விகாரம். பந்தன்—பாம்பு. பாழி—படுக்கை. திருவெஃகாவில் ஸ்ரீயதோக்கதகாரி யெம்பெருமான் சேஷசாயிசிறே. வேஃகா=இத்தலத்து எம்பெருமான். பிரமன்செய்த வேள்வியை அழிக்கவந்த வேகவதிர்தியைத் தடுக்கும் பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கில் பள்ளிகொண்டருளினவனாகலால் அப்பிரானுக்கு வடமொழியில் ‘வேகாலேது’ என்றுபெயர்; அது தமிழில் ‘வேகவணை’ என்று மொழிபெயர்ந்து அதுபின் (நாகவணையென்பது நாகணையென விகாரப்படுதல்போல) வேகணை என விகாரப்பட்டு அதுபின்னை ‘வேகணை’ எனத்திரிந்து, தானியாகுபெயராய்த் தலத்தைக்குறித்து அது பின்பு ‘வேஃகா’ என மருவிவழங்கிற்றென துண்ணிதன் உணர்க. 7

பத்தாலியைப்பான்மதியை* அணித்தோத்தை மாலிருஞ்சோலைத்தோழுதுபோய்*

முத்தினைமணிமையெண்ணிமாணிக்கவித்தினை* சென்றுவிண்ணர்க்காண்டுமே.

8

பத்தர் ஆவியை	{ பக்தர்களுக்கு ஆத்மாவாக வுள்ளவனும்	மணி மாணிக் கம்	{ சிறந்த மாணிக்கம்போன்றவ னும்
பால்மதியை	{ களங்கமுற்ற சந்திரனைப் போல அழகியவனும்	வித்தினை	{ ஐகத்தாரண பூத்துமான எம்பெருமானை
அணி தொத்தை	{ ஆபரணமாலை போன்றவ னும்	மாலிருஞ்சோலை போய்தொழுது	{ திருமாலிருஞ்சோலையில் சென்று பணிந்து
முத்தினை	முத்துப்போன்றவனும்	விண்ணகா	{ திருவிண்ணகரிலே
மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்	சென்று காண் டும்	{ போய் ஸேவிப்போம்.

***—தன் திருவடிகளுக்கு நல்லரானுக்கு உயிராயிருப்பவனைத் தெற்குத் திருமலையிலே கண்டோம்; இனிப்போய்த் திருவிண்ணகரிலே காண்போ மென்கிறார்.

‘பத்தாலி’ என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருளருளிச் செய்வார்; பக்தர்களுக்கு ஆவியாயிருப்பவன் என்பது ஒருபொருள்; பக்தர்களைத் தனக்கு ஆவியாக வுடையவன் என்பது மற்றொரு பொருள். “ஐஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்” என்று கீதையிலருளிச்செய்தபடியே ஞானிகளான பக்தர்களைத் தனக்கு உயிர்விலையாக வுடையவன் என்றவாறு. [பால்மதியை] சந்திரன்போல எப்பொழுதும் ஆனந்தமாகக் கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டிய வடிவுபடைத்தவன் என்றபடி.

“அணித்தொத்தை” என்றும் “மணித்தொத்தை” என்றும் பாடபேதம் வியாக்கியானத்திலுள்ளது. தொத்து—பூங்கொத்து; மாலையையுஞ் சொல்லும்.

கம்பமாகளிறுஞ்சிக்கலங்க* ஓர்கோம்புகொண்ட குரைகழற்குத்தனை*

கோம்புலாம்பொழில் கோட்டியூர்க்கண்டுபோய்* நம்பனைச்சென்றுகாண்டும் நாவாயுளே.

கம்பம்	{ கண்டார்க்கு) நடுக்கத்தை	{ 'ரமான நடை யுடைய
மா	{ வினாக்கத்தக்கதாய்	{ வனும்
கனிந்து	{ பெரிய வடிவுடைத்தான	{ (அன்பர்) விச்வஸிக்கத்
அஞ்சி	{ (சுவாய்யாபீடமென்னும்) நம்பனை	{ தருந்தவனுமர்ன பெரு
கங்க	{ யானை	{ மானை
ஓர்காம்பு	{ கொம்பு உலாம்	{ கிளைகள் விளங்குகின்ற
கொண்ட	{ கலங்கி முடியுமாறு	{ சொலைகளை யுடைத்தான
குரைகழல்	{ அதன் கொம்பை முறித்	{ கோட்டியூர் திருக்கோட்டியூரிலே
	{ தெறிந்தவனும்	{ தேராய்கண்டு சென்று ஸேவித்து
	{ ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை	{ நாவாயுள்சென் திருநாவாயில் போய் ஸேவிப்
	{ யுடையவனும்	{ று காண்டும் போம்.

***—தியுத்திக் கஞ்சனும் மதமூட்டி ஏவப்பட்ட சுவலயாபீடமதயானை யின் கொம்பைப்பறித்த பெருமானைத் திருக்கோட்டியூரிலே கண்டோம்; இனிச் சென்று திருநாவாயிலே காணக்கடவோ மென்கிறார்.

கம்பமாகிறது—'கம்பம்' என்பதை வட்சொல்லின்விக்காரமாகக் கொண்டால் நடுக்கமென்று பொருள்படும்; கண்டாரை நடுங்கச்செய்யவல்ல கனிந்து என்றபடி. 'கம்பம்' என்று யானைகட்டுத் தறிக்கும் பெயருண்டு; அப்பொருள்கொள்ளில் அது ஐதாய்சிதவிசேஷணமாகும்.

நம்பன்—'நம்மை ஒருநாளும் கைவிடான்' என்று ஆசிரிதர்கள் நம்புதற்கு உரியன் என்றபடி. நாவாய்மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினமூன்றில் ஒன்று; நம்மாழ்வாராலும் திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்தில் மங்காளாசாஸனஞ் செய்யப் பெற்ற திருப்பதி.

பெற்றமாளியைப் பேரில்மனானை* கற்றால்கலிகன்றியுரைசேய்த *

சோல்திற்பிலைசோல்லிமதோண்டர்கட்கு* அற்றிலில்லை அண்டமவர்க்காட்சியே.

10

பெற்றம் ஆளி	{ பசுக்களை ஆளப் பிறந்த	{ சொல் திறம்	{ இந்த சப்தராசியை
யை	{ வனும்	{ இவை	
தேரில்	{ திருப்பேர் நகரில்	{ சொல்லிய	
மனானை	{ மணவாளப்பிள்ளையாக	{ தொண்டர்	{ ஒதுகின்ற பாகவதர்களுக்கு
	{ ஸேவை ஸாதிப்பவனுமான	{ கட்டு	
	{ பெருமான் விஷயமாக,		
நூல் கற்ற கவி	{ நூல்களைப் பயின்ற திரு	{ அற்றம் இல்லை	{ (கைங்கரியத்திற்கு) இடை
கன்றி உரை	{ மங்கையாழ்வார் அருளிச்		{ யூறு (ஒருநாளும்) இல்லை
செய்த	{ செய்த	{ அவர்க்குஅண்	{ யாம் ;
		{ டம் ஆட்சி	{ அவர்களுக்குப் பரமபதம்
			{ ஆளவுரியதாம்.

***—விவாக்கியானத்தில், 'பெற்றமாளிகை' என்றும் 'பெற்றமாளியை' என்றும் பாடபேதங் கொள்ளப்பட்டது. முந்தினபாடத்தில், 'பெற்றம்' என்று பெருமையாய், பெருமைபொருத்திய மாளிகைகையுடைத்தான திருப்பேர்நகரி லுறையுமெம்பெருமானை என்றதாகிறது. பிந்தினபாடத்தில், 'பெற்றம்' என்று பசுக்களுக்குப் பெயராய், கோபாலனாகையாலே பசுக்களை ஆள்பவனும் திருப் பேர் நகரிலுள்ளவனுமான பெருமானை என்றதாகிறது. இப்படிப்பட்ட எம் பெருமான்விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்பாசரங் களை ஒதவல்ல தொண்டர்கட்கு ஒருநாளும் எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிதலின் றிதேய தியாதபவமாம்படி பரமபதம் அவர்களிட்டவழக்காகுமென்று பயனுரைத் துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

கற்றால்கலிகன்றி = ஆழ்வார் எம்பெருமானால் மயர்வறமதிகல மனாப் பெற்றவரோயன்றி ஒருவிடத்திலே சாஸ்தாப்பாஸம் செய்தவரல்லரே; அப்படியிருக்க 'கற்றால்கலிகன்றி' என்றது எங்கனோ? என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதாசமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்யது காண்மின்:—“திருமந்தரம் கற்ற விடத்திலே கற்றுமித்தனையிதே அல்லாதவையும” என்று. ஸகலசாஸ்தாங்கனும் திருமந்தரத்தில் அடங்கினவையாதலால் அத்திருமந்திரத்தை எம்பெருமான் பக்கவில் கற்றபோதே ஸகலசாஸ்தாங்கனும் கற்கப்பட்டனவாதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லக்குறையிலேயே பெண்க. 10

அடிவாவு :—ஒரு பொன் வெலை தூங்கும் கடலை வான் கூந்தல் பத்தர் கம்பம் பெற்றம் இரக்கம்,

ருதல் நீருமொர் உரை நூற்றிறு.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி—இரக்கமின்றியெங்கோன்.

உணர்வதாரிகை :—திழுத்திருமொழியில், ஆழ்வார்க்கு இக்கொடுவுகத்தினின்றும் நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்னும் விருப்பம் கிளர்ந்தது. 'எம்பெருமான் இனி மம்முடைய அபிமதத்தைத் தலைக்கட்டியல்லது நில்லான்' என்கிற நிச்சயமும் தோன்றிப் பரமபதத்திற்குப் பயணம் புறப் படுவதாகவே பாரிப்புக்கொண்டு, பிறந்தகத்தில் கின்றும் புக்ககம் போகப் புறப் படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் 'நெடுநாள் வலித்தவிடத்திலே தன்னை மிகவும் முகம்பழுகியிருந்த பரமபேருமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணிந்து நங்காய்! நான் போய்வருகிறேன்; மாதே! நான் போய்வருகிறேன்; என்று சொல்லிவருதற்குச் சில குறிகள் ஏற்பிறங்குமாபோலே ஆழ்வாரும் தம் புக்ககமாகிய பரமபதத்தின் பயணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டிற்கிடமான சில திருப்பதிகளிலே சொல்லிக்கொள்வதாக அழைந்து புறப் பட்டார்.

பெண்பிள்ளை விவாஹக்கோலங்கள் செய்துகொண்டு தன்னுடாகக்கூடிய ஸந்தாஹங்களெல்லாம் செய்துமுடித்தாலும் தாலிகட்டுமவன் தகவிலுமாகல் அந்த ஸந்தாஹமெல்லாம் பழுதேயாமாபோலே, இன்னமும் இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டு லோகொஜ்ஜீவமாகப் பல பாசுரங்கள் பாடுவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான் இவருடைய அபிமதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டாதே தன்னுடைய திய்யாவதார சேஷ்டிதங்களையே அதுபாவ்யமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான். அவற்றிலே, இலங்கைப் போர்க்களத்தில் இராவணன் உடிர்துறக்குமளவாய், மாண்டு போனவர்களில் மிதுந்திருந்த அரக்கர்களும் தங்கள் தங்கள் பிராணனுக்கு மன்றி மளவான நிலைமையிலே பெருமானுடைய வெற்றிச் செல்வத்தை யெடுத்த அரைத்துப் பாசுரமிட்டுப்பேசி மகிழவேண்டுமென்னும் ஆசை ஆழ்வார்க்குக் கிளர்ந்தது. அந்த வெற்றியைத் தம்முடைய வாயாலே பேசுவது லுங்காட்டில் தோற்றுப்போன ராகுஷரர்களின் வாயாலே பேசியதுபவித்தல் பாங்கு என்று திருவுள்ளம்பற்றினார்.

தாமான தன்மையி லிருந்துகொண்டும் அந்த வெற்றியைப் பேசலாமாயினும் “நீரடவாராய், பூச்குடவாராய், காப்பிடவாராய்” இத்தியாதி பாசுரங்களைப் பெரியாழ்வார் தம்வாயாற்பேசாமல் யசோதைசொல்லும் பாசுரமாகப் பேசினால் போலே இவரும் அந்த வெற்றியைப் பேசுவதற்கு இடநீப்பிறந்த அரக்கர் பேசும் பாசுரமாகவே அருளிச்செய்கிறார். ஆனாலும், மஹாபாபிகளான ராகுஷரர்களின்

நிலைமையை இவர் ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் தகுதியன்றே என்று சிலர் கூடும்; விபீஷணழுவான் ராக்ஷஸ யோகிபிற் பிறந்திருந்தாலும் ஹ்ருதயசுத்தியைக் கொண்டு அவர் எப்படி உத்தேச்யராசிரோ, அப்படியே இந்த அரக்கர்களும் தங்களுடைய தோல்வியையும் பெருமாளுடைய வெற்றியையும் பேசுகிறார்களென்னுங் காரணங்கொண்டு இவர்களுடைய தன்மை ஒருவாறு உத்தேச்யமாகக் குறைபில்லை. உண்மையில் விபீஷணழுவானுக்கும் இவ்வரக்கர்கட்கும் நெடுந்தரமுண்டு; இராவணன் சக்தனை நிலைமையிலிருக்கும்போதே அவனைவிட்டுத் தொலைத்து ஸ்ரீராமகோஷ்டியில் அந்வயித்து உய்வு பெற்றவர் விபீஷணழுவான்; இவ்வரக்கர்களோ வென்னில் இராவணன் மாண்டொழியுந் தருணத்திலும் ஸ்ரீராம பக்தர்களின் கோஷ்டியிலே அந்வயித்து உய்வு பெறுதவர்கள். 'இராவணனையும் மற்றும் பல அரக்கர்களையும் போலே எங்கனையுங் கொன்றெழிக்க வேண்டா' என்று தங்கள் உயிர்க்கு மன்றிடுகிறார்களெத்தனையே யன்றி விபீஷணழுவானைப் போலே உண்மையான சேஷத்வத்திற்கு இசைந்து தொழுகின்றார்களல்லர். ழுவார்க்கு இவ்விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி செல்லவில்லை. ஏதேனுமொரு படியாலே 'பெருமாளுடைய வெற்றியைப் பேசுகிறார்களென்னு மிவ்வளவேகொண்டு உகந்து அவர்களின் நிலைமையைத் தாம் ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிறோன்க. இவ்விடத்திலே பெரியவாச்சான்பின்னை ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின்;—' தமக்கு அபிமதமான ராமவிஜயத்தை எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட பாசரத்தாலே அதுபவிக்கிறார். அங்குத்தை விஜயம் தமக்கு இஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயத்துக்கு இலக்காய்த் தோற்ற ராக்ஷஸத்தைப் பிறந்து, பிராட்டிமார்தைபிறந்து பேசுமாபோலே தாமான தன்மை தோற்றதே, தோற்ற ராக்ஷஸர் பாசரத்தாலே ராமவிஜயத்தைப் பேசி அதுபவிக்கிறார்" என்று.

இத்திருமொழியும் மேல்திருமொழியுமாக இரண்டு திருமொழிகளும் வங்னே செல்லுகின்றன. இத்திருமொழியிற் பாசரங்களெல்லாம் 'தம பொங்கத்தம் பொங்கோ' என்ற முடிபைக் கொண்டு முடிசின்றன. இத் தொடர் மொழி. இவ்வருளிச்செயலில் தவிர வேறு எவ்விடத்தும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாகப் புலப்படவில்லை. இதுவொரு ஸங்கேத சப்தாதுகாரம் என்றே தோன்றுகின்றது. "தோற்றவர்கள் தோல்வியாலே பறைபடிக்க ஆடுவதொரு கூத்துண்டு; அந்த சப்தாதுகாரம்" என்றிவ்வளவே பெரியவாச்சான்பின்னையும் அருளிச் செய்து வைக்கக் காண்கிறோம். மற்றும் விவரணமுள்ள விடங்களிற் கண்டு கொள்க; வல்லார்வாய்க் கேட்டுமுணர்க.

இரக்கமின்றியெங்கோன்செய்ததீமை யிம்மையேயெமக்கேய்தீற்றுக்காணீர்.*

பரக்கயாயின் றுரைத்தேன்? இராவணன்பட்டனன் இனியாவர்க்குரைக்கோம்?*

குரக்குநாயகர்களா! இளங்கோவே! கோலவல்லிலிராமபிரானே!*

அரக்கராடழைப்பாரில்லாநாங்கள் அஞ்சினோம் தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 1

எம் கோன்	{ எங்களுக்குத் தலைவனான	யரம	நாங்கள்
	{ இராவணன்	பரக்க	விரிவாக
பரக்கமின்றி	ஈரடுஞ்ச இல்லாமல்		
செய்த	பண்ணின	உரைத்து என்	{ சொல்லுவதனால் என்ன
திமை	அபசாரமானது		{ பயன்?
இம்மையே	இப்பிறப்பிலேயே	{ இராவணன்	{ இராவணன் மாண்டு போனான்;
எமக்கு	எங்களுக்கு	பட்டனன்	
எய்திற்று	{ பலித்து, பட்டது பாருங்		'மல்
காணீர்	{ கோள்;	யாவர்க்கு உரை	{ யாருக்குச் சொல்லுவோம்?
இன்று	இப்போது	க்கோம்	

குரங்கு நாயகர் } காள்	வானரவேறுபதிகளோ !	ஆடு அழைப் { பார் இல்லை	வேற்றையச் சொல்லிக் கூவு வாரில்லை ;
இளங் கொடெ	இளைய டெருமானோ !	நாங்கள்	(தோற்றெழுந்த) நாங்கள்
கொலம் வல்	அடிகிய்தின்னண்தான சார்ங்க	அஞ்சினும்.	பயப்படுகின்றோம் ;
வல் இராம	வில்லைக்கொண்ட ஸ்ரீராம	தடம் போங்	தோற்றதோல்விக்கு நாங்கள்
பிரானோ	பிரானோ !	கத்தம போங்	ஆடுகிற ஆட்டங் காண்
அரக்கர்	ராகுஸ்திராயில்	கோ	மின் என்றவாறு.

* * * - வானரவீரர்களையும் இளைய பெருமானையும் ஸ்ரீராமபிரானையும் விளித்து இலங்கையரக்கர்கள தங்கள் தோல்வியும் இவர்களின் வெற்றியும் தோற்றச் சொல்லிக் கூத்தாடுகின்றனர்.

“அப்புக்கடை: புண்யபாபை: இஹைவ பலமத்துதே.” என்பது சாஸ்திரம். புண்யமோ பாபமோ எல்லைகடந்து செய்யப்படின அவற்றின் பலன் அந்த ஜன்மத்திலேயே விரைவில் அதுபவிக்கக்கூடியதாகுமென்பது இதன் கருத்து. இந்த சாஸ்திரம் தங்கள் திறத்தில் பலித்துவிட்ட தென்கிரர்கள். [எங்கோன் இரக்க மின்றிச் செய்த தீமை இம்மையே எடக்கு எய்திற்று.] பாவம் செய்தவன் அவன்; அந்தப் பாவத்தின் பலன் அவனானவோடு எல்லாம் எங்களளவும் பலித்து விட்டது; (அதாவது) நாங்கள் உயிர்க்கு மன்றும்படியான நிலைமை நேர்ந்து விட்டது என்கிறார்கள். பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக்கண்டால் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ண! உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.... வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு” என்று மங்களா சாஸனம் பண்ணப் பாப்தமாயிருக்க அது செய்யப்பெறுதே மிதுரத்தைப் பிரித்த கொடுமையை நினைத்து ‘இரக்கமின்றி’ என்றது. அன்றியே, ‘நாம் செய்யும் பெரும் பிழை நம்மோடு போய்விடாது; இதன்பலனை நம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் அதுபவிக்கவேண்டியதாகும்; அந்தோ! நம்மால் நம்முடைய வர்கட்கும் பெருந்துன்பம் விளைபுமே!’ என்று மனயிரங்காமல் என்று முரைக்கலாம். இராவணன் செய்த கொடுமையைத் தங்கள்வாயாலே விவரித்துச் சொல்லக் கூசிப் பொதுப்படையாக ‘எங்கோன் சேப்ததீமை’ என்கிறார்கள்.

இராவணன்பட்டனன் = மேல் ஏழாம் பாட்டில் “ஏழையையிலங்கைக் கிறை தன்னை எங்களை யொழியக் கொலையவனை” என்று—குற்றஞ்செய்யாத எங்களை விட்டு விட்டுக் குற்றவாளியான இராவணனை மாத்திரம் கொல்லவேண்டுமென்பதாக வேண்டிக்கொள்கின்றமையால் இராவணன் இன்னமும் முடிந்திலன் என்பது தெரிநின்றதே; அப்படியிருக்க ‘இராவணன்பட்டனன்’ என்று இங்குச்சொல்லுகிறபடி எவ்வனே? என்று சங்கிக்கக்கூடும்; ‘இனி இவனுக்கு மாணம் எரித்தம்; பிழைப்பது கிடையாது’ என்கிற நிச்சயம் தங்கட்குத் தோன்றிவிட்டதனால் ‘ஜீவச்சமம்’ என்னுங்கருத்தாலே பட்டனன் என்கிறார்களென்க.

குரங்கு X நாயகர், குரக்குநாயகர்; மென்றோடார் வன்றோடாராயிற்று. ஸுக்ரீவன், ஹதுமான், அங்கதன், ஜாம்பவான் முதலானவர்களை உளப்படுத்திக் குரக்குநாயகர்களே! என்றது.

அரக்கராடழைப்பாரில்லை = ‘ராகுஸரில் இனி ஆடுபோலே கூப்பிடக்கடவாரில்லை’ என்று நஞ்சியர் நம்பிள்ளைக்குப் பொருள் பணிக்க, அதனை நம்பிள்ளை கேட்டு, ‘ஆடு என்று வெற்றிக்கும் வாசகமாதலால் இந்தராகுஸஜாதியில் வெற்றி சொல்லுவாரில்லை; (அதாவது) தோற்றோம் தோற்றோம் என்று தோல்வியைச் சொல்லவல்லாரானோர் மத்தையொழிய வென்றோமென்று விஜயத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள வல்லாரில்லை—என்று பொருள் கூறலாகாதோ?’ என்ன, நஞ்சியரும்

இதைக்கேட்டருளி 'இதுவேபொருத்தம்பொருள் ; இப்படியே சொல்லிக்கொள்ள அமையும்' என்று நியமித்தருளினராம்.

நாங்கள் அஞ்சினோம் = குற்றவாளியான இராவணன்கீழ்க் குடிவாழ்ந்தவர்க ளென்னுங்காரணத்தினால் எங்கனையும் கொன்றோழித்து விடுகிறீர்களோவென்று பயப்படுகின்றோம் மென்கை. [தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ] எங்களுடைய தோல்வி யையும் உக்களுடைய விஜயத்தையும் தெரிவிக்குமாறு நாங்கள் ஒரு கூத்தாடு கிறோம் காண்மின் என்றவாறு. 1

பத்துநீண்டமுடியும்வற்றிரட்டிப் பாழித்தோளும்படைத்தவன்செல்வம்*

சீத்தம்மங்கையர்பால்வைத்துக்கேட்டான் செய்வதோன்றியாவடியோங்கள்*

ஒத்ததோளிரண்டுமோருமுடியும் ஒருவர்தந்திறத்தோமன்றிவாழ்ந்தோம்*

அத்தவெம்பெருமான் ! எம்மைக்கோல்லேல் அஞ்சினோந்தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ. 2

சீத்தம்	என்	செய்வது	} இனிச் செய்யத் தக்க
சீத்தம்	செய்வது	ஒன்று அறியா	
நீன்	நண்ட	அடியோங்	நரங்கள்
பத்து முடியும்	பத்துத்தலைகளையும்	கள்	} ஒன்றோடொன்று ஒப்பான
அவை இரட்டி	அந்தத்தலைகளின் கணக்கில்	ஒத்த தோள்	
பாழி	இரட்டிப்பான கணக்கை	இரண்டும்	யும் ஒரு திருமுடியையு
தோளும்	யுடையவையாய்	ஒரு முடியும்	முடையராய்
மங்கையர்பால்	வலிமைமிக்கவையாரா	ஒருவர் தம்	} அத்தவியரான தேவரீர் பக்
சித்தர்	(இருபது) தோள்களையும்	திமித்தோம்	
வைத்து	உடையவான இராவணன்	அன்றி	டவாகளல்லாமையாலே
செல்வம் கேட்டு	ஸ்திரீ விஷயத்தில் மனம்	வாழ்ந்தோம்	கெட்டுப்போனோம் ;
டான்	செலுத்தி	எம்மை கொல்	எங்களைக் கொல்லாதொழிய
	(தனது) செல்வம் அழியப்	லேல்	வேணும் ;
	பெற்றான் ;	அஞ்சினோம், தடம்பொங்கத்தம் பொங்கோ—.	

* * *—“விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி சீசுவராய நிவேதிதாம்—பூர்வமேவ க்ருதா ப்ராஸம்ஃ ! ஹஸ்கபாதாதிஸம்புதா.” என்று எம்பெருமானைத் தொழுது உய்வு பெறுதற்கென்றே கைகால் முதலிய உறுப்புகளோடு கூடின தேஹம் படைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவ்வுறுப்புகளில் தலையானது தலை. தலையை வணக்கியும் கைகளைக் கூப்பிடும் வாழ்ச்சி பெறலாம் ; இராவணனோ பத்துத்தலைகளையும் இருபது கரங் களையும் படைத்தவன் ; இத்தனை உறுப்புகளையும் கொண்டு வழிபாடு செய்து வாழ்ந்துபோக ப்ராப்தியிருந்தும் அது செய்யாதே மாண்டுபோயினனே ! என்ற வருத்தத்தோன்றி நின்றது முதலடி.

[சீத்தம் மங்கையர்பால் வைத்துச் செல்வம் கேட்டான்.] இராவணன் போர்க் களத்திலே இராமபிரானது அம்புகட்கு இலக்காகிப் பட்டுப் போனவாறே மங் தோதரி புலம்புகிறான்—“இந்திரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா—ஸம் ரத்பிரிவ தத் வைரம் அத்ய தைரேவ நிர்ஜித :” என்றான். அதாவது—இரா வணனே ! நீ முன்பு இந்திரியங்களை யெல்லாம் வென்று அதனால் மூவுலகையும் வென்றாய் ; (இந்திரியங்களை நிகர்ஹித்தாக் கொடுத்தவம் புரிந்து வரம் பெற்றமையால் மூவுலகும் வென்றனதைலால் இங்ஙன் கூறப்பட்டது.) அந்த இந்திரியங்கள் ‘இப்பாவி ஸ்மண இப்படி தலையெடுக்க வொட்டாமல் பண்ணிவிட்டானே ; ஆகட்டும் ; சக்க ஸமயம் பார்த்து இவனைத் தலையுக்குவோம்’ என்று நெஞ்சில் பகை வைத்துக்கொண்டிருந்து இப்போது உனக்கு ப்ரதிக்கிரியை செய்து விட்டன

என்றாள். (இந்திரியங்களை அடக்காமல் அவற்றுக்குப் பரவசப்பட்டு ஸ்தைரையைக் கவர்ந்ததனால் இக்கேடு உணக்கு வீணத்தென்றபடி.) அவ்விதமாகவே இவர்களும் 'மங்கையாபால் சித்தம் வைத்துக் கெட்டான்' என்கிறார்கள். இந்த விஷயப்பாவன்ய மொன்று இல்லாவிடில் அவனுடைய செல்வமெல்லாம் எவ்வளவோ சிறப்புறுமே; விஷயப் பாவன்ய மொன்றினால் தன் செல்வமனைத்தும் பாழாகப் பெற்றனென்கை.

மூன்றாமடியில் 'வாழ்த்தோம்' என்றது விபரிதலாகுணை; 'கெட்டோம்' என்பதற்குப் பரியாயம். பத்துக்கலைகளையும் இருபதுகளைப் பூட்டையனான இராவணனைப்போலே விகாரமான வேஷமுடையதன்றியே இரண்டு கோள்களையும் ஒரு திருமுடியையு முடையரான பெருமாள் திறத்திலே யிடுபட்டு விபிஷணுழ்வாணைப்போலே நாங்களும் வாழ்ந்து போகலாமாமிருக அது செய்யாதே கெட்டுப் போனோம் என்றவாறு. "இத்து : இத்துரிவ ஸ்ரீமார்." என்னுமாபோலே தோளுக்குத் தோளே உவமை என்பது கொன்ற 'ஒத்த தோளிரண்டும்' என்றது. அந்தத் தோளுக்கு இத்தத் தோளுவமை : இத்தத் தோளுக்கு அந்தத் தோளுவமை என்றபடி.

ஸ்வாமிந்! எங்களைக் கொல் செய்யாதொழியவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார்களாமிற்று. 2

தண்டகாரணியம்புகுந்தன்று தைமலத்தகவிலியெங்கோமான் *

கொண்டோந்துகெட்டானெமக்கிங்கோர் குற்றமில்லை கொல்லேல்குலவேந்தே*

பெண்டிரார்க்கேமேக்குடிதன்னைப் பேசுகின்றதென்? தாசரத்! * உன்

அண்டவாணருகப்பதேசெய்தாய் அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

குலம் வேந்தே	{ குற்றமற்றவர்களைத் தண்டி யாத இகழ்வாகுவன்) வம் சத்துக்குத் தலைவே!	எமக்கு ஓர் குற்றம்	எங்களுக்கு ஒரு குற்றமும் கிடையாது;
தாசரத்	ஸ்ரீராமபிரானே!		(அகையாலே)
தகவுஇலி எம் கோமான்	{ ஈரநெஞ்ச இல்லாதவனாய் எங்களுக்குத் தலைவனாய் யிருந்த இராவணன்	கொல்லேல்	{ (எங்களைக்) கொல்லாதொழிய வேணும்;
அன்று	{ நீங்கள் வனத்திலே தாய் ஸராயிருந்த) அக்காலத் திலே	பெண்டிரால் கெடும் இக் குடி	{ ஸ்திரீசாபல்யங் காரணமாகக் கெட்டுப்போகின்ற இந்த ராசுஸ ஜாதியைப் பற்றி
தண்டகாரணியம்புகுந்து	{ தண்டகாரணியத்தில் பிரவே சித்து	பேசுகின்றது என்	{ பேசலாது என்ன இருக் கிறது?
தைவலை	அழகிற் சிறந்த பிராட்டியை	உன் அண்ட வாணர்	{ தேவரிருக்கு ஓர் ரான தேவதைகள்
கொண்டு போந்து	{ அபஹரித்து வந்து (அக்குற்றங்காரணமாக)	உகப்பர்	{ ஸந்தோஷிக்கக்கூடிய காரி யத்தையே
கெட்டான்	முடிந்துபோனான்;	செய்தாய்	செய்தருளினீர்;
இங்கு	இவ்விஷயத்தில்	அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ.	

***—குற்றமற்றாரை நலியகல்லாத இகழ்வாகு வம்ச;

விளக்காக அவதரித்த பிரானே! எங்களிராவணன், தனக்கு ஒருவகையான அபராதமும் செய்யாத உம்மிடத்திலே தானே வீண்பகை கொண்டு நெறிந்தாரங்கடந்து தண்டகாரணியத்திலே புகுந்து சிறிதும் ஈரநெஞ்ச இளநெஞ்ச இல்லாதவனாய் அழகிற் சிறந்த சானகியை அபஹரித்துக் கொண்டுவந்து சேர்ந்தான்; இக்

குற்றம் அவனொருவன் செய்ததத்தனை யொழிய இதில் நாங்கள் கூட்டல்லோம். நாங்கள் அவனுடைய சேவகர்களாகையாலே அவன்கீழ்க் குடிவாழ்ந்த குற்ற மொழிய ஸ்தாபஹாரவியயத்தில் சிறிதும் நாங்கள் குற்றவாளிகளல்லோம். ஆகையாலே எங்களைக் கொல்லாதொழியவேணும். விஷயசாபல்யமே ஹேதுவாகக் கெட்டுப்போகின்ற இவ்விழுகுலத்தைப்பற்றி நாங்கள் என்ன சொல்ல வல்லோம்! தேவரீருடைய அடியார்களான தேவர்கள் இராவணனால் நெருக் குண்டவர்களா தலால் அப்பாவ்தொடர்வது என்றே ? என்று எதிர்பார்த்திருந்தனர். அவர்களின் மனோபகம் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று இவ்வளவே போதுமானது; இனி எங்களை ஒரு சரக்காக நினையா தொழியவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்களாயிற்று.

தண்டகாரணியம் = ஸூத்ரியகுலத்தில் மதுசூரவத்தியினது குமாரனான இக்ஷ்வாகு மஹாராஜனுடைய மக்கள் துற்றுவருட் கடைப்பட்டவனும் மூடனும் மூர்க்கனும் துஷ்டனுமாகித் தண்டனைக்குரியவனென்ற காரணத்தால் எதிர்கால வுணர்ச்சியையுடைய தந்தையால் தண்டக னென்று பெயரிடப்பெற்ற ஓராசன், விந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள நிலத்தைத் தன் ஆட்சிக்கு உரியதாகக்கொண்டு மதுமந்தமென்னும் பட்டணத்தையமைத்து அரசாளுகையில், ஒருநாள் தனது புரோஹிதரான சுகாசார்யரது ஆச்ரமத்தினுட் சென்று அவர் மகளாகிய அரணை யென்பவளைக்கண்டு காதலித்து வலியக கற்பழிக்க, பின்பு அதனையுணர்ந்த அந்தப் பார்க்கவர் சினந்து 'ஏழுநாள்களுள் அவன் குடும்பத் தோடும் சேனை முகலிய பரிவாரத்தோடும் அழிந்துபோகக்கடவன்' என்றும் 'அவனது நாடி மண்மழையால் யாதொரு ஜீவஜந்துவு மில்லாமற் பாழாகக் கடவது' என்றும் சபிக்க. அங்ஙனமே அந்நாடும் அவ்வரசனும் ஏழுநாள் மண் மழை பெய்ததனால் அழிந்து போய்விட்ட. அவ்விடம் பின்பு காடாகித் தண்டகாரணிய மென வழங்கலாயிற் றென்றுணர்க.

தையல்—அமுது; அதனையுடையவர்களுக்கு ஆகுபெயர்.

தகவு—தயவு. தாசரத்! = நீ தசரதன் மகனாகையாலே [நியாயம் தவறாத வரான அவருடைய வயிற்றிற் பிறந்தவனாகையாலே] நியாயப்பழதாக எங்களைக் கொலை செய்யமாட்டாய் என்று குறிப்பித்தவாறு. வடமொழித்தத்திதாந்த நாமம். அண்டவாணா = அண்டம் வாழ்நர்; மேலுலகத்தில் வாழ்பவரான தேவர்கள். அவர்கள் உகப்பது எங்கள் பரிபவம்; அதைச் செய்தாய் என்கை. ... 3

எஞ்சலில் இலங்கைக்கிறை யெங்கோன் நன்னெழுந்பணிந்து எங்கள் கண்முகப்பே*

நஞ்சு தானரக்கர்க்குக் கென்று நங்கையவன் தம்பியேசோன்னுன்*

விஞ்சைவானவர் வேண்டி ந்றேபட்டோம் வேரிவார்பொழில்மாமயிலன்ன*

அஞ்சலோதிமைக்கோண்டெயின் அஞ்சிலேந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ, 4

எஞ்சல் இல் ஒரு குறையுமில்லாதவனாய்
இலங்கைக்கு } (இந்த) லங்காபுரிக்கு அரசு
இறை }
எம் கோன் } எங்களுக்குத் தலைவனுயிருந்த
தன்னை } இராவணனை நோக்கி
முன் } முன்பு
எங்கள் கண் } எங்கள் கண்ணெதிரில்
முகப்பே }
அவன் தம் } அவனுக்குத்தம்பியான விபி
ழியை } ஷனுமுவான்

நங்கையை }
அரக்கர் குடி } 'இப்பிராட்டி. ராக்ஷச குலத்
க்கு நஞ்சு } துக்கு விஷமாகத் தோன்
தான் என்று } நியவன் கிடாய்' என்று
சொன்னான் }

(அப்படி சொல்லியும் அப்பாவி பணிந்து)
வாழ மாட்டாமைமூலே)

விஞ்சை வானவர் வேண்டிற் றே பட்டோம்	} தேவஜாதிகள் அசைப்பட்டி ருந்தபடியே (நாங்கள்) அனர்த்தபட்டோம்;	} அஞ்ச அல் ஓதியை	} (சுருட்சி நீட்சி குளிர்ச்சி அழகு பரிமாணம் என்று) ஐந்துவகைப்பட்ட குணங் களை யுடையதாய் ராத்ரி போற்கறுத்தி ருக்கின்ற கூந்தலையுடையனா மான பிராட்டியை
வேசி வார் பொழில் மாமயில் அன்ன			

அஞ்சினோர் தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.

* * *—விபிஷணன் முன்னமே மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே இராவணனை நோக்கி 'பாவி! சானகியை அபஹரித்துக் கொண்டுவந்தாயே, இவன் அரக்கர் குடிக்கு விஷம்போன்றவர்கள் என்பதை அறிந்திலையே; இவனைக்கவர்த்து வந்ததே காரணமாக அரக்கர்குடி முழுதும் வேற்றெழிப்ப் போகிறதுகிடாய்; இப்போதும் குற்றமில்லை; இன்றே இராமபிரான் ஸந்திதியில் இவனைச் 'சேர்த்திடு' என்று உபதேசித்தான்; வணங்க வேண்டிக்கொண்டான். அந்த ஹிதோபதேசம் இவன் செவியிற்புகாணையாலே தேவதைகளின் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பெற்றது. போனது போகட்டும்; இன் உங்கள் பிராட்டியைக்கொண்டு செல்லுங்கள்; எங்களை ஒன்றுஞ் செய்யேல்மன்— என்கிறார்கள்.

எஞ்சல் இல்—ஒருவகையாலும் குறைபாடு இல்லாதவன் என்றபடி. அது மான் இலங்கையில் புகுத்து முழுதும் நோக்கினவாதே "யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸைச்வரஃ—ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸசக்ரஸ்யாபி ரக்திநா." என்று, 'என்னஐச்வரியம்! என்னஐச்வரியம்!', இந்த ராவணனிடத்தில் அகீதி யொன்று மார்த்தியம் தவிர்த்திருக்கு மாயின் ஸாக்ஷாத் தேவலோகத்தையும் ஆட்சி புரியக் கடவனன்றே இவன்' என்று மதித்தனனாதலால் செல்வத்தில் ஒருவகைக் குறையும்ற்றவ னென்கறது. எஞ்சல்—குறைதல்.

விஞ்சை வானவர் = 'வித்யா' என்னும் வடசொல் 'விஞ்சை' என்றும் திரியும். தேவதைகளில் ஒரு வகுப்பான வித்யாதர்களைச் சொன்னபடி. தேவஜாதிக்கெல்லாம் இது உபலக்ஷணமென்க. "ஸ ஹி தேவவருநிர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்தபி:—அர்த்திகேமாமாநுஷே லோகே ஐற்றே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:" என்கிறபடியே இராவணனைத் தொலைக்கவேணு மென்ற வானவர் களின் வேண்டுகோள் நிறைவேற்றப் பெற்றதாயிற்று என்கிறார்கள்.

அஞ்சஅல் ஓதியை—ஓதியென்று கூந்தலுக்குப் பெயர். 'ஐந்து' என்பது 'அஞ்ச' என மருவிக்கிடக்கின்றது. மிருதுவாயிருத்தல் குளிர்ந்திருத்தல் நறுமணம் மிக்கிருத்தல் கறுத்திருத்தல் நீண்டிருத்தல் என உத்தமகேச லக்ஷணம் ஐவகைப் பட்டதாகும். 'அல்' என்பது இரவுக்குப் பெயராகி இருளைக் குறிக்கின்றது. இருண்ட கூந்தல் என்றபடி. ஐவகை லக்ஷணங்களில் 'கறுத்திருத்தல்' என்பது சேர்த்தேயிருத்தலால் 'அல்' என்றது புருத்தியாகுமே பெண்ணில், ஐவகையில் கறுத்திருத்தல் என்பதை நீக்கி அடர்ந்திருத்தலைக் கூட்டிக்கொள்க. 'அஞ்சலோதி' என்றது அன்மொழித்தொகை. திருவெழு கூற்றிருக்கையில் "ஐம்பாலோதி" என்றதுங் காண்க சிலர் "அஞ்சிலோதியை" (அம் சில் ஓதியை) என்று பாடம் கொள்ளவேணுமென்பர்; அது சுவைக்கேடு. ... 4

சேம்பொன்னீண்முடியெங்களிராவணன் சீதையென்பதோர்தேய்வம்கொணர்ந்து* வம்புலாங்கடி காவீற்சிறையாவைத்ததே குற்றமாயிற்றுக்காணீர்*
 கும்பனோரீகும்பனுப்பட்டான் கூற்றம்மானிடமாய்வந்துதோன்றி*
 அம்பினுலேம்மைக்கொன்றிகேின்றது அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

செம் டொன்	செம்பொன்னுற் செய்யப்	சும் பவேனுடு	(அதுவே கிமித்தமாக)
நீள் முடி	பட்ட நீண்ட கிரீடத்தை யுடையாய்	நிகும்பனும் பட்டான்	சும்பனும் நிகும்பனும் மாண் டொழிந்தனர் ;
எங்கள்	எங்களுக்குத் தலைவனான		
இராவணன்	ராவணனுடன்		(இராவணன்கையில் முன்பு
சீதை என்பது	சீதையென்ற ஒரு தெய்	கூற்றம்	தோற்றிருந்த) யமனான
ஓர் தெய்வம்	வப் பெண்ணைக் கவர்ந்து		வன்
கொணர்ந்து	வந்து	மானிடம் ஆய்	மதுஷய வேஷத்தைப் பூண்டு
வம்பு உடரம்	புதுமை மாறாததும் பரிமாத்	வந்து தோன்	கொண்டு வந்து
கடி காவில்	தை யுடையதுமான	நி	தோன்றி
	(அசோக)வனத்திலே	எம்மை	எங்களை
சிறைஆவைத்	சிறையிலிருப்பார்படி வைத்	அம்பினால்	பாண்ட
ததே	திருந்த இதுதானே	கொன்றிடுகின்	கொல்லுகின்றன ;
குற்றம் ஆயிற்	அபராதமாய்த் தலைக்கட்	றது	
றுகாரணி	டிற்றுக்கிடர் ;	அஞ்சினும், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—	

* * * வாசிர் !, எங்கள் இராவணனுடைய பெருமை எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? பலதசைகளிலுஞ் சென்று வெற்றி பெற்றுச் செம்பொன்முடி கவித்துக் கொண்டவன். அனைவரும் அவன்கீழே கைகட்டிக் காத்திருக்கவேண்டியவர்கள்; அப்படி யிருக்கச் செய்தேயும், லீகாபிராட்டியாகிற ஒரு தெய்வப்பெண்ணைக் கவர்ந்துவந்த இவ்விசோகவனத்திலே சிறைவைத்திட்டதே அவனுக்குப் பெரிய அபராதமாகத் தலைக்கட்டிற்று. அதுவே காரணமாகக் கும்பன் நிகும்பன் முதலான பெரிய ரணவீரர்களும் மாண்டொழியலாகிற்று. இராவணன் கையிலே முன்பு தோற்றுக் கிடந்த ம்ருதபுவானவன் அங்கவுருவத்துடன் இங்குவரமாட்டாமல் இராமனென்னும் பெயராலே ஒருமானிடவடிவு கொண்டவனான எங்கள்து உயிரையும் சரவாஷத்தை வர்ஷிக்கின்றன ; குற்றமற்றவர்களான எங்கள்து உயிரையும் கொள்ளை கொள்வீர்களோ வென்று அஞ்சுகின்றோம் ; நாங்கள் எங்கள் தோல்விக்கும் உங்கள் வெற்றிக்கும் மேலெழுத்திட்டுக் கூத்தாடுகின்றோமாதலால் எங்களை விட்டொழிய வேணும் என்றார்களாயிற்று.

கூற்றம் மானிடமாப்ததோன்றி = இராவணன் நெடுநாள் தவம்புரிந்து வரப் பரஸாதம் பெறும்போது மானிடரை ஒரு பொருளாகவே மதியாமல் அவர்களைத் தவிர்த்து மற்று யாராலும் தனக்குச் சாவு தீரீடாமை வேண்டினனாதலால் அவன் உபேக்ஷித்த மானிடத்தின் திருமால் வந்து தோன்றினனென்க. யமன்ருனே இப்படி மானிடமாய் வந்து தோன்றினனாக இவர்கள் கூறுவது தங்கள் சாதி மொழிக்கு ஏற்றதாம். கூற்றம் = உடலையும் உயிரையும் வேறு வேறு கூறுக்குபவன் என்று காரணப் பெயர். 5

ஓதமாகடலைக்கடந்தேறி உயர்கொள்மாக்கடிகாவையிந்து*

காதல்மக்களும்சுற்றமுங்கொன்று கடியிலங்கைமலங்கவெறித்து*

நாதுவந்தகுரங்குக்கே உங்கள்தோன்றல்தேவியைவிட்டுக்கொடாதே*

ஆதர்சின் றபடுகின்றதத்தோ! அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

ஓதம்	அலைகளை யுடைய	காதல்	(இராவணனுடைய) அன்
மா கடலை	பெரிய கடலை		புகு இலக்காவ
கடந்து ஏறி	தாண்டி.		
உயர்கொள் மா	உயர்த்தியை யுடைத்தாய்ப்	மக்களும்	அக்ஷகுமாரன் முதலிய புத்த
கடி காவை	பெரிதாய் மணம்மிக்க		ரர்களையும்
துறுத்து	தான அசோகவனத்தை	சுற்றமும்	அந்தரங்க சேவகர்களையும்
	முறித்து		கொலை செய்து

கடி இலங்கை { காலையுடைத்தாள் லங்கை | விட்டுக்கொடா } ஸமர்ப்பியாமல்
மலங்க எரித் { யானது கலங்கும்படியாகத் } 3த
து { திக்கொளுவி
தூது வந்த { (பிராட்டியக்கல்) தூது சொல் ஆதர் அவிவேகிகளான நாங்கள்
லவந்த
குரங்குக்கே { அனுமான் கையிலேயே நின்ற படுகின் { இப்படி துவண்டு நின்று
உங்கள் தோன் { உங்கள் ஸ்வாமியான பெரு மது அந்தோ { அகத்தப்பட வேண்டிற்
றல் தேவியை { மாளுடைய தேவியான றுயிற்று ஐயோ!;
ஸிதையை அஞ்சிலும், தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ—

***—வாரீர் வானர வீரர்கள்!, முன்னமே இங்குத் தூதுவந்த அனுமா
னென்னும் ஓர் வானர வீரன் ஒருவராலும் கடக்க முடியாத கடலைக்கடந்து வந்து
அசோகவனத்தையும் முறித்து, பல போர்வீரர்களையும் சேனைத்தலைவர்களையும்
அக்ஷகுமாரையும் கொன்று லங்காதஹநமம் செய்து ஆக இப்படி யெல்லாம்
காட்டின் வீரத்தைக்கண்டு 'தூதுவந்த குரங்கின் சக்தியே இதுவானால் இதனை
அனுப்பின பிரபுவின் நிலைமை எப்படியிருக்கும்!' என்று ஊஹித்துணர்ந்து
அப்போதே 'இனி நாம் உயிர்வாழ்ந்திருக்கவேண்டில் ஸிதையை விட்டுக்கொடுப்
பதே உரியது' என்று துணிந்து அது செய்திருக்கவேண்டும்; அந்தோ! அது
செய்யாமைமிகுலே இப்போது அகர்த்தப்படுவேண்டிற்றாயிற்று; அஞ்சுகின்றோம்
என்கிறார்கள்.

தோன்றல்—ஸ்வாமி. ஆதர்—அறிவில்லாதவர்.

6

தாமுமின்றிமுந்நீரையஞ்ஞான்று தகைந்ததேகண்வேஞ்சிறுண்மருங்குல்*

மாழைமான்மடநோக்கியைவிட்டு வாழகில்லாமதியின்மனத்தானை*

ஏழைமையிலங்கைக்கிறைதன்னை பேங்களைபொழிபக்கோலையவனை*

குழுமாநினைமாமணிவண்ண! சொல்லிதே டம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

மா மணி வண் { நீலமணிநிறத்தனான பெரு மதி இல் மனத் } மதிக்கெட்டவனும்
ணை { மானை! தானை
தாழம் இன்றி { காலதாமதமில்லாமல் ஏழையை } தகாத விஷயத்தி நசை
முந்நீரை { கடலை
அஞ்ஞான்று { அன்றைக்கு இலங்கைக்கு
தகைந்ததே { அனை செய்த தொன்றையே இறை தன் அந்த இராவணனை
கண்டு { கண்டு, இனை அவனை
வஞ்சி நுண் { வஞ்சிக்கொடிபோன்று நுட் எங்களை ஒழிய { எங்களைத் தவிர்த்துக்
மருங்குல் { மான ழுடையை யுடைய கொலை { கொல்லவேண்டும்;
ளாய்
மாதை மான் { டேதைமைக்குணமுள்ள அடியோங்கள் தேவிரைச்
மட { மாணின்பார்வை போன்ற குழும்ஆநினை { சூழ்ந்துகொண்டு பிரர்த்
யை { கபட மற்ற கண் பார்வை திக்கொவிதனைத் திருவுள்
யை யுடையளான ஸிதை எம் பற்றவேணும்;
விட்டு { (தேவரீர் ஸந்திதியிலே) சொல்லிதோம் { எங்கள் கோரிக்கையை
வாழகில்லா { ஸமர்ப்பித்துவிட்டு விண்ணப்பஞ்செய்து
வாழ்வதற்குப் ப்ராப்தியற்ற கொண்டோம்;
தடம் பொங்கத்தம்பொங்கோ—

***—சிறிதும் தாமதமின்றிக் கடலிலே அனைகட்டிக் கடந்து வருவ
தென்பது எளிதான காரியமன்றே; மிக அரிதான அக் காரியத்தையும் செய்து
விட்டார்களென்பதை அறிந்தபீன்பாவது 'ஓ இவர்கள் ஸாமான்ய மறுஷ்யரல்லர்;

தெய்வங்களாகவே யிருக்கவேண்டும்; இல்லையேல் இவ்வருந்தொழில் செய்யக் கூறிமோ:" என்று நினைத்து 'இனி நாம் ஸீதையை ஸமர்ப்பித்துவிட்டு உயிர்தப்பி உய்வதே உரியது' என்று கொண்டு அங்ஙனே செய்து வாழ்ந்து போகலாமே ராவணன்; அப்படி வாழமாட்டாதே 'நாம் இலங்கைக்கு அதிபதியன்றோ? நம் மையும் அடர்ப்பாருண்டோ?' என்ற அஹங்காரத்தையே மேற்கொண்டிருந்த அப்பாவியை, மாமணிவண்ண! இஷ்டப்படி கொன்றுவிடாய்; அக்கொலையில் நின்றும் எங்களைமாத் திரம் தவிர்த்தருளவேணும் என்கிறார்கள். தாழம்—தாழ்வு; காண விளம்பம்.

பிராட்டியின் வடிவழகையும் கண்ணழகையும் அநுபவிக்கவுரியவன் இராம பிரானொருவனே யன்றி நாம் எங்கே! அவை எங்கே! என்று இராவணன் நினைத் திருக்கவேணு மென்பது தோன்ற 'வஞ்சிங்ணமருங்குல் மாழைமான் மடநோக்கியை' என்றனர். கள்ளங் கபடமின்றிக் கவலையையும் அச்சத்தையும் கொள்ளும் மகளிர் கண்டிணக்கிற்கு வெருண்ட மானின் மருண்ட பார்வையை உவமை கூறுதல் மரபு. இங்கு இது கூறியதனால், அசோகவனத்தையும் அங்குள்ளாரையுங் கண்டவளவின பிராட்டி மருண்ட நோக்குடையளாயின னென்பதுதோன்றும். மாழை—அறி வின்மை, அழகுமாம். ஏழை—தகாத விஷயத்தில் வீணான சாபல்யங் கொண்டவன்.

சூழும் ஆ நினைநாங்கள் இத்தனைபேர் சூழ்ந்துகொண்டு யாசிக்கின்றோமே இதனைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் என்கை. 7

மனங்கொண்டேறும்மண்டோதரிமுதலா அங்கயற்கண்ணினார்களிருப்ப*

தனங்கொள்மென்முலைநோக்கமொழிந்து தஞ்சமேசிலதாபதரேன்று*

புனங்கொள்மென்முலைச்சிறைவைத்த புன்மையாளன்நெஞ்சிற்புகவேய்த*

அனங்கனன்ன திண்டோளேம்மிராமற்கு அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 8

மனம் கொண்	நெஞ்சைக் கவரும்படியான	புனம் கொள்	காட்டில் தன்னிஷ்டப்படி
டு ஏறும்	அழகுடையவர்களான	மென் முலை	திரிகின்ற, அழகிய மயில்
மண்டோதரி	மந்தோதரி முதலான	த	போன்றவளான பிராட்டி
முதலா	அழகிய மீன்போன்ற கண்		யைச் சிறையிலே வைத்த
அம் கயல் கண்	களை யுடையரான மனைவி	புன்மையாளன்	நீசனான ஓராவணனுடைய
ணிஞர்கள்	யர்பலர்		மருமத்திலே
இருப்ப	குறையற்றிருக்கச் செய்தே	புக	உறைக்க
தனம் கொள்	யும்,		
	தனக்குச் செல்வமாயிருக்	எய்த	அம்பு செலுத்தியவரும்
	கின்ற		
மெல் முலை	(அவர்களுடைய) அழகிய	அனங்கன்	மன்மதனைப்போன்ற அழகு
	முலைகளிலே	அன்ன	டையவரும்
நோக்கம் ஒழிந்	கண் செலுத்தாமல்,		
து	(இப்பிராட்டிக்காகப் பரிந்து	திண் தோள்	வலிமைமிக்க திருத்தோள்
சில தாபதர்	வரக்கூடியவர்கள்) சில		களை யுடையவருமான
தஞ்சமே என	காட்டாளர்கள் தானே, அவர்	எம் ராமற்கு	எங்களிராமபிரானுக்கு
று	கள்சரக்கோ; என்று அவ		
	லிலையாக கொண்டு		

... .. ம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—

***—இராவணன் தன்னுடைய போகத்திற்கு உரியவிஷயம் இல்லாமை யாலே வழியல்லா வழியிற் புருந்தானென்று சொல்வதற்கு இடமிருந்தாலாவது

குற்றமில்லையென்னலாம்; தன் மனத்தைக் கவரும்படியான அழகுவாய்ந்த மந்தோகரி முதலான மாதர் பலர் இருக்கச் செய்தேயும் அவர்களின் அவயவங் களைப்போற்றே, தன்னிலத்திலே வளரும்மயிலின் சாயல்போன்ற சாயலைபுடைய ளான பிராட்டியைக் கொணர்ந்து சிறையைத்திட்டான் பாவி; இவனில் விஞ்சின நீசன் உலகில் இல்லை. அப்படிப்பட்டவனுடைய மார்பிலே உறைக்கும்படியாக அம்புகளைப் பொழிந்த இராமபிரானுடைய வீரத்துக்கு அஞ்சுகின்றேமென் கிறார்கள்.

தனங்கோள் மென்முலை = 'अम्बु' என்னும் வடசொல் தனமெனத் திரிந்தது. மாநர்க்குச் செல்வம் முலையாதலால் 'தனங்கோள் மென்முலை' எனப்பட்டது.

தஞ்சமேசில தாபநர் என்று = சில தாபநர் தஞ்சமோ என்று நினைத்தாலும் இராவணன். அதாவது—இந்த 'வீணையை நாம் அபஹரிக்கிறோமே, இவனைச் சேர்ந்தவர்கள் பரிந்து எதிரிட்டுவந்தால் நமக்கு அர்த்தமாகுமோ?' என்று ஆலோ சிக்கப் புகுந்து, 'மரவுரியும் சடையுமாய்த் தாபஸ வேஷங்கொண்டிருக்கின்ற ராம லக்ஷ்மணர்கள் இவளுக்குத்தஞ்சமாக வரக்கூடும்: அவர்கள் நமக்கு ஒருசரக்கோ? என்று அவர்களை அபதார்த்தமாக நினைத்துவிட்டு அபஹரித்து வந்தனென்றபடி.

புன்மையான்—அற்பன். அருக்கன்—மன்மதன்; வடசொல். ... 8

புரங்கள்முன்றுமோர்மாத்திரைப்போதில் பொங்கெரிக்கிறைகண்டவனம்பில்*

சரங்களேகொடிதாயடுகின்ற சாம்பவாணுன்றிற்கத்தோழதோம்*

இரங்குமேமக்கெந்தைபிரானே! இலங்குவெங்கதிரோன்றன்சிவ்வா *

குரங்குகட்கரசே! யேம்மைக்கொல்லேல் கூறினோத்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 9

ஓர் மாத்திரை	} ஒரு கண்ணிமைப்பொழுதில்	எந்த	} எங்கள் நாயகனே!
போதில்		பிரானே	
புரங்கள் மூன்	} முப்புரங்களையும்	இலங்கு வெம்	} விளங்குகின்ற ஸ்ரீராமனுக்
றும்		கதிரோன்	
பொங்கு	} அக்கிலிவாலைக்கு	தன் சிறுவா	} குப்புதல்வனும்
எரிக்கு		குரங்குகட்கு	
இரை கண்ட	} இரையாக்கின குதூறுடைய	அரசே	} ஸுகீரீவனே!
வன்		எமக்கு	
அம்பில்	} அம்புகளிற்காட்டிலும்	இரங்கு	} எங்கள் விஷயத்திலே நீ
சரங்கள்		எம்மை	
கொடிது ஆய்	} கொடியவைகளாய்	கொல்	} எங்களைக் கொல்லாதொழிய வேணும்;
அடுகின்ற		உறிமேயம்	
சாம்பவான்	} பூஜிதம்பவான்	}	} இந்தப் பிராந்தத்தையையே
உடன் நிற்க			
தொழுதோம்	} புருஷகாரமாகக் கூடநிற்க	}	} அடுத்தடுத்துச் சொல்லு கின்றோம்;
	} வணங்குகின்றோம்;	}	} தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.

***—ஸ்ரீஜாம்பவானைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு ஸுகீரீவமஹாராஜரைச் சரணம்புகுகிறார்கள் அரக்கர். முப்புரங்களையும் ஒரு மாத்திரைப்பொழுதில் எரித்த சிவபிரானது பாணத்திற்காட்டிலும் ராமபாணங்கள் கொடியவையா யிருக்கையாலே மிக அஞ்சுகின்றோம்; ஆதித்யனுக்குப் புதல்வனான ஸுகீரீவமஹாராஜனே! நீர் குரங்குகட்கெல்லாம் அரசராதலால் அக்குரங்குகளெல்லாம் நீரிட்ட வழக்கா யிருக்கக் கடவனவாகையாலே அவை எங்கள்மேற் பாயாதபடி திட்டஞ்செய் வீரென்று ஸ்ரீஜாம்பவானைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு உம்மைத் தொழு கின்றோம்; எம்மைக் கொல்லாதபடி இரங்கியருளவேணும் என்கிறார்கள்.

தெய்வங்களாகவே யிருக்கவேண்டும்; இல்லையேல் இவ்வருந்தொழில் செய்யக் கூடுமோ? என்று நினைத்து 'இனி நாம் ஸீதையை ஸமர்ப்பித்துவிட்டு உயிர்தப்பி உய்வதே உரியது' என்று கொண்டு அவ்வனை செய்து வாழ்ந்து போகலாமே ராவணன்; அப்படி வாழமாட்டாதே 'நாம் இலங்கைக்கு அதிபதியன்றோ? நம் மையும் அடர்ப்பாருண்டோ?' என்ற அஹங்காரத்தையே மேற்கொண்டிருந்த அப்பாவியை, மாமணியை! இஷ்டப்படி கொண்டுவிடாய்; அக்கொலையில் நின்றும் எங்களைமாத் திரம் தவிர்த்தருளவேணும் என்கிறார்கள். தாழம்—தாழ்வு; காண விலம்பம்.

பிராட்டியின் வடிவழகையும் கண்ணழகையும் அநுபவிக்கவுரியவன் இராம பிரானொருவனே யன்றி நாம் எங்கே! அவை எங்கே! என்று இராவணன் நினைத்திருக்கவேணு மென்பது தோன்ற 'வஞ்சிமண்மருங்குல் மாழைமான் மடநோக்கியை' என்றனர். கள்ளங் கபடமின்றிக் கவலையையும் அச்சத்தையும் கொள்ளும் மகளிர் கண்ணோக்கிற்கு வெருண்ட மானின் மருண்ட பார்வையை உவமை கூறுதல் மரபு. இங்கு இது கூறியதனால், அசோகவனத்தையும் அங்குள்ளாரையுங் கண்டவளவில் பிராட்டி மருண்ட நோக்குடையளாயின ளென்பதுதோன்றும். மாழை—அறி வின்மை, அழகுமாம். ஏழை—தகாத விஷயத்தில் வீணான சரபல்யங் கொண்டவன்.

சூழம் ஆ நினைநாங்கள் இத்தனைபேர் சூழ்ந்துகொண்டு யாசிக்கின்றோமே இதனைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் என்கை. 7

மனங்கொண்டேறும்மண்டோதரிமுதலா அங்கயற்கண்ணினுர்களிருப்ப*

தனங்கொள்மென்முலைநோக்கமொழிந்து தஞ்சமேசிலதாபதரேன்று*

புனங்கொள்மென்மயிலைச்சிறைவைத்த புன்மையாளன்நெஞ்சிற்புகவேய்த*

அனங்கனன்ன திண்டோளெம்மிராமற்கு அஞ்சினோந்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ. 8

மனம் கொண்	{ நெஞ்சைக் கவருப்படியான	{ புனம் கொள்	{ காட்டில் தன்னிஷ்டப்படி
டு ஏறும்			
மண்டோதரி	{ மந்தோதரி முதலான	{ சிறை வைத்	{ பேர்நறவளரான பிராட்டி
முதலா			
அம் கயல் கண்	{ அழகிய மீன்போன்ற கண்	{ புன்மை யாளன்	{ வளைய
ணினுர்கள்			
இருப்ப	{ குறையற்றிருக்கச் செய்தே	{ நெஞ்சில்	{ மருமத்திலே
தனம் கொள்	{ தனக்குச் செல்வமாயிருந்	{ புக	{ உறைக்க
மெல் முலை	{ (அவர்களுடைய) அழகிய	{ எய்த	{ அம்பு செலுத்தியவரும்
நோக்கம் ஒழித்	{ கண் செலுத்தாமல்,	{ அனங்கன்	{ மன்மதனைப்போன்ற அழகு
சில தாபத்	{ (இப்பிராட்டிக்காகப் பரிந்து	{	{ வலிமைமிக்க
தஞ்சமே என்	{ காட்டாளர்கள்தானே, அவர்	{ எம் ராமற்கு	{ எங்களிராமபிரானுக்கு
று	{ லிலையாக நினைத்துக்		
	{ கொண்டு		

அஞ்சினோம், தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.

***- ராவணன் தன்னுடைய போகத்திற்கு உரியவிஷயம் இல்லாமை யாலே வழியல்லா வழியிற் புகுந்தானென்று சொல்வதற்கு இடமிருந்தாலாவது

குற்றமில்லையென்னலாம்; தன் மனத்தைக் கவரும்படியான அழகுவாய்த் தமந்தோகரி முதலான மாதர் பலர் இருக்கச் செய்தேயும் அவர்களின் அவயவங் களைப்போற்றுகே, தன்னிலத்திலே வளரும்மயிலின் சாயல்போன்ற சாயலைபுடைய ளான பிராட்டியைக் கொணர்ந்து சிறைவைத்திட்டான் பாவி; இவனில் விஞ்சின நீசன் உலகில் இல்லை. அப்படிப்பட்டவனுடைய மார்பிலே உறைக்கும்படியாக அம்புகளைப் பொழிந்த இராமபிரானுடைய வீரத்துக்கு அஞ்சுகின்றேமென் கிறார்கள்.

தனங்கோள் மென்முலை = 'धनु' என்னும் வட்சொல் தனமெனத் திரிந்தது. மாதர்க்குச் செல்வம் முலையாதலால் 'தனங்கோள் மென்முலை' எனப்பட்டது.

தஞ்சமேசீல தாபதர் என்று = சில தாபதர் தஞ்சமோ என்று நினைத்தாலும் இராவணன். அதாவது—இந்த 'விதைபை நாம் அபஹரிக்கிறோமே, இவனைச் சேர்ந்தவர்கள் பரிந்து எதிரிட்டிவந்தால் நமக்கு அர்த்தமாகுமோ?' என்று ஆலோ சிக்கப் புகுந்து, 'மரவுரியும் சடையுமாய்த் தாபஸ வேஷங்கொண்டிருக்கின்ற ராம லக்ஷ்மணர்கள் இவளுக்குத் தஞ்சமாக வரக்கூடும்: அவர்கள் நமக்கு ஒருசரக்கோ? என்று அவர்களை அபதார்த்தமாக நினைத்துவிட்டு அபஹரித்து வந்தானென்றபடி.

புன்மையாளன்—அற்புதன். அஞ்சுகன்—மன்மதன் வட்சொல். 8

புரங்கள்முன்றுமோர்மாத்திரைப்போதில் போங்கேரிக்கிரைகண்டவனம்பில்*
சரங்களேகொடிதாயடுகின்ற சாம்பவாணுன்நிற்கத்தொழுதோம்*
இரங்குமேமக்கேந்தைபிரானே! இலங்குவேங்கதிரோன்றன்சிறுவா*
சுரங்குகட்கரசே! மேம்மைக்கொல்லேல் கூறினோத்தம்போங்கத்தம்போங்கோ.

ஓர் மாத்திரை } ஒரு கண்ணிமைப்பொழுதில்	எந்தை } எங்கள் நாயகனே!
போதில் } பிரானே	
புரங்கள் மூன் } மூப்புரங்களையும்	இலங்கு வெம் } விளங்குகின்ற ஸூர்யனுக்
றும் } முப்புரங்களையும்	கதிரோன் } குப்புதல்வனும்
போங்கு } அக்நிஜ்வாலைக்கு	தன் சிறுவா
எரிக்கு }	குரங்குகட்கு } வரங்கட்குப் பிரபுவான
இரை கண்ட } இரையாக்கின குதூறுடைய	அரசே }
வன் }	எமக்கு நீ } எங்கள் விஷயத்திலே நீ
அம்பில் } அம்புகளிற்காட்டிலும்	இரங்கு } இரங்கியருளவேணும்;
சரங்கள் } இந்த ராமபாணங்கள்	எம்மை கொல் } எங்கள் கொல்லா தொழிய
கொடிது ஆய் } கொடியவைகளாய்	லேல் } வேணும்;
அடுகின்ற } பொசிக்கின்றன;	கூறினோம் } இந்தப் பிராத்தனையையே
சாம்பவான் } ஸ்ரீஜாம்பவான்	
உடன நிற்க } புருஷகரமாகக் கூட	
தொழுதோம் } வணங்குகின்றோம்;	தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ—.

***— ஸ்ரீஜாம்பவானைப் புருஷகரமாகக் கொண்டு ஸூக்ரீவமஹாராஜரைச் சரணம்புகுகிறார்கள் அரக்கர். முப்புரங்களையும் ஒரு மாத்திரைப்பொழுதில் எரித்த சிவபிரானது பாணத்திற்காட்டிலும் ராமபாணங்கள் கொடியவையா யிருக்கையாலே மிக அஞ்சுகின்றோம்; ஆதிகத்யனுக்குப் புதல்வனான ஸூக்ரீவமஹாராஜனே! நீர் குரங்குகட்கெல்லாம் அரசராதலால் அக்குரங்குகளெல்லாம் நீரிட்ட வழக்கா யிருக்கக் கடவனவாகையாலே அவை எங்கள்மேற் பாயாதபடி திட்டஞ்செய் வீரென்று ஸ்ரீஜாம்பவானைப் புருஷகரமாகக் கொண்டு உம்மைத் தொழு கின்றோம்; எம்மைக் கொல்லாதபடி இரங்கியருளவேணும் என்கிறார்கள்.

புரங்கள் மூன்றும் போங்கெரிக்கீரைகண்ட வரலாறு :—முற்காலத்தில் தாரகா ஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுத்மாவி, தாரகாஷுன், கமலாஷுன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம் பெற்று வானத்துப் பறந்து செல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்த விடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலானருடைய வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தெராகவும் சந்தர் ஸூரியர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயு வாகிய சிறகமைந்து அக்னியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த ஸந்தத்தையச் சென்று போர் தொடங்கும் போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித் திட்டனன் என்பதாம்.

ஓர் மாத்திரைப்போதில் = 'கண்ணிமைப்பொழுதும் கைந்நொடிப்பொழுதும் மாத்திரைக்களவாம்' என்பர் தமிழர்.

இலங்குவெங்கதிரோன்றன் சிறுவா! என்றதன் விவரணம் :—மேருமலையில் நான்முகக் கடவுள் யோகம் பயின்று கொண்டிருக்கையில் அவரது கண்களில் நீர்த்துளி ததும்பியது; அதை அவர் கையாலெடுத்துக் கீழே யெறிந்தனர். அவ்வளவிலே அந்த நீர்த்துளி ஒரு குரங்காக மாறியது. அக்குரங்கு பிரம தேவருக்கு ஒப்பான மஹிமையும் மிக்க வேகமுமுடையோனாகி அம்மலையில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் நிறைந்த விருகாங்குடர்ந்த வனங்கள் தோறும் தாவித் திரிந்து விளையாடிக்கொண்டே காலங்கழித்து வந்தது. அஃது ஒருநாள் நாவறண்டு நீர் வேண்டி அந்த மேருமலையின் வடபக்கஞ்சென்றது. அங்கு ஓர் தடாகத்தைக்கண்டு அதன் கரையில் நின்று தண்ணீரை எட்டிப்பார்க்க, அதனுள் தனது நிழல் தோன்றுவதைக் கண்ணுற்றுத் தனக்குப் பகையான மற்றொரு வானரம் அக்கயத் தினுள் குடிக்கொண்டு தன்னையிகழ்கின்றதெனக் கருதி அதனை வெல்லுமாறு அம்மடுவிற்குத்தத்தது. குளத்தில் விழுந்து மூழ்கி மெல்ல நீந்திக் கரையேறியவளவில் அது ஓர் அற்புதமான அணங்காக மாறியது. காண்போர் மனத்தைக்கவரவல்ல பொற்கொடியென ஒரு பெண்மணி தனது வடிவழகினால் எல்லாத் திசைகளையும் ஒளி பெறச்செய்து கொண்டு அப்பொய்கைக் கரையில் நிற்குங்கால், தேவேந்திரன் பிரமதேவரிடஞ்சென்று அவரையடிபணிந்து பூஜித்துத் திரும்பி அவ்வழியாக வந்து கொண்டிருநீதான். அதே தருணத்தில் ஸூரியபகவானும் எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்து இந்த ஸூர்தரி நிற்குமிடத்தருகே வரலாயினன். இந்திரனும் ஆதித்யனுமாகிய இரண்டு தேவர்களும் அப்பெண்மணியை ஏககாலத்தில் கண்ணுற்றுக் காம பரவசர்களாகி மெய்ம்மறந்து மனங்கலங்கி நின்றனர். உடனே இந்திரனது வீரியம் ஸ்கலிதமாக, அதனை அவன் அவளது சிரஸில் விழுமாறு செய்தனன். அஃது அவ்வாறு முடிந்த விழாது வாலிலே வீழ்ந்தது. தேவர்களது வீரியம் ஒரு பொழுதும் வீணாவதில்லை யாதவின் உடனே அதுமிக்கபலசாலியான ஒரு வானரமாக மாறியது. வாலினின்று உற்பவித்த காரணத்தினால் அவ்வானரத்துக்கு வாலியெனவே பெயர் ப்ரஸித்தமாயிற்று. ஆதித்யனும் அவ்வாறே அனங்கனுக்கு வசமாகித் தனது வீரியத்தை அவளது கழுத்தில் வீழ்த்தினான். க்ரீவையில் [கழுத்தில்] வீழ்ந்த அவ்வீரியம் ஸூக்ரீவபெற்ற பெயர்பெற்ற வானரமாகிவிட்டது. இவ்வரலாற்றை உத்தர ஸ்ரீராமாயணம் நாற்பத்து மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் விரிவாகக் காண்க. 9

அங்குவானவர்க்காகுலம்தீர அணியிலங்கையழித்தவன்நனை*

பொங்குமாவலவன்கலிகன்ற புகன்றபொங்கத்தங்கொண்டு* இவ்வுலகினில்

எங்கும்பாடிநின்றோமீன்தொண்டர்! இம்மையேயிடசில்லை* இறந்தால்

தங்குமுரண்டமேகண்டு கொண்டின் சாற்றினோத்தடம்பொங்கத்தம்பொங்கோ.

10

தொண்டர்	பகவத்பக்தர்களை!	பாடி நின்று	பாடிக்கொண்டு கூத்தாடுங்
அங்கு வான	தேவலோகத்திலுள்ள	ஆடுமின்	கன்;
வர்க்கு ஆகு	தேவதைகளின் மனக்		(இது செய்தால்)
லம்தீர	குழப்பம் திருப்படி		உங்கட்கு இப்பிதவியில்
அணி இலங்	அழகிய லங்காபுரியை அழித்	இம்மையே	ஒருவகைத்துவாழ முண்
கை அழித்த	தருளின பெருமான விடைய	இடர் இல்லை	டாகாது;
வன் தனனை	மாக,	இறந்தால்	மாணமானபின்பு
பொங்குமாவல	கிளர்த்தியையுடைய	தங்கும் ஊர்	நீங்கள் செய்ய்சேர்ந்து இலை
வன் கலி	'ஆடல்மா' என்னுங்குதி		நிற்குமிடம்
கன்றி	ரையை நடத்த வல்லவ	அண்டமே	பாபதமையாம்;
	ரான ஆழ்வார்	கண்டுகொண்	(இதனை அதுபவத்தாலே)
புகன்ற	அருளிச்செய்த	மின	கண்டு கொள்ளுங்கள்;
பொங்கத்தம்	'பொங்கத்தம் பொங்கோ'		
கொண்டு	என்ற இந்த வேற்றிப்	சாற்றினும்	இஃது எல்லாருமறியச்
	பாசுரங்களைக்கொண்டு	தடம் டொங்	சொனமும்;
இ உலகினில்	இவ்விழிதியிலே	கத்தம்	வேற்றியோ வேற்றி.
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்		

***—இராவணனுடைய கொடுமையினால் குடிபிழந்து வருந்தின தேவ ஜாதிகள் செவ்வனே குடிவாழுமாறு இலங்கையை நீறுபடுத்தின இராமபிரா னுடைய வீரத்தை, தோற்ற அரக்கர்களின் பாசுரத்தாலே கவிபாடின இத்திரு மொழியைக்கொண்டு தொண்டர்களை! இவ்வுலகில் எங்கும் பாடியாதிங்கோள். அவ்வனே செய்தால் இம்மையில் ஒரு இடருமின்றி வாழப் பெறுவீர்கள்; இறந்த பின்போ * மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே கான்மன்; இதனை எல்லாருமறியச் சொன்னோம் என்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப்பயனுடைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“அங்கவ்வானவர்க்கு” எனப் பாடம் வழங்கும். ஆகுலம்—வடசொல் விகாரம். [பொங்குமாவலவன்] இவ்வாழ்வார் தனதாகக் கொண்டு ஏறிச் செலுத்திய சிறத்த குதிரைக்கு ‘ஆடல்மா’ எனப் பெயர்வழங்கும்; அதுவே இங்குப் பொங்குமா எனப் பட்டது. வலவன்—வல்லவன், ஸமர்த்தன்; பாசன் என்றபடி.

பொங்கத்தம் = ‘தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ’ என்றதன் ஏகதேசாநுகாரம்.

கீழ் ஒன்பது பாசுரங்களின் முடிவிலும் “தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ” என்றது இராமபிரான் வெற்றியை ராகுஸர்கள் எடுத்துரைத்தபடி. இப்பாட்டின் முடிவில் ‘தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ’ என்றது எம்பெருமான் வெற்றியை ஆழ்வார்தாம் உரைக்கிறபடி. இத்திருமொழியானது இவ்விருந்தருமா ஞாலத்தைத் தோற்றித்து வெற்றி பெறும்படியைச் சொல்லுகிற தென்பாரு முள்.

அடிவயு:—இரக்கம் பத்து தண்டக எஞ்சல் செம்பொன் ஓதம் தாழம் மனம் புரங்கள் அங்கு ஏத்து.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—முன்றும் திருமொழி—ஏத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப.

கீழ்த்திருமொழிபோலவே இத்திருமொழியும் இலங்கையரக்கர்களின் பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது. தோற்றவர்கள் தங்கள் தோல்விக்கு ஈடாக ஆடுவதொரு கூத்துக்குக் குழமணிதூரம் என்று பெயர்போலும். அக்கூத்தையாடுகின்ற அரக்கர்களின் நிலைமையிலே நின்று ஆழ்வார் ஸ்ரீராம விஜயத்தைப் பேசியதுபவிக் கருராயிற்று.

கீழ்த்திருமொழியில் வந்த ‘தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ’ என்றதற்கும், இத்திருமொழியில் வரும் ‘குழமணிதூரம்’ என்றதற்கும் இலக்கணமுயிலக்கியமும் இவ்வருளிச்செயலே போலும். *

ஏத்துகின்றோம்நாத்தழும்ப இராமன் திருநாமம்*
சோத்தநம்பி! சக்கிரீவா! உம்மைத்தொழுகின்றோம்*
வார்த்தைபேசீரேம்மை உங்கள் வானரம்கொல்லாமே*
கூத்தர்போலவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே.

1

இராமன்	இராமபிரானுடைய	உங்கள் வான	{ நீங்களிட்ட வழக்காயிருக்
திருநாமம்	திருநாமங்களை	ரம்	{ கின்ற வானரவிரர்கள்
நாத்தழும்ப	நாக்கு தடிக்கும்படி.	எம்மை கொல்	{ எங்களைக் கொல்ல நினையாத
ஏத்துகின்	{ வாயரச்சொல்லித்துதி.	லாமே	{ படி
றோம்	{ றோம் ;	வார்த்தை	{ ஒருவார்த்தையருளிச் செய்ய
மப்பி சக்கிரீவா	ஸுக்கிரீவமஹாராஜரே!	பேசீர்	{ வேணும் ;
சோத்தம்	இதோ அஞ்ஜலி ;	கூத்தர் போல	{ கூத்தாடக்கற்றவர்கள்போல
உம்மை தொழு	{ உம்மைத் திருவடிகளில்	குழமணிதூரம்	{ உங்கள் வெற்றியும் எங்கள்
கின்றோம்	{ விழுந்து வணங்குகின்	ஆடுகின்றோம்	{ தோல்வியுந்தோற்ற ஆடு
	{ றோம் ;		{ கின்றோம்.

***—பாசரந்தொடங்கும்போதே “ஏத்துகின்றோம் நாத்தழும்ப இராமன் திருநாமம்” என்ற அழகை என் சொல்வோம்! “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ராஜா நாமவந் க்தா:—ராமபூதம் ஜகத்பூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ராசாஸதி.” [இராமபிரான் அரசாட்சி புரந்தகாலத்திலே ஜனங்களனைத்தின் வாயிலும் ஸ்ரீராமநாமப்ரசம்ஸை தவிர வேறென்றும் வந்ததில்லை; உலகமே ராமமயமாக ஆய்விட்டது] என்றாப் போலே இலங்கையும் ராமநாம மயமாக ஆய்வுகொன்றதிப்போது. நாக்குத் தடிக்கும்படி ஸ்ரீராமநாமங்கனையே சொல்லித் துதிக்கின்றோமென்கிறார்கள்.

மப்பிசக்கிரீவா! சோத்தம் = அஞ்ஜலிபண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சிதோற்றச் சொல்லுவதொரு சபத விசேஷம் சோத்தம் என்பதாம். ‘ஸ்தோத் திரம்’ என்னும் வடசொல் சோத்தமெனத்திரிந்துகிடக்கிறது என்பாருமுளர். ஸுக்கிரீவ மஹாராஜனே! இராமபிரானுடைய தயவுக்கும் வானரமுதலிகளின் தயவுக்கும் உறுப்பாக உம்முடைய அதுக்ரஹமே முக்கியமாக வேண்டியிருத்தலால் உம்மைக் கைகூப்பித்தொழுகின்றோம். உங்கள் வானரப்படை எங்களைக் கொல்லாதபடி வார்த்தை பேசியருளவேணுமென்கிறார்கள்.

‘வார்த்தை பேசீர்’ என்றது—‘நீர் எங்களோடு வார்த்தை சொல்லவேணும் என்பதாகவும், ‘நீர் குரங்குகளிடம் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணும்’ என்பதாகவும் பொருள்படும். முந்தின்பொருளையே பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார். அரசன் ஒருவனோடே வார்த்தை சொன்னால் அதைக்காண்கின்ற ராஜ புருஷர்கள்

‘இவன் நம் அரசனுக்கு அந்தரங்கன் போலும்’ என நினைத்து அவர்களும் அவனிடத்து அன்பராபிநுக்கக்கடவராகையாலே உம்முடைய முதலிகள் எங்களை உம்முடைய அந்தரங்கராக நினைத்துக்கொள்ளுமாறு நீர் எம்மோடே வார்த்தை சொல்லுவீராக என் கிறார்களென்க.

முன்பு விரிஷணமுதலான் ராமகோஷ்டியில் வந்துபுகும்போது, ‘சத்ரு பகஷத்தில் நின்றுமவர்த இவனை இங்குச் சேர்த்துக்கொண்டால் குடிசெட்டுப் போய் விடும்’ என்று இடைபூறுசெய்தவர்களில் ஸுகீவன் தலைவனதலால் அதனை யறிந்துபோலும் இவர்கள் அவனையே கால்கட்டுகிறார்கள். ... 1

எம்பிரானே! பெண்ணையாள்வாய் என்றென்றாற்றுவே*
அம்பின்வாய்ப்பட்டாற்றில்லாது இந்திசித்தநீந்தான*
நம்பி அகமா! சக்கிரிவா! அங்கதனே! நானே!*

கும்பகர்ணன்ட்டுடோனான் குழமணிதாரமே.

2

இந்திரசித்து எம்பிரானே	}	இந்தராஜித்தானவன்	உத்திரகர்	மரண்டுடோனான் ;	
என்னை ஆள் வாய் என்று என்று அற ருதே அம்பின் வாய் பட்டு ஆற்றில் லாது		}	உகந்தராமங்கனையே சொ லிக்கொழும் போடாமல்	நம்பி அகமா! சக்கிரிவா! அங்கதனே !	நானே! —;
			கும்பகர்ணன்	கும்பகர்ணனானவன்	
		பட்டுப் போனான்	}	முடிந்துபோனான்	
		குழமணிதாரம் ஆடுகின்றோம்—.			

***—அனுமான் ஸுகீவன் அங்கதன் நான் ஆக கால்வரையும் விவரித் துத் தங்கள் தோல்வியைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். வாரமுதலிகளுக்குள்ளே இந்நால்வரே முக்கியர்கள். ஹனுமானுடைய வீரச்செயல்களை முத்து முன்னமே பிடித்துக் கண்டிருக்கின்றனர்; ஸுகீவனே வாரகாட்டெல்லாம் அரசனாகையாலே அவனுடைய இரக்கம் முக்கியமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். [அங்கத னுடைய அற்புதச்செயல்களில் ஒன்றுவருமாறு:—] இராவணன் ஸேதுபந்தனம் முதலியவற்றைப்பார்த்தாகிலும் புத்தி திருந்தி வருவானோவென்று மகோரத்தித் திராமபிரான் அங்கதனை இராவணனிட மனுப்ப, அவன் சென்று ராவண ஸபையிலுட்கார்ந்து அவனை நோக்கி ஓராக்ஷஸராஜனே! சகாவர்த்தி திருமகனார் உனக்கு கியமித்தருளுகிறார்—கீ இன்னும் சிலநாள் இச்செல்வத்துடன் வாழ நினைத்தாயாகில் ஸீதைையைக் கொணர்ந்து கொடுத்துவிடு; மேலும் என்னுடைய தகப்பனாரான வாலி உனக்குத் தெரியுமன்றோ? உன்னைத் தன்வாலினால் சுற்றி யெடுத்துக்கொண்டுபோய் நான்கு முத்தர்த்திலும் ஒரு சிறிய புழுவைத் தோய்ப்பது போல் தோய்த்தெடுத்த பாக்ரமசாலியன்றோ! அந்தவாலியை இந்த ஸ்ரீராமன் ஒரே அம்பினால் கொன்றுவிட்டார்; இதைக் கேட்டாகிலும் இனி நீ அவரிடத்திற் பகையை ஒழித்து நட்புக்கொள்’ என்று சொல்ல, இராவணன் சீறி அங்கதனைப் பிடித்துக் கொல்லும்படி அரசர்க்குக்குக் கட்டளைபிடி, அப்படி பிடித்துக்கொண்ட நான்கு ராக்ஷஸர்களையும் தன்ககஷத்திலிடுக்கிக்கொண்டு ஆகாசத்திற்களம்பி அவ்வரசர்களை இராவணனுடையவிமானத்தின்மேற்சுழற்றி யடித்து அவ்விமா னத்தையும் உடைத்துவிட்டு இராமனிடம் வந்து சேர்ந்தான். இப்படிப்பட்ட வீரச் செயலைக் கண்டவர்களாதலால், அங்கதனே! என்று அவனை விளிக்கின்றனர். அனைக்கடுதலாகிற அரும்பெருந்தொழில் நானால் நிறைவேற்றிற்றென்பதை அறிந் தவர்களாதலால் நானே! என்று அவனையும் விளிக்கின்றனர்.

இவர்களை விளித்துச்சொல்லும் வார்த்தையாவது இந்தரஜித்தம் கும்ப
கர்ணனும் 'எம்பிரானே! என்னையாள்வாய்' என்று சொல்லி வாழ்ந்துபோக
ப்ராப்தியிருக்கச் செய்தேயும் அது செய்யமாட்டாதே அம்புக்கு இலக்காகி
மாண்டொழிந்தனர்; நாங்கள் அங்கனமாகமே வாழ்ந்துபோகப் பார்த்துகிறோ
மென்றவாறு. 2

ஞாலமாளுமங்கன்கோமான் எங்களிர்வணந்து*
காலஞ்சிவந்தவாகண்டஞ்சிக் கருமுகில்போல்*
நீலன்வாழ்ககடேணன்வாழ்க அங்கதன்வாழ்கவேன்று*
கோலமாகவாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே.

3

ஞாலம் ஆறும் { பூமியை யெல்லாம் ரகித் கரு முகில் “காளமேகம்போன்ற
தருளபவராய் போல்
உங்கள் { உங்களுக்கு ஸ்வாமியான நீலன் வாழ்க நீலன்வாழுவேணும்,
கோமான் { ஸ்ரீராமபிரான் சுடேணன் ஸுஷேணன் வாழுவேணும்
எங்கள் இராவ { எங்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த வாழ்க
ணற்கு { இராவணனுக்கு அங்கதன் } அங்கதன் வாழுவேணும்”
காலன் ஆகி { மருத்யுவாக வந்தபடியைப் என்று { ஒவ்வொருவர்க்கும்
வந்த ஆ { பார்த்து என்று { பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு
கண்டு { கோலம் ஆக அழகாக
அஞ்சி பயப்பட்டு, குழமணிதூரம்.

***—வானரமுதலிகளா! பூமண்டலம் முழுவதையும் தனிக்கோல் செலுத்தி
ஆளப்பிறந்த உங்கள் ஸ்வாமியான இராமபிரான் எங்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த
ராவணனுக்கு மருத்புலவருபியாய் வந்தாரென்பதை நன்கு தெரிந்து கொண்
டோம்; இனி நாம் மார்பு நெறித்து வாழ்வதென்பதில்லை யென்று நிச்சயித்துக்
கொண்டு உங்களுக்கு மங்களாசாஸனஞ் செய்வதையே யாத்திரையாகக் கொண்
டோம்; ‘நீலனுக்குப் பல்லாண்டு; ஸுஷேணனுக்குப் பல்லாண்டு; அங்கதனுக்குப்
பல்லாண்டு’ என்று சொல்லுபவர்களாய்க் குழமணிதூரமாகின்றோம் காண்மி
னென்கிறார்கள்.

காலன்—வடசொல். சுடேணன்—வாலிக்கு மாமனராகிய வானரன்.

மணங்களுநாறும்வார்த்துலார் மாதர்களாதரத்தை*
புணர்ந்தசிந்தைப்புன்மையாளன் போன்றவரிசிலையால்*
கணங்களுண்ணவாளியாண்ட காவலனுக்கிலையோன்*
குணங்கள்பாடி யாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே.

மணங்கள் { பரிமளம் மிக்க நீண்ட கூர் வரி சிலையால் அழகிய வில்வழியாக
நாறும் வரா { தலையுடையாரான ஸ்திரீகள் வாளி அம்புகளைப் பிரயோகித்த
குழலார் மாதர் { விஷயத்திலே காவலனுக்கு ஸர்வரக்ஷகரான
கள் { ஆசையை ஒருபோதும் டைய
ஆகாததை { விடாத நெஞ்சை யுடைய யான் { திருத்தம்பியாரான லக்ஷ்மண
புணர்ந்த { னாய் { ருடைய
சிந்தை { மிகவும் நீசனான இராவணன் குணங்கள் { திருக்குணங்களைப் பாடிக்க
புன்மையாளன் முடியும்படியாகவும் பாடி { கொண்டு
போன்ற { பிசாசுகள் ஏறிப் புசிக்கும்படி
கணங்கள் { யாகவும்
உண்ண { குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்—,

* * *—ஸ்தீரீசாபல்யத்தை மேற்கொண்டதனால் நீசர்களில் முதல்வகைக் கணக்கிடப்பெற்ற இராவணன் முடிந்துபோம்படியாகவும் அவனுடிக் கழுக்கள் முதலியவை ஏறியுண்ணும்படியாகவும் வில்லிலே அம்பைத்தொடுத்த பெருமானுக்குத் தம்பியராய் 'இளையபெருமான்' என வழங்கப்படுபவரான லக்ஷ்மணருடைய திருக்குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு குழமணிதூர மாடுகின்றேமென்கிறார்கள். 'மணங்கள் நூறும்வார்த்துமார்' என்றது ஸ்தீரீஜாதக்கு இயற்கையான அடைமொழி. மாதர்களாதரத்தைப் புணர்ந்த சிந்தை—ஸ்தீரீவிஷயமான காதலைக்கொண்ட நெஞ்சுவாய்ந்தவன் என்றபடி. கணம் என்பதை 'நவ' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டு (கழுகு முதலியவற்றின்) கூட்டமென்று பொருள் கொள்வதிற்காட்டிலும், கணம் என்று பிசாசுசக்துப் பேராதலால் அப்பொருளே இங்குக்

வென்றித்தோம்பாண்மவேண்டோம் தானமெக்காக *

இன்றுதம்பினெங்கள்வானுள் எம்பெருமான்தமர்காள் ! *

நின்றுகாணீர்கண்களார நீரெம்பைக்கொல்லாதே *

குன்றுபோலவாடுகின்றேம் குழமணிதூரமே.

எம்பெருமான்	பூரீராமபக்தர்களான வாரா	இன்று தம்	இப்போது கொடுத்து
தமர்காள்	விரர்களே !	மின்	விடுங்கள் ;
வென்றித் தோம்	ஜயத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டோம் ;	நீர்	நீங்கள்
மானம் வேண்டாம்	'நாங்களும் ஆண்பிள்ளைகள்' என்று கொண்டிருந்த அஹங்காரத்தைக் கைவிட்டிட்டோம் ;	எம்மை கொல்லாதே	எங்களைக் கொல்லாமல்
எங்கள் வாழ்நாள்	எங்களுடைய ஆயுளை	கண்கள் ஆர	கண்படைத்தபயன் பெறுமாறு
எமக்கு	எங்களுக்கு	நின்று காணீர்	நின்று காணுங்களேள் ;
தானம் ஆக	யாசகங்கொடுக்கும் விதமாக	குன்று போல	நாங்கள் மலைமலையாக நின்று கொண்டு

குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்—.

* * *—பூரீராமபக்தர்களே ! நீங்கள் எங்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைக்கிறது உங்களுடைய வெற்றிக்காகவன்றோ ; அந்த வெற்றியை நாங்கள் உங்கட்குத் தந்திட்டோம் ; (அதாவது—நாங்கள் தோற்றேமென்று சொல்லி உங்களுடைய வெற்றியைப் பிரசரம் செய்துவிட்டோமென்றபடி.) நாங்களும் ஆண்பிள்ளைகளென்று மார்பு நெறித்து வந்ததனுன்றோ நீங்கள் எங்களை நலிய வேண்டிற்றாயிற்று ; அப்படி எங்களுடைய நலிவுக்கு வேறுதவான அஹங்காரத்தையும் விட்டுத் தொலைத்தோம் ; இனி எங்களுடைய ஜீவனம் நீங்களிட்டவழக்காகையாலே எங்கள் ஆயுஸ்ஸை எங்களுக்கு இன்று நாரைவார்த்துத் தத்தஞ்செய்து விடுங்கோள் ; நாங்கள் இவ்வனே வாயாலே இரந்து கேட்பதற்காகவே நீங்கள் எங்களைக் கொல்லாது விடவேண்டுமென்பதில்லை ; நீங்கள் கண்படைத்த பாயோஜனம் பெற வேண்டில் நாங்களும் குழமணிதூரக்கூத்தைக் காணவேண்டுமன்றோ ; எங்களைக் கொன்றுவிட்டால் இக்கூத்தை எவ்வனே காண்பீர்கள் ? ஆகையாலே இவ்வதிசயத்தைக் காணவேண்டியதற்காகவும் எங்களைக்கொல்லா தொழியவேண்டுமென்கிறார்கள்.

குழமணிதூரக் கூத்தாட்டத்தைக் கண்டு முடிந்தபின்பு தங்களைக்கொல்லும்படி சொல்லுகிறார்களோ வென்று சிலர் சங்கிப்பர் ; அக்கூத்தைக் கண்டுவிட்டால் 'இப்படி தீநர்களானவர்களையோ நாம் கொல்லுவது !' என்று தன்னடைபுடி

இரக்கம் தோற்று மாகையாலே பிறகு கொல்வதற்குப் ப்ராஸத்தியே யில்லை யென்பது அரக்கர்களின் கருத்து.

நான்—ஊம் என்ற வடசொல் விகாரம். நன்றுபோல் ஆடுகின்றேம்—‘குன்று கூத்தாடுமா என்ன?’ என்று சிலர் கேட்பர்; ஆட்டத்திற்குக் குன்று உவமையன்று. தங்களுடைய உருவத்திற்கும் அணிவகுத்து நிற்கும் நிலைமைக்கும் கூறின் வுவமை யென்க. 5

கல்லின்றுநீயாற்றிவந்து காவல்கடந்து* உலங்கை
அல்லல்செய்தானுங்கன்கோயான் எம்மையாய்க்காத்து *
வெல்லிக்கிரைத்தஞ்சிறேங்காண் வெங்குதிரோன் சிறுவா ! *
கொல்லவேண்டா ஆடுகின்றேம் துடிமணிதூரமே.

6

(வானர முதலிகள் !)	அமா காதது யுத்தபூமியிலே
உங்கள் கோ { உங்களுக்குத் விராண துல்லல் செய் மிகவும் துன்பங்களுக்கு	
மான் { புரோமபிரான், தான் ஆளாக்கினார் ;	
கல்லில் மலைக்காக்கோண்டு வெங்குதிரோன் ஸார்ய புத்திரனா ஸுகீர்	
முந்நீர் கடலை சிறுவா வனே !	
மாற்றி வந்து { (அணைகட்டித்) தகைந்து வெல்ல கில் (உங்களை) ஜயிக்க மாட்டா	
இவங்கை வந்து வந்து லாது மல்	
காவல் லங்கையிலுள்ள அஞ்சினும் டயப்படுகின்றோம் ;	
கடந்து அரண்களையும் கொல்ல எங்களைக் கொல்லாதெழிய	
எம்மை அதிகர்மித்து வேண்டா வேணும் ;	
எங்களை குடிமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்காண் — ,	

***- தேயனுடைய புத்திரரான ஸுகீர்வமஹாராஜரே! எங்களுடைய நகரத்தில் பிறரோருவரும் புகுதல் அரிது என்று அபிமானித்திருந்தோம் ; பெருங் கடலை அகழாகக் கொண்டும் மற்றும் பலவகைப்பட்ட அரண்களையுடைய தாயுமிருக்கின்ற இந்நகரின் மானிடப்பிறவியான ராமன் வந்து புகுத்து அடர்க்க வல்லனே? என்று இறுமாந்திருந்தோம் ; உங்கள் கோமானுடைய சக்தியை நாங்கள் என்ன சொல்லுவோம்? நீரில் போட்டால் அமிழ்த்துப் போகக் கூடிய கற்களைக்கொண்டு கடலிலே அணைகட்டினார் ; மற்றும் முள்ள அரண்களையும் கடந்து உட்புகுந்தார் ; ‘இலங்கை சநிகாடாபிற்று’ என்னும்படியாக வாயாற் சொல்ல வொண்ணாத அர்த்தங்களை விளைத்தார். இப்படிப்பட்ட மஹாவீரரை இனிநாங்கள் வெல்லக்கூடுமென்று நினைப்பதற்குக் கனவிலும் ப்ராஸத்தியில்லாமையாலே இந்திர சித்து, சும்பகாணன் முதலானார் சென்ற வழியின்பின்னே நாமும் செல்லும்படியாகிறதோ வென்று மிக அஞ்சிக்கிடவாநின்றோம். எங்களை உயிரோடே விட்டிட வேணுமென்று பிரார்த்திப்பவர்களாகிக் குடிமணிதூரமாடுகின்றோமென்கிறார்கள். 6

மாற்றமாவதித்தனையே வம்மினரக்கருள்ளீ!*

சீற்றமும்மேல்தீரவேண்டில் சேவகம்போசாதே *

ஆற்றல்சான்றதொல்பிறப்பில் அநுமனைவாழ்கவென்று *

கூற்றமன்றுக்காணவாடீர் குடிமணிதூரமே.

7

அரக்கர் உள் { ராகுஸஜாதியிற் பிறந்திருக்	மாற்றம்ஆவது (உங்கட்கு நாங்கள்) சொல்
விர் { கின்ற இலங்கையர்களிட, லுக்கையி லும் வார்த்தை வெவ	
{ நீங்களும் எங்களோடே ளவே	
{ வந்து சேருங்கள் ; நும் மேல் உங்களமேல்	

சேற்றம்	{ (நீராம ஸைந்யங்களுக்குண் டான) கோபம்	{ தொல் பிறப் பில் ஆற்றல் சான்ற அனு மனை	{ அநாதி காலமாக மிக்க வலிமையை யுடையாரான சிறிய திருவடிக்கு
திர வேண்டில்	தணியவேண்டுமாகில்	வாழ்க என்று	பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு
சேவகம்	{ (நீங்கள் இனியும்) மறுக்குச் சொற்களைப் பேசுதல்	{ கூற்றம் உன் னார் காண	{ (நமக்கு) மருதயு போன்ற வானரவீரர்கள் காணும் படியாக
பேசாதே	{ தவிரந்து	{ குழமணி தூரம் ஆயர்	{ குழமணி தூரக்கூத்தை ஆடுங்கோள்.

* ** —கீழ்த்திருமொழியில் “தடம் பொங்கத்தம் பொங்கோ” என்றும், இத்திருமொழியில் கீழ்ப்பாட்டளவும் “குழமணிதூரமாடுகின்றோம்” என்றும் சொல்லிவருந் தராக்ஷஸர்களின் திரளில்புகாமல், “தவிதா பழ்யையம்பேயவம் நமேயமது கஸ்யசித்” [திருபிளவாகப் பிளவுண்டு விழும்போதும் குறுக்குவாட் டாக விழுவனையன்றித் தலைசாய்ந்தவாறாக விழமாட்டேன்] என்று சொன்ன ராயணனுடைய நெறியிலே சிறப்பவர்களான அரக்கர்களும் சிலருண்டாகையாலே இன்னமும் அவர்கள் மீசை முறுக்கிக்கொண்டு வீரவாதம் செய்திடக் கண்டு அவர் களைபும் தங்கள் திரளிலே வந்துபுகுந்து உய்யுமாறு அழைக்கிறார்கள் இவ் வரக்கர்கள்.

பாற்றாவது இத்தனையே—ஸ்ரீராமபிரானுடையவும் அவனது சேனைத்தலைவர் களுடையவும் பராக்கிரமத்தைப்பற்றி இப்போது நாங்கள் உங்கட்கு விவரித்துச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை; அதனை பரத்யக்ஷமாகவே கண்டிருக்கின்ற வுங்களுக்கு நாங்கள் எடுத்துச்சொல்லவேண்டுமோ; ஆகையால் அதனைச்சொல் லாதே இப்போது நாங்கள் உங்கட்குச் சொல்லுவதாவது, [வம்மினர்க்குந்நீர்! இத்தயாதி.] இக்ஷவாகுவம்சத்திலேயே சேர்ந்துவிட்ட விபீஷணுழ்வான் போல் வாரை நாங்கள் அழைக்கப்போகிறோமா? இன்னமும் ராக்ஷஸர்களாகவே யிருக் கின்ற உங்களைப்பாப்பிற்று அழைக்கிறோம். இப்படி வாருங்கள்; இராவணனோடு கூடவே ஒழிந்துபோய்விட உங்கள் கருத்தாகில் ஒழிந்துபோயின்; வானரவீரர் களுக்கு தும்பேல் சேற்றம் தணிந்து உயிர்வாழப்பெறவேண்டுமென்று விரும்பி யிருப்பீர்களாகில் இன் மீசை முறுக்குதலையும் மார்பு நெறித்தலையும் விட்டுத்தொலை யுங்கள்; பிறப்பே பிடித்துப் பெருவீரனான அனுமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுங்கள்; உங்களுடைய மிருதயுவே வடிவெடுத்து வந்தருக்கிறென்னெல்லாம்படியான வானர வீரர்கள் காணும்படியாக எங்களைோடே கூடிக் குழமணி தூரமாடுங்கள் என் கிறார்கள்.

பாற்றம்—வாய்வார்த்தை. சேவகம்—வீரவாதம். அனுமான் பிறந்தவுடனே ஸூரியனைப்பார்த்து அவனைப்பிடித்துப்பகைப்பதாக ஆகாசத்திற்கிளம்பிப்போன வராதலால் ‘ஆற்றல்சான்ற தொல்பிறப்பின்’ என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ஆஞ்சனையொருவரைவாழ்த்தினால் மற்றுள்ளாரனைவரும் பரஸந்ராயவிடுவர்க ளென்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. 7

கவளயானைப்பாய்புரவித் தேரோடர்க்கரெல்லாம்

துவள*வேன்றவென்றியானன் தந்தமர்கொல்லாமே*

தவளமாட்டையேத்திக் காவலன்றன்சிறுவன்*

குலனைவண்ணன்காணவாடிர் குழமணிதூரமே.

கவளம் யானை	{ கவளங்கொள்ளு மியல்பின கொல்லாமே (நம்மைக்) கொல்லாதபடி,
	{ லான யானைகளும் தவளம் மரடம் { வெண்மையான மரடமரளி
பாய் புரவி	{ பாய்ந்து வருகிற குதிரை நீடு { கைகளினால் நீண்டிருக்கிற
	{ களும் அயோத்தி அயோத்திமா நகர்க்கு
தேரோடு	{ தேர்களும் ஆகிய இவை காவலன் தன் அரசரான தசரதருடைய
	{ யெல்லாவற்றோடுங்கூட சிறுவன் திருக்குமாரராய்
அரக்கர் எல்	{ ராகுல ஜாதியடங்கலும் குவளை வண் குவளை மலர்போன்ற
லரம் துவள	{ கடிடப்படும்படியாக ணன் { நிறத்தை யுடையவரான
வென்ற	{ ஜயித்த இராமபிரான்
வென்றி	{ ஜயசீலரான பெருமானுடைய கரண காணும்படியாக
யரளன் தன்	{ கிங்கரர்களான வரளர குழமணிதூரம் குழமணிதூரக்கூத்து
தமர்	{ வீரர்கள் ஆடர் ஆடுங்கள்.

* * * —இப்பாட்டும் கீழ்ப்பாட்டுப்போலவே அரக்கருள்ளாரை யழைப்பதாம். 'அரக்கருள்ளி!' என்ற விளி கீழ்ப்பாட்டிலிருந்து வருவித்துக்கொள்ளத் தக்கது. யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களுமாகிய சேனையுறுப்புக்களெல்லா வற்றோடுங்கூட அரக்கர் தொலைபுமாறு கொண்டு வெற்றி பெற்ற ஆண்டிலியின் கிங்கரர்களான வானரவீரர்கள் உங்களைக்கொல்லாதிருக்கவேணுமாகில், குவளை வண்ணரான அந்த சக்ரவர்த்திதிருமகன் கண்டுமகிழும்படியாகக் குழமணிதூரமாத எங்குளோடே வந்து கூடுங்கள் என்கிறார்கள்.

கவளயானை—யானையின் உணவுக்குக் கவளம் என்று பெயர்; தீனிகளை யிட்டு மதழுட்டப்பட்ட யானை என்றவாறு. தவளம்—ஈசல் என்பது வடசொல். சிறந்த சுண்ணாம்பு பூசப்பெற்று வெண்ணிறமாகியிருக்கின்ற மாடமாளிகைகளையுடைத்தான அயோத்யாபுரிக்கு இறைவனான தசரதனது திருக்குமாரர் என்றபடி. ... 8

சொடத்தேந்தும்நீவினவேல் எங்கவிராவணுர்

ஒடிப்போலு*நாங்களெய்த்தோம் உய்வதோர்காரணத்தால் *

துடிப்போந்தோம்உங்களுக்கோமாலுனை தொடரேன்மின் *

கூடிக்கூடியாடுகின்றோம் குழமணிதூரமே.

9

ஏடு ஒத்த	{ பனையோலை விரிந்தாற்றேரல்	எய்த்தோம்	
நீள	{ அகன்றதாயும்	உய்வது ஓர்	{ (இனி) உஜ் 'ப்பதன்
	{ நீண்டதாயும்	காரணத்தால்	{ பொருட்டு
இலை	{ இலையை யுடைத்தாயு மிருக்	உங்கள்	{ உங்களுக்கு ஸ்வாமியான
வெல்	{ கிற	கோமான்	{ பெருமானுடைய ஆஜ்
எந்தும	{ வேற்படையை		{ கையை
எங்கள் இரா	{ கையிற்கொண்ட	சூடிப் போர்	{ சிரஸவஹிப்பவர்களா யிருக்
வணனா	{ எங்கள் பிரபுவான இராவ	தோம்	{ கின்றோம்;
	{ ணன்	தொடரேல்	{ (எங்களைக் கொல்வதற்குத்)
ஒடி பொருள்	{ முதுகுகாட்டி	மின்	{ தொடரவேண்டா,
	{ விட்டார்;	கூடி கூடி	{ திரள் திரளாகக் குழாங்கூடி
பாங்கள்	{ நாங்களோ		{ குழமணிதூரம் ஆடுகின்றோம்-

* * * —இத்திருமொழியின் இரண்டாம்பாட்டில் “நம்பி அனுமா! சுக்கிரீவா! அங்கதனே! நானே!” என்றுள்ள விளிகள் இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கவுரியன. வானரமுதலிகளே! கையில் வேற்படை பிடித்துப் பெருமதிப்பனையிருந்த எங்கள் பிரபு ஆபுதங்களாற்புண்டு முதுகுகாட்டி ஒடிப்போனான்; நாங்களோ வென்னில், ‘இவர்களையோ கொல்லுவது!’ என்று நீங்கள்தாமும் இரங்கும்படியாக இளைத் தொழிந்தோம்; அவ்வளவேயன்று; உங்கள் தலைவரான இராமபிரான் காலாலே

இட்டதைத் தலையாலேதாங்கிச் செய்துமுடிக்க வல்லோமாக விதேயராய் வந்து நிற்கின்றோம்; இனி நீங்கள் எங்களைக் கொல்வதாகத் தொடர வொண்ணாது; நாங்கள் கூட்டங்கூட்டமாக இருக்கிறோமென்பதைக் கண்டு 'போர்புரிய நிற்கின்றார்கள் இவர்கள்' என்று நினைக்கலாகாது; குழமணிதாரமாடுதற்கே திரள் திரளாக இருக்கின்றோர்களாயின் என்கிறார்கள்.

எங்கவிராவணனுர் ஓடிப்போனார்—இராவணன் போர்க்களத்தில் நின்றும் வீட்டுக்கு ஓடிச்சென்றனென்பது இதற்குப் பொருளன்று; இவ்வுலகைவிட்டு யாவோ கத்திற்கு ஓடிப்போனென்று பொருளாகவேணும்; இவ்விடத்தில் உயிரோடி நுந்தும் இல்லையென்று சொல்லும்படியாகவே ஆய்விட்டான் என்றவது கொள்ள வேணும்.

'உய்வதோர் காரணத்தால்' என்பது நடுநிலைத்திபகமாக முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கும்: உய்வதோர் காரணத்தால் நாங்கள் எய்த்தோம்: உய்வதோர்காரணத்தால் உங்கள் கோமானானை சூடிப்போந்தோம் என்பதாக. 9

வென்றதோலீர்த்தென் னிலங்கை வெந்தாமத்து* அன்றக்கி

குன்றமன்றாடியுய்த குரணிதூர்த்த*

கன்றியேநீநின்றவேற்கைக் கலியனெய்கை*

ஒன்றுமொன்றுமையுயர்ந்நும் பாடிநின்றும்பே.

10

தொல்	நெடுநாளாக				
வென்ற சீர்	{ வெற்றியையே இயல்பாக	கன்றி நெய்நீர்		{ சினக்குறிப்புடன் கூடிய	
	{ வுடைத்தாயிருந்த	நின்ற வேல்		{ தாய் செய்யிட்டிருப்பதை	
இலங்	{ தென்னிலங்கையில்	கை		{ நீர்மையாக வுடைத்தாய்	
கை				{ நின்ற வேற்படையைக்	
வெம் சமத்து	வெவ்விய போர்க்களத்திலே	கலியன்		{ கையிலுடையரான	
அன்று	அப்போது	ஒலி		{ திருமங்கையாழ்வார்	
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	மாலை ஒன்றும்		{ அருளிச்செய்த	
குன்றம்	{ மலைபோன்றவர்களாக	ஒன்றும் ஐந்		{ சொல்மாலையாகிய இப்பத்	
தூர்		தும் மூன்றும்		{ துப் பாசுரங்களையும்	
ஆடி உயந்த	குழமணிதூரக் கூத்தாடி	பாடி நின்று		{ பாடிக்கொண்டு	
குழமணி	{ உயிர் தப்பினபடியைக்	ஆடுமின்		{ (ஆந், தத்துக்குப் போக்கு	
தூரத்தை	குறித்து,			{ வீடாகக்)கூத்தாடுங்கோள்.	

* * *—இலங்காபுரியென்பது நெடுநாளாகவே தோல்வியைக் கண்டறியாமலேயிருந்தது; வெற்றியை இயற்கைச் செல்வமாகக் கொண்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட இலங்கையில் நடந்த யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்கள் பெருமானுடைய வெற்றிக்கும் தங்களுடைய தோல்விக்கும் மேலெழுந்திட்டு "குன்றுபோல ஆடுகின்றோர்குழமணிதூரமே" என்றும்போலே பல சொல்லிக் கூத்தாடி உயிர்தப்பிப் பிழைத்த படியைத் திருமங்கையாழ்வார் எடுத்துரைத்த இத்திருமொழியைக் கொண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லரும் பாடியாடுங்கோளென்கிறது இதனால். அரக்கர்கள் ஜீவனம் பெறுதற்காகக் குழமணிதூரமாடினர்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்! நீங்கள் உஜ்ஜீவனம் பெறுதற்காக இப்பாசுரங்களைச் சொல்லி ஆடுங்கோள் என்கிறார் போலும். 10

அடியவு:—ஏத்துகின்றோம் எம்பிரானே ஞாலம் மணங்கள் வென்றி கல்வின் மாற்றம் கவளம் ஏடு வென்ற சந்தம்.

மூன்றந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி—சந்தமலர்க்குழல்தாழ்.

உரையவநாடு—கீழ் இரண்டு திருமொழிகளும் ராமாவதாரத்தில் அதுபவ மாயச் சென்றன; இனி க்ருஷ்ணவதாரத்திலதுபவமாய்ச் செல்லுகிறது. த்வேஷத்தின் எல்லையிலே நின்றவர்களின் பாசரத்தாலே ராமாவதாரத்தை அதுபவித்தார் கீழ்; ப்ரேமத்தின் எல்லையிலே நின்றவர்களின் பாசரத்தாலே க்ருஷ்ணவதாரத்தை அதுபவிக்கிறீர்ப் போது. இத்தால் தெரிவிக்கப் பட்டதாகிற தென்னென்னில்: பகவதவஷ்யத்திலே த்வேஷமாகவுமாம், ப்ரீதியாகவுமாம்; ஏதேனுமொருபடியாலே பகவத்துணங்களை எடுத்துரைக்கப்பெறில் அது உத்தேச்யமாகக் குறையில்ல பென்னுமட்டம் ஸூசிதமாகிறது. ராகுஸர்களின் நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசினதோடு யசோதைப்பிராட்டியின் நிலைமையை ஏறிட்டுக் கொண்டு பேசுகிறதோடு வாசியில்லையென்றிருக்கிறாராயிற்று இவ்வாழ்வார்.

கண்ணபிரான் விளைபாட்டில் விருப்பத்தாலே முலையுண்பதையும் மறந்து தீரியாறிக். யசோதைப்பிராட்டி அப்பிரானே விளித்து முலையுண்ணுமையை அவனுக்கு அறிவித்துத் தன் முலைகளைபுண்ணவேனுமென்று கிர்ப்பந்தித்தபடியை ஆழ்வார்தாழும் அதுபவக்கவரும்பித் தம்மை அவ்யசோதைப்பிராட்டியாகவே பாவித்துக் கொண்டு அவனை அம்மமுண்ணுமாறு வேண்டுவதாயித்திருமொழி. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “அரவணையாயாரேறே! அம்மமுண்ணத்துயிலே முடியே” என்ற திருமொழியோடு ஒக்கும் இத்திருமொழி. உச்சிப்போதிலே முலையுண்ண அழைத்தது அத்திருமொழி; அந்தியம்போதிலே முலையுண்ண வழைக்கிறது இத்திருமொழி என்பது வாசி. *

சந்தமலர்க்குழல்தாழ் தானுகந்தோடித்தனியே

வந்து*என்முனைத்தடந்தன்னவாங்கி நின்வாயில்மடுத்து *

நத்தன்பெறப்பெற்றநம்பி! நானுகத்துன்னுமறதே!

எத்தைபெருமானையுண்ணுய் என்னமம்சேமயுண்ணுயே.

1

நந்தன்	நந்தகோபர்	தான தனியே	நீ (பலராமனை விட்டுத்)
பெறப்பெற்ற	பிள்ளையாகப் பெறுபட்டி	உகந்து ஓடி	தனியே மகிழ்ச்சியுடன்
	வாய்ந்த	வந்து	(எனபக்கல்) ஓடிவந்து
நம்பி	ஸ்வாமியே!	என முலைத்த	எனது முலைகளைக் கையிற்
நான் உகந்து	நான் பரிவுடனே புஜிக்கின்ற	டம் தனனை	பிடித்து
உண்ணும்	அமுதமாயிருப்பவனே!	வாங்கி	
அமுதே		நின் வாயில்	உனது வாயிலே நிறைத்துக்
எத்தை பெரு	என் குலநாதனான கண்ண	மடுத்து	கொண்டு
மானே	பிரானே!	உண்ணாய்	உண்ணவேணும்;
சந்தம	மலர் செவளிப்பூக்களை யணிந்த	என் அம்மம்	என்னுடைய முலைப்பாலா
குழல்	திருக்குழற்கற்றையானது	சேமம்	கிற
தாழ்	அலைய	உண்ணாய்	கேழ்மத்தளிகையை
			உண்ணவேணும்.

* * *—கண்ணபிரானே! குழலையே அலைய ஓடிவந்து என்முலைகளை உன் வாயில் மடுத்துப் பாஷண்ணவேனுமென்று அழைக்கிறாள். ‘சந்தமலர்க்குழல்’ என்றதால் “சென்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீர்குவாட்சி, எண்பகர் பூவுங் கொணர்ந்தேன் இன்றிவை சூட்டவா” என்று ஏற்கெனவே அழகிய மலர்களைக் குழலிலே சூட்டியிருக்கிறாளென்பது உணரத்தக்கது. குழல்தாழ் வரவேணுமென்றது—முலையுண்பதிலுண்டான பேராவல் விளங்குமாறு தன்னைப் பேணாதே ஓடிவரவேனுமென்றபடி. *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு இவன் விளையாடுகிற

னாகையாலே அவர்களுடும் பலராமனையும் விட்டுத் தனியே வரவேண்டுமென்றழைக்கிறான். [ரஜசுந்தத்தின்னை வாய்க் தீன்வாயில் மீதது.] யசோதைப் பிராட்டிகளுக்கு இப்படியும் ஒரு ஆசை போலும்; தன் கையாலே முலையை மெடுத்துக் கண்ணபிரானது திருப்பவளத்திலே தான் மடுப்பதிலுங் காட்டில் அவன் தானே பிடித்து வாயில் மடுத்து உண்ணப்பெறில் அதிலே ஒரு போக்யபாதிசயம் கண்டவன் போலும்.

[நந்தன் பெற்றபெற்ற நம்பீ! 'நந்தன் பெற்ற நம்பீ!' என்றல் போராடுதோ? 'பெற்ற பெற்ற' என்பானேன்? என்னில்: ஈசுவரனுக்கு இது அலப்யலாபம் என்பது தோற்றுதற்காகவே இப்படி அருளிச்செய்ததென்ப. நந்தகோபன் பிள்ளையாகப் பெறும்படியான பாக்கியம் பெற்றவனே! என்றவாறு. இவனுடைய பிறப்பிலுல் நந்தகோபனுக்கு ஏற்றம்; நந்த கோபனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்ததனால் இவனுக்கு ஏற்றம் என்றிறே நம் ஆசார்யர்கள் விவ்வுறிக்கிறபடி. எம்பெருமானுடைய கிரீஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெற்ற ஏற்றம் 'நந்தன்' என்ற சொல்வடிவத்திலேயே விளங்கும். மெய்யே இவனை மகனாகப் பெற்ற வனோ தேவனை யெடுத்துக்கொள்வோம்; வஸுதேவன் என்றல் பணத்தால் விளங்குபவன் என்று பொருள். நந்தன் என்றல் ஆந்தப்படுபவன் என்று பொருள். உலகத்தில் பணக்காரனுயிருப்பவனுக் கெல்லாம் ஆனந்தமுடைய இன்றியமையாததன்று பணக்காரன் துக்கமுடையவனாகவும் ஏறா ஆனந்த முடையவனாகவும் இருக்கவுங் காண்கிறோம். வஸுதேவன் கண்ணபிரானைப் பெறுதற்கு நெடுங்காலம் உபாயாதுஷ்டானம் செய்தவனாலால் கண்ணனுடைய முகத்தைக்கண்ட மாத்திரத்திலே அவனுடைய கோண்டின் பலன் முற்றுப்பெற்றதாகி அவன்தானே பிள்ளையைத் தலையில் சுமந்து கொண்டிப்பாய் நந்தகோபனிடத்தில் விட வேண்டிய தாயிற்று. நந்தகோபன் ஒருவகை உபாயாதுஷ்டாந்தஸையும் நெஞ்சிலும் நினை யாதவனாயிருக்கவனாலால் அவனுக்கு ஆந்தம் நியமமாசச் சென்றது. அப்படிப் பட்டவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தது எம்பெருமானுக்கு ஆனந்தம் பிறப்பே காரியமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிக்குப் பிறவாமை ஏற்றமாவதோடால், பிறவாத பெருமானுக்குப் பிறப்பு ஏற்றமாகிறதென்னும் சுவைப்பொருளும் இங்கு உணரத்தக்கது. தனக்குக்கிடையாகதைப் பெறுகையிறே அவனவனுக்கு ஏற்றம்.

[நான் உகத்துண்ணுபுதே!] தேவர்களுக்கிற உப்புச்சாறுபோலேயோ யசோதைபுண்கிற அம்ருதம். *அமுதிஹமாற்றினிய அமுதமன்றேஇது. அப்படிப்பட்ட அமுதுக்கும் அமுதாட்டப் பாரித்து அழைக்கிறான். 'அம்மு' என்பது கண்ணபிரானுடைய குழங்கைப்பருவத்துக்குத்தகுதியாக யசோதை சொல்வதொரு வார்த்தையாகும். 'புவிவா' என்றும் 'பாப்பம்' என்றும் குழங்கைக்கட்டுச் சொல்லும் சொற்கள போல இதுவுமொருசொல். 'அம்முண்ணத்துயிலெழாயே' "உணக்குஞ்சுவனம்மர் தரவே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியுங்காண்க. சேமம் என்றது ஷோட மென்னும் வட சொல்விகாரம். பிரபுக்களுக்குக் காவலோடே வரும் சோறு 'சேமத்தனிகை' எனவழங்கப்படும். ... 1

வங்கமநிடல்வண்ணு! மாறுகிலையொக்கும்நம்பீ!*

செங்கனெடியதிருவே! செங்கமலம்புரவாயா!*

கொங்கைசுரந்திலுள்ளைக் கூவியுங்காறுதிருந்தேன்*

எங்கிருந்தாய்களோடும் என்வினையாடுகின்றயே?

2

வங்கம் மறி { அலைகள்மடிந்து மடிந்து எறி { நெடிய செம் { நீண்ட செந்தாமரைக் கண்
கடல் வண்ணு { கிற கடலின் நிறம்போன்ற { கண் திருவே { களையுடைய பூர்வானே!
நிறமுடையவனே! { செம் கமலம் { செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
மா முகிலே { காளமேகத்தை யொத்திருக் { புரை வாயா { திருமுகத்தை யுடைய
ஒக்கும் நம்பீ { கின்ற பிரானே! { வனே!

கொங்கை சுரந்திட }	என் முலைகளிலே பால்சூர்க்க	ஆயர் களோ டும் }	இடைப்பிள்ளைகளோடே
உன்னை கூவி யும் }	உன் னையழைத்தும்	எங்கு இருந்து	எவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு
காணுது இருந் தேன் }	நிவரக்காண்கிறேன் ;	என் விளையாடு கின்றாய் }	என்ன விளையாட்டு யாடுகின்றாய் ?

* * *—கடல்போலவும் காளமேகம்போலவும் விளங்குகின்ற வடிவையுடைய வனை! அவயவ சோபையெல்லாம் ஒருதட்டும் கண்ணமுருமாத்திரம் ஒரு தட்டும்மாப் படிக்கரியவாகிப்புகுடைபார்த்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய் திருக்கண்களையுடையவனே! 'திருவுக்குந்திருவாகிய செல்வா!' என்னவேண்டும் படி சிறப்புமிக்கவனே! செங்கமலப்பூப்போன்ற திருவாயையுடையவனே! 'தாய் முலை சுரப்பது எப்போதோ?' என்று நீயே எதிர்பார்த்திருந்து முலைசுரக்குமள விலேவந்து அம்முண்ணப் பார்த்தமாயிருக்க அது செய்யாத தன்றியும், நான் கூவி யழைத்தும் வாராதிருக்கிறேயே! என்றவாறே, நெடுந்தூரத்திலிருந்து 'இதோ வருகிறேன்' என்று குரல்காட்டினான் கண்ணபிரான்; அதைக்கேட்ட யசோதை *மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்குக் கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம் புதுகிலவையேறி, நிச்சலுந்தீமைகள் செய்பவனாகையாலே இவன் மச்சமாளி கைகளிலே புக்கு இடைப்பெண்களிடம் ஏதோ தீம்பு செய்கிறுன்போலும் என்று நினைத்து எங்கிருந்து? என்றான்; அதாவது, நீ கண்ணுக்குப் புலப்படாமலே குரல் காட்டுகிறேயே! எங்கிருந்து பேசுகிறாய்? என்றான். அதுகேட்ட கண்ணபிரான் 'நாம் ஆய்ச்சிகளோடருப்பதாக யசோதை சங்கிக்கிறாள் போலும்; இடைப்பிள்ளை களோடே விளையாடுகிறேமென்பதை அவளுக்குத் தெரிவிப்போம்' என்றெண்ணித் தன்னுடன் கூட விளையாடுகின்ற இடைப்பிள்ளைகளின் குரலை அவளுக்குச் செவிப்படுத்த, ஆயர்களோடும் என் விளையாடுகின்றாய்? என்கிறான். நான் உன்னை எதிர்பார்த்து அழையாநிற்க இதுதானோ விளையாட்டுக்கு ஸமயம்? என்றவாறு. வங்கம்—அலையும், கப்பலும். 2

திருவிடையெலிந்தவெழிலார் ஆயர் தம்பிள்ளைகளோடு*

தெருவில் தனைக்கின்ற நம்பி! செய்கின்ற தீமைகள் கண்டிட்டு*

உருகியென் கொங்கையின் தீம்பால் ஓட்டித் துபாய்ந்திருகின்ற*

மருவிக்குடங்காவிருந்து வாயமுடையுண்ண நீவராய்.

3

திருவிடையெலிந்த	செல்வத்தினால் மிக்கவர்	என் கொங்கை	என்னுடைய முலையினின்
எழில் ஆர்	களாய்	யின்	றுண்டான
ஆயர் தம்பிள்	வடிவழகும் நிறைந்தவர்க	தீம்பால்	இனிய பாலமுது
கைகளோடு	ளான	ஓட்டிந்து	தானே உருகி
தெருவில்	இடைப்பிள்ளைகளோடு	பாய்ந்திடு	வெள்ளமிட்டு
தினைக்கின்ற	விதியிலே விளையாடுகின்ற		பெருகிப் பழாய்ப் போகின்
நம்பி	பிரானே!		றது;
செய்கின்ற	நீ செய்துவருகிற	குடங்கால்	(அப்படி பரமாய்ப்போகாமே)
தீமைகள்	தீம்புகளை	மருவி இருந்து	(எனது) மடியிலே
கண்டிட்டு	பார்த்து	வாய்	பொருந்தியிருந்து
	(அதனுண்டான உவப்பினால்)	முலை உண்ண	வாயினால்
		நீ வராய்	முலைப்பாலுண்பதற்கு
			நீ வரவேணும்.

* * *—யசோதைப்பிராட்டியின் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நாம் விளையாடிக்கொண்டிருந்ததனாலன்றோ அவளுக்கு நம்மேல் அதிசங்கை உண்டாயிற்று; அங்கனன்றியே வெளிப்படையாகவே தெருவில்விளையாடுவோமென்றெண்ணிக் கண்ண

பிரான் 'தன்னெராசிரம் பிள்ளைகளோடு திருவிதியில் விளையாடத்தொடங்கினான்; அவனுடைய விளையாட்டெல்லாம்* கன்றுகளோடச் செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திருவதும்' இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக் கண்ணைப்புரட்டி விழிப்பதுமான தீமைகளாகவே யிருக்குமாதலால் அப்படிப்பட்ட விளையாடல்களைக்கண்டு சேறவேண்டிய தாமிருந்தும்' அஞ்சவுரப்பான் அசோகை ஆனாட விட்டிட்டிருக்கு மென்னப்படு பவளாகையாலே 'நம் குழந்தையன்றே இப்படிப்பட்ட தீம்பு செய்யக்கற்றது!' என்று உள் மகிழ்க்கவளாகி அந்த மகிழ்ச்சியினால் இன்னமும் விஞ்சியே பால் சுரக்கப்பெற்று அந்த நிலைமையை வாய்விட்டுச் சொல்லி, பிரானே! இப்படி தெருவில் விளையாடுகல் தவிர்த்து என்ருடங்காலிலேயிருந்து பாலமுதுண்ணவாராயென்றழைக்கிறாள்.

நீ நிற்போலிந்த நாரீளர் = தன்னுடைய அழகுக்கு ஏறக்குறையத் தகுதியான அழகுடைய பிள்ளைகள் என்றபடி. [நீயெனக் கண்டிட்டு உருகி] ஏற்கனவே ப்ரோமத் தாலே பெருகுசின்றபால், அதற்குமேலே நீ தீமைசெய்யும்படிகளைக் கண்டு உள் ஒருகி வெள்ளயிடுகின்ற தென்றபடி. நீய் பால் = மதுரமானபால். 'தீம்' என்று இனிமை. [ஓட்டந்த்.] ஓட்டம் தந்து என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து விகாரப்பட்டு 'ஓட்டந்த்' என்றாயிற்று; உடன் பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். ஓட்டம் தருகலாவது ஓடிவருதல்; ப்ரவஹித்தலைச் சொன்னபடி. 3

மக்கள்பெறுதவம்போதும் வையத்துவாழும்மடவார்*

மக்கள்பிறர்கண்ணுக்கொக்கும்முதல்வா! மதக்கவிறன்னும்!*

சேக்கிளம்பிறைதன்னையாவ்கி நின்கையில்தருவன்*

ஒக்கலைமேலிருத்தம்மம் உவந்தினிதுண்ணநீவாராய்.

4

வையத்து வாழும் மடவார்	{ நாட்டிலே வாழ்கின்ற ஸ்திரீகளினுடையவும்	சேக்கர் இளபிறை தன்னை	{ செவ்வானத்தி லிருக்கின்ற பாலசந்திரனை
பிறர் மக்கள்	{ மற்றுமுள்ள மதுஷ்யர்களினுடையவும்	வாங்கி	பிடித்து
கண்ணுக்கு	{ கண்களுக்கு	நின் கையில்	உன்கையில்
மக்கள் பெறுதவம்போலும்	{ பிள்ளைபெறுதற்கு நோற்கும் கோளடிதான் ஒருவடிவு கொண்டதோ! என்று சொல்லலாம் யடியிருக்கின்ற ஜகத்காரண பூதனே!	தருவன்	கொடுப்பேன்;
ஒக்கும் முதல்வா	{ மதம்பிடித்த யானைபோலச் செருக்கியிருப்பவனே!	ஒக்கலை மேல் இருந்து	{ (என்) இடுப்பிலே இருந்து கொண்டு
மதம் களிந்து அன்னம்		அம்மம்	முலைப்பாலை
		உவந்து	ஆதரித்து
		இனிது	போக்யமாக
		உண்ண	உண்பதற்கு
		நீ வாராய்	நீ வரவேணும்.

* * *—“வையத்துவாழும் மடவார் பிறர்மக்கள் கண்ணுக்கு மக்கள் பெறுதவமொக்கும் முதல்வா” என்று அந்வயிப்பது (முதலடியில் போலும் என்றது அசை.) நாட்டில் வாழ்கின்ற ஸ்திரீகளென்ன, பொதுவாக மனிதர்களென்ன ஆக எல்லோ, டையவும் கண்ணுக்கு 'பிள்ளை பெறுகைக்கு நோற்கும் நோன்பு தான்' இவ்வன் ஒரு வடிவு கொண்டதோ? என்னும்படி புலப்படுகிறவனே! என்றபடி. யார்க்கண்டாலும் 'இவன் நம்முடைய குழந்தையாயிருக்கக்கூடாதோ?' என்றே ஆசைப்படுகியடியாக திவ்யஸூந்தரமங்களவிக்ரஹம் படைத்தவனே! என்பதாகக் கொள்க. இவன் நடக்கிற நடை யானை நடக்குமாபோலே நெஞ்சைக் கவர்வதாயிருந்ததனால் மதக்கவிறன்னும்! என்கிறாள்.

இப்படி யசோதைப்போட்டி தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டு அழைப்பதைக் கண்ட கண்ணபிரான் 'அம்மா! உன் சூதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்; நீ என்னைப் புகழ்ந்து பேசுவதெல்லாம் அழைத்துக் கொள்வதற்காகத் தானே; சேற்றெல்லாம் என் சந்திரனைப்பிடித்துத் தந்தா' என்று உன்னை எவ்வளவோ வேண்டியும் 'மஞ்சில்மறையாதே மாமதி! மெழந்தோடிவா' என்றும் 'அம்புலி! கடிதோடிவா' என்றும் 'வினாக்களில் மன்னிய மாமதி! விரைந்தோடிவா' என்றும் 'வாழவுமதியில் மாமதி! மெழந்தோடிவா' என்றும் சந்திரனையழைப்பது போல் ஆசைகாட்டிவிட்டு வாய்சித்தொழந்தாய்; அவனைப் பிடித்து என்கையில் தந்தாலொழிய நான் உன்ன நூல் வருவதில்லை' என்று சொல்லி சேந்தூரத்திலே வந்தே, 'சூழந்தாய்! குறைபடாதே; இன்று இளம்பிறையைப் பிடித்து அவசியம் உன்கையில் தந்திடுவோன், வா' என்று யசோதை அழைக்க கண்ணபிரான் சிறிது அநுகே வரது வின்று 'தோ வந்தேன்; என்ன செய்யவேணும்?' என்ன பிரார்த்தனை! என் இரப்பின் மேலிருந்து கொண்டு ஒருமுலையை வாய்மறித்து ஒரு முலையை நெடுக்கொண்டு, இருமுலையும் முறை முறைவா யேங்கி யிருந்துகொண்டே வெணுமென்றன்றோ நான் அப்பெய்தித்தேன்; அதற்கு சைசத்துவா வெணுமென்றழைக்கிறான்.

பேசு—செவ்வானம். குழந்தைகள் ஆகாசத்தில் சந்திரனைக்கண்டுவிரும்பி அவனைக் கையில்பிடித்துத் தந்தாறு அபேகப்பட்டதும், அவற்றின் உவப்புக்காகத் தாய் பந்தை முகலாவுர் சந்தாமமா! வா வா' என்றழைத்துப் போதுபோக்கு வதும் உட்கவியற்றை. எம்பெருமான் மதுஷ்யஸூதாயை அவதரித்த காலத்தில் இந்த விருப்பத்தையும் கொண்டிருந்தனனென்பது பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (1—4.) 'தன் முகத்துச் சுட்டி' என்னுந் திருமொழியிலும் வீரவாகக் காணத் தக்கது. 4

மைத்தகருங்குச்சிமைந்தா! மாமருதாடுகடந்தாய்

வித்தகனே! விரையாதே வெண்ணைய் விழுங்குவித்தா!

இத்தனைபோதன்றயென்றன் கொங்கைசுரந்திருக்கின்னா*

உத்தமனே! அம்மருன்றய் உலகனந்தாய்! அம்மருன்றய்: 5

மைத்த	கு	கறுத்த திருக்	என தன	
குஞ்சி		குட்கொடியுடைய	கொங்கை	என்னுடைய ஸ்தனமானது
மைந்தா		சிறுக்கனே!	சுரந்து	பால்குரந்து
மாமருதா		பெரிய மருதமரங்களி	இத்தனை	இதுவரையிலிருந்து
		விடையே	போதுஅன்ற	போலல்லாமல்
கடந்தாய்		தவழ்ந்து சென்றவனே!	இருக்க கில்லா	இனி இருக்கமாட்டா;
வித்தகனே		ஆச்சரிய சக்திவாய்ந்தவனே!	உத்தமனே	சிறந்த குணசாலியே!
விரையாதே		ஸாவகாசமாக		அம்மம் உண்ணாய்—;
வெண்ணைய்		வெண்ணையை வாரி	உலகு அளந்த	உலகமளந்த பிரானே!
விழுங்கும்		விழுங்கவல்ல	தாய்	
விகிந்தா		விலகுவனே!		அம்மம் உண்ணாய்—.

* * *—அஞ்சனம் போன்று கறுத்துக் கண்ணுக்குக் குவிரந்த குழந்தைகற்றை மையபடையவனே!, உடலோடுங் கட்டுண்டு தவழ்ந்து செல்லுமளவிலே இரட்டை மருதமரங்களினிடையே தவழ்ந்து சென்று அவற்றை முறித்துத் தள்ளி அவையா யிருந்த குடேரபுத்திரர்களையும் சாபத்தில் வின்றும் நீக்கி ஆச்சார்யசக்தியை ஆவிஷ் கரித்தவனே!, நான் வெண்ணைய்க்கலங்களை உறிகனிலே வைத்துச் சேமித்துக் கள்ளக்கயிறிட்டுப் படுக்கையில்போய்ச் சாயுமளவும் பதறாமேயிருந்து ஸாவகாசமாகப் பிறகு எழுந்து வெண்ணையை வாரிவிழுங்குமவனே!, நான் முலைக்கடுப்

போடெ வின்று கூப்பிடுகிறது செந்திப்போதுண்டு; இதுவரைமீலும் ஒருவாறு பொறுத்துப் பாடாற்றியிருக்கேதெனிலும் இன் ஒரு கொடிப்பொழுதும் பாடாற்ற நில்லேன்: நீ உத்தமனன்றோ? உன் கோவைக்காட்டிலும் தாய்கொவு அறிமுவ னன்றோ? [உள்ளாந்தப்ப!] ஒருவரும் அபேக்ஷயாதிருக்கச் செய்தேதும் எல்லார் பக்கவிஷம்போய் வின்றவனன்றோ நீ; இப்போது நான் அபேக்ஷிப்பது உனக்கு மிகையாயிற்றோ? பிரானே! சடக்கனை வந்து அம்மமுன்னாய் என்கிறார்.

விந்தநன்—ஆச்சரியப்படத்தகுந்த குணசெஷ்டிநங்களைபுடையவன்.

‘விநயாதே வெண்ணெய் விழுங்கும்’ என்றதில் இவனுடைய சாதாரியம் தென்க்கும்: வெண்ணெயுன்பதில் பதற்றத்தினால் யசோதை படுக்கையிற் சென்று சாய்வதற்கு முன்னமே அவஸரப்பட்டி எடுத்து விழுங்கிவிட்டுக் கையும் பிடிபுமாய் ஆகப்பட்டுக் கொள்ளாதே ஆரப்பொறுத்து மெதுவாகச் சென்று யாரி விழுங்குவதும். விந்தா! = ‘விந்தநன்’ என்னும் வடசொல் திரிந்து விளியுந்பு ஏற் றது; அச்சொல்—வேறுபட்டவனென்னும் பொருளுடையது; எங்குங் கண்டறி யாத சாதாரியமுடையவனே! என்றவாறு. 5

பிள்ளைகள்செய்வனசெய்யாய் பேசிற்றெதும்வலியை*

கள்ளம்எனத்திறுதையை கண்ணேதீமைகன்செய்தி*

உள்ளமுநீயென்கொங்கை ஒட்டிநுபாய்ந்திடுகின்ற*

பள்ளித் திற்ப்புச்செய்யாதே பாலமுநன்னிவாராய்.

6

பிள்ளைகள்	{ உனதொருமாதத்தபருவ	தீமைகள்	தீம்புகளை
செய்வன	{ முள்ளு) பிள்ளைகள்செய்ய	செய்து	செய்கின்றாய்;
செய்யாய்	{ யுபா தீம்புகளைநீ செய்களை	என உள்ளம்	என்னுடைய நெஞ்ச நீப்
	{ தீமை;	உருகி	பண்டமாக
பெருகில்	{ உண்ணைப் பிறிச் சொல்வொ	கொங்கை	முலைகளும்
பெரிசூர	{ மிகவுந் திங்குடையபுயிரா	ஒட்டிந்து	{ பால்பெருகிப் பாயப் பெறு
வலியை	{ நின்றாய்;	பாயந்திடு	
மறந்திடல்	{ நெஞ்சிலே	கின்ற	{ கின்றன;
கள்ளம்	{ உடனைய பொன்றாய்	பள்ளி குறிப்பு	{ (கொட்டாவிவிடுதல்முதலிய)
உடையை			
	{ (தண்டிக்கபொண்டியவர்	செய்யாதே	தூக்கக் குறிப்புகளைச்
காணவை	{ கருபு) பார்த்துக்கொண்		செய்யாமல்
	{ டிருக்கும்படியாக	பால்புமுது உண்ண நீ வாராய்—	

***—கண்ண! இத்திருவாய்ப்பாடியில் நீ ஒருவனேயன்று; “தன்னே ராயிழம் பிள்ளைகளோடு தளர்ந்தடை பிட்டு வருவான்” என்கிறபடியே ஆபிரக் கணக்கான பிள்ளைகளுண்டிறே; அவர்களும் தீம்பு செய்யாதவர்களன்று; “பல் லாபிவரிவியூரிற் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார்” என்கிறபடியே எல்லாரும் தீம்பு செய்பவர்களே; ஆயினும் நீ செய்கிற தீம்பு மற்ற பிள்ளைகள் செய்யுந் தீம்பைப்போன்றதன்று. பொதுப்படையாகச் சொல்லுங்கால் ‘நீ மிகவும் மிடுக் குடையாய்’ என்றே சொல்லத்தகும். நீ நெஞ்சில் நினைக்குமவை இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ள வொண்ணாதபடி மிக்க கள்ள நெஞ்சனாயிருக்கின்றாய்; தீம்பு செய்வதில் நின்றும் உண்ணாவிலாந் திகுதிக்க உடிரைமப்பட்டவர்களும் மோவாய்க் கட்டையில் கையை வைத்துக்கொண்டு: இது என்ன ஆச்சரியம்! என்று விியது காணவேண்டும்படியான தீம்புகளைச் செய்யா மிற்குறாய். அத்தீமைகளைக் காணவே என் உள்ளம் உருகி முலைவழியே பாலாய்ப்புறுப்படாவின்றது. நீயோ முலைபுண்

பதில் விருப்பமற்று, கண்கள் சிவப்பது மூரிலியிர்வது கொட்டாவிக்கொள்வது முதலான உறக்கக் குறிப்புகளைக் காட்டுகின்றும்; இது தவிர்ந்து பால முதுண்ண வாராய் என்றழைக்கிறார்.

கண்ணபிரான் செய்யுந் தீமைகளைப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லில் கண்ணெச்சில் படுமென்று பொதுப்படையாகப் 'பிள்ளைகள் செய்வன செய்யாய்' என்றும், 'பேசில்பெரிதும் வலியை' என்றும் சொல்லுகிறுளென்றுணர்க. ... 6

தன்மகனாகவன்பேய்ச்சி தான்முலையுண்ணக்கொடுக்க*

வன்மகனாயவளாவிவாங்கி முலையுண்டநம்பி!*

தன்மகனாயமகனோடு நாளிலமங்கமனாறு!*

என்மகனே! யம்முண்ணாய் என்னம்மச்சேமுண்ணாயே.

7

வல் பேய்ச்சி	{ நெஞ்சுடையாளான்	நல் மகள் ஆய்	{ சிறந்த மகளாகிய நப்பின்
	பூதனையானவள்	மகளொரு	{ னைப் பிராட்டிக்கும்
தன் மகன் ஆக	{ (உன்னைத்) தன் புத்திரன்	நாளிலம் மங்கை	{ பூமிப்பிராட்டிக்கும்
தான் முலை	{ தான் தனது முலையை உன்	மனாறு	{ வல்லபனானவனே!
உண்ண	{ வாயிலே மடுக்க, (அவ்வள	என் மகனே	{ எனக்குப் பிள்ளையாக வாய்த்
கொடுக்க	{ விடே)		{ தவனே!
வல் மகள் ஆய்	வலிய ஆண்பிள்ளையாய்		அம்மம் உண்ணாய்—;
அவள் ஆயி	{ அவளுயிரைக் கவர்ந்து	என் அம்மம்	{ எனது ஸ்தன்மமாகிற
வாங்கி	{ அவளது முலையை உண்ட	சேமம்	{ சேமத்தனிகையை
முலை உண்ட	{ பிராண	உண்ணாய்	{ உண்ணவேணும்.
நம்பி			

* * *—பிரானே! உன்னைக்கண்ட பின்பும் நெஞ்சு நெகிழாத வன்மையை யுடையாளான பூதனையானவள் என்னுடைய வேஷத்தைப் பூனடுகொண்டு பரிவு தோற்ற உனக்கு முலைகொடுக்கவந்தாள்; அதற்கு நீ மோசம்போகாதே அவளுடைய தியபுந்தியைத் தெரிந்துகொண்டு அந்தச் சிறுபிராயத்திலேயே பெரிய ஆண் பிள்ளையாய் அவளுயிரை முலைவழியே உண்டு அவளை முடித்திட்டாய்; உன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை நான் அறியாதவளல்லேன்; நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் பூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபனாயிருக்கையாகிற உன் ஏற்ற மெல்லாம் அறிவேன்; [என்மகனே!] ஆயினும், எனக்குப் பிள்ளையாகவாய்த்தாய் என்கிற ஸௌஸ்ப்யத்தையே பற்றுசாகக்கொண்டு பிரார்த்திக்கிறேன்—அம்முண்ணாய், என்னம்மம் சேமுண்ணாய், என்கிறுள் யசோதைப்பிராட்டி.

மூன்றாமடியில், 'நன்மகள்' என்று தனியே பிரித்து ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியைச் சொல்லுவதாக கிரிவஹித்தலுமாம்

நாளிலங்கை = நாளிலம் — நான்காகிய நிலங்கனையுடையதெனப் பூமிக்குக் காரணப்பெயர். நால்வகை நிலங்களாவன—முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன. காடும் காடுசார்ந்த இடமும் முல்லையெனப்படும்; மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியெனப்படும்; நாளும் நாடுசார்ந்த இடமும் மருதமெனப்படும்; கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நெய்தலெனப்படும். மற்றென்றாகிய பாலை நிலம் பிராணி ஸஞ்சாரத்திற்கு உரியதன்றென்று இங்கு விலக்கப்பட்டது. அது நீரும் நிழலுமில்லாத கொடுநிலம். பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லை யென்பதும் நால்வகை நிலங்களும் தத்தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே பாலையா மென்பதும் சில ஆசிரியர் கொள்கை. இப்பாட்டில் நாளில மென்றது ஸாமான்யமாகப் பூமியைச் சொல்லக் கடவது

... .. 7

உந்தமடிகன்முனிவர் உன்னைநானென்கையிற்கோலால்*
நோத்தமோதவுங்கிலேன் உங்கந்தமாதிரையென்ஊர்*
வந்துபுகுதரும்போது வான்டைத்தெய்வங்கன்காண்*
அந்தியம்போதவந்திசிலே ஆழியங்கையனே! வாராய்.

8

ஆழி மெய்கையினே	{ திருவாழியினால் அங்குபெற்ற உங்கள் தம்	{ உங்களுடைய பசுக் கூட்டங்
(நீ செய்கிற திமைகளைக் கண்டால்)	{ திருக்கையை புடையவனே! ஆகவே	{ கொல்லாம்
உந்தம் புகுதரும்	{ உங்கள் பிதாவாகிய உந்த வந்து புகுதரும்	{ (நாடுகளில் மெய்ந்து) மீண்டு
முனிவர்	{ கோடர்	{ வந்து (ஊர்க்குள்) புகும்
நான்	{ சிறுவர்;	{ பொது
என் கையில்	{ பாடுவென்றால்	{ ஆகாசத்திலுள்ள தேவதை
கொடால்	{ என் கையிலுள்ள கொட காண	{ கள் (எச்சிற்கண்ணால்)
	{ பினால்	{ காணுமாறு
உன்னை மெய்திட மோத	{ உன்னை நோக்குபடி அடிக்க அங்குநிலேல்	{ மாலைப்பொழுதிலே
வும்கில்லேன்	{ வும் மாட்டேன்;	{ நான் சந்தியிலே நிற்க
	{ வாராய்	{ வேண்டா;
		{ (என்னருகே) வந்திடாய்.

* * *—யசோதைப்பிராட்டி இப்படி வேண்டிவருந்தி யழைக்கச்செய்தேயும் கண்ணபிரான் இசைத்துவருதலின்றியே நான்சந்திகளிலே விளையாட்டுப் பராக்காச நிற்க, அச்சமுறுத்தியழைக்கிறான். “அஞ்சவுரப்பா எசோதை ஆண்ட விட்டிட்டிருக்கும்” என்கிறபடியே, யசோதை கொடுத்தண்டனைகள் செய்யகில்லாள்; ஆகையாலே அவன் இவனைக்கண்டால் தீம்பில் ஒன்று பத்தாகப் பனைப்பது வழக்கம்; ஆகவே, “உன்னை நான் தண்டிக்கமாட்டேனுகிலும் உன் தகப்பனார் உன்னை லகுவாக விடமாட்டார்கான்” என்று அச்சமுறுத்துகிறான் உந்தமடிகன் முனிவர் என்று உங்கள் முதலியோர் சிறுவர்கடர் என்கிறான்.—உந்தம் என்று பன்மையாகச் சொன்னது வழக்கு பற்றிய வழுவமைதி. ‘யசே! உங்களண்ணு எங்கே?’ என்றும் போன்ற உலகவழக்குகள் காண்க.

‘உந்தமடிகன் முனிவர்’ என்று சொல்லும்போது யசோதை தன்கையிலும் தகு வைத்துக்கொண்டிருந்தாளாகையாலே அதனைக் கண்டு அஞ்சி ஓடிப்போய் விடுவதெல வென்று சங்கத்து, பிரானே! நான் அது செய்யகில்லேனென்கிறான். என்கையில் கொலுள்ளது உண்மைதான்; ஆனால் இது கொண்டு காரியங் கொள்ளும்படியான வன்மை எனக்கில்லை காண் என்கிறான்.

‘யசோதாய்! அடிக்கமாட்டேனென்று நீ சொல்லுகிறபடியாலே அடிக்க வேண்டும்படியான குற்றம் ஏதோ என் பக்கல் உள்ளதுபோல் தோன்றுகின்றதே, அப்படி என்ன திமை நான் செய்தேன்?’ என்று கண்ணபிரான் கேட்க; கான கத்தில் மெய்ப்போன பசுக்களெல்லாம் மீண்டு ஊர்ப்புகுங்காலமாகிய இம்மாலைப் பொழுதிலே ஆகாசத்திலே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிற தூர்தேவதைகள் எத்தனை யுண்டு!, அவற்றின் கண்பட்டால் என்னாகும்!, இஃதுணராதே இந்தப் பொழுதிலே அவ்விடத்தே நிற்கின்றியே; இது தகுதியோ? என்றான்;

அதுகேட்ட கண்ணபிரான், ‘*வானிடைத் தெய்வங்களுக்கோ நீ அஞ்ச வது; உன் அச்சம் அழகிதாபிருக்கிறது!; என்கையில் திருவாழியைக் கண்டிலையோ? நீயே முன்பு அம்புலியை நோக்கி “ஆழிகொண்டுள்ள பெறியும் ஐயுற வில்லேகான், வாழவுறுதியேல் மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா” என்று சொல்லியிருக்கிறாயே, என்கையில் திருவாழியை மறந்திட்டாயோ?’ என்று, முன்பு வஸுதேவ தேவிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மறைத்திட்ட திவ்யாயுதத்தைச் சற்று

மின்னச் செய்தருளினன் கண்ணபிரான். 'ஆழியங்கையனே! வாராய்' என்கிறான். இந்த திவ்யாயுசச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்கு நேரிடாமே வந்துசேர் என்கிறான். 'வடிவார் சோதிவலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு' என்னுமவர்களிறே.

கீழ்ப்பாகுரங்களிற்போலே இப்பாகுரத்தில் 'அம்மமுண்ண' என்பதின் நியே 'வாராய்' என்று மாத்திரம் உள்ளது: நீ முடிபுண்ணுதொழியில் ஒழி; உனக்கொரு அவத்யம் விளையாதபடி அவ்விடத்தைவிட்டு இவ்விடத்தே வந்து சேர்ந்தாற் போதும் என்பது உட்கருத்து. ... 8

பெற்றத்தலைவனெங்கோமான் பேருளானம்மலாய்!*
சுற்றத்தூர்த்தினங்கோவே! தோன்றியதொப்புழாநா!*
கற்றினத்தோறுமறித்துக் கானத்திந்தகனிறே!*

எற்றுக்கென்னம்முண்ணுதே யெம்பெருமானிருந்தாயே?

9

பெற்றதலைவன்	} பசுக்களுக்குத் தலைவனே!	கானத்தொறும்	காடுகளத்தொறும்
எம் கோமான்		கன்று இனம்	கன்றுகளின் கூட்டங்களை
பேருளாளன்	} மஹாதயானுவான் நந்தகோபமதலாய்	மறித்து	மடக்கி மெய்த்து
சுற்றா குழாம இரா கோவே		திரிந்த	உலாவின்
தோன்றிய தோல்	} மறுத்து	கனிறே	கஜராஜமே!
புகழார		எம்பெருமான்	எனக்குப் பெருமையை
		எறுசுக்கு	விளைப்பவனே!;
		என அம்மம்	எதுக்காக
		உண்ணுதே	என் முலைப்பாலை உண்ணு
		இருந்தாய்	விருக்கின்றாய்?

***- முதலடி முழுவதையும் ஒரே விளியாகக் கொள்ளலாம் போலத் தோன்றுமாயினும் மூன்று விளிகளாகவே கொள்க. பசுக்களுக்குத் தலைவனாயும் எங்களுக்குக் கோமாலாயும் பரமதயானுவாயுமிருக்கிற நந்தகோபனுடைய மகனே! என்று (ஏகஸம்போதகமாகக் கொண்டு) பொருள் சொல்லிவிடக்கூடுமாயினும், அக்கண்ணபிரான் தானே மேல்விழுந்து வந்து முடையுன்பதற்காக அவனைப் புகழ்ந்து பேசும் பாகுரணமாதலால் மூன்று விளிகளாகப் பிரித்து பொருள்படத் தகும். பெற்றத்தலைவன்! என்றது அண்ணாவின்; பசுக்களுக்கெல்லாம் ரகசகனே! என்றபடி. அந்த பசுக்களில் வாசியற்ற எங்களுக்கும் ரகசகனே! என்கிறது இரண்டாவது விளி.

பேருளாளன் என்பதையும் தனியே பிரித்து அண்மைவிளியாகக் கொண்டு 'பேருளாளனே!' என்றும், மதலாய்!—குமாரனே! என்றும் பொருள் கொள்ளலாமாயினும், பெரியவாச்சாரப்பிள்ளை இவ்வனே யருளிச்செய்யாமையாலே 'பேருளாளன் மதலாய்!' என்றவளவும் ஒருவிளியாகச் கொள்ளத்தக்கது. முற்காலத்தில் [கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வந்து சேர்கற்குமுன்] நந்தகோபர்க்குப் 'பேருளாளன்' என்றே ப்ரஸித்தமாகப் பெயர்வழங்குமாம். பேருளாளனென்றால் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் ஈரநெஞ்சு இளநெஞ்சு பொருந்தியவன் என்று பொருள். நந்தகோபர் பசும்புல்மேல் நடந்தாலும் தரையில் காலுன்றுதே 'எந்த ஐந்துவுக்கு என்ன நலிவுநேருமோ' என்று அஞ்சியே மெதுவாக நடப்பவராம். இந்தத் தன்மை எதுவரையில்?—கண்ணபிரான் தனக்குத் திருக்குமாரனாகவந்து பிறித்துவரையில். அதற்குப் பிறகோ வென்னில், அந்ததயானுவம், 1. "கூர்வேற் கொடுத்தொழிலன் நந்தகோபன்" என்னும்படியிலால், தொட்டிலின்கீழ் ஓர் சிறு மெறுப்பு ஊர்ந்தாலும் புலியின்மேற் பாயுமாபோலே வேற்படையைத் தீட்டிக் கொண்டு பாய்வனாம். ஆகவே, இங்குப் பேருளாளன் என்றது முன்னையநிலைமை பற்றியென்க. காதில் தோடுசுழற்றினாலும் தோடிட்டாகாது என்னலாயிற்று.

மதவாய்—‘மகலை’ என்பதன் ஈறுதிரிக் வினி. [சுற்றக்குழாந்நிளங்கோவே!] பத்துவர்க்கத்திலுள்ளவர்கட்கெல்லாம் இளவரசாகக் குலாவப்படுமவனே! என்கை. [தோன்றிய நெல்புகாரா!] காய்க்கையை வார்த்தையைத் தவறுதவன் என்று நெடுநாளைக்குமுன்னமே [முநீராமாவதாரத்தில்] புகழ்படைத்தவனல்லையோ நீ: இப்போது நானழைப்பதற்கு இசைத்துவந்து அம்மமுன்னவிடில் உன் கொல் புகழ்க்குக் குறையாதவ்விடாய் என்றுரைத்துகிற்படி.

[காந்நோரும் சுற்றினம்பறித்துநித்தகனிர்] “காடுகளுநிபோய்க் கன்றுகள் மெய்த்து மறியோடி” என்கிறபடியே ஒன்றிரண்டு காடுகளன்றிக்கே, உள்ள காடுகள் தோறும் திரள்திரளான கன்றுகளை மெய்த்து ஒரு மத்தகனும் உலாவுமா போலே உலாவினவனே!; அந்த விடாயெல்லாந் தீர அம்முன்ன வேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருக்க ஏன் அகிலுன்னமே திரிகிறாய்? உன்னுடைய விடாய் தீர்வ தற்காகவும் நீ முலைமுன்னவேணும்; நான் தரிப்பதற்காகவும் நீ முலைமுன்ன வேணுங்காண்.

இம்மையிடர்கெடவேண்டி யேந்தெழில்தோட் கலிகன்றி *
சேம்மைப்பறுவல்நூல்கொண்டு செங்கனெடியவன்நனை *
அம்முன்னென்றுறைந்திந் பாடலிவையத்துமைத்தும் *
ரெய்வையானந் நுவைந்தேத்த விண்ணவராகனுமே.

10

எழில் எந்து	அழகை எந்தியிருக்கின்ற	அமமம் உண்	
தோள் கவி	தோள்களையுடையாரா	என்று	
கன்றி	திருமங்கையாழ்வார்	உரைக்கின்ற	முலைப்பாலுண்ண வா'
		இவை பாடல்	என்று அழைப்பதன் இப்
		ஐந்தும்	பத்துப் பாசுரங்களையும்
இம்மை இடர்	இப்பிறவியிலுண்டான		
கெட வேண்டி	ரெல்லாம் அழிய வேண்டி		
		மயமமை	யதார்த்தமான அன்பு
செம்கண் நெடி	புண்டரிகாசுரனுன லர்வேச்	மனத்து	கொலிய
யவன் தன்னை	வரனை நோக்கி	வைத்து	செஞ்சிற்கொண்டு
		தத்த	அதுவந்திக்குமானில்
செம்மை நூல்	சிறந்த சாஸ்த்ரமாகிய அரு	விண்ணவர்	
பறுவல்	விச்சேயலைக்கொண்டு	ஆகலும் ஆம்	ஆய அவர்கட்கு மேரும்.
கொண்டு			

* * *—யசோதைப் பிராட்டியானவள் கண்ணபிரானை அம்முன்ன அழைத்தபடி அவளுடைய தன்மையை என்றுகொண்டு திருமங்கையாழ்வார் பாடின இப்பாசுரங்களை மெய்யன்புடன் அதுஸந்திப்பவர்கள் நத்தயஸ்வரிகளோ டொக்கும்படியான தரம் பெறலாமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

‘இம்மையிடர்கெடவேண்டி’ என்றதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்யும் பொருளின் சீர்மையைக் குறிக்கொண்மின்;—

“இவன் முலை கொடுத்தல்லது தரியாதாப் போலே ஆழ்வார் கவிபாடியல்லது தரியாதாராய்ப் பாடின கவியாயிற்று”

என்பது வியாக்கியான முநீஸலக்தி. ஆழ்வார் இப்பாசுரங்களை வாய்விட்டுப் பாடாவிடில் இடர்படுவர்; அவ்விடர் உண்டாகாதபடி கவிபாடின ரென்க. 10

அடிவாவு.—சந்தம் வங்கம் திருவில் மக்கள மைத்த பிள்ளைகள் தன்மகள் உந்தம் பெற்றம் இம்மை பூங்கோதை.

நான்காந்நுமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தார்ப்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி—பூங்கோதையாய்ச்சி.

உரையவநிடை:—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை அம்மமுண்ணவா வென்றதைத்தபடியை ஆழ்வார்தாமும் தம்மை அவளாகப்பாவித்து அங்ஙனமே பேசியதுபவித்தார் கீழ்த்திருமொழியில். குழந்தைவினையாடல்களில் 'சப்பாணி கொட்டுதல்' என்பது ஒருவினையாட்டு; அதாவது, ஒருகையோடு மற்றொருகையைச் சேர்த்துக் கொட்டுதல். அவ்வினையாட்டை அக்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி பிரார்த்தித்து அனுபவித்ததைப் பிற்காலத்தில் பெரியாழ்வார் "மாணிக் கக்கண்கணியார்ப்ப" என்னும் திருமொழியிலே அதுகரித்து அதுபவித்தாப் போலே இவ்வாழ்வாரும் அவ்வினையாட்டை அதுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில். கீழ்த்திருமொழிபோலே இதுவும் யசோதைப் பிராட்டிபேசுகிற பாசுரமாகவே செல்லுகிறது.

பூங்கோதையாய்ச்சி கடைவெண்ணெய்புக்குண்ண *

ஆங்கவளார்த்துப் புடைக்கப்புடையுண்டு *

ஏங்கியி ரந்து சிறுங்கிவினையாடும் *

ஓங்கோதவண்ணனே! சப்பாணிஒளிமணிவண்ணனே! சப்பாணி.

பூகோதை	புஷ்பங்காணிந்த மயிர்	புடை உண்டு அடிபட்டு
ஆய்ச்சி	{ முடியையுடையளரா	ஏங்கி இருந்து { (சந்துப்போது) அழுது
	யசோதையினால்	{ கொண்டிருந்து (பிறகு)
கடை	கடையப்பட்ட	சிறுங்கி
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	சேரட்டப்பெற்று
		வினையாடும் வினையாடுகின்ற
புக்கு உண்ண	{ (கள்ளத்தனமாய்ப்) புருந்து	ஓங்கு ஒதம் { தேங்கின கடல்போன்ற
	அழுது செய்தவளவில்	வண்ணனே { வடிவையுடையவனே!
அவள்	அந்த யசோதை	சப்பாணி சப்பாணி கொட்டவேணும்;
ஆங்கு	அவ்விடத்தினையே	ஒளி மணி { ஒளிபொருந்திய மண்
ஆர்த்து	(தாம்பினால்) கட்டி	வண்ணனே { போன்ற நிறமுடையவனே!
புடைக்க	அடிக்க	சப்பாணி—

* * *—யசோதைப்பிராட்டி பேசுகிற இப்பாசுத்தில் 'பூங்கோதையாய்ச்சி' என்று வந்தது, தன்னையே படர்க்கையாகச் சொல்லிக்கொண்டபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 'சீதக்கடல்' என்னும் திருமொழியில் இப்படி அடிக்கடி வருதல் காண்க. அன்றியே, ஆழ்வார் யசோதைபேசும் பாசுரமாக அருளிச்செய்தாலும் தாமானதன்மையும் இடையிடையே தோன்றி, அதனால் யசோதையைப் படர்க்கையாகக் குறிக்கின்றார் என்னவுமாம்.

யசோதைப்பிராட்டி கடைந்த வெண்ணெயைக் கள்ளவழியால் வாரிவிழும் கிளவளவிலே அவள் பிடித்துக்கொண்டு * கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டிப் புடைக்க, அதனால் சிறிதுபோது வருந்திக்கிடந்து, பின்னையும் அவள் சேரட்ட அதனால் வினையாட்டிலே இழிகின்ற கடல்வண்ணனே! சப்பாணி கொட்டவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறது.

யசோதை தயிர்கடையும்போது தன் மயிர்முடியை மலர்களிட்டு அலங்கரித்துக் கொண்டே கடைவளாம்: ஏன்? கண்ணபிரானுக்கு அனுக்கம் உண்டாகாமல்கா. அலங்காரங்களின்றியே இடைச்சாதிக்குரிய 'ஜல்லாரிபில்லாரி' வேஷங்களுடனே கிடந்தால் கண்ணன் அணுகுவதற்கு அஞ்சுவன் போலும். ஆகவே 'பூங்கோதையாய்ச்சி' எனப்பட்டது.

‘கடைவெண்ணெய்’ என்பது முக்காலத்துக்கும் பொது; கடையப்பட்ட வெண்ணெய், கடையப் படுகிற வெண்ணெய், கடையப்போகிற வெண்ணெய் என்று முக்காலத்துக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும் எதிர்காலப்பொருள் பிரகாரணத்துக்குச் சேராதாகையால் இறக்காலப் பொருளும் சிதழ்காலப் பொருளுமே கொள்ளத்தகுவன; அவற்றிலும் சிதழ்காலப்பொருள் கொள்வதே இன்சுவை யென்று பெரியவாச்சான்றிள்ள திருவுள்ளம்பற்றுகிறார்;—“கடைத்து திரட்டிச் சேயித்துவைத்தபின்பு களவுகாண்கை யன்றிக்கே கடைகிறபோதே சிதழிலே யொதுங்கிக் களவுகண்டாயிற்று அமுது செய்வது” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

யங்கியநுது = யசோதை தாம்பினால் தன்னைக் கட்டிப்போட்டிருக்கும் காலத்தில் கண்ணபிரான் ஏங்கியழுவது பாதை பொறுக்கமாட்டாமையாலன்று; திருவாய்ப்பாடியில் ஆங்காங்கு வேண்டியபடியே நிர்ந்தூர்த்து செய்ய முடியாதபடி கட்டிப்போட்டுவைத்திருக்கிறோம்! எனவருந்துவனென்க. பெரிய திருவிடாக் களில் கள்ளர்களைப் பிடித்துப் சிறைப்படுத்தினால் அவர்கள் ஏங்கியழுவது வருந்தக் காண்கிறோம்; ‘அவமானகரமான சிறையிருப்பு நமக்கு நேர்த்ததே!’ என்று வருந்துகிறாரல்லர்; அருளிச்செயல் கொஷ்டியிலும் வேதபாராயண கோஷ்டியிலும் அவ்விதித்துக் கைக்கரியம் பண்ணத் தடையாபற்றே யென்றும் வருந்துகிறாரல்லர்: பெருமானே முன்னும் பின்னும் நேவிக்கப் பராப்தியில்லை யாபற்றே என்றும் வருந்துகிறாரல்லர். உறந்துவார் கையில் வளைகளைக் கழற்றவும் ஓடுவார் கழுத்தில் மணிகளையறுக்கவும் இப்படி பலவகைக் கொள்ளைகளை வேண்டினபடி செய்து திரிய வொண்ணாதபடி சிறைப்படுத்திவிட்டார்களே யென்றுதான் வருந்துவார்கள்; அது சொல்வது கண்ணபிரானும் திருவாய்ப்பாடியில் கொள்ளைகள் நடத்தத் தடையாபற்றே யென்பதுகாரணமாகவே வருந்திக் கிடப்பனம்.

யசோதைதானும் * ஆனாட விட்டிட்டிருக்கும்வளாகையாலே அவனுடைய கொள்ளைகளுக்கு நெடுகத் தடை செய்யமாட்டானே; “வண்ணக் கருங்குழல் மாதர்வத் தலாந்துற்றிடப், பண்ணிப்பலசெய் திப்பாடியெங்குத் திரியாமே, கண்ணுக் கினியாளைக் காணதரிடைக் கன்றின்பின், எண்ணற்கியானைப் போக்கினே னெல்லே பாவமே” என்று வயிறுபிடிப்பவளாகையாலே. அவன் தீமை செய்யப் பெறுது சிறைப்பட்டு வருந்துவதைக்கண்டு ஆற்றகில்லாதவளாய் உடனேசேராட்டத் தொடங்குவள், அதனால் பழையபடியே விளையாட்டில் கைவைக்கத் தொடங்குவளாம்; அது சொல்லுகிறது சிறுங்கி விளையாடும் என்று.

சப்பாணி = ஸஹ, பாணி என்ற இரண்டு வடசொற்கள் சேர்ந்து சப்பாணி மென விகாரப்பட்டு வந்ததென்பார்; ‘ஒருகையுடன் கூட’ என்று பொருள்; இத் தொடர் மொழி—ஒருகையுடன் கூட மற்றொருகையைச் சேர்த்துக் கொட்டு தலாகிய விளையாட்டைக் காட்டும். 1

தாயர்மனங்கள் தடிப்ப*தயிரெய்யுண்

டேயெம்பிராக்கள் ! இருநிலத்தெங்கள்நம் *

ஆய நடுக! அடிகளாணித்த

வாயவனே ! கோட்டாய் சப்பாணி மால்வண்ணனே ! கோட்டாய் சப்பாணி.

2

தாயர் மனங் கள் தடிப்ப	{ தாய்மருடைய நெஞ்சு துடிக்கும்படியாக	ஏய்	{ பொருத்தமான காரியம் செய்ததாக நினைத்திருக்கிற எம்பெருமானே !
தயிர் நெய் உண்டு	{ தயிரையும் நெய்யையும் வாரி யழுதுசெய்து	இரு நிலத்து	{ விசாலமான இப்பூமண்டலத் திலே

* * * - பெற்றதாய், வளர்த்ததாய் என்று சொல்லப்படுகிற தாய்மாருடைய கெஞ்சு தடிக்கும்படியாக [—அதாவது, அளவில்லாமல் வாரிவிழுங்குகிறானே, இத்தனையும் இவனுக்கு ஐரிக்கமாட்டாதே, வயிறுக்கு வலியாகுமே! என்று கெஞ்சுனக்கும்படியாக]த் தயிரையும் கெய்யையும் களவுகண்டு புஜித்து, இப்படிச் செய்தோம்! என்று வெட்கப்படாதே 'பொருத்தமான காரியமே செய்தோம்' என்று நுக்கிற பெருமானே!, இந்நிலவுலகின் கண் எங்கனிடச் சாதியிலுள்ளாரில் மிக்க அழகையடையவனே!, திருவடிகளுள் நிறுவதாரும் செவ்வித்தாமரைபோலே மிதக்கப்பெற்றவனே!, அகற்குப் பரபாகமாகக் கரிய திருமேனியுடையவனே! சப்பாணி கொட்டவேணும்.

3

* * *

ரத்திலும் வெள்ளை நிறத்தில் உறங்கு
வர்கள்; கண்ணபிரான் ஆங்காங்கு ஊட்டிலே சென்று கையால் தடவிப்பார்ப்பன்;
மேரங்குதும் கைப்பட்டவாறே வெறுத்து உருட்டி விடுவன்; தயிரும் நெய்யும் கைப்
பட்டவாறே வாரி விழுங்கிடுவன்; பின்னை 'இந்தப் பூனியா இந்தப்பாலைக்
துடித்தது' என்னவேண்டும்படி ஒன்று மறியாதவன் போலத் தவழ்நடைபிடித்
தொடங்குவன்; சில குறிப்புகளாலே ஆய்ச்சியர் உணர்ந்தெழுத்து சென்று
சேமித்து வைத்திருந்தவற்றை கோக்கினவாறே குறியழிந்திருப்பதையும் மோருருண்

டிருப்பதைபுங்கன்றி கண்ணபிரானே துது கொள்ளுகொண்டி நக்க வேண்டுமென்று
சிச்சித்து இவண்த் தேடி வந்தவாறே இவன் ஒருபாவமுடியியாவன் போன்று
தவழ் நடைபிடிருக்குமிருப்புக் கன்றி 'இத்தனைகாரியஞ்செய்த இந்த மஹாது
பாவர் தவழ்கிறாரோ!' என்று சொல்லிக் தாம்புகளாற் கட்டியும் கையாலடித்துத்
சில நவிலுகளைப்பண்ண அதனால் திருமேனி நிறையக் காய்ப்புக்காயித்து இதுவே
கிருபகமாக்கத் தாமோதரனென்று திருநாடும் படைத்தவனே! சப்பாணி கொட்ட
வேணும்.

முதலடியில் 'தாவி' என்பது 'தா' என்று துறைத்துவிடக்கிறது. [மோரு
ருட்டி] "மோரார்சூட முருட்டி" என்றார் சிறியதிருமடலிலும். ...

பெற்றார் தனாகரல் பெற்றதங்கயலிட்டு *

உற்று ரொதுவருமின்றி அயலில் *

மற்றுநடந்துசப்போய் வந்துசப்பெண் தந்தனாட *

கற்றயனை! கொட்டாய் சப்பாணி காவண்ணனை! கொட்டாய் சப்பாணி. 4

பெற்றார்	தாய் தந்தையருடைய	சொல்லியபடியாக	நடந்த
தனாகரல்	கால்களிலிருந்து	வந்துசப்பெண்	முதுகையின் முதுகையில்
உற்று	கண்ணு விட்டபடி	தஞ்சு உண்ட	தவழ்ந்து விட்டதை
மற்றுநடந்து	வந்தபடித்து		முதுகையின் தருளின
அயலில்	அவ்விடத்தில்	கன்று ஆயின	கோபால்கிருஷ்ணனே!
பெருங்கிண உறவுமுறையார்		சப்பாணி கொட்டாய்—	
உற்று ஒரு	ஒருவருமில்லாமல்போக	கரா	
வருமின்றி		யண்ணனை	கராமேகவிறத்தனே!
உருக்கினில் மற்ற	உருக்கத்திலுள்ள எல்லாருமே		
வரும் அஞ்சு	அஞ்சுமட்டியாக	சப்பாணி கொட்டாய்—	

***—தேவகியின்வயிற்றிற் பிறக்கும் பிராணியினால் தனக்கு மரணமுண்டாகுமென்று ஆகாசவாணியிலுலறிந்த கம்மன் அவனைக் கத்தியினால் வெட்டிக் கொல்லப்புகுந்தபோது நல்வார்த்தைகளால் ஒருவாறு ஸமாதானமடைந்து வளையுநேவதேவதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்துவைக்க, "மக்களாறுவரைக்கல்லிடை மோத இழர்கவள் தன்வயிற்றில், சிக்கனவந்து பிறந்து நின்றாய்" என்கிறபடியே கண்ணபிரான் திருவவதரித்தவுடனே அவ்விலங்கு முறிப்பதிக் கழன்றொழிந்த தென்று இதிலுறாஸ புராணங்கள் கூறுவதால் 'பெற்றார் தனாகரல்' எனப்பட்டது. "தந்தைகாவில் பெருவிலங்கு தாளவிழ ருள்ளிருக்கண் வந்த வெந்தை" "தந்தை காவில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்" என்றவைபுங்காண்க.

பெற்றார் என்றது "நாகபர்யங்க முதஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலில் நின்றும் திருவடமதுரைக்கு வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. பேர்தலாவது—முன்னிருந்த இருப்பில் நின்றும் வேறொரு இருப்பைக் கொள்ளுதலாம்.

அயலிட்டு உற்று ரொதுவருமின்றி—அயலிட மென்றது வேறொரிடமென்ற படியன்று; மிகவும் நெருங்கின ஸமீபஸ்தலத்தை அயலிட மென்பது பெரும்பான்மையான இலக்கணவழக்கம். ஆகவே 'அயலிட்டு உற்று' என்றது ஸமீப பத்துவைச் சொன்னபடி. நெருங்கின உறவுமுறையாரும் மற்றும் ஸமாத்யரான உலகத்து உறவு முறையாரும் இல்லாதஸமயத்திலே பூதனைமுலைகொடுத்துக் கொல்ல வர, அவனை எஞ்சுண்டு முடித்த கோபால்கிருஷ்ணனே! சப்பாணி கொட்டவேணும் என்கை.

இன், முதலடிக்கு வேறுவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; பெற்றுத்தனை கருள்—(மதுரையில் வந்து பிறந்தவாறே) தந்தை தாயர்களின் கால்விலங்கு இற்று புறிந்து விழுந்ததும், அங்கு—அந்த மதுரையில் நின்றும், 'அயலிடத்துப் பேர்ந்து—' (ஒருத்திமகலயப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகலு யொளித்துவளர' என்கிறபடியே) அசலிடமான திருவாய்ப்பாடிக்குச் சென்று—என்னவுமாம்.

கன்று + ஆயன், கற்றாயன்.

...

...

...

... 4

சோத்தென நினைத் தொழுவன்வரந்தர *

பேய்ச்சிபூயுண்ட பிள்ளாய் ! * பெரியன

ஆய்ச்சிய ரப்பந்தருவ * அவர்க்காகச்

சாற்றியோரயிரம்சப்பாணி தடங்கைகளாற்கோட்டாய் சப்பாணி.

5

பேய்ச்சி பூலை	{	பூதனையின் பூலையை உறிஞ்சி	தொழுவன்	தொழுகின்றேன் ;
உண்ட பிள்		யுண்ட கண்ணிரானே !	ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்
ளாய்	{	என்கொரிக்கையை நீ நிறை	பெரியன அப்	பெரிய அப்பங்களை உனக்
வராத		பெற்றுத்தற்காக	பம தருவர்	குக் கொடுப்பார்கள் ;
	{	உனனை	அவர்க்காக	அவர்களுக்காகவேன்று ஒரு
சோத்தம் என		சோத்தமென்று சொல்லிக்	சாற்றி	வியாஜமிட்டு
		கொண்டு	ஒர் ஆயிரம் சப்பாணி—;	
			தடங் கைகளால் சப்பாணி கொட்டாய்—.	

***—பூதனையின் பூலையைச் சுவைத்துயிருண்ட மைந்தனே ! என்வார்த் தையை ஆதரித்து நீ சப்பாணி கொட்டுதலாகிற என் அபேகாதிதத்தைத்தலைக் கட்டும்பொருட்டு 'சோத்தம்' என்றுசொல்லி உன்னைத் தொழுகின்றேன் ; சப் பாணிகொட்டவேணும் என்றுசொல்ல, 'நீ தொழாதாலென்ன ? தொழாவிடி லென்ன ; எனக்கு வேண்டியது கிடைக்குமாகையில் உன்சொற்படி செய்கிறேன்' என்று கண்ணன் சொல்ல, அதுகேட்ட யசோதை 'குழந்தாய் ! அப்படியே யாகிறது ; அதற்கென்ன குறை ? இதோபார், பலபல ஆய்ச்சிகள் உனக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பெரியபெரிய அப்பங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார் கள் காண் ; சப்பாணிகொட்டுவாயாகில் உனக்குத் தந்திடுவர்கள்' என்று சொல்ல அதுகேட்ட கண்ணபிரான் 'எனக்கு நீ கொடுப்பது ஒன்றுமில்லையே ; அவர்கள் அப்பங் கொடுப்பதற்கு உன் அப்பனை யென்ன ? அப்பங்கொடுப்பவர்கள் அவர் களாகில் அவர்கள் விரும்பினால் அவர்கட்காகச் சப்பாணி கொட்டுவேன் ; நீ வந்து வெறுங்கையை முழம்போடுவதென் ?' என்று சொல்ல, 'பிரானே ! எனக்காக வேண்டா ; அப்பங் கொடுக்கவல்ல ஆய்ச்சிகட்காகவே சப்பாணி கொட்டு' என்கிறார்.

சோத்தம் என = சோத்தென ; விகாரப்புணர்ச்சி. அஞ்ஜலிபண்ணுமவர்கள் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு சொல் சோத்தம் என்பது. ஆயிரம் சப்பாணி = அப்பமும் கையுமாய் வந்து திரண்டிருக்கின்ற ஆய்ச்சிகள் ஆயிரக் கணக்காயிருப் பதால் ஒவ்வொரு அப்பத்துக்கு ஒவ்வொரு சப்பாணி விழுக்காடு ஆயிரம் சப்பாணி கொட்டவேணுமென்கிறார் போலும்.

'அவர்க்காகச் சாற்றி' என்றது "நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடி னால்" என்றது போலவென்க. அவர்களுக்காகச் சப்பாணி கொட்டுகிறேனென்று சொல்லிக்கொண்டு என்றவாறு.

5

கேவலாந்நுன்வயிறு*வயிற்றுக்கு

நான்வலப்பம் தருவன்*க நவீனம்

பூவலீனீன் ரடி நந்தன்,நன்போரேற்ற!*

கோவலனே! கொட்டாய்சப்பாணி தடாமி! கொட்டாய்சப்பாணி

6

கருவினாம்பு	{	காக்கணம் பூவைக் காட்டு	{	நான் வயிற்று	{	உனது பெரிய வயிற்றுக்
புள்ளி		கின்ற நிறமுடையவனே!		க்கு அவன்		குப் பொருடடியாக அவ
நின் ரடி	{	நீண்ட திருமடிகேடக முடைய	{	பெரும் தரு	{	நும் உப்பரம் நான தரு
		வனே!				வென்;
நந்தன் தன்	{	நந்தகொடன் வளர்க்கவாந்ந	{		{	
பொர் ஏற்ற		செருக்கை காட்டே!				
கோவலனே	{	பசுமெய்க்க வல்வனே!	{		{	சப்பாணி கொட்டாய்—;
உன் வயிறு	{	உன் வயிறு ஸாமான்யமான	{	குடம் ஆட	{	குடக்கூத்தாடிவல்லோ!
கேவலம்		தனது;				
அன்று	{		{		{	சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * *—அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதும் தயிர்வாவியும் கெம்யளறு மடங்
கப் பொட்டத் துற்றின திருவயிற்றுக்கு அப்பணியாடவகை ஒன்று பொருமோ?
இன்னமும் பலவகைப் பொருள்களிலே விருப்பமுற்றவலய் நிற்க, யசோதை
சொல்லுகிறார்; பிரானே! உன்வயிறு மற்றையோருடைய வயிறுபோல் ஸாமான்ய
மானதன்று; *பேழைவயிற்றெறம்பிரான் நீ என்பதை நன்கறிவேன். அந்த
வயிற்றுக்கு ஏற்றவாறு அவலும் அப்பமும் நான் தருவேன், சப்பாணி கொட்டாய்
என்கிறார்.

இரண்டாமடியில் “நான் வலவப்பம்” என்று பாடபேதமுள்ளதாக அரும்
பதவுரை கூறுகின்றது; சிலருடைய பாடமும் அப்படியிருந்தாலும் அது வேண்டா.

‘கருவினாப்பூவலர்’ என்பது கண்ணபிரானுக்கு விசேஷணம். கருவினாப்
பூவை அலர்வப்பவன் (அதாவது) தன் திருமேனி நிறத்தினால் விளக்கச் செய்யவன்
என்றவாறு. 6

புள்ளினை வாயினிந்து பூங்குருந்தம்சாய்த்து *

துள்வினையாடித் துங் தந்வேண்ணெயை.*

அன்வியகையாடியேன் ருஜேந்திரம் *

பிள்ளைபிரான்! கொட்டாய்சப்பாணிபேய்முடியுண்டானே! சப்பாணி.

7

புள்ளினைவாய்	{	பகரகரனுடைய வாயைக்	{	அள்ளிய	{	வாரியெடுத்த
பிளந்து		கிழித்தெறிந்து		கையால்		கைகளாலே
பூ குருந்தம்	{	பூத்திருந்த குருந்தமரத்	{	அடியென் முலை	{	என்னுடைய முலையைப்
சாய்த்து		தைச் சாய்த்து முறித்து		பெருமே		பால் சுரப்பதற்காக) நெருடு
துள்ளி விளை	{	நிலத்தில் நிலலாமல் விளை	{		{	கின்ற
யாடி		யாடல்களைச் செய்து				
துங்கு உறி	{	தொங்குகின்ற உறியிலுள்ள	{	பிள்ளை பிரான்	{	பிள்ளையாயும் பிரபுவாயு
வெண்		வேண்ணெயை				மிருப்பவனே!
ணையை	{		{		{	சப்பாணி கொட்டாய்—;
	{		{		{	பேய் முலை உண்டானே! சப்பாணி—.

* * *—உன்னை நலிவதற்குக் கஞ்சனால் ஏவப்பட்ட ஓர் அஸூரன் கொக்கின்
வடிவமெடுத்து உன்னை விழுங்கிவிடுவதாகவா, அவன் வாயைக் கீண்டொழித்த
வனே!, நீ மலர் கொய்தற்பொருட்டு விரும்பியேனும் குருந்தமரத்திற் பிரவேசித்த

ஓர் அஸூரன், நீ அந்த மரத்தின் மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து வீழ்ந்து உன்னையும் வீழ்த்திக் கொல்லக் கருதியபோது அவ்வசரனுட்பட அம்மரத்தைத் தொலைத்தபிரானே!, அங்குமிங்கும் துள்ளி விளையாடிக்கொண்டே உறிகளிற் சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை அள்ளி அமுது செய்த கையில் முடை நாற்றத் தோடே கூடி என்னுடைய முலைக் கண்களைப் பால்குரக்குமாறு நெருடுகிற பிள்ளைப் பிரானே! சப்பாணிகொட்டவேணு மென்கிறாள்.

மகளை நோக்கிக் தாய்சொல்லும் வார்த்தையில் 'அடியேன் முலை நெருடும்' என்றது கூடுமோவெனின்; கீழ்ச்சொன்ன பரதவ ஸௌஸ்ப்யங்களிலே தோற்றுத் தான் அடிமைப்பட்டமை தோற்றச் சொல்லுகிறுளென்க. அன்றி, ஆழ்வாருடைய ஸமாதியும் கூடவே கலசியிருக்கையாலே ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர அடியேன் என்றது, என்னவுமாம். புள்ளின்வாய் பிளந்தது, பூங்குருந்தம் சாய்த்தது முதலிய சேஷ்டிதங்கள் சப்பாணிகொட்டும் பருவத்திற்குப் பின்பு நடந்தவையாத லால் அவற்றையிட்டுத் துதித்து 'சப்பாணிகொட்டாய்' என்று யசோதை பிரார்த் திப்பது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்கிற கேள்வியும் இதனால் ஸமாதாநம் செய்யப் பட்டதாகும்; சப்பாணி கொட்டாய் என்று யசோதை பிரார்த்தித்த ஸமயத்தில் மேற்குறித்த சேஷ்டிதங்கள் நடவாதிருந்தாலும், அவ் யசோதையின் நிலைமையை ஏறிடநிகொண்டே பேசுகிற ஆழ்வார் பிற்காலத்தவராகையாலே அந்த சேஷ்டி தங்களை இவர் எடுத்தோதாதக் குறையில்லையிறே. பெரியாழ்வார் திருமொழி விபாக்கி யானத்தில் ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் இங்ஙனே ஸமாதான மருளிச்செய்துள்ளமை காண்க.

யாயும்பிறகு மறியாதயாடத்து *

மாயவவையப்பெண் வந்துமுடிதா *

பேயென்றவளைப் பிடித்துயிருண்ட *

வாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனே! கொட்டாய்சப்பாணி.

யாயும்	பெற்ற தாயாகிய நானும்	அவளை	அப்பூதனையை
பிடுங்கும்	மற்றுமுள்ளவர்களும்	பேய் என்று	{ பேய்ச்சி யென்றறிந்து பிடித்
உறியாத	{ கண்விழித்திருக்கப் பெருமல்	பிடித்து	{ துக்கொண்டு
	{ உறங்கிக்கொண்டிருந்த		
யாமத்து	நடுச்சாமத்திலே	உயிர் உண்ட	{ அம்முலைவழியே அவளது)
மாயம்	வஞ்சகையாய்		{ பிராணனைக் கவர்ந்த
அவ்வை பெண்	துஷ்டஸ்திரியான பூதனை	வாயவன	{ திருப்பவளத்தை யுடைய
வந்து	{ (கம்மனாலேவப்பட்டுத் திரு		{ வனே!
	{ வாய்ப்பாடிக்கு) வந்து		சப்பாணி கொட்டாய்—;
முலை தா	முலைகொடுத்தவாவினே	மால் வண்ணனே!	சப்பாணி கொட்டாய்—.

* * * —கண்ணபிரானுடைய தொட்டிற்பருவத்தில் நிகழ்ந்த சிறுச்சேவகங் களுள் பூதனையின் முலையைச்சுவைத் துயிருண்டது மிக்க பயங்கரமாதலால் அதனை அறிந்திடுத்து எடுத்துப் பேசுகிறாள். பெற்ற தாயாகிய நானும் மற்றுள்ளா ரொரு வரும் கண்விழித்திருக்கப் பெருதே உறங்கிக்கொண்டிருந்த நடு ரிசியிலே வஞ்சகப் பேய்மகள் வந்து முலையுண்ணக் கொடுக்க, 'இவள் தாய்தான்' என்று ப்ரமித் தொழியாமல் 'பேய்தான்' என்று நிச்சயித்து அவளுயிரைக் கவர்ந்துண்ட பிரானே! சப்பாணி கொட்டவேணும் என்கிறாள்.

யாய் என்றாலும் மோய் என்றாலும் தாய்க்குப் பெயர். யாமம்—வடசொல். அனைவ்=கெட்டுப்போனவர் என்றபடி. பஹுவாக ஜல்பநம்பண்ணிக்கொண்டு

வருபவன் என்றருளிச்செய்வார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. தாய்விடிவுகொண்டு வருகிறானாகையாலே 'என்கூட்டனே! வா, என் முதத்தமே? வா, என் செல்வமே! வா' என்று போலிப்பிதற்றல்களைச் செய்துகொண்டு வருபவனென்றவாறு. . 8

கள்ளத் துறியாய்க் காலாச்சகடத்தை *

தள்ளியுதைத்திட்டுத் தாயாய்வருவானே *

மேள்ளத்தொடர்ந்து பிடித்தாநயிருண்ட *

வள்ளனே! கோட்டாய்சப்பாணி மால்வண்ணனே! கோட்டாய் சப்பாணி.

9

கள்ளம் குழவி ஆய்	மாயக் குழந்தையாய்ப் பிழந்து	தொடர்ந்து பிடித்து	} திரைத்திருந்து மெல் விழுந்து பிடித்து
சகடத்தை	{ (அணுநான் ஆவேசித்திருந்த) வண்டியை	பிடி உயிர்	
காலத் தள்ளி உதைத்திட்டு	திருவடியால் தள்ளியுதைத்த தவனாயும்,	உணட வள்ளலே	கவர்ந்தவனான உதாரனே!
தாய் ஆய் வருவானே	{ தாய்வேஷம் பூண்டு வந்த பூதனைபை	சப்பாணி கோட்டாய்—: மால் வண்ணனே! சப்பாணி கோட்டாய்—.	

***—உன்னை நான் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யமுனை நீராடப்போகிறுந்தகாலத்து, கம்ஸனுடையவப்பட்ட அணுநான் ஒருவன் அந்த வண்டியில் வந்து ஆவேசித்து உன் மேல் விழுந்து உன்னைக் கொல்ல முயன்றதை அறிந்த கீபாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் சிறிய திருவடிகளை மேலே தாக்கியதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்த பிந்த மாக்கலும்; தாய்போல வந்த பூதனைபைப் பிடித்துபிடுண்டாய்; இப்படி அருமையான காரியங்களைச் செய்த நீ எனினான சப்பாணி கொட்டிநிலையும் செய்தருளவேணு மென்கிறார். ... 9

கார்ப்புயற்கைக் கவிநற்றிமங்கையர்கோன் *

பேரளந்தெஞ்சில் மீரியாநிடங்கோண்ட

சீரளா! * செந்தாமரைக்கன்று! தன்நிராய்த்

தாரளா! * கோட்டாய்சப்பாணி தடமர்வா! கோட்டாய்சப்பாணி.

10

கார் ஆர் புயல் கை	{ கார்வாத்து கைய கொண்டு	டங்கொண்ட	நித்யவாலம் பண்ணுகின்ற சீரளா
	{ கொண்டு	சீரளா	சீரளா
	{ கொண்டு	சீரளா	சீரளா
மங்கையா	{ திருமங்கை நாட்டி ஒளவார்க்	சீரளா	சீரளா
கோள்	{ குத்தலைவராய்	சீரளா	சீரளா
பேரளன்	{ அருமை பொருந்தியவரான	சீரளா	சீரளா
கவி கன்றி	{ திருமங்கையாழ்வாரருடைய	சீரளா	சீரளா
நெஞ்சில்	{ திருவுள்ளத்தினை	சீரளா	சீரளா
மீரியாது	{ ஒரு செடிபெருமூலம் விட	சீரளா	சீரளா
	{ துப்பியிரால்	சீரளா	சீரளா

***—ஆழ்வார் தாமானதன்மைபிற்பேசாதே பிறருடைய நிலைமையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசும் பதிகங்களில் இறுதியில் வரும் நிகமனப்பாகரம் மாத்திரம் வெறுபட்டுவருகிற வழக்கம் இதில் மாறிற்று. முதற்பாட்டில் 'வார்மேல் வந்து புருந்த யசோதைநிலைமை இப்பாட்டிலும் நீங்களிலையாபிற்று. இதுவும் யசோதைப்பிராட்டி சொல்வதுபோலவே அமைந்துள்ளது. (என் நெஞ்சிற்

போலவே) திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளத்திலும் குடிகொண்டிருக்கும் திருமாவே! சப்பாணி கொட்டவேண்டுமென்று யசோதை சொல்வதாகவே தலைக் கட்டிற்றேயிற்று.

இத்திருமொழி கற்பார்க்குப் பயனுரையாதொழிந்தது, இப்படிப்பட்ட பிரார்த்தனையே பயனாக அமையும் என்று காட்டுதற்குப்போலும். ... 10

அடியாறு:—பூங்கோதை தாயார் தாமோர் பெற்றோர் சோத்தனை கேவலம் புள்ளினை யாயுட களாம் காரார் எங்கானும்.

ஐந்தாந்நுமொழி உரை முற்றிற்று

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—ஆளுந்திருமொழி—எங்கானுமீதொப்பதோர்.

உரையவதாரிண:—எம்பெருமான் அநந்த கல்யாணகுண நிதியா யிருப்பவன். அத்திருக்குணங்கட்கு ஓர் எல்லையுடையது. பலவகைப்பட்டு எல்லையற்றிருக்கின்ற அத்திருக்குணங்கள் மேன்மைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் எளிமைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் இரண்டிபாகுபாடுகளை யுடையன. ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஹஸ்தைஸ் என்றிவை போன்ற திருக்குணங்கள் மேன்மைக்குணங்கள் [பரத்வகுணங்கள்] என்றும், வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்கள் எளிமைக்குணங்கள் [ஸௌஸல்ய குணங்கள்] என்றும் வழங்கப்பெறும். பகவத்குணதுபவம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர் பரத்வகுணங்களையே அதுபவிப்பர்; சிலர் ஸௌஸல்ய குணங்களையே அதுபவிப்பர். பலர் இரண்டையுஞ் சேர அதுபவிப்பர்.

கேவலபரத்வமும் கேவல ஸௌஸல்யமும் கொண்டாடத் தகுந்த தன்று. மேருநிலை, கைலாஸ மலை போன்ற மலைகள் மிகச்சிறந்தவையேயாயினும் அவை ஒருவர்க்கும் எளிதல்லாமையாலே பயனற்றவையாம்; அவைதாமே தரித்தரர்கட்குக் கிடைக்கக் கூடியவையாயிருந்தால் எவ்வளவோ சீர்மைபெறுமே. ஆகவே ஸௌஸல்யமற்ற பரத்வம் உபயோகமற்றது. இவ்விதமாகவே பரத்வமற்ற ஸௌஸல்யமும் உபயோகமற்றது. தெருக்களில் பரல்கள் பல எளிதாயிருக்கின்றன; அவற்றை விரும்புவாருண்டோ? அவை தாமே மணியும் மாணிக்கமுமாயிருந்தால் எவ்வளவோ பயனுண்டு. ஆகவே, வெறும் ஸௌஸல்யமும் வெறும் பரத்வமும் பயனற்றவையே எம்பெருமான் இவ்விருவகைக் குணங்களாலும் நிறைந்தவன். அடியார்கள் கூசாதே வந்து பணிகைக் கீடான எளிமைக் குணங்களாலும் குறையற்றவன்; வந்து பணிந்தவர்களுக்கு அசிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தலைக்கட்டித் தருகக்கூடான மேன்மைக்குணங்களாலும் குறையற்றவன். ஆகவே பகவத்குணதுபவம் பண்ணுவார்கட்குப் பரத்வகுணதுபவம் ஸௌஸல்ய குணதுபவம் என்ற இரண்டும் ப்ராப்தம்.

இவ்வாழ்வார் இக்குணங்களைப் பலபாசரங்களிலும் அதுபவித்திருக்கின்ற ராயினும் இப்போது விலகிநனமாக அதுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி. கண்ண பிரான் திருவாய்ப்பாடியில் களவுவழியிலே தயிர் நெய்பால்களை வாரியுண்டு இடைச்சிகள் கையிலெய்கப்பட்டுத் தாமிரிலுல் கட்டுண்டு ஏங்கியிருக்குங்காலத்திலே அவனுடைய உண்மையான மேன்மையை யறிந்தவர்கள் 'எவ்வளவு மேன்மை

தங்கிய இவன் எவ்வளவு எளிமைமையிலே யிருக்கிறான் !, இது என்ன என்று சொல்லி ஈடுபட்டபடியைத் தாரும் அதுகார்த்தப்பேசுகிறதாயிராகின்றது இத் திருமொழி. மேல் பதினோராமத்தில் * ஈராமருமேனோங்கி யென்னுந் திருமொழியிலும் இவ்விருவகைக் குணங்கள் அதுபவிக்கப்படுகின்றன; ஆனால் அவ்விடத்திற்கும் இவ்விடத்திற்கும் வாசியுண்டு. பாத்வத்தை முன்னே பேசி ஸௌஸ்பயத்தைப் பின்னே பேசுகிறது இவ்விடம், ஸௌஸ்பயத்தை முன்னே பேசிப் பாத்வத்தைப் பின்னே பேசுகிறது அவ்விடம். அன்றியும், ஒருவர் பேச்சாகவே செல்லுகிறது இத்திருமொழி. இகழ்வாரும் புகழ்வாருமான இருவர் பேச்சாகச் செல்லுகிறது அத்திருமொழி.

இத்திருமொழியின் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஈற்றடியின் பிற்பகுதியை முன்னம் எடுத்துக்கொண்டு அர்வயித்துப்பொருள்கொள்ளும். பக்கத்தில். (அதாவது) “இன்று ஆய்ச்சியரால் அனாவெண்ணெயுண்டு ஆப்புண்டிருந்தவன் நாநாரணனாய்...அங்காந்தவன் காண்மின்” — “இன்று ஆப்புண்டிருந்தவன்...அன்று மலையேழுலகை மொழியாமை யுண்டவன் காண்மின்” “இன்று ஆப்புண்டிருந்தவன்...மன்னன் சினத்தோளவையாபிரமம் மழுவாழத்திட்டவன் காண்மின்” என்றிவ்வண்ணமாக அர்வயித்து உரைக்குமிடத்து. ஸௌஸ்பயத்தை முன்னே அதுபவித்துப் பாத்வத்தைப்பின்னே அதுபவிப்பதாகவே நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. ஆனாலும், பாத்வத்தைப் பூர்வபக்கமாக்கி ஸௌஸ்பயத்தை விரித்தாந்தமாக்கியதுபவித்தலே இப்போது ஆழ்வார்க்கு அபிமேதம் என்பது தோன்றப் பாகரம் அமைந்தபடியே பொருள் கொள்ளுதல்களன்று.

எம்பெருமானுடைய பாத்வகுணத்தையே பார்த்து ‘அம்மானுழிப்பிரான் அவனெவ்விடத்தான் யானார்?’ என்றற்போலே இவ்விஷயம் நமக்குப் பார்ப்பதமன்றென்று வெறுத்துப்போய்விடாதீர்கள்; ஸௌஸ்பயகுணத்தை நோக்கிக் கூசாதே அணுகுங்கள் என்பதாகவும், “கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ் சாதியு மாகப்பெற்றான், பற்றியுரலிடை யாப்புமுண்டான் பாவிகளா! உங்களுக் கேச்சுக்கொலோ?” என்கிறபடியே, இவனுடைய எளிமைக்குணத்தையே கண்டு ‘ஓர் இடைச்சி தன்னைக்கட்டின கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்ள மாட்டாத இவ்விடே நம்முடைய ஸம்ஸாரக்கட்டை அவிழ்க்கப்போகிறான்’ என்று குழைச்சாக்காக கினைத்துவிடாமல் இவனுடைய மேன்மைக் குணங்களையும் நோக்கி உகந்திடுங்கள் என்பதாகவும் வெளியிடுதல் இத்திருமொழிக்குப் பரமார்த்தமாகும்.

எங்காணு மீதொப்பதோர்மாயருண்டே? நாநாரணனுயல்கத்தறநாள்*

சிங்காமைவிரித்தவனெம்பெருமான் அதுவன்றியுஞ்செஞ்சுடரும்நிலனும் *

பொங்கார்கடலும்பொருப்பும்நெருப்பும் நெருக்கிப்புகப்பொன்மிடறத்தனைபோது *

அங்காந்தவன்காண்மினின் ரய்ச்சியரால் அனாவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே.

1

நான் நாரணன்	{ (சிஷ்யனும் ஆசார்யனுமாக)	செம் சுடரும்	சந்திர ஸூர்யர்களும்
ஆய்	{ நாராராயணரூபியாய்	நிலனும்	பூமியும்
உலகத்து	{ லோகத்திலே	பொங்கு ஆர்	{ பொங்குதல் பொருந்திய
அறம் நூல்	{ அறநெறிகளைத் தெரிவிக்கும்	கடலும்	{ ஸமுதாங்களும்
சிங்காமை	{ தூலாகியவேதம் சுருங்கிப்	பொருப்பும்	மலைகளும்
	{ போகாதபடி அதை விஸ்	நெருப்பும்	{ அக்னியும் (ஆகிய இவை
எம்பெருமான்	{ எமக்கு ஸ்வாமியாயும்	நெருக்கி	{ யடங்கலும்)
அதுஅன்றியும்	{ அவ்வளவு மல்லாமல்		{ ஒன்றின்மேலொன்றாய்

புக, அத்தனை	{ உள்ளோ புகு மாவும்	உண்டு	(திருடி) உட்கொண்டு
போது		ஆய்ச்சியரால்	இடைச்சிகளால்
போன் மிட்டு	{ திருவயிற்றை	ஆப்புண்டிருந்	(தாம்பால்) கட்டுண்டிருக்கி
உங்காந்தவன்		தவன்	ரூன் ;
காண்மின்	{ னன்றோ	ஈது ஒப்பது	{ இது போன்ற ஆச்சரியம்
இன்று	இப்போது	ஓர் மாயம்	
அனை	தயிரையும்	எங்காணும்	{ எங்கேனுமோரிடத்திலாவது
வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்	உண்டே	

* * *—தொடங்கும்போதே ‘எங்காணு மீதொப்பதோர் மாயமுண்டே’ என்ற அழகு என்னே!; மேன்மையின் எல்லையிலே நிற்கிற பரபரன் நீர்மையின் எல்லையிலே நிற்கிறவிது என்ன ஆச்சரியம்! என்ன கபடச்செயல்! இப்படிப்பட்ட மாயம் பகவத்விஷயத்தில் தவிர வேறு எந்த விஷயத்திலாவது காணக்கிடைக்குமோ? என்கிறார். நீர் கண்ட மேன்மையும் நீர் கண்ட நீர்மையும் என்கொல்? என்ன; முந்துறுமுன்னம் மேன்மையை உபபாதிக்கிறார் நநாரணனும் என்ற தொடங்கி.

முன்னொருகாலத்தில் குருசிஷ்யக்ரமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் நன்கு விளக்குவதற்காக நானென்னும் சிஷ்யனும் நாராயண நென்னும் குருவுமாக ஸ்ரீபதரிகாசரமத்தில் எம்பெருமான் அவதரித்து சிஷ்யனுக்குக் குரு திருமந்திரத்தை உபதேசித்தருளினமை அறியத்தக்கது. “ஸம்ஸாரிகள் தங்கனையும் ஈச்வரனையும் மறந்து ஈச்வரகைங்கர்யத்தையுமிழந்து இழந்தோமென்கிற இழையின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடவிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரம் சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான். சிஷ்யனும் நின்றது சிஷ்யனிருக்கு மிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக்காக.” என்ற முழுக்கூறப்படி ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கன.

நநாரணனும் என்றதிலேயே ஒரு மாயமுண்டு; அதாவது—சீரியசிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து ஆசார்யபதம் செலுத்த வேண்டிய தான் தன்னை சிஷ்யனாக அமைத்துக் கொண்ட மாயம்; அதுவும் ‘எங்காணு மீதொப்பதோர் மாயமுண்டே’ என்றதில் விவக்ஷிதமாகலாம்

அந்நூல் சிங்காவை விநிதவன்—தருமமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்த அவதரித்த நூல் வேதநூலாதலால் அதுவே இங்கு அந்நூல் எனப்படுகிறது. அவற்றுக்கு உபந்ருமஹனக்களான ஸ்மிருதி இதிலுள்ள புராணங்களுக்கூட அந்நூல், என்றும் கொள்ளப்படலாம். இப்படிப்பட்ட எகலசாஸ்திரங்கவிலும் கணக்கற்ற விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் எல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களாகத் தொகுக்கப்படும். அவையாவன;—(1) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், (2) அப்பெருமானையடைகின்ற சேதநனுடைய ஸ்வரூபம். (3) அப்பெருமானைப் பெறுதற்கான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம். (4) அவ்வுபாயத்தினால் பெறக் கூடியதான பேற்றின் ஸ்வரூபம் (5) அப்பேற்றைப் பெற வெட்டாமல் தடை செய்கின்ற ப்ரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம் (அதாவது) விரோதிஸ்வரூபம். ஆக இவை ஐந்தாம். இவையே அர்த்த பஞ்சக மெனப்படும். “யிக்க இறைநிலையும் மெய்யாழியிர்விலையும், தக்க நெறியும் தடையாகித் தேக்கியலும் ஊழவினையும் வாழ்வினையுமோதுங் குருகையர்கோன், யாழினிசை வேதத்தியல்” என்கிறபடியே திருவாய்மொழியில் பேசப்படும் அர்த்தங்களும் இவையேயாம். இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும் கையிலங்கு நெல்விக்கனியாகக் காட்டுகின்றது திருவஷ்டாக்கரமஹாமந்த்ரமாதலாலும் அதனை நந

நாரணனாய் வெளியிட்டருளினனாதலாலும் அந்நூல் சிங்காவடி வித்தவனெம்பெருமான் எனக்குறையிலையென்க.

திருமந்திரத்தில் அர்த்தபஞ்சகம் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவிதம் ரஹஸ்யநூல் களில் ஆசார்யமுகமாக அறிந்துகொள்ளத்தக்கது.

கீழ் ஒன்றறையடியால், அறியவேண்டு மர்த்தங்கனையெல்லாம் அறிவித்தரு ளினமையாகிற பரவ்வத்தைச் சொல்லி, மேல், ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வஸம்ரக்ஷகனா யிருந்தமையாகிற பரவ்வத்தைப் பேசுகிறார் அதுவன்றியும் என்று தொடங்கி. உலகத் துப் பொருள்களில் ஒன்று தப்பாமல் எல்லாம் தந்திருவயிற்றினுள்ளே அடங்கி வாழும்படி திருவயிற்றைத்திறந்து கொண்டிருந்தவன்.

“தாழ்குமுலார் வைத்த தயிருண்ட பொன்வயிறு, இவ்வேழுகமுண்டுமிட முடைத்தால் சாழலே.” என்றபடியே திருவயிற்றினுள்ளே எத்தனை கோடிக் கணக்கான பதார்த்தங்கள் அடைபட்டாலும் இடம் விசாலமாகவே யிருக்கும் என்று சொல்லப்படாதிருக்க, இவ்வு ‘நெருக்கிப்பு’ என்கிறதே, இதுவென்? என்னில்; திருவயிற்றினுள்ளே இடம் போதாமல் நெருக்குண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறதன்று இது; பின்னையோ வென்னல், செஞ்சுடர் முதலிய பதார்த் தங்கள் பிரளயபத்துக்கு அஞ்சித் திருவயிற்றினுள்ளே புகுங்கால், ‘நாம் எங்கே தவறிப்போகிறோமோ, நாம் எங்கே தவறிப்போகிறோமோ’ என்று ஒன்றின்மே லொன்றாக மேல் விழுந்து நெருக்கித்தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே புகுகிற கிளிமையைச் சொன்னபடியாமத்தனை.

அங்காத்தல்—வாய்திறத்தல்.

அனைவண்ணைய் என்பதை உம்மைத்தொகையாகக் கொண்டால் யையும் வெண்ணெயையும் என்றதாகிறது. (அனை—தயிர்.) இனி வி ராகை யாகக் கொண்டால், அளையப்படுகிற வெண்ணெய் என்றதாகிறது. துழாவுதல்.

குன்றென்றுமத்தாவரவாணித் தவராகடலைக்கடைத்திட்டு* ஓநகல்
நின்றனடைகொண்டோடடிவன் கூன்நிமிர் தினைந்தபெருமான் அதுவன்றியும்
நன்றுண்டதொட்கிரகர்கடலேந் மனையேழுகேரோழியாமைநம்பி*
அன்றுண்டவன்காண்மின் ருயர் சியரால் அனைவண்ணையுண்டாப்புண்டிருந்தவனே.

ஒன்று குன்று	(மந்தாமன்குறு) ஒருமலையை	அது அன்றியும்—;
மத்து ஆ	மத்தாகக்கொண்டு	முன் அன்று முன்பொருகாலத்தில்,
அரவம்	{ (வாஸுகியென்னார்) நாகத்	நன்று உண்ட { நன்றாகத் தன்னுட் கொள்
	தை	தெய்வச் சீர்
அளவி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி	மகரம் கடல் { மகரங்கள் தினைக்கின்ற எப்த
குரைமா கடலை	ஒலிக்கின்ற பெருங்கடலை	ஏழ் { ஸாகரங்களும்
கடைந்திட்டு	கடைந்து	மலை ஏழ் எப்த குலாசலங்களும்
ஒருகால்	மற்றொருகாலத்தில்,	உலகு ஏழ் எப்தவேட்கங்களும்
உண்டை	{ (வில்லிலுள்ள) உண்டை	ஒழியாமை ஒன்றுதப்பாதபடி
கொண்டு	{ களைக்கொண்டு	நம்பி { (எல்லாவற்றையும்) விரும்பி
வன் கூன்	வலிதவா கூளை	உண்டவன் { திருவயிற்றிற் கொண்டவ
ஒட்டி நின்று	பொருக்கி	காண்மின { என்னே
நிமிர்	(கூன்) நிரும்படி	
தினைந்த	திருவுள்ளம்பற்றின	இன்று ஆய்ச்சியரால் அனைவண்ணைய்
பெருமான்	செய்வேசாரனாய்,	உண்டு ஆப்பிண்டு இருந்தவன்.

* * *—தூர்வாண மஹாமுனியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வமெல்லாம் கடலில் புக்கொளித்த காலத்து. அத்தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி நாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிக் கடலைக் கடைந்தருளின பரதவருணத்தை முதலடியிலே அதுஸந்திக்கிறார்.

பிரளயத்தில் ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றில் வைத்து நோக்கின பரதவம் மூன்றாமடியில் கூறப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்ட பரதவம் பொலிய நின்ற பிரான் இன்று அனை வெண்ணெயுண்டு ஆய்ச்சியரால் ஆப்புண்டிருக்கும் எளிமை என்னே! என்று ஈடுபடுகிறாராயிற்று. 2

உலுத்திட்டே பூந்தமதுகைடவர்கள் உலப்பில்வலையால்*வயிரம்
வினைத்திட்டதென்றெண்ணிண்ணோற்பவ அவர்நாளோழிந்தபெருமான் முனநான் *
வளைத்திட்டலில்லாவிவலையெயிற்று மலைபோலவுணுறுடல்வந்துகிரால் *
அனைத்திட்டவன்காண்மினியுய்ச்சியரால் அனைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 3

உலப்பு இல்	எல்லையில்லாத வலிமையி	ஒழித்த	முடித்த
வலியால்	குல்	பெருமான்	ஸ்ரீவேசுவரையு,
எழுந்த	பெரியகொளத்தியோடு		(அதுவுமல்லாமல்)
	தோன்றின	முனநான்	முற்காலத்தில்
மது கைடவர்	மதுகைடபர்களென்கிற அவ்	வளைத்திட்ட	வளைத்தவில்லைக் கையி
கள் அவர்	வசர்களோரோடு	வில்லாளி	லேந்தியுள்ளவனும
பால்		வல் வான்	வலிமைபொருந்திப் பிறங்கிய
வயிரம்	பகை	எயிறு	பற்களை யுடையவனும
வினைத்திட்டது	உண்டாகியி	மலை போல்	மலைபோன்றவனுமான
என்று	நிறிந்து	அவுணன்	இரணியாசுரனுடைய
எண்ணி		உடல்	உடலை
உளைத்திட்டு	அஞ்சிடுங்கி	வன் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களினால்
விண்ணோர்	தேவர்கள்	அனைத்திட்ட	
பரவ	(திருவடிகளிலே தாழுது)	வன் கரண்	இரண்டாகக்
	துதிக்க,	மின்	என்தே
	(அத்தேவர்களுக்காக)		
அவர்	அந்த மதுகைடபர்களுடைய	இன்று ஆய்ச்சியரால் அனை வெண்ணெய்	
நான்	ஆயுளை	உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.	

* * *—மதுகைடபர்களை மாளச்செய்த பெருமையையும் இரணியாசுரனுடலைப் பிளந்த வலிமையும் பேசி இப்படிப்பட்ட பராக்கரமசாலி காண்மின் இன்று அசுக் தரைப் போலே கட்டுண்டு கிடக்கிறுனென்கிறார். 3

தளர்த்திட்டிமையோச்சரண்தாவெனத் தான்சரணுயுறுயவனை*உகிரால்
பிளத்திட்டமர்க்கருள்செய்துக்கத் பெருமான் திருமால்விநீருலகை *
வளர்த்திட்டதொல்சீவிறல்மாவலியை மண்கொள்ளவஞ்சித்தொருமாண்குறளாய் *
அனைத்திட்டவன்காண்மினியுய்ச்சியரால் அனைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 4

இமையோர்	தேவர்கள்	தான் சரண்	தான் ரக்ஷகனாக நின்று
	(அசுரர்களாலே நெருக்	ஆய்	
தளர்த்திட்டு	குண்டு மிகவும் தளர்ச்சி	முரணுவனை	பெருமிடுக்கனான இரணி
	யடைந்து		யனை
சரண்தா என	எமக்கு ரக்ஷகனாக	உகிரால்	நகங்களாலே
	வேணும் என்று பிரார்த	பிளந்திட்டு	கிழித்துப்போட்டு
	திக்க,	அமரர்க்கு	நலாகளுக்கு

அருள செய்து	கிருமைபண்ணி	ஒரு மாண்	{	அத்வதியுறாப் பரஹ்மசாரி
உகந்த	திருவுள்ளமுவந்த	குபன் ஆய்		வாமனானுய்
பெருமான	ஸர்வேசுவரனும்	வஞ்சித்து	{	சிறு காலக்காட்டி ஏமாத்தி
திருமால்	திருமகள் கொழுந்தாய்,	விரிநீர் உலகை		கடல்சூழ்ந்த வுலகங்களை
வளர்த்திட்ட	{	{	{	{
தொல் சீர்				
விறல்	பலிஷ்டனா	அவன் காண்	{	{
மாவலியை	மஹாபலியை	மின்		
கொள்கொள்ள	{	பூமியைக்கொள்ளுந்		
	{	பொருட்டு		

* * *. இரணியாசுரனால் தேவர்கள் சாலவும் நெருக்குண்டு தளர்ந்து வந்து வாயனை எம்மை நீதருள வேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர்கட்கு அகல்கனாகப் பரஹ்மாதாமுநானுக்கு அருள்செய்யும் வியாஜமாகத் தூணில் நரசிங்க வுருக்கொண்டு தோன்றி அவ்விரணியனை மடியிது போட்டுக்கொண்டு திருக்கை நகங்களாலே பிளந்து ஒழித்து, தேவர்களின் துயரைத் தீர்க்கப் பெற்றேரெமென்று திருவுள்ள முவந்தவனும், மேன்மேலும் வளர்கின்ற எல்லையிலாத செல்வமுடைய பெருமிடுக்கனான மஹாபலியை வலியடக்க வேண்டி, அழகிய வாமன சுவஸ்ததை புண்டையனுக்கொண்டு வந்து வஞ்சித்து உலகங்களை யளந்து கொண்டவனுமான பரத்வத்திற் குறையற்ற பெருமான் கிடர்இன்று தரித்ரன் போலே வெண்ணெயைக் களவாடியுண்டு ஓரிடைச்சிபிட்ட சிறையை விடுத்துக்கொள்ள மாட்டாதவன் போல விரந்து எளிமைக் குணத்தை விளக்குகின்ற நென்கிறார். ... 4

நீண்டாணுளாய்த்ருவானளவும் அடியார்படுமாழ்துயராயவெல்லாம் *
 நீண்டாமெநினைந்தமையோரளவும் செலவைத்தபிரான் அதுவன்றியுந் நான் *
 வேண்டாமெந்மன்தார்என்தமரை வினவப்பெறுவாரென்று*உலகேந்
 ஆண்டானவன்காண்மின் ருய்ச்சியரால் அனைவெண்ணெயுண்டாப்புண்டி நுத்தவனே. 5

அடியார்படும	பக்தர்கள் அதுபவிக்கிற	{	{	{
அது துயராய்	கொடிய பாப பலன்களெல்			
எல்லார்	லரம்			ஆராயக்கடவர்கள்' என்று
நீண்டாமை	அவர்களை ஸர்ச்சியாதபடி			தானே யிட்ட கட்டளையை;
வினைந்து	திருவுள்ளம்பற்றி			வேண்டாமையினாலே
குபன் ஆய்	வாமனமுர்த்தியாகி	நமன் தமர் என்	{	{
பெரு வான்	பரம்பிய ஆகாசமெங்கும்	தமரை வின		
அளவும்	{	{	{	{
நீண்டான்				
இமையோர்	சித்தியஸூரிகளளவும்	வார் அலர்		என்று நியமித்தருளி
அளவும்		என்று		
செல	செல்லும்படியாக	உலகு ஏழ்		
வைத்த	{	ஆண்டான்	{	{
	திருவடிகளை உயர்த்தி வைத்	அவன் காண்		
பிரான்	தருளின	மின்		தருளினவனன்றே
	உபகாரகனாய்,	இன்று ஆய்ச்சியரால் அனை வெண்ணெய்		
	அது அன்றியும முன்--;	உண்டு ஆப்புண்டு		

* * *—இப்பாட்டின் முன்னடிகளை இரண்டுபடியாக நிர்வஹிக்கலாம்; எங்ஙனே யென்னில்; குறையத்ருவானளவும் நீண்டான் என்று ஒரு வாக்கியமாகவும், 'அடியார்படும' என்று தொடங்கி 'இமையோரளவும் செலவைத்தபிரான்' என்ற வளவும் வேறொரு வாக்கியமாகவும் யோஜித்தல் ஒரு வகை; இந்த யோஜனையில்,

‘நீண்டான் குறளாய் நெடுவானளவும்’ என்ற மட்டுமே தீர்விக்ரமாவதார விஷயம் சொல்லுகிறது’ அடியாற்படு மென்று தொடங்கி மேல் வாக்கியத்தின் கருத்தாவது:— தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் கீழ்க்காலங்களில் செய்த பாபங்களின் பலன்களை அதுபவித்துத் தீர்க்க வேண்டாமல் “வாயினுற்பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்கப் போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்” என்கிறபடியே அவை தன்னடையே கழித்தொழியுமாறு திருவுள்ளம் பற்றி அவர்களுக்கு ஞானபக்தி விரக்திகளை வளரச் செய்துகொண்டு போந்து அவர்களை நித்யஸூரி துல்யராக ஆக்கி வைக்கும் பெருமான் என்கை. [இமையோரளவும் செல] நித்ய ஸூரித்வப்ராப்தி பர்யந்தமாக = நித்ய ஸூரிகளாகவும் ஆய்விடும்படியாக என்றவாறு. வைத்த பிராநென்றது வைக்கும் பிராநென்றபடி. இனி மற்றொரு யோஜனை பதவுரையிற் காணத்தக்கது. மஹாபலியின் செருக்கினால் அடியார்கள் துயருற்றிருந்ததனால் அத்துயர் நீங்குமாறு வாமநமூர்த்தியாய் மாவலி வேள்வியிற் சென்று நெடுவானளவும் நீண்டவனாகி இமையோரளவும் செல்லும்படியாகத் திருவடிகளை நீட்டிவைத்த பிரான் என்றவாறு.

தன்னடியார் திறத்தில் யமபடர்கள் ஒன்றும் ஆராய வொண்ணாதபடி எம் பெருமான் தனது அடியார்களைப் பாதுகாக்குந்திறம் மூன்றாமடியிற் கூறப்பட்டது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7-14) “ஸ்வபுருஷமபிவிக்க்ய பாசஹஸ்தம் வததி யம; கில தஸ்ய கர்ணஸூலே பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்தநாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணம் ந வைஷ்ணவானாம்” என்றதும், திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் (68) “திறம்பேன்மீர் கண்டீர் திருவடி தன் நாமம், மறந்தும் புறந்தொழாமார்தர்— இறைஞ்சியும். சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனும் தன், தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு” என்றருளிச் செய்ததும் இங்கு அறியத்தக்கன. யமனுடைய தூதர்கள் பாசங்களைக் கையிற் கொண்டு தங்கள் கடமையைச் செலுத்தப் புறப்படும் போது யமன் அத்தூதர்களை யழைத்து ரஹஸ்யங்கள் சொல்லுமாபோலே காதோடே ஒரு வார்த்தை சொல்லுவான்:—ஓ தூதர்களே! நீங்கள் பாகவதர்களிடத்தில் சிறிதும் அதிகாரம் செலுத்தவேண்டா; அவர்கள் கிட்ட நீங்கள் செல்லவே கூடாது; ஒருகால் அவர்கள் நேர்பட்டால் வணங்கி வலஞ்செய்து பரம ஸாத்விகர்களாய் விலகுங்கோள் என்றனும். இதனால் பாகவதர்களுக்கு யமபயப் ப்ரஸக்தியே பில்லை யென்றதாம். “அவன் தமர் எவ்வினையராகிலும் எந் கோனவன் தமரே யென்றெழிவதல்லால். நமன் தமரால் ஆராயப்பட்டறியார் கண்டீர் அவனை மேல், பேராயற் காட்டப்பட்டார்பேர்” என்றார் பொய்கையாழ்வார். “கெடுமீடராய வெல்லாம் கேசவா வென்ன, நானுக் கொடுவினை செய்யுள் கூற்றின் தயர்க்குள் துறுக்கில்லர்” என்றார் நம்மாழ்வார். “மூவுலகுண்டுமிழந்த முதல்வ! நின்னும்ங்கற்ற ஆவலிப்புடைமை கண்டாய்—நாவலிட்டுழிதர் கின்றோம் நமன் தமர் தலைகள் மீதே” என்றார் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார். யமன் தனது படர்களை யழைத்து அவ்வாறு கட்டளையிடுதலும், பாகவதர்கள் ‘நமன் தமர் தலைகளிலே காலை வைத்துக் குழுக்குகிறோம்’ என்று சொல்லுதலு மெல்லாம் எம்பெருமானுடைய சியமசத்தி னுறைப்பினாலென்பது இப்பாட்டில் வெளியாகின்றது.

[வேண்டாவிட] “உயிரும் தருமனையே நோக்கும்” என்ற பொதுவான நீதியின்படி பாகவதர்களின் உயிரும் யமனுக்கு வசப்படவேண்டியதாயிருக்கச் செய்தேயும் பொதுவிதியைப் பாகவதர் திறத்தில் உபயோகப்படுத்த வேண்டாமையினாலென்றபடி. (என் தமரை நமன் தமர் வினவப்பெறுவாரன்) வினவுதல்—தண்டனை செய்தலுக்குப் பரியாயம். “என்னுடைய பக்தர்கள் எவ்வகைப்பட்ட பிழைகளைச் செய்த வராகிலும் அவர்களை யமபடர்கள் தண்டிக்க வுரியாரல்லர்” என்று எம்பெருமான் கட்டளையிட்டு வைத்து ஐகத்பரிபாலனம் பண்ணுகிறனென்கிறது.

இப்படி பிறர்க்கு கொக்கூடிய பாசங்களையும் தவிர்த்தருவால் பெருமை வாய்க் கவன் இன்று ஆய்ச்சியர் பாசங்களால் கட்டுண்டிருக்கு மெனினவடி என்னே ! என்றாபதிறு. ... 5

பழித்திடவீண்ப்பயன்பற்றறுத்துப் பணித்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லார் *
ஒழித்திடவரைத்தனக்காகவல்ல பேருமாந்திராவதுவன்றியாழன் *
தெழித்திட்டெழுந்தேயெநிநின்றமன்னன் சினத்தோவையாயிரமுமடிவால் *
அழித்திடவன்காண்மின்னாய்ச்சியரால் அகாவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருத்தவனே.

பழித்திட்ட	சாஸ்திரங்களில் இகழும்.	தெழித்திட்ட	{ பெரிய ஆரவாரத்தைச்
இனபம்	சிறித்பொருள்		{ செய்துகொண்டு
பயன்	அற்பபடவன்களை	எழுந்து	{ மாற்புதட்டிக்கொண்டு
பற்று	{ வாசனையோடெழுதிட்டு	எதிரின்ற	{ (பொருள்) எதிரே வந்து
அழுத்து		மன்ன	{ (கார்த்த விரயாற்று வனென்
பணிந்து	திருவடிகளிலே விழுந்து	சொல்	{ னாய், ராணுடைய
எத்தவல்லார்	துதிக்கவல்லவர்களுடைய	தோள் அவை	{ கொடுத்தடிப்புக்கொண்ட
துயர் ஆய	{ துன்பமென்று பெர்பெற்	ஆயிரார்	{ ஆயிரத்தோள்களையும்
எல்லாம்	{ நவையெல்லாவற்றையும்	மருவால்	{ மழுப்படைமீனில்
ஒழித்திட்ட	கழித்தருளி	அழித்திட்ட	{ அழித்தவனான பெருமா
அவரை	அவர்களை	வன்காண்	{ னன்கொ
தவக்கு ஆக்க	{ தனக்கு நித்யகங்கராகச்	மின்	{ இன்று ஆய்ச்சியரால் அகாவெண்ணெய்
வல்ல	{ செய்துகொள்ளவல்ல		{ உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—.
பெருமான்	ஸ்வாமியாய்		
திருமால்	சீரிய:பதியாய்,		
	அது அன்றியும் முன்—;		

* * *—உலகத்தில் சேதநர்கள் பலவகைப்பட்டிருப்பார்கள்; பலர் அற்பமான பலன்களை விரும்பி அவற்றைப் பெறுதற் பொருட்டுத் தேவதாந்தர பஜனைஞ் செய்து போருவர் அவர்கள் கடக்க நிற்க. அங்ஙனம் தேவதாந்தர பஜனை பண்ணாமல் எம்பெருமானையே பஜிப்பவர்களும் ஐசுவர்யம் வேணுமென்று சிலரும், ஸந்தானம் வேணுமென்று சிலரும், ஸவர்க்க புருஷார்த்தம் வேணுமென்று சிலரும், கைவல்ய புருஷார்த்தம் வேணுமென்று சிலருமாய் இப்படி பலவகைப்பட்ட காமனைகளுடனே எம்பெருமானைப் பணிந்தேத்துவாருண்டு, அப்படி யெல்லாமல்லாமல் ஹேயங்க ளான புருஷார்த்தங்களில் சிறிதும் விருப்பமின்றியே “உன்றன்னோடுநீரேமே யாவோ முனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்கிற அத்பவஸாய மொன்றையே கொண்டு பணிந்து துதிக்க வல்லவர்களுடைய துன்பங்களை யெல்லாம் தொலைத் திட்டு, பெரிய திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலிய நித்யஸூரிகளைப்போலே அவர்களை அத்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாகிக் கொள்ளுமியல்வினான எம் பெருமானென்பன முன்னடிகள்.

இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்தவன் காண்மின் இன்று அசக்தியை அபி கசித்து ஆப்புண்டிருக்கிறான் ! ... 6

படைத்திட்டிவையாழாயமுனநான் பணித்தேத்தவல்லார் துயராயவெல்லார் *
துடைத்திட்டவரைத்தனக்காகவென்னத் தேவியாவரகத்திற்போயவிய *
மிடைத்திட்டெழுத்தூரங்கைப்படையா விவங்கல்புகப்பாய்ச்சிவம்*கடலை
அடைத்திட்டவன்காண்மின்னாய்ச்சியரால் அகாவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருத்தவனே.

முன் பள்ள	முன்பொருகாலத்தில்	அரக்கர்	ராவடி	ராகுஸர்களுடைய
இவையம்	இவ்வுகைக்களை	திறல்	மிடுக்கு	
படைத்திட்டு	{ கரண கோபங்கள் கொடுத்து) ஸ்ருஷித்து	பேய் அவிய	பாழ்ப்பும்படியாக	
அது	அவ்வுகை	மிடைத்திட்டு	நிபிடமாகத் திரண்ட	
உய்ய	உஜ்ஜீவிப்பதற்குறுப்பாக	எழுந்த		
பணிந்து	திருவடிகளிலே விழுந்து		வானரவிரக்களை	
ஏத்த வல்லார்	துதிக்கவல்லவர்களுடைய	படை ஆ	சேனையகக்கொண்டு	
துயர் ஆய	துன்பமென்று பேர்பெற்ற	விம்ம	(கடல்) நிரம்பும்படி	
எல்லாம்	வற்றையெல்லாம்	விலங்கல்		
துடைத்திட்டு	பொக்கி	புக பாய்ச்சி	பரப்பியிட்டிடு	
அவரை	அப்படிப்பட்டவர்களை	கடலை	ஸமுத்தரத்தை	
தனக்கு தக்க	தனக்கே உரியவராக ஆக்கிக்			
என்ன	{ கொள்ள நினைத்தவன் விலே	டவன கரண்	தூர்த்தவனான பெருமா	
		மின்	என்றே	
தெளியா	{ அத்திருவுள்ளத்தை ஸஹிக்கமாட்டாமல் கலங்	இன்று ஆய்ச்சியரால் அனை வெண்ணெய்		
		உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—		

* * * - முன்பு இவ்வுகைமடங்கலும் பிரளயங்கொண்டு உபஸம்ஹார மடைந்திருந்த காலத்து, மீண்டும் சேதநர்கள் தன்னை வணங்கி வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடந்த ஆன்மாக்களுக்குக் கெல்லாம் கரண களேபங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷித்து, அவர்களெல்லாம் தன்னைப் பணிந்து ஏத்தவல்லவர்களாகும்போது அவர்களது துயர்களை யெல்லாம் தொலைத்திட்டு அவர்களைத் தனக்கு அந்தரங்க கிங்கரர்களாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று பாரித்திருக்கையில் ராகுஸர்கள் ஏற்பட்டு அவ்வுடியர்களுக்குத் தீங்கிழைத்த காலத்து, அவர்களது திறல் மாளும்படியாக வானரப் படைகளைத் துணைகொண்டு கடலை யனைச் செய்த பெருமான் காண்மின் இன்று அஜ்ஞனும் மாயக்கொண்டு இடைச்சி கையிலே கட்டுண்டு கிடக்கிறான்! என்கிறார். 7

நெறித்திட்டமென் கூழைநன்னேரிசையோடு உடலுயவிலென்னவல்லேயதனை *
இறுத்திட்டவன் பம்போடனைத்திட்டு இளங்கொற்றவயுத்துளங்காதுமுநீர் *
சேறித்திட்டிஷங்கைமலங்கவாக்கன் செழுநீன்முடிதோளோடுதாள் துணிய *
அறுத்திட்டவன் காண்மின் ருய்ச்சியரால் அனைவெண்ணையுண்டாப்புண்டிருந்தவனே. 8

நெறித்தி	நெறித்திராநின்ற	துளங்காத	{ ஒருவராலும் அசைக்க முடி
மென்	மிருதுவான		யாத
கூழை	மயிர்முடியையும்	முநீர்	கடலை
நல் கோர் இழை	விஷ்ணுமாய் அழகிய ஆப		
யோடு	{ ணங்களையு முடையாரான ஸீதையோடு	மலங்க	{ லங்கை கலங்கும்படியாக
உடன் ஆய	கூடப்பிற்றந்த	அரக்கன்	இராவணனுடைய
அல் அனன		செழு	செழித்த
வில் அதனை	அந்தவிலலை	நீள்	நீண்ட
இறுத்திட்டு	முறித்துவிட்டு	முடி	
அவன் இன்பம்	{ அவளோடு கலவியாலுண் டாகுமின்பத்தை	தாள்	தோள்களும்
அன்போடு	ப்ரீதியுடனே	துணிய	கால்களும்
அனைந்திட்டு	ஸபித்து	அறுத்திட்ட	சிதிலமாகும்படியாக
இள கொற்ற	யுவராஜாவாயிருந்து	வன் காண்மின்	{ அறுத்தொழித்தவனன்றே
வன் ஆய்		இன்று ஆய்ச்சியரால் அனை வெண்ணெய்	
(பிரகு வனவாஸம் நேர்ந்த பின்பு)		உண்டு ஆப்புண்டு இருந்தவன்—	

* * —வீதாபிராட்டியின் விவாஹத்திற்கு சர்க்கமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த வில்லை யிழைத்து அவனைக் கைபிடித்து இன்பம் துகர்ந்தமை முன்னடிகளில் கூறப் பட்டது. [நன்னீர்வரையோடுயு] இது வில்லைக்கு விசேஷணமாகவுள்ளது. முன்னொரு காலத்தில் தேவசில்பியான் விச்வகர்மாவினால் நிரும்பிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்றுகளுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக் கொள்ள, பின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்விற்றுகளுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளாற் பிரமன் அரணுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அவ்வாறே அவர்கள் அவ்விற்றுகளைக் கொண்டு பொருகையில், சிவ பிரானது வில் சிறிது முட்பட, அவ்வாறு இற்றவில்லைச் சிவபிரான் ஐக்கருவத்துத் தேவராதனென்றும் அரசனிடம் கொடுத்திட அது வம்சபரம்பலையாய் ஐக்கமஹாராஜனளவும் வந்ததென்றும், அதனையே ஸ்தைதக்குக் கர்யாகுக்கமாக ஐக்கன் வைத்திருந்தான் என்றும் இதிலுமாஸங்களில் விளங்கா நிற்க, அந்த வில் பிராட்டியோடு கூடப்பிறந்ததாக இப்பாட்டில் அருளிச் செய்யப்படுகிறது என் கொல்? என்று பலரும் சங்கிப்பர்கள்; அந்தவில் ஸ்தையோடு கூடப்பிறந்ததாக இங்குச் சொல்லப்படுவதன்று. இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை விவாகியான வருளிச் செயல் காண்மின்;—“இந்த வில்லை முறித்தார்க்கு இவனைக் கொடுக்கக் கடவதாக நியமித்தபடியாலே ‘உடைய’ என்றதது” என்று. சல்கபந்தத்தினால் பிராட்டியை விட்டுப் பிரியாதிருந்த வில் என்றவாறு.

உடைய என்றதற்குமேல் பல பாடபேதங்களுள்; “அல்லன்ன வில்லே யதனை” என்றும், “வல்லன்ன” என்றும், “வில்லென்ன வல்லே யதனை” என்றும். [‘அல் என்று இருளாய், இருண்ட வில்’ என்றுமாம்’ என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்.] ‘வல்லன்ன’ என்ற பாடத்தில் [கடினமான] என்று பொருள்.

இங்கொற்றவாய் என்றதனால், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் திருவயோத்தியில் இளங்கோவாசிருந்து கொண்டு பிராட்டியோடு போகரஸமநுபவித்தமை நினைக்கப் படுகிறது. அதற்கு மேல் கைகேசி வரம் வேண்டக் கானகம் சென்று கடலடைத்து இராவணனைக் கொன்ற வரலாறு மூன்றாமடியில் அதுஸந்திக்கப்படுகிறது. இப்படிப் பட்ட வீரப்பாண்டையவன் கிடீர் தன் பெருமையை தெல்லாமொளித்து எளிமையைக் காட்டாகின்ற நென்கிறார். 8

கரிந்திட்டசேங்கேயுனைப்போங்கிரிமத் தொலையப்பியாதுசென்றெய்தி *யய்தா
நிந்திட்டிடங்கொண்டடங்காததன்வாய் இருகூறுசெய்தபெருமான்ருளநான்
வரிந்திட்டவில்லாஹ்மேருமேய்து மலையோலுதுவத்தொரிக்கதிழுக்து*
அரிந்திட்டவன்காண்மின்றுய்ச்சியரால் அனைவெண்ணையுண்டாப்புண்ட ந்தவனை. 9

கரிந்திட்ட	சுருண்டிரா நின்ற	எய்தாது	ந்	கிட்டவாராமல் அங்குமிங்கும்
செம் கேழ்	சிவந்தநிறமுடையனவான	திட்டு	இடைய	திரிந்து கொண்டு அவகா
உளை	{ பிடரிமயிர்களையுடைத்தாய்க் கொண்டு	கொண்டு	{ அடங்காத அதன்வாய்	சங்கொடாதே அவிதேய
பொங்கு		இரு கூறு		மரயங்கிடந்த அந்தக் குதி
அரிமா	{ குதிரைவடிவான கேசி யென்னுமகரன்	செய்த	{ பெருமான் முனநான்	ரையின் வரையை
தொலைய		பெருமான்		மரக்கி யொழித்த
பிரியாது	முடிந்துபோம்படியாக	{ (அன்றியும்) முன்பொரு காலத்திலே	{	{
சென்று எய்தி	அதனைவிடாதே			
	சென்றுகிட்டி,	வரிந்திட்ட		

வில்லால்	வில்லாலே	மூக்கு	மூக்கை
மரம் எழும்	மராமரங்களேழையும்	அரிந்திட்	} அறுத்தொழித்தவனான பெருமானன்றோ
எய்து	முறித்தவனாய்,	வன் காண	
மகி போல்உரு	மகிபோன்ற வடிவை	மின்	
வம்	யுடையளான		
ஒரு இராக்கதி	சூர்ப்பணகையென்னும் ராகுளியினுடைய	இன்று ஆய்ச்சியரால் அனை வெண்ணெய் உண்டு ஆப்புண்டு	பன

* * *—குதிரை வடிவுகொண்டு நலிய வந்த கேசியைக் கொண்டும் மராமர மேழ் செற்றும் சூர்ப்பணகைக்கு அங்கபங்கஞ் செய்தும் தன் விற்றலை வெளியிட்டுக் கொண்ட பெருமான் கிடர் இன்று வெண்ணெய்க்களவுக்காகக் கட்டுண்டு கிடக்கிறு நென்கிறார்.

நேய்—ஒளியும் கிறமும். கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசியென்பு நெருவன் குதிரை வடிவங்கொண்டு ஆயர்கள் அஞ்சி நிற்கும்படி களைத்துத் தூர்த்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாபிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்ந்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளின நென்ற வரலாறு அறிக. அக்குதிரையின் பிடரிமயிர் சுருண்டு செந்நிறம் கொண்டிருந்தது பற்றிச் சுரிந்திட்ட செங்கேயுளை என்று அடைமொழியாயிற்று. அக்குதிரை சில மையம் கண்ணபிரான் கையிற் பிடுகொடாமல் அவிதேயமாய் அங்குமிங்கும் சிதறிக்கொண்டிருந்தமை தோன்ற “எய்தாது இரிந்திட்டிடவ் கொண்டடங்காத” எனப்பட்டது. ‘அடங்காததன்’ என்ற விடத்துத் தொகுத்தல் விகாரம்.

ராக்க நா மூக்கை யரிந்திட்டது முன்பும் மரமேழெய்தது பின்பும் நடந்ததாயிருக்க, இங்கு க்ரமமாரூட்டமாகச் சொல்லியிருப்பது பொருந்துமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; எம்பெருமானுடைய திவ்ய சேஷ்டிகங்களை அதுப வித்தல் மாத்திரமே இங்கு விவகரிதம்; ஆட்பூர்விமாகச் சரித்திரம் எழுதிக்கொண்டு போகிறார்களன்று.

இராக்கதி—ராகுதலீ என்னும் வடசொல் விகாரம்.

...

.... 9

நின்றிருக்கப்பூசிந்துநீளையான் வாய்நிறைப்பாறுறிப்பால்தயிர்நெய் *

அள்ளுய்ச்சியர்வெண்ணெய்விழங்கிஉரலோ டாப்புண்டிருந்தபெருமான்மேல் *

தன் நயநெல்சீர்வயல்மங்கையர்கோன் கலியஞ்செய்தமிழ்நாலைவண்ணர் *

என்றனுமொத்தரிட்டுன்பமெய்தி இமையோர்க்குமப்பாலோலெய்துவாரே.

நின்றார் முகப்பு	} கண்ணக்காணவந்து கிட்டு வர்களேதிர கொஞ்சமும் வெட்கபட வறியாதவனாய் வயிற்றை நிரைப்பதற்காக இடைச்சிகளுடைய உறிகளிலேயிருந்த பாசையும் தயிரையும் நெய்யையும் வெண்ணெயும்	விழுங்கி	(கனவாடி) அமுதுசெய்து
சிறிதும் நினை		அன்று	அப்போது
யான்		உரலோடு	உரலோடு
வயிற்றை	} ஆப்புண் கிருந்த பெருமான்	ஆப்புண்	} கட்டுண்டிருந்த
கிடைப்பான்		கிருந்த	
யா		பெருமான்	
நிறி	} இடைச்சிகளுடைய உறிகளிலேயிருந்த பாசையும் தயிரையும் நெய்யையும் வெண்ணெயும்	அடிமேல்	திருவடிகளின்மேலே,
பால்		நன்று ஆய	வில்லாண மான பூரிவை
தயிர்		தொல்சீர்	ணவ பூரியையுடையராய்
நெய்		வயல் மங்கையர்	வயல்குமுந்த மங்கை காப்ப
வெண்ணெய்		கோன்	ஒள்ளாரக்குத் தலைவராக
		கலியன்	ஆழ்வார்

ஒலி செய்	குருளிச்செய்த	இன்பம் எய்தி	நீத்யநந்தத்தைப் பெற்று
தமிழ் மாகிலை	இப்பாசரங்களை	இமையோர்க்கு	தேவர்களுக்கும் அவ்வரு
வல்லவர்	கற்று வல்லவர்கள்	கும் அப் பால்	கான பரமபத்தையடை
என்றானா	ஒருகாலும்	செல்	யும்படியான
இடா எய்தார்	துன்பமடையார்கள் ;	எய்துவார்	பெறுவர்கள்.

* * *—இத்திருமொழியில் பாசரந்தோறும் பரவகுணத்தை விஸ்தாரமாகவும் ஸௌபயகுணத்தைச் சுருக்கமாகவும் பேசியிருக்கச் செய்தே இதில் ஆழ்வார்தம்முடைய ஊற்றும் ஸௌபயகுணதுபவத்தில்தான்—என்பது விளங்கும் இப்பாசரத்தில் ; உரலோடாப்புண்டி நத்தபெருமானடிமேல் ஒலி செய்தது என்றாயிற்றுத் தலைக்கட்டுவது. இப்படி யருளிச் செய்த இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லவர்கள் ஒருகாலும் ஸாம்ஸாரிக துக்கங்களை அதுபவிக்கப்பெறார்கள் ; அந்தமில் பேரின் பத்தை யடைந்து ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபத்திலே சென்று சேரப்பெறுவர் என்றுரைத்துத் தலைக்கட்டினாயிற்று.

நீன்று முகப்புச் சிறிதும் தீனையான் வயிற்றை நிறைப்பான் = இப்படிவயிற்று தாரி யாய்த் திரிகுருணை யென்று பலரு மேசுவர்களை! என்று சிறிதும் சுணங்காமல் அபூர்ணரைப்போலே வாரிவாரி யுண்டி வயிற்றை நிறைப்பவன். ஆசிரிதர்களின் ஹஸ்தஸ்பர்சமுள்ள பொருள்களாலல்லது போது போக்கமாட்டாத மஹாகுணம் விளங்கும்.

அடியாடி :—எங்காணும் குன்று உளைந்து தளர்ந்து நீண்டான் படுத்திட் படைநெறி சரி கிணரர் மாணம்.

ஆருத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜியர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—ஏழாத்திருமொழி—மானமுடைத்துங்கள்.

உபாயவதாரிகை :—வெண்ணெய் களவாடி உரலோடு கட்டுண்டிருக்கைக் கீடான பருவத்தை அதுபவித்துப் பேசினது கீழில் திருமொழி. அதற்குமேலே வெண்ணெயையும் பெண்களையும் ஒக்கக் களவு செய்யும்படியான பருவத்தில் சேஷ்டிதங்களையும் அதுபவிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசை கிளர்ந்தது ஆழ்வார்க்கு. அப்பருவத்தான் ஒரு மஹாபாரதமாய்ச் செல்லுமிறே. *ஆற்றிலிருந்து விளையாடு வேங்களைச் சேற்றலெறிந்தான் என்று முறையிடுவாரும்; *வளை துகில் கைக் கொண்டு காற்றிற் கடியலுய் ஒடி அகம்புகுந்தா னென்று முறையிடுவாரும்; *மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புதுத்த கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் கம்பு துகிலவை கீறி கிச்சலும் தீமைகள் செய்குருணை யென்று முறையிடுவாரும்; *தொத்தார் பூங்குழல் கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டுபுக்கு முத் தார் கொங்கை புணர்ந்து வந்தானென்று முறையிடுவாரும்மாய்த் திருவாய்ப்பாடி முழுதும் பேராரவாரமாய்ச் செல்லும் பருவமிறே. இப்படிப்பட்ட பருவத்திலுள்ள இவனலே நோவுபட்டு ஊரிலுள்ளாரடங்கலும் 'அது போயிற்று, இது போயிற்று' என்று முறைப்பட, அவை கேட்டு யசோதை சொல்லும் பாசரமும் முறையிடுவார் சொல்லும் பாசரமாய் கிகழ்ந்தவாறுகளை அவரவர்கள் பாவனையாகவே தாம் பேசியதுபவிக்கிறார் இத்திருமொழியில்.

திருஷ்ணைவதார சேஷ்டிதத் தவிர வேறோரவதாரத்தின் வரலாறு அவசேச மும் கலசாத திருமொழியாயிருக்கிறது இது. *

யானமுடைத்துங்கனாய்குலம் அதனுற்றிரம்பக்கன் தம்மை *

ஊனமுடையனசெய்யப்பெறுபென் நிரப்பனுரப்பகில்லேன் *

நானுமுரைத்திலேன் நத்தன்பணித்திலன் நங்கைகள் ! நானென்செய்கேன் *

நானுமோர்கன்னியுங்கீழையகத்துத் தயிர்கடைகின்றூன்போலும்.

குலம்	ஆயர்	உங்களிடைக்குலமானது	நானும் உரைத்	{ (நாயாகிய) நானும் ஒன்று
மானம்			திலேன்	{ (சிறிச்) சொல்லியறியேன்
-தது		மானத்தோடு வாழும் தன்மை	நந்தன்	{ (தகப்பனாரான்) நந்தகோட
அதனால்		யுடைய தாகையாலே		ரும
பிறர் மக்கள்		ஆயனாருடைய பெண்பிள்ளை	பணித்திலன்	ஒன்று சொல்லமாட்டார் ;
தம்மை		கவிடத்திலே		(தாய்தந்தையரான் நாங்களிருபரும் இப்படி
ஊனம்				உதரஸீநராயிருப்பதுவே காரணமாக)
யன செய்ய		இழிவான செயல்களைச்	தானும்	கண்ணபிரான் தானும்
பெருய்		செய்யாதொழிய வேண்டும்	ஓர் கன்னியும்	ஒரு இளவாய்க் கன்னியு
என்று		என்று		மாய்க்கொண்டு
இரப்பன்		வேண்டிக்கொள்வனே யன்றி	கீழை அகத்து	கீழண்டை வீட்டில்
உரப்ப கில்		வெருட்டி வார்த்தை சொல்லி	தயிர் கடை	{ தயிர்கடைந்து கொண்டிருப்
லேன்		யறியேன் ;	கின்றான்	{ பதாகத் தெரிகிறது ;
		பெண்பிள்ளைகள் !	போலும்	
				நான் என் செய்கேன் ?—.

***—கண்ணபிரான் செய்த சில தீமைகளைச் சில ஆய்ச்சியர் யசோதைப் பிராட்டி பக்கவிலே வந்து முறைபிடி, அதற்கு அவ் யசோதை ஆய்ச்சியரை நோக்கிக் கூறும் பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

ஆய்ச்சிகான் ! கண்ணன் அது செய்தான் இது செய்தானென்று நீங்கள் என்னிடம் முறைபிடுவது உண்மையே ; அவனைத் தண்டிக்கும்படியான வன்மை எனக்கு இருக்குமாயில் நீங்கள் என்னிடம் முறைபிட்டுக் கொள்வதற்கு ஒரு ப்ர யோஜனமுண்டாகும் ; நாளை அவனைச் சீறி ஒரு வார்த்தை சொல்லமாட்டாதவளா யிருக்கிறேன். அவனை நோக்கி நான் ஏதேனும் சொல்ல வரும்பிலில் எங்கனே சொல்லுகிற வழக்கமென்றால் ; நாயனே ! நம்முடைய இடைக்குலமானது மிகவும் கௌரவமாக வாழ்வுக்கு ; இக்குடிக்கு இழுக்காக யாரேனும் மறைவில் ஏதேனும் சொன்னாலும் ஸ்ஷிக்கமாட்டோம் ; அவ்வளவு மானம்பேணி வாழ்வுக்குகான் இது ; ஆகையாலே அயற் பெண்களிடத்தில் நீ இழிவாக நடந்து கொள்வது இக் குலமரியாதைக்குக் கேடாகுதலால் தப்பான காரியமானன்றுச் செய்யாதே பிரானே ! என்று கையைக் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்தித்துச் சொல்லுவனையன்றிக் கோபித்துச் சொல்லும் வழக்கமே யெனக்கில்லை ; நந்தகோபரும் வாய்விட்டுக் கண்டித்தறியார் ; கீழண்டையகத்தில் ஓர் இளம்பெண்ணுடனே உட்கார்ந்து அவளும் தானுமாகத் தயிர்கடைவதாகத் தெரிகிறது ; நங்கைகள் ! நீங்கள் சொல்லுவதில் பொய்ம்மையிலலை : தாய்தந்தையரான் எங்களுக்கோ அவனைத் தண்டிக்க வன்மையிலலை ; நானென்ன செய்வேன் ? என்கிறேன்.

[உங்கனாய்குலம் யானமுடைத்து] “கேளார் ஆயர்குலத்தவ ரிப்பழி கெட்டேன் ! வாழ்விலை” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியுங் காண்க. மாநம், ஊநம்—வட சொற்கள். [உரப்பகில்லேன்] “அஞ்சவுரப்பா ளசோதை ஆடை விட்டிட்டிருக்கும்” என்ற நாச்சியார் திருமொழியுங் காண்க. உரப்புதல்—அதட்டிதல் [நானுமுரைத்திலேன்] கீழ் “உரப்பகில்லேன்” என்றதன் அநுவாதமே யிதாவும். ... 1

காலையெழுந்துகடைத்தவிடோர்விறகப்போகின்றேன் கண்டேபோனேன்*
 மாலைநறுநஞ்சிநந்தன்மகனல்லால் மற்றுவந்தாருமில்லை*
 மேலையகத்துநங்காய்! வந்துகாண்மின்கள் வெண்ணையெயன்றிநுத்த*
 பாழும்பதின்நடங்கண்டிலேன் பாவியெனென்செய்கேன்? என்செய்கேளு.

காலையெழுந்து	விடியற்காலத்திலெழுந்து	மற்று வந்தா	} மற்றொருவரும் இங்கு வரப் ஸத்தியில்லை;
கடைந்த	(வருந்திக்) கடைந்த	ரும் இல்லை	
இவ்வாறு	இந்த மோரை	மேலை அகத்து	} மேலண்டை வீட்டுப் பெண் நங்காய் } பிள்ளைய! [அசோதாய்]
என்றக	விற்பனை செய்ய	வந்து காண்	
போகின்றான்	} (தெருவேறப்) போகா கிணறு நான்	மின்கள்	} (கண்ணன் செய்த களவுகளை இங்கே) வந்துபாருங்கள்
கண்டே		(கண்ணபிரான் எதிரே வரு வதைப்) பார்த்தே (திருக் கிட்டுக் கொண்டு	
போனேன்	போனேன்	அன்று	} (கடைத்து வைத்த) வெண் நையை மாத்திரமல்லாமல் பத்துக் குடங்களிலே
மேலே	} பூவணிந்து மணங்கமழப் பெற்ற மயிர்முடியையுடைய	பதிர் குடம்	
நறு		இருந்த	} (கடைவதற்காகச் சேமித்து வைத்திருந்த
குஞ்சி	பாலும்	பாலையும்	
கந்தா	} அக்கண்ணபிரான்	கண்டிலேன்	} காண்கின்றிலேன்; பாவியேன் என் செய்கேன் என் செய்கேனோ—.
அல்லால்			

* * *—ஓர் இடைச்சி கண்ணபிரானுடைய வெண்ணெய் பால் களவுகளைச் சொல்லி முறையிடும் பாசரம் இது. “வெண்ணிறத் தோய்தயிர்தன்னை வெள் வரைப்பின் முன்னெழுந்து கண்ணுறங்காதே யிருந்து கடைய” என்கிறபடியே ப்ராஹ்ம முஹுர்த்தத்திலே யெழுந்து கடைந்தமோரை விற்பதற்காகத் தலையிற் சுமந்து புறப்பட்டு நான் போகாநிற்கச் செய்தே நடுவழியிலே உன் மகன் கண்ணன் எதிர்படக் கண்டு அப்போதே திடுக்கிட்டுப் போனேன்: வீட்டில் புதுத்து என்ன அநர்த்தம் செய்யப்போகிறேனே! என்று சிந்தித்துக் கொண்டே, போக வேண்டியது தவிரவொண்ணாமையினாலே போனேன்; இப்போது வந்து பார்த்தால் வெண்ணெயும் காணேன், பத்துக் குடங்களில் நிரப்பி வைத்திருந்த பாலையும் காணேன்; விசாரித்ததில், நந்தக்கிசோரன் தவிர வேறொருவரும் இங்குப் புதுநத தாகத் தெரியவில்லை; அவன் இங்கே பண்ணிவிட்டுப் போயிருக்கிற சேஷுடை களைக் கண்படைத்தவர்கள்! வந்து காணுங்கோள்; இங்கனே நான் முறையிட்டுப் பயனென்ன? தண்டிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களே ஆனா விட்டிட்டிருக்கும்போது பாவியேன் என்செய்வேன்! என்று தன்னிஸ்தான் வெறுத்துரைத்துக் கொள்ளுகிற லொருத்தி.

முதலடியில் போகின்றேன் என்றது வினைமுற்றன்று; முற்றெச்சம்.

வெண்ணெயையும் பாலையும் இழந்த வயிற்றெரிச்சல் ஒருபுறமிருக்கவும் கண்ணபிரானுடைய அழகிலே பரவசமாகவே யிருபட்டவளாதலால் மாலைநறுநஞ்சி நந்தன் மகன் என்று பரமபோக்யமாகப் பேசுகிறபடி காண்மின்.

மேலையகத்து நங்காய்! என்றது யசோதைப் பிராட்டியை விளிக்கிறது என்னவுமாம்; வேறொரு அயல்வீட்டிடைச்சியை விளக்கிறது என்னவுமாம்; வேறொரு அயல்வீட்டிடைச்சியை விளக்கிறது என்னவுமாம். நங்காய் என்று ஏகவசமாக இருந்தாலும் ஜாத்யேக வசகமாகக்கொண்டு பண்மைப் பொருள் கொள்ளலாம்; மேலே கண்மின்கள் என்று பண்மையானமுற்று இருக்கையாலே. அன்றி, நங்காய்! என்று ஒருத்தியை யழைத்தவாறே கண்ணபிரானது தீம்புகளைக் கேட்கையி

வள்ள ஆவலினால் உள்ளிருந்து பலபெண்கள் எழுந்தோடி வர, 'வந்துகாண்மின்கள்' என்று அவர்களெல்லாரையும் கோக்கிச் சொல்லுகிறாளென்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. 2

தெள்ளியவாய்ச்சிறியானங்கைகள்! உறிமேகத்தடநிறைந்த *
வெள்ளிமேயிருந்தாடலாத்த வெண்ணையவாரிவிழுங்கிவிட்டு *
உன்வறுறங்குதின்றுன்வந்துகாண்மின்கள் கையெல்லாம்நெய்யவிறு *
பிள்ளைபரமன்றிவெழுதவந்தான்ருந் பேதையென்னசெய்கேனோ? 3

தள்ளியவாய்	தெளிந்த திருப்பவளத்தை	வந்து காண்	} வந்து பாருங்கள் :
சிறியான்	இச்சிறு பிள்ளையானவன்	மின்கள்	
உறிமேகை	உறியின் மேலிலுள்ள பாலை	(செய்த களவை மறைக்க வெண்ணைதடி)	} கை எல்லாம் கை முழுதும் நெய் மயமா
தடாவிடைந்த	மிடே நிரம்பியிருந்த	நெய்	
வெள்ளிமே		வாடிது	(இவனது) வாடிருவது
இருந்தால்	வெள்ளிமேல் சொன்றிருந்த	பிள்ளை பரம்	} பிள்ளைப் பருவத்துக்கு ஏற்
ஒத்த		அன்று	
வெண்ணையை	வெண்ணையை	இ ஏழ் உட்கும்	} இந்த ஸ்பத லோகங்களையும்
வாரி விழுங்கி	(தன் தடங்கையா) வாரி	கொள்ளும்	
மிட்டு	விழுங்கிவிட்டு		} உட்கொள்ளக் கடவது போலும்;
களவன உருங்	களாத் தூக்கம் தூங்குகு	பேதையென் அறிவற்றவளான நான்	
குன்றின	ருன்	என் செய்கேன் என்ன பண்ணுவேன்?	

* * * -யசோதை தானே முறைப்பட்டுப் பேசும் பாசாரம் இது. நங்கை மீர்! உறிமேகை தடாக்களிலே சேமித்து வைக்கப்பட்டு வெள்ளிமேல் யிருந்தாற் போன்ற வெண்ணையை அள்ளி விழுங்கிவிட்டு 'இந்தப் பூணையா இந்தப் பாலைக் கடிக்கது?' என்னும்படியாகப் பாசாங்குடன் குறட்டைவிட்டுக் கள்ள கித்திரை செய்கின்றார், இந்த வேடிக்கையை வந்துபாருங்கள்; தன் களவை மறைத்துவிட்டு வேணுமென்ற எண்ணத்தினால் ஒன்றுமறியாதவன் போல உறங்குவதாகப் பாவனை காட்டுகின்ற இவன் கையிலுள்ள நெய்யை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டன்றோ உறங்கவேணும்; நெருடக்கற்றோ யன்றித் திருட்டை மறைக்கும் வகை கற்றா னல்லன்; கையெல்லாம் நெய்யமைய இருக்கும்படியை வந்து காணுங்கோள்; இவ்வளவு வாரியுண்டும் வயிறு நிரம்பினபாடில்ல இவனுடைய பருவத்துக்குத்; சக்க வயிறாக இல்லை. இவ்வேழுலகையும் உட்கொள்ளக் கடவதாக இட முடைத்திரா நின்றது; என்று யசோதை சொன்னதைக்கேட்ட சில ஆய்ச்சிகள் 'அசோதாய்! இத்தகையும் பாடும் பாழ் போகாமே ஒரு பிள்ளை வேணுமென் னன்றோ நீ பெற்றது; அவன் இப்போது அமுது செய்தாலாகில் நீ இப்படி முறை யிடுவானேன்?' என்றுசொல்ல, பேதையேன் என்செய்கேனோ? என்கிறார். வெண் ணெய் போயிற்றே யென்று வருந்துகிறேனல்லேன், இதக்களையும் இவனுக்கு ஜீர்ணியாதொழியில் என் செய்வதென்று வருந்துகின்றே னென்கிறார் போலும்.

தெள்ளியவாய்ச் சிறியான் = "கண்ணுக்கு இருக்கிறபடியும் செயலிருக்கிற படியுங்கான்" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. ஒரு சிறுபிள்ளையாகக் கண்ணுக்குத் தோற்றவானாயினும் செய்கிற காரியம் வலிதா யிராகின்ற தென்கை. தெள்ளியவாய் என்ற விசேஷணத்தினால், கள்ளத்தனம் முகத்திலே தோற்றமே தெளிவுதோற்ற விராகின்ற தென்கை. "தெள்ளிய வாகிரியா" என்பது சிலருடைய பாடமாம். அப்பாடத்தில் 1. "நாளிளந் திங்களைக்

கொள்விந்தது, வேயகம்பால் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட” என்ற பாசுரத்தின் படியே பொருள் கொள்ளவேண்டும்: அதாவது, உறிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக் களவு காணப்போன போது தன் திருநிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் ஒன்றுந் தெரியாமையாலே தடவாழிமகச் செய்கே கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் அகப்படப் பெற்ற மகிழ்ச்சியினால் சிரிப்பு உண்டாகும்; பூர்ண சந்திரனுடைய கிரணம்போலே திருமுத்துக்களின் ஒளி புறப்படவே அந்த வொளியையே கைவிளக்காகக் கொண்டு வாரி விழுங்குவது வழக்கம் என்க. தெய்வியா—தெளிவாக, ரியா—சிரித்து என்றபடி—‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிற்குந்தகால் விளையெச்சம். இப்பாடத்திற் காட்டிலும் முந்தின பாடமே வியாக்கியானத்தோடு நன்கு இணங்கும்.

[கையெல்லாம் நெய்] மூங்காலத்தில் ஒருபிள்ளை அரசன் தோட்டத்திற் புகுந்து மல்லிகையரும்புகளைத் திருடிக் கொண்டிருக்கையில் அகத்திந்த தோட்டக்காரன் அவனைப்பிடித்து, ராஜஸபைக்குக் கொண்டுவராகா நிற்கையில் அதனை யுணர்ந்த அக்கள்வன் ‘இந்த ஆபத்தில் நின்று எங்கனே தப்பிப் பிழைப்பே’ என்று கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருக்கையில் இச்செய்தியை யறிந்த அவனது தந்தை ‘வாயுண்டாலும் பிள்ளை பிழைக்கிறான்’ என்று அப்பிள்ளையின் செவியிலே பழமாறு செய்விக்க, ‘பாம்பின் சுவடு பாம்புக்குத் தெரியும்’ என்றற்போல் தந்தை சொற்கருத்தை யுணர்ந்த அப்புகல்வன் அந்த மல்லிகை யரும்புகளைத் தின்று மென்றுவிட்டான்; பிறகு வெறுங்கையனான அவனை என்சொல்லி ராஜ தண்டனைக்கு ஆளாக்குவதென்று திகைத்த தோட்டக்காரன் அவனை விட்டிட்டான் என்றொரு கதையுண்டு; தின்னக் கூடாதவற்றையும் தின்று களவையிறைத்துக் கொள்ளும் பிள்ளைகளின்படி தெரிந்திருந்தும் உண்ட நெய்யின் சுவட்டை நாவினில் நக்குமறைத்துக் கொள்ளாமாயிருக்க அங்ஙனஞ்செய்யாதே களவு நன்கு வெளிப்படுமாறு கையெல்லாம் நெய்யாகவே கிடந்தது என்னே! இப்படியும் ஒரு பேதைமையுண்டோ? என்று யசோதை தன்னில்தான் உள்குழைகின்றாள் போலும்.

“யந்தராம நாதி நவநீத மஞ்சரஸ் த்வம் தச்சாகநாய யதி தேமதிரா விராஸித், கிம் முக்த! திக்தமமுநா கரபல்லவம் தேகாத்ரே ப்ராம்ருஜ்ய கிரகா: கில கிரீவசங்க:” என்ற ஆழ்வானுடைய அதிமாதுஷஸ்தவ-ஸ்ரீ ஸூகதி இங்கே ஸ்மருதி விஷயமாகும். [வெண்ணெயைக் களவுசெய்த கண்ணன் உடையவர்கள் தன்னைப்பிடிக்க வருகிற சுவடறிந்து கையதுவாயதான வெண்ணெயை மறைத்திடவேண்டுமென்றெண்ணி ‘வாயிலே யாவது கையிலே யாவது வெண்ணெயிருக்கக் கண்டாலன்றோ நம்முடைய களவு வெளிப்படலாவது, கையிலும் வாயிலும் இல்லாதபடி யாக்கி விடுவோம்’ என்று வெண்ணெயை யெல்லாம் உடம்பிலே தடவிக்கொண்டு நாம் ஆர்க்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை’ என்று கிரப்பயனய் வெளிப் புறப்பட்டா னென்கிற ஒரு கூசு சேஷ்டதத்தை அநுஸந்தித்து ‘என் நாயனே! இப்படியும் ஒரு கூட்ட முண்டோ? வெண்ணெய்க் களவை மறைக்க நினைத்து அது நன்கு வெளியாய்ப்படியான காரியஞ் செய்தாயே!, இது உண்மையில் கூட்ட த்தாலோ? அன்றி கூட்ட ஈரந் தாலோ? சொல்லாய் பிரானே! என்றார்.] இங்கு, நெய்யை க்கியும் உண்ணாமல் உடம்பிலும் தடவிக்கொள்ளாமல் கையிலேயே தோயவைத்துக்கொண்டிருப்பது கூட்டத்திலும் மிக்க கூட்டமிதே.

புறம்—48: என்ற வடசொல் விகாரம்.

கீழில் மேலிற்பாட்டுக் போல இப்பாட்டிலும் ஈற்றில் ‘என் செய்கே நென் செய்கேனே’ என்று இரட்டித்து ஒதுதல் அத்யாபக பாடமாயினும் அது யாப்புக்குப் பொருந்தாது.

...

...

...

...

...

3

மைநம்புவேற்கண் ளொன் றுள்ளிப்பெற்ற வனை வண்ண நன்மாமேனி *

தன்னம்பிநம்பியும்ங்குவளித்தது அவன் வைசெய்தறியான் *

பொய்தம்பிபுள் ளுவன்கள்வற்பொதியறை போகின்றவாதவழந்திட்டு *

இந்தம்பிநம்பியா ஆய்ச்சியர்த்தயின்விடலை யென்செய்கேன் ? என்செய்கேனோ. 4

பைநாடி	மையணிந்த	இவை செய்து	இப்படிப்பட்ட தீம்புகளைச்
வெல் கண்	{ வெற்படை போன்ற கண்	அறியான்	{ செய்ததில்லை ;
	{ களையுடையாளா	பொய் நம்பி	{ பொய்யேவடிவெடுத்தவனாய்
நல்புரன்	{ யசோதைப் பிரட்டி யரன்	புள்ளுவன்	{ வஞ்சகனாய்
பெற்ற	{ வள	கள்வம் பொதி	{ கள்ளத்தனத்திற்குக் கொள்
வளைவண்ணம்	{ பெற்ற	அறை	{ கவமா மிருப்பவனான இக்
	{ சங்குபோல் வெண்ணிறத்த		{ கண்ணபிரான்
நல் மா	{ தாய்		{ (தான் ஒரு பாவமுமறியாதவன் போல்)
மேனி	{ மிகச்சிறந்த	தவழ்ந்திட்டு	{ தவழ்நடைகற்று
தன் நம்பி நம்பி	{ திருமேனியையுடைய	போகின்ற ஆ	{ போகிறபடி என்னே !;
யும்	{ பலராமனும்	இ நம்பி நம்பி	{ இந்த ஸ்வாமி ஸ்வாமியாக
முன்னம்	{ முன்பு	ஆ	{ ஆய்ச்சியர்க்கு இடைச்சிகளுக்கு
இங்கு	{ இத்திருவாய்ப்பாடியில்	உய்வு இல்லை	{ ஜீவிக்கவழியில்லை ;
வளர்ந்தது	{ வளர்ந்ததுண்டு ;	என் செய்கேன்	{ என் செய்கேன்—.
அவன்	{ அந்த பலராமன்		

***--நம்பி மூத்தபிரானை [பலராமனை]ப் புகழ்ந்துகொண்டு கண்ண பிரானைப் பழித்துப் பேசுகிறனொரு ஆய்ச்சியின் பாசுரமாய்ச் -
இது. 1. “முன்னலோர் வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன்” என்கிறபடியே வெள்ளை வெளேனென்று இக் கண்ணனுக்கு முற்பிறந்தவனான பலராமனும் இத் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்ததுண்டு; அவன் இங்கு விளையாடிக் கிரியும்போது நாங்கள் இப்பாடுபட்டறியோம்; சூது வஞ்சனை கள்வம் ஒன்றுமறியா நவன். இக்கண்ணபிரானே வெள்ளில், மெய்கலவாத பொய்யுடைகளிற் சிறந்தவன்; கடைகிறபோதே பிடித்து ‘இவர்கள் எங்கே வைப்பார்களோ’ என்று அடியொற் றிக்கொண்டு திரியும்படியானவன்: களவு என்னும் பொருளை வைத்து வைத்தற்குப் பாங்கான பாத்திரமா யிருப்பவன்; களவுகளை வேண்டினபடி செய்துவிட்டு ‘இக் குழந்தை இவ்வளவு காரியம் செய்யுமோ?’ என்று ஒருவரும் நம்பவொண்ணாதபடி தவழ்நடை பசிக்கிறபடியை என்ன சொல்லுவேன்!. இவன் இப்படி சூதும் வஞ்சகமும் கள்வமும் மிக்கவனாக இவ்வூரில் இடைச்சிகளுக்கு வாழ வழியில்லை; இவன் கீழே இச்சேரியில் எவ்வகை குடியிருப்பே நென்க

எம்பெருமானால் வியமிக்கப்பட்ட யோக சித்திரை யெனப்படும் மாயை நந்த கோபருடைய கோதலத்திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியான ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறுமாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு வஸு தேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதிசேஷன் சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹிணியின் வயிற்றிற் சேர்த்திட இவ்வனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறுமாஸமும். ரோஹிணியின்கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறுமாஸமுகிருந்து பலராமன் பிறர்கனைன்று இதிலாஸம் கூறும். ஆகவே, மைநம்புவேற்கண் நன்ன னென்றது, தேவகியையாகவுமாம், ரோஹிணியையாகவுமாம்.

மைநம்பு கண் = மையை விரும்பி யிருக்கின்ற கண்களையுடையவளென்க.
“நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே.” வளைவண்ண நன்மாமேனி பலராமன் ஆதிசேஷ

னுடைய அஞ்சுமாதலால் சங்குதோல் வெளுத்த கிறத்தனா யிருப்பன்; “வளை கொண்ட வண்ணத்தன் பிள்ளைகொன்றல்” என்றார் கீழும். “வெள்ளிப் பெரு மைப் பட்டன்” என்றார் பெரியாழ்வாரும். [நம்பி நம்பியும்] ஸம்பந்தாயத்தில் பல பாடல்கள் “நம்பி மூத்தபிரான்” என்று திருநாமம் வழங்கும். தன் நம்பி நம்பியுள் என்றதை “நம்பிநா நம்பியும்” என்று அகவயித்துக் கொள்ளலாம். (முதல்நம்பி கண்ணபிரானைச் சொல்லி, இரண்டாம் நம்பி பலராமனைச் சொல்லுகிறது.)

நம்பி நம்பியா = ‘நம்பியால்’ என்றபாடம் மறுக்கத்தக்கது. ‘நம்பியா’ என்றது ‘நம்பியாக’ என்றபடி. “சிரபேகுகுண இவன் இவனாக, இவ்வூரில் இடைச்சிக்குஞ்சு வற்றுவீக்க விரகில்லை” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வாய்க்கயான ஸ்ரீஸை உகதி. (இவன் இவனாக) என்றது—இவன் இப்படி தீம்பில் குறைபற்றவனாக இருக்கையாலே என்றபடி. ... 4

நம்பிய நம்பியை நான் நினைந்தேன் நோழியாராயில்லை*

சந்தாமர்த்துளவந்தையேவனையா நிடங்குறுகி*

பந்துபறித்துதுகில்பற்றிக்கீறிப் படிநன்படிருசெய்யும்*

நத்தன்மதலைக்கிங்கேன் கடவோந்நங்காய் என்செய்கே னென்செய்கேனோ?

5

கயா	சென்றதும் பிராட்டியே!	குறுகி	சென்றுகிட்டிடி
ந	{ மீட்டுண்பிள்ளையின் } தகப்	பந்து பறித்து	{ (அவனதுகையில் நின்றும்) பந்தைப்பிடுங்கியும்
சங்குதோல்	வெள்ளத்து நோவிலை;	துகில் பற்றி	{ துணியைப்பிடித்துக் கிழித்
வளை	{ இவன் } பாடியர் வீட்டிலிருந்தினான்;	கீறி	{ தும்
நம்பிய	{ நம்பியா } மூலமுடையோடு;	படிநு செய்யும்	
தாழியார்	{ நம்பியா } மூலமுடையோடு;	படிநன்	தூர்த்தனாகிய
நம்பிய	{ நம்பியா } மூலமுடையோடு;	நத்தன் மத	{ கண்ணன் விஷயத்திலே
நத்தன்மத	{ நம்பியா } மூலமுடையோடு;	லைக்கு	{ இவ்விடத்தில் என்ன செய
யான	{ நம்பியா } மூலமுடையோடு;	இங்கு என் கட	{ யக் கடவோம்?
தனியே	{ நம்பியா } மூலமுடையோடு;	வோம்?	
நம்பியார்	{ நம்பியா } மூலமுடையோடு;		
இடைய	{ நம்பியா } மூலமுடையோடு;		

என் செய்கேன் என் செய்கேன்—.

* * *—ஒரு ஆய்ப்பெண் பந்தடித்துக்கொண்டிருந்த தனியிருப்பிலே கண்ண பிரான் சென்மய செய்த திமைகளைச் சொல்லி ஓரிடைச்சி முறைபிரும் பாசரயிது. கூறுகாலிகளை மேய்க்க வெளியிற்சென்ற வீட்டுத் தலைவர் வீடு வந்து சேர்ந்தவர்; நானும் தயிர் மொர் முதலியன விற்க வெளியே போயிருந்தேனாலால் வீட்டிலிரா-கொழிந்தேன். பெண்ணின் தோழியர்களும் பிரிந்திருந்தார்கள்; இந்த நிலைமையில் என்மகள் “காரார் குழலெடுத்துக் கட்டி, கதிர் முலையை வாரார் வீக்கி மணி மேகலை திருத்தி, ஆராயில்வேற்கணஞ்சனத்தின் கீற்றணிந்து, சீரார் செழும்பந்து கொண்டடியா கின்றேன் நான்” என்றாற்போலே அலங்காரங்கள் செய்து கொண்டு தனியே பந்துவிளையாடல் பதில்பவளா யிருந்தாள். இவன்தான் ‘எந்தப் பெண் எந்த வேளையில் எங்கே தனியேயிருப்பன்’ என்று ஆராய்ந்து திரியுமவனாகையாலே அங்கே அடியொற்றினான்! அவள் கையில் நின்றும் பந்தைப்பறித் தான்; அதைப் பறித்துக்கொண்டு பேசாமற் போய்விடலாமே; தான் வந்து அதிக பிஸங்கங்கள் செய்ததைப் பலருமறிந்திட வேணுமென்று அவளுடைய புடவை வாய்ப் பற்றிக் கிழித்தான்; இவனோ தீம்பெனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவன்; இவன் செய்த தீம்புகளை இன்னமும் நான் விவரித்துச் சொல்ல வேணுமோ? படிநு செய்தானென்று கருங்கச் சொல்லலாமத்தனையன்றி அதிகமாக ஒன்றுஞ் சொல்ல.

கல்லேன். இங்ஙனே பெருத்திப்பனா நந்தகுமாரன்கீழே நாங்கள் எங்ஙனே குடிசிறுக்கவல்லோம்? செய்வதொன்றறியேனே! என்கிறாள்.

படிநு—தகாத காரியம்.

...

...

...

... 5

மண்மகன்கேள்வன்மலர்மங்கைநாயகன் நந்தன்பெற்றநாலை *
அண்ணலிடைக்குழந்திநஞ்சேரிக்கே அல்லிநூன்வந்நமினே *
கண்ணசோர்ந்துமுலைவந்துவிம்மிக் கமலச்செவ்வாய்வெருப்ப *
என்மகன்வண்ணமிருக்கின்றவாநங்நாய்! என்செய்கே நென்செய்கேறே?

6

நங்காய்	மசோதைப்பிராட்டியே!	நம் சேரிக்கே	நம்
மண் மகள்	பூமிப் பிராட்டிக்கு வல்லப	வந்த பின்னை	வந்த பிறகு,
கேள்வன்	னாய்	கண் மலர்	குவளைமலர்போன்ற கண்கள்
மலர் மங்கை	பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயக	சோர்ந்து	வதங்கியும்
நாயகன்	னாய்	முலை வந்து	முலைகள் நெறித்துக் கிளர்ந்
நந்தன் பெற்ற	நந்தகோபன் பெற்ற பிள்ளை	விம்மி	தும்
மதலை	யாய்	கமலம் சொம்	தாமரைபோற் சிவந்த அதரம்
அண்ணல்	தன் பிள்ளைத்தனத்தில்	வாய் வெருப்ப	வெளுத்துப் போகவும்
தோவா	குறையற்றவனா கண்ண	என் மகள்	என்மகளின் வடிவு விவரணப்
இலை குழம்	இலையிலாகிய ஊது குழலை	வண்ணம்	பட்டிருக்கிற படியை என்
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு	இருக்கின்ற	சொல்வேன்!;
அல்லில்	இரவில்	ஆ	என் செய்கென் என் செய்கென்—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “பந்து பறித்துத் துசிப்பற்றிக் கிறி” என்று ஒருத்தி முறைபிட்டதைக் கேட்ட இன்னொருத்தி, தேள்கொட்டித் துடிக்கிறவன் வாளா லறுப்புண்டு துடிப்பவனைக் கண்டு துடிப்படங்குமா போலே நம்முடைய துயரத்தைக் கேட்டுத் தன் துயரம் தொலையப்பெறுக வென்றெண்ணி, கண்ணபிரான் தன் மனைவிற்செய்த பெருமையினை யெடுத்துப்பேசி முறைப்படுகின்றாள். கீழ்ப்பாட்டில் ஸம்போகத்தின் உபக்ரமமாத்ரம்; இதில் ஸம்போகம் செய்து தலைக்கட்டினபடி சொல்லுகிறதென்க.]

பழித்து முறையிடும்வர்கள் ‘மண்மகன் கேள்வன் மலர்மங்கை நாயகன்’ என்று ஏத்தவேணுமோ வென்னில் இது ஏத்தும் வார்த்தையன்று; இவனுக்கு என்ன கேடு? தனக்குவாய்த்த மனைவியர் இல்லையோ? மண்மகளையும் மலர்மகளையும் தன் இஷ்டப்படி அநுபவிப்பதற்கு இடையூறு செய்வாரா? அகாலத்திலே நம்மனை யிலே வந்த இப்பாடு படுத்தவேணுமோ? என்கிறாள். அன்றியே, கண்ணனைத் தாய்மார் முதலானார் தாலாட்டுப்போது ‘மண்மகன் கேள்வனே தாலேலோ மலர் மங்கை நாயகனே தாலேலோ’ என்றற்போலே சொல்லக்கேட்டு அதனை அநு வதிக்கிறார்களென்னவுமாம்.

தான் ஏதோ ஸங்கேதம் செய்துவைத்தவன் போல ல வருவதும், மெல்லிய ஓசைபட இலைக்குழலை ஊதிக்கொண்டு வருவதும், என் மகளைக் *கண் மலர் சோர்ந்து முலைவந்து விம்மிக் கமலச் செவ்வாய் வெருப்ப விவரணப்படுத்து வதும் தகுதியோ? என்பெண் கிறமழிந்து கிடக்குங் கிடையைக் காணவல்லீர் களோ? இழந்த கிறம் மீண்டும் இவளுக்கு உண்டாகும்படி நான் என்ன உபாயம் செய்யவல்லேன்? என்று தடுமாறுகிறாள்.

இரண்டாமடியில் ‘அல்லுநூன்’ என்ற பாடம் பெரும்பாலும் வழங்குமாயினும் அது பொருந்தாது. “குழலையும் ஊதிக்கொண்டு ராத்திரியிலே வந்த பின்னை” என்

பது வாயாகியான வாககம். அதுகுவ 'அலவற்றான்' என்ற பாடமே 'அலவற்றான்' என விகாரப்பட்டு விட்டதென்னவேணும். அன்றி, 'அல்லுத்தான்' என்றிருக்கால் ஒருவாடய பொருத்தம்; அல்லு, தான் என்று பிரிக்க. அல் என்பது உடற்ச்சாரியை பெற்றதென்க. அல்லில் என்பதே பொருள்.

“கண்ணபிரானுடைய லோவிலாஸம் மரியாதையை மீறிச் சென்றதாக விளங்குகின்றதே யென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; அது வேண்டா; ஸ்ரீமேதாங்க தேசிகன் அநாச் செய்த யாதவாப்யதய காவ்யத்தில், [4-63] விமோஹகேவல்யகேஹிகேரம் நப்ரஹ்மசர்யம் பிபிதே ததியம், ஸம்பத்ஸயதே பாலக ஜீவம் தத்ஸத்யேயேயைவை ஸதாம் ஸமக்ஷம்.” என்றுள்ள ச்லோகாத்ரம் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. பண்டு பாரதப் போரில் அர்ஜுனன் மகனான அபிமந்யுவன் ஸ்வயியாசிய உத்தரை யென்பவனுடைய கருவை நோக்கி அச்வத்தாமாவிலுல் பிடியாக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்திரத்தினுல் அக்கருவிலிருந்த சிசு [பரீகதித்] கீறியொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர் பெறுத்தவேணுமென்று ஸுபத்திராமால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிதிலுல் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடியிருக ஸ்பர்சித்தருள, உத்தரகூணத்திலேயே அச்சிசு உயிர் பெற்றமை ப்ரஸித்தம். அப்படி கண்ணபிரான் திருவடியிலுல் ஸ்பர்சித்கூம்போது, “யதிமே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத் ஸத்யஞ்ச மபிதிஷ்டதி, அப்யாஹதம் மமைச்வர்யம் தேச ஜீவது பாலக:” [நான் உண்மையான ப்ரஹ்மசாரியாக [அஸ்கலித வீர்யனாக] இருப்பேனெனில்இந்த சிசு உயிர் பெற்று எழித்திருக்கட்டும்] என்று சபதஞ்செய்தருளினனாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. அவ்விஷயத்தையே தேசிகன் மேற்குறித்த யாதவாப்யதய ச்லோகத்தில் விளக்கியுள்ளார். அந்த ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் அப்பய தீகதிதர் விரிவாக வகுத்துள்ள விஷயங்களும் போக்கத்தக்கன. 6

ஆயிரங்கண்ணுடையிந்திருக்கென்று ஆயர்வீழுவேடுப்ப *

பாண்டலநம்பன்முகாந் புகப்பெய்தவநையேலாம் *

போயித்தத்தகொருபூதவடிவாகொண்டு உன்மகவின்றுநங்காய்! *

மாயாநையேலாம்முற்றும் வாரிவளைத்துண்டிருத்தான்போலும்.

நங்காய்	அசாதாய்,	அங்கு	அவ்விடத்தில்
ஆயர்	இடையர்கள்	மாயன் உன்	மாயச்செய்கை வல்லவனான
ஆராமகனா		மகன்	உன் பிள்ளை
உடைஇந்திர	ஸஹஸ்ராகூலனா தேவந்	போய் இருந்து	போயிருந்து
இருக்கென்று	திரனுக்காக	ஒரு பூதம்	ஒரு வடிவைப்
விஷ்ணு எடுப்ப	ஆராதனை செய்வதற்கு	வடிவு	பூண்டு
மல்லா பரச	நல்பொத்திரங்களினால்	கொண்டு	
னம்			
பண்டிகளால்	(பலபல) வண்டிகளாலே	அதனை எல்	அவை முழுவதையும்
முகப் பெய்த	கொண்டு வந்து தள்ளப்	லாம முற்ற	
அதனை எல்	பட்ட அந்த அனான	வளைத்து வாரி	(கைகளால்) வாரித்திரட்டி
லாம்	ராசியை யடங்கலும்	உண்டிருந்	
இன்று	இனையதினம்	பாலும்	உட்கொண்டானுமிற்று.

“கண்ணபிரானுடைய அதிமாதுஷ சேவ்ருத்த வேஷங்களைக்கண்டு ஆயர்களையென்று இவனை நம் குலக் கொழுந்து; இவன் கட்டளைப்படியே நாம் நடக்க வேண்டும்” என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இவ்வன்மிருக்கையில் சரக்காலம் வந்தது; அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவது போல் வழக்கப்படி

இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தமிழும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்களுமாகிய இவற்றைச் சேகரிப்பதைக் கண்டு கிருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நானும் சம்மூடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜை செய்வது தகுதி; இக் கோவர்த்தன சிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றாய்; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயன்? ஒன்றுமில்லை; ஆகையால் இப்பூசனாபிஷேகத்தையும் நீங்கள் இம் மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் தைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாசுபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுது செய்தருளினென்னும் வரலாறு ப்ராஸித்தம்; அந்தக் கதையை யெடுத்துச் சொல்லி முறைப்படுகிறாள் ஓரிடைச்சி.

அசோதாய்! இப்படி பெருவயிறுநாரியான ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாயே! என்று அவளை ஏசுவது வெளிப்படையு; இச்செய்தியை ப்ராஸ்தாவிக்கும் முகத்தால், 'ஏழகாளம் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்ததத்தாங்கி நின்று கோவலரையும் கோவிரையையும் காத்தருளின பெருமானன்றே இவன்; அந்தப் பெருமையை யெல்லாம் மறந்து ஸௌஸ்ப்ய துணைத்துக்கு ஏற்ற சிறுச் சேவகங்களே மிட்டுப் பழித்தல் தகுதியோ? என்று காட்டுதல் உள்வருகிறது. "அவர்களுக்கும் அசுஸ்சேரியாரும் எல்லாம் ஏககாலத்திலே முறைப்பட்ட படியைக் கண்டு 'இது என்ன புதுமை! நீங்களும் பிள்ளைபெற்றதில்லையோ? என் மகன் இத்தனை செய்ய வல்லவனோ? என்று யசோதைப் பிராட்டி சொல்ல, அனாகக் கேட்ட எல்லாரும் ஒரு மிடறாய்ச் சேர்ந்து, பர்வதத்தை யுண்டவனன்றே? அவன் செய்யமாட்டாதது மொன்றுண்டோ? என்கிறவர்கள் படியாலே அதுபவிக்கிறார்" என்பர் அரும்பதவுரைகாரர்.

இப்பாட்டில், 'அந்நையெல்லாம்' என்பது இரண்டாமடியிலும் ஈற்றடியிலுமாக இரண்டுமுறை பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது; *அட்டிக்குவி சோற்றுப் பருப்பதமும் தமிழ்வாவியும் நெய்யள முமாகத் திரட்டின திரளிலே ஒரு சிறு அவிழும் மிச்சமாகாத படி அடங்கலும் துற்றினென்பதைக் காட்டுதற்கே யாயிற்று இவ்விட்டிப்பு.

நான் என்ற வடசொல் பாசனமெனத்திரிந்தது பண்டிதனைச் சொல் என்பர். ... 7

தோய்த்தமிழ் நம்நறுநெய்யுர் பாறுஞ்ஞோதடந் தற்றிடுமென்று *

ஆய்ச்சியர் கூடியழைக்கவும் தானிதற்கென்கியிவனைநங்காய்! *

சோத்தம்பிராணிவைசெய்யப்பெறயென்று இரப்பறுர்ப்பின்னே *

பேய்ச்சிறுநிலையுண்டபிள்ளை மிப்பிள்ளையைப்பேசுவருக்கவனே.

8

தோய்த்த	நகையா!	தான	{ (பிள்ளைப்பெற்ற தாயாகிய)
தமிழரும்	தோய்த்து வைக்கப்		நான்
நறு நெய்யும்	தமிழையும்	இதற்கு	இந்தச் செயலுக்கு
பாலும்	மணம் மிக்க நெய்யையும்	என்கி	சுடுபட்டு
ஓரோ குடம்	பாலையும்	இவனை	இப்பிள்ளையை நோக்கி
துற்றிடுந்	{ ஒவ்வொரு குடத், ல்	பிரான்	பிரானே!
	{ நின்றும்	சோத்தம்	உனக்கு ஓர் அஞ்ஜலி;
என்று	{ (கண்ணன்) அமுது செய்து	இவை செய்ய	ப்படிப்பட்ட தப்புக்காரியங்
	{ விடுவதென்று	பெறும்	களைச் செய்யா தொழிய
யர்	இடைச்சிக் கொல்லாரும்		வேணும்?"
கூடி	திரண்டு	என்று இரப்	என, வேண்டிக்கொள்வனே
அழைக்கவும்	என்னைக் கூப்பிடச் செய்தேயும்	பன்	யன்றி

உயர்வு இல் { கொடுத்தும் பெசமாட்டு உண்ட பின்னை { (இவன்) உறிஞ்சியுண்டது
 பெயர் { கொடுத்தும் பெசமாட்டு உண்ட பின்னை { முநாசு
 பெயர்ச்சி பூதனை மறுடைய இப் பின்னையை இந்நம
 பூதனை மறுடைய இப் பின்னையை இந்நம
 பூதனை மறுடைய இப் பின்னையை இந்நம

* * —பெற்ற நாயாகிய யசோதை கண்ணபிரானை இப்படி ஆண்டவிட
 டிருக்கிறேன்' இதுவும் தகுதியோ? மக்களை அடக்கியான வேண்டிய முறைமை
 தாயர்க்கன்றே கடமை: அவன் இப்படி உபேகசித்திருப்பது சிறிதும் தகாது;
 தயிரும் பாலும் நெய்யும் அவரவர்கள் பரிசொடுத்துப்பதும் பரிபவமும் பரிதாபமும்
 யசோதைகொசுமாயிருக்கின்றதே! இப்படியும் ஒருத்தி நன் மகனைத் தீம்பிலே
 தடிக்கவிட்டிருப்பாளா! என்றிப்படி ஊசெல்லாம் அலர் தூற்றல் பரவினவாதே
 யசோதைப்பிராட்டி ஒருத்தியை கோக்கியுரைக்கின்றாள்;

கயிரையும் நெய்யையும் பாலையும் கண்ணபிரான் குடங்குடமாகப் பருகு
 கின்றனென்று இடைச்சிகளெல்லோரும் திரண்ட முறைப்பட்டால் அதைக் கேட்டு
 நான் யந்தாமைமில்லை; அல்லும் கண்ணபிரானைத் தண்டிக்க என்னலாகாது;
 நல்வார்த்தையாக அவனை நான் என்னவாவே நாடிக்கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு
 வேண்டிக்கொண்டு பிரானே! உன்னைக் கொழுக்கின்றேன்; இப்படிப்பட்ட அநீதி
 களைச் செய்வது தகாது; இக்காரியங்களை யெல்லாம் விட்டிடு' என்று இகமாக
 நான் சொல்லாமைமில்லை; இதற்கு மேற்பட அவனைச் சிறிப்புடைக்கவேண்டு
 மென்றால் அது என்னலாகாது; இவன் பூதனையை பூதனையிடு தடித்த பின்பு
 இவனைப் பொடித்து சொல்ல நான் அஞ்சிக் கிடக்கின்றேனாக் தன் என்கிறாள். ... 8

ஈடுமவலியுமுடைய இந்நம்பிநந்தவேழந்திங்கள் *

ரடவர்கண்மியுனைவளித்தி எழுனைநாடப்போனேன் *

சேடந்திநுறையாப்பன் கிடந்துநி நவடியால் * ஈடுபோல்

ஒருஞ்சு கடத்தைச்சாடியபின்னை உரப்பு வதற்குவனே.

9

ஈடும வலியும் { தேதையாரும் மிடுக்கு திருமறு மார் { பிராட்டியையும் வத்தை
 உடைய { முடையனா { தையும் திருமார்பிலுடைய
 துடையபிழர் { இப்பின்னை பிறந்த { னான இவன்
 எழுதிங்களில் எழுபவது மாதத்திலே கிடந்து { தான் படுத்துக்கொண்டி
 ஏடுபுல்கண் { இதழ்விரிகின்ற மாலை யை திரட்டியால் தனது திருவடியினால்
 னையிடுனை { யனரிந்த இப்பின்னையை மலை யால் { ஈடுபோலுரந்துவந்த வண்
 வளர்த்தி கண்வளரச்செய்துவிட்டு ஒடுங்குக { டியை முறித்துத் துக
 எழுனை நீரட { யமுனையிலே குளித்துவரப் பினை { ளாக்கின பிறகு
 டோலோன டோலோன் உரப்பு வது { லவனைச் சிறப்பேச அஞ்சா
 சேடன் மிக இளம்பின்னையாய் அஞ்சுவன { நின்றேன்.

* * * —கீழ்ப்பாட்டில் "பேய்ச்சி முலையுண்ட பின்னை யிப்பின்னையைப் பேசுவ
 தஞ்சுவனே" என்று சொன்ன யசோதையை கோக்கி 'நங்காய்! நீ இப்படியும்
 சொல்லலாமோ? பின்னை லீவித்திருக்கவேண்டிய அக்குறும்பு
 படியாலே பூதனை மாண்டாளத்தனை; அதற்காக நீ அஞ்ச வேண்டுமோ! தகுதியற்ற
 வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேயே' என்று பல ஆய்ச்சிகள் கூற, 'நங்கைகாள்!
 பேய்ச்சிபாலுண்டது ஒன்று தாலே; சுகந்ததைத்தபடியைக் கேளுங்கோள்' என்று
 சுகடானை உரப்புகள் வரலாற்றைச் சொல்லிக் காட்டுகிறான் யசோதை. கண்ண
 பிரானை கந்தகோபர் திருமாளிகையிலே ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிவி

விட்டுக் கண்வளர்த்திவிட்டு யசோதை யமுனை நீராடப்போயிருந்தகாலத்து, கம்ஸனு லேவப்பட்ட அஸுரனுருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்துக் கண்ணபிரான் மேல் விழுந்த அவனைக் கொல்ல முயன்றதை யறிந்துகொண்ட அத்தெய்வக்குழவி, பாஷுக்கு அழுதிற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கியுதைத்து அச் சகடத்தை (அஸுரனுட்பட) சின்ன பின்னமாகக் கண் வரலாறு இப்பாட்டிலுள்ளது.

சநிம் வயியுருடய = சநி என் று, ஸம் வலி என் று லும் பொருள் ஒன்றேயாயினும் இவ்வு வாசி கொள்ளலாம்; சநி என்று தேஹபலத்தைச் சொல்லுகிறது; வலி என்று எதிரிகளை அநாயாஸமாக அடர்த்தும் வல்லமையைச் சொல்லுகிறது. வட மொழியில் செளர்யம் வீர்யம் பராக்கரம் என்று சொல்லப்படுகிற குணங்களுக்குக் கூறப்படும் பொருள் வாசியை நினைப்பது.

சுநிநங்கனீ—ஏழாவது திங்களில் என்றபடி. திங்கள்—சந்திரன்; அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாதமெனக்கொண்டு சந்திர ஸம்பந்தத்தாற் காலத்தை வரையறுக்கும் சாந்திரமாதரீதி பற்றித் திங்கள் என்று மாதத்திற்குப் பெயர் வழங்க லாயிற்று; இலக்கணம். இவ்வு ‘எழுதிங்களில்’ என்றது மிக்க சிறு பிராயத்தில் என்றபடி. [மடல்கண்ணியினை வளர்த்தி] குழந்தையைப் பூமாவையினு லை உறங்கப்பண்ணின னென்க.

சேடன்—இச்சொல்லுக்குப் பல பொருள்களுண்டு; யான் என்ற பொருளில் இவ்வு வந்தது. 9

அஞ்சுவன்சொல்லியதைத்திட நங்குகளாள்! நயிநாழிநேய்யை *

பந்தியமெல்லடிப்பிள்ளை நன்னகீர்ப்பாகத்தான்வையார்களு *

கஞ்சுகடியன்சுறவேட்டுநாள் என்னைவலத்தாதுமின்கை *

நெஞ்சத்திந்ப்பாசெய்துவைத்தாய்நம்மி! என்செய்கேனென்செய்கேனே? 10

நங்கைகள்	பெண்கள்!		
சொல்லி	(இவளைச்செய்யுந் திருபுகளாச்)	க, லு	{ (அவனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய) கப்பமோவென் றால்
அழைத்திட	சொல்லி முறைமட அஞ்ச		
சுஞ்சுவன்	கிளையேன்;		{ இன்னமும் எட்டுநாளைக்குள் செலுத்தவேண்டியதாக வுள்ளது;
பஞ்சியர் மெல்	பஞ்சுமெல் மெல்லிய	எட்டுநாளில்	
புடி பிள்ளை	புடியை யுடைய ராசா	என்	{ என்கையில்
கள்	(இவ்வுழிப்) பிள்ளைகள்	கைவலத்து	
ஆயிரம் நாழி	ஆயிரம் நாழி வலையந்த	ஆதும் இல்லை	{ ஒன்றுமின்கை;
நெய்யை	நெய்யை	நாடி	
உண்கின்ற	உண்ணும் மாதா	நெஞ்சத்து	{ என்னெஞ்சு புண்பட்டிருக் கும்படியான காரியங் களையே செய்து போரு கிறது;
பாகா நான்	ஸல்லா ரகழா மி	இருப்பின	
வையார்கள்	வைத்த நாகனில்லை;	செய்துவைத்	{ கனையே செய்து போரு கிறது;
கஞ்சன்	கமலினைவன்	தாய்	
கடியன்	கொழிவடன;	என் செய்கென் என் செய்கென்!—	

* * *—கழ ராணி பாட்டிலும் ‘இப்பிள்ளையைப்பேசுவதஞ்சுவனே’ எனப்படும் ‘உடம்புநதஞ்சுவனே’ என்றும் சொன்ன யசோதைப்பிராட்டியை நோக்கி ஆப்ச்சிகளெல்லாம் ‘நங்காய்! தாய்க்கு அடங்காதவன் ஊர்க்கு அடங்கான்’ என்னும் பழமொழி உணர்த்துத் தெரியாததன்று; நீயே இப்படி கைவிட்டாய். இனி நாக்கன் வாழும் வலையுண்டே! எங்கள் நெய்பால் தயிர் முதலானவற்றையெல்லாம் பறிகொடுப்பதேயோ எங்கள் தலைவிதி? என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய்ச் சொல்ல, அவர்களுக்கும் மதுமாற்றஞ் சொல்லிக் கண்ணபிரானையும் கருவாகப்பொடிக்கின்றான்

யசோதை. கீழிரண்டு பாசுரங்களிலும் ‘அஞ்சுவனே’ என்று தான் சொன்னது கண்டிப்பான விஷயந்தான் என்பதைத் திண்ணமாகக் காட்டவேண்டி மீண்டும் “அஞ்சுவன் சொல்லியழைத்திட நங்கைகளாள்” என்கிறாள். [நாயிரநாழி நெய்யை இத்யாதி.] நீங்கள் படுகிற கஷ்டத்தை நீங்கள் முறையிடுகிறீர்களேயன்றி நான் படுகிற கஷ்டத்தை நீங்கள் சிறிது மறிந்திருக்கிறீர்கள்; இத்திருவாய்ப் பாடியில் தபிர்பால் வெண்ணைய் முதலானவற்றைக் கொள்ளை கொள்பவன் இவனெருவனேயோ? “தன்னே ராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர் நடைபிட்டு வந்தான்” என்றும் போலே மற்றும் ஆயிரக் கணக்கான இவனது தோழப் பிள்ளைகளு முளராதலால் அவர்கள் கொள்ளை கொள்ளும் விதம் நீங்களறிபிர்போலும். அவர்களெல்லோரும் புருந்து ஆயிரநாழி நெய்யைப் பருகும்போது ஸ்வல்ப பாகமேனும் மிச்சப்படுத்தி வைக்கிறார்களோ, அது கிடையாது; நாமெல்லாரும் கம்ஸனுக்குத் தீர்வை செலுத்தவேண்டிய நாள் ஸமீபித்து விட்டதென்பது உங்கட்குத் தெரியாதோ? எட்டுநாளைக்குள் தீர்வை செலுத்தியாகவேண்டுமே; கம்ஸனே கொடியவன், சிறிதுநவகை கடந்தாலும் கொடிய தண்டனை விதித்திருவான். இந்தப் பிள்ளைகள் நெய்யையும் பாலையும் குடித்தொழிந்தால் எந்தப் பொருளை வற்று நான் தீர்வை செலுத்தத் தொலைப்பேன்? என் கையிலோ ஒற்றைக் காசுமில்லையே;—என்றிங்ஙனே யசோதைப் பிராட்டி சொல்வதைக்கேட்ட ஆய்ச்சிகள் ‘அந்தோ! இவளுடைய ஸாமர்த்தியத்தை என்ன சொல்லுவோம்!, இவள் மகன் செய்யுந் தீம்புகளைப் பரக்கச் சொல்லி நாம் முறையிட்டால் அவளை சித்திக்கமாட்டாமல் ஊர்ப் பிள்ளைகளின் மேல் வசைகூறத் தொடங்கிவிட்டாளே! என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள, அவர்களுக்கும் ஒருவாறு தருந்திபுண்டாகும்படி கண்ண பிரானே கோக்கிக் கூறுகின்றாள் ஈற்றடியை.

பிரானே! என் நெஞ்ச புண் மாறதிருக்கும்படியான சேஷ்டைகளையே செய்து வைக்கிறாயே, என்னபண்ணுவேன்! என்றாள் அப்பிறு.

ஊர்ப்பிள்ளைகள் நெய்பால் முதலியவற்றை யுண்பதற்கு உள்ளே புரும் போது பூனைபோல் அடி ஓசைபடாமல் மெத்தெனப் புரும்படியைத் தெரிவிப்பதாம் பஞ்சியமெல்லடிப் பிள்ளைகள் என்பது. [உண்டின்று] திருவாய்மொழியில் (10-2-5) “அமரர்கோன் அச்சிக்கின்று” என்ற பிரயோகத்தை யொத்ததாயிது. ஈ^{௪௪} என்னும் வடசொல் பாகமெனத் திரிந்தது.

மூன்றாமடியில் கறவு என்றது, கர: என்னும் வட சொல்லடியான தமிழ்ச் சொல் என்னலாம்; கப்பம் என்று பொருள்.

கம்ஸனுடைய ராஜதானியாகிய வடமதுரையைச் சார்ந்த விடங்களில் வாழ் பவர்கள் வருஷத்துக்கொருமுறை கம்ஸனுக்குக் கப்பங்கட்டுவது வழக்க மென்பது ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும் (5-5-2) முதலிய இடங்களிற்காணத்தக்கது. ... 10

அங்குறுந்தீமைகள் செய்வர்களோநம்பி! ஆய்மடமக்களை *

பங்கயநீர் குடைந்தாடுகின்றார்கள் பின்னேசென் றெளித்திருந்து *

அங்கவர்பூந்துகில்வாரிக்கொண்டிட்டு அரவேரிடையாரிப்ப *

மங்கைநல்லி! வந்துகொண்மினென்று யரமேறிருந்தாய்போலும்.

11

கம்பி	கண்ணபிரானே!	தீமைகள் செய்வர்களோ	தீம்புகள் செய்யத் தகுமோ?
ஆய் மடம்	இடையர்களுக்கு விதேய		
மக்களை	ரான பெண்பிள்ளைகளிடத்		
அங்ஙனம்	அப: அடியும்		
		பங்கயம் நீர்	தாமரைப்பொய்கையிலே
		குடைந்து	அவகாவித்து

ஆடுகின்றார்	{	கீராடப் போவர்களின் பின்னேபோய்	{	அரவு ஏர் இடையார்	{	அரவுபோலே துண்ணிய இடையையுடையாரான அப்பணகள்
சென்று						
ஒளித்து	{	மறைந்துகொண்டிருந்து	{	இரப்ப நல் மங்கையர்	{	(அத்துகில்களை) யாசிக்க 'அழகிய பெண்கள் ;
இருந்து						
அங்கு	{	அவ்விடத்தில்	{	வந்து	{	(நானிருக்குமிடத்திலே) வந்து
அவர்						
பூ துகில்	{	அழகிய செலைகளை	{	கொள்மின்	{	(உங்கள் துகில்களைப்) பெற் றுக்கொள்ளுங்கோள்'
வரிக் கொண்						
டிட்டு		வாடிக் கொண்டு		என்று		என்று சொல்லி
(அவ்வளவிலே)				மரம் ஏறி இருந்த தாய் போலும்		மரத்தினுச்சிமில் ஏறியிருந் தாயாமே.

* ** — தீழ்ப்பாட்டில் கண்ணபிரானைப் பொடிவதற்குச் சிறிது தொடங்கின யசோதை இது முதலாக மூன்று பாசரங்களிலே தான் கேள்விப்பட்டிருந்த சில செஷ்டிதங்களை யெடுத்துரைத்து இப்படியும் தீமை செய்யலாமோ வென்கிறார்.

ஆயிரமாதருடனே கூடிக்கலந்திருந்த கண்ணபிரான் சில காரணங்களாலே பிரிய நேர்ந்தது; அப்படி பிரிக்கபோதே தொடங்கி ஊரில் விசேஷங்களை ஆராய்ந்து வருகையில், பஞ்சலக்ஷங்குடிப் பெண்களுக்கும் தனித்தனியே ஆளிட்டு நடந்தவற்றையும் நடத்தின்றவற்றையும் நடக்கப் போகின்றவற்றையும் ஆராய்ந்தறித்து அந்த ஆய்ப்பெண்கள் பனிகீராடப் போகிறபடியை யுணர்ந்து அவர்களின் பின்னே தானும் போவதாகக் கணிசித்திருந்தான். அந்த ஆய்ச்சிகளோ வென்னில் 'கண்ணபிரானே ஸம்சலேஷம் பொறுக்க முடியாது; அதுக்குமேலே விச்சலேஷம் யஸம் மிகவும் அறஹ்யம்; ஸம்ச்சலேஷமோ விச்சலேஷபாயந்தமாயல்லது இராது! ஆனபின்பு அவனே ஸம்சலேஷித்துப் பிறகு வந்துவதறிந்த காட்டிலும் முந்துற முன்னமே விரஹதாபத்திற்குப் பரிஹாரமாக கீரிலே போய்ப்படிந்து முழுது ஆச்வஸித்திருப்போம்; அது செய்யும்போது நாமும் அவனுமாய் புன்பு குளிக் கும் பொய்கைகளில் புதுந்தால் அவர் அடுத்து வந்திடுவன்; அவன் பாயாததொரு பொய்கைதேடிப் போகவேணும்' என்று ஸங்கேதம் செய்து கொண்டு எல்லாரும் போலர்கள். கண்ணபிரான் * இந்நன்னமர மேன்மையுடையாலே அவர்களது நிழல் பற்றிக் கொண்டு போய் அவர்களுக்கு முன்னமே பொய்கைக்கரை போய்ச் சேர்ந்தான்; இவர்கள் அவர் வந்தமை யறிந்தனர். இடைப்பெண்களாகையாலே சேலகளையும் நகைகளையு மெல்லாம் களைந்து கரையிலே வைத்து விட்டு கீரிலே படிந்தார்கள்; அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றையெல்லாம் வாரியெடுத்துக் கொண்டு மிக விரைந்து குருந்த மரத்தின் மேலேறி மறைய நின்றான். பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்டவளவி; அவை காணாமையாலே துணுக்கென்று 'சம்முடன் கூட வந்தார் பிறர் ஆனமில்லையே! இவற்றை ஆகையக் கொண்டதோ? குருஷணன் கொண்டாடு? என்றிங்ஙனே கலங்கப் பல வகைகளாகச் சங்கித்து எங்கும் பருகு பருகென்று பார்த்துக்கொண்டு வாரா நிற்கக் கண்ணபிரானைக் குருந்த மரத்தின்மேற் கண்டு 'கூறைநாராய்' என்று யாசிக்க, 'நானிருக்கு மிடத் தேறவந்து கொள்ளுங்கோள்' என்று அவ்வாய்ச்சிகளைக் கண்ணபிரான் நெடும் போது சிரமப்படுத்தின வடையாறு காச்சியார்திருமொழியில் * கோழியழைப்பதன் முன்மென்னுந் திருமொழியில் விரிவாகவுள்ளது; இப்பாட்டில் அது சுருங்கக் கூறப்பட்டது.

கண்ணபிரானைச் சேறவேணும் தண்டிக்கவேணும் என்று மன்றடின இடைச் சிகட்காக யசோதைப் பிராட்டியின் வாயில் 'அங்ஙனஞ் தீமைகள் செய்வார்களோ நமரி!' என்ற வார்த்தை வந்திட்டது. இவள் சொல்லுகிற சொல்லயத்திலே மேன்மேலும்

அவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாகின்றதே யன்றி அஞ்சி கிற்பதற் குறுப்பா கின்றதில்லை. இது பற்றியே 'அஞ்ச வரப்பா ளசோதை ஆடைவிட்டிட்டிருக்கும்' என்று ஆய்ச்சிகள் வருத்திக் கூறுவது.

பங்கய நீர் = தாமரைகள் மிறைந்த நீர்விலை; தாமரைத் தடாக மென்றபடி; (பங்கஜம்—வாட்சொல்.) பங்கய நல்லி—உருபுபிரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது யசோதை தான் நேரே கண்டிலளாதலால் 'இருந்தாய் போலும்' என்றுளென்க. 11

அச்சுநீனைத்தனயில்லையிப்பிள்ளைக்கு ஆண்மையுஞ்சேவகமும் *

உச்சியிலிருத்தவளர்த்தெடுத்தேனுக்கு உரைத்திலந்தானின்றுபோய் *

பச்சிடிப்பூங்கடம்பேற்றிவிசைகொண்டு பாய்ந்துபுகு * ஆவிரவாய் *

நச்சுற்போய்கையெறுகத்தேறு பிணங்கிவந்தாய்போலும்.

12

இ பிள்ளைக்கு	இந்தப்பிள்ளைக்கு	கூ	கடம்பரத்தின்மீது
அச்சம் இல்லை	கொஞ்சமெனும்	கடம்பு	கடம்பரத்தின்மீது
ஆண்மையும்	பயமில்லை	ஏறி	ஏறி
சேவகமும்	சௌர்யமும் வீர்யமுமே யுள்	விசை கொண்டு	வேகத்துடனே
உச்சியில்	ளது;	பொய்கையில்	(காளியநாகக்கிடந்த) பொய்
முத்தி	உச்சிமோந்து	பாய்ந்து புகு	கையிலே குதித்து.
வளர்த்து	வளர்த்தெடுத்த தாயாகிய	ஆயிரம் வாய்	ஆயிரம்வாயாலும்
எடுத்தே	எனக்கும்	நஞ்சு அழல்	விஷத்தைக் கக்குகின்ற
னுக்கு	தான் உரைத்	நாகத்தினோடு	(அந்தக்காளிய) நா
தான் உரைத்	தான் சொல்லாதவனும்	பிணங்கி	போர் செய்து
தின்	இன்று போய்	நீ வந்தாய்	நீ வந்தாயாமே.
இன்று போய்	இன்று வெளியிற்போய்	போலும்	
பச்சிடி	பசுமையான இலை களை		
	யுடைத்தாய்		

***—ஒருநாள் கண்ணபிரான் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ் சரியாத வழியே போகத் தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநா நதியில் ஓர் மடுவிலிருந்து கொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கியினர் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநாஹுமாம்படி செய்த காளியனென்னும் கொடிய ஐந்தலை நாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அனுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்' என்ன, அதைக்கேட்ட கண்ண பிரான் உடனே அந்தக் காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளம் கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பரத்தின் மேலேறி அம் மடுவிற்கு குதித்து, கொடிய அநாகத்தின் படங்களின் மேலேறித் துவைத்து நரத் தனஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்கின னென்ற வரலாற்றைக் கேள்விப்பட்ட யசோதை 'அந்தோ! சிறிதும் அச்சமில்லாமல் இப்படியுஞ் செய்யலாமோ' என் னிறுள். இப்பாட்டில் முன்னடிகள் யசோதை தன்னில்தான் சொல்லிக்கொள்வன; அன்றி ஆய்ச்சிகளை நோக்கிச் சொல்லுவனவுமாம்; பின்னடிகள் கண்ணபிரானை நோக்கிச் சொல்லுவன.

இப்பிள்ளைக்கு ஆண்மையும் சேவகமும் உள்ளனவேயன்றி இளமைக்கு உரிய அச்சம் சிறிதுமில்லை; எவ்வளவோ அன்பாக இவனை உச்சிமோந்து வளர்ப் பவளான என்னிடத்திலும் ஒருவார்த்தை சொல்லாமே போய்விட்டானென்கிறுள். "ஏகதா து விநா ராமம் க்ருஷ்ணே ப்ருந்தா வநம் யயௌ,.....ஹ்ரதம் காளிய நாகஸ்ய ததர்சாதி விபீஷணம்" யத்னிச்சிலைவாவோபி காளியபுவே கோலாஹ

லாயாபவத்” இத்யாதிப்படியே பலராமனைத் துணைகொள்ளாமற்போனதோடு தன்னோடு ஒருவார்த்தை சொல்லாமற்போனதும் யசோதைக்கு வருத்தமாயிற் றென்க.

பச்சிலைப்பூங்கடம்பேறி—ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் காளியன் கிடந்த பொய்கை யைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து “விஷாக்கிநா ப்ரஸரகா தகத்திரமலீருஹம்” என்றபடியே அக்கடம்பமரம் காளியனுடைய விஷாக்கிநிஸில் கொளுத்தப்பட்டு இல் பூ காய் கனி முதலியவை யொன்றுமின்றி டொட்டை மரமாக இருந்தாலும் கண்ணபிரான் அதன்மேலேறும்போது அவனுடைய திருவடி ஸம்பந்தமுண்டான மாத்திரத்தினால், * பச்சிலைப் பூங்கடம்பாயிற்று என்று ஆசாரியர்கள் கிர்வ ஹிக்கும்படி, பசுமை+இலை, பச்சிலை.

[ஆயிரவாய் நாத்திநேடு.] காளியனைச் சில விடங்களில் ஐந்தலை நாகமென்று சொல்லியிருக்க ஆயிரவாய் நாகமென்றதென்? எனில்; பயங்கரத்வம் தோற்றுதற் காகவா மத்தனை,

தினைத்தனை = தினையென்பது ஒரு மிகச்சிறிய தானியம்; அதிக அற்பமான அளவுக்கு அதனை உவமை கூறுவார்கள் கவிகள்; கிஞ்சித்தும் என்றபடி “தினையாஞ் சி, நிதளவும்” என்ற பெரிய திருவந்தாதியுங் காண்க. ... 12

தம்பரமல்லவாண்மைகளைத் தவியேநின்றதாட்செய்வரோ?

எம்பெருமான்! உன்னைப்பெற்ற வயிறுடையேன் இனியானென்செய்கேன்?

அம்பரமேழு மதிருமிடஞால் அங்கனற்செய்கனுடை *

வம்பவிற்கானத்து மால்விடையோடு பிணங்கி வந்தாய்போலும்.

13

எம்பெருமான்	{	என்னுடைய கண்ண வம்பு அழிவு	{	பரிமளம் வீசுகின்ற அச்
		பிராணே		சோலையிடத்திலே,
தம்பரம்	{	தம் பருவத்தினாலல்லாத		
அல்லவா		பெளருஷங்களை		
ஆண்மைகளை		அம்பரம் ஏழும்		மேலுலகங்களெல்லாம் அதி
தனியே நின்று		அதிகும் இடி		ருமபடியான கனத்த குலை
நாம செய்வரோ	{	தனிமையா யிருந்து செய்		யும்
		யத் தகுமோ?		
உயர்னை பெற்ற	{	(தனியே அதிமாயுட்கா?		நெருப்புப்போலே சிவந்த
வயிறு உடை		யங்களைச் செய்கிற) உன்		கண்களையு முடையன
யென	{	னைப் பெறும்படி யான		வான
		வயிறு படைத்தவனா		
யான் இவ்வி என்	{	னென்;		
செய்கேன்		மால் விடை		கரிய எருதுகளோடே
		யோடு		
	{	உன்னைப் பெற்ற பின்பு நான்		
		என்ன செய்யவல்லேன்?		
		நீ பிணங்கி வந்		
		தாய் போலும்		நீ டோர் செய்து வந்தாயாமே.

***—இதுவும் யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நோக்கிக் கூறும் பாசரம். கண்ணனை நலியக் கருதின கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு மிகவும் பயங்கரமான ரிஷ பத்தின் உருக்கொண்ட அரிஷ்டாஸுரன் திருவாய்ப்பாடியிற் புழுந்து கோகிரை யையும் கண்ணுளையும் கோவலையும் பலவாறாக நலியத் தொடங்க, அடியார் தயார்த்தைப் பொறுக்கமாட்டாத கண்ணபிரான் அக்காளையின்மேற் கடுங்கோபங் கொண்டு அதன் இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்துச் சிறிது தூரம் நெட்டிக் கொண்டு போய்க் கீழி விழும்படி தள்ளி மீதேறி மிதித்து நின்று அவ்விரண்டு கொம்புகளையும் வேருடன் பறித்து அவைகளையே வஹ்ராயுதமாக இரண்டு திருக் கைகளால் லக் தாங்கி உறுதியாகப் பிடித்துப் பின்பாய்ச்சல்கொண்டு கறுகிறென்று சுழற்றி முன் பாய்ந்துவந்து மோதி யடித்து உதைத்தார்; அவ்வளவில் அவ்வசுரன்

மூச்சினம் வாயினும் உதிரத்தைக் கக்கிக்கொண்டும் கடுகிடுன்று நடுங்கி உதைத்துக் கொண்டும் பிராண பயமடைந்து மூத்திரபுரிஷங்கள் செய்துகொண்டும் ஒருதரங்கதறி ஓரிரைச்சலிட்டு உயிரைத் துறந்தானென்ற ஒரு வரலாறு உண்டு; (இவ்வகையன் பெயர் அரிஷ்டனேய் யென்றும் வழங்கும்.) இப்பாட்டிற் கூறுவது இவ்வரலாறு ஆகவுமாம்; அன்றியே; ஸ்தா விவாஹத்திற்கு வில் முரியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்தது போல நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமணத்திற்கு எருது முரியைப் பந்தயமாக வைத்திருந்ததால் அப்படியே கண்ணபிரான் எருதுக ளேழையும் வலியடக்கினென்ற வரலாறு ஆகவுமாம்.

கண்ணனுடைய தீம்புகளைச் சொல்லி முறைபிடுகின்ற ஆய்ச்சிகளை ஒருவாறு த்ருப்தி செய்விக்க முன்னடிகள் அமைந்தன; உன்னுடைய பருவத்துக்கும் சக்திக்கும் ஈடல்லாத காரியத்தை நீ செய்வதே பிசகு; அதிலும் பலராமனேந் கூட வந்தது செய்தாலாவது கண்ணெச்சில் படாதிருக்கும்; அஸஹாயனாய் நின்று செய்யத் தகுமோ? இனிச் சொல்லி என்? இப்படிப்பட்ட உன்னை இந்த வயிற்றில் சுமந்து பெற்றுவிட்டேன்; இனி நான் என்ன செய்யக்கூடுமென் கிறுள்.

தம்பரமூலன் = பா: என்னும் வடசொல் பா'மெனத் திரிந்தது. தன்னால் தாக்க மடியாதவற்றை என்றபடி. ஆண்மைநன்—ஆண் புலியென்பதைக் காட்டக்கூடிய வீரச்செயல்கள். அம்பர் - வடசொல். 13

அன்னநடைமடவாய்ச்சி வயிறுடித்தஞ்ச அருவரைபோல் *
மன்றுகநங்குன்றிருபுரி வவ்வியமைந்தனை பாகடல்நீழ் *
கன்னிநன்மரநிள் மங்கையர்காவலன் காமநீர்க்கல்கன்றி *
இன்னிசையாலை கவிநேருவல்லவர்க்கு ஏதுமிடில்லையே.

14

அன்னம நடை	அன்னத்தின் நடைபோன்ற	மா கடல் சூழ்	பெரிய கடலாலே சூழப்பட்டு
	நடையையும்	கன்னி நல் மா	ஸ்திரமாய் விலகாணமான
	மடமைக் குணத்தையு	மதிள்	டெரிய திருமதிள்களை
	முடையளவான		யுடைத்தான
ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டியானவள்	மங்கையர்	{ திருமங்கையாட்டில் உள்ள
வயிறு	{ வயிற்றிலேமோதிக்கொண்டு	கரவலன்	{ வர்கட்கு
அடித்து	{ டய்பட்டுப்படியாக		{ பரிபாலகராய்
அஞ்ச	{ பெரிய மலைபோலப் பேராத்த	காமரு சீர்	{ விரும்பத்தக்க திருக்குணங்
அரு வரை	{ நின்ற	கல்கொண்ட	{ களை யுடையரான
போல் மன்னு	{ (சுவலயாபீட மென்கிற) கரிய	இன் இசை	{ ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
கரு களிறு	{ யானையினுடைய	மாலைகள் ஈர்	{ மதுரமரான இசையையுடைய
ஆர் உயிர்	அருமையான உயிரை	எழும்	{ சொல்லாமையான இப்பதி
வவ்விய	கவர்ந்த	வல்லவர்க்கு	{ றான்குபாசுரங்களையும்
மைந்தனை	{ மிடுக்கனான கண்ணபிரான்	இடர் ஏதும்	{ ஓதவல்லவர்களுக்கு
	விஷயமாக,	இல்லை	{ துன்பமொன்றுமில்லை
			யாகும்.

* * *—எருதோடு பொருத்திலுங் காட்டில் யானையோடு பொருத்தது மிகவும் பயங்கரமான வீரச் செயலாதலால் யசோதைப்பிராட்டி அதனையுஞ் சொல்லி வயிறெறிந்தது இந்த மிகமனப் பாசுரத்தில் ஒருவாறு தோற்றுவிலக்கப்படுகின்றது. வில்விழா வென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்ளலால் மதுரைக்கு வரவழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் அவனது அரண்மனை வாயிலிற் புரும்போது தன்னைக் கொல்லு மாறு அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த சுவலயாபீடமென்னும் மத (யானை சேறிவர, கண்ணபிரான் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்ற்விருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு

அடித்து அவ் யானையையும் யானைப் பாகளையும் உயிர் தொலைத்த வரலாறு அறிக. 'தன்னைப் பேணாதே இப்படியும் ஒரு வீரச்செயல் செய்யலாமோ' என்று யசோதைப்பிராட்டி வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டு வருந்தும்படியாக மலைபோன்ற மத யானையைப் பொருது உயிர் தொலைத்திட்ட கண்ணபிரான் விஷயமாகத் திருமங்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பதினான்கு பாசுரங்களையும் கற்று வல்லவர்கட்குத் துன்பம் சிறிதுமில்லையாகும். யசோதைப்பிராட்டியைப் போலே அதுபவத்திற் குறைய நில்லாதே இன்பமே அதிகரிக்கப் பெறுவர் என்றவாறு. ... 14

அடிவாழ்:—மானம், காலை, தெள்ளி, மை, தந்தை, மண், ஆயிரம், தோய், ஈடு, நச்சுவன், அங்குளம், அச்சம், தம்பரம், அன்ன, காதில்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி—காதிற்கடிப்பிட்டிடு.

2 நையவதாரிதை:—கண்ணபிரானுடைய சிறுச் சேவகங்களைச் சொல்லி அவர் தாற்றுவாருடைய பாசுரத்தாலும், அவனை நியமிப்பவளான யசோதைப் பிராட்டியின் பாசுரத்தாலும் பேசி நின்றது, கீழ்த்திருமொழி. புணர்ந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாதாருடைய ஊடல் திறத்தைப் பேசியதுபனிப்பது இத்திருமொழி.

கண்ணபிரான் ஒரு ஆய்ப் பெண்ணோடே புணர்ந்து பிரிந்தானாய், பிரியும் போது 'மீண்டும் இன்னபோதிலே வருகிறேன்' என்று ஒரு ஸமயங் குறிப்பிட்டு வைத்து அந்த ஸமயத்தில் அங்குவந்து சேரமுடியாதபடி வேறொரு ஆய்ச்சியோடே போது போக்கிவிட்டுக் காலங்கடந்து வந்து சேர்ந்தவாறே, நெடும போதே பிடித்து இவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவ்வாய்ச்சி ப்ரணய ரோஷம் தலையெடுக்கப் பெற்று 'ஸ்வாமி! எங்கு எழுந்தருளிற்று? ஏதுக்கு எழுந்தருளிற்று? தேவ ரீர்க்குத் தகுதியான தேவிமார்கள் பலரிருக்க அவர்களைவிட்டு இங்கு ஏது காரியம்?' என்றாற்போலே சில ஊடற் பாசுரங்களைச் சொல்லி அவனுக்கு முகக்கொடாதே இகழ்ந்தவிதம் ப்ரணயதாரையின் மேலெல்லையாதலால் அங்கனை அதுபவிக்க வேணுமென்று விரும்பிய ஆழ்வார், பெருமான் திருமொழியிலே * ஏர் மலர்ப் பூங் குழலென்னுந் திருமொழியிலே ஸ்ரீ குலசேகராழ்வார் அதுபவித்தாற் போலவும், திருவாய்மொழியிலே * மின்னிலை மடவார்களென்னுந் திருவாய்மொழியிலே நம் மாழ்வார் அதுபவித்தாற்போலவும் அவ்வாய்ச்சிகளின் பாவனை முதிர்ந்து அதுபவித்துப் பேசுகிறார் இத்திருமொழியில் ... * ... *

காதிற்கடிப்பிட்டுக்கவிங்கமுடுத்து * தாதுநல்லநண்ணத்துழாய் கோடணிந்து *

போதுமறிந்துப்புறமேவந்துநின்றி * ஏதுக்கீதுவேன்? இதுவேன் இதுவேனே? 1

காதில்	(பெரியவரே !)	அணிந்து	} அணிந்து கொண்டும்
கடிப்பு	காதிலே	கொடு	
இட்டு	குண்டலத்தை	புறமே	} கதவின் புறமாக
கவிங்கம்	அணிந்துகொண்டும்	போதுமறித்து	
உடுத்து	{ திருப்பரியட்டத்தைச்சாத்திக்	வந்து	} காடா தாமதமாக வந்து
தாது கல்ல	{ கொண்டும்	ஏதுக்கு நின்	
தண் ஆம்	{ தாதுக கையுடைத்தாய்	றீர்	} ஏன் நிற்கின்றிர் ;
துழாய்	{ கல்ல குளிர்ந்த அழகிய		
	{ திருத்துழாய் மாலையை		என்? இது என்?—

* * *—[நாதல் கடிப்பிட்டு.] கண்ணபிரானே இளம்பிராயத்திலே யசோதை யானவன் “கேசவநம்பி! உன்னைக் காதுகுத்த ஆயப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார் அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன்” “மசர்க்குழை கொண்டு வைத்தேன், வெய்யவே காதிற் திரியையிடுவன் நீ வெண்டியதெல்லார் தருவன்” “இக் கடிப்பிட்டால் இனிய பலாப்பழம் தந்து, சுண்ணந்தண்ணிமுலை யுண்ணத் தருவன் நான் சொத்தம்பிரானிங்கே வாராய்” என்றிப்படி பலவகையாக நல் வார்த்தைகள் சொல்லிக் காது குத்திக் கடிப்பிட அழைக்கச் செய்தேயும் இளமைக்குரிய துரு துருக்கைத்தனத்தினால் தாய்கையில் பிடிக்கொடாதே காது குத்தப் பெறுதேயிருந் திட்டு, பின்பு பருவம் விரம்பி விளையாடப் புகுந்தவாறே பெண்களெல்லாரும் காதைக் கண்டு ‘விரிகாழ்கியார்’ என்றும் ‘சுணைகாழ்கியார்’ என்றும் பரிஹாஸம் பண்ணத் தொடங்கவே அது பொறுக்கமாட்டாமல் காது குத்திக் கடிப்பிட்டுவரத் தொடங்கினென்று விநோதமாக அருளிச் செய்வது காண்க.

[கலிங்கமுடுத்து] பத்துப் பாட்டில் சிறுபாணற்றுப் படையில் (85) “வானம் வாய்த்த வளமலைக்கவா அற் கானமஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய” என்ற விடத் திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையிடுமிடத்து, (கலிங்கம் நல்கிய—) “போர்வையைக் கொடுத்த” என்றுரைத்தனராதலால் இங்குக் கலிங்கமென்றதற்குப் போர்வை யென்று பொருள் கொள்ளலாம். பிறர்க்குத் தெரியாமலிருத்தற் பொருட்டுப் போர்வை போர்த்து நுகர்தலுக்கு வந்தனன் போலும். கலிங்கமாவது கறுப்புத் திருப் பரிவட்ட மென்பர் ஒரு அரும்பதவுரைகாரர். மேற்பாட்டில் ‘துவாஸையுடுத்து’ என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளா நின்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை—“முற்பட உடுத்ததுக்கு ஈடுபடாமையாலே அதுக்குமேலே ஒரு சிவப்பு நிறப்புடவையைச் சிமிழ்த்துக்கொண்டு வந்தானாயிற்று” என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கையாலே இங்குக் கலிங்கமென்றது கறுப்பு வஸ்திரத்தை யென்னலாம்.

[நாதுநல்ல தண்ணந்துழாய்கொடு வனிந்து] பரிமளத்தையும் செவ்வியையும் குளிர்ந் தியையும் முடைத்தான திருத்துழாய் மாலையிலே அனைவரும் ஈடுபடக் கண்டவனாகையாலே அதனை அணிந்துகொண்டு வந்தானாயிற்று. பரணய ரோஷம் சீக்கிக் கடுக அனைத்துக்கொள்வனென்னும் விருப்பத்தாலே இங்ஙனே சில அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தானாயிற்று.

இவன்றான் காலதாமதஞ் செய்து வந்தானாகையாலே “த்ருட யுகாயதெ த்வாம பச்சதாம்” என்றும் “ஒரு பகலாயிர மூழியாலோ” என்றும் சொல்லும் படியாக விருக்கிற அவ்வாய்ச்சி ஆதரித்து முகங்கொடுத்து வார்த்தை சொல்ல மாட்டிற்றிலன்; அதுவே வேறுதவாக இவனும் விரைந்து செல்ல மாட்டாதே கதவின் புறமே கவிழ்தலையிட்டு நிற்கவேண்டியவனுயினன்; அந்த நிலைமையைக் கண்டு ஆய்ச்சி “போதாமறித்தது புறமே வந்து நின்றிர் ஏதுக் கிதுவென் “இது வென் இதுவென்னோ”? என்கிறான்.

‘காதிற் கடிப்பு இட்டுக்கொண்டு வரவேண்டுகையாலும் அரையில் கலிங்க முடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுகையாலும் நல்ல தண்ணந்துழாய் அணிந்துகொண்டு வரவேண்டுகையாலும் இவற்றுக்காகத் தாமதமாயிற்றேயன்றி உன்னை யொழிய வேறொருத்திடத்தே போயிருந்தேனாய்த் தாமதித்து வந்தேனல்லேன்’ என்று கண்ணபிரான் ஸூசிப்பிக்க இதுவென்? இது வென்? இது வென்? என்கிறான்; அதாவது—[இதுவேன்?] வெறுங்காதே பரம போக்யமாயிருக்கக் காதினே கடிப்பிடுவானேன்? [இதுவேன்?] பூணித் தொழுவினிற்புக்குப் பழுதியினிற் பொன்மேனியைக் காண்ப் பெரித முகப்பார் நாங்களாயிருக்கக் கலிங்க முடுத்து அத்திருமேனியழகை மறைப்பானேன்? [இதுவேன்?] ‘ஸர்வகந்த’ என்றற்படியே திருமேனி தானே பரிமள ப்ரகரமாயிருக்கத் திருத்துழாய்ப் பரிமளம் ஏறிடுவானேன்? இருந்த

படியே உதக்கிற எங்களுக்காக அலங்கரித்து வரவேண்டுமோ? என்கை. [ஏதுக்கிது?] கொடும் பசிவேளையிற் கிடையாத சோறு ஏதுக்கு? உம்மழகை நீரே கண்டு கொண்டு உம்முடம்பையும் நீரே தொட்டுக்கொண்டு நீரே மோந்து கொண்டு நீரே கட்டிக்கொண்டு நீரே மகிழ்த்திரும்; எங்களுக்கேதுக்கு? வேண்டா வேண்டா என்று கதவடைக்கின்றான் போலும். ... 1

துவராடையுநித்தோருசெண்டுநிழப்பி * கவராகமுத்துக் கவிச்சுக்கட்டி *

கவராகத்தவின் புறமேவந்துநின்றி * இவரார்? இதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்னோ 2

துவா ஆடை	{ சிவப்புநிறமான திருப்பரி	கவி கச்சு	{ வலிய கச்சுப்பட்டையை
உடுத்து	{ யட்டத்தை	கட்டி	{ (இடுப்பில்)கட்டிக்கொண்டு
ஒரு சென்றி	{ சா 'கொண்டு	சுவர் ஆர் கத	{ சுவரோடு சார்ந்த கதவின்
சிவப்பி	{ ஒரு செண்டையும் (கையால்)	வின் புறமே	{ புறமாக
கவர் ஆக	{ கிவப்பிக்கொண்டு	வந்து நின்றிர்	{ வந்து நிற்கின்றிர் ;
முடித்து	{ (திருக்குழலை) வாரிமுடித்து,	இவர் ஆர்	{ இப்படி நிற்கிற இவர் ஆர்
		இது என்? இது என்? இது என்?—.	

* * *. கீழ்ப்பாட்டில் கவிங்க முறித்து வந்தமை கூறப்பட்டது; இப்பாட்டில் துவராடை யுறித்தமை கூறப்படுகின்றது; கண்ணபிரான் வரும்போதே துவராடையையும் சுருட்டியுதிக்கிக்கொண்டு வந்தான் போலும்; கவிங்க முறித்து வந்ததற்கு இவன் ஈடுபடக் காணாமையாலே துவராடையை யுறித்துக் காட்டுவோம், அதிலாகிலும் ஈடுபடுகிறாரோ பார்ப்போம் என்றெண்ணித் துவராடையை உறித்துக் கொண்டானாயிற்று. [ஒரு சென்றி சிவப்பி.] கையிலே ஒரு பூஞ்செண்டைச் சிலுப்பிக்கொண்டு வந்தானாயிற்று. சிலுப்புதல்—அசைத்தல். [கவர் ஆகமுடித்து.] கவர்—இரண்டாகப் பிரிகை; எனவே, குழலை வாரி முடித்து என்றதாயிற்று. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வயாக்கியானத்தில் "மயிரைப் புதுந் முடித்து" என்றதில் 'புதுந்' என்றது அச்சப்பிழை: 'புதுந்' எனத்திருத்தது. பகுத்தல்—அலக்கலாக வராதல். [கவிச்சுக்கட்டி.] மிகப்பெரிய ஆற்றை வெள்ளத்தில் ஓடவாரைப்போலே குழலையாரி முடித்துக் கொண்டும் வலிய கச்சுப்பட்டையை அரைமலே இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டும் இவ்வு போகஸ்தோ தஸ்ஸிலே அவகாவிக்க வந்தான் போலும்.

வந்தவன் ஆய்ச்சிமினுவைய முகக்குறியைக் கண்டவாறே தைரியமாக உள் ளுப் புகமாட்டாமல் சுவரார்ந்த கதவுக்குப் புறம்பே நின்றானாயிற்று; அதைத் தானறிந்தமை சொல்லுகிறான் கவராகத்தவின் புறமே வந்து நின்றி என்று. கண்ணபிரான் அந்த வார்த்தையையே அவகாசமாகப் பற்றிக்கொண்டு அணுகிச் சென்று மடிபிடிக்கப் புதுந்தான்; புதுவே இவரார்? இதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்னோ? என்கிறான். ... 2

கருங்கொடியென்றடையி! தவிப்பாதி! * உருளச்சுடரது உறக்கில் நிமிர்த்தி *

மருளக்கொடியாவந்திவ்வுருத்தி * இருளத்திதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்னோ? 3

கருளான்	{ கருடனாக	நிமிர்த்திர்	{ திருவடியைத் தூக்கிவைவே!
கொடி ஒன்று	{ ஒருதவலுத்தை யுடையவரே!	இருளத்து	{ இவ்விராப்போதிலே
உடையிர்	{ அக்கருடனை நடத்துவதில்	மருள	{ (பெண்கள்) மோலிக்கும்படி
தனி டாசிர்	{ ஒப் ற்பவரே!	பாடிக்கொடு	{ யாக
உறக்கில்	{ தூங்கும்பொது	வந்து	{ இசைபாடிக்கொண்டு வந்து
சுடம அது	{ (ஆஸ்திரா) வலேசிக்கப்	லீலம் புருந	{ வீட்டினுள் வந்து சேர்ந்திர்;
உருள	{ டட்ட) வண்டியானது	தீர்	
	உருமாய்ந்துபோய் படி		இது என் இது என் இது என்?—.

* * *—நீர் மிகப் பெரியீர்; பெரிய திருவடிமைக் கொடியாக வுடையீர்; அவனை ஏறி நடத்துவதில் அஸாதாரணமான வல்லமையுடையீர்; உறங்கும்போது அஸுராவிக்ஷமமான சகடம் மேலே விழ, பாவுக்கழுவிற் பாவனையிலே நிமிர்த்த திருவடியிலே அதனைப் பொடிப்படுத்தினீர்; இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் வாய்ந்த வுமக்கு எங்கள் லக்கியமோ? இப்படி எங்களைக் குழைச்சரக்காக கினைத்து உபேகித்தீர் நீர் எங்களை நெஞ்சிலும் இட்டெண்ணுதே யிருந்துவிட லாகாதோ? பெண்பிறந்தாரெல்லாரும் நஞ்சுண்டாடையப் போலே மோலிக்கும்படியாகப்பண்ணை நுணுங்கிக்கொண்டு அபர ராதிரியிலே இங்கு வந்து புதுத்தீரே, இது ஏதுக்கு? போம், போம் என்கிறார்.

கருளன் X கொடி, கருளன்கொடி, கருட: என்னும் வடசொல் கருள னெனத் திரிந்தது. மூன்றாமடியில், ‘மருளைக்கொடுபாடி’ என்றபாடம் மறுக்கத் தக்கது; மருள—வினையெச்சம். கொடுபாடி—பாடிக்கொடு. கொடு=கொண்டு என்பதன் சிதைவு. 3

நாமம்பலவுழடை நாரணநம்பி! * தாமத்துநாபம்மிக நாரிநின்றிர் *

காமனென்பாடிவந்தல்லம்புநந்தி * எமத்திறுவென்? இதுவென்? இதுவென்றோ? 4

நாமம் பலவும் உடை	{	பலபய்திருநாமங்களையுடைய	இடுகின்றிர்	அணிந்துகொண்டிருப்பவரே!
நாரணநம்பி		பரிமாராயணமுடந்ததியே!	காமன் என	மன்மதன்போல
மிகநாறு	{	மிகவும் பரிமளித்துக்கொண்	பாடிவந்து	பாடிக்கொண்டுவந்து
துளடம் தாமம்		டிருக்கி	எமத்து	இரப்பாரூதில்
		திருத்துழாய்மாயை	இல்லம்புருந்திர்	விட்டினுள்புருந்திர்;
			இதுஎன்	இதுஎன் இதுஎன்?—

* * *—“நாமம் பலவுழடை” என்பதற்கு * விச்வம் விஷ்ணுர் வஷ்ட்கார: என்று தொடங்கி ஒதப்படுகிற ஸ்ஹஸ்தர நாமங்களை யுடையவர் என்பதாக இங்குப் பொருளன்று; இங்குப் பெரியவாச்சாண்டிள்ளை யருளிச்செய்வது காரணம்;—“இன்னுளுக்கு அடியான் இன்னுளுக்கு அடியான் என்று நீர் படைத்த பேர்களுக்கு எல்லையுண்டோ? சொல்லவெனுமோ? நீர் ஊர்ப் பொதுவல்லீரோ? நீர் கிரபேகிதரல்லீரோ?” என்று.

நாச்சியார் திருமொழியில் (4—11.) “நீடு கின்ற நிறைபுகழாச்சியர்” என்ற விடத்திற்கு எம்பார் அருளிச்செய்யும் ரசோத்திகளை இங்கு அதுஸந்திக்கவேணும். அநாவது—‘நிறைபுகழாச்சியர்’ என்பதற்கு ஸாமான்யமாகச் சிலர் என்ன பொருளுரைப்பவரென்றால், நம்மைப்போலே * உண்டியே உடைமே உகத்தோடித் திரிந்து பழுதே பலபகலும் போக்காமல் முச்சத்தியும் பகவத்விய்ய சித்தனையெய்யப் போது போக்குகிறார்கள் ஆய்ச்சிகள் என்ற காரணத்தினால் அவர்கட்குப் புகழ் நிறைந்திருக்குமென்று சொல்லுவார்களாம்; எம்பார் அருளிச் செய்யும் விசேஷார்த்தம் இதுவன்று; “ஆய்ச்சியர்க்கு நிறைபுகழாவது க்ருஷ்ணனை இன்னான் நாலுபட்டினி கொண்டான், இன்னான் பத்துப் பட்டினி கொண்டான் என்னும் புகழ்காணும்” என்பாராம் எம்பார். இதன்கருத்து என்னென்னில்; “கூர் மழை போல் பனிக்கு ஊதலெய்திக் கூசி நடுங்கி யமுனையாற்றில், வார்மணற் குன்றில் புலர கின்றோன் வாசதேவாவுன் வரவு பார்த்தே” என்னும்படியே கண்ணபிரானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள் தனித்தனியே பல மாதர்; இவ்வே வென்னில் இப்படி பலபேர்களை எதிர்பார்த்திருக்கும்படிசெய்து விட்டுத் தன் மனத்துக்கினியாளான ஒருத்தியோடே கலந்திருந்து போது போக்குவன்; அப்போது, எதிர்பார்த்திருந்த மாதர்கள் “இன்னமென்கையகத்திற்கு ஒருநாள் வருதியெல் என்சினம் தீர்வன் நானே” என்கிறபடியே “இனி அந்தக் கண்ணன் இங்கேற வருவானில் முகங்கொடுத்து ஒருவார்த்தையும் சொல்லக் கடவோ

மல்லோம்' என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு அளவற்ற ரோஷத்துடனிருப்பர் கள்: பிறகு தனக்கு ஒழிக்கபோது ஒருநாள் கண்ணபிரான் அளவுகடந்த அன்பு பூண்டவன்போல ஆடிப் பாடிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே வந்து நிற்பன்; அப் போது அவர்கள் தாங்கள் முன்பு செய்துகொண்ட ஸங்கல்பத்தின்படியே முகக் கொடாமலே யிருப்பார்கள்; அப்போது இவன் கண்ணீர் விட்டுமூவதும் காலிங் கும்பிடுவதும் ஊனுழறக்கமுயில்லாமல் பலநாட்களளவும் அவர்கள் வீட்டை விட்டுப் பேராமல் இடைகழித் திண்ணையிலே கிடந்து படுவன்; இப்படி நாலுநாள் பட்டினி கிடந்தபிறகு ஒருத்தி மனமிரங்கி முகக் கொடுப்பன்; மற்றொருத்தி அவ் வளவிலும் மறம் மாறாதே இவன் எட்டுநாள் பட்டினிகிடந்த பின்பு முகக் கொடுப் பன். மற்றுமொருத்தி அவ்வளவிலும் ஊடல் தீராதே இவன் பத்துநாள் பட்டினி கிடந்த பின்பு முகக் கொடுப்பன். இங்ஙனே பல பலநாள் பட்டினிகிடந்தாகிலும் அவ்வாய்ச்சிகள் பக்கவிலே இவன் முகம்பெற நினைப்பது அவர்களிடத்துள்ள தேறுதலும் ஆதம்முணம் முதலியவற்றாலான வைலகஷ்ணயத்தைப்பற்றி யென்க. இதனால் அவர்களுடைய புகழ் வீறுபெறு மென்பதாம். இப்படி பல பல ஆய்ச்சி களிடத்திலே பட்டினி கிடந்து முகம் பெறுவனும் கண்ணபிரான். ஆகவே, தனித் தனி இன்னாளுக்கடியான் இன்னாளுக்கடியானென்று இவன்படைத்த திருநாமங் கள் பல பலவாயின; அதைச் சொல்லுகிறது நாம் பலமுருட என்று.

தாமத்துநபம் மிகநாநிடுகின்றீர் = விரஹதாபம் பொறுக்கமாட்டாமல் நீர் ஊன ஸம்ச்சேஷிக்க வருகிறீராகில் விரஹாக்கியாலே துன்பமாலே கருகிப்போயிருக்க வேணுமே? இப்படி பரிமளிச்சப் பரணத்தியுண்டோ? என்பதாகக் கருத்துக் காண்க.

ஏமத்து இதுவென்? = ஏமம் என்று இரவுக்கும் பெயர்; காவலுக்கும் பெயர்; இரண்டு பொருளும் இங்குக்கொள்ளத் தகுவனவே. கடடுங் காவலுமான இடத் திலே ஏதுக்கு வந்து சொந்தீர்; இரவிலே நீர்தேடிப் போகவேண்டிய இடம் வேறு யிருக்க ஏதுக்கு வந்தீர்?

சுற்றுங் குழல்நாழ்ச்சிகையனைந்து * மற்றுப்பலமரணிபொன் கொணிந்து *

முற்றம்பு துத்துறுவல் செய்துநின்றீர் * எற்றுக்கிதுவென்? இதுவென்? இதுவென்றே? 5

குழல்	திருக்குழல்களானவை	அணிந்துகொடு	சாத்திக்கொண்டும்
சுற்றுங்	பிடரியைச்சுற்றியும்	முற்றம்	{ (எங்கள்விட்டு) முற்றத்திலே
தாழ்	தாழ்ந்தலையப்பெற்று	புகுந்து	{ வந்து சேர்ந்து
சரிகை	உடைவாலை	முறுவல்செய்து	புன்சிரிப்புச் சிரித்து
அணைத்து	தரித்துக்கொண்டும்	எற்றுக்கு நின்	{ ஏதுக்காக நிற்கிறீர்?
மற்றும் பல	மற்றும் பலவகைப்பட்ட	நா	
மாமணி	சிறந்தரத்து பரணங்களையும்		
பொன்	சொத்து பரணங்களையும்		

இதுஎன் இதுஎன் இது என்?

* * * - இரண்டாம்பாட்டில் "கவராக முடித்து" என்றபடியே மயிர் முடித்து வந்ததில் ஈடுபடக் காணாமையாலே "களிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ் பூங் குழல்கள் தடந்தோள்மேல், மினிரகின்று விளையாட" என்றற்போலே குழல்களைத் தோள்களிலே தாழவிட்டான்; அதைக்கண்டு சொல்லுகிறார் 'சுற்றுங் குழல்நாழ்' என்று. [சரிவகையனைந்து] இப்பிலே அழகுக் குடலாகச் (சொருகும் கத்திக்குச் சரிகை யென்று பெயர்; சரிகா என்ற வடசொல் விகாரம்; அதை யணிந்து கொண்டு வந்தானாயிற்று. இங்கே வியாக்கியமான வாக்கியங் காண்மின்; - "சரிவகையனைந்து" உகப்பார்க்கும் உகவாதார்க்கும் கருவி ஒன்றாயிற்று; சத்ருக்களை இருதுண்டமாக விட்டு முடிக்கும்; அதுகூலரை அழகாலே கொல்லும்."

[மற்றும் பல இத்யாதி.] பலவகைப்பட்ட ரத்நபூஷணங்களையும் பொன்னு பரணங்களையும் சாத்திக்கொண்டு வந்தீர்; காலைக் கடந்து வந்தீராகையாலே

உள்ளே வரமாட்டாமையாலே முற்றத்தளவிலே நின்று 'புன்முறுவல் செய்து பார்ப்போம், இவன் அதுராகம்தோற்ற இருந்தாளாகில் உள்ளே புகுவோம்; தோஷத்தோற்ற இருந்தாளாகில் சற்று நிகாணிப்போம்' என்று கருதிப் புன் முறுவல் செய்து நிற்கிறீர்? ஏதுக்கு இவ்வளவு பரியாஸப்படுகிறீர்? உம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தினரை விட்டிட்டு இங்கே வந்து ஏதுக்கு இத்தனை வருத்தப்படுகிறீர்? 5

ஆறிய நாள்திரையும்கொழிய * கூறியதோர்கோற்றவிண்ணொன்றுகையேந்தி *

போவி ருந்தாரையும்பார்த்துப்புகுதீர் * ஏனோக்கன்றுன்னேன்? இதுவேன்! இதுவேன்றே! 6

ஆன் ஆயரும்	கோபாட்களையும்	போலர் இருந்	} பொனவர்களையார், இருப்பவர் தாரையும் பார்த்து கொண்டு வருகின்றீர்;
ஆ நிரையும்	பசுக்கூட்டங்களையும்	தாரையும்	
ஆங்கு ஒழிய	அங்கெவிட்டுவிட்டு,	பார்த்து	
ஆன் ஆயது	வீணாந்திருப்பதாய்	புகுதீர்	
கொற்றம்	பூச்சுவர்யவாசகமான	ஏனோர்கள்	} பிரதிகலர்களின்! எதிரே முன் என்
வில் ஒன்று	ஒருவிடிலே	முன் என்	
கை ஏந்தி	கையில் பிடித்துக்கொண்டு	இது என் இது என்?—	

* * *—வாரீர் மஹாதுபாவரே! உமக்கு நாங்கள் லகியமோ? இடையரும் கன்றுகளும் பசுக்களும் கிடைத்துவிட்டால் அவற்றை ரகசிப்பதேயன்றே உமக்குப்பணி. அந்த ஆலையரையும் ஆலிரையையும் விட்டுவிட்டு ஏதுக்கு இங்கு வந்தீர்? வருகிறவர் தோற்ற வில்லொன்றைக் கையிலேந்தி வந்தீர். 'ஆய்ச்சியிடம் போவதாகப் பிறர்க்குத் தெரிந்தால் அவமானமாகும்; ஏதோ வேட்டையாடப் போவது போல் பாவனை செய்வோம்' என்று கருதியன்றே வில்லைக்கையிலேந்தி வந்தீர். எங்களிடம் வருவது உமக்கு அத்தனை அவமானமா யிருக்கின்றதோ? போகிறவர் களையும் இருப்பவர்களையும் கள்ள விழியிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே புகுகின்றீர்; இவ்வளவு கூசியாகிலும் ஏதுக்கு நீர் இங்குவரவேண்டும்? உம்முடைய வருகையினாலே ஏதேனும் பலன் கிடைப்பதாயிருந்தாலாகிலும் குற்றமில்லை; பழி கழிக்க வந்து போகிறீரித்தனை. இவ்வுள்ளவர்களோ ஒருவரும் விச்வாஸ முடையாரல்லர்; "அதுகண்டிவ்வுர் ஒன்று புணர்க்கின்றதே" என்னும்படியான விதோதிகளின் கண் வட்டத்திலே விண்ணபுரியை மாத்திரம் விளைப்பதான இவ்வருகை ஏதுக்கு? ஸ்வாமிக்! இவ்வுப் புகாதே யெழுந்தருளீர் என்கிறேன். ... 6

மல்லேபொருந்திரோன்ணவாரீர்! * அல்லையறிந்தோம் நம்மனத்தின்கருத்தை *

சொல்லாதொழியிச்சொன்னபோதிநுல்வாரீர் எல்லே! யதுவேன்? இதுவேன்! இதுவேன்றே!

மல்	மல்லர்களே	சொல்லாத	} (இன்னபோது வருவே னென்றொரு குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமற் போகிறிரிடிலே;
பொருத	போர்செய்தழித்த	ஒழியீர்	
திரன் தோள்	திரண்டபுலுங்களையுடைய	சொன்னபோதி	} குறிப்பிட்ட காலத்தின்படி வருகிறிரிடிலே;
மணவாளர்	மணவாளரே!	அல் வாரீர்	
தும் மனத்தின்	} உம்முடைய திருவுள்ளத்தை	எல்லே	} அந்தோ!,
கருத்தை			
அல்லே	(நெற்று) இரவே	இது என் இது என் இது என்?—	
அறிந்தோம்	தெரிந்துகொண்டோம்;		

* * *—மல்லர்களோடே போர் செய்யும்படியான மிடுக்குடையீர் நீர்; உம்முடைய தோளோடே ஸம்பந்தம் பெறுகைக்கு அந்த முரட்டான்களே யன்றே இட்டுப் பிறந்தவர்கள்; வீணாக நாங்கள் ஆசைப்பட்டுப் பயனென்? என்று ஆய்ச்சி சொன்னவாரே, 'அந்தோ! உன்னையொழிய வேறொரு புகல் அற்றவ னுன் என்னை நோக்கி இப்படி வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்லலாமோ? கம்மனாலே

ஏவப்பட்ட மல்லர்கள் மேல்விழுந்து என்னை முடிக்க வந்தார்களாகையாலே அவர்களைப் பொடிபடுத்த வேண்டி அவர்களோடே பொருதேனெயன்றி அவர்களை யணையவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிச் செய்த காரியமொன்றுமில்லையே; ஏதுக்கு வீணாக வருந்துகிறாய்? என்று கண்ணபிரான் சொல்ல [அல்லே யறிந்தோம் நம்மனத்திங் கருத்தை] நேற்றிரவு ஸம்சலேஷிக்கிறபோதே கின்னவு ஒன்றும் செயல் ஒன்றுமாயிருந்தது உமக்கு; செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழுவானைப் போலே வந்தீ ரென்பதை நேற்றிரவே நன்கறிந்துகொண்டோம் என்றார் ஆய்ச்சி.

அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் 'வீணாக என்மேல் ஏதேனும் பழியிட்டுப் பேசுவது உனக்குத் தகுதியன்று; என்மனம் வேறுபட்டிருக்குமானால் இப்போது நான் இவ்விடம் ஏதுக்கு வந்திருக்கவேணும்? நேற்றிரவு சொல்லிப் போனபடியே இப்போது நான் வந்து நிற்கச் செய்தேயும் பழியிடுவது பாக்கன்று' என்று சொல்ல; [சொல்லாதோரீய்! சொன்னபோதிலும் வாரி! அல்லேயிதுவேன்!] பல்லாயிரம் தேவி மார்களை யுடையிரான் நீர் ஸமயம் குறித்துப்போவது பிசகு; உம்முடம்பு உம்மதா யிருந்தாலன்றே குறிப்பிட்ட ஸமயத்தின்படியே வந்துசேர முடியுமென்று திடமாக ஸமயம் குறிப்பிட்டுப் போகலாம்; ஊர்ப் பொதுவான நீர் ஏதுக்கு ஸமயம் குறிப் பிட்டுப் போவது! பிரிந்து போகிறவர் வாயை மூடிக்கொண்டு போயிருந்தால் இத்தனை துடிப்புக்கு இடமிருக்குமோ? ஸமயம் குறித்துப்போனால் குறித்தபடி வரவேண்டாவோ? உம்முடைய பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் சேர்த்தியில்லையே! என்கிறார்.

(இரண்டாமடியில்) அல்—இரவு; நேற்றிரவு என்றபடி.

7

புக்காடரவம்பிடித்தாட்டும்புனிதீர்! * இக்காலங்கள் யாழமக்கெதொன்றுமல்லோம் *

தக்கார்பலத்தேவிமார்க்காலுடையீர் * எக்கே! யிதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்வே? 8

புக்கு	(பொய்கையிலே) குதித்து	தக்கார்	{ உமக்குத் தகுந்திருப்பவர்
ஆதி அரவம் }	படமெடுத்தாடுகின்ற காரிய		களாய்
பிடித்து }	நாகத்தைப் பிடித்து	பலர்	அளவற்றவர்களான
ஆட்டும்	ஆட்டிவாட்டின	தேவிமார்	மஹிஷிவர்க்கங்களை
புனிதீர்	பரிசுத்தரே!	சரஸ்	மிகவும்
இக் காலங்கள்	இப்போது	உடையீர்	உடையராயிருக்கின்றீர்
யாம்	நாங்கள்	எக்கே	இது என்ன கஷ்டகாலம்!
உமக்கு	உமக்கு		
ஏது ஒன்றும் }	ஒரு சாக்காகவும் எண்ணப்		
அல்லோம் }	படுவோமல்லோம்;		இது என் இது என் இது என்—.

* * *—ஸ்வாமிந்! உமக்கு ஓர் அஞ்ஜலி: உம்மை அணுகுவதற்கும் எனக்கு யோக்யதையில்லை காணும்? நீர் ஐந்தலை நாகத்தோடே எதிர்த்துப் போர்செய்ய வல்ல மிடுக்குடையீர்; உம்முடைய மிடுக்குக்கு நாங்கள் இலக்காகக் கடவோமோ? என்று ஆய்ச்சி சொன்னவாறே, 'அந்தோ! இப்படி ரோஷந்தோற்ற வார்த்தை சொல்லலாமோ? எனக்கு உங்களை யொழியவும் வேறே சிலருண்டோ' என்று கண்ணபிரான் பரம விநயந்தோற்றச் சொல்ல, [இக்காலங்கள் யாழமக்கு ஏதொன்று மல்லோம்] நீர் சொல்லுகிறது பண்டைக்காலத்து வார்த்தையன்றோ? இப்படி நீர் சொல்லுவதற்கு இப்போது என்ன ப்ரஸக்தியிருக்கிறது? உமக்கு இப்போது நாங்கள் ஒரு சாக்காகப் புலப்படுகிறோமோ? என்றார். நான் வேறேயும் சிலரை அறிவேனோ வென்றான் கண்ணபிரான். [தக்கார் பலர் தேவிமார்க்காலுடையீர்] என்கிறார்.

* அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்திலே பிறந்த எங்கனையேயோ நீர் கணிசித்திருப்பது? * மன்னு நகனறன்னச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து கன்னி மகளிர் தம்மைக் கவர்த்த கடல்வண்ணரல்லோ? “பல்லாபிரம் பெருந்தேவி மாரோடு பௌவமெறி துவரை, எல்லாருஞ்சூழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருள்” என்றும் “பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரை யென்னுமதில் நாயகராசி வீற்றிருந்த மணவாளர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நகராசனைத் தொலைத்திட்டுக் கவர்த்தபதினாறுபிரத் தொருநூற்றுக் கன்னிகைகள் உமக்குத் தகுதியான அழகுடையார் இல்லையோ? மதுரம் ப்ராப்ய கோவிந்த; கதம் கோகுலமெய்யதி? நகர ஸதீ? கலாஸபமது ச்ரோத்திரண பாஸ்யதி.” [வடமதுரைக்குச் சென்று கண்ணபிரான் எங்கனே மீண்டும் இடைச்சேரிக்குத் திரும்புவான்? நகரத்துப் பெண்களினுடைய இனிய பேச்சுக்களாகிற அழகத்தைச் செவியிலைப் பருகிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே யிருந்திடுவானத்தனை.] என்கிறபடியே உம்முடைய அபிரிவேசங்களை நாங்களறியோமோ? ஏதுக்குப் போலியான அன்பை ஏறிட்டுக்கொண்டு இங்ஙனே வந்து தடுமாறுகிறீர்? கடக்க நில்லும் என்கிறார். 8

ஆடியயசந்து ஆய்மடவாரோடு நீ போய் * கூடிக்குறவையினை கோமளப்பிள்ளாய் *
தேடித்திருமாமகன் மண்மகன் திற்ப * ஏடி! யிதுவேன்? இதுவேன்? இதுவேன்றோ? 9

திருமா மகள்	பெரியபிராட்டியாரும்	ஆடி அசாந்து	ஆடியசந்துகொண்டு
மண்மகள்	பூமிப்பிராட்டியாரும்	குரவை பினை	ரணகிடை நடத்தின
தேடி திற்ப	தேடிக்கொண்டிருக்க,	கோமளம் பிள்	} அடிகுய பிள்ளாய்!
நீ போய்	{ அவர்களை உபேகித்துப் போய்	ளாய்	
ஆய் மடவாரோடு	{ இடைப்பெண்களோடே	இது என்	இது என்ன காரியம்!
கூடி	கலந்து	ஏடி	வாராய் தோழி!
			இது என் இது என்?—.

* * *—“திருமாமகன் மண்மகன் தேடிதிற்ப ஆய்மடவாரோடு ஆடியசந்து போய்க் குரவையினை கோமளப்பிள்ளாய்! என்று கண்ணனை விளித்து ஒரு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினான் ஆய்ச்சி; அதற்குள்ளே கண்ணபிரான் அவன் சொல்லப்போகிற வார்த்தையைத் தெரிந்துகொண்டு ‘நங்காய்! என் சாயத்தை யெல்லாம் வெளியிட வேண்டா, உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்’ என்று அவளது காலைப் பற்றிக்கொண்டான்; ‘இவனை உள்ளே புகவிட்ட தோழியை யன்றோ பொடியவேண்டும்’ என்று கருதி அவனை நோக்கி வார்த்தை சொல்லுகை தவிர்த்து ‘ஏடி யிதுவேன் இதுவேன் னிதுவேன்றோ? என்று தோழியை நோக்கி யுரைத்துத் தலைக்கட்டினாழிற்று.

திருமகளும் மண்மகளும் உன்னைத் தேடி நிற்கும்படியாக அவர்களை வஞ்சித்துவிட்டு ஆடியசந்துகொண்டு சில ஆய்மடவாரோடு கூடிச்சென்று குரவைக் கூத்தாடிவிட்டு அவர்களையும் வஞ்சித்து என்பால் அன்புள்ளவன்போல இப்போது இங்கு வருகின்றாய்; உடனே என்னையும் வஞ்சித்து ஒடப்போகிறாய்; நீ ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லை ஆகையாலே கடக்க நில்—என்றவாறு.

“கருமலர்க் கூந்தலொருத்தி தன்னைக் கடைக்கணித்து ஆங்கே ஒருத்தி தன் பால் மருவி மனம்வைத்து மற்றொருத்திக் குரைத்து ஒரு பேதைக்குப் பொய் குறித்துப் புரிசூழல் மங்கையொருத்தி தன்னைப் புணர்தி அவளுக்கும் மெய்யனல்லை, மருதிருத்தாய்! உன் வளர்த்தியோடே வளர்கின்றதானுன் மாயைதானே” என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

குரவை பிணைதல்—ஆய்ச்சியரோடு கைகோத்தாடல்; ராஸ்கீடை யெனப் படும்.

கோமளப்பிள்ளாய்! என்று க்ருஷ்ணனை விளித்து ‘ஏதுக்கு இங்குவந்தாய்?’ என்று சொல்ல நினைத்த ஆய்ச்சியானவள் “இந்த வார்த்தையும் நாம் இவன் முகத்தை நோக்கிச் சொன்னோமாக வொண்ணது; ‘மெய்ம்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிக நன்றே’ என்றாற்போலே இதுதன்னையும் இவன் பெருமையாக நினைத்திடுவனாகையாலே இவன் முகம்பார்த்து நாம் வார்த்தை சொன்னதாக இருக்கவே தகாது என்றெண்ணி “த்ருணமந்தரத க்ருத்வா” என்ற கணக்கிலே தோழியின் முகத்தை நோக்கிக் குறை வார்த்தையையும் கூறினாளாயிற்று என்று அழகிய மணவாளச் சீயர் உபந்யஸித்தருளும்படி. ... 9

அல்லிக்கமலக்கண்ணை அங்கோராய்ச்சி * எல்லிப்பொழுதுடிய ஊடற்றந்தை *

கல்லின்மலிதோங்கலியன்சொன்னமலை * சொல்லித் துதிப்பாரவ் துக்கமலரே.

10

அல்லி கமலம் கண்ணை	{ துதுகளையுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களை யுடைய கண்ணிராணைக் குறித்து	கல்லில் மலி தோள்	{ மலையைக்காட்டிலும் சமீபத்த (வலிமைகொண்ட) திருத்தொள்களையுடைய ரான
அங்கு ஓர் ஆய்ச்சி எல்லி பொழுது	திருவாய்ப்பாடியில் ஒரிடைச்சி இரப்பொழுதிலே	கலியன் சொன்ன மலை சொல்லி	திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இச் சொல்மாலையை வாயாரச்சொல்லி
ஊடிய	{ ப்ரணயரோஷம் தோற்றப் பேசின	துதிப்பார் அவர்	{ எம்பெருமானை ஏத்துமவர் கள்
ஊடல் ந்தை	{ வெறுப்புவார்த்தை விஷய மாக,	துக்கம் இவர்	{ துன்பமற்று வாழப் பெறுவர் கள்.

* * *—ஆய்ச்சி இங்ஙனே ப்ரணயரோஷம் தோற்றப் பேசின பேச்சுக் களும் கண்ணிரானுடைய திருவுள்ளத்திற்குப் பரமானந்தத்தை விளைவிப்பனவாயிருந்தன என்பதைத் தோற்றுவிக்கவேண்டி ‘அல்லி கமலக்கண்ணை’ எனப் பட்டது; திருவள்ளுவர் குறளில்—“புலத்தலில் புத்தேள் நாடிண்டோ நிலத்தொடு, நீர் இயைந்தன்னாகத்து” [நிலத்துடன் நீர் கலந்தாற் போன்ற கணவரிடம் ஊடு வதைப்போல நமக்கு இன்பந்தருவதொரு வான்நாடு உண்டோ? இல்லை.] என்றும், “உணவினும் உண்டதறல் இனிது, காமம் புணர்தலின் ஊடல் இனிது” [உண்பதிலும் உண்ட உணவு அறுதல் இனிது; அதுபோலக் காமத்திற்கு, புணர்ச்சியைக் காட்டிலும் ஊடுவது இனிது] என்றும் சொல்லுகிறபடியே புணர்ச்சியைக் காட்டிலும் ஊடல் இன்பம் பயக்குமாதலால் செஞ்சிலுண்டான மகிழ்ச்சி திருக்கண்களில் புறவெள்ளமிட்டமைபற்றி அல்லிக்கமலக் கண்ணை நனப்பட்டு நென்க.

அவ்ஊடல் திறத்தை யெடுத்துரைக்கு மிந்தத் திருமொழியைக் கற்பவர்கள் ஒரு துக்கமுமின்றி இன்பமாக வாழப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டிற்றாயிற்று. ... 10

அடிவாவு: காதில் துவர் சுருங்குகொடி நாமம் சுற்றும் ஆனாயர் மல்லே புக்கு ஆடி அல்லி புள்ளரு.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பத்தாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி—புள்ளுருவாகி நள்ளிருள்வந்த.

உறையவநாடுகை:—திருத்தாயார் பாசரமாகச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ஸர்வேச்வரனாகிற நாயகனோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றதானான பரகாலநாயகி பின் கடலில் மிக்க காதலையும், அக்காதலுக்குத் தக்கபடி அவன்றன் வந்து கலவி செய்யாதே உபேக்ஷித்திருக்கிறபடியையும் கோக்கின திருத்தாயார் எம்பெருமானே கோக்கி: பிரானே! இவளை நீ இங்ஙனே நோவுபட்டிருப்பது தகுதியோ? பரத்வத்தின்மேலெல்லையிலே விற்கிற நமக்கு இப்பெண் பிள்ளை ஒரு பொருளோ? என்று அலக்ஷியமாக இவளை வினைத்திருக்கும் போலும்; இதுதானே உன் பெருமைக்குத் தகுவது? என்று ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் ஒவ்வொரு பழமொழியை யெடுத்துரைத்துப் பேசுகிற முகத்தாலே ஆழ்வார் தம்முடைய காதலின் மிகுதியையும், உபேக்ஷியாமல் கடுகக் கைப்பற்றியாகவேணுமென்பதையும் வண்ணப்பம் செய்கிற ராயிருக்கிறது.

மாணவரல்லா, தருவாழியைக் கருவியாகக் கொண்டு எல்லாவலகங்களிலும் துஷ்டர்களை நிரஸித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பதையே வரதமாகக் கொண்டிருக்கிறீர்; இப்படி ஸர்வ ரக்ஷகரான நீர் இவளையும் ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தும் இவளொருத்தியை மாத்திரம் பாதுகாவாது கைவிட்டிருக்கிறீர்; 'இவள் நம்மால் அவசியம் காக்கப்பட வேண்டியவளல்லள்; அப்படிப்பட்ட தகுதி இவளிடத்து ஒன்று மில்லை' என்றிகழ்ந்து கைவிட்டீரோ? அன்றி நம்மால் காக்கப்படும் உலகங்களுக்கு இவள் உட்பட்டவளல்லள்; வெளிப்பட்டவள்' என்று கருதிக் கைவிட்டீரோ? என்ற பாசரம் இத்திருமொழிக்கு ஒரு புடை ஒப்புதிருக்கத்தக்கது.

புள்ளுருவாகி நள்ளிருள்வந்த நுதனையாள் * இவ்வகை

ஒள்ளெரிமண்டியுண்ணப்பணிந்த ஊக்கநனைநீநோ? *

கள்ளவிழ்கோதைகாதலுமேங்கள் காரிகைமாதர்குந்தும் *

பிள்ளைதன்னைகையிற்கண்ணையோக்கப் பேசுவதெந்தேபிரானே!

1

எந்தை	} எம்பெருமானே!	புள் உரு	{ (சிறுகுழந்தைகளை அனுங்கச் செய்யவல்ல) பறவையி
பிரானே			
எங்கள்	} தேனெழுதுகின்ற மயிர்	நள் இருள்	{ னுருவத்தைதழுடையவளாகி
அவிழ்			
கோதை	} முடியையுடையளான என்	வந்த	{ (முலைகொடுத்துக் கொல்ல) வந்த
காதலும்			
காரிகை	} (அவ்வரசையைப் பழிகின்ற) அழகியாருடைய	மாள்	{ பூதனை
மாதர்			
கருத்தும்	} கருத்தையும்	புலங்கை	{ மாளும்படியாகவும்
பிள்ளை			
தன்	} சிறுபிள்ளையின் கையிலுள்ள	ஒள் எரி மண்டி	{ லங்காபுரியை
கையில்			
கண்ணமே	} கண்ணத்தை உபேக்ஷித்	உண்ண	{ ஜலலிக்கிற அக்விவியாபித்து
ஒக்க			
பேசு	} திருக்குமாபோலே உபேக்ஷித்திருப்பதானது,	பணித்த	{ புஜிக்கும்படியாகவும்
வது			
		ஊக்கம் அதனை	{ செய்கற்குறுப்பான
		நினைந்தோ	{ மிடுக்கை
			{ திருவுள்ளம்பற்றியோ?

* * *—“பிள்ளை கையிற் கிண்ணம் மெள்ளவே கொள்ளலாம்.” என்ற பழமொழி இப்பாசரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மிக்க வலிமையுள்ளவர்கள் பொற்கிண்ணமொன்றைக் கவர்ந்தால் அதை மீட்டுக் கைப்பற்றுவதற்குப் ப்ரியாஸங்கொள்ளவேண்டும்; அங்ஙனல்லாமல் சிறு பிள்ளை கவர்ந்த கிண்ணத்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளவேண்டுமானால் அதற்காகப் ப்ரியாஸப்படுவேண்டியதில்லை; நினைத்தபோது எளிதாக வாங்கிக்கொள்ளுகிற மென்று ஆறியிருக்கும்படியாக இருக்குமேயன்றிப் பதறவேண்டியிராது; அதுபோல இப்பாசரநாயகி விஷயத்தில் நீ நினைத்திருக்கிற யென்றது, இவளை அவ்விதமாக அலகதியம் செய்திருக்கிற யென்றபடி.

எங்கள் கள்ளவழிகோதை காதலையும் அலகதியம் செய்கிறாய், காரிகை மாதர் கருத்தையும் அலகதியம் செய்கிறாய் என்று பின்னடிகளில் கூறப்படுகின்றது. அதாவது, இவளுடைய கரைபுரண்ட காதலை நோக்கி நீ பதறியோடிவந்து இவளைக் கைப்பற்றவேண்டும்; அது செய்கின்றிலை; வகுத்த விஷயத்தில் காதல் கொண்டவிது நன்றே என்று உகந்திடாமல் இதனைப் பழிக்கின்ற ஊரவர் பழிச்சொற்களை நோக்கியாகிலும் பதறியோடிவந்து இவளைக் கைப்பற்றி, பழிப்பவர்களின் முகத்தைப் பங்கம் செய்திடவேண்டும்; அதுவும் செய்கின்றிலை; இரண்டையும் அலகதியம் செய்திருக்கிறாய் என்றவாறு.

இப்படி இவளை உபேகித்திருப்பதற்குக் காரணம் யாது? “நல்லவென்தோழி” நாகனை மிசை நம்பார், செல்வர் பெரியார். சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்?” என்னும்படியான உன்னுடைய பெருமைகளைப் பாராட்டியோ இவளை இங்ஙனே அலகதியஞ் செய்திருக்கிறது? என்கிறார் முன்னடிகளில். பூதனையை முடையுண்டு முடித்த பெருமிடுக்குடைய நமக்கு இவள் ஈடோ? இராவணனை முடித்த மஹாவீரனை எனக்கு இவள் ஏற்றிருப்பனோ? என்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறாய் போலும். க்ருஷ்ணவதாரத்திலும் ராமாவதாரத்திலும் காட்டின பராக்ரமங்களை நினைத்துச் செருக்கியிருக்கிறாய் போலும் என்றவாறு.

புள்ளருவாகிவந்த பூதனை—பூதனையானவன் பகாஸுரனைப்போலே பறவையினுருவங் கொண்டு வந்தானென்று சொல்லுகிறதன்று; மேலே ஸஞ்சரித்துக் குழந்தைகளை அனுங்கப்பண்ணும் சில பறவைகளுண்டு; அப்படிப்பட்டவளாய் வந்தாளென்று இவளுடைய கொடுமையைக் குறிப்பிட்டவாறு.

புள்ளருவாகி நள்ளிருள் வந்த பூதனை மாளப்பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? இலங்கை யொள்ளெரி மண்டியுண்ணப் பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? என்று இரண்டு வாக்யார்த்தமாக விவகிதம். இனி, ‘புள்ளருவாகி’ என்பதைப் பூதனைக்கு விசேஷணமாகாதே எம்பெருமானுக்கே விசேஷணமாக்கி, புள்ளருவாகிப் பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? நள்ளிருள்வந்த பூதனை மாளப்பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? இலங்கை யொள்ளெரி மண்டியுண்ணப் பணித்த ஊக்கமதனை நினைந்தோ? என்று மூன்று வாக்யார்த்தமாக நிர்வஹித்தலுமாம். இப்பகைத்தில் புள்ளருவாகி என்று ஹம்ஸாவதாரம் செய்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஹம்ஸாவதாரமும் க்ருஷ்ணவதாரமும் ராமாவதாரமும் செய்தோமென்கிற செருக்குக் கொண்டோ இவளை உபேகித்திருக்கிறாய் என்றதாயிற்று.

ஊக்கம்—பரத்தவம், அஹங்காரம், மிடுக்கு.

இலங்கை ஒள்ளெரி மண்டியுண்ண = இராமபிரான் இலங்கை வந்து சேர்வதற்கு முன்பு அஞ்சி லங்கையில் ஸ்வேசசையாகப் புருந்தறியான்; சோறு சமைப்பது, வெந்நீர் காய்ச்சுவது முதலிய காரியங்களுக்கு வேண்டியமட்டுமே இராவணனது கட்டளைக்குப் பணிந்து புருந்திடுவன்; இராமபிரானுடைய திருத்தோள்களை

பின்பே அந்த அகநி இலங்கையில் ஸ்வச்சையாகத் திரிய
வல்லவனுடின் னென்க.

[பிள்ளை தன்கையில் கண்ணமே யோங்கப் பேசுவது] “பலவான்கள் கையில்
கண்ணிப்பிற வாங்க அரிது: பலராயிருப்பார் கையில்லது நினைத்தபோது வாங்கு
தேர மென்று ஆறியிருக்கிறப்போலே ஆறியிருக்கிறயோ?” என்பது வியாக்கி
யான ஸ்ரீஸூக்தி.

ஈற்றடியில் பேசுவது என்றது, வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறபடியைக் கூறுவ
தன்று; நெஞ்சில் நினைக்கிறபடியைக் கூறுவதாமத்தனை; இலக்கணியால். சிறிய
திருமடலில் “கையதாவும் சீரார் வலம்புரியே யென்ற” என்ற விடத்து ‘என்றான்’
என்பதற்கு ‘என்று நெஞ்சால் நினைத்தான்’ எனப்பொருள் கொள்வதுபோல.
இங்ஙனே மற்றும் பல பிரதியாகங்களுமுண்டு. உய்யவுமாவ் கொலோ வென்று
சொல்லி” இத்யாதிகள் காண்க. 1

மன்றின்மலிந்துகூத்துவந்தாடி மாஷ்டையேழுமடர்த்தாய் *

அன்றுநடுங்கவாநிறைகாத்த ஆண்டுகொலோ! வற்பேறன் *

நின்றபிரானே நீங்கடவ்வன்று! நியவந்தனை நின்கோயிற் *

முன்றிலெழுந்தருங்கையிற்பிறு முன்கைவளைகவர்த்தாயே.

2

நின்ற பிரானே	{ திருமடலில் நின்றருளும் பிரானே!	கூத்து ஆடி	{ (குடக்கூத்து முதலிய) கூத் துக்கணியாடியும்
நீள் கடல் வண்ணா	{ பெரிய கடல்போன்ற வடிவை யுடையவனே!	மால் விடை எழு ம்	{ கரியகாளைகளையையும் வலி யடக்கியும்
நீ	நீ	அடர்த்து	
நின் கோயில் முன்றில் எழுந்தருங் கையில் தேன் ஆ இவள் முன் கைவளை கவர்த்தாயே	{ தன் கோயில் முற்றத்தி லுண்டான முருங்கை மரத்தின் தேனை எளி தாகக் கவருமாபோலே	ஆயர் நடுங்க ஆகிரை காத்த	{ (இந்திரன் கல்மாரி டொழிந்த) அக்காடத்திலே இடையர்கள் நடுங்கிநிற்க பசுக்கூட்டங்களை ரகித்தோமென்கிற
	{ முப்பண்மகளினுடைய முன்கையிலுள்ளவளைகளை கைக்கொண்டாயே, (இது)	ஆண்மை கொலோ	{ மேனாணிப்பிலுலோ?
மன்றில் மலிந்து உவந்து	{ நாற்சந்தியிலே பெருந், நின்னு திருவுள்ள முகந்து	நான் அறி யென்	{ என்னகாரணமென்று நான் அறிகின்றிலென்.

* * *—நாற் சந்திகளிலே பெண்கள் கண்குளிர நின்று குடக்கூத்தாடி ஸ்திரீ
ரத்னங்கள் பலவற்றையும் மயக்கி ஆண்டுகொண்ட நமக்கு இந்தப் பரகால நாயகி
யொருத்தி ஒரு சரக்கோ? என்று நினைக்கிறாய் போலும்; கொழுத்துச் செருக்கி
யிருந்த ஏழு ரிஷபங்களையும் வலியடக்கி நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்து
கொண்ட நமக்கு இவள் ஈடோ? என்று நினைக்கிறாய் போலும். கோவர்த்தன
மலையைக் குடையாக ஏந்தி நின்று கோவலரையும் கோகிரையையும் காத்தருளின
பெருமை வாய்ந்த நமக்கு இவளொருத்தியை உபேகிக்கும்மளவால் என்ன குணக்
கேடு வந்திடப்போகிறது! என்று நினைக்கிறாய் போலும், என்றான் முன்னடிகளில்
திருந்தாய்; அதைக் கேட்ட எம்பெருமான் ‘இவளை நான் உபேகித்ததாகச்
சொல்லுதற்கு யாதுகாரணம்? எதைக் கொண்டு நான் இவளை உபேகித்தேனாகச்
சொல்லுகிறாய்?’ என்று கேட்க, இவள் தன்னை முன் கைவளை கவர்த்தாயே! என்கிறாள்.
கையில் வளை நிற்கமாட்டாதபடி இவளை ஒரு துரும்புபோலே இளைக்கச் செய்து
விட்டாயே!, இது கொண்டு சொல்லுகிறேனென்றபடி.

தவ்யப்பபந்த தவ்யாப்தததிகை

நீங்கோயில் புள்ளிபெய்து, ரதம்மயில் தேற = செஞ்சுரத்திலிருப்பதன்றியே ஸமீபத்தில் வாசலிலே உள்ளதான ஒரு மரத்தில் தேன் இருந்தால் அதனை எப்படி எளிதாகக் கவரலாகுமோ, அப்படி எளிதாக இவளது கைவளைகளைக் கவரந்து கொண்டாயே! என்றவாறு.

மன்றில் மலிந்து கூடத்தாடின ஆண்மையை நினைத்தோ, மால்விடை யேழு மடர்த்த ஆண்மையை நினைத்தோ, அநிரை காத்த ஆண்மையை நினைத்தோ நீ இவள் தன்னை முன் கைவளை கவர்ந்தாய்? என விரிக்க. ... 2

ஆம்மியாழிங்கொடுபற்றி ஆற்றலையாற்றல் மீதது *

கார்புகுவன்று! கஞ்சனை முன்னங்கடந்திநகநிந்திரந்தாறே?

நேரமுமாயநநிந்திரந்தோத்தை நெடுங்கடவருதனையானே *

ஆறெழில்வன்று! அங்கையிலிட்டாம் இவளெனக்கருதிந் ருயே.

3

கார் முகில்	{	காளமேக நிறத்தனே!	(இப்படி நினைத்திருப்பதானது)
வண்ண	{	முகம்	முன்பு
ஆர் எழில்	{	மிக்க அழகுடையவடிவு	ஆர் மலி
வண்ண	{	படைத்தவனே!	கூர்மை
நேர் இழை	{	நேர்மையான ஆடரணங்களை	ஆழி
	{	யுடையவளாய்	சங்கொடு
நித்திரம்	{	முத்துமலை போன்றவளான	பற்றி
தொத்தை	{	ஆற்றலை	கையிலேந்தி, (அவதரித்து)
நெடு கடல்	{	பெரிய கடல் போன்றதாய்	மடுக்கை
அமுது ஆனை	{	அழகுந் தான்வளவான	ஆற்றல்
யானை	{	மிகுத்து	{ ஆறுதல் மிகும்படியாக்கி
	{		[யடக்க]
மாதை	{	இப்படைபளவா வடிவத்	கஞ்சனை
	{	தினை	கம்ஸனை
இவள்	{	உள்ளங்கையிலுள்ள கருப்	கடந்த
கையில் வட்டு	{	புககடத்திப் பானவளவா	{ தொலைப்பதற் குறுப்பா
ஆம் என	{	மவள்' என்று நினைத்	மிருந்த
கருதுகின்றும்	{	நின் கதி திரல்	{ உன்றுடைய வலியதான
	{	தாட்டு	{ பராக்ரமத்தை

***—விலகணமான ஆபரணங்களை யணிந்துள்ளவளும், அனைத்தால் தாபமெல்லாம் ஆறும்படியாக முத்துக்கொத்து போல் குளிரிந்த வடிவுடையவளும், கடலில் தோன்றிய அமுதம்போலே இனியளுமான இப்பரகால நாயகியை ஒரு சரக்காகவே மதிக்கின்றாயில்லையே!, இஃது ஏன்? நாம் சங்கு சக்கரங்களைக் கையிலேந்தியுள்ளோம் என்கிற பெருமையைப் பாராட்டியோ? கம்ஸனை முடித்த மிடுக்குடைய நமக்கு இவள் ஒரு சரக்கோ! என்று நினைத்தோ? சொல்லாய் பிரானே!

ஆம்மியாழி—ஆர்—கூர்மை. இனி, ஆர் என்று அரங்குக்கும் பெயருண்டாதலால் அரங்கள் நிரம்பிய சக்கரம் என்றுமாம். [ஆற்றலை ஆற்றல் மிகுத்து] முதலிலுள்ள 'ஆற்றல்' என்பதற்குப் பராக்ரமமென்று பொருள். அதற்குமேல், ஆற்றலாவது—ஆறுதல். ஆற்றல் மிகுத்து—ஆறுதல் மிகும்படியாகச் செய்து; பராக்ரமத்தை ஆறுதல் மிகும்படியாகச் செய்தலாவது—உலகத்தை யெல்லாம் ஸம்ஹரிக்க வல்லதான பராக்ரமத்தை ஒரு புழுவான கம்ஸ னளவிலே அடக்கி உபயோகப் படுத்தின படியைச் சொன்னவாறு. தனக்குள்ள பராக்ரமத்தை முழுவதும் செலுத்தாமல் அதில் ஸ்வர்ப பராகங்கொண்டே கம்ஸனைக் கடிந்தமை கூறியவாறு. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங் காண்மின்;—“ஆற்றல் மிகுத்து” ஒரு ஜகதுபஸம்

ஹாரத்துக்குப் போந்திருக்கச் செய்தே கம்ஸனளவிலே யாம்படி அமைத்து” என்பதாம்.

[அங்கையில்லாட்டம் இவளெனக் கந்நுகின்றாய்] “கைசிலிருந்த கருப்புக்கட்டி தின்னவுமாய்ப் பொகடவுமாயிருக்குமிதே; அப்படியே கிணத்திருக்கிறதோ இவளையும்” என்பது வியாக்கியானம். உலகத்தில் எல்லார்க்கும் கைப்படாத பொருள் களில் விருப்பம் பெருகச் செல்லுமேயன்றி, அப் பொருள் தானே கைப்பட்டு விட்டால் பிறகு அதில் உபேகையே உண்டாகும். அதுபோல இப்பரகால நாயகி யும் கைப்பட்ட சரக்காதலால் இவளை அலகதியம் செய்கிறாய் போலும் என்கை.

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுக்கு ‘கார்முகில்வண்ணு!’ என்றும் ‘ஆரெழில் வண்ணு!’ என்றும் இரண்டு ஸம்போதனங்கள் உள்ளன; பரகாலநாயகியைப்பற்றிச் சொல்லும்போது மூன்றாமடியில் மூன்று விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன; இந்த வாசியினல் தெரிவதாவது, ‘உன்னைக் காட்டிலும் இவள் மிக்க வீறுபெற்றவளாதலால் இவளை நீ அலகதியம் செய்யலாகாது’ என்பதாம்.

இராமபிரானையும் பிராட்டியையும் திருமணப்பந்தவிலே கண்டவர்கள் துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபி ஜலக்ஷணம், ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேயமஸிதேக்ஷண” என்றார்களாம். அதாவது, இந்த திவ்ய தம்பதிகள் பரஸ்பரம் எல்லா லக்ஷணங்களும் ஒத்திருக்கப் பெற்றிருக்கிறார்கள்; இராகவனுக்கு ஏற்ற மனைவி லீதை வாய்த்தாள்; லீதைக்கு ஏற்ற கணவன் இராகவன் வாய்த்தான் என்று சொல்லும்போது ஒரு விசேஷார்த்தம் மூலத்தில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது; பிராட்டிக்கு ‘அஸிதேக்ஷண’ என்றொரு விசேஷணம் அதிகப்படியாக இட்டமையாலும் சரப்த பிரயோகம் பண்ணினமையாலும், “இராகவனுக்கு மாதிரம் நல்ல பாக்கியமே சிறந்த மனைவி கிடைக்கப்பெற்றான்; ஆனால் சீதைக்கு அவ்வளவு பாக்கியமில்லை; இவளுடைய கண்ணமுதுக்கு ஏற்றவாறு இன்னமும் சிறந்த அழகுவாய்த் த கணவன் கிடைத்திருக்கலாம்; ஆனாலும் துற்றமில்லை; கூடியமட்டும் ஏற்ற கணவனே” என்பதான அபிப்பிராயம் தொன்றவின்றது. கம்ப ராமாயணத்திலும் இங்ஙனே யுள்ளது; மிதிலாபுரியில் திவ்ய தம்பதிகள் ஊர்வலம் வரக்கண்டவர்கள் “நம்பியைக்காண நங்கைக்கு ஆபிரமயனம் வேண்டும்” என்று சிலர் சொன்னார்கள்; (அதாவது—இராமபிரானழகைக் காண்பதற்குப் பிராட்டிக்கு இவ்விரண்டு கண்கள் போராது; ஆபிரவ் கண்கள் வேணும் என்கை.) அதைக்கேட்ட மற்றுள்ளவர்கள் “கொம்பினைக் காணுந்தோறும் குரிசிற்கு மன்ன தேயாம்” என்றார்கள்; (அதாவது—வஞ்சிக் கொம்புபோன்ற பிராட்டியினழகைக் காணவேண்டில், காண்கிற ஒவ்வொரு நிமிஷத்துக்கும் இராமபிரான் ஆபிரங்கண் படைக்கவேணும் என்கை)

அவ்விதமாகவே, உன்னிலும் அழகு மிக்கவளான இவளை நீ உபேகதித்தல் தகாதென்கிறாள் திருத்தாய் 3

மல்கியதோளும்மாணுரியதஞ் முடையவர்தமக்குமோர்பாகம் *
நல்கியநலமோ? நரணைத்தொலைந்த நாதலத்தமெதிலிங்குத்தோ *
அல்லியங்கோதையணிநிறங்கொண்டுவந்து முன்னேநின்றுபோகாய் *
சொல்லியென்? நம்பி! மிவளைநீயுங்கள்தொண்டர்கைத்தண்டென்றவாறே,

நம்பி ஸ்வாமிந் ! (இப்படி உபேக்ஷித்திருப்பதானது)

அல்லி அம் { செவ்விராமையினுள் அழகு மல்கிய } பணைத்த தோள்களையும்
கோதை { பெற்ற மயிர் முடியை } தேரனும்
யுடையளான இப்பெண் மரன் உரி } மரனின் உரிக்கப்பட்ட
பிள்ளையினுடைய அத்தனும் } தோலையும்

அணி விலக்கணமான உடையவர் } உடையவரான சிவபிரானும்
நிறம் மேனி நிறத்தை தமக்கும் } கும்

கொண்டு அபஹரித்தது மன்றி ஓர் பாகம் } திருமேனியில் ஒரு பகுதியை

முன்னே, { உருவெளிப்பாட்டாலே எப் }
வந்து நின்று { போதும் இவள் கண்ணை }
போகாய் { ரதோற்றிப் புறம்பு }
போகியுயிலை ; } (இடமாகக்) கொடுத்திருக்
கிறே மென்கிற

நீ இப்பெண்பிள்ளையை நலமோ பெருமையை நினைத்தோ ?

உங்கள் { அடியார கையிலுள்ள தடி } (அன்றி)
தொண்டர் { யைப்போலே நினைத்திருக் }
கை தண்டு { கும் விதம் என்னே ! } நரகாஸுரனை
என்ற ஆறு { தொலைத்த } கொண்டுழுப்ப தற்கிடான

சொல்லி என் { (இவள் திறத்திலே உனக்கு } கரதலத்து கையிலுள்ள
உள்ள உபேக்ஷையைப்பற்றி }
விரிவாகச்) சொல்வதனால் }
என்ன பயன் ? } மிடுக்கை நினைத்தோ ?

***—அஹங்காரியான நுத்ரனுக்கும் நாம் உடம்பிலே ஒருகூறு கொடுத் திருக்கிறோமென்கிற சீலகுணத்தை நினைத்தோ, நரகாசுரனை முடித்த மிடுக்குடையோமென்று கையில் மிடுக்கை நினைத்தோ இவளை நீ உபேக்ஷித்திருக்கிறாய் என்கிறான்.

எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ்செய்து பூமியைக்கோட்டாற்குத்தியெடுத்த பொழுது, எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய் பிறந்த வனும், அஸமயத்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நாகனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து, தேவஸித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டு போய்த் தான் மணம் புணர்வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறை வைத்து, வருணனது குலையையும் மந்தரிகி சிகரமான ரத்ந பர்வதத்தையும், தேவமாதாவான அதிதி தேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்து போனது மன்றி, இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக்கொண்டு போகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறைபிட்டு இந்திரனது வேண்டுகோளால், கண்ண பிரான் கருடனை வரவழைத்து, பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன் மேலேறி அந்நகரத்தை யடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவனது மந்திரியான முரன்முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத்தள்ளி யழித்து, அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டு வந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறுபிரத்தொரு நூறு கன்னிகைகளையும் த்வாகையிற் கொண்டுசேர்த்து மணஞ்செய்து கொண்டாடென்பது நாகனைத் தொலைத்த வரலாறு.

சிவபிரானுக்குத் திருமேனியில் கூறு கொடுத்ததையும் நாகனைத் தொலைத்ததையும் இவ்வு எடுத்துக் கூறுவதன் கருத்து, யாதெனில்; இப்பரகால நாயகியை உபேக்ஷித்ததனால் நமக்கு யாதொரு அபகீர்த்தியும் விளைந்திடாது; அஹங்காரி

யான ருத்ரனுக்கு உடம்பில் இடங்கொடுத்த சிலகுணம் உலகமெங்கும் பரவி யிருக்கும்போது இதுவொரு அபகீர்த்தியாகுமோ நமக்கு? என்று வினைக்கிறயோ; நாகனைத்தொலைத்துக் கவார்த்த பதினாறு பல்லாயிரமெண்ணிறத்த பெருந்தேவியார் இருக்க இவள் ஒரு பொருளோ என்று நினைக்கிறயோ? என்பதாம்.

[அல்லியங்கோதை யனிநிறங்கொண்டு வந்து முன்னே நின்று போகாய்] அல்லியங் கோதை யென்பது பாகால நாயகியை; இவளுடைய அழகிய மேனி விறம் விரஹ வேதனையினால் அழிந்துபோனது பற்றி ‘அணிநிறங்கொண்டு’ எனப்பட்டது. “முன்னே வந்து நின்று போகாய்” என்றது உருவெளிப் பாட்டைச் சொன்ன படி. அதாவது, பரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாக உருவம் கண்ணுக்குத் தோற்றுகை. வ்ருகேக்ஷ வ்ருகேக்ஷ ச.பச்சாயமி சோக்ருஷ்ணஜிநாம்பரம்” என்று மார்சனுக்கு இராமபிரானுடைய உருவம் எங்கும் தோற்றினதுபோல அன்பர்கட்கும் தோற்று மென்க. திருவாய்மொழியில் (5—5) “எங்ஙனேயோ வன்னையீர்காள்!” என்னுந் திருவாய்மொழியில் இதனைக்காண்க. “எங்ஙனே நீர் முனிவது என்னை யினி நம்பியழகு, இங்ஙனே தோன்றுகின்றதென் முன்னே—அங்ஙனுருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன்” என்ற திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதியுங் காண்க.

அலகதியம் செய்கிற நீ உருவெளிப்பாட்டாலே இவளை நோவ படுத்துவது ஏதுக்கு? உன்னை மறந்தும் வாழ்வொட்டாதே இப்படி ஹிம்ஸிப்பாயோ என்றுளாயிற்று.

இவளை நீ உங்கன் தொண்டர்கைத் தண்டென்றவாறே—“சாபமாநய ஸௌமித்ரே! என்று நினைத்தபோது வாங்கிக் காரியங் கொள்ளலாம்படி உரிய அடியார்கையில் ஆயுத்த்தோபாதி நினைத்திரா கின்றாய்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. அடியவர்களின் கையிலுள்ள ஆயுதத்தை வாங்குதல் எப்படி அலகதியமோ, அப்படி இவளையும் அலகதியம் செய்கிறயே! என்றவாறு.

.... 4

செருவழியாதமன்னின்கள்மாநத் தேர்வலங்கொண்டவர்செல்லும் *

அருவழியானமதர்படக்கண்ட ஆண்மகொலோவறியேயுன் *

திருமொழியெங்கள்தேமலர்க்கோதை சீர்மையைநினைத்திலையந்தோ!

பெருவழிநாவற் கனியிறுமெனியன் இவளெனப் பேசுகின்றயே.

5

எங்கள்	எங்களுடையவளாய்	அழியாத	ஒருநாளும் தோற்றறியாத
திரு மொழி	{ சிறந்த [மதுரமான] பேச்சை யுடையவளாய்	மன்னர்கள் மாள	அரசர்கள் மாண்டுபோகும்படியாக
தேன் மலர் கோதை	{ தேனெழுகும் மலர்களாணிந்த மயிர் முடியையுடையாளான இப்பெண்பிள்ளையினுடைய	தேர் வலம் கொண்டு	{ தேரின் வலி மையையே கொண்டு
சீர்மையை	சிறப்பை அறிகின்றிலை; ஐயோ!;	அவர் செல்லும்	{ அவ்வரசர்கள் போகக்கூடிய
அந்தோ		அரு வழி வானம்	{ அருமையான வழியை யுடைய வீரஸ்வர்க்கத்தை
இவள் பெரு வழி நாவல்	{ பெரிய வழியில் விழுந்து கிடக்கிற நாவற் பழத்தைக் காட்டிலும் இவள் எளிய வள் என்று நினைத்திருக்கிறயே!	அதர்பட கண்ட	{ பெருவழியாக்கின
எளியள் என பேசுகின்றாய்		கொலோ	{ ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்தேதோ?
செரு	(இது) போர்க்களத்திலே	நான் அறி யேன்	{ எனக்குத் தெரியவில்லை.

* * * -பிரானே! பேச்சிலினிமையாலே உனது ரெஞ்சையும் கவர வல்லளாய், தலையில் பூவணிந்திருக்குமழகாலே உன்னைப் பிச்சேற்றவல்லளான இப்பரகாலமாய்கியின் சிறப்பைச் சிறிதும் நினைக்கின்றிலையே! இவளிடத்தில் மிகவும் அலகதியம் பாராட்டுகின்றனையே! இதற்கு என்னகாரணம்? * பார்த்தன் சிலைவளையம் திண்டேர்மேல் முன்னின்று, மலைபுடைதொள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்கூலைய தாற்றுவரும் பட்டழியச் செய்த மடுக்கை நினைத்தோ இவளை இங்ஙனே அலகதியஞ் செய்கிறாய் என்கிறார்.

செருவழியாத மன்னிகள் = பாரத யுத்தத்திற்கு முன்பு ஒருகாலும் ஓரிடத்திலும் தொல்வி பெற்றறியாத (அதிரதமஹாரதர்களான) பீஷ்மத்திராணதிகள். [தேர்வடிங் கொண்டு] தான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை யென்று பிரதஜ்ஞை புண்ணி வைத்திருக்கையாலே தேர்க்காலாலே பிரதிபகஷங்களை உழக்கினாற்பிறிற்று. போர்க்களத்தில் மாண்டொழிக்கவர்கள் வீரஸ்வர்க்கம் புதுவதாக சாஸ்தரங்களின் கொள்கையாதலால் “அவர் செல்லுமருவழி வானம்” எனப்பட்டது. பாரத யுத்தத்துக்கு முன்பு நெடுநாளாகவே வீரஸ்வர்க்கத்துக்குப் போவாரில்லாமையாலே புல்லெழுந்து கிடந்த அவ்வழியைப் பெருவழியாம்படி செய்தனன் கண்ணபிரானென்க. அப்படிப்பட்ட ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நினைத்தோ இவளை அபதார்த்தமாக நினைக்கிறாய்?.

பெருவழிவாய்களிறே மெனியனிவன்—பெரியதொரு வழியிலே நாவற்பழம் கிடந்தால் அதைக் குனிந்தெடுக்கவுமாய்த் தவிர்வுமாயிருக்கு மன்றே; சிலை எட்டாத நிலத்திலே யிருக்குமாதல் அபேகை விஞ்சியிருக்கும்; ஸர்வஸாதாரணமான வழியிலே வீழ்ந்து கிடந்தாகில் ஒரு பொருளாகத் தோற்றத்திறே. அதுபோலவே இவளையும் கருதுகின்றாய் போலும். பேசுகின்றயே என்றது—கருதுகின்றயே என்றபடி. (முதற்பாட்டினுரை காண்க.) ... 5

அரக்கியராகம் புல்லெனவில்லால் அணிமதிநிலங்கையர் கோனை *

செருக்கழித்தமர்ப்பணியமுன்னிற் சேவகமோசெய்ததீன்று *

முருக்கிதழுவாய்ச்சிறுங்கை வண்சங்கங்கொண்டு முன்னேநின்றுபோகாய் *

எருக்கிணக்காகவெறிமூவோச்சல் என்செய்வதெந்தபிரானே.

6

எந்தை	} எம்பெருமானே!	(என்ன செய்கிறேனென்ன)	
பிரானே			
முன்	முன்பொருகால்	முருக்கு இதழ்	முருக்கம்பூப்போன்ற அதரத்
அரக்கியர்	ராகுடல் ஸ்தர்களினுடைய	வாய்ச்சி	தையுடையளான
ஆகம்	மார்பு		பெண்பிள்ளையினுடைய
புல்லென	சூன்யமாம்படியாக,	முன் கை	முன்கையிலுள்ள
அணி மதி	அழகிய மதின்களையுடைய	வண் சங்கம்	அழகிய வளைகளை
இலங்கையர்	இலங்கையுரியி லுள்ளார்கள்	கொண்டு	பறித்துக்கொண்டது மன்றி
கோனை	குத் தலைவனை இராவணனை	முன்னே	[உருவெளிப்பாட்டாலே எப்
வில்லால்	ஒரு வில்லாலே	நின்று	போதும் இவள கண்
செருக்கு	கொழுப்படக்கி	போகாய்	ணைதிரே தோன்றிப் புறம்
அழித்து			போகிறுயில்லை;
அமரர் பணிய	தேவர்கள் வணங்குமாறு	எருக்கு	} ருக்கிலையை உதிர்ப்பதற்
கின்ற	கின்ற	இலைக்கு ஆக	
சேவகமொ	பராக்ரமத்தை நினைத்தோ	எறி மழு ஓச்	} வீசுகோடாலையைக் கொண்டு
ுன்று செய்	ுன்று (இவள்	ல சல் என் செய்	
தது	உபேகை) செய்வது?	* வது?	

* * *—பிரானே ! இவளுடைய அதரத்தின் வைலகூண்யத்தைச் சிறிதும் களைக்கறையில்லையே ; இவளது உடலை ஈர்க்குபோல இளைக்கச்செய்து கைவளை களைக் கழலச் செய்தாடைய ! உன்னை மறந்தாவது இவள் பிழைக்கலாமென்று பார்த் தால் அதுதனக்கும் இடமற்றும்படி உருவெளிப்பாட்டாலே நலிகின்றாயே ; அபலை யான இவளைக் கொலைசெய்வதற்கு நீ இத்தனை ப்யாஸங்கொள்ள வேண்டுமோ ? தன்னடையே பழுத்து நெகிழ்ந்து விழக்கடவதான எருக்கிலையை உதிர்ப்பதற்கு மழுப்படைகொண்டு வியாபரிப்பாருண்டோ ? இராவணனை ஸம்ஹாரம்பண்ணி, தேவர்களால் வணங்கப்பெற்று நின்ற அந்த வீரச்செயலை இன்று நீ இவள் திறத் திலே காட்டுகின்றாய்போலும் என்கிறாள்.

அரக்கியாகம் புல்லென = ராகூஸ மாதர்களைல்லாரும் தாலிசிழக்கும்படி என்றவாறு. 'செருக்கிழந்து' என்றதை செருக்கு அழித்து என்றும், செரு கழித்து என்றும் பிரிக்கலாம். (செரு—போர்க்களத்திலே, கழித்து—சிரசுரித்து என்றபடி.) அபரணிய முன்னிற் = ஸ்ரீ ராமாயண யுத்தகாண்டத்தில் தூற்றிருபதாம் ஸர்க்கத்தில் இவ்விஷயம் விசதமாகக் காணத்தக்கது. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி பரமபோக்யமாக வுள்ளது : அதாவது—“ராவணவதா நந்தரம் பிராட்டி எழுந்தருளிவர, பெருமாள் முகங் கொடாதே யொழிய, தேவஜாதி வந்து 'பவார் நராயணே தேவ:' என்றும் 'ஸுதா லக்ஷ்மீர் பவார் விஷ்ணு:' என்றும் உணர்த்த, முகங்கொடாதே நின்ற அச்சேகண்டப்போலே யிருந்ததி ! இச் சேவகமும்.” என்று. 6

ஆழியத்தின்டேரரசர்வந்திறஞ்ச அலைகடலுலகமுன்னுட *

பாழியத்தோளோராயிரவீழப் படையமுப்பற்றியவவியோ *

மாழைமேன்னோக்கிமணிநிறங்கொண்டுவந்து முன்னேநின்றபோகாய் *

கோழிவெண்புட்டைக்கென்செய்வதெந்தாய் ! குறுந்தடிநெங்கடலவன்னு !

நெடுங்கடல் வண்ணு எந்தாய் !-;

முன தின்	முற்காலத்து, வலிமைபொருந்திய	மாழை மேல் நோக்கி	{ மானினுடைய அழகிய நோக் குப் போன்ற நோக்கை யுடைய ளா ன பெண் பிள்ளையினுடைய
ஆழி அம் தேர்	உருளையோடு கூடிய அழகிய தேரையுடையரான	மணி நிறம்	{ அழகிய மேனி நிறத்தைக் கொள்ளை கொண்டது
அரசர் வந்து	ராஜாக்கள்	கொண்டு	{ மன்றி
இறைஞ்ச அலை கடல் உலகம்	{ வந்து வணங்கும்படியாக அலைகடல் சூழ்ந்த உலகங் களை	முன்னே வந்து நின்று போகாய்	{ உருவெளிப் பா ட்டா லே இவள் கண்ணெதிரே தோற்றி நின்று புறம்பு போகியிலலை ;
ஆண்ட ஓர் ஆயிரம் பாழி அம் தோள் வீழ	{ ஆட்சிபுரிந்த (கார்த்தவீரியனுடைய) வலி மிக்க ஓராயிரம் தோள்கள் இற்று விழும்படியாக	கோழி வெண் முட்டைக்கு	{ (தன்னடையே உடைந்து போகக்கூடியதான) கோழி முட்டையை உடைப்ப தற்கு
படைமழு பற்றிய வலியோ	{ கோடாலிப்படையை ஏந்தய ிக்கை	குறு தடி என செய்வது	{ சிறிய தடிதன்னும் எதுக்கு ?

* * *—கடல் வண்ணனே ! மாழைமான் மடநோக்கியான இப் பரகால நாயகியின் மேனி நிறத்தைக் கவர்ந்துகொண்டாய் ; இதுசெய்த நீ இவளை அடி யோடு முடித்துவிடலாமே ; இவளைச் சித்திரவதம் பண்ணவேண்டுமென்று கரு தியோ உரு வெளிப்பாட்டாலே நலிகின்றாய் ! கார்த்தவீர்யார்ஜுநனுடைய ஆயிரந் தோள்களையும் (பரசுரமாவதாரத்தில்) கோடாலிப்படையினால் அறுத்துத் தள்ளின

நீ இவள் திறத்திலே காட்டுகின்றாய்போலும்; இவளை மாய்ப்பதற்கு இத்தனைப் பரயாஸங்கொள்ள வேணுமோ! தன்னடையே உடைந்துபோகக் கூடிய தான கோழிபூட்டையைத் தகர்ப்பதற்குச் சிறியதடி. தானும் வேணுமோ! ஏதுக்கு இவ்வளவு வீணப் பரயாஸங் கொள்ளுகிறாய் என்கிறார்.

கார்த்தவீரியார்ஜுநனுடைய பெருமையைக் கூறுவது முதலடி; அரசர்களனைவராலும் வணங்கப்பட்டுக் கடல் சூழ்ந்த வலகம் முழுவதையும் ஆண்டு வந்த வனம் அவன். 7

பெருத்தலுக்கும் புள்ளுவத்தேற வள் றுகிரற் பிளந்தன்று *

பெருந்தகைக்கிரங்கிவாலியைமுனிந்த பெருமைகொளோ? செய்ததின்று *

பெருத்தடங்கண்ணிக் கும்புகோதை பெருமையைநினைந்திப்பேசில் *

கருங்கடலென்று! கவுட்கொண்டநீராம் இவளெனக்கருதுகின்றாயே.

8

அன்று	முன்பொருகால்	இன்று	யம் { இப்போது இவள்
பொருந்தவன்	{ பகைவனான இரணியனுடைய	தது	{ உபேகை) செய்வது? கருங்கடல் வண்ணம்;
ஆகம்	சீரத்திலே	பெரு தட	{ மிகப் பரந்த கண்களை யுடைய
புள்	{ (கழுகு பரந்து முதலிய) பறவைகள்	கண்ணி	{ யளவும் (மதுபான விரும்பத்தினால்)
உவந்து ஏற	{ மகிழ்ந்து ஏறியுண்ணும்படியாக	சுருமபு உறு கோதை	{ வண்டுகள் மாறாதகூந்தலை யுடையளான இப் பெண்பிள்ளையினுடைய
வள் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களாலே	பெருமையை	வைலகூண்யத்தை
பிளந்து	(ஆவ்வுடலைப்) பங்கஞ் செய்து		
பெருந்தகைக்கு	{ பெருந்தன்மை வாய்ந்தவனான ஸுகீர்வனுக்கு	பேசில்	{ அவள் திறத்தில் நீ கொண்டிருக்கு மெண்ணத்தையப் பேசப் புகுந்தால்
இரங்கி	அருள் கூர்ந்து	இவள் கவுள்	
வாலியை முனிந்த	{ வாலியைச் சீறி முடித்தோமென்கிற	கொண்டநீர் ஆம் என	{ வாயினுட் கொள்ளப்பட்ட நீர்போலே இவளை நினைத்
பெருமை கொளோ	{ பெருமையை நினைத்தோ	கருதுகின்றாய்	

***—கடல்வண்ணனே! இப்பரகால நாயகியின் வைலகூண்யத்தை நீ சிறிதும் நினைக்கின்றிலை; இவள் எப்படிப்பட்டவள் தெரியுமோ? [பெருத்தடங்கண்ணி] “தொள்ளாளாபிரத்தாய” என்னும்படியான விச்வரூப வடிவுகொண்டு இவளை நீ அதுபவிக்கப் புக்காலும் உன்னுடைய அந்தத் திருமேனிப் பரப்பை யெல்லாம் இவள் தன் கடைக்கண் தொக்கத்தின் ஒரு மூலையிலே ஆழங்காற்படுத்திக் கொள்ள வல்லன்கான் என்கை. *போகோபோத்காத கேலிசலகித பகவத் வைச்வரூப்பயாநு பாவா* என்ற ஸ்ரீ குணரத்தநகோச ஸ்ரீஸூக்தியை நினைப்பது. இப்படிப்பட்டவளையோ நீ உபேகிப்பது? இரணியனை வள்ளுகிரால் பிளந்தொழித்த நம்முடைய பெருமைக்கும் வாலியை முடித்த நம்முடைய மிடுக்குக்கும் இவள் ஈடோ? என்று நினைக்கிறாய்போலும். ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு அருள் செய்வதற்காக இரணியனை முடித்தாயென்றும், ஸுகீர்வனுக்கு அருள் செய்வதற்காக வாலியை முடித்தாயென்றும் கேள்விப்படுகிறோம்; இதனால் ஆசிரிதவாத்ஸல்ய முடையவன் நீ என்று தெரிகிறது. அக்குணம் இவள் திறத்திலே இங்ஙனையோ பலித்தது? [கவுள் கொண்ட நீராமிகளெனக் கருதுகின்றாயே] கபோலமென்னும்வடசொல் கவுள் எனச் சிதைந்தது; வாய்க்குள் கொள்ளப்பட்ட நீர் உள்ளே இழிச்சுக்கைக்கும் வெளியில் கொப்பளிக்கைக்கும்

புப்படி நீ இவளை அலக்ஷியம் செய்வது [நீரழல்வானாய் நெடுநிலங்காலாய் நின்ற நிண்ணிமையை நினைந்தோ?] பஞ்சபூதங்களும் நாமிட்ட வழக்காக இருக்கும் படியான பெருமைவாய்ந்த நமக்கு இப்பெண்பிள்ளை ஒரு சரக்கோ? என்று கருதுகின்றயோ? அன்றி இவளுக்கும் நன்மைத் தவிர வேறு புகலாவார் இல்லாமையானே நம் கையையே எதிர்பார்த்துக் கதறித்துடிக்கட்டும் என்று நினைவோ? என்கிறான்.

வேட்டத்தைக் கருதாதபடியிணைவனங் தி ரெய்மைநின்றெப்பெருமானே *

வாட்டிற்றந்நனைவங்கயர்நவேவன் மானவேற்கலியன்வாயோலிகள் *

தோட்டலைப்பந்தார்கடர்முடியானைப் பழமொழியாற்பணிந்துரைத்த *

பாட்டிவைபாடப்பட்டினைபெருநகிச் சித்தமுந்திருவொழிமுதே.

10

வேட்டத்தை கருதாது	{	மேன்மேலே பெருகி வருகிற காமனைகளைக் கொள்ளா மல்	மங்கையர் தலை வன்	{	திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்க் குத் தலைவரும்
அடி இணை வணங்கி	{	தன் திருவுடையிணைகளையே (பரமபரியோஜனமாகக் கொண்டு) வணங்கிநிற்க	மானம் வேல் கலியன்	{	பெருமைதங்கிய வேற் படையை யுடையவருமான திருமங்கையாழ்வாருடைய புலிஸூக்தியாய்
மெய்மை நின்ற	{	(அப்படிப்பட்ட பரமை காந்தி களுக்கு) உண்மையாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்க குமவனும்	பழமொழியால் பணிந்து உரைத்த	{	பழமொழிகளைக் கொண்டு வியத்துடன் அருளிச் செய்தவையான
தோடு அளர் பை தார் கடர் முடி யானை	{	இதழ்களானவை விரிந்து வகலிக்கப்பெற்ற பசுமை தங்கிய (திருத்துழாய்) மாலைகளை ஒளிமிக்க திரு முடியிலே ஆணிந்துள்ள வனுமான	பாட்டு இவை பாட்டு சித்தம்.	{	இப்பாசுரங்களைப் பாடவே (பாடுமவர்களது) நெஞ்சானது
எம்பெருமானை வான் திறல் தானை	{	எம்பெருமானை நோக்கி, வான்வலிகொண்ட ரேனையை யுடையவரும்	திருவொரு மிகும்	{	பரம்பக்தி தலையெடுக்கப் பெற்று (எம்பெருமானது திருவுடி களில் நித்ய கைங்கரிய விருப்பமாகிற) செல்வமும் விஞ்சிவளரப்பெறும்.

* * * —இத்திருமொழியை அதிகரிப்பவர்கள் பரம்பக்தி தலையெடுக்கப் பெற்று நித்யகைங்கரிய ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷமியையும் பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வேட்டமாவது ழுசைப்பெருக்கம். இஹலோகத்து ஐஸ்வரியம் ஸ்வர்க்க லோகத்து ஐஸ்வரியம் கைவல்ய மோகூதம் முதலானவற்றை விரும்பாமல் ஸ்வயம் பரியோஜனமாகத் திருவுடி பணிபுடவர்கள் பக்கவிலே உண்மையாகக் கடைக்கித் தருள்பவன் எம்பெருமான் என்கிறது முதலடி. வணங்கி—எச்சத்திரிபு; வணங்க என்றபடி. நின்ற—எம்பெருமான், நின்றெம்பெருமான்; தொகுத்தல் விகாரம். மெய்மைநின்றலாவது—விரைவில் அழியக்கூடியவைகளும் அற்பங்களான பலன்களைக்கொடுத்துவிடாதே சாச்வதமாய்ச் சிறந்ததான பரம புருஷார்த்தத்தை அளிப்பவனாக அமைகல்.

இத்திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் ஒவ்வொரு பழமொழியையிட்டு அருளிச் செய்திருக்கையாலே பழமொழியால் பணிந்துரைத்த பாட்டிவை எனப்பட்டது.

திருவொழிமும்—கைங்கரிய விருப்பமே திருவெனப்படும். இலங்கைச் செல்வ மனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்துநின்ற விபீஷணபுவானை

“அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாத்” என்றார் வால்மீகி முனிவர்; அப்போது அவ்விபிடன ரீடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீராமசரணாவந்த கைங்கர்யோத்ஸாஹஸக்ஷமியே யன்றே. அயோத்திச் செல்வமனைத்தையும் உபேகித்து இராமபிரான் பின்னே காட்டுக்குப் புறப்பட்ட இளையபெருமான் “லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்த:” எனப் பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஒழிவில்காலமெல்லா டுடனும் மன்னி வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டு நாமென்கிற கைங்கரியக் காதற் செல்வமேயன்றே. முதலேயின்வாயிலே அகப்பட்டுத் துடியாகின்ற ஸ்ரீகஜேந்திராழ் வான் ‘ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாத்” எனப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக் கிருந்த ஸ்ரீயாவது, கையில் பறித்த தாமரைப்பூக்களை எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து அடிமை செய்யப் பெறவேணுமென்றுகொண்ட காதலேயன்றே. இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யஸ்ப்ருஹை இத்திருமொழி கற்பார்பெறும் பேரக இதற் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ... 10

அடிவரவு: புள் மன்றில் ஆர் மல்கிய செரு அரக்கியர் ஆழி பொருந்தலன் நீர் வேட் டத்தை திருத்தாய்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி—திருத்தாய் செம்போத்தே.

உரையவதாரிண:—கீழ்த்திருமொழி பரகாலநாயகியின் திருத்தாயார் பாசுர மாகச்சென்றது; இத்திருமொழி பரகாலநாயகியின் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது. செம்போத்து, காக்கை, குயில், கிளி முதலிய பறவைகள் தங்கள் வழக்கத்தின்படி ஒலிசெய்துகொண்டிருக்கையில் அவற்றையழைத்து ‘எம்பெருமான் இங்கேவந்து சேரும்படியாகக்கூவவேணும்’ என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிற பாசுரமாயிருக்கிறது இத்திருமொழி. ... *

திருத்தாய்செம்போத்தே! * திருமாமகன் தன் கணவன் *

மருத்தார்தொல்புகழ்மாதவனைவர* திருத்தாய்செம்போத்தே! 1

செம்போத்தே ஓ செம்போத்துப் பட்சியே!

திரு மா மகன் { பெரியபிராட்டியாரக்குக்
தன் கணவன் { கொழுநனாய்

தொல்புகழ் { நித்யஸித்தமான கீர்த்தியை
யுடையவனான
மாதவனை { எம்பெருமானே

மரு தார் { மணம்மிக்க மாலையை யணிந்
துள்ளவனாய்

வர திருத்தாய் { இங்கேவருமாறு நீ திருத்த
வேணும்;
செம்போத்தே! திருத்தாய்

* * *—செம்போத்து என்னும் பறவை வலமானால் அபிஷ்டமான காரியம் கடுக விரித்திக்குமென்பது சகுந சாஸ்திரிகளின் கொள்கையாதலால் அகீதறிந்த பரகாலநாயகி செம்போத்தை நோக்கி ‘எம்பெருமான் இங்கே வந்து சேருகையாகிற என்னுடைய உத்தேசம் கை புகும்படி நீ வலமாகவேணும்’ என்று வேண்டுகிறாள். ‘திருத்தாய்’ என்ற வினைமுற்றின் கருத்து இதுவே.

அது, தன்னடையே வலமானால் நல்ல சகுன மெனப்படுமேயன்றி அதனை நோக்கி நீ வலமாகவேணுமென்பது தகுதியோ? பூர்ண கும்பத்துடனே ஸாமங்

கவி எதிர்வரப் புறப்படுக நல்ல சகுனமென்றால் இது தைவாதீனமாக நேர்ந்தால் சகுனமாகுமேயல்லது தாமாக்கவே ஒரு ஸம்மங்கலியைப் பூர்ணகும்பத்துடனே வாச்சொல்லிவிட்டுப் புறப்படுதல் தகுதியன்றே; இப்பரகாலநாயகி “திருத்தாய் செம்போத்தே!” என்றும் “கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்!” என்றும் “கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி!” என்றும் சகுனங்களை ஸ்வப்ரயத்தந்தாலே ஏதுக்காக உண்டாக்கப் பார்க்கிறாள்? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும். கேண்மின்: செம்போத்து வலம் வருதல், காக்கை கூவுதல், பல்லி கொட்டுதல் முதலியவை இஷ்டவீதிக்கு ஸூசகங்கள்மாதிரியேயன்றி இவைதாமே இஷ்டங்களைப் பெறுவிப்பனவல்ல என்பது உண்மையேயாயினும், வியாமோஹாதிசயத்தினால் அதனை மறந்து, இவைதாமே எம்பெருமானை இங்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்படியான சக்திவாய்ந்தவை என்று ப்ரமித்து இங்ஙனே அருளிச்செய்வதாகக்கொள்க. *மயர்வற மதிநலமருள்பெற்ற ஆழ்வார்க்கும் ப்ரமமுண்டாகலாமோவென்னில்; இந்த ப்ரமம் கர்மவிபந்தனமானதன்று; ஒப்புயர்வற்ற பகவத்ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண்டாவதாதலால் உத்தேச்யமாகவேயிருக்கும். “ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்” என்ற ஸ்ரீவசநூஷணஸூக்தியும் ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

[திருமாமகள் தன்னகவன்] செம்போத்தே! எம்பெருமானை இங்குவரத் திருத்துதல் உனக்கு அருமையன்றுகான்; புருஷகாரம் செய்யவல்ல பிராட்டி அருகே யுண்டுகான்; நீ கூசாதே சென்று காரியம் பார்க்கலாம் என்றவாறு. [மருத்தர் தொல்புகழ்] ஆசிரிதரகூணத்துக்கென்றே தனிமாலையிட்டுக்கொண்டு அப்படியே ஆசிரிதர்களையும் ரகஷித்துப் புகழ்படைத்திருப்பவன்கான் என்றது. [மாதவனை] கீழே ‘திருமாமகள் தன்னகவன்’ என்று சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும் மீண்டும் மாதவனென்றது திருநாமக்காரணம்.

மொழியில் பாசுரந்தோறும் முதலையும் ஈற்றடியும் ஒன்றேயாயிருக்கும்; ஆதராதசயத்தினால் இரட்டித்துச் சொல்லுகிறபடி. ... 1

கரையாய்காக்கைப்பிள்ளாய்! * கருமாருகில்போலநிறத்தன்*

உரையார்தொல்புகழுத்தமனைவர* கரையாய்காக்கைப்பிள்ளாய்! 2

காக்கைப் பிள்ளாய் } காக்கைக்குட்டியே!,
கருமா முகில்போல் நிறத்தன } காளமேகநிறத்தன

உரை ஆர் } சொற்களில் நிரம்பியநித்ய
தொல்புகழ் } கீர்த்தியையுடையனான
உத்தமனை } புருஷோத்தமனை
வர கரையாய் } வருமாறு கூப்பிடவேணும்;
காக்கைப் பிள்ளாய்! கரையாய்—

* * *—வீட்டி

ஜரத்தின் வருகை

தறிந்து ‘கரையாய் காக்கைப்பிள்ளாய்!’ என்கிறாள். “காக்கை வாயிலுங் கட்டுரைகொள்வர் காரணகருளக்கொடியானே!” (5-1-1) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி இங்கு உணரத்தக்கது.

‘காக்காய்!’ என்னுதே ‘காக்கைப்பிள்ளாய்!’ என்றது கௌரவப்பேச்சு; பகவத்விஷயத்தில் உபகாரம் செய்பவர்களை மரியாதையுடனே துதித்துச்சொல்லவேண்டுதல் மரபு என்பது இதனால் ஸூசிப்பிக்கப்படுமென்ப.

[கருமாருகில்போலநிறத்தன்] எம்பெருமானுடைய திருவுருவத்தை நினைத்துக் கொண்டால் இப்பிரிவு பொறுக்கக்கூடியதாயில்லையே! நினைத்தமாதிரித்திலே

தாபமெல்லாம் தீரும்படியான வடிவுபடைத்தவனன்றோ அப்பெருமான். உன்னுடைய உருவம்போலே வெறுக்கறுப்பேயென்று நினைத்திருக்கிறதோ? காண்பார் கண்களும் கருதுவார் கெஞ்சும் குளிரும்படியான வடிவுகாண் அவனது. [உரையர் தொல்புது] ஸ்ரீராமாயணம் மஹாபாரதம் முதலிய நூல்களிலே நரம்பிய திருப்புகழ்க்கள் பலவு முடையவன்காண். ஆசிரிதர்களை ஒருகாலும் கைவிடமாட்டாதவன் என்கை.

[உத்தமனை] அதமாதமன், அதமன், மத்தியமன் உத்தமன் என்று உலகில் பிரானிகள் நால்வகைப்பட்டிருப்பார்கள். பிறரை நலிந்து தன் வயிற்றை வளர்ப்பவன் அதமாதமன்; ‘நாம் வாழவேண்டியதே முக்கியம்; பிறரும் வாழ்ந்தால் வாழ்நீம்’ என்றிருப்பவன் அதமன்; பிறரும் வாழ்ந்து நாமும் வாழவேண்டுமென்றிருப்பவன் மத்தியமன்; தான் கெட்டும் பிறரை வாழ்வீக்குவான் உத்தமன். (தானுங்கெட்டுப் பிறரையுங்கெடுப்பவனுடைய வகுப்பு அறிவரிது). எம்பெருமான் “நாட்டில் பிறந்து படாதனபட்டு மனிசர்க்காய், நாட்டை நலியு மரக்கரைநாடித் தடிந்திடு” என்கிறபடியே தான் பல கஷ்டங்கள் பட்டாகிலும் அடியாரை வாழ்விக்குமவனுதலால் உத்தமனாவான். காககை கத்தினமாதத்திரத்திலே எம்பெருமான் பதறி ஓடிவந்திடுவனென்ற கருத்தினால் “உத்தமனைவரக் கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய்!” என்கிறார். கரைதல்—ஒலிசெய்தல். 2

கூவாய்பூங்குயிலே! * குளிர்மாரிதடுத்துகந்த*

மாவாய்கீண்டமணிவண்ணைவர* கூவாய்பூங்குயிலே!.

பூ குயிலே	அழகிய குயிலே!	மர வாய்	{ கேசியென்னுங் குதிரையின் வாயைக்கீண்டவனும்
குளிர் மாரி	{ (இந்திரனால் பெய்விக்கப் பட்ட) குளிர்மழையை	கீண்ட	
தடுத்தது	{ (கொலுத்தன மென்னுங் கொற்றக் குடையினால்)	மணிவண் ணை	{ நீலமணி நிறத்தனுமான எம்பெருமானே
	{ தடைசெய்தது	வர கூவாய்	
உகந்த	திருவுள்ளமுவந்தவனும்	வருமாறு கூவவேணும்	பூங் குயிலே! கூவாய்—.

* * *—ஒரு மரத்தின் கீளையிலே குயில் உட்கார்ந்துகொண்டு கூவிக்கொண்டிருந்தது; அதனை நோக்கிக் ‘குளிர்மாரிதடுத்துகந்த மாவாய்கீண்ட மணிவண்ணை வரக்கூவாய்’ என்கிறார். நாச்சியார் திருமொழியில் ‘மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் என்னுந் திருமொழி இங்கு நினைக்கத்தக்கது. குயில் கூவினால் எம்பெருமான் கடுகவந்திடுவனென்று நினைவு போலும். குயில் கூவின பின்பும் எம்பெருமான் வாராதொழியில் வருத்த மிகுதியினால் “பாடுங் குயில்காள்! ஈதென்ன பாடல்? நல்வேங்கடநாடர் நமக் கொருவாழ்வு தந்தால் வந்து பாடுமின், ஆடுங் கருளக்கொடியுடையார் வந்தருள் செய்து, கூடுவராயிடில் கூவி நும்பாட்டுக்கள் கேட்டுமே” என்று சீறிச் சொல்லுவதுமுண்டு; இப்போது பரகாலநாயகி குயிலே இதுவே முதல் தடவையாக வேண்டுகிறாளாதலால், குயில் கூவினால் எம்பெருமான் வருகை ஸித்தமென்றிருக்கிறார்.

[குளிர்மாரிதடுத்துகந்த] குயிலே! பரஸ்மாத் பரணை எம்பெருமானை நாம் கூவினால் அவன் எழுந்தருள்வானோ என்று நினைவாதேகொள்; திருக்குண மறியாயோ? பசுக்களும் கன்றுகளும் இடையரும் பெருமறையிலே தொலையப்புக, கைக்கெட்டினதொருமலையை யெடுத்திக் குடையாகப்பிடித்து அவற்றை ரகித்திது ‘இவை நோவுபடா தொழியப் பெற்றோமே!’ என்று திருவுள்ளமுவந்தவன்காண். ஆசிரித ரகூணத்திலே அத்தனை கருத்துடையானைக் கூவவோ நீ இரூப்ப்பது.

“மாவாய் கீண்ட” என்பதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திற்
 ‘பகாஸூரனுடைய வாயைக்கிழித்த’ என்று பொருள் காண்கிறது. ௨௨-
 அச்சப்பிழையாபிருக்கலாமாவென்று ஸந்தேகிக்கவுரியது; அருளிச் செயலிற்
 பல்பல விடங்களில் “மாவாய் கீண்ட” என்றும் “மாவாய்பிளந்த” என்றும்
 வருவதுண்டு; இங்ஙனே வருமிடத்தோறும் [குதிரை வடிவுகொண்டு நலியவந்த
 கேசியென்னு மஸூரனுடைய வாயைக் கிழித்த] என்றே பொருளுரைக்கப்பட்டுள்
 னது. மா—குதிரை. 3

கொட்டாய்ப் பல்லிக்குட்டி! குடமாய்ப்புலகனந்த*

மட்டார்பூங்குழல் மாதவனைவர* கொட்டாய்ப் பல்லிக்குட்டி!

பல்லிக் குட்டி	ஒ பல்லிக்குட்டி!	மாதவனை	திருமகள் கொழுநுமனை
குடம் ஆடி	குடக்கூத்தாடினவனும்		எம்பெருமானே
	(திரிவிக்கிரமனாகி) உலகங்		
உலகு அளந்த	களை அளந்து கொண்ட	வர	இங்கேவருமாறு
	வனும்		
மட்டு ஆர் பூ	தேன் பொருந்திய பூக்க	கொட்டாய்	ஒலிசெய்;
குழல்	ளணிந்த திருக்குழற்கற்		
	றையையுடையவனும்		பல்லிக்குட்டி! கொட்டாய்—.

* * * -உலகவழக்கில் பல்லிசொல்லுக்குப் பலன் சொல்வதுண்டு; “பல்லி
 யின் சொல்லும் சொல்லாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டுபண்டே” என்ற திரு
 விருத்தமுங் காண்க. பல்லிக்குட்டி தன்னடையே ஒலிசெய்யுமுதைக் கொண்டு
 இஷ்டஸித்தியை ஊஹிக்க வேண்டியிருக்க, இவள் தானாகவே ‘கொட்டாய் பல்லிக்
 குட்டி!’ என்றது வியாமோஹத்தினலென்க.

[குட மாய்] பெண்களையெல்லாம் வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிக் குடக்
 கூத்தாடினவன் எனக்காக வராமற் போகான்; அவன் வரும்படி நீ ஒலி செய்யா
 மையே குறை; அக்குறைகீர ஒலி செய்திடாய் என்கிறான். [உலகனந்த] தானாகவே
 எல்லா தலைமீதும் திருவடியை வைத்து ஸத்தை பெறுவிக்குமவன் நம்மை உபே
 கித்தகமாட்டான் என்று ஸூசிப்பிக்கிறபடி. [மட்டார்பூங்குழல்] தேன்மாறாத
 பூமலரையுடைத்தான் திருக்குழலையுடையவன் என்று அவனுடைய போக்யதை
 யைச் சொல்லுகிறபடி.

‘மாதவனை’ என்பதில் ஏகதேசமான ‘மா’ என்பதற்குப் பெரியபிராட்டி
 யார் பொருளாதலால் *மட்டார்பூங்குழல் என்ற விசேஷணத்தை அப்பிராட்டிக்கு
 ஆக்கியுரைத்தலுமாம். 4

சொல்லாய்ப்பங்கிளியே! சுடராழிவலனுயர்த்த*

மல்லார்தோள்வடவேங்கடவனைவர* சொல்லாய்ப்பங்கிளியே!

பைங்கிளியே	பசுமைதங்கிய கிளியே!	மல்லார்தோள்	மிகுக்குடைய திருத்தோள்
ஆழி	ஒளிமிக்க திருவாழிப்படை		களையுடையவனும்
	யை	வடவேங்கட	வடதிருவேங்கடமலை யில்
வலன்	வலத்திருக்கையிலே	வனை	எழுந்தருளியிருப்பவனு
			மான பெருமானே
உயர்த்த	உயரத் தாங்கியிருந்துள்ள	வர சொல்லாய்	இங்குவரச் சொல்லவேணும்;
	வனும்		பைங்கிளியே! சொல்லாய்—.

* * * -பைங்கிளியை கோக்கிக் கூறுகின்றான்—கிளியே! நீ ஏதேனும் சில
 சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதனால் என்ன பயனுண்டு? எம்பெருமானே

இங்கு வரச்சொல்லு என்கிறான். ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் பல கிடக்கும்போது எளிதாக அப்பெருமான் இங்கு வந்திருவானே என்று அக்கிளி நினைக்க, அப்படி நினைக்கலாமோ? விரோதிகளை இருதுண்டமாக்குதற்குப் பாங்கான திருவாழியாழ்வானை வலத்திருக்கையில் ஏந்தியுள்ளான்காண்; அவ்வாயுதந்தானும் மிகையாம்படி மிக்கில் குறையற்ற திருத்தோள்களையுடையவன்காண்; என்னை அனைவர்கென்றே பயணமெடுத்துவிட்டுத் திருவேங்கடமலையிலே கிற்கிறன்காண்; அன்னவனை இங்கு வரச்சொல்லாய் என்கிறான். 5

கோழிகுவென்னுமால்*தோழி! நானென்செய்கேன்?*

ஆழிவண்ணர்வரும்பொழுதாயிற்று* கோழிகுவென்னுமால்.

6

தோழி	வாராய் தோழி!	(மறுபடியும்)
கோழி கூ என	கோழியானது கூவென்று	கோழி கூ என
னும்	கத்துகிறது;	னும்
ஆழி வண்ணர்	கடலவண்ணனுன எம்பெரு	(எம்பெருமான் பிரிந்து போய்விடப்
வரும்	மான் இங்குவந்து செரு	டோகிறானே)
பொழுது	கிற வேளையாயிற்று;	நான் என் செய்
ஆயிற்று		நான் என்னபண்ணுவேன்!;
ஆல்	ஸந்தோஷம்;	ஆல் கஷ்டம்!

* * * - 'கோழி கூவென்னுமால், ஆழிவண்ணர் வரும் பொழுதாயிற்று; கோழி கூவென்னுமால்! தோழி நான் என் செய்கேன்' என்று அந்நவதித்துக் கொள்க. கண்ணபிரான் முதலில் சாமக்கோழி கூவினதும் தான் குறித்த பெண்ணுடன் கலவி செய்யச் சென்று, மீண்டும் அக்கோழி கூவினவாறே அவளை விட்டுப் பிரிவது என்று ஒரு நியதியுண்டு. இந்த நியதியையறிந்த பரகாலையகி, தன் தோழியை நோக்கி 'கோழி கூவென்னுமால் ஆழிவண்ணர் வரும்பொழுதாயிற்று' என்றான்; கோழியானது கூவென்று கூவாரின்றபடியால் கடல் வண்ணனுன் கண்ணபிரான் என்னேடு கலவிசெய்தற்கு வருங்காலமாயிற்று என்று மகிழ்ந்து சொன்னபடி. "பலபல யுகங்களாயிதும் அன்றியோர் நாழிகையைப் பலபல கூறிட்ட கூறியிடும்..." (திருவிருத்தம்) என்கிறபடியே விச்சேஷக் காலம் அநேக கல்பங்களாகவும் ஸம்ச்சேஷக் காலம் அதிஸ்வல்ப காலமாகவும் தோற்றுவது இயல்வாதலால் இவள் க்ருஷ்ணஸம்ச்சேஷம் கிகழ்ந்து முடிவதாகக் கொண்டு வருந்தித் 'தோழி! நான் என் செய்கேன்! கோழி கூவென்னுமால்' என்கிறான். ஐயோ தோழி! நான் என் செய்வது! மறுபடியும் கோழி கூவென்னப் போகிறதே! கோழி கூவினால் கண்ணன் ஓடிப்போய்விடுவனே! என்றபடி.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—'க்ருஷ்ணன் கோழியை மடியிலே இட்டுக்கொண்டு வரும்போலே காணும் என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாரென்று ப்ராஸித்தமிதே" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ஸம்ச்சேஷஸமயத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற கோழியும் விச்சேஷஸமயத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற கோழியும் இப்பாட்டில் ஒருங்கே ப்ராஸ்தாவிக்கப்பட்டமையால் பட்டர் இவ்வனோஸோக்தியாக அருளிச்செய்வாரென்க.

ஆல்—மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் தோன்றலின்ற இடைச்சொல். (முதலடியில் மகிழ்ச்சி; ஈற்றடியில் வருத்தம்). 6

காமற்கென்கடவேன்?* கருமாருகிவண்ணற்கல்லால்*

பூமேலைக்கனோத்துப்புகுந்தெய்ய* காமற்கென்கடவேன்?

7

கருமா முகில்	{ கறுத்துப் பெருத்தமகம்	கொத்து	(கருப்புளில்லிலே) தொடுத்து
வண்ணற்கு	{ போன்ற திருவிருத்தை	புகுந்து	உள்ளேபுகுந்து
அல்லால்	{ யுடையாரை பெருமாளுக்கு	எய்ய	{ பிரயோகித்து ஹிம்ஸிக்கும்
	{ குக் கடமைப்பட்டிருப்ப		{ படியாக
மேல்	{ தல்லாமல்		{ (எனவயிற்றிற் பிறந்த பிள்
பு	{ அதற்குமேல்	காமற்கு	{ காயான) மன்மதனுக்கு
ஐ களை	{ புஷ்பங்களாகிற	என் கடவேன்	{ மைப்பட்டவனோ நான்?
	{ பஞ்சபாணங்களை	எமற்கு என் கடவேன்?—.	

“ * * * - “தாவிக்கட்டின கணவன் வருத்தப்படுத்துவது ஸஹஜம்; வயிற்றிற் பிறந்தபிள்ளை வருத்தப்படுத்துவதற்கு என்ன ப்ராப்தியுண்டு” என்பதற்கு பாகராம.

ருக்மிணிப் பிராட்டியினிடத்த மன்மதனுடைய அம்சமாக ப்ரத்யும்பன் பிறத்தனனாதலால், மன்மதன் கண்ணபிரா னுடைய புத்திரனென்றும் கண்ணன் ‘காமன்றன் தாதை’ என்றும் வழங்கப்படுவதுண்டு; இப்பரகாலநாயகியும் கண்ண பிரா னுடைய தேவியாதலால் இவள் மன்மதனைத் தன் புதல்வனாகப் பாவித்துப் பகர்தல் தகுதியை. இப்பாட்டில் மன்மதனைப் புத்திரனாகப் பாவித்துக் கூறுதல் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும், மேலே (11-3-7) “காமன்றனக்கு முறையல்லேன்.... எனக்குத் தானும் நான் சொல்லில்” என்ற பாட்டில் இது ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் அக்கருத்தே இங்கும் உள்ளுறையுமென்க. “வயிற்றிற் பிறந்த காமனுக்கு என் கடவேன்” என்பர் பெரியவாச்சார்பிள்ளையர்.

நல்லதொ கெட்டதொ கருமா முகில் வண்ணனை நமது நாயகனிலே நமக்கு நேருவதாயிருந்தால் ப்ராப்தமென்று ஒருவாறு ஸஹிக்கலாம்; நம் வயிற்றில் பிறந்த ஒரு சிறுபயல் நம்மை அம்பு கொடுத்து நலியும்படியாகவோ நம் கதியா யிற்று! என வருந்துகின்றாள்.

“பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காதமர்மேனி நங்கண்ணன்” என்கிறபிடியே காதலை வளர்த்த கார்முதல் வண்ணர் வாளாவிருக்க இந்தச் சிறு பையல் எதுக்காக அதிகப்ரஸங்கம் பண்ணுகிறனென்கிறாள். [ஐங்களை] ‘பஞ்ச பாணன்’ என்பது மன்மதனுக்கு வழங்கும் பெயர். “மதனன் பஞ்சபாண மாவன, முல்லையசோகு முழுமீலம் சூதப்பூ, அல்விமுளரியோடைந்தென மொழிப” என்ற திவாகர கிகண்டிலும் பஞ்சபாணவகைப் பெயர் உணர்க. ஆசை அதிகரித் துச் செல்லுவதையும், அது கைகூடாமையாலே கஷ்டம் மீதூர்ந்து செல்லுவதையும் காமனுடைய ஹிம்ஸையாகச் சொல்லுவது மரபு. ... 7

இங்கேபோதுங்கொலோ? * இளவேல்நெடுங்கண்கனிப்ப*

கொங்கார்சோலைக்குடந்தைத்திடந்தமால்* இங்கேபோதுங்கொலோ?

8

கொங்கு ஆர்	தென்நிறைந்த	இனம் வேல்	{ ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய்
சோலை	சோலைகளையுடைய	செடு கண்	{ வேல்போன்ற நீண்ட
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	களிப்ப	{ (எனது) கண்களானவை
கூடந்த	{ திருக்கணவளர்ந்த குளர	இங்கே	{ இவ்விடத்தே
மால்	{ நின்ற	போதும்	{ எழுந்தருளக்கூடுமோ?
	எம்பெருமான்,	கொலோ	{ இங்கே போதும் கொலோ!—.

***—ஸ்வாமியானவன் அடியானுள்ளவிடத்தே தானே எழுந்தருளிக் கைக்கொள்ளுதல் முறைமையையன்றி ஸ்வாமியைத்தேடி அடியான் செல்லுதல் இரண்டு தலைக்கும் அவத்யம் என்பது ஸத்ஸம்பந்தாயம். அசோகவனத்தில் பிராட்டி பொறுக்க வொண்ணாது துன்பங்களை அதுபவித்து வருந்திக்கிடக்குமள வில் திருவடி சென்று ‘ஸீதே! எந்தோளிலே ஸ்மற்றிரும்; ஒரு நொடிப்பொழு திலே உம்மை இராமபிரான் ஸங்கிதானத்திலே கொண்டு சேர்த்திடுவேன்’ என்ன, அதற்குப் பிராட்டி சொல்லுகிற வார்த்தை காண்மின்;—சரைஸ் து ஸங் குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பாபலார்த்தந், மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸத: தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றாள். சக்ரவர்த்தி திருமகனார்தாமி எழுந்தருளி இலங் கையைப் பொடிபடுத்தி என்னை மீட்டுக்கொண்டு போவவராகில் அதுவன்றே தகுதி யென்றாள். ஸொத்தைப்பெற்று மகிழவேணுமென்னுமாவல் ஸ்வாமிக்கு இருப் பதே தகுதியாகும்; அந்த முறைமைப்பட்டியே இப்பாட்டில் “கொங்கார் சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கே போதுங்கோலோ” என்கிறாள். ஏதுக்காக அவர் இங்கு எழுந்தருள வேணுமென்ன, இளவேல் நெடுங்கண்களீப்ப என்கிறாள். கண்ணாக் காண்பதற்குமேலே வேறொரு ப்ரயோஜனமில்லை யென்றிருப்பர்கள் முந்துற முன்னம்; காணப்பெற்ற பின்பு அணைய வேணுமென்றிருப்பர்கள்; அணையவும் பெற்றால் இதற்கு ஒருகாலும் இடைபூறுவாராமை இவ்விருப்பு நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென்றிருப்பார்கள். [“*அதர்சனே தர்சனமாத்திரகாமா:” இத்தாயதையை நினைப் பது.”]

போதும்—போதரும்.

8

இன்னுரென்றறியேன்* அன்னையாழியோடும்*

பொன்னுர்சார்ங்கமுடையவடிகளை* இன்னுரென்றறியேன்

அன்னையாழியோடும்	அம்மே!	அடிகளை	ஸ்வாமியை
பொன்னுர்சார்ங்கம்	திருவாழியாழ்வானையும்	இன்னார்	இன்னொன்று தெரிந்து
	அழகுபொருத்திய சார்ங்க வில்லையும்	என்று அறி யேன்	கொள்ளமாட்டுகின்றிலேன்
உடைய	(திருக்கையிலே) உடையவ ரான	இன்னார் என்று அறியேன்—	

***—“கொங்கார்சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கேபோதுங் கொலோ” என்று கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய வருகையைப் பிரார்த்தித்து மகோரதித்த பரகாலநாயகிக்கு உருவெளிப்பாட்டாலே காட்சி தந்தருளினான் எம்பெருமான்; ஆழியும் சார்ங்கமு மேந்திவந்து ஸேவை ஸாதித்தான்; அஸாதா ரண லக்ஷணங்களைக் காணுநிறகச் செய்தேயும் இன்னொன்று அறுதியிடக் கூடாமலிருக்கிறதாயிற்று அத்தலையில் வைலக்ஷணயம். பெருமையைப் பார்க்கு மிடத்தில் தேவனென்னலாயிருந்தது; எளிமையைப் பார்க்குமிடத்தில் மனிதரிலே ஒருவனென்னலாயிருந்தது; ஆகவே ‘இன்னுரென்றறியேன்’ என்கிறாள்.

அன்னே!—விம்புக்குறிப்பிடைச் சொல். அடிகள்—ஸ்வாமி.

9

தொண்டர்!பாடுமினோ* சுரும்பார்பொழில்மங்கையர்கோன்*

ஒண்டர்வேற்கலியனெலிமாலைகள்* தொண்டர்!பாடுமினோ.

10

தொண்டர்	பாகவதர்களே!	மங்கையர்	{ திரும்ங்கை நாட்டில் வர்கட்குத்தலைவரும்
சுரும்பு	வண்டுகள் கிறையப்படிந்த	கோன்	
பொழில்	சோலைகளையுடைய		

ஒண்டார் வேல் { அடியை மாலையையுமே வேல் | ஒலி அருளிச்செய்த
படையையுமுடைய பாடு | பாடுகள் இச்சொல்மாலையை
மாலா பாடுங்கள் ;
கலியன் ஆழ்வார் தொண்டர் ! பாடுமின் —.

* * *—உண்டியே உடையே உகந்தோடுகிற ஸம்ஸாரிகள் தங்கள் ஜீவனத் துக்கு வேண்டிய பாட்டுக்களைப் பாடிப் போதுபோக்தித் திரிசூரர்கள் ; அவர்கள் அப்படியே தொல்லயுடும் ; அப்படியல்லாமல், பகவத் குணங்களிலே மீடுபட்டுத் தொண்டர் என்று புகழ்பெற்றிருக்கிறவர்களே ! நீங்கள் உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்ததாக இத்திருமொழியைப் பாடித் திரியுங்கோள் என்கிறாயிற்று. இத்திருமொழிகற்கைக்கு வேறொரு பலன் அருளிச்செய்யாதொழிந்தது, இதனைப் பாடுகை தானே ஸ்வயம் பரமோஜைமென்று காட்டுதற்காக. ... 10

அடிபடி :—திருத்தாய் கரையாய் கூவாய் கொட்டாய் சொல்லாய் கோழி காமற்கு இங்கே இவ்வாறு தொண்டர் குணமென்று.

பத்தாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்

பெரியதிருமொழி பத்தாம்பத்து உரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

[சூத்திர பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் உயர்ந்த தீயநாய்க்கு தீயநாய்க்கு கூடியது.]

பத்தொரம்பத்து—முதல்திருமொழி—குன்றமொன்றெடுத்தேந்தி

உயரவாரிடை:—*வாடினென்வாடி தொடங்கி ஒன்பதாம் பத்தோடே தியேதசங்களின் அதுபவத்தைத் தலைக்கட்டின ஆழ்வார் அதற்குப் பிறகு பரம பதஞ்செல்ல வேனுமென்னும் விருப்பங்களரப்பெற்று 'எம்பெருமான் இனி நம் முடைய அபிமதத்தைத் தலைக்கட்டியல்லது நில்லான்' என்கிற நிச்சயமுந்தோன் றிப் பரமபதத்திற்குப் பயணம் புறப்படுவதாகவே பாரிப்புக்கொண்டு பிறந்தகத்தில் சிந்தும் புக்ககம்போகப் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான் நெடுநாள் வளர்த்த விடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம் பழகியிருந்த பரமபதோமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணிந்து, 'நங்காய்! நான் போய்வருகிறேன், யாதே! நான் போய்வருகிறேன்' என்று சொல்லுதற்குச் சில குறிகள் ஏறி சிறந்தோமோபோலே ஆழ்வாரும் தம் புக்ககமாகிய பரமபதத்தின் பயணத்திற்குப் புர்வங்கமாகத் தமது மிக்க ஈடுபாட்டிற்கிடமான சில திருப்பதிகளிலே சொல்லிக் கொள்வதாக துழைந்து துழைந்து புறப்பட்டார்—கீழ்ப்பத்தாம்பத்தின் முதற் பதிகத்திலே. பெண்பிள்ளை மணக்கோலங்கள் செய்துகொண்டு தன்னுலாகக் கூடிய ஸந்தாஹங்களெல்லாம் செய்து முடித்தாலும் தாவிக்கட்டுமவன் தகவிலனு ரத்தில் அந்தஸந்தாஹமெல்லாம் பழுதேயாமாபோலே இன்னமும் இவ்வாழ் வரைக்கொண்டு லோகோஜாஜீவநமாகப் பல பாசரங்கள் பாதிவிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான் இவருடைய அபிமதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டாதே தன்னுடைய நியாவதார சேஷ்டிகங்களையே மேன்மேலும் அதுபாவ்யமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொரு படியாக அதுபவித்துப் பேசி வந்தார் "இரக்கமின்றியெங்கோன் செய்த தீமை" என்னுந்திருமொழி முதலாக, 'காதிற் கடிப்பிட்டு' என்னுந் திருமொழியளவும்.

அவ்வளவிலே பழைய அபிநிவேசமே மீதூர்ந்து செல்ல, எம்பெருமானது பிரிவாற்றாமையின் மிகுதியை மேலிரண்டு திருமொழிகளாலே அந்யாபதேசப் பாசரமுகமாக வெளியிட்டார். இத்திருமொழியிலே, தென்றல் முதலான பாதக பதார்த்தங்களாலே மிகவும் நோவுபடுகிற வொருபிராட்டி பாசரத்தாலே தம்முடைய ஈரலா வேதனையை விளங்கக்காட்டிநிறர். ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களாலே பல படியாலும் உலகத்தை வாழ்வித்த பெருமான் நம்மை இப்பாடுபடுத்துவதே! என் னிதான்.

குன்றமொன்றெடுத்தேந்தி * மாமழை அன்றுகாத்தவம்மான் * அரக்கரை வென்றவிலியர்வீரோகோலோ * தென்றலிவந்துதீவிசமென்செய்க்கென்.

அன்று	முன்பொருகால்	மா மழை	{ (இந்திரன் பெய்வித்த) பெரு
குன்றம் ஒன்று	{ (கோவர்த்தனமென்கிற) ஒரு மலையை		{ மழையில் கின்றும்
எடுத்தது	(குடையாக) உயரவெடுத்து	காத்த	{ (அடியார்களைக்) காப்பாற்றி
எந்தி	{ (எழுநாள் ஓய்வின்றிப்) பிடித் துக் கொண்டிருந்து	அம்மான	{ யருளின ஸ்வாமியும்

அரக்கரை	ராமக	விசு	} பரகாமத்தினுலோ
		கொலோ	
மே	கொன்றெடுத்த	தென்றல்	} தன்றற் காற் றுவந்த
		பந்து நெசும்	
விவியை	விவியை யுடைய	என் செய்கென்	} (இதற்கு) என்ன பண்டு
	மரணமாய		

***—இந்தரன் பசிக்குகோபத்தினால் ஏழுநாள் விடாமலாழ் பெய்வித்த வன்று கோவர்த்தன் மலையையே துடையாக வெடுத்துப் பிடித்து ஆயரையும் ஆலிரையையும் காத்தருளின பெருமான் அப்படிப்பட்ட ரகசுதவத்தை என்னிடத்திலும் காட்டவேண்டி நிற்க அது செய்யாதே ஒரு தென்றற் காற்றை மீட்டுத் தீ விசம்படி செய்து நேன்! இது சொன் !! ஒரு பிராட்டிக்காக ராகுஸ ஜாதியை யெல்லாம் அழிச்செய்து அவ்வளவு கைக்கொண்ட பெருமான் அங்ஙனம் என்னையும் கைக்கொள்ளாவிடமும் தென்றலிட்டுத் தீ விசுதடிப்புச் செய்திட வேணுமோ வென்றான்.

[தென்றல் வந்து தீ விசும்; (இது).... வில்லியார் வீரமே கொலோ] தென்றலோ சொன்னல் பொதுவாக எல்லார்க்கும் குளிர்ச்சியைப் பண்ணுகின்றது; அது நானே என்னவெனக் கெடுப்பை உமிழுகின்றால் இதுதனக்கு ஒரு வேறுது இருக்க வேண்டி: கன்றெடுத்து மழைதடுத்து வில்லெடுத்து அரக்கரை மடித்தவர் இத்திரண்டத்திலும் அரக்கரிடத்திலும் காட்டின விரயத்தை என்னிடத்திலும் காட்ட வேண்டி இத்தென்றல்த் தீ விசுமாறு ஏவினர் போலும்; பிஷாஸமாத் வாது பவதே என்ற உபரிஷத்தின்படி அவர்க்கு அஞ்சி நடுங்கி உலாவக்கடவதன்றோ காற்று; அது தீ விசும்போதைக்கு அவருடைய வங்கல்பமே அடியாயிருக்க வேணும்மே என்கிறான். 1

காநுமார்விக் கட்டலுன்னவன் * நாநுமார்வரங்கண்டண்டமோ?*

சோநாமுநிலநிலநிலநிலநில * சரவாநாநங்கநுமன்னையே.

2

சோநுந்	வரங்கின்று	காநுமர்	} காநாமெகத்தையும், பந்து
மாமுநில	காநாமெகத்தினுடைய	பலிகடலுந்	
தென்றல்	குளிரிடுவனோ யிருக்கிற	பன்னவன்	} குளிர்த கடலையுமெத்
பந்து	குளிர்ச்சியை உட்டிக்		
	பகாண்டெய்து	நாநுந்	} திருத்துழாய்மலையையும்
சரம வரடை	(அதனால் குளிர்ச்சி மிக்க	மார்வரம்	
தெவ	வரடைக்காற்றானது	கண்ட	} காணவேணுமென்று
என்னையே	என்னே ஹிமலெகின்று;	தண்டமோ	
	(இது)		சிகையோ?.

***—தென்றல்வந்து கோவுபடுத்தினமை சொல்லிற்று கீழ்ப்பாட்டில்; வரடைவந்து கோவுபடுத்துகின்றமை சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். பெய்கின்ற மழைத்துயிரியைத் துணையாகக்கொண்டு விசுசின்றவரடைக்காற்றானது, ஏற்கனவே வரடைத்தாலே இளைத்திருக்கின்ற என்னுடைய நற்கொலையாக முடித்திடாதே உடிரிக்கொடியாகச் சித்திராவதம் செய்யாரின்றதே! இதற்கு யாது காரணம்? என்று ஆயுங்கால், அப்பெருமானுடைய திருமார்புந்திருமாலையுமான அழகைக் காணவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேனே, அதற்காக நோக்கின்ற சினைபுறமும் இதுவென்றான். இதனால்பகவத் விஷயத்தில் ஆசை கொள்ளாதார்க்கு மாமுகித் துன்பம் வரடைக்காற்றும் இளைதாசிருக்கும்; பகவத் விஷயத்தை ஆசைப்பட்டபுப் பெறுதார்க்கு லைகித பதார்த்தங்களைல்லாம் பாசுகமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. பரமபெருமபுகழ் மாதவன் மாமணிவண்ணன் மணிமுடி மைத்தன்றன்னே

புத்தி கண்ணாக என் சங்கீதஞ்சும் வழக்குண்டே” என்ற காச்சியார் திருமொழியின் கருத்துக் காண்க.

நீர்தல் = அறுத்தல் 2

சங்கீதமாயுத்தா நமோவிமேல் * நங்கங்வேங்கதிர்நிறுபான்செய்கேன் ?
பெய்தவேன்றாப்புணர்வின்னாவுர் * கொங்கலர்த்தநார்கூவுநான்னையே. 3

சங்கீதம்	கைவளைகளுமே	(கி...கனவு மெய்தத், ...கை
மாமையுமே	நிறமும்	மன...தரை } களவுமையகடல் மொன்று
தாளும்	தொந்தி நுக்கபடி நிறு	ணர் வண் } சீ, முடையரா... மொன்று
மேல்	எனது) உடம்பின்மேல்	ணர், ... } முடைய
திங்கள்	சந்திரனுடைய	கொங்கு } பரிமாம் விதிசெய்திடுத்
மேல் கதிர்	கொடிய கிரணங்கொண்டவை	மொன்று, ... } துரையமலையாக, து
சேறும்	சேறுகின்றன;	என்னை கூலா } எ... டாமசைய
		...கைகூலாக...தது”
		என...கொள் என... ண...கையேன!

***—கையில்வளைகளும், தங்கமாட்டாதே, ஏறழர் சிலவிற்கமாட்டாதே, மாறும்படியாய்த் தளர்ந்து கடக்கின்றன எனது உடம்பின்மேலே சந்திரன்தாணும் தனது நெருப்புப்போன்ற நிலாவவவிட்டு நிக்ரவியிடுகின்றனே! இஃதற்கென் செய்கேன்! இவ்வளவேயோ? இன்னமும், கடல்வண்ணருடைய திருத்துழாய் மலையும் மாறிய நெறித்து யந்து ‘என் லோடே ஒரு கைபார்க்கவல்லையோ?’ என்று அறை கூவுகின்றதே!, இதற்குத்தான் என் செய்கேனென்றிருள்.

விரஹிணிகட்கு விரா பாதகமென்பது “மேவுதண்மதியம் வெம்மதிய மாலோ” என்ற திருவாய்மொழியாலும் விளங்கும்.

“கொங்கலர்த்த நார்கூவு” என்றதற்கருத்து யாதெனில்: தோளினே மேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர் முடிமேலும், தாளினே மேலும் புணர்த்த தண்ணந்தமுழாயுடைய மம்மான்” என்கிறபடிபே அவயவங்கள் தோளும் அப்பெருமான் திருத்துழாய் மலையே அணிந்துகொண்டிருக்கும்முகை ஆராயுங்கால், ஸ்தீர்த்தவத் திற்குத் தக்கபடி உள்ளே பதுங்கி நிற்கவேண்டிய அடக்கத்தையும் அப்பால் தள்ளி வட்டி விதியேறப் புறப்பட்டதிடுசென்றதிலும் கண்டு களிப்பதே கரும் என்று துணிவு உண்டாகின்றதே யென்றவாறு. “காரிகையார் சிறைகாப்பவர் யாரென்று காரிகொண்டின்னே மாரி கையேறி அறைபிடுங்கலாத்து” என்ற திருவிருத்தத்தை அடியொற்றி “கூவும்” என்பதற்குக் கருத்துக் கொள்க. ... 3

அங்கோராய்க் குலத்துள்வளர்ந்துசென்று * அங்கோந்தாயுநவாகிவந்தவன் *
கொங்கைநஞ்சுண்டகோயின்மைகோனோ? நங்கங்வேங்கதிர்நிறுபின்றதே. 4

திங்கள்	சந்திரனுடைய	அங்கு ஓர்	{ அங்குத்தாயாகிய யசோதைப்
மேல் கதிர்	கொடிய கிரணங்கள்	தாய் உரு	{ பிராட்டியின் வடிவு பூண்டு
சேறுகின்றது	சேறுவதானது, —	ஆகிவந்தவள்	{ வந்தவளான பூதனை யி
சென்று	(மதுரையில்லின்றும்) போய்	கொங்கை	{ முகையில் தடவி யிருந்த
அங்கு ஓர் ஆய்	அந்த விலகுகுணமான இடைக்	ஒருக உண்ட	{ விஷத்தை உறிஞ்சியுண்ட
குலத்துள்	குலத்திலே வளர்ந்து	கோயின்மை	{ பராக்ரமமடியாகவோ?.
வளர்ந்து	கொண்டிருக்கையில்,	கொலோ	

* * —குளிர்ச்சியையே இயல்வாகவுடைய சந்திரன் இப்போது என் திருத்திலே தன் தன்மைமாறி வெக்காயம் காட்டுவது வேறுமனன்று; “இன்ன இன்ன பதார்த்தங்கள் இன்ன இன்னபடி வந்திக்கக்கடவன்” என்று முதலிலே ஸங்கப் பித்தவன் ஸர்வோச்சரவுகையாலே அவனுடைய ஸங்கப்பாதிமாதலே குளிர்ச்சியை இயல்வாகவுடையவழி ருத்த சந்திரன் இப்போதும் அந்த எம்பெருமானுடைய ஸங்கப்பத்திலேயே இப்படி கடவேண்டும். அவன் ருன் * ஒருத்தி மகனும்ப் பிறந்து ஓரன் லொருத்திகளு மொளித்து வளர்த்த நளங்காலத்திலே தன்னை நலிவதாகத் தாயுருக்கொண்டவந்த பூகளை யென்னும் பெய்ச்சிசின் முலைய உயிரோடே உயிர்ஞ்சியுண்டபாக்கமதையே மாவ்மேலிடத்திலுங் காட்டவேண்டி அதற்காக இங்கனே சந்திரனை எவ்வளவ் போலும் என்சிறனென்க.

[அங் ஓர் ஆய்க்குலத்துள்.] கண்ணபிரான் பிறந்த இடமோ கம்ஸனுக்க மிகவுமஞ்சுவேண்டிய இடம்; அந்தோ! என் செய்யென்று வஸுதேவரும் தேவகு யாரும் கொடிபடுகிற ஸமயத்திலே ஒதுங்கி வளர்த்து ஓர் புகலிடம் மாய்த்ததே! என்ற மகிழ்ச்சியினால் ‘அங் ஓர்’ என்றது.

கோபின்மை = கேட்பாரற்ற செயல். “சுழிக் கெய்கள் சூழமணன் கொண்டு கோபின்மைசெய்து கன்ம மொன்றில்லை” என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோகம் காண்க. இச்சொல் வேறு பொருளிலேயும் வருவதுண்டு; “அடிமை யென்னுந் அகிகோபின்மையாலே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி காண்க. ... 4

அங்கோளரியாயவுண்டை ‘மங்கா நெருங்கு சந்திரன்’

மங்குமாரைவாய்கவேகோளே! பொந்துமாகுபுலம்புகின்றது.

5

மங்கு	{	புறவாநாழவான் ‘எங்கு	இருகூறு	{	இருதுண்டமாகக் கிழித்த
		மான் கண்ணன்’ என்று	செய்தவன்		பெருமான்
		சொல்லாவப்பொழுதே	மங்குல் மாரி		ஆகாத்திடுவீனங்குகிடை
ஓர்		ஒப்பற்ற			செந்தாந்திரனை
ஆள அர் ஆய்	{	காலமெழ முர்த்தியாக நவ	வாங்கிய		தன்னிடத்தில் விளையும்
		தரித்து	கோளே		புறவரித்ததனுடைய
அடிவண்டி	{	பிரணியென்றார்) அசு	சொங்கு ம		திரைக்கொப்பத்தையுடைய
		ரனை	கடல்		கருங்கடலானது
மங்கம் ஆ		மரணபங்கமாக்கி	புலம்புகின்		கோலிக்கின்றது!
			றது		

* * —விரலிகளுக்கும் கடலோலையும்தாக்கமாயாலே அதற்கு நேரடி பட்டுச் சொல்லுகிறான். இக்கடல் ஏதென்று இங்கனே புலம்புகின்றது? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்; எம்பெருமான் இக்கடலிடத்தில் நின்று மாமதியை வாங்கி விட்டதனுலேயோ இது இங்கனே புலம்புகின்றது! என்று தன்னில்தான் அருமானித்துச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். இங்கு மாரி என்றது சிலேடை; (இரண்டு பொருள் பட வின்றது) நல்ல புத்தி என்று ஒரு பொருள்; சந்திரன் என்று மற்றொரு பொருள். நல்லபுத்தியிருந்தால் இக்கடல் இங்கனே புலம்ப மாட்டாது; மதியையிறுத்தனாலிற்று இங்கனே புலம்புகின்றது! என்று ஒரு சமக்காரமாகச் சொல்லுகிறபடி. மதியையிறுத்தது மெய்யோ? என்னில்; எம்பெருமான் அமர் களுக்காக இக்கடலைக் கடைந்தருளின காலத்தில் “அச்வாப்ஸரோவிஷஸுதா விது பாரிஜாத லக்ஷம்யாத்மராபரிணதோ ஜலதிரிப்பபூவ.” (அதிமாதுஷஸ்தவம்.) என்றபடியே, ஐயாவதாயின உச்சைச்சரவஸ் என்னுங் குதிரை, காலகூடவிஷம். அமுசம், கல்பணிசுக்ஷம், லக்ஷமி முதலிய பதார்த்தங்களுடனே மதியும் வெளிப் பட்டதிறே. (மதி—சந்திரன்.)

ஆக, ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குப் பரிந்து இரணியனை இருபிளவாக்கிப் பங்கப் படுத்தின பெருமான் கடல்கடக்கிற வியாஜத்தாலே மாமதியை வாங்கிவிட்ட தனுலையோ இது கிழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து ஆரவாரிக்கின்றது! என்றதாயிற்று. ஒருவன் நல்ல சரக்கைப் பறிகொடுத்து விட்டால் புலம்புகச் ச்ரப்புகமெயன்றோ.

யுங்கே வியாக்கியான வாக்கியங்கள் காண்மின் ;—“தன்னை நெருக்கிக் கடைத்து உள்ளுண்டான மதியை வாங்குகையோ இக்கடல் இங்ஙனே கிடந்து கூப்பிடுகிறது ! ; என்னைப்போலே மதியிழந்தோ இக்கடலும் கூப்பிடுகிறது ! ; * மதி யல்லா முள்கலங்கியிறே இவளுங் கிடக்கிறது! ஒன்றுசுரும் விந்ருகையாகாத நான் கலங்கிக் கூப்பிடுகிறப்போலேயிருக்கதி ! இக்கடலும் தன் காமபிரயமெல்லாம் அழித்து கூப்பிடுகிறபடியும். ” 5

சென்றுவார்கிலைவளைந்திலங்கையை * வென்றவில்கிளர்விரமேகோலோ?

முன்றிப்பெண்ணைமேல்முளிக்கூட்டத்து * அன்றின் துறையென்னையே.

6

சென்று	{ எதிரிகளிருக்குமிடத் தேய்ச்	முன்றில்	{ வரசலிலுள்ள பனைமரத்தின்
வார்கிலை	{ சென்று	பெண்ணை	{ மேலே
வளைத்து	{ பெரியவில்லை	மேல்	
இலங்கையை	{ (நாணேற்றி) வளையச் செய்து	முளரி கூட்ட	{ தாமரைப் பூக்களே இயற்றப்
வென்ற	{ லங்காபுரியை	கத்து	{ பட்ட கூட்டிலே கிடக்
	{ அழித்த		{ கிட
வில்லியார்	{ வில்வல்லவரான பெருமா	முன்றிலின்	{ முன்றற்புவையினுடைய
வீரமே	{ ளுடைய	குரல்	{ தோளியானது
கோலோ	{ பராக்ரமடியாகவே	என்னை	{ என்னை வருத்துகின்றது!.
		அடரும்	

* * *—அன்றில் என்பது ஒரு பறவை; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும்; கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந் தாலும் அத்துயரத்தைப் பொருமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்று தரம் கத்திக் கூவி அதன் பின்பும் தனதுணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்: இப் பறவையை வடநாலார் க்ரோஞ்சு மென்பர். ஆணும்பெண்ணுமான அந்த அன்றிற் பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகக் கொத்துக் கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்வுறக்கத்தில் வாயலகு நன்னில் நெகழ்ந்த வளவிலே துயிலுணர்ந்து அந்த நெகிழ்ச்சியையும் பொருமல் மெலிந்து பெருங் தோளியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுகுரல் காமோத்தீபகமாய்ப் பிரி வாற்றமைத் துயரை வளர்த்து விரலிகளை மிக வருத்து மென்பர். “பெண்ணை மேல் பின்னமவ்வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலும், என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஓர்வாளா மென்செய்கேன்” என்பர் பெரிய திருமடவிலும். இங்கும் இவ் வன்றிலின் குரலினால் தான் நோவுபடுகிறபடியைக் கூறுகின்றாள் பரகாலையகி.

* உண்ணது உறங்காது ஒலி கடலெழுதுத்து இலங்கை சென்று சிலை வளைத்து அம்பு எய்து செய்த செயலெல்லாம் என்னைப் போன்றவொரு பிராட்டிக் காகவேயன்றோ; அவளிடத்துப்போலே என்னிடத்தும் இரக்கங் காட்டிக் காரியஞ் செய்ய வேண்டியிருக்க அது செய்யாதே எதிரிகளிடத்திற் காட்டின வீரத்தையே என்னிடத்திலுங்காட்டவேண்டி இங்ஙனே அன்றிலின் குரலையிட்டு அடர்க்குரர் போலும்! என்கிறாளாயிற்று. பரிவுக்கு இலக்காக்காதே பராக்ரமத்துக்கோ என்னை இலக்காக்கிற்று ! என்கிறாள்.

முன்றல் - இல்முன். போன்றோ—பனைமரம். முளிக் கூட்டிக் கந்து—“தாமரைப் பூவா, லில், தா, தா, லும் தாண்டா, லும் செய்த கூட்டிலே கிடக்கிற” என்பது வியாக்கியானம். 6

பூவையண்ணா றுபுவி ன் டேவர * போவிந் துநாந் கண்ட தண்டமோ ?

விவிவெங்குண ன் ன் அம்புகோத்து * ஆவியேயே ன் ன் காகவெய்வதே !

7

தெய்வக்கோ	{ மொழிதருவோர்	பூவைய	{ வண்ண	காயாம	{ பூவண்ணாரான	பெரு
வில்லி		புள்ளின		மேல்		மாள
விஷ இல	{ இலையென மூலம்	புள்ளின	{ மேல்	பெரிய	{ திருவடியின்	மீது
அப்புகோத்து		வர		எழுந்தருள,		
ஆவியே	{ எவ் வகையே	மால	{ மேல்	நான்	{ விரும்பி	நின்று
இடக்கு		கொண்டு		கொண்டு		
எய்வது	{ கொண்டு	கண்ட	{ கண்ட	தற்கா	{ தண்ட	தண்ட
தாண்டி		தண்டமோ		நையோ?		

* * *—“தானாக நினைவானேல் தன்னினைந்து வைவேற்து, ஓர் மீனிய கொடி செடுவேன் வலிசெய்ய மெலிவேவே?” என்று திருவாலிப் பதிகத்திற் பேசியது பொலிவோ இவ்வுதம் பேசுகிறார்.

அஞ்சாணா னுடைய மார்பாந் தனது கருப்புவில்லிலே மலரம்புகளைத் தொடுத்து என் ஆவியையே இலக்காகக்கொண்டு பிரயோகிப்பதானது, எம்பெருமான் பெரிய திருவடியின்மீது எழுந்தருள ஒருகால் நான் வைவிக்கப் பெற்றதற்கு இட்ட தண்டனையோ என்கிறார். பகவதின் வடிவத்தில் ஆசை கொள்ளாதார்க்குக் காமவேதனை நலமாயதென்றும். பகவத் விஷயத்தில் சுடுபட்டது காரணமாகவே தமக்கு இக்காம கோய உண்டாகிற்றென்றும் தெரிவித்தாராயிற்று.

பூவைய—காயாம் பூவின் ஒருசாதியென்பார்.

மாவின் துழாய்வ நெய்நெஞ்சகம் * மாவின் துழாய்வநெய் நெய்நெய்நெய் *
கோவையென மெய்கொண்டுவந்ததோர் * ஆவியந்தாந் துகவவே.

8

என் நெஞ்சகம்	எனது நெஞ்சகம்	வந்தது ஓர்	{ (எற்கனவே தனியே) வந்து
மால் இனம்	மால் இனம்	ஆவி	
துழாய்வமும்	துழாய்வமும்	கோலம்	{ அழகிய
மாவின்	மாவின்	வாடையும	
மாமதுழாய்	மாமதுழாய்	கொண்டு வந்	{ முனைகூட்டிக் கொண்டு
என்னுள்	என்னுள்	தது	
வந்தது	வந்தது	ஆல்	{ அந்தோ ! (இனி)
		காவல்	
		அரிது	{ கொள்ளுதல்

* * *—“என் நெஞ்சகம் மால் இனம் துழாய்வமும்” என்று முதலடியைப் பிரித்து அந்நவசிப்பது. என்னுடைய நெஞ்சகமானது நான் கொண்டிருக்கிற வியா மோழத்திற்குத் தகுதியாகக் கவலைகொண்டிருக்கின்றது என்றபடி. துழாய்—துழாய் : “கடலும் மலையும் விசும்புத்துழாய்” என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோக முக்காரக. இனி இரண்டாமடியை, ‘மாவின் அம் துழாய்வந்து என் உள்புக’ என்று பிரித்து அந்நவசிப்பது. அந்த எம்பெருமானுடைய அழகிய திருத்துழா

யானது எனது உள்ளத்தில்புக; (அதாவது) அத் திருத்துழாயை நான் நெஞ்சால்
கிளைத்தமாத்திரத்திலே என்றபடி. [வந்தீதார் ஆநி கோல வாயையும் கோண்டு வந்ததால்]
ஆலியாவது சிறுதுளி. (மறைத்துளி.) இது விரலிகளுக்கு உத்தீபக மெனப்பதும்.
இது ஏற்கனவே வந்து என்னை நலிவுதற்கு கிலிப்பார்த்துப் போயிற்று; தகுந்த
துணை கூட்டிக்கொண்டு வந்து நலிய வேணுமென்று பண்டுபோர்த்துப் போயிற்று;
அது இப்போது வாடைக்காற்றைத் துணை கொண்டு வந்திட்டது; இனி என்னைக்
காத்துக்கொள்ளுதல் எளிதன்று என்கிறார்.

முதலடியும் இரண்டாமடியும் மமகம்.

...

...

8

கேண்டையொண்கணுந்துயிலும் * என்விறம்பண்டுபண்டுபோலோக்கும் * மிக்கீர்த்

தொண்டிட்டபூந்துளவின்வாசமே * வண்டுகொண்டு வந்து துமடிலே.

9

மிக்கீர்த்	} அநயப்ரயோஜரான	ஊதும் ஆகில	} (என்னருகில்) ஊதுமானால்
தொண்டர்		வைஷ்ணவர்கள்	
இட்ட	ஸமர்ப்பித்த	ஒண்கணும்	} உறக்கக் கொள்ளும்;
பூதுளவின்	திருத்துழாய் மடலின்	என கரும	
வாசம்	பரிமளத்தை	பண்டு டண்டு	} முன்னைய வண்ணமாகும்.
வண்டு	வண்டராவது	போல் ஒக்கும்	
கொண்டு	} முகந்துகொண்டு வந்து		
வந்து			

* * *—எம்பெருமானுடைய திருவடிபிணைகளிலே பரம பாகவதர்கள் ஸமர்ப்
பித்த திருத்துழாய் மலர்களின் பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டுவந்து இங்ஙனே
வண்டு ஊதுமாகில் என்னுடைய கண்களும் துழிக்கொள்ளும், என்னுடைய
மேனியும் பழையபிறம் பெறும் என்கிறார்.

‘என்கிறம் பண்டுபோலோக்கும்’ என்னுதே “பண்டுபண்டுபோலோக்கும்”
என்றதில் ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு; கேண்மின். இப்போதைய என் அவஸ்தைக்கு
முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்டதான
யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அவ்வவஸ்தையில் என் எப்படி யிருந்தேனோ
அப்படி வேன் என்றபடி. இதனை விவரிப்போம்;— இப்போதைய அவஸ்தை
யாவது விரஹாவஸ்தை (பிரிவுநிலைமை); இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ச்
லேஷாவஸ்தை (கூடிக்களித்திருந்த நிலைமை); அதற்குமுந்திய அவஸ்தையாவது—
பகவத் விஷய வாஸநையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போது போக்கின காலம்;
* உண்டியே உடையே உகத்திருந்த காலம். அப்போது சரீரம் வாடாமல் வதங்
காமல் மாமை குன்றாமல் பசுபசுக்குகென் றிருக்குமிதே. ஒரு விசாரமுயின்றி
உண்டுடுத்துத் திரியுங் காலத்திலே மேனி நிய புஷ்டமாயிருக்கும். பகவத்
விஷயத்தில் வாஸநை பண்ணிப் போந்தது முதலாக “ஸம்போகா விப்ரயோகாதா:”
என்கிறபடியே க்ஷணகாலம் ஸம்ச்சலேஷமும் நெடுங்காலம் விச்சலேஷமுமாய் வ்ய
ஸமே மீதார்த்து செல்லுகையாலே, இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்திய
தான ஸம்ச்சலேஷாவஸ்தையிலுள்ள நிறத்தைப் புகழ்ந்து கூறுதல் சிறவாதென்று,
அதற்கும் முந்தியதான அந்யபரத்வாவஸ்தையில் இருந்த நல்ல நிறத்தை உத்தே
சித்துப் பண்டுபண்டுபோலோக்கும் என்றது. இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளையின்
மிகவுழகிய தீவய ஸூக்திகள் காண்மின்; “அவன் வாய் புறமற்றும் நிறம் அறப்
பண்டுபோலையோம்; கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அங்குரமிறே; கலந்து பிரிந்து
ஸபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையா யிருந்தபோதை நிறம்போலையோம்”—என்று.

நாச்சியார்-திருமொழியில் “பாணியா தென்னை மருந்து செய்து பண்டு பண்
பக்க புறுதிராகில்” என்றதும் நோக்கத்தக்கது; அங்கும் இதுவே கருத்தென்க.

[மிக்க சீர்த் தொண்டிட்டு.] தொண்டர், சீர்த்தொண்டர், மிக்க சீர்த்தொண்டர் என மூவகைப் பதிவர் கைங்கரிய பரர்கள். சுதந்திர பலன்களை விரும்பி அடிமை புண்டி நுப்பவர்கள் தொண்டர்; சிறந்த புருஷார்த்தத்தை விரும்பி அதற்கு உபாயம் பட்டாபம் போல் உபயோகம் புண்டி நுப்பவர்கள் சீர்த்தொண்டர்; ஒரு பலனை மட்டும் போற்றித் தவிர்ப்பவரோடு மாகக் கைங்கரியம் செய்து வரும் அந்நியப் பரயோஜனா கொடுக்க மிக்க சீர்த்தொண்டர். அப்படிப்பட்டவர்கள் ஸம்பப்பித்த புஷ்பங்களின் பரிமாத்தையாமிட்ட இங்கு விரும்புவது.

வாசம்—வாஸநா என்ற வாட்சொற் சிதைவு. ...

9

அன்றாடத்திலுள் தாதயி * சென்றபனைச்செங்கண்மாவின் *

மன்றாடிப் பங்கவா * கங்கிற் * செல்வலங்கல்களில்லையே.

10

பாத்தா	புண்டி நுப்பவர்கள்	மகை	திருமங்கை மட்டையுடைய வரும்
பாத்தா	பாத்தா, தத்தி, தத்தி, தத்தி	காசக	வாடபடை காண்டல்கு
பாத்தா	பாத்தா, தத்தி, தத்தி, தத்தி	வாச	மான்
பாத்தா	பாத்தா, தத்தி, தத்தி, தத்தி	கலிகன், நி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
பாத்தா	பாத்தா, தத்தி, தத்தி, தத்தி	பால்	இந்த பரிசுலகத்தினை
பாத்தா	பாத்தா, தத்தி, தத்தி, தத்தி	வால் பார்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கு
பாத்தா	பாத்தா, தத்தி, தத்தி, தத்தி	அல்லல் இல்லல்	ஒரு நுள்படும் உண்டாக மாட்டாது.

***—துரியோதகாசியையும் பாண்டவர்களையும் பொருந்தவிடவேண்டித் தாதுகடங்க எவிரைச் சண்டமுடைய புண்டிகாக்களை ஆசைப்பட்டுத் திருமங்கை மாழ்வார் அருளிச்செய்த இச்சித் துரியோதகாசியக் கற்று வல்லவர்களுக்கு இங்ஙனே உபபொருளைப் பிரித்து வந்தனையாமிற் துன்பம் கெரிடாநென்று பயனுரைத் தத்தி க்கட்டிற் றாமிற்று.

[புதுவாய் சென்ற செங்கண்மாவின்] கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளினபோது விசுவாச திருமாவிகைகளை அழகு செய்து ஸபைக்குச் சென்றவாறே பிழ்மத் தோஷவதிக்கரம் மாயு சைவ மதுஸூதக!—சிமர்த்தம் புண்டிகாக்கை! புத்தம் பிநுஷ்வோஜனம்! [சூலத்தாலும் கல்வியாலும் செல்வத்தாலும் மேன்மைபெற்ற புஷ்பமும் தோஷமும் காணாநக எங்களைவிட்டுப் பள்ளிச்சேரறு ஏன் தின்றாய் கண்ணனே!] என்று துரியோதகன் நிந்தித்துச் சொல்லுகிற ஸமயத்திலும் 'புண்டிகாக்கை!' என்று திருக்கண்ணமுநிலை மீறிப்பட்டு வாழ்த்தவேண்டும்படி பிருத்ததனம் "தூதனாய் சென்ற செங்கண்மாவின்" என்றது. ...

10

அடிவாய் : குன்றம், காடும், சங்கு அங்கிராய் அங்கிராளரி சென்று பூவை மாலினம் கெண்டை உலகு குண்டமெடுத்து.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பதிலொட்டிப் பந்து—இரண்டாத்தி ருமொழி—தன்றமெடுத்து மழை தடுத்து.

உரையவநிகை:—இத்திருமொழியும் நாயகிஸமாதியாலே செல்லுகிறது. வல்லம்பலம் மீதார்த்த அன்றில் தென்றல் முதலிய பதார்த்தங்களும் நோவு பந்தம் படிபைப் பன்னிபுரைப்பது இத்திருமொழியும். ... *

தூரநோதி மூலநாதத்தினையாரோடும் * பன்றிற் தரவையினைத் தமாவன்னையால் செய்தான் *
தூற்றிநின்றபெண்ணோடும் கிடந்தீர்கின்ற * அன்றின் கூட்டைப் பிரிக்கிறபவராகோலோ. 1

தூண்ட	கோவர்த்தனமலையை	முன்றில்	வாசலிலே
எடுத்து	{ குடையாக வெடுத்துப்	தனிகின்ற	தனியேகின்ற
	{ பிடித்து	பெண்ணை	
மலை தடுத்து	{ மழையைத் தட்டை செய்தவ	மேல்	{ பனைமரத்தின் மீது
	{ னுயர்	கிடந்து	இருந்துகொண்டு
இரையாரோடும்	இளம் பெண்களோடே	சர்கின்ற	புறம்புக்கின்ற
மரத்தில்	மாற்றாத்திடிலே	புறம்பில்	புன்றிற் பறவையை
தூவைய	{ கைகோத்துக் குரையைக் கூத்	கூட்டில்	கூட்டில் நின்றும்
பிணைந்த	{ தாடிவையுமுள்ள		
மால்	கண்ணபிரான	பிரிக்க கிற்ப	
என்னை மால்	{ என்னை மதிமயங்கப் பண்ணி	வர் ஆர்	{ பிரித்துவிட வல்லவராயாரோ
செய்தான்	{ விட்டான்;	கொலோ	{ (அறிபென)?

***—கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்து ஏழுநாள் ஒரு படியாகத் தாங்கிவின்று கோவலரையும் கோலிரையையும் காத்தருளினவனும், ஆயர்மங்கையாரோடே பலர்காணக் குரவைக்கூத்தாடிவனமான எம்பெருமான் என்னை இப்படிப்பட்ட வியாபாரமொழைத்திற்கு ஆளாக்கிவிட்டான் என்பன முன்னடிகள். ஆனைத்தொழில் செய்தும் அடியார்களைக் காத்தருளினவன் ன்றே? உகத்தாரோடே ஒருநீராகக் கலந்து பிமாறுவதற்குப் பாங்காகப் பலவடிவுகள் கொண்டு அங்கநாமங்கராமந்தே மாதவோ மாதவம் மாதவஞ் சாந்ததே ணங்கரா” என்னும்படியே) ராஸ்க்ரிடை செய்தருளின ரங்கைன்னாரே? இப்படிப்பட்டவன் கம்மைக் கைவிடுவனென்று கம்பியிருந்து மோசம் போனைன் என்பது உட்கருத்து. தன்னுடைய திருக்குணங்களைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்தி இவ்வனே சந்தியில் வின்று திண்டாட வைத்தானென்கிறான்.

இதுவே ஸமயமாகக் கண்ணெதிரே பனைமரத்தி விருந்துகொண்டு அன்றிற் பறவையும் மெல்லிய தழுதழுத்த தூலாலே ஓய்வின்றி நலிகின்றது; எம்பெருமானைக் கொண்டுவந்து என்னோடே கூட்டாதொழியினும் இவ்வன்றிற் பறவையைக் கூட்டி விருந்து தூரத்தவல்லாரையாவது கிடைக்கப்பெறுமோ வென்பன பின்னடிகள்.

அன்றின் கூட்டை—உருபுபிரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. அன்றிலைக் கூட்டில் வின்றும் பிரிக்கவேண்டுமென்கை. ... 1

பூங்குருந்தொசித்தாணையந்தரிமச்சேகுத்து * ஆங்கு வேறுத்தின் கொம்புகொண்டுவன்பேய்முலை வங்கியுண்ட * அவ்வாய்நிற்குவ்வாய்வாய் எங்குவேய்த் தழனெனோடுமினைமையே. 2

புகுருந்து	{ பூத்திருந்த குருந்தமரத்தை	அரி மா	{ (கேசியென்கிற) சத்துரு
ஒசித்து	{ முறித்தொழித்தவனையும்	செகுத்து	{ வான குதிரையை
			{ கொன்றவனையும்
ஆனை காய்ந்து	{ ரிஷபங்களைச் சேறி முடித்த	ஆங்கு	{ கம்ஸனது அரண்மனை வாச
	{ வனையும்		{ விலே

வந்து	{ நானிருக்கும்டத்திலே வந்து	கொல்லை வல்	{ வெளி நிலங்களில் நின்று
அரும்	நலிகின்றது;	ஏற்றின் மணி	{ மீண்டுவருகிற வலிய காளை
அது அன்றி	{ அதுவுந்தவர	யும்	{ களின் கழுத்து மணி
யும்		கொய்ன்மை	{ யோசையும்
		செய்யும்	{ தெந்தரவுபடுத்தா நின்றது.

* * *—சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலானமல்லர்களைப் கம்ஸனையும் தீர்க்கத்தொ செய்பும்படியாகக் கொன்றெழுத்த கண்ணிரானுடைய கலவி ஈடைக் கப் பெருதொழிநும் அவனது திருமேனில் ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்துழாய் மலையாகலும் சிறிது ஈடைக்குமோ வென்று அல்லும்பகலும் இதுவே சிந்தனையாகக் கிடக்கிற என்னை அந்தக்காற்றும் மாட்டின் கழுத்து மணியோசையும் வருத்துகின்றனவே யென்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருத்துழாய்ப் பிரசாதத்தை நான் கருதாமல் ஊராரோடொப்ப உண்டுத்துக் களர்த்துத் திரிந்தேனெனல் ஒன்றுக்கும் நான் வருந்தவேண்டியிராது; அதில் ஆசை வைத்தமையாலன்றே பிறர்க்கு இன்பமளிப்பவற்றால் நான் துன்புறவேண்டிற்றயிற்று என்கிறார். ... 3

யாருதம் -வடசொல்.

பொருத்துமரமேழுமேய்தபுனிதவர் * திருந்துசேவடியென்மனத்துநீனதோறும் *
கருத்தன்மரகடல் கங்குவர்க்குமதுயன்றியும் * வருந்தவாடைவநும்தந்தியென்செய்கேன். 4

பொருந்து	தம்மில்லாத்	பொருந்திநின்ற	கரு தன் மா	கறுத்துக் குளிர்ந்து	பெரி
மரம ஏழு	பெரிய ஸராவருகடங்க		கடல்	தான கடலானது	
எய்த	போதையும் அம்பு செலுத்		கங்குல்	இரவுமுற்றும்	
	தித்துளபடுத்தின		ஆர்க்கும்	ஆவாரிக்கும்;	
புனிதவர்	மடமீசுத்தான பெருமா	அது அன்றி	யும்	அதுவுந்தவர்.	
	ளுடைய		வாடை	வாடைக்காற்றம்	
திரு உந்து			வருந்த	நான் டரிதபிக்கும்படியாக	
சே அடி	திருவடிகளை		வரும்	வந்து வீசுகின்றது;	
என் மனத்து	என்ருளுகிலே		இதற்கு	இதற்குப் பரிஹாராக	
கிளைதோறும்	அதுவுந்திக்கும்பொ	இனி என்		இனி என்ன பண்ண வல்	
	தெல்லாம்			லென்?.	

* * *—ஆசிரிதனை ஸுக்ரீவ மஹாராஜனுக்கு அரியன் செய்தும் விச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்துக் காரியம் செய்த மஹாதுபாவர் ஏற்கனவே விச்வாஸம் கொண்டிருக்கிற நம்மைக் கைவிட்டமாட்டாரென்று அவருடைய திருவடிகளையே தஞ்சமென்றிருக்கை நமக்குப் ப்ராப்தம் என்று அத்தயவஸாயங்கொண்டு அத்திருவடிகளைச் சிந்திக்கும்பொதெல்லாம் ஸமுத்தகோஷமும் வாடைக்காற்றும் வந்து நலிகின்றனவே யென்கிறார். என்னுடைய மனாரதப்படி அவருடைய திருவடிகள் எனக்குக் கிடையாமையாலே விரஹ வேதனையினால் நினைக்கையாடைக்கும் வாடைக்கும் வருந்த வேண்டியிருக்கிறதென்கை.

இதற்கு இனி என் செய்கேன்!—ரகுகர்தாமே கைவிட்டால் நான் செய்து கொள்ளத் தக்கது ஏதேனுமுண்டோ? அவருடைய அருளே அரண் என்றவாறு.

இரண்டாமடியில் ‘திருந்து சேவடி’ என்றதற்கு “ஐச்வர்யப்ரகாசகமான திருவடிகளை” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான மிட்டருவினதற்கு

இணைக்க "திருநடந்து" என்று பிரித்த உரைக்கப்பட்டது. 'திருவுந்து' என்பது சந்தியாகாதது தொகுத்தல் விகாரம். இனி 'திருந்து செவடி' என்பதை வினைத் தொகையாகவுட்கொண்டு உரைக்கலாம்; திருந்துதலாவது ஆசிரிதர்கட்கென்றே வாய்த்திருத்தல். 4

அன்னை முனிவதுன்றிலின் துரவீயவது* மன்முந்நகடலார்ப்பதும் வளைசேர்வது*

பொன்னங்கடையால் துன்னமென்னடைப்டுங் துரவீ* பின்னைமணுளந்தற்கமாயினபின்னையே, 5

பொன்னையினி	பெற்றதாய் நிச்ச சொல்லு	அன்னம் மென்	அன்னத்தின் நடைபொன்று
வது	வது	நடை	அழகிய நடையையுடைய
பொன்னிலை	அன்ன பறவையின் குரல்		வளம்
பொன்னையினி	பொன்னிடத்தும்		பூவணிந்த கூந்தலை யுடைய
பொன்னையினி	பொன்னையினி	புருதல்	யருமான
கடல் ஆரப	கடல் ஆரப	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியின
து	து	மணுளர்	மயகாரண கண்ணபிரா
வளைசேர்	கையினிகள் கரவ்வது		னுடைய
வது	(அகிய இவையெல்லாம்)	திருத்தம்	விஷயத்தில் ஈடுபட்டோ
பொன்னையினி	பொன்னையினி	ஆயி	மாரபிறகே.
பொன்னையினி	பொன்னையினி	பின்னையே	
அல்லது	திருத்தம், நுடையவளும்		(அதற்கு முன்பு இல்லை)

* * * --நான் பகவத் விஷயத்தில் கையைப்பதற்கு முன்னம் தாயானவன் என்பான் ஒருவார்த்தையும் பொடிந்து சொல்லியறியான்; அன்றில் பறவையின் குரல் முன்பு கேட்கப்படும்போது செவிக்கு மிக இனிதாயிருந்தது; அப்போது கடலோசைதானும் காது கொடுத்துக் கேட்கலாயிருந்தது; உடலும் பூரித்து வளைகள் நெருங்குதலுடையிருந்தன. இப்போது அதுபவிக்கிற கஷ்டங்களில் ஒன்றும் முன்பு நான் அனுபவித்ததேயில்லை; பின்னம் மனமான எம்பெருமான் திறத்திலே நெருங்க செவத்தப் பெற்றபின்னம் தாய் சிறிச் சொல்லும்படியாகவும் அன்றிலின் துரவால் நலிவுபடும்படியாகவும் கடலோசைக்கு தோவுபடும் படியாகவும் கையினிகள் கறவும்படியாகவும் பெற்றேன் என்பதற்கு--

[அன்னை முனிவது.] 'தாய் தகப்பன்மார் சுற்றத்தார் முதலானோர் இருக்கும் போது அவர்களைக்கொண்டு தனக்குற்ற நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியது தகுதியாயிருக்க, இச் சிறு பெண்பிள்ளை எல்லாரையும் திரஸ்கரித்துவிட்டுத் தான்மேன்மையாகத் தானே (பகவத் விஷயத்தில்) ஒரு நாயகனைக் காதலித்துப் புறப்பட்டான்; இப்படியும் ஒரு அகியாயமுண்டோ?' என்பது தாய் சிறிச் சொல்லும் வார்த்தையாமென்க.

முன்றமடி முழுதும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு அடைமொழி.

இப் பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே--'பூர்வாபரங்களுக்குச் சேர்த்தி போராதாகிலும் பின்னையுறங்கா வில்லிதாலர் 'பின்னைமணுளர் திறத்தோமான பின்புறே இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமான்யனென்று இறந்தெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே அவரோடே ஒரு ஸம்பந்தஞ் சொல்லி நலிகிறவை நலிந்தாலென்? என்பாரம்"--என்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்குக் காணத்தக்கன. பாதகபதார்த்தங்களால் நோவுபட்டு வருந்திப் பேசுகிற இத் திருமொழியிலே இப் பாட்டுக்குப் பின்னையுறங்கா வில்லிதாலர் அருளிச்செய்யும் கருத்து பிரகரணத் தோடு அவ்வளவு பொருந்தாதாயினும் சுவையுடைத்தாயிருக்கும். அவர் அருளிச் செய்யும் கருத்து எதென்னில்; அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரல் ஈர்வதும் மன்னமுந்நகடலார்ப்பதும் வளைசேர்வதும் நாம் பின்னைமணுளர் திறத்திலே யே

பட்டிருக்கிறோமென்கிற காரணத்தினால்தானே அந்தக் காரணம்பற்றியாகில் அவை நமக்கு உத்தேசச்யமே—என்பதாம்.

“ஸாமான்யனென்று இதமீடெல்லாம் இடவகையுமே என்பாரைப்போலே” என்ற விமாக்ஷியான வாக்கியத்தின் கருத்து யாதெனல்; முற்காலத்தில் திருவாலிருந் சோலையில் ஸாமான்யரென்றும் சோழியரென்றும் இருவகுப்பினர் ஸந்தித கைங்கரியாதி விஷயமாக அடிக்கடி பிணக்குண்பர்: அதனால் ஒருவர்க்கொருவர் போர்செய்து வலிதாக அடித்துக் கொள்ளுதலுமுண்டாம்; ஒரு ஸமயத்தில் மிக இருட்டான இடத்திலே [ஸந்தித பாதக்கூணத்திலே] கைகலந்து போர் நடக்கையில், ஒரு சோழியர் மற்றொரு சோழியரைமே வலிதாகப் புடைத்தார்; புடைப்பவருடைய மிடற்றோசையைக் கண்டறிந்த புடையுண்பவர் ‘ஐயோ! நான் சோழியனுமிற்றே, என்னை ஏதுக்கு அடிக்கிறீர்?’ என்று கதற, அதுகேட்ட அவர் ‘அப்படியா?’, தெரியாது அடித்து விட்டேன்; ஸாமான்யனென்றுப் பரமித்து அடித்து விட்டேன்’ என்ன; அது கேட்ட இவர் ‘அப்படியாகில் இன்னமும் அடியும்; ஸாமான்யனென்று என்னை எவ்வளவு அடித்தாலும் அத்தனையும் எனக்கு உத்தேசச்யமே’ என்றாராம். அது போல; பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டேனென்கிற காரணத்தினால் அன்னையுனவது முதலான கஷ்டங்கள் எனக்கு நேர்வனவாகில் தாராளமாக நேரட்டும் என்பதாகப் பிள்ளையறங்காவில்லி தாஸருடைய தாத்தார்யங்கொண்ட. இதனால் பகவத்விஷயத்தில் இத்தலைவிக்கு உள்ள காதலின் உறைப்பு வெளியாகும்.

நிறத்தம்—தன்மைப்பன்மைக் குறிப்புவினைமுற்று.

... 5

சூழியுஞ்சங்குநுடையங்காடிகள் தார்* பாழிமையான கனவின் நன்மைப்பதவித்தார்*

தோழியுந்நாறுமோழியவைவந்துயின்றது* தோழியுங்கூடின் நில்லுகூர் நாளிறேறே.

6

ஆழியும் சங்கும் உடைய	{ திருவாழி திருச்சங்குகோ யுடையாரான	தோழியும் நாறும் ஒழிய	{ தோழியும் நாறும் தவிர
நங்கள் அடிகள் தாம்	{ ஆஸ்மத்ஸ்வாமியான ஸர் வேசுவரன	வையார் துயிலாதது	{ மற்ற உகத்தாரைல்லாரும் உறங்குவிட்டார்கள்;
நம்மை	{ நம்மை	கோழியும்	{ கோழிகூட
பாழிமையான கனவின்	{ மிகப்பெரிதாய் ஸ்வரூபத்துள் மலர் எம்மச்சிலேஷத்திலுள்	கூகின்றது இல்லை	{ (விடிவுக்கு அறிஞறியாகக்) கூவுகின்றதில்லை;
பதவித்தார்	{ இப்படி கூப்பிடுமெடியாகச் செய்துவிட்டார்;	கூர் திருள் ஆயிறேறே	{ இப்போதும் உள்ளிருளாயிருக் கின்றதே!

***—“அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டானவன் முகத்தன்றி விழியேனென்று, செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணுடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக்காணில் நாணுவ, கொங்கைத்தலமிவை” என்றற்போலே திருவாழி திருச்சங்குகளாகிற அஸாதாரண லக்ஷணங்களோடே கூடின தலைவனையாயிற்று இப்பா காலராயகி காதலிப்பது; அப்படியே அவர்வந்து ஸ்வபந்தம் போன்ற ஸம்ச்லேஷத்தைச் சிறிதுபோது தந்தருளி உடனே பிரிந்து போயினராதலால் நான் இவ்வனே கதறவேண்டியதாயிற்று என்கிறான் முன்னடிகளால்.

பாழிமையான கனவின்—இவ்வுக்கனவு என்கிறது ஸம்ச்லேஷத்தையென்று கொள்க. எப்போதோநடந்த கலவி இவளுக்கு இப்போது ஸ்வபந்த துலயமாயிருப்பதால் கனவு என்கிறது. பாழிமையாவது வலிமை; வலிதான ஸம்ச்லேஷத்தினாலென்றபடி.

“பெரிய மேன்மையுடையவர் கையைக் காலேப்பிடித்துத் தாழ்வின்று பரிமாறின பரிமாற்ற மாகையாலே அநுஸந்திக்கப்படுக்கால் கரைகாண வொண்ணாத படியா யிருக்கிற அபர்யாபந்த ஸம்ச்சலேஷஸூகத்தாலே” என்ற வியாக்கியான வரக்கியங்காண்க.

நாணும் என்னுடைய தோழியுந்தவிர மற்ற வுலகர்களெல்லாரும் அன்யபரர்களாதலால் அவர்களையும் சுகமே உறங்கிச்சிடக்கிறார்கள்; எனக்கோ ஓரிலு ஏழு மியாய் கெடுகச்செல்லா நின்றது; தோழி கூவினாலாவது போழுது விடியப் போகிறதென்று சிறிது ஆர்ப்பிடுக்கலாம்; தோழியும் உறங்கிப் போயிற்றுப் போலும். என்சிறுள் சின்னடிகளில்

காண்பந்த நுறையல்லென் கடல்வண்ணாறு* மாணவானுனக்குத்தநுமகன்சொல்லி*

யாங்கடோறேவிசுமென்விளங்கொங்குகள்* மாணவண்ணந்திறத்தவாய்வளங்கின்றவே. 7

காமன தவந்த	மாமந்த நல ராய நலயப	எனக்கு மகன்	{ எனக்கு மகனாகப் பெற்றன;
முறை நல	பெறுதற்கு முறையுடைய	யாமங்கள்	{ எப்படியிருந்தும்)
சொல்லல்	எல்லென்;	தோறு	{ எப்போதும்
கடல்	என்னெனில்;	எரிவிசும்	{ நெருப்பைத் தூவுகின்றன;
வண்ணனார்	கடல்வண்ணரான கண்ண	என் இள	{ எனது இளமுலைகளை
	பிரான்	கொங்கைகள்	{ வென்னில்
எனக்கு மா	எனக்குச் சிறந்த நாயகரா	மா மணி வண்	{ நம்மணி வண்ணரான அப்
மணவாளர்	யிருக்கின்றார்; (இவையு)	ணந்திறத்த	{ பெருமானே நோக்கியே
	யாடு)	ஆய வளர்	{ வளர்கின்றவையுள்ளன.
தான்	அந்த மனமதனதான்	கின்ற	{

* * * —நான் கடல்வண்ணனான எம்பெருமானை எப்போது மணவாளனாகக் கொண்டேனோ அப்போதே மன்மதன் எனக்கு மகனுவிட்டான்; மகனானவன் பெற்றதரையை இவ்வனை காலே செய்வது வழக்கோ? கைவனார் என்ன நலிவுசெய்தாலும் பொறுக்கலாம்; வயிற்றிற் பிறந்த மகன் நலிவு செய்ய என்ன முறைமையுண்டு? என்சிறுள் முன்னடிகளில்.

மன்மதன் செய்திற ஹிம்னை ஏதென்ன. யாங்கடோறு எரிவிசும் என்கிறான். ஸர்வகாலத்திலும் தாடிக்கிற நென்றபடி. மன்மதன் இப்படி நெருப்பை விசச் செய்தேயும் எனது இள முலைகள் தாம் கொண்ட கொள்கையை விடுகின்றில; அப் பெருமானுக்கே அற்றத்திற்க்தனவாய் விம்மி வளர்கின்றனவென்கிறான். 7

பஞ்சுருமரி தஞ்சோடிநின்றமறாறு* நஞ்சுநிறைகொண்டுபோயிற்றுநினைகின்றிற்*

வெங்கடர்போய்விடியாமெனவீட்டமபுகத்தா* நஞ்சுடல்துயின் நுட்கம்கிவிநல்லதே. 8

மருக உறு	{ மெகமண்டித்தைக் கிட்டி	வெங்கடர்	{ ஸூர்யனானவன்
மாலிருஞ்	{ ஒங்கொ (சுகத்தையுடைய)	போய்	{ அஸ்தமித்துப்போய்
சோலை	{ திருமாலிருஞ் சோலைமலை	விடியாமல்	{ மறுபடியும் உதியாமல்
கின்ற	{ யிலே	எவ்விடம்	{
மணவாளர்	{ நித்யவாஸம்	புக்கதோ	{ எங்கே புகுந்தொளித்தானோ
செஞ்சும	{ எம்பெருமான்	இனி	{ இப்படியான பின்பு
நின்ற	{ (எனது) கெஞ்சிலுள்ள	நமக்கு	{ நம்முடைய
கொண்ட	{ புடக்கத்தை	உடலம்	{ சரீரமானது
பொய்வார்	{ அபலமித்துக் கொண்டு	நஞ்சு	{ சிதிலமாகி
கினைகின்றார்	{ போலவராய்	துயின்றால்	{ முடிந்துபோமாகில்
	{ (இத்தலையை) மறந்தொழிந்	நல்லது	{ நன்றாகும்.
	{ தார்;		

* * *—திருமாலிருஞ் சோலைமேலேயிலே நித்யவாஸம் செய்தருளாரின்ற அழகப்பிரானார் பெண்மைக்கு ஈடாக என்னெஞ்சிலிருந்த அடக்கத்தைக் கொள்ளை கொண்டு போய்விட்டார்; போனவர் ‘ஒருத்தியை இப்படி ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிவந்தோமே, அவள் எப்பாடுபடுகிறாள்!’ என்று கெஞ்சில் இத்தனை இரக்கமும் மற்றிராநின்றார். அவர்தாம் அப்படி இரக்கமற்றெழிந்தால் ஸர்வ பகவானும் இரக்கமற்றெழியவேணுமோ? அவன் அந்தமித்தால் மீண்டும் முப்பது காலகையிலே உதிக்கவேண்டுமென்று ஒரு கியதில்லையோ? அந்த கியதையுங் கடந்து அடியோடு முகங்கட்டாதே எங்கோ புக்கொளித்தானே!; இவ்வனை எம் பெருமானும் இரக்கமற்றவனுசி அவனுடைய பரிஜாதமும் இரக்கமற்றெழிந்ததான பின்பு ஏதுக்கு நாம் இந்தவுடலைச் சுமந்து வருந்தவேணும்? இவ்வுடலம் சிதிலமாகி முடியப்பெறுமாகில் அதுவே மகக்குச்சிறந்த வாழ்ச்சியாகுமே யென்கிறார்.

விரலிகளுக்கு இரவு நீட்டித்துத் தோற்றுதல் இயல்பாதலால் ‘வெஞ்சுடர் போய்விடியாமல் எவ்விடம் புக்கதோ’ என்னப்பட்டது.

நஞ்சு = ‘நைந்து’ என்பதன் போலி; (‘ஐந்து’ என்பதற்கு ‘அஞ்சு’ என்று போலியாவது போல.) ‘உடலம்’ என்றதில் அ—சாரியை. நுய்யநுல்—தீர்க்க கித்திரையாகிய மரணத்தையடைந்தால் என்றபடி; உபசாரவழக்கு. எம்பெருமானை அதுபவிப்பதற்கு உபயோகப்படாத சரீரம் ஒழிவதென்று என் கிறார். “நாக மிசைத் துயில்வான் போலுக்கெல்லாம் நன்கொடுங்க, யோகனைவான் கவராத உடம்பினால் குறைவிலமே” என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. ... 8

காமன்களைக்கோரிலக்கமாய்தலநின்றிடு * நுமநகோலநம்பென்மைசித்திராதுபோய் *
தூவநீர்க்கொடுதோழி! நாத்நொடுதேந்திலு? காழ்கிலவண்ணரைக்கன்காராகாணவங்கோலோ?

தோழி	வாராய்தோழி!	பராய	புறப்பட்டபராய
காமன	{ மனம்தபரணங்களுக்கு	கார் முகில்	காளமேகச் சாமராய் பெரு
க		வண்ணரை	மாளை
ஓர் இலக்கம்	{ இலக்காகி யிருப்பதற்கே	தூ மலர்நீர்	{ ஈசத்தாராய புஷ்பங்
ஆய்			
நலத்தின் மிகு	நன்மைமிக்கதாய்	கொடு	{ களையும் தீர்த்தங்கனையுங்
பூமரு	விரும்பத்தக்கதாய்		{ கொண்டு
கோலம்	அழகியதான	நாம தொழுது	{ நாம் வணங்கித் துதித்தால்
நம் பெண்மை	நமது பெண்மைக்குணத்தை	எத்தினால்	
சித்தித்து	நினைத்துக்கொண்டு	கண்களால்	{ (அவரைக்) கண்ணோ
இராத	{ வ்விடத்திலேயே இருந	காணல் ஆம	
	ரடாமல்	கொலோ	{ ஸேவிக்கப் பெறலாமோ?

* * *

யதுபவிப்பதற்குப் பாங்கல்லாத இந்தப்பாழும் சரீரம் முடிந்து போவதே நல்லதென்றாள் கீழ்ப்பாட்டில்; சரீரம் இருப்பதும் போவதும் நம்முடைய இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததன்றே. அது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே ஆகக்கடவதாயிற்றே. “கண்ணாடல்கடைந்தாய்! உன கழற்கே வரும்பரிசு, தண்ணாவாதடியேனைப்பணிகண்டாய் சாமாறே” என்று பிரார்த்தித்தவிடத்திலும் உடனே அது வித்தித்ததில்லையே; இவ்வாழ்வாரை எம்பெருமான் இன்னமும் இவ்வுலகத்திலே வைத்துப்பல உபகாரங்களைச் செய்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினவனாதலால் ஆழ்வாருடைய எண்ணப்படி உடலம் ஒழியப் பெற்றதில்லை; எவ்வகையினாலாவது எம்பெருமானைக் கண்களால்காண ஆசை அதிகரித்ததனால், தோழி! நம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டு அதிப்ரவ்ருத்தி செய்தாகிலும் அவரைக் கண்டுவிடுவதே யாகுங்கொல்’ என்கிறார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பதனோரம்பந்து—முன்னுத்திருமொழி—மன்னிலங்கு பாரதத்து.

உயையநாரிகை :—கீழ்த் திருமொழியில் “நம்பெண்மை சிந்தத்திராது
பாய்த் துமலர்நீர்கொடு தோழி! நான் தொழுதேத்தினால், கார்முகில் வண்ணரைக்
கண்களால் காணலாங்கொலோ” என்று ஸ்வரூப விருத்தமாக அதிப்ரவ்ருத்தி
பண்ணியாநிலும் எம்பெருமானைக் காணப்பெறுவோமென்று ஆழ்வார் கோலின
வளவிலே, இதனைப் பொறுக்கமாட்டாத எம்பெருமான் வந்து முகங்காட்டி
‘ஆழ்வார்! சற்றுப்போது தாமதித்த மாத்திரத்தினால் நீர் இத்தனை ஸாஹஸத்திலே
இழியலாமோ? ஒரு சேதனைப் பெறுகைக்கு நான் எவ்வளவு பாடு படுகிறவ
னென்பதை நீர் அறியமாட்டீரோ? உம்மைப் பிரிந்ததனால் நானன்றே க்லேசப்
படுகிறவன்? என்னைவிட்டு நொடிப்பொழுதும் தரிக்கமாட்டாதவர்கள் யாவரோ,
அவர்களைவிட்டு நானும் தரிப்பவனல்லேனே; என்னுடைய படிகளை நீர் அறிந்து
வைத்தும் இவ்வனை க்லேசப்படுதல் தகுமோ? என்றற்போலே சில வார்த்தை
களைச் சொல்லித் தன் செல்லாமை யடங்கலுங் காட்ட, ஆழ்வார் அதனை யெல்லாம்
அருணந்தித்து. தாஹித்தவன் சிறிது தண்ணீர் குடித்தால் அது தாஹசாந்திக்கு
உடலாகாதே மேன்மேலும் விடாயை வளரச்செய்யுமாபோலே அவ்வருணந்தாந
மானது மேலும் விடாயைப் பிறப்பிக்க, அதனால் மிகவும் நோவுபட்டு, பின்னையும்
அவனைக்கிட்டி நித்யாதுபவம் பண்ணப் பெற்றிலோமேயாகிலும் இவ்விடாயும்
பதற்றமுடெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஆகப்பெற்றேமே! என்று உண்டான
திருப்தியோடே பேசித் தலைக்கட்டுவதாம் இத்திருமொழி. இதுவும் நாயகி பாசுரத்
தாலே செல்லுகிறதாயிற்று.

இத்திருமொழி அந்தாதிக்கொடையிலமைந்தது. *

மன்னிலங்குபாரதத்துத்தேரூந்து* மாவலியைப் பொன்னிலங்குநின்னிலங்கில்வைத்துப்போருகடல்சூழ்
தென்னிலங்கையிட்டுத் தேவநகிருகாணி* என்னிலங்குகோடெழில்தோற்றந்தேனே. 1

மன் இலங்கு	{ (பல) அரசர்கள் விளங்கா நின்ற	தென இலங்கை	{ தென்னிலங்கையினுடைய
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	சூழ்	மதிப்பை
தேர் ஊர்ந்து	{ (அரசுதியாய் நின்று) தேரை நடத்தினவனாயும்	அழித்த தேவற்கு	அழித்தவனாயுமிருக்கிற
மாவலியை	மஹாடலியை	என் இலங்கு	எம்பெருமானுக்கு
பொன் இலங்கு	பொன்மயமாக விளங்குகின்ற	சங்கோடு	{ எனது ஒளிமிக்க கைவளை
திண் விலங்	திடமான விலங்கிலே	எழில்	களையும்
கில் வைத்து	பினைத்தவனாயும்	தோற்றிருந் தேன்	{ அழகையும்
பொரு கடல்	{ அலையெறிகின்ற கடலானே	இது காணி	{ இழந்திரா சின்னேன் ;
சூழ்	சூழப்பட்ட		{ இவ்விருப்பைக் காணுங் கோள்.

* * *—பலபல அரசர்கள் திரண்டுகிடந்த பாரதப் போரிலே பாண்டவர்கட்கு
வெற்றியுண்டாகுமாறு பார்த்துஸாரதியா யிருந்து தேரை நடத்தினவனும், கண்
னுங் கண்ணீருமாக வந்து அடிபணிந்து இரந்த இந்திரனுக்குத் திருவுள்ள மிரங்கி
மாவலியைப் பாதாளத்திலே செலுத்தினவனும், கடல் சூழ்ந்த இலங்காபுரியை
பீடமித்தவனுமான எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டு நான் பெற்றபேறு வளையிழந்ததும்
விறழிந்ததுமே காணி? என்று படியெடுத்துக் காட்டுகிறார் பரகாலநாயகி.

“மன்னிலங்குபாரதத்துத் தேரூந்து” என்றவிடத்திற்கு “மலைபுரைதோள்
மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும், பலர் சூலைய தூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன்

சுவையினாய்த் தின்ன வெள்ளை முல்லின்ற என்ற பெரியாழ்வார் திருவொழிச் செய்யுள் அழைக்கக்கூடாது.

ஒளதார்பா மே பற்றுகாக மாவலியை உயிர்முடிக்காதே பாதாளத்தில் சிறையைத்ததைப் "பொன்னல்லது தின்னவிடில் வைத்து" என்றார். *கஸ்ஸம் ஸ்வதேதஸா கஸ்ஸஞ்சா நேரத்தஸா காயா காராகநுதேஹ கங்கர்ருங்ஸயாயா பந்தஃ* (வரதராஜ பஞ்சாசக்தி) என்ற வெதாந்த நேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. ... 1

இருந்தானென்றுள்ளத்திறவன் * கறைசேர்பருந்தாட்கவிறுக்கருள்செய்தசெங்கண் *

பெருந்தான்மந்திராஜப் பொய்யாடிபாட * வருந்தாடுகன்செங்கைஒளிமன்றுமன்னே ! 2

என உள	{	எனது நெஞ்சினுள்ளே	{	பெருந்தோள்	{	பெருமைதங்கிய திருத்
ளத்து		வாழ்ந்திருப்பவனும்		நெடு மலை		தோள்களையுடையனுமாவ
இருந்தான்	{	பொய்யாடிபாடியும்	{	பேர	{	ஸ்ரீவேசுவரனுடைய
இடையவன்		உயல்பொனது		பாடி ஆட		திருமாமங்களை
கறைசேர்	{	புடிபுடையுடைத்தான்	{	என கொங்கை	{	வரயாரப்பாடிக்கூத்தாட
ருந்தான்		கஜேந்திராழ்வானுக்கு		வருந்தாது		எனது முலைகளானவை
களிறுக்கு	{	அருளசெய்தவனும்	{	ஒளி மன்னும்	{	வருத்தமற்று
அருள்செய்த		சொந்தாமரைக்கண்ணனும்		ஒளிபெறும்.		
சொகண்						

** *—கீழ்ப்பாட்டில் தோன்றின வருத்தம் சிறிது தலைமடிந்து மகிழ்ச்சி தேசுற்றப் பேசுந்நபாகம் இது. எம்பெருமான் இனிவிட்டுப் போகிறவனல்லனாக என் னிருதயத்திலே புத்திரருக்கின்றன்; ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுக்கு அரைசூரியத்தலைதலையமலரின் கவரலிலே ஓடிவந்து அருள்செய்த வாதஸல்யமெல்லாம் இருக்கன்களிலே தேசுற்றுப்படி யிராவின்றன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருமாமங்களை பரிதிக்குப் போக்கு வீடாகப்பாடி உடல் இருக்கவிடத்திறுக்க மாட்டாதே ஆடுமளவில் என்கொங்கைகள் வருத்தந்தீர்த்து புகர் பெறுவனற்படி பராயி என்சிறன்.

[கறைசேர்] கறை என்னுஞ்சொல் பல பொருள்களையுடையது; உடல் என்கிற பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. இனி, உடல் என்ற பொருளும் கொள்ளத்தக்கதே; முதலாவின்வாய் கொளவொழிந்து வரணத்தினால் ரக்தமொழுகப் பெற்ற கால் என்றபடி.

பாகரத்தின் முடிவிலுள்ள அன்னே என்பதைப் பாதபூரணமாகவுங் கொள்ளலாம், தோழி! என்றபடியாகவுங்கொள்ளலாம். ... 2

அன்னே! சிவையறிவன் * கறைநாந்து முன்னேயுரைத்த முனிவிரிவந்து *

பொன்னேப்பவையிந்து போகாராண்டிதத்து * என்னே? ஸிவனென்னுமெண்ணமறியோமே. 3

அன்னே	{	அஹம்ஸி.	{	நந்து	{	(ஒருகால் என்பக்கலில்)
இவரை		இந்த மஹாநுபாவரை		வந்து		
அறிவன்	{	(கான் கண்கு) அறிவேன்;	{	பொன் ஏய்	{	பொன்மயமான கைவளை
இவர்		இப்பெரியவா		வளை கவர்ந்து		களை விரும்பி
முன்னே	{	முற்காலத்திலே	{	மனம் புகுந்து	{	எனது நெஞ்சினுள்புகுந்து
மறைநாளும்		சால்வேதங்க்களையும்		போகார்		விட்டுப் போகாமலிராகின்றார்
உரைத்த	{	(மான் ரகனுக்கு) உபதே	{	இவர் எண்	{	இவர் நினைத்திருக்கும்
முனிவர்		சித்த		னும்எண்ணம்		நினைவு
		முனிவராவா;		எனனே		எதுவாயிருந்தோ?
		(இப்படிப்பட்ட இவர்)		அறியோம்		அறிகின்றிலோம்.

* * *—“இன்னொன்றறியேன் அன்னே ஆழியோடும் பொன்னார் சார்ங்க முடையாடிகளை இன்னொன்றறியேன்” என்ற வாயாலை “அன்னே யிவரை யறியன்” என்கிறான். இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங்களின்மீது;—“கெடுங்கக் கலந்தபோதாக இன்னொன்றறியேன்” என்னிலுமென்றும்; காதாசிக்கமாக எம்ச் சிலைத்திப்போது ஸ்வாபாவிக் கிசைத்தவத்தாலும் முகத்தில் தண்ணளியாலும் அறிவேனென்னிலுமென்னும்.” என்று.

என்றபொழுது மூன்றையுரைத்த முனிவரீர்தருக், யஜுஸ். ஸாமம், அதர்வணம் என்னப்படுகிற என்னு வேதங்களையும் முன்பு பிரமதேவனுக்கு உபதேசித்தவர் என்றபடி. வேதம் அபௌருதேய மெனப்படும்; அதாவது, ஒரு புருஷனாலும் செய்யப்படாததென்கை. அப்படியிருக்க இங்கு ‘மறை வான்தும் முன்னே யுரைத்த முனிவர்’ என்று சொல்லப்படுகிறதே; ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் எம் பெருமான் என்முகனுக்கு வேதோபதேசம் செய்தருளினானென்றால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்க முடியாதே; ஆகையால் ஸர்வேசுவரனே வேதகர்த்தா என்று இசையலாமன்றே என்னில்: அப்படியன்று; வேதத்துக்கு நாம் எப்படி கர்த்தாக்களல்லோமோ அப்படியே ஸர்வேசுவரனும் கர்த்தாவல்லன்; உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அப்படி காலமாக நடந்து வருகிறது; ஒவ்வொரு கலப்பதின் தொடக்கத்திலும் ஈசுவரன் என்முகனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்திருன்; ஆனால் முன்கல்பத்தில் வேதர் எந்த மாதிரியான அபூர்வியோடு இருந்தோர் அந்த ஆதபூர்வியாகவே மறுகல்பத்தின் அபம்பத்திலும் வேதத்தை உபதேசித்திருன்; எவ்விதமான மாறுபாடும் செய்வதில்லை. அதாக காலமாக இப்படியே செய்து வருகிறான். இவ்வளவே எம்பெருமான் செய்வது. புதிதாக வேதத்தை இயற்றுவதில்லை. எவ்விதமான மாறுபாடும் செய்வது மில்லை. ஆகையால் ஈசுவரனும் வேதகர்த்தா வல்லன் என்க. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் * வேதே கர்த்தாத்யபாவாத் * என்ற ச்லோகத்தில் இவ்விஷயம் விளக்கக் காணத்தக்கது. அங்கு ம்முடைய விரிவுரை காண்க.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எனது பொன்வளையிலே ஆசை கொண்ட வராய் என்னெஞ்சிம்புகுந்து போகாதேயிருக்கிறார்; இவர் என்ன என்னென்ன செய்யக் கருதியிருக்கிறாரோ அறியேன் என்கிறான் பின்னடிகளில்.

என்வளையில் ஆசைவைத்திருக்கிறார் என்றது—எனக்கு உடனே பிரிவை உண்டாக்கி உடலை இளைப்பித்து வளைகள் கழன்றெழியுமாறு செய்யவே கருதியிருக்கின்றார் என்றபடி. இப்போது இவர் மனம்புகுந்து போகாமலிருக்கிறது உடனே பிரிவுக்கு இட்ட அடியாம் என்கை. 3

அறியோமென்றுரைக்காமே? மொழித் * வெறியாப்பொழித்தழுவியன் குடந்தமேவி *
சிறியானோம்பிளையாய்மென்னதந்திட்டு * உறியாற்றுவெண்ணெயுந்நீதார்தம்மையே.

வெறி ஆர்	பரிமளம் மிக்க	உறி ஆர் நறு	{ உறிகளிலே சேமித்திருந்த வெண்ணெய்
பொழில் சூழ்	சோலைகளாலே சூழப்பட்டு	வெண்ணெய்	
விபன	திருக்குடந்தையிலே	உண்டு உகந்	{ வாரியமுது செய்து திருவுள்ள முகந்தவருமான இப்பெரியவரை
குடந்தை	பொருந்தியிருப்பவரும்,	தார்தம்மை	
மேவி	(க்ருஷ்ணவதாரத்தில்) ஒப்	அறியோம்	{ ‘அறிகின்றிலோம்’ என்று சொல்லுதல்
சிறியான் ஓர்	பற்ற சிறு குழந்தையாய்	என்று	
பிள்ளை ஆய்	மெதுவாக நடந்து சென்று	உரைக்கல்	
மெள்ள நடந்		எமக்கு ஆமே	
திட்டு			எமக்குத் தருமோ?

***—தீழ்ப்பாட்டில் “அன்னையவரையறிவன்” என்ற பரகாலையகியை கோக்கித் தொழியானவன்; நங்காய்! இவரை நீ எங்ஙனே அறிந்தாய்? ‘இன்னு ரென்றறியேன்’ என்று முன்பு சொன்னாய்; இப்போது அறிவே நென்கிறாய்; பொருத்தாத வார்த்தையாயிருக்கின்றதே! என்ன; இவரை நான் அறிவேனென் பதே உண்மையென்கிறாய்; இவரையறியோம் என்று நான் எங்ஙனே சொல்லைக் கூடும்? “இங்கே போதுங்கொளோ இவ்வேல் நெடுங்கண் களிப்பக், கொங்கார் சோலைக் கடத்தைக் கிடந்தமால் இங்கே போதுங்கொளோ” என்று நான் மனோ ரதித்த படியே ‘வெறியார் பொழில்குழ் வியன்குடந்தை மேவியான பெருமா னன்னேரு எழுந்தருளியிருக்கிறார்; ‘இவன் இதைத் திருநிலைன் என்று சொல்ல வொண்ணாதபடியான இளம்பிராயத்தையுடையனும் பொய்யடி கிட்டுப் போய்ப் புக்கு உறிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணையை அழுதுசெய்து ‘ஆசுரிநருடைய ஹஸ்த ஸபர்ச முள்ள தர்வயத்தை உட்கொள்ளப் பெற்றேரோ’ என்று உகந்தாப் போலே என்னைத் தழுவிவினைத்துத் தலைதடுமாறாகப் பரிமாறி ஆரத்தத்தின் மேலெல்லையிலே யிருக்கின்ற இவரை ‘அறியோம்’ என்று எங்ஙனே சொல்லக்கூடு மென்கிறான். 4

தம்மையேநாலுமணங்கித்தொழுவார்க்கு * தம்மையேயொங்கவதன்செய்வார்தலால் *

தம்மையேநாலுமணங்கித்தொழுநிறஞ்சி * தம்மையேபற்றாமனத்தென்றும் வைத்தோமே.

நாலும்	எப்போதும்	நாலும்	
தம்மையே	தம்மையே விரயமு ன	வணங்கி	எப்போதும் தீரிகரணங்க
வணங்கி	தம்மையே விரயமு ன	தொழுது	ளாலும் நமஸ்கரித்து
தொழுவார்க்கு	வணங்குமவர்கட்கு	இறைஞ்சி	
தம்மையே	தம்முடைய ஸாம்யத்தை	தம்மையே	அவர் தம்மையே
ஒக்க அருள்	அருள் செய்பவர்; (எம்	என்றும்	எப்போதும்
செய்வார்	பெருமானை;)	பற்று ஆ	புகாராக
ஆதலால்	ஆகையினால்	மனத்து	
தம்மையே	அவர்தம்மையே	வைத்தோம்	உறுதி கொண்டோம்.

***—தேவதாந்தர பஹுனத்தை நெஞ்சிலும் னையாதவர்களாய் ப்ர யோஜனாதரத்தையும் சிந்தையிற் கொள்ளாதவர்களாய் ஆசுரயிக்குன்ற பக்தர் களுக்கு *ததா வித்வார் புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஞநஃ பரமஸ்ராம்யமுபைதி* என்று உபநிஷத்தில் ஒதிபிடுக்கிறபடியே தம்மோடு பரமஸ்ராம்யாபத்தியைத் தந்தருள் பவரான எம்பெருமானையே நாம் இடைவிடாது வணங்கி, அவரையே சரணமாக உறுதி கொண்டோமென்கிறான்.

தம்மையே பற்று = பற்றாக என்றபடி. பற்றப்படுவது பற்று; அதாவது பனைச் சொன்ன படியாய் அவரையே பரமப்ரயோஜகமாகக் கொண்டோ மென்னவுமாம். உபாயம் உபேயம் என்ற இரண்டும் அவரையாகக் கொண்டோ மென்றதாயிற்று. 5

வைத்தாடியார்ப்புணத்திலிவைத்து * இன்பம் உய்த்தாரொவினிகம்பிலோடிவைத்து * ஓரடிக்கும் எய்த்தாதுமன்னென்றிமையோர்தொழுநிறஞ்சி * கைத்தாமரைகுவிக்குங்கண்ணனென் கண்ணனையே.

ஒளி விசுமயில்	(சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய) கடைப்பொருள்கள் மிக்க ஆகாசத்திலே	மண் எய்தத் தாது என்று இமையோர்	{ பூமி போதாதே! என்று (பிரமன் முதலிய) தேவர்கள்
ஓர் அடி வைத்து	{ ஒரு திருவடியை ஒங்க வைக்க,	தொழுது இறைஞ்சி	{ வணங்கித் துதித்து
ஓர் அடிக்கும்	மற்றொரு திருவடிக்கு	கை	தங்களுடைய கைகளை

தாமரை	{ தாமரைமொக்கு பேரே	மனத்தினில்	தங்கள் நேஞ்சிலே
ருவிக்கும்	{ அஞ்ஜலிசெய்யப்பெற்று	வைத்தார்	நாட்டினுள்ள;
என கண்ணன்	{ எனக்குக் கண்போன்,	வைத்து	அப்படி நாட்டியதனால்
கண்ணனை	{ முக்குஷணனை	இன்பம் உய்த்	ஆமந்தத்தை அடையப்
அடியார்	{ அடியவர்கள்	தார்	{ பெற்றார்கள்.

* * * -எம்பெருமானை நான் எப்படி மனத்திற் கொண்டேனே இப்படியே அவனை மனத்திற் கொள்வார்க்கெல்லாம் பரமாத்மம் வீர்த்தம் என்கிறான். மாவலிகையில் நீரேற்று ஒரு திருவடிசையே மேலுலகத்திலே பரப்ப வைத்து மற்றொரு திருவடிசையே நிலத்திலே பரப்பவைக்கும்மளவில் அத்திருவடிக்கு நிலம் இடம் போர வில்லையே யென்று இந்த தரிவிக்காமாபதானத்தையெடுத்துப் பேசித் துதித்து அஞ்ஜலி செய்து தேவர்களால் வணங்கப்படுகின்ற எம்பெருமானை எந்த அடியார்கள் மனத்தில் வைக்கின்றார்களோ, அவர்கள் வைத்தவாறே பரமாத்மத்தைப் பெற்றவரேயாவர் என்றதாயிற்று.

“ஓடிக்கு மெய்த்தாதுமண்” என்றது ஈடுபாட்டினுள் வார்த்தை. “பிரானுன்பெருமை பிறராரறிவார், உராயுலகஎந்த நானு-வராகத் தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ? எந்தையடிக்களவு போந்தபடி.” (முதல் திருவந்தாதி 81) என்று வேறொரு சமத்காரமாகப் பேசினாருமுள். 6

கண்ணன் பனத்துள்ளே நிற்கவும் * கைவளைகள் எள்ளோகழன்றிவையென்னமாயங்கள்? * பெண்ணுளேம்பெண்மையோம்நிற்க * அவன்மேய அண்ணன்மேயுமரங்கமும்பாடோமே.

கண்ணன்	கண்ணபிரான்	பெண்மை	{ வெகு அழகாகப் பெண்
மனத்துள்ளே	{ (என) நெஞ்சினுள்ளே	யோம்	{ மையை உடையவர்களா
நிற்கவும்	{ எழுந்தருளியிருக்கச் செய்	நிற்க	{ யிருக்கின்றோம்;
	{ தேயும்	அவன் மேய	{ இது நிற்க:
கை வளைகள்	{ (எனது) கையில்வளைக		{ அந்த எம்பெருமான் விரும்பி
	{ ளானவை		{ வாத்திக்குமிடமாய்
என்றோ	{ ஏனோ கழன்று போயினவே!	அண்ணல்	{ சிறந்ததான
கழன்ற		மலையும்	{ திருவேங்கட மலையையும்
இவை என்ன	{ இவை என்ன ஆச்சரியம்!:	அரங்கமும்	{ திருவரங்கத்தையும்
மாயங்கள்		பாடோமே	{ பாடுகைக்குத் தடை
பெ	{ பெண்குடியிலே பிறந்துள்ள		{ யுடையாயிருக்கிறோமோ?
	{ நாம்		

* * *—திருவாய்மொழியில் (4—7—6) “நோக்கி நோக்கியுன்னைக் காண் பான் யானென தாவியுள்ளே, நாக்குநீள்வன் ஞானமில்லை நாடோறுமென்னுடைய ஆக்கையுள்ளுமாவியுள்ள மலை புறத்தினுள்ளும், நீக்கமின்றியெங்கும் நின்றாய் கின்னையறிந்தறிந்தே” என்ற பாசுரத்தின் கருத்தை ஈண்டு அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். எம்பெருமான் தம்முடைய ஸகல அவயவங்களிலும் புருந்து சிறகச் செய்தேயும் அதில் த்ருப்தி பெறாதே கண்ணை காணப்பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு வருந்தின நம்மாழ்வாரைப்போலே இப்பரகால நாயகியும் தனது நெஞ்சினுள்ளே எம்பெருமான் உறையப்பெற்று வைத்தும் த்ருப்தியடையாதே வளையிழக்கிறாள் காண்மின்.

எம்பெருமான் தூரந்தனையிருந்தால் விரஹம் பொருதே மேனி மெலிந்து வருந்தாதல் தகுதியே; அவன் என் மனத்தினுள்ளே யிருந்து ஸங்கிஷிதனாய் சிறகச் செய்தேயும் இங்ஙனே என் மேனி மெலிவதற்கு என்னகாரணமோ? இது ஆச்

சரியான ஸம்பவமாகிருக்கின்றதே! என்ருள் முன்னடிகளில். பண்ப்பைபிடு ஏராளமான பணம் டிடக்கச் செய்தேயும் புறங்கால் வீங்குவாரப்போலேயாகிற்று இத்தகையகிரிப்படியும். *சங்கும் சக்கரமும் சிரித்த முகமும் தொங்கும் பதக்கம் கருமாய்க் கண்ணெநிர வந்தருளி லேஸவை ஸாதியாமல் உள்ளே யுறைந்து மறைந்து டிடக்குமதனால் என்னபயன்? என நினைத்திருக்கிறாளாயிற்று.

பெண்ணோ பெண்மையோ—பெண்ணாய்ப் பிறந்த நாம் பெண்மையை நன்கு கக் காப்பாற்றிக் கொண்டோமானோம்; கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும் கையனை கழலப் பெறுகின்ற மகமும் பெண்மகமும் வெகுதூரமுண்டு என்றபடி [நிர்க] இந்த விஷயமெல்லாம் ஒருபுறமிருக்கட்டும்; “சுளிர்ருவி லேவங்கடத் தென் கோவந்தன் குணம்பாடி அளியத்த மெகங்காள்! ஆவி காத்திருப்பேனே” என்றும் போலே உள்ளவையில் ஆவியைக் காத்திருப்பதற்காக, அவன் விரும்பி யுறையும் தீய தேசங்களைப் பாடுகையில் ஒரு தடையுடையரா யிருந்தோமோ? கைவனைகள் கழன்றெழிந்தா லொழியட்டும்; பெண்மைக்குக் கேடு வந்தால் வரட்டும்; அவன் விரும்பியுறையும் திருமலையையும் திருவரங்கத்தையும் பாடுவோம் என்றாளாயிற்று.

மூன்றாமடிக்கு வேறு வகையாகவும் பொருள்கூறுவர்; பெண் ஆறே—பெண் ணாய்ப்பிறந்த நாம், பெண்மையோம் நிற்க—பெண்மைக் குணத்தை வழுவாதபடி யுடையராய்க்கொண்டு ஸத்தைபெற்று விற்கும்படியாக—என்று. 7

பாடோமேயேந்தைபெருமானப் பாடிநின்றோமே* ஆயிரப்போனைப்பேர்நினைந்து
தோடோ*நிந்ததுராயலங்கல்துடிதாங் கூடோமே*கூடக்குறிப்பாகில்தன்னெஞ்சே! 8

நல் நெஞ்சே	நல்லமனமே!	நினைந்து	
என்ற	எட்டுருமானை	குடும்புழாய்	{ அவன் சாத்திக்கொள்ளுகிற
பெருமானை		அலங்கல்	{ திருத்துழாய் மாலை
பாடுதமே	பாடமாட்டோமோ?	குடோமே	{ அணிந்துகொள்ள மாட்
ஆயிரம்	{ ஆயிரத்திருநாமக்கூடியுடைய		{ டோமோ?
போனை	{ னை அப் பெருமானை	குடி	{ அப்படி அணிந்துகொண்டு
பாடினது	பாடி		{ அவனோடு கூடுகைக்கு
ஆடோமே	{ (மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு	குறிப்பு ஆகில்	{ உன் இசைவு உண்டாகில்
பேர்	{ வீடாக) ஆடமாட்டோமோ?	நாம்	{ நாம் கூடப் பெற மாட்
	(அவனது) திருநாமக்கூ	கூடோமே	{ டோமோ?

“மக எவ மதுஷ்யானம் காரணம் பந்தமோகஷயோ” என்று நன்மை திமைகளுக்கு நெஞ்சமேயிறே காரணமாக சாஸ்திரங்களிற் சொல்பப் பட்டுள்ளது. “யானுமென் நெஞ்ச மிசைந்தொழிந்தோம்” என்கிறபடியே நெஞ்ச அதுகூலிக்கப் பெற்றதானல் அருமையானதொன்றுமில்லை யன்றே. இவ் விஷயமே இப்பாட்டில் வெளியிடப்படுகிறது.

இப்பாசரம் நான்கு வாய்ப்பாத்தமா யிருக்கின்றது. ‘நன்னெஞ்சே கூடக் குறிப் பாகில்’ என்பதை ஒவ்வொரு வாய்க்யத்திலும் இயைத்துக் கொள்ளலாம். நெஞ்சமே! நீ இசைந்த வாய்பெறில் எம்பெருமாளையே பாடிப் போதுதேபாக்குதல் அரிதோ? பாடினபாட்டு இருந்தவிடத்திலிருக்க வொட்டாதே “மொய்யம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்யக.” என ஊங் திருவாய்மொழியிற்படியே ஸம்பரமத்துடன் கர்த்தனம் பண்ணிப் போதுதேபாக்குதல் அரிதோ? *காமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயணனைச் சித்தித்துக்கொண்டு அவன் சூடிக்களைந்த திருத்துழாய்மாலையை நாம் சூய்

பெறுகல் அரிதோ? முடிவாக எம்பெருமானோடு கூடப்பெறுதல் தான் அரிதோ? செஞ்செம்! நீ அது கூலிக்கப் பெற்று வருவாயாகில் எதுவும் அரிதன்று காண் என்றாயிற்று.

குறிப்பாகில் என்பதற்கு 'எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகில்' என்றும் பொருள் கூறுவர். எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகில் அரியதும் எளிதாகும்; அது இல்லையாகில் எளிதும் அரியதாகும் என்க. ... 8

நன்னஞ்சே! நம்பெருமான் நானுமிந்தமருள் * அன்னஞ்சேர்காணணியாவிகைதொழுது *
ருன்னஞ்சேர்வல்லினைகள் போகருகில்வண்ணன் * போன்னஞ்சேர்சேவடிமேற்போதனியப்பெற்றேமே.

நல் நெஞ்சே	நல்லமனமே!	முன்னம்	} நெடுநாளாகச் சேர்ந்திருக்கிற
நம்பெருமான்	நமக்கு ஸ்வாமியானவன்	சேர் வல்	
நானும்	எப்போதும்	வினைகள்	} கொடு வினைகளெல்லாம்
	திருவுள்ளமுவந்து எழுந்	போக	
அமரும்	{ தருளியிருக்குமிடமாய் அனைப்பறவைகள் சேர்ந்து	முகில் வண்	} காண்டாக நிறத்தனா எம்
அன்னம் சேர்		ணன்	
கானல்	வாழ்கிய நெய்தல் நெய்	பொன்னம்	} விருப்பத்தக்க திருவடி
	கடா யுடையதாய்	சேர் சே அடி	
அணி	இவன்பூதிக்கு ஸங்கரமா	மெல் போது	} களின் மேலுள்ள புஷ்பங்
	யிருக்கின்ற		
ஆலி	திருவாலியை	அணியப்	} அணிந்துகொள்ளுமாறு பாக்
கை தொழுது	ஸேவித்து,	பெற்றேமும்	

* **—ஆகாசம் பாராதே ஆறு கடவாதே மலையுமேறாதே நாயிருந்த திருவாலி நாட்டிலே எம்பெருமான் ஸங்கிதிபண்ணி யிருக்கும்படியான பாக்தியம் பெற்றேமே; கைப்பட்ட பொருளைக் கணிசியாமல் கைக்கு எட்டாப் பொருளை ஆசைப்பட்ட உடம்பு வெளுக்க வேண்டாதே இருந்தவிடத்தில்தானே எம்பெருமான் திருவடி மலர்களால் சூடிப் புனிதமாகப் பெற்றேரோ' என்று உகப்போடே தலைக்கட்டுகிறது. இதுதானும் நெஞ்சு இசையப்பெற்றதனாலுண்டான பேற்றன்றோவென்று முத்தற நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார். கீழ்ப்பாட்டில் நன்னஞ்சே! என்றது—அது கூலிக்கைக்காகக் கொண்டாடின கொண்டாட்டம்; இப்பாட்டில் நன்னஞ்சே! என்கிறவிது அது கூலிக்கதற்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம். 9

பெற்றாராயிரம்போனை * பேர்பாடப்பெற்றான் கவியனெய்செய்தமிழ்மாலை *

கற்றோமுற்றலகன்வரின்வகைடே கற்றோர்க்கு * உறுதுயிலிலையுலகத்தே.

10

ஆயிரம்	{ ஆயிரந்திருநாமங்களை யுடை யுண எம்பெருமானுடைய	பெற்று ஆரார்	{ அந்த எம்பெருமானை லயித் தும் தருப்பதியடையமாட் பார்கள்;
போனை			
பேர்	திருநாமங்களை	முற்று உலகு	{ உலகங்கள் முழுவதாய் ஆளப்பெறுவார்கள்;
பாடப்	பாடப்பெற்றவரான		
பெற்றான்	ஆழ்வார்	இவை	{ இப்பாசைக்களை செவிதாழ்த்துகேட்கு
கவியன்	அருளிச்செய்த	கேட்கல்	
ஒலி செய்	தமிழ்ச் சொல்லையாகிய	உற்றுர்க்கு	{ கணக்கு உலகமெங்கும்
தமிழ் மாலை	இத்திருமொழியை	உலகத்தே	
கற்றார்	கற்பவர்கள்	உறுதுயிர்	{ அநுபவிக்கக்கூடிய துக்க மொன்றுமில்லையாகும்.

* * * - பேருமாயிரம் பேசுவின்ற பெருமானுடைய திருநாமங்களைப் பாடிப் போதையோக்கும்படியான பாடல்படிமுடையான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை அதிகரிப்பவர்கள் இவர் தம்மைப்போலவே ஆபிரம்பேராண்பு பேர்பாடப் பெற்று ஆபாத காதல்புடையரா யிருப்பார்கள்; இவ்வளவையல்லாமல் முற்றுலையையும் அளம்படியான செல்வச் சிறப்பும் பெற்றிருவார்கள். இக் திருமொழியைக் கற்பவர்கட்கு மாத்ரிபோயன்ற பணம்; இதனைச் செவி தாழ்த்துக் கேட்க விருப்பமுமவர்கட்கும் அவசியம் அதுவித்தே அறவேண்டிய துயர்களும் தொலைந்திடும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றுகிறிற்று. ... 10

அவ்ருத்தியொழிபுறம் நுற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

பத்திரொயம்பத்து—தான்காத்திருமொழி—தலைமடமெங்குமின்றி.

புறையாறுகை: -“பரிதாப்ய ஸாதுநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸந்தாபகார்த்தாய ஸம்பாபிபுதேபுதே.” என்பது எம்பெருமானுடைய திருமுகப்பாசாயம். ‘சிஷ்டர்கள்’ சாதிப்பதற்கும் துஷ்டர்கள்ச் சிதைப்பதற்கும் அறவேறியை விடமாட்டிதற்கும் அடிக்கடி அவதாரங்கள் செய்து போருவேன் என்றருளிச்செய்து வைத்தான். இதில் பகவதவதாரத்திற்கு மூன்று பிரயோஜனங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; [சிஷ்ட பரிபாலனம், துஷ்ட நிகரஹம், தர்மஸ்தாபனம் என்பன.] இவை மூன்றும் ஒரே பிரயோஜனமாகத் தலைக்கட்டக்கூடியது. எவ்வளவு யென்னல், “பரிதாப்ய ஸாதுநாம்” என்று முகவிலை சொல்லப்பட்ட சிஷ்ட ஜகத்குணராவது—அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கி அவர்களுக்கு அபிமதமான தர்மஸ்தாபனத்தைச் செய்துவைப்பதே யாம். ஆகையாலே “பரிதாப்ய ஸாதுநாம்” என்றதற்கே மற்றவைபிரண்டும் விவரணையும் என்று கொள்ளத்தகும்.

இப்படிப்பட்ட சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யவேண்டில், ஸங்கல்பமாத்ரிதத்தாலே ஸகல ஜகத்ஸருஷ்டி ஸந்தி ஸம்ஹாரங்களை யெல்லாம் அவலீலையாக நடத்தவல்ல எம்பெருமான் கர்ம வச்யரைப்போலே வந்து பிறக்கவேணுமோ? இருப்பிடத்திலிருந்து கொண்டே “சிஷ்டர்கள் வாழவேணும், துஷ்டர்கள் தலைமடிய வேணும்” என்று ஸத்ய ஸங்கல்பணை நான் ஸங்கல்பித்துவிட்டால் உத்தேசமும் எளிதாக நிறைவேறிவிடுமன்றோ? “அஜாயமாநே பஹுநா விஜாயதே” என்றும் “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலபல யோனிகளிலே வந்து பிறக்க வேண்டியவானேன்? என்று சங்கையுண்டாகலாம்; திருவாய்மொழியில் (3—1—9) “மழங்காத வைதுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புன்ஹர்த்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருகை, தொழும்பாயார்க களித்தால் உன் கடர்ச்சீசாதி மறையாதே” என்ற பாசரத்தில் இந்த சங்கைக்குப் பரிஹார முனர்த்தப்பட்டது. அதாவது, ஸங்கல்பமாத்ரிதத்திலும் எம்பெருமான் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யுமுளவில் அடியார்கட்கும் திருப்பிற்றவாது, எம்பெருமானுக்கும் திருப்பி பிறவாது; ‘துஷ்டர்கள் மடிய வேணும், கர்மமார்க்கம் தழைக்கவேணும்’ என்பது மாத்ரிதமே அடியார்களின் அபேக்ஷிதமன்ற; “சாராபுரி வெண்சங்கைகத்தி கொடியென்பால் வாராய்” என்றும் “தாமரை நீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே ஒருநாள் காணவாராயே”

என்றும் “கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல், ஸ்ரீமம்மைப் பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென், செம்மையுடைய திருமார்பில் சேர்த்தானேனு மொருநான்று, மெய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடை தான் தருமேல் மிகநன்றே” என்றும் கதறுகின்ற அடியார்களின் அபேக்ஷிதம் ஸங்கல்பத்தினால் தலைக்கட்டக்கூடியதோ? ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுறித்தச் செய்யவல்ல வடிவழகைக்காண வாசைப்பட்டார்க்கு ஸங்கல்பம் என்ன செய்யும்? *மீனம் பொய்கை நாண்மலர் கொய்வான் வேட்கையினேந் சென்றிழிந்த கானம்ர் வெழுமானது “நாராயணவோ! மணிவண்ண நாகணையாய்! வராய் என்னுரிடரை நீக்காய்” என்று கதறினது, முதலையின் வாழிற் கோட்பட்ட இடரை நீக்கவேணு மென்றே? அஃதன்று; ‘மிக வருந்திப் பறிக்கப்பட்ட இப்பூவை எம்பெருமா னுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறுகின்றிலோமே!’ என்ற இடரன்றோ கஜேந்திராழ்வானுக்கு உண்டாயது. இது ஸங்கல்பத்தினால் நீக்கக்கூடிய இடரன்றே.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும் நேரே மெழுக்தருவி முகங்காட்டி ரக்ஷித்தாலல்லது த்ருப்திபெறாத ஸ்வபாவமுடையன யிரா கின்றன; மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே துச்சாஸநனால் பரிபவிக்கப்பட்ட த்ரௌபதி ‘கோவிந்த புண்டரீகாஷ! ரக்ஷ மாம் சரணுகதாம்” என்று கூவினவுடனே புடவை சுரக்கு மாறு அருள்செய்து அவளுடைய அபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டி யிருக்கச் செய்தேயும் ‘அந்தோ! முகங்காட்டி மகிழ்விக்கப் பெற்றிலோமே!, அவளுக்கு க்முடைய திருநாமம் காரியம் செய்ததேயன்றி நாம் நேர் நின்று உதவிசெய்யப் பெற்றிலோமே!’ என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, தன்னுடைச் சோதிக் கெழும் தருளும்போதும் இது ஒரு பெரிய மனக்குறையாகவே யிருந்ததிறே.

ஆகவிப்படி ஆசிரிதர்களின் த்ருப்திக்காகவும் தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவும் அவதாரங்கள் செய்யவேண்டியது எம்பெருமானுக்கு ஆவச்யகமாயற்றதாகையாலே “மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னுயிராமனாய்த் தானாய்ப், பின்னு யிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கறிகியுமானான்” என்கிறபடியே பல திருவவதாரங்கள் நிகழ்ந்தன வாயின. அவ்வவதாரங்களை இப்போது ஆழ்வார்க்கு நினைப்பூட்டி ‘ஆழ்வீர்! ஆசிரிதர்க்காக நாம் அவதரித்த அவதாரங்களை அதுஸந்தித்துத் தரிக்க மாட்டீரோ?’ என்ன, ஆழ்வாரும் அப்படியே சில பகவதவதாரங்களைப் பாசுரந்தோறும் அது ஸந்தித்துத் தரிக்கிறாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி*

நிலையிடமெங்குமின்றிநெடுவெள்ளமும்பர் வளநாடுபுடவிலையோர்*

தலையிடமற்றமெக்கொச்சரணிலையென்ன அரணுவென்னுமருளால்*

அலைகடெரீர்துழம்பவகடாட வோடிஅகல்வானுஞ்சமுதுகில்*

மலைகளைமீதுகொண்டுவகுமீனை மாலைமறவாதிறஞ்சென்மனனே !

மனனே	என் செஞ்சமே!	தலை இட	தலைவணங்கி யாசிக்க
எங்கும் நிலை	நிலைத்து நிற்கைக்கு ஓரிடமு	மற்று ஓர்	{ உன் திருவடி தவிர }
இடம் இன்றி	மில்லாமல்	சரண இல்லை	{ வேறொரு புகலிடமில்லை ”
நெடு வெள்ளம்	மஹாப்ரளய வெள்ளமானது	எனன	{ என்று விண்ணப்பஞ் செய்து
உம்பர்	மேலுலகத்தவர்களுடைய		{ கமஸ்கரிக்க
வளம் நாடு	{ செழிப்புற்றிருந்த ஸ்தானங்		{ (அவ்வளவிலே)
	களை		
முட	வியாபித்தவளவிலே	அரண் ஆவன்	{ உங்களுக்கு நான் சரண
இமையோர்	தேவர்கள் (அஞ்சிநடுங்கி)	என்னும்	மாகின்றேன்” என்று
எமக்கு	“ எங்களுக்கு	அருளால்	கொண்டிருப்பையிலே

(அவர்கட்கு நிலையிடத் தருவதற்காக)	உரிஞ்சு	விசம்படியாகவும்
அலை கடல் கீர்	முதுகில்	தன் திருமுதுகிலே
குழாய்	மலைகளை	மலைகளை
அகத்தி	மீது கொண்டு	எறிட்டுக்கொண்டு
அகல வான	வரும்	வருகிற
மீது	மீனை மாலை	மதஸ்யாபியான எம்பெரு
	மறவாது	ஒருகாலும் மறவாமல்
	இறைஞ்சு	வணங்குவாயாக.

*—மதஸ்யாவதார வரலாற்றை அதுஸந்திக்கிற பாசரம் பிரளயாபத்தில் கின்றும் பிரஜைகளைக் காத்தருளினதும், அசுரர் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டு உபகரித்தருளினதும் மதஸ்யாவதார வரலாறு. பிரளயாபத்தில் கின்றும் ரக்ஷித்தருளின மஹாபகாரம் இப்பாசரத்தில் பேசப்பட்டது. கூடத் தாழ்வானருளிய ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் (தஸாவதார ஸ்தோத்ர ப்ரகரணத்தில்) “ப்ரபயஜீர பூரபரிபூரி தஸ்வநிலையாவஸந வதநேத்யாதி ச்லோகம் ஓசையின்பழம் பொருள் நயமும் ஒற்றுமைப்புட இப்பாசரத்திற்கே சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாக அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றதென்பது இங்கு அறியத்தக்கது. இப்பாசரத்தின் அடிதோறும் ஒற்று நீங்கலாக இருபத்துமூன்றெழுத்துக்கள் அமைந்திருப்பதற்கிணங்க அந்த ச்லோகத்திலும் பாதந்தோறும் இருபத்துமூன்று அக்ஷரங்கள் அமைந்திருப்பதும் அறியத்தக்கது.

‘நிலையிடமெங்குமின்றி’ என்றது நெடு வெள்ளத்திலும் அந்வயிக்கலாம், இமையோரியும் அந்வயிக்கலாம்; நிலைகொள்ளலாவதோரிடமுமில்லாமல் ஆழங்காடாயிருக்கிற நெடுவெள்ளம் என்னவுமாம்; ஓரிடத்தில் நிலலாதே அலைந்துவருகிற நெடுவெள்ளம் என்னவுமாம். இனி இமையோர்களிடத்து அந்வயிக்கும் போது; நெடு வெள்ளமானது உம்பர் வளகாட்டை மூடினவளவிலே இமையோர்கள் [எங்கும் நிலையிடமின்றி] ஓரிடத்திலும் கால்பாவி நிற்கமாட்டாமல் என்பதாகப் பொருள்கொள்க. இமையோர்கட்கு நிலையிடம் அமைத்துக் கொடுப்பதற்காகவே எம்பெருமான் மீனாய்த் திருவவதரித்துக் கடலினுள்ளிருந்த குலமலைகளைத் திருமுதுகிற சுமந்து கொண்டுவந்து வெளிப்படுத்தினனென்க.

‘தலையிடமற்று’ என்பதை ‘தலை இடமற்று’ என்றும் ‘தலை இடம் அற்று’ என்றும் பிரிக்கலாம். முந்தின யோஜனையில் இமையோர்களின் வார்த்தையாரும், ‘இப்படிப்பட்ட மஹாப்ரளய ஆபத்தைப் போக்கவேணும்’ என்று நாங்கள் ஒருவன் காலிலே தலையைமறிப்பதற்கு உன்னையொழிய வேறொரு நாத்தனையுடையோ மல்லோம் என்று தேவர்கள் முறைப்படி, ‘நான் இருக்க நீங்கள் அஞ்சவேண்டுமோ? நான் ரக்ஷித்தேன்’ என்று தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அநுத்தொழில் செய்த எம்பெருமானை மனமே! ஒருநாளும் மறவாது இறைஞ்சு என்கிறார்.

“ஸர்வாதிகுண ஸர்வேச்வரன் தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியனசெய்து ரக்ஷியாபின்ருன்; உனக்குச் செய்யவேண்டும் அருந்தேவை அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனையும் செய்யப்பாராய்; மறக்கவொண்ணாதசெயல்களை அவன் செய்யா நின்றால் நீ மறவாதிருக்க வேண்டாவோ?” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூத்திகள் காண்க. 1

செருமியுவாஸையிற்றரவொன்றுசுற்றித் திசைமன்னும்விண்ணுமுடனே*

வெதுவரவென்னைவென்னமுதுவந்தும்ப இமையோர்கனின்றுகடைய*

பருவரையென்றுநின்று முதுகிற்பரந்துகழல்க்கிடத்துதுயிலும்*

அருவரையன்னதன்மை யடலையையானதிருமால்நமக்கோரோனே.

செருமிரு	வலமிக்கதாய்	பரு வரை	} பெரியதொரு மலையானது
வள்ள	ஒளிபொருந்தியதான	ஒன்று	
எயிற்று	டற்களையுடைய	முதுகில்	} தனது முதுகிலே
உரையு ஒன்று	வாஸுகி நாகத்தை	பரந்து நின்று	
சுற்றி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி	சுழல்	} சுழலும்படியாக
நிசை	திக்குக்களிலுள்ளாரும்	கிடந்து	
மண்ணும்	பூமியிலுள்ளாரும்	துமிலும்	} அந்த மலையின் கீழே கிடந்து
என்னும்	மேலுலகங்களிலுள்ளாரும்	அரு வரை	
உடனே	ஏகரூபமாக	அன்ன	} பெரியதொரு மலை சாய்ந்து
வெருவர	அஞ்சி நடுங்கும்படியாகவும்	தன்மை	
வெள்ளை	} திருப்பாற்கடலடங்கலும்	அடல்	} வலிமைகொண்ட
வெள்ளம்		ஆமை ஆன	
முழுதும்	குழம்பாகும்படியாகவும்	திருமால்	} கும்பெருமான்
குழம்பு	தேவர்கள்	நமக்கு	
இமையெயர்கள்	} நின்று கடைவதற்குப் பாங்	ஓர் அரண்	} ஒப்பற்ற ரகசிகள்.
நின்று கடைய			
	காக		

* * *—சுடர்மானதார வரலாற்றைப் பேசும் பாசரம் — துவ்வாஸ மஹாமுனியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றிட, பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு வந்து திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளைபிட்டுப்படி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத் தைக் கடைகயிருகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையுமிடத்து, மத்தாசிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் பெரியதோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்றிது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்த திருமால் நமக்கு நிகரற்ற ரகசிகள் என்ற தாயிற்று.

“மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசனத்தால், மின்னமிருகடரும் வின் னும் பிறங்கொளியும், தன்னினுடனே சுழல மலையிடுத்து ஆங், கின்னமுதும் வானவரை பூட்டி அவருடைய மன்னுந்துயர் கடிந்த வள்ளலை” என்ற பெரிய நிரூடல் இவ்வு கோக்கத்தக்கது. 2

தீதுநிங்கன்பொங்கடரும்ப நம்பருளேநீடுநுடனே*

மாதிரமண்சுமத்தவடருன்றுநின்ற மலையாறுமேருகடலும்*

பாதமர் நுருளும்பினக மண்டலத்தொருபாசொடுங்கவளர்சேர்*

ஆந்ருளேனமாகியரனுயர்த்தி யதுநம்மையாருமரசே.

3

தீது அறு	குற்றமற்ற	மண் சுமந்த	} பூமியைத் தரிக்கின்ற மேரு
நிங்கள்	சந்திரனும்	வட குன்று	
} பொங்கு கடர்	} தரிக்கின்ற தேஜஸ்ஸை	நின்ற மலை	} மிச்சமான குலபர்வதங்க
		ஆறும்	
உடம்பா	தேவர்களும்	எழு கடலும்	} ஸப்த ஸாகரங்களும்
உடம்பர் உலகு	} மேலுலகங்களேமும்	(ஆகிய இவையெல்லாம்)	
எழியோடும்		பாதம் அமர்	} திருவடிகளிலே பொருந்தி
		யுள்ள	
மாதிரம்	திசைகளும்	குழ்குளம்பின்	} பரம்பிய திருக்குளம்பி
		னுடைய	

அகம் மண்ட லத்தின்	உன் வலயத்தின்	முன்	வராஹகல்பாதியிலே
ஒருபால்	ஏகதேசத்திலே	ஏனம் ஆகி	மஹாவராஹரூபியைப்
ஒடுங்க	அடங்குப்படி	அரண் ஆய	சகலஞாய நின்ற
வளர்	வளரா நிம்பவழியும்	சூர்த்தி அது	அந்த ஸ்வாமியே
சேர்	தருதியான	நம்மை ஆளும்	நம்மை அடிமைகொள்ள
	காரணபூதனும்	அரசு	வல்ல பிரபு.

* * *—வராஹாவதாரத்தை அடவித்துப் பேசுகிறார். 'ரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன்வலிமையாற் பூரியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்ற போது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினுற்குத்திக் கொன்று பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூரியைக் கோட்டினுற்குத்தி அங்கு வின்றும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்றும், இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமக்காராயணன் ஏகாண்டமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூரியை மேலேயெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியாற் பூரியை யெடுத்து வந்தனனென்றும் வராஹாவதாரத்தைப்பற்றி வரலாறுகள் கூறப்படும். அந்த வராஹநாயனருடைய திருமேனிப் பெருமையை இதில் வருணிக்கிறார். அண்டபித்தியிற் சார்ந்து கிடந்த பூமிப் பிராட்டியை அதனின்றி ஒட்டுவிடுவித் தெடுக்கும்போது மேருமலை முதலிய பெருப் பெருத்த வஸ்துக்களெல்லாம் (வராஹசூர்த்தியின்) குளம்பில் ஒடுங்கிப் போம்படி மிகப் பெரிய வராஹத் திருவுருவெடுத்ததாகப் புராணங்கள் கூறும். "சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரியமேரு திருக்குளம்பில் கண கணப்பத் திருவாகாரம் குலங்க, சிலைடந்தைதனை யிடந்து புலங்கி கோட்டிடை வைத்தருளிய வெங்கோமான் கண்டர்" என்றார் திருத்தெற்றியம்பலத் திருப்பதிகத்திலும். பெரிய வடிவுகொண்டு உலகளந்த காலத்து மிக விசாலமான அத்திருவடிக்குப் பரியாப்தமாகிருந்த பூரியானது வராஹாவதார காலத்தில் எயிற்றின் ஏகதேசத்திலும் அடங்காதிருந்த விசித்திரம் எங்கொல்! என்று வியந்து பேசிய "வராகத் தெயிற்றாவு பாதாவாறென், கொலோ எந்தை, அடிக்களவு போந்தபடி" என்ற பொய்கையார் பாகராலும் காண்க. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் வரதராஜ பஞ்சாசத் ஸ்தோத்தரத்தில் *தன்மைய தத் வரத! ஹந்த கதம் ப்ரபூதம் வாராஹ மாஸ்தி தவதோ வபுரத்துதம் தே* என்று வராஹாவதாரத்தின் பெருமையில் ஈடுபட்டுப் பேசின ச்லோகமுணர்க.

சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் திருவடிக் குளம்பின் ஏகதேசத்திலே ஒடுங்கும்படியாக மிக வளர்ந்த வராஹநாயனார் நம்மை ஆளவல்ல பிரபு என்றாரபிறறு.

பாதம்+அமர்; பாதமமர் எனச் சந்தியாக வேண்டிமடத்துப் பாதம் என்றானது தொகுத்தல். ... 3

தனயனிற்கோதமாநீ விருபாதயங்களிகான் நிரண்டுதற்குண்*

அவ்வெழுவெம்மைமிக்க அரியதியன்றுபரியோன்சினங்களவிறு*

வனையுதிரினிரோய்மின் மறவோனதாகம்மதியாதுசென்றெருகிரால்*

பிளவெரவிட்டருட்டாதுவையழகு பெருநீன்மும்மைபெரிதே.

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்	வளை உகிர்	வளைந்த திருக்கங்களை
தனை அவிழ்	கட்டு அவிழ்கின்ற [விக்கெக்	ஆளி	யுடையனுக் கொண்டு
கோதைமாலை	கின்ற] பூமாலையானது	மோயம்பில்	வலிமையோடு கூடி
இருபால்	இரண்டு பக்கத்திலும்	மறவேனது	தீவெஷத்தை யுடையனு
தயங்க	அசைந்து விளங்க,		இவ்விரணியானது
எரி கான்ற	அழலை உமிழா நின்றன	ஆகம்	-லை
இரண்டு	வட்டணித்த இரண்டு திருக்	மதியாது	ஒருபொருளாக நீணக்காமல்
தறுகண்	கண்களும்	சென்று	கிட்டி
அளவு ஏழ்	அளவு கட்டி	ஒரு உகிரால்	ஒரு திருக்கத்தாலே
வெம்மை மிக்க	மலர(ப் பெற்ற)	பிளவு எழ்	இரண்டு பிளவாம்படி செய்த
அரி ஆகி	பயங்கரமான நரஸிம்ஹ		தனனுண்டான
பரியோன்	குடியாய்	குட்டம் அது	ரக்தமடுவானது
	ஸ்தூலகாயனான இரணிய	வையம்	இவ்வுலகத்தையெல்லாம்
	னுடைய		வியரபிக்கின்ற
சினங்கள்	பகவத் பாகவத விஷயங்களி	பெரு நீரில்	பிரளயப்பெருவெள்ளத்திற்
	லுண்டான மாச்சரிய மெல்		காட்டில்
	லாம்	மும்மை பெரிது	மும்மடங்கு பெரிதாயிருக்
அவிழ்	குலையுப்படிபாக		தது!

* * *—நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அதுபவித்துப் பேசுகிறார். ஆச்சரித விரோதியான ஹிரண்யகசிபுவாக்குக் குடல் குழம்பும்படி பயங்கரமான வடிவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு வரச் செய்தேயும் பக்தசிகாமணியான ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குக் கண் குளிர நேவைவஸாதிக்க விரும்பிப் பரமபோக்யமான பூமாலை யை அணிந்துகொண்டு வந்து தோன்றினான் நரஸிம்ஹ பகவான் என்கிறார். ‘தனையழிற் கோதைமாலை இருபால் தயங்க’ என்றதனால், ‘தனையழிற்’ என்றது விசுவரத்தலைச் சொன்னபடி. ‘கட்டு கெசிழா நின்றன’ கொடைகொள்மாலை பூமாலை யென்னு மிவை இரண்டருகும் அசைந்துவர’ என்பது வியாக்ரியான வருளிச்செயல்.

எரிகான்ற+இரண்டு, எரிகான்றிரண்டு; தொகுத்தல். உண்டான சேற்றம் ப்ரஹ்மாத விரோதியான இரணியன்னாவில் மாத்திரமேயன்றி ‘உடைக்கட்டுக் கல் லாம் இப்போதே உபஸம்ஹாரம் விளைந்திடுமோ!’ என்று அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கும்படி அளவுமீறி யிருந்ததனால் ‘அளவெழ வெம்மைக்க அரியாகி’ என்றது.

‘பரியோன் சினம் அவிழ்’ என்னுதே ‘சினங்கள்’ என்று பன்மையாகச் சொன்னது இரணியனுக்கு பகவத் பாகவத விஷயங்களில் பவவகைப்பட்ட சேற்றம் இருந்தமையைக் காட்ட.

‘வளையுகிராவி’ என்றது நரஸிம்ஹமூர்த்திக்கும் விசேஷணமாகலாம் இரணிய னுக்கும் விசேஷணமாகலாம். வளைந்த நகங்களை யுடைத்தாயிருக்கை அசுரனுக் கும் சிங்கத்துக்கும் ஒக்கும்.

இரணியனுடைய மார்பை இருபிளவாகக் கிழித்தபோது உண்டான ரக்தப் பெருக்கு மஹாப்ரளய வெள்ளத்திற்காட்டிலும் மும்மடங்கு பெரிதாயிருந்தது என்ற தாயிற்று.

‘வையம் ஊடு’ என்று பிரித்து வையத்தினுள் என்னவுமாம்.

.... 4

வெத்திற்வாணன்வேன்விடிடமெய்தி அங்கோர்நாநாதிமெய்ம்மையுணர்*

செத்தொழில்வேதநாவின்றுணியாகி வையமடிசூழ்நிர்த்துபெறிலும்*

மந்தரமீதுபோகிமதிநின்றிறைஞ்ச மலரோன்வணங்கவனச்சேர்*

அந்தரமேறினுடுசெவையுந்தபாத மதுதம்மையாகுமரசே.

வேம் திறல்	{ கொடியை வலியையுடை	இரந்து	யாசித்து
மாணன்	{ யனா	பெறும்	பெற்றவாறெ
போனவி இடம்	{ மதுபாடலிழையுடைய	மந்தம் மீது	{ மந்தரத்துக்கு மேலேபோம்
அங்கு உர	{ யாகபூமிமீலே	போகி	{ ஆளாவி
குறள அடு	{ விடக் கூண வாமனார்த்தி	மதி தின்று	{ சந்திரன் நின்று தொழும்
எய்தி	{ யாய்க் கொண்டு	இறைஞ்சு	{ படியாகவும்
உணர்	{ எழுந்தருளி	மலரோன்	{ நானமுகக்கடவுள்
சொல் தொழில்	{ 'இவன் மெய்யான யாசகன்	வணங்க	{ வணங்கும்படியாகவும்
உயர்ந்த மர	{ என்று மாவலி தெரிந்து	வளர்ச்சு	{ வளர்ந்து செல்லுதாய்
மீட்டி	{ கொள்ளாது	உந்தார் எழின்	{ மெல்லுக்கங்களை மூன்றுள்ளும்
ஆகி	{ கல்ல அழகுடையான்களில்	செல்ல உய்த்த	{ செல்லும்படி நடத்தப்பெற்ற
மீன்	{ உபயோகப்படுகின்ற	பாதம் அது	{ அந்தத்திருவடியானது
பைய	{ வெதந்தை நாளிலுல்	நமமை அரக	{ நம்மை ரகசிக்கக் கூடவது
	{ உச்சரிக்கப்படு நிஷ்பா	ஆறும்	
	{ நின்ற		
	{ மூவடி வெதந்தை		

—வாமநாவகாரத்தையும் தீவின்கரமாவதாரத்தையும் ஒருங்கே அது பவித்தப் பேசும் பாசரம் இது. மாவலி ஒளதாரியத்தில் மிக்க ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கச் செய்தேயும் தேவர்களின் குடியிருப்பை அழிக்கும்படியான மிக்கநிறல் கொண்டிருந்ததனால் 'வெத்தநீர் வானம்' எனப்பட்டது. அவனுடைய யஜ்ஞ பூமியில் வாமநமூர்த்தி யெழுந்த நுளம்போது "ஸ்வாத்யாயஸ்வாஸம்பதா பரிஷதாம் பரிநம் ஸமந்தாதயம்" என்றறபடியே வேத வாக்கியங்களை ஆவருத்தி செய்து கொண்டே யெழுந்தருளினமையால் "வெந்நாவின ருளியாதி" என்றது. 'இவன் உயர்ந்தமையான பிரபாகரிகான் : யாசகஞ்செய்யவே வந்திருக்கிறான்' என்றுமாவலி கினைகும்படியாகச் செய்து கொண்டான் 'மயம்மையுனர்' எனப்பட்டது.

செத்தொழில் வேதம் = யஜ்ஞம் முதலிய கல்ல அது புடானங்களுக்கு உபயோகப் படுத்த வேதம் என்றுபடி. ருன்னடிகாரண்டாலும் வாமநாவதாரச் செயலைப் பற்றி பிரபலமான தீவின்கரமாவதாரச் செயலைப் பேசுகிறார். இப்பின் னடியையே திருநெந்திராண்டகத்தில் "ஒன் மதியிற் புனலுருவியொருகால் ஏற்ப வொருகாலும் காமநுரவுணனுள்ளத்து, என்மதியுங் கடந்தண்டமீது போகியிரு விகம்பினாடு போயெழுந்து, மேலேத் தன்மதியுங் கதிரவனுந் தவிர வொடித் தாரகையின் புறந்தடவி அப்பால் மிக்கு மண்முழுது மகப்படுத்தி நின்ற வெந்தை மகப்படியைத் திருவடியே வணங்கினேனே" என்ற பாசரத்திற் பன்னி யுரைத் திருப்பது காண்க.

அழ்வான் அதிமாநுஷந்தவாத்தில் *ஸ்ரீரங்கராஜ சரணெள ப்ரணமோ யயோ* கல* என்ற சிலோகத்தினால் கீழ்க்கண்டவெல்லா மளந்த வொரு திருவடி யைப் பேணிப் பேசினார்; இப்பாசரத்தில் 'மெல்லுக்கங்களை யளந்த ஒரு திருவடி யைப் பேணிப் பேசினாழ்வார்' என்க.

திருநிமன்னந்தர்நாமி நகலுமேட்டு மொநகலுமொன்றுமுடனே*
சே நகலுநாடுபோயெவரவிளங்க மழுவானில்வென்றிறலோன்*
பே நதிமங்ககாள்நர்மலர்மங்கைநாதர் புலமங்கைகேள்வர்புகழ்சேர்*
பே நெழென்நிமிர்ந்தபெ நவாயரதியவர் நம்மையான்வர்பெரிதே.

திருநிலம்	பாம்பின இப்பூம்ண்டல்	மலர் மங்கை	பெரிய பிராட்டியார்க்கும்
மன்னர்	விருந்த அரசர்களின்	நாதர்	நாதராய்
தம்மை			தன்னுடைய ஸகலந்திரி
திருநாலும்	இருபத்தொரு தலைமுறை	புலம் மங்கை	யங்கலையும் இருக்க
எட்டும் ஒரு	யாவும்	கேள்வர்	வல்ல நீளாதேவிக்கும்
நாற்பட்டோ			நாயகராய்
ஒன்றும்		புகழ் சேர்	மஹாயசஸ்வியாய்
செரு நுத	பூசற்களத்தின் முகப்பிலே		(பிரளயகாலத்திலே)
தூடு போகி	சென்று	பெருநிலம்	பூமியைமுழுதும்
அவா	அவ்வரசர்களின் உயிர் முடி	உண்டு	திருவயிற்றில் வைத்து
மங்க	யும்படியாக		நோக்கி
மழு வாளில்	கோடாவிப்படையினால்	உமிழ்ந்த	பின்பு வெளிப்படுத்தி
வேன்ற	கொன்றெழுதித்த	பெருவாயர்	யருளின
திறலோன்	மிடுக்கையுடையராய்	ஆகியவர்	பெரிய திருவாயையுடைய
பெருநிலம்		பெரிதே	ரான பெருமான்
மங்கை	பூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகராய்		மேலுள்ள மஹாகாலமெல்
மன்னர்		நமமை, அவா	லாம்
			நமமை அடிமைகொள்வர்.

***—பரசுராமாவதாரத்தைப் பேசும் பாசரம் இது. கார்த்தவிரியார்ஜுநன் செய்த குற்றங் காரணமாக, உலகில் க்ஷத்திரியரென்று போபெற்றாரென்றும் முடியும்படி இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்திரிய குலத்தை யறுத்தொழித்த கோடாவிப் படையைக் கையிலேந்தினவனும் ஸ்ரீபூமி நீளாதேவிக்குக் கொழுநனும், திருக்கல் யாண குணங்களினாலுண்டான கீர்த்திக்குக் கொள்கலமா யிருப்பவனும், ஒரு காலத்தில் ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவனுமான பெரு மான் நீழி நம்மை அடிமைகொள்வனென்றதாயிற்று.

முழுக்ஷுக்களுக்குப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பதில் குறை யில்லை யென்க. ஆழ்வார்கள் இப் பரசுராமாவதாரத்தைப் பற்றிப் பேசுவதும், இராமாதுச நூற்றந்தாதியில் “கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர் மழு வால் போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன்.....இராமாதுசன்” என்று அமுதனார் அருளிச்செய்வதும் விரோதி கிரஸநஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப் பது மாத்திரமே யென்க. ... 6

இலைமலிவ்ளியெய்தியதுமாயமென்ன இனமாயமான் பிணழிச்சேர்*

அலைமலிவேற்குணை யகலிப்பதற்கோருவாயமாயமெனயா*

கோலைமலிவேய் துவித்தகொடியோனிலங்கை பொடியாகவென்றியமருள்*

கிலைமலிசெஞ்சரங்கன்செலவுய்த்த நங்கன் திருமால் தமக்கோரணே.

7

இலை மலி	பர்ணசாலையினருகே வந்து	இனம் ஆய	ஸஜாதியமான மான்களின்
பள்ளி எய்தி		மான் பின்	பின்னே
எழில் சேர்	மிக்க அழகையுடையளாய்	இது மாயம்	‘இது ஆச்சரியமான மான்’
	துன்பப்படுத்தும் மியல் வு	என்ன	என்று சொல்லும்படியாக
அலை மலி	பொருந்திய வேல் போன்ற		வில்லைமான ரூபத்தை
வேல்க	திருக்கணக்கையுடைய	ஓர் உரு ஆய	யேறிட்டுக்கொண்டு வந்த
	ளான பிராட்டியை		(மாட்சனாகிர) மாயமான
அகலிப்ப	பிரிப்பதற்காக	மாண	நிரஸித்து,
தற்கு		அமையா	

கோலாலியை	பரதிறிம்னையே தன்	வென்றி	வெற்றிப் பேர்க்களத்
எய்துவித்த	விடத்துப் புர்த்தியாகக்	அமருள்	திலே
கொடியொன்	கொண்டிருந்த கொடிய	செல் மலி செம்	வில்லிலே நிறைந்த செம்
	எழுநா இராவண	சரங்கள்	விய அம்புகளை
	புடைய	செல உய்த்த	பிரயோகித்த
இலங்கை	எங்காபுடனது	நங்கள் திரு	எம்பெருமான்
பொடி நூத	பொடிபடும்படி	மால்	
		நமக்கு ஓர் அரண் நமக்கு ஒம்பற்ற சரண்யன்.	

* * * —பூரீராமாவதாரத்தைப்பற்றிப் பேசும் பாகரம் இது. மாயமான் வடிவெடுத்து வந்த மாரீசனையும் இராவணனையும் கொன்றெழுதித்த வரலாறுகள் இதில் கூறப்பட்டன.

பிராட்டி இராமியைப் பிரிந்து பட்ட வருத்தங்கட்கெல்லாம் மூலகாரணம் மாரீசனாகிய மாயமான யாதலால் கொடியோன் என்ற விசேஷணத்தை இந்த மானுக்கு இடவண்டியிருக்க இடாதது மாரீசனிடத்துள்ள நன்றியறிவினால் என்றுணர்க; மஹாத்ரோஷியான மாரீசனிடத்தில் நன்றிபாராட்டுதல் ஏதுக் கென்னில்; கெண்மீன்; சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு, ஜனஸ்தானத்திலிருந்த நமையாகிய நான் பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினவளவில் அக் கரன்பதினாலிரம் சேனாபதிகளையும் ஸேனைகளையும் இராமபிரானேடு போர்செய்ய அனுப்ப, இராமன் அவர்களத்தனை பேரையும் நாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட்டி, பிறகு வந்த கரையும் கொன்றுவிட்டு ஜனஸ்தானத்தை சூன்யமாக்கினபோது, அங்கு இராம பாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளித்து ஒடிப்போன அம்புநன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜனஸ்தானமடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவனென்பதையுஞ் சொல்லி 'ஸீதையை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் பூடிந்துவிடக்கூடும்' என்று தெரிவிக்க, இராவணன் அவனது சொற்படியே 'ஸீதையைக் கொள்ளை கொள்ள உபாயமென்?' என்று யோசித்து அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'ஶீனாக்கு ஒருதவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்ட மாரீசன் 'அப்பா! இராவண! அந்த மஹாதபாவனுடன் உனக்குப் பகை பயன்படாது; இந்த இராமன் சிறுபிள்ளையா யிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்ர யாகத்தில் அவனுடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான் பட்ட பாடு இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை; அத்திருநாமம் செவிப்படும் போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது, இப்பேச்சை விட்டுவிடு; இதை ரெஞ்சிலும் கிணையாதே' என்று யுத்தமாக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான்; பிறகு சூர்ப்பணகை இலங்கைக்குச் சென்று, தான் மூக்கறுப்புண்டபடியையும் தாசாதிகளுடைய ஸௌந்தர்யபாக்ரமாதிகுணங்கள் எல்லையற்றிருக்கிறபடியையும் ஸீதையின் இருப்பையுஞ் சொல்லி 'இராமனே ஶீ எவ்விதத்திலாவது பங்குஞ் செய்யாவிடில் ஶீ அன்பிள்ளியே அல்ல' என்று கூறி இராவணனை நிர்த்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடஞ் சென்று நயபயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப்படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனுக் தானமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தான் ஓரிடத்தில் ஒளித்திருந்தான். மாரீசன் இராவணனுடைய வலிகட்பாயம் பொறுக்கமாட்டாமல் மனம் கொந்துகொண்டே உடன்பட்டு நாம் காரியஞ் செய்யாவிடில் இவன் நம்மைக் கொலைசெய்யப் போகிறான்; இவனுக்கு உடன்பட்டுக் காரியஞ் செய்தோமாகில் இராமபிரான் நம்மைக் கொன்றுவிடப்போகிறார்; இப்பாவிதின் கையில் நாம் கொலையுண்பதற்காட்டிலும் அப் பரம புருஷன் கையில் கொலையுண்பது நற்கதிக்கு ஹேதுவாம்' என்றெண்ணித் தன்

மரணத்தைத் தீர்மானித்துக் கொண்டே வந்தானத்தனை. பிறகு மாரீசன் பொன்
யின் வடிவெடுத்துக்கொண்டு வந்து ஸீதையின் பார்வையில் மேயக்கொட்டு,
அக்காட்டில் நெடுந்தாரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்; அப்
பொழுது இராகவன் 'இவன் யாரோ அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை
அவன்மீது எறிந்தார்; அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மாணுநுவை விட்டு நிறுபத்
தடன் கீழேவிழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸீதே! கெட்டேன்' என்று இராக
வனைப்போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான்; இங்கு நாம் ஆலோசிக்க
வேண்டியதென்னவென்றால், இப்படி இவன் கூச்சலிட்டது இராவணனுக்கு உப
காரஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலோ? அபகாரஞ் செய்யவேண்டு
மென்கிற எண்ணத்தினாலோ? என்று ஆராயவேண்டும்; இராவணன் கையாற்
கொலையுண்பதைவிட இராமபாணத்தாற் கொலையுண்டு முடிதல் நன்று' என்று
எண்ணத்தோடு வந்த மாரீசனுக்கு இராவணன் திறத்தில் உபகாரஞ் செய்யவேண்டு
மென்கிற எண்ணம் உண்டாகப் பரஸக்தியில்லை. 'நாம் மாண்டொழிவதுபோல்
அனைவரையும் மாண்டொழியச் செய்துவிடவேண்டு' மென்ற எண்ணங்கொண்டே
இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டான்; மாரீசன் இப்படி கூச்சலிடாமல் வெறுமனே
செத்திருப்பானால் பிராட்டி லக்ஷ்மணனைப் பிரிய நேர்ந்திராது; இராவணன்
பிராட்டியைக் கவர்ந்து கொண்டு போகவும் அது நிமித்தமாகத் தான் மாண்டு
போகவும் நேர்ந்திராது; தேவர்களின் பிரார்த்தனை ஈடுதரவும் வழிபிராது; மண்ணை
காலத்தில் மாரீசன் போட்ட கூச்சலே ராவண ஸம்ஹாரத்திற்கு மூலகாரணமாக
கின்றமையால் ஸ்ரீராமவிஷயத்திலே மாரீசன் உபகாரகனேயன்றி அமர
னல்லன் என்று உணரத்தக்கது. 7

முன்னுலகங்களேழுமிருள்மண்டியுண்ண முதலோடுவிடுமறியாது*
என்னிதுவந்தென்னவிமையோர்திசைப்ப எழிவேதமின்றிமறைய*
பின்னைபுள்வானவர்க்கும்முனிவர்க்கும் நல்கியிருந்தீர்திவ்வையமகிழ*
அன்னமதாயிருந்தங்கருநாறுரைத்த அதுநம்மையாளுமரசே.

8

முன்	முன்பொருகால்	பின்னையும்	மீண்டும்
உலகங்கள்	ஸகல லோகங்களாயும்	வானவர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
எழும்		முனிவர்க்கும்	மஹாஷ்டிகளுக்கும்
இருள்	அஜ்ஞான அந்தகாரம்	கல்கி	அருள் கூர்ந்து
மண்டி உண்ண	வியாபிக்கும்படியாகவும்	இவையம்	இவ்வுலகமானது
இமையோர்	தேவர்கள்	இருள் தீர்ந்து	இருளால் விடுபட்டு அபக
முதலோடு	ஆதியுமந்தமுமறியாமல்	மகிழ்	திக்கும்படியாக
விடும் அறி		அன்னம் அது	ஹம்ஸரூபியாய்த் திருவாய்
யாது	'திமரென்று இப்படியான	ஆய் இருந்து	தரித்து
என் இது வந்		அங்கு	அப்போது
தது என்ன	விது என்னோ? என்று	அறம் நூல்	வேத சாஸ்திரங்களை
திசைப்ப	திகைத்து நிற்கும்படியாக	உரைத்த	அருளிச்செய்த
எழில் வேதம்	வும்	அது	அந்தப் பாஞ்சோதியே
	அழகிய வேதங்கள்		
இன்றி மறைய	இல்லாமல் மறைந்து போன	நம்மை அரசு	நம்மை அடிமைகளென்றும்.
	வளவிலே	ஆளும்	

* * *—ஹம்ஸாவதார வரலாற்றைப் பேசும் பாகரம் இது. முன்னொரு
காலத்தில் மதுகைப்பரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை
அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகி மறைந்துவிட, ஞான வொளியைத்தரும்
பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேசிருள்முடி நலியா
விற்க, பிரமன் முதலியோரனைவரும் கண்கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்ய

வறியால் நிகைத் தவ வருந்தவது கண்டு திருவுள்ளமிரந்தத் திருமால் கடலினுட் புக்கு அவ்வகரர்களைத் தேடிச் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து ஹம்ஸநாதியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன் ; இவ்வாறு சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு. 8

கூணைநிலைநோக்கோருளதென்றாது தொழும்பு கன்னோண்டி !* தொழைய

உணரூரூரன்கொடுத்தவரவோதாவி யுதவுண்டு வெண்ணையாமருவி*

பாணபுதியாய்ப்பாதநூலோடுகட்ட அதறேறோடி அடல்சேர்*

தோலாநுதிற்றுவிருடை கற்றதெற்றல் வினைபற்றுந் துமிநியை.

9

தொண்டர்	பாகவதர்காள் !	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை ஆசைப்பட்டு
எமாக்கு மற்று	பாகத்து மெருகு ஆசைய	மருவி	(ககளவு செய்ப)
உள் துணைகொட்டி	முண்டு எனது நினைத்	பணை முலை	பருத்தமுலையை யுடைய
உளது என்ன	திராமல்	ஆயர் மாதர்	ளான யசோதைப் பிராட்டி
இராது			யானவள்
தொழுகினக	(எம் பேருமானை! வணங்கும்	உரலோடு கட்ட	உரலோடே பிணித்துவைக்க
முன்	கோள் ;	அதிலேடுமொடி	(அவ்வுரையுமிழுத்துக்
தொழைய	முன்பொருகால்		கொண்டோடி
உண	(கண்ணன்) முடிந்துபோக	அடல் சேர்	வலிமிக்க
	வேணுபொன்றெண்ணி	இணை மருது	இரட்டைமருதமரங்கள்
முலை கொடுத்த	அவன உண்ணாம்படியாக	இற்று வீர	முறிந்துவிழுப்படியாக
	(முஞ்சு திறிய தனது)	உடை கற்ற	உடைபயின்ற
	முலையை (வாயில்) கொடுத்த	தெற்றல்	தெளிவுள்ள சிறுமுருந்தை
உலவொளது	பலவொஞ்சினாளான முதனை	வினை பற்று	(மது) பாபங்களை வாலனை
	யிறுடைய	அனுக்குர்	யோடே போக்கியருளும் ;
ஆவி புக	உயிர் மாளுநம்படி		
உண்டு	ஸ்தவ்ய பானம்பண்ணி	விதியை	'ண்ணமே.

*** உதீர்க்கு அநாவதார சேஷ்டிதங்களில் சிலவற்றைப் பேசியுருபவிக்கிறார். விஷிந்தவின் முலையை உண்ணக் கொடுத்த பேய்ச்சியின் உயிரை முடித்தவனுர் வெண்ணெயை ஆசைப்பட்டுக் களவுசெய்தவளவிலே கண்டு பிடித்த யசோதைப் பிராட்டி உரலோடே பிணித்துவிட அதனையும் இழுத்துக் கொண்டு தவறித்து செல்லுடையிலே இரட்டை மருதமரங்களை விழுத்தவனுமான எம்பெருமான நம்முடைய பாவங்களைப் பற்றறத்தொலைத்தருள்வன் ; ஆகையாலே ' எம்பெருமானோருவனே நமக்குத்துணை ' என்கிற அத்தயவஸாயத்தோடே அவனைத் தொழங்கோனென்று தொண்டர்களை நோக்கி யருளிச்செய்தாராயிற்று.

தொண்டர் = அண்மைவிளி.

நளகூபரன் மனிக்ரீவன் என்னுங்குபேர புத்திரர் இருவரும் ஒருகாலத்தில் பல அபரஸம்ஸ்திதீகளுடனே ஆடையிலல்லாமல் ஜலக்கீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்தி நீங்க. இந்த மைந்தர்மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸந்தரம்ஸலாமலே யிருக்க நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு மரங்கள் போல் நிற்கிற நீங்கள் மரங்களாயிர் ' என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகில் நெருங்குஞ் சமயத்தில் இவ்வுடவமொழிந்து முன்னைய வடிவம்பெற்று மீள்வீர் என்று சாபவிடை கூறிப் போகினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனாலேவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனர். இது இப்படியிருக்க, கண்ணன் சூழல்கையாயிருக்கும் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல வினையாடல்களைச்

செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயற்றினால் கட்டி ஒருவிலை பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வரலை பிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அம்மரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபோது, அவ்வரல் கூறுக்காய் வின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரக்களிரண்டும் ழுறித்து வீழ்ந்தவளவில் அம்மரக்களாய்க் கிடந்த குபேர புத்திரரிருவரும் சாபந்தீர்த்து சென்றனர் : ஆவேசித் திருந்த அசுரர்களும் மாண்டொழிந்தனர்.

உன—உண்ண உரையோர்—வலிய நெஞ்சுடையவள். நெற்றி—நெள்ளியவன்.

கோலகெழுசெம்முத்தகநீரென்றுகொன்று கொடியோன்வெண்ணொடியா*

சினைகெழுசெஞ்சரங்கள்செலவுய்த்த நங்கனி நமாலைவேபுடைநூர்*

கலிகெழுமடவிதவயலம்ங்கமன்று கலிகன்றசொன்னபனுவல்*

ஒலிகெழுபாடல்படியுருகின்ற தொண்டரவாள்வநம்பநலிகே.

10

கோலை கெழு	{ கோலைசெய்யுமியல்வு விளங்	கலிகெழு	{ வலிமாமிக்க மாடலிதிகை
	{ கப்பெற்ற	மரடா விதி	{ யுடையதாய்
செம் முகத்த	{ சிவந்த முகத்தையுடைத்	வயல்	{ கழலிகளையுடைத்தாள்
	{ தாய்க் கொண்டுலந்த	மங்கை	{ திருங்கைசாட்டி
கலிறு ஒன்று	{ (குவாலயாபிடமெனனும்)ஒரு	மனனு	{ சொந்திவாழ்கிற
	{ யானையை		
கொன்று	{ கொன்றெழுத்தவலையுள்,	கலிகன்றி	{ ஆழ்வார்
கொடியோன்	{ கொடியவனான இராவண	சொன்ன	{ அருளிச்சொய்த
	{ னுடைய	பனுவல்	{ எடுத்தியாய்
இலங்கை	{ எங்காபுரியானது	ஒலிகெழு	{ சொற்கள் சிறந்த
பொடி ஆ	{ பொடியாகுப்படி	மரடல்	{ இத்திருமொழியை
சிலை கெழு	{ வில்லிலுள்ள நெருப்பு	மரடி	{ வாயார்ப்பாடி
செம் சரங்கள்	{ போன்ற அம்புகளைப் பேர	உடல்கொன்ற	{ இதுவே பொருடொக்காய்த்
செல் உய்த்த	{ யோகித்தவலையுமுள்ள		{ திரிகின்ற
ங்கள் திரு	{ எம்பெருமானைத் குறித்து,	தொண்டர்	{ சாகசங்கள்
மரலை		மரடல்	
வேலை புடை	{ கடலாலே சுற்றுஞ் குழி	உமடர் உன்கு	{ மரமடத்தை
குழி	{ பட்டதாய்	ஆள்வர்	

***—எம்பெருமான் இங்கனென பலபல திருவவதாரங்கள் செய்தருளி யிருந்தாலும் ழுநீ கிருஷ்ணாவதாரமும் ழுநீ ராமாவதாரமே நெஞ்சுக்கு இனியவை என்பது தோன்றுமாறு இந்த நிகமனப் பாசுரத்தில் அவ்விரண்டவதாரங்களையெடுத்துப் பேசுகிறரென்க. கம்ஸனது குவலயாபிட மதயானையைக் கொன்றெழுத்தவனும் இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதவனுமான எம்பெருமானைக் குறித்துக் கலியன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியைப் பாடித்திரிகின்ற தொண்டர்கள் பரமபதத்தைப் பெற்று அதுபவிப்பார்கள் என்று பயனுரைத்தாராயிற்று.

[வேலைபுடைநூர்] திருமங்கைநாட்டுக்குக் கடல் அணித்தாக இல்லாமையாலே 'வேலை' என்பதற்குக் கடல் என்று பொருள் கொள்ளாமல் கடல்போன்ற காலிரி கதி யென்று பொருள் கொள்ளலாமென்பர் சிலர்; அதுவேண்டா; "வேலை மோதும் மதில்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்" என்றவிடங்களுக்குக் கூறும் சமாதானம் இங்கு மொக்கும்.

அடி வரவு :—நிலை, செரு, திதறு, தனை, வெந்திறல், இருநிலம், இலாலி, முன், கொலை, மான.

நான்காத்திருமொழி உரை நூற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

10

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதிரோரம்பத்து—ஐந்தாத்திருமொழி—மானமருமென்னோக்கி.

உரையாடல்கள்:—எம்பெருமான் அந்த கல்யாணகுண விதியாபிநுப்பவன். இத்திருக்குணங்கட்கு ஓர் எவ்வகையையாது. பலவகைப்பட்டு எல்லையற்றிருக்கின்ற அத்திருக்குணங்கள்—மேன்மைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் எளிமைக்கு ஏகாந்தமான குணங்களென்றும் இரண்டு பாதுபடுகளை யுடையன. ஜ்ஞானம சகலமும் ஐஸ்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு என்றிவை போன்ற திருக்குணங்கள் மென்மையாக் குணங்கள் [பரத்வ குணங்கள்] என்றும் வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் மூலிய குணங்கள் எளிமைக் குணங்கள் [ஸௌலப்ய குணங்கள்] என்றும் வழங்கப்படும். பகவத்குணாபவம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர் பரத்வ குணங்களையே அதுபவிப்பர்; சிலர் ஸௌலப்ய குணங்களையே அதுபவிப்பர். பலர் இரண்டையுஞ் சேர்ந்து அதுபவிப்பர்.

கேவல பரத்வமும் கேவல ஸௌலப்யமும் கொண்டாடத் தகுந்ததன்று. மேலும் கைலாஸ்மலை போன்ற மலைகள் மிகச் சிறந்தவையேயாயினும் அவை ஆநாயராகும் எளிதல்லாமையாலே பயன்றறவையாம். அவைதாமே தரித்தரங்கட்குத் தடைக்கக்கூடியவையாய் இருந்தால் எவ்வளவோ சீர்மைபெறுமே. ஆகவே ஸௌலப்யமற்ற பரத்வம் உபயோகமற்றது. இவ்விதமாகவே பரத்வமற்ற ஸௌலப்யமும் உபயோகமற்றது; தெருக்களில் பரல்கள் பல எளிதா யிருக்கின்றன; அவற்றை விரும்புவாருண்டோ? அவைதாமே மணியும் மாணிக்கமுமா யிருந்தால் எவ்வளவோ பயனுண்டு. ஆகவே, வெறும் ஸௌலப்யமும் வெறும் பரத்வமும் பயன்றறவையே.

எம்பெருமானேவென்னில் இவ்விருவகைக் குணங்களாலும் நிறைந்தவன். அடியார்கள் கூசாதே வந்து பணிகைக்கிடான எளிமைக் குணங்களாலும் குறை யற்றவன்; வந்து பணிந்தவர்களுக்கு அவிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தருகக்கூடியத் தருகைக்கிடான மேன்மைக் குணங்களாலும் குறையற்றவன். ஆகவே பகவத்குணாபவம் பண்ணுமவர்கட்குப் பரத்வகுணாபவம் ஸௌலப்ய குணாபவம் என்ற இரண்டும் ப்ராப்தம்.

இவ்வாழ்வார் இக்குணங்களைப் பல பாசரங்களிலும் அதுபவித்திருக்கின்ற ராபினும் இப்போது விலகாணமாக அதுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஏக காலத் திலே இரண்டு பிராட்டிமாருடைய விலைமையைடைத்து ஏசிப்பேசுகிற ஒருத்தி யின் பாசரத்தாலே ஸௌலப்யகுணத்தையும், ஏத்திப் பேசுகிற மற்றொருத்தியின் பாசரத்தாலே பரத்வகுணத்தையும் அதுபவிக்கிறாய்ச் செல்லுகிறது இத் திருமொழி.

பெரியாழ்வார் “என்னுதன் தேவிக்கு” என்னுந் திருமொழியிலே இரண்டு அடியார்மங்கைகளின் அவஸ்தையைத் தாமடைந்து ஒருத்தி கிருஷ்ணாவதார வ்ருத் தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவும் ஒருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவும் அருளிச்செய்ததும், “கதிராயிரிமி” என்னுந் திருமொழியிலே அவ்வாழ் வார் தாமே தம்மை இரண்டுவகையாக வகுத்துக்கொண்டு ‘ஸர்வேச்வரனைக் கண்டேனே காணவேணும்’ என்று தேடுகை ஒரு வகுப்பாகவும் ‘அப்படி தேடு வதற்காகவும் அவன் உள்ளபடி கண்டாருள்’ என்று விடைசொல்லுகை ஒரு வகுப்பாகவுமாய் அருளிச்செய்ததும், சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியும் பட்டிபெய்தொர் காதையும்” என்னுந் திருமொழியிலே தன்னையே இரண்டு வகுப்பாகக்கொண்டு “இங்கே போதக்கண்டே” என்று கேட்பதும் “விருந்தா

வனத்தே கண்டோமே” என்று விடை கூறுவதுமாய் அருளிச்செய்ததும் இங்கு உணக்கத்தக்கன.

ஒருவர் இரண்டு வயத்திகளின் அவஸ்தையை ஏககாலத்திலே அடையுமாறு பொருந்துமோ? எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் பொருந்தாததொன்றில்லை. பரமபதத்தில் மிகிய முத்தர்கள் ஏக காலத்தில் பல சரீரங்களைப் பரிசுராவிப்பதாக “ஓ ஏகதா பவதி தீரீதா பவதி” இத் யாதி உபபிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்துவது எம்பெருமானருளா லென்பதுபோலக் கொள்க. *

மானமருமென்னைக்கிவதேவியின் நுணையா*காணாநும்கல்லதர்போய்க்காடுறைந்தான்காணே! காணாநும்கல்லதர்போய்க்காடுறைந்தபொன்னடிகள்* வானவர்தம்சென்னிமலர்கண்டாய்காடுவே

எம	தோழி!	(என்று ஒருத்தி சொல்ல)
(நி எத்திச்சொல்லுகிற புருஷன்)		(மற்றொருத்தி அதற்கு மறுமாற்ற முறைக்கிறாள்;)
மான் அமரும்	மானையொத்த	முறைக்கிறாள்;
மெல்லோக்கி	மென்மையான கண்களை	தோழி,
	யுடையவளரான	காண்டோ பொருந்திய கல
வைத்திவி	{ விதே தம்மராஜ வம்சத்துப்	{ கல அந்த
	{ பிறந்தவளரான விதையை	{ பேராய்
இன நுணை ஆ	{ இனிய துணை வி ய ர க க்	{ காடு
	{ கொண்டு	{ உறைந்த
கான் அமரும்	காட்டிலே பொருந்திய	பொன் அடி
கல் அதா	கல் நிறைந்தவழியிலே	கன்
போய்	போய்	வாஸவர்தம்
காடு	காடுகளிலே	சென்னி
உறைந்தான்	{ வாலம் பண்ணினான் காண்	{ மலர் கண்டாய்
காண்		{ கான்.

* * * முன்னடிகள் ஒருத்தியின் பாசரம், பின்னடிகள் மற்றொருத்தியின் பாசரம். முன்னடிகளால் ஸௌஸ்ப்யகுணம் வெளியிடப்படுகிறது, பின்னடிகளால் பரவ்வுணம் வெளியிடப்படுகிறது. தோழி! எங்கள் பெருமான் மிகச் சிறந்தவன், உபயவிபூதிநாதன் என்கிறாயே; அஃது உண்மையாயின் அப்ராக்ருதமான வொரு தேச விசேஷத்திலே “ஒண்டொடியான் திருமகளும் நியமே நிலாகிற்ப” என்கிற படியே யிருந்துகொண்டு மேன்மையாக விளங்கமாட்டானே? இந்த இருள்தரு மாஞாலத்திலே வந்து பிறந்தான்; தசரத சகரவர்த்திக்கு மூத்தமகனாய்ப் பிறந்து வைத்தும் அரசரிமையை யிழந்து தன் பெண்டாட்டியையும் கூட்டிக்கொண்டு கல்லும் முள்ளுமான காட்டிலே கால்நோவ நடந்து சென்றானே; மேன்மை யுடையார்படி இதுவோ! என்றான் ஒருத்தி.

ஐயோ! பரவ்வுத்தோடே கூடினவிடத்தில் உள்ள ஸௌஸ்ப்யம் கொண்டாடத் தகுந்ததென்பதை அறிந்திலையே; கானமருங் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்தான் என்பதை மாத்திரம் பேசுகிறாயேயன்றி, அப்படி நடந்த திருவடிகளையே வானவர்கள் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாகக் கொள்ளுகிறார்களென்பதை அறிந்திலையே! வானவர்களின் தலைகளிலேயே யிருக்கவேண்டிய அத் திருவடிகள் ஆச்ரீத ரகக்ஷணர்த்தமாகவன்றே காடுறைந்தன; துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாஸைகளை ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் செய்துவிடாமல் கைதொட்டுச் செய்து நிறம்பெற வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் சிஷ்டர்களான மஹர்ஷிகளும் துஷ்டர்களான அசுர ராக்ஷஸர்களும் இருந்தவிடங்களைத் தேடித்திரிந்து நடந்துசென்று காரியம் பார்த்த மஹாகுணம் அறியாயோ? என்கிறான் மற்றொருத்தி. 1

தந்தைதலைநகரத்தோன்றிப்போய்*ஆய்ப்பாடி நத்தன் தலைநகரையாவளர்த்தான்காணே!|
நத்தன் தலைநகரையாவளர்த்தான்குமுறித் தந்தைகான்*எந்தைபெருமன்கான்சாழவே.

எம்	தோழி!	வளர்ந்தான்	வளர்ந்தானரோ;
தந்தை	தந்தையாகிய வளர்ந்தை	காண்	
தலை	ருடைய		
கழல்	கால விலங்கு	சாழிலே	தோழி!
தோன்றி	கழன்றுவிழும்படியாக	நத்தன் குலம்	இடைப்பிள்ளையாய் வளர்ந்த
போய்	அவதரித்து	மதலை ஆய்	வன்
ஆய்ப்பாடி	மதுரையில் நின்று	வளர்ந்தான்	
நத்தன்	பெயர்ந்துபோய்	நான்முக்கு	நான்முக்குக்கு
குடம்	திருவாய்ப்பாடியில்	தந்தை காண்	தகப்பன் காண்;
மதலை ஆய்	நத்தகொடுண்டை	எந்தை பெரு	என்னுடைய குலநாதன்
	குத்திற்று(க் கொடுத்தான்)	மான் காண்	காண்.
	பிள்ளையாய்		

* * *—தோழி! எங்கள் பெருமான் பிறப்பிலி, ஸர்வரக்ஷகன் என்று ஏற்ற மாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன், இஃது உண்மையாக இருக்கவில்லையே; வளர்ந்தேவர்க்குப் புத்தியுள் வந்து பிறந்தானென்று புராணஜ்ஞர் சொல்லுகிறார்களே; நம்மைப்போன்ற ஒருவனுக்குப் புத்தியைப் பிறந்தவனைப் பிறப்பிலியென்று சொல்லுதல் எங்களைப் பொருத்தும்? அவ்வளவையோ? பிறந்தவிடத்தில் பெருமதிப்புடைய வாழப்பெறாமல் “ஒருத்திமகனாய் பிறந்து ஓர்வி லொருத்தி மகனாய்வித்துவளர்” என்கிறபடியே கம்ஸனுக்கு அஞ்சித் திருவாய்ப்பாடியிலே புக்கொளித்து நத்தகுமாரனாய் வளர்ந்தாலுமே; ஒரு சிறு புழுவோடொக்க நினைக்கலாம் படியான் கம்ஸனுக்கு அஞ்சி மறைத்து வாழ்பவன் ஸர்வரக்ஷகனாக எங்களை அக்கக்ஷம்? என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

தோழி! வளர்ந்தேவர்க்குப் பிள்ளையாய் பிறந்து நத்தகிசோரனாக வளர்ந்த பெருமான் “நான் முக்கை காரணமென்பதைத்தான்” என்கிறபடியே * உய்யவுலகு படைக்க வேண்டி உத்தியில் நான் முக்கைத் தோற்றினவன் என்பது அறிந்திடலாம்; ஸகலலுகத் ஸ்ரீபுத்திரகர்த்தாவான் நான் முக்கையும் படைத்தவனென்பதான் பந்த பிறந்தானென்றால் நம்மைப்போலே கருமம் காரணமாக வந்து பிறந்தானென்றே நக்கைக் கருது. “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே: தஸ்ய தீரோ பரிஜாகந்தி யோகிம்” என்று வேதபுருஷன் ஒதினது அறியாயோ? அதுகூறும் தண்டவந்து பிறந்தானத்தகையே. இப்படிப்பட்ட மஹாதுபாவன் ஒளித்து வளர்ந்தது மதுஷ்ய பாவனைக்குச் செர என்னுமிடம் சொல்லவேண்டுமோ?

தந்தை தலைநகரம்=கம்ஸனில் விலங்கிடப்பட்டுச் சிறையிருந்த வளர்ந்தேவ தேவதிகளின் கால்விலங்குகள் கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது இற்று முறிந்தோழிந்த வரலாறு அறியத்தக்கது. ... 2

ஆழ்கடத்திருவையகத்தாரசேப்போய்*ஆய்ப்பாடி நாற்குருவார்வைத்ததற்குண்டான்காணே!*

நாற்குருவார்வைத்ததற்குண்டபொன்வற்று* இவ்வேருகுமுண்டுமருவத்தாட்சாழவே. 3

எம்	தோழி!	தாழ் குழுவார்	தாழ்ந்த கூந்தலையுடைய
ஆழ்கடத்திருவையகத்தாள்	ஆழ்க்கடலால் குழப்பட்ட	வைத்த	இடைப்பெண்கள் சேமித்து
தாள்	பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும்	தயிர்	வைத்திருந்த
ஏசு	ஏசுமபடியாக	உண்டான்	தயிரை
ஆய்ப்பாடி	இடைச்சேரியிலே	காண்	வயிரை உப்கொண்டவ
			என்றோ;

சாழலே	தோழி!	எம் உயரும்	{ இவ்வுட்கங்கொயெல்லாரா
தழ் குழலார்	{ இடைச்சிகள் வைத்திருந்த	உண்டும்	{ உழைத்து செய்தவாவிரியார்
வைத்த தமிழர்		இடம்	{ இன்னமும் அவகாசத்தை
உண்டபொன்		உடைத்து	{ யுடையதாயிருக்கின்றது ;
வயிறு		ஆல்	{ ஆச்சரியம்.

***—தோழி! நீ உசுக்கிற பெருமான் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாக இருந்தா னன்றோ விசேஷம்; அவனுடைய சரித்திரங்களை ஆராய்ந்தால் அவனும் நம்மைப் போலவே பிறர் பொருள்களில் விருப்பமுள்ளவனாகக் காணப்படுகிறனையல்லது அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகக் காணப்படவில்லையே. ஆய்ப்பாடியில் கண்ணனாய் பிறந்து கள்ளவழியால் தமிழர் வெண்ணெய் பால் முதலியவற்றை வாரியுண்டான் எனத் தெரிய வருவதால் இங்ஙனம் பிறர் பொருள்களில் ஆசையுள்ளவன் பரம புருஷனாக இருக்கத் தகுமோ? என்ன;

அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றாள் மற்றொருத்தி. தோழி!, திருவாய்ப்பாடி யில் இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்திருந்த தமிழரை அமுது செய்தான்பது உண் மையே; நம்முடைய வயிறுப்போலே ஏதேனும் சிலவற்றை உண்டு பிறைந்துவிடுகிற திருவயிரே அவனது? *காரேழ் கடலெழ் மலையேழுவதனும் ஆராவயிற்றினு யிருப்பவன் காண். ஸப்தலோகங்களையும் வாரித் திருவயிற்றினுள் இட்டாலும், இன்னமும் இப்படிப் பதினாயிரமுட்கங்களை யிட்டாலும் மிறையமாட்டாமல் விசால மாகவே இடமுடைத்தா யிராவின்றதுகாண். ஆகையாலே நம்மைப்போலே வயிற்றை மிறைக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் தமிழர் முதலியவற்றை அவன் வாரியுண்பவனாகில் அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்த காமத்வத்திற்குக்குறையுண் டாகும்; அடியவர்களுடைய ஹஸ்தஸ்பர்சமுள்ளதொரு பொருளாலல்லது தரிக்க மாட்டாத மஹாகுணத்தை வெளியிடவேண்டித் தாழ் குழலார் வைத்த தமிழுண்டா னத்தனையாகையாலே கொண்டாடத்தக்க எளிமை காண் இது, என்றாளாயிற்று.

அறியாதர்காலுயறுகிப்போய்* ஆய்ப்பாடி உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுந் தான் காணேம*
உறியார்நறுவெண்ணெயுண்டுந் தபொன்வயிற்றுக்கு* எந்நிறைகனைத்துமாய்தாதாச்சாழலே. 4

எம்	தோழி!	சாழலே	தோழி!
அறியா	{ ஒன்று மறியாதவர்களுக்	{ உறியார் நறு	{ உறிகளிலே பொருந்திய
தார்க்கு			
ஆயன்	{ மாடுமேய்க்குமிடைக் குவத்த	{ உண்டு உசுத்த	{ கொண்டு உவந்த
ஆய்ப்பாடி	இடைச்சேரியிலே	பொன் வயிற்	{ திருவயிற்றுக்கு
உறியார்	உறிகளிலே பொருந்தின	றுக்கு	
நறு வெண்	{ மணம்மிக்க வெண்ணெயை	{ எறிநீர் உலகு	{ கடல்குழந்த லோகங்களெல்
ணெய்			
உண்டு	(களவுசெய்து) உட்கொண்டு	எய்தாது	போதாது ;
உசுந்தான்	{ ஸந்தோஷித்தான் காண் ;	{ ஆல்	{ ஆச்சரியம்.
காண்			

***—திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரான் தமிழர்வெண்ணெயுண்ட வரலாற் றிலே ஆழ்வார்களெல்லாரும் மிக ஈடுபாடுடையவர்களாதலானும் இவ்வாழ்வார் தாரும் அதிலே விசேஷமான ஈடுபாடுடையவாதலானும் கீழ்ப்பாட்டின் ப்ரமேயமே இப்பாட்டிலும் பொலிய நிற்கிறது. அறியாதர்க்கு ஆறுயறுகி=ஸ்ரீவஜ்ஞான எம் பெருமான் அறிவில்லாதவொரு சன்மத்திலே பிறக்கவேண்டுமென்று கிளைத்தால் இடக்கையும் வலக்கையுங்கூட அறியமாட்டாதபடி அறிவுகெட்டுக்கு எல்லை கிடை

மான் இடைகாலத்தில் தான் பிறக்கவேண்டுமா? அந்நியநாட்டு—அந்நிலை வர்களைத் தள்ளி, ஆஷாஸி—கடைகெட்ட இடையனுந். [இங்குப் பெரியவாச்சான் பின்ன விவரங்களானத்தில் சில பரிகேத உத்தேசபங்கன் இருப்பதை ஏட்டுப் பரிகேதகரகொண்டு திருத்திக்கொள்க.] 4

வண்ணத்தங் துறவாச்சியாட்டெத்துண்டு கண்ணிக் துறங்கபிறந்துகட்டுண்டான் கானே ! *
கண்ணிக் துறங்கபிறந்துகட்டுண்டாறியும் * கண்ணிக் துறவாச்சியாட்டெத்துண்டே. 5

எம்	தேவாதி!	கட்டுண்டான்	} கட்டுண்டு கிடந்தான்காண்;
வண்ணம்	அருகியதாய்	காண்	
கரு	கறுத்த	சாமலே	தேவாதி!
குழல்	கூந்தலையுடைய	கண்ணி	குறு கயிற்றால் கட்டுண்டான்
ஆய்ச்சியாய்	யசோதைப்பிராட்டியாய்		ஆகிலும் - ;
மொத்துண்டு	படியுண்டு	இமையார்க்	} தேவர்களுக்கும்
		கும்	
கண்ணி குறு	} மூடிகளையுடைய (எட்டம் போராது) குறிய	எண்ணற்கு	} செஞ்சால் நினைப்பதற்கும்
கயிற்றால்		அரியன்	

***—தேவாதி! நீ உகக்கும் பெருமான் ஸர்வசக்தனுந் தாலன்றே அதிசயம்? அப்படியில்லையே: வெண்ணெய் முதலியன திருடிய சூற்றத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டியினால் மொத்துண்டதுமன்றியிலே *கண்ணிதான் சிறுத்தாம் பினால் அவன் கட்டிப்பிராட்டுவதை, அந்தக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளமாட்டாதே கட்டுண்டபடியே கிடந்தான் கிடாய் என்ன;

அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றான் மற்றொருத்தி; வானவர்கட்கும் நெஞ்சால் நினைப்பாயுன பெருமான் இங்ஙனே தன்னுடைய ஸௌகியங்குணத்தைக் காட்டவேண்டிக் கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டு கிடந்தானென்று அறிய மாட்டிற்றிலையே என்றவாறு.

கண்ணிக் துறங்கபிறந்து = கண்ணிரான் வெண்ணெய் களவு செய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகிறாள் என்று வீட்டிலுள்ள கடினங்களையெல்லாம் துண்டிதுண்டாக அறுத்து வைத்திட்டே வெண்ணெய் திருடச் செவ்வது வழக்கம்: விதிவசத்தால் பிடியுண்ட அவளை ஒரு கையாலே பிடித்துக் கொண்டு, கட்டுவதற்காகத் தாம்பு தேடப்போவன் யசோதை; துண்டிதுண்டான தாம்புகளை கிடைக்கும். அவற்றை அவன் ஒன்றோடொன்று முடிப்பாட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அதுகொண்டு கண்ணிரானைக் கட்டுவன்; ஆனதுபற்றிக் கண்ணிக் துறங்கபிறு எனப்பட்டது.

கட்டுண்டான் = யசோதைப்பிராட்டி கண்ணிக் குறுங்கயிற்றினால் தன்னைக் கட்டும்போது தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராதுபடி மிகச் சிறிதான அத் தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி எளிதில் தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ள வல்லவையினும், தனது ஸௌகியம் ஸௌலப்யம் ஆசிரித பாரதத்திரியம் முதலிய லோங்களை வெளி சிவதற்கென்றே பரத்விலையைத் தவிர்த்து மதுஷ்ய ஸஜாதியகை அவதரித்திருக்கிற தான் தாம்பினால் கட்டுண்டிருக்கை முதலான இவ்வகைகளால் தான் அக் துணைக்களை விளக்கச்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்குப் போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டு கட்டுண்டு கிடந்தானென விரித்துக் கொள்க.

இமையார்க்கும் எண்ணற்கியன்—“மத்துறுகடை வெண்ணெய் களவினில் உரையடையாப்பிண்டு, எத்திற முரவினொடினைத்திருந் தேங்கிய வெளியே”

“இமையோர் தமக்கும்—தனிப்பெருமூர்த்திதன் மாயஞ் செவ்வெ நெஞ்சால்
வினப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னுமினச்சொல்லே” என்றவை இங்கு அழகு
ஸத்தேயம். 5

கூற்றப்பறைநடுங்கக்கண்டவர்தம்கண்களிப்ப* மன்றிமரக்கால் கூத்தாடினுன்காணே !*

மன்றிமரக்கால் கூத்தாடினுகிலும்* என்றமரியலிமையோர்க்கும் சாழலே.

எஉ	தோழி !,		
கன்ற	{ (விரோதிகளின் நெஞ்சு) கன்	சாழலே	தோழி !,
	றுமபடியாக		
பறை நடுங்க	பறைகள் ஒலிக்கவும்		
கண்டவர் தம்	பார்த்தவர்கலினுடைய	மன்றில் மரக்கால்கூத்து ஆடி	
கண்	கண்களானவை	ஆகிலும்—;	
களிப்ப	களிக்கவும்		
மன்றில்	நாற்சந்திகளிலே	இமையோர்க்	
மரக்கால்	மரத்தைக் காலிலே கட்டி	கும்	
கூத்து ஆடி	யாடுவதொரு கூத்தை	என்றும்	என்றைக்கும்
னுண் காண்	ஆடினுன்னேரு ?	அரியன்	அருமைப்பட்டவன் காண்.

* * *—ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நாற்சந்திகளிலே நின்று மரக்கால் கூத்
தாடினமையைச் சொல்லி ஏசிப் பேசுகிற தோழியின் பாசுரமாகச் செல்வருடின்
முன்னடிகள் ;

மரக்கால் கூத்தாவது என்னென்னில்; குடங்களை யெடுத்தெறிந்து ஆடுவ
தொரு கூத்துப்போலே மரக்கால்களை யெடுத்தெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்துக்கு
மரக்கால் கூத்தென்று பெயர் என்பர் சிலர்; இது வியாக்கியானத்திற்குப்பொருள்
தாது; “மரத்தைக் காலிலேகட்டி ஆடினுண் காண்” என்பது பெரியவாச்சார்
பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. இதற்குச் சேரப் பொருள் கூறவேண்டில்,
மிக நீண்டதொரு கொம்பை கிலத்திலே கிறுத்தி அதன்மேலே கால்கட்டை விரலை
ஊன்ற வைத்துக்கொண்டு அந்தரத்திலே ஆடுவதொரு கூத்து மரக்கால் கூத்
தெனப்படுமென்பதே தகுதி. தொம்பரவர்போலே இப்படி மரக்கால் கூத்தாடுகிற
வனையோ தோழி! நீ பரமபுருஷனாகப் போற்றுவது? என்று தோழி சொல்ல;
இமையோர்க்கும் அரியவனுள் பெருமானிவன் என்றறிந்திலையே; அப்படிப்பட்ட
வனுக்கு உண்டான தாழ்வு குணமேயன்றிக்குறையன்றுகாண் என்று உணர்த்து
கிற முறைமையிலே பின்னடிகளில் மறுமொழி கூற்றிற்குயிற்று. ... 6

கோதவேல்ஐவர்காய்மண்ணகலம்கூறிடுவான்* தூதலுய்மன்னவஹற்சொல்லுண்டாங்காணே !*

தூதலுய்மன்னவஹற்சொல்லுண்டாகுகிலும்* ஓதநீர்வையகமுன்னுந்நிமித்தாந்சாழலே.

எஉ !,	(அரசர்க்குரிய) பூமாலையை	சொல் உண்	இழிவான சொற்களைச்
கோதை வேல்	யும் வேற்படையையும்	டான் காண்	சொல்லப் பெற்றாணன்றோ*
ஐவர்க்கு ஆய்	உடையவரான பஞ்சபாண்	சாழலே	தோழி!
	டவர்களுக்கு விதேயனாய்	தூதன் ஆய்	மன்னவனால் சொல்லுண்டான்
	தரு பாண்டவர்கட்குப்)	முன்	ஆகிலும்—;
மண் அகலம்	பூமியைப் பங்கிட்டுக்	ஓதம் நீர்வைய	முன்பொருகால்
கூறு இடு	கொடுத்துச் சந்தி செய்வ	கம்	கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை
வான்	தற்காக		யெல்லாம்
தூதன் ஆய்	தூது சென்றவனாய்	உண்டு உமிழ்ந்	{ (பிரளயங்கொள்ளாதபடி)
மன்னவனால்	துரியோதனனென்னும்	தான்	வயிற்றிலேவைத்து
	அரசுறல்		கோக்கி வெளிப்படுத்தி
			னுண் காண்

*** தந்தாய்! நீ உயர்ந்தும் பெருமான் எல்லார்க்கும் மேம்பட்டவனாகிய இத்தேவனின் மனம்: அவன் அப்படி யிருந்தானாகில் பிறர்க்கு இழிநொழித் தோன்றினால் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு அரசரிமை பெறுவித்தற் பொருட்டும் 'தாதுபோதல்' என்று பெயர்சுமந்து துரியோதனனிடத்தில் தூது நடப்பான். அங்கிலை நடந்தவிடத்திலே அந்தத் துரியோதனனில் இழிவான வர்த் தைக்காகச் சொல்லப்பெற்றான்; இவனையோ நீ பரமபுருஷனென்று கொண்டாடினாய்? என்று:

உயர்ந்தும் மறுமொழி கூறுகின்றான் மற்றொருத்தி:—பாண்டவர்கட்குத் தூது நடந்தவன் பண்டவனனால் சொல்லுண்டதும் மெய்யே; இவற்றையேயோ நீ பார்ப்பவன்! உட்கருத்திற் றுமகங்களை யெல்லாம் பின்பு பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற் றினால் மறைப்பிப் பிறகு மொழிப்படுத்தினவன் இவனே என்கிற பெருமையை அறிந்தீர் போலுமென்றிருள்.

பெருமை—ஆசர்க்கு லக்ஷணமான பூமாலையைச் சொன்னபடி; அரசரி மையைத் துறந்தேற்த பாண்டவர்கட்கு அப்போது பூமாலையிலையாகிலும் அதனை துறவிடத்திலேயே எவ்வாறு யோக்கியத்தைக் கொண்டு இங்கு இவ்விசேஷனை விட்டபடி.

[தூதன்:] கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர்க்கு ஸ்ரீராமாவ தாதத்தால் அளவற்ற பகஷ்பாதமுண்டென்பது ப்ரஸித்தம். சிறியாத்தானென் பவர் பட்டருடைய ரஸோக்திகளைக் கேட்க விரும்பி ஒருநாள் பட்டர் ஸந்நிதியில் விடைகொண்டு 'சுதரவர்த்தி திருமகனார்க்கு எல்லா ஏற்றமுமுண்டேயாகிலும் ஆசரிசர்க்குக்காகக் கழுத்திலே ஒலைகட்டித் தூதுபோன ஏற்றமில்லையே; அந்த ஏற்றம் கண்ணபிரானுக்கேயன்றோவுள்ளது' என்றார். அதை பட்டர் கேட்டருவி 'ஓய்! துணக்கடனாயி இராமபிரானுக்குத் தூதுபோதல் அறிஷ்டமன்றுகாணும்; துதரவாது வம்சத்தில் ஸார்வபௌமனாகப் பிறந்தானாகையாலே மஹாராஜன் கருத்திலே ஒலையைக் கட்டித் தூதுபோக விடுவானாகக் கிடையாமையாலே இராமன் தூதுபோகப் பெற்றிலனத்தனை; அந்த அவதாரத்திலே சிறிய திருவடி அங்கு மிருக்கா போவது வருவதாய்க்கொண்டு தூதர்க்குய் செய்து வார்த்தை சொல்வித் திரிந்த ஏற்றத்தைக் கண்டு 'நாமும் இப்படி ஆசரிதர்களுக்காகத் தூது போகப் பெற்றிலோமே' என்று திருவுள்ளம் குறைபட்டு அக்குறை திருகைக்காகவே பின்னை இழிதலத்திலே வந்து பிறந்து தூதுசென்றான்; கூத்தரியனென்று கிச்ச ரிச்சில் தூதுபோக விடமாட்டார்களென்று அத்தை மறைத்து வளர்ந்தான் காணும்; அறிவித்த கூத்தரியலத்திலே பிறந்தால் 'தூது போ' என்று ஏவ ஒருவர்க்கும் 'சாஸூதாதிறே' என்றருளிச் செய்தாராம்.

அண்ணாதுச் சொல்லுண்டான்—கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளுங்காலத்தில் விதரர் பெருமாளிகையிலே புருத்த அமுது செய்துவிட்டு ஸபைக்கு எழுந்தருள் பாரிமுத்தரோணவநிகர்மய மாஞ்சைவ மதுஸூதக!; கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புத்தம் கருஷணபாஜனம்?" [ஞானத்திற்குநத தீரோணசாரியரும் செல்வத்திற்கு நதந்த காதலமிருக்க எங்களை யெல்லாம் விட்டு ஏதாக்குப் பள்ளிச்சோறு தின்று வந்தாய்?] என்றதை நினைத்தே இங்குச் சொல்லுண்டான் என்றது.

துரியோதனன் கண்ணபிரானை வையச் செய்தேயும் தூஷணமான ஸம்போ கனங்களைப்பிட்டு லக்ஷகூருதே புண்டரீகாக்ஷ! என்றே விளிக்கவேண்டும்படியான பெருமை பொலியாகிற்கிறதுபாராய் என்பதுதோன்றச் 'சொல்லுண்டாளுகிலும்' என்றது.

பார்ப்பார்வையுடையதொருவெஞ்சுரத்து* தேர்மன்னிக்காய்ந்துதேர்தொழுவார்வென !
தேர்மன்னிக்காய்ந்துதேர்ந்தாதுவென* தார்மன்னிதங்கம் தடையென்பாரென.

8

என	தோழி!	ஆய்	தூயவாய்ப்பு
அன்று	{ பாரதப்போர் மிகநூல் அக்	{ தேர் மன்ன	{ தேர்மன்னிதங்கம்
பார்	{ காலத்தில்	{ தான் காண்	{ தேர்மன்னிதங்கம்
மன்னர்	பூமியிலுள்ள		
மங்க	அரசர்கள் யாவரும்	பாடுதல்	தேரார்,
கொண்டது	மாண்புமிகு		
	மெய்யிய பேர்த்துத்தென		
கொண்டது	{ பிரதிஜெதற்கு தாரகை	{ தார் மன்னர்	{ மெய்யிய
	{ ஆபுதமெடுத்த	{ தங்கை	{ கருத்த
தொழுவார்	{ தேர்வீரனான	{ தலைமன்ன	{ தலைமன்ன
என்று	{ வுக்கு	{ தலைமன்ன	{ காண்.

* * *—தோழி! நீ உகக்கும் பெருமான் மெய்யானான்; தோழியின்புறம் வணமன்று; பாரதப்போரில் ஆபுதமெடுப்பதில் உயர்ந்த தெய்வத்தையென வைத்து ஆபுதத்தை யெடுத்தான்; அஃது எப்படியாகியது? தோழி! கண்ணம்படி யுத்தபூமியிலே தான் தேர்ப்பாசனம் கின்று இத்தொழிற் செய் தானே; இது தகுதியோ? என்ன;

“ராஜாதிராஜஸ் ஸர்வேஷாம்” என்கிறபடியே, அந்நாட்டினர் எவர்பு தெரித்திருப்பாரெல்லாம் தலைநிலம் ஏறி வீற்றிருக்க மடியான பெருமான்மீத அப்பெருமான் பார்த்தான் தான் தேர் முன் கின்று பெருந்தனத்தை விவரிப்பதிக் கொண்டானத்தனை என்று அறியமாட்டிற்றிலையோ? என்று மந்திரெடுத்த மொழி கூறினாமிற்று.

கண்ணபிரான் பாண்டவர்களின் பகைத்திலே கின்று எழுந்தருளப்போகிற சென்னைபகையிந்த துருமன்னவர்கள் பார்ப்பார்வையுடையதொருவெஞ்சுரத்து* தேர்மன்னிக்காய்ந்துதேர்தொழுவார்வென! தூயவாய்ப்பு வாய்; ஆபுதமெடுக்கக் கடவையல்ல என்று கண்ணபிரான் வேண்டிக்கொண்ட ‘அப்படியேயாகுக’ என்று கண்ணபிரான் இசைத்திருந்தான். பின்பு பதினா ழுன்றாட்போரில் அர்ஜுன் தன்மகனான அரிமங்குவைக் கொன்றுமுடித்தான் ‘நான் அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்வான் திக்படுத்தி உயர்வியேன்’ என்று பரதிஜெதன்பான், அதற்கு இடமறுப்படி அவன் குருகுதிக்குள்ளே கிறத்திப் பகல் முப்பது காழிகையும் அவன்கொரு நவிவு வாரதபடி காத்துக் கொண்டு கின்ற அதிரத மலையாகான துரியோதனன் முதுகான ராஜாக்கள் முன்னே கண்ணபிரான் அர்ஜுனனுடைய சபதம் பொய்த்தேயென்று கித் தித்து, ஸூரியாஸ்தமயமாவதற்குச் சிலகாழிகைக்கு முன்னே பகல் காழிகை முப்பதுஞ் சென்றதாகத் தோற்றம்படி, கினைவறித்து காரியஞ் செய்யத் தனது திருவாழியைக்கொண்டு ஸூரியனை மறைக்க, அதனால் எங்கும் இதுவரைக் பொழுது அர்ஜுன் அக்லிப்ரவேசஞ் செய்துக் களிப்புடனே கண்ணபிரான் ஐயத்தானைக் குழியில் கின்றும் அவர்கள் கிளப்பி கிறத்தினவனவியே, இவன் பரப்பின திருவாழியைக் கண்ணபிரான் வாங்கிவிட, பகலாசிருத்ததனால் உடனே அர்ஜுன் ஐயத்தானுடைய தலையை அம்பாலே துணித்தான்—என்ற வாரிற் றில் கண்ணபிரான் படை தொட்டமைவிளங்குதல் காண்க. அக்லிப்ரவேசைத் த மாச அஸ்தய்பரதிஜெதனவதம் எம்பெருமானுக்குக் குணமே யென்க.

கண்டாரங்க்கழியக்குறையாய்* வண்தாரான்வேள்வியில்மண்ணிரந்தான் காணே :
வண்தாரான்வேள்வியில்மண்ணிரந்தானுகிலும்* விண்டேருலகுக்குமிக்கான் கான்சாழலே.

செவ	தோழி!	மண் இரந்தான்	} மண்ணையாசித்தானன்றோ?
கண்டார்	பார்த்தவர்களெல்லாரும்	கான்	
இரங்க	மணமிரங்கும்படி	சாழலே	தோழி!
கழிய குறைய	மிகக் குள்ள வடிவுடைய	வண் தாரான்	வேள்வியில் மண் இரந்தான்
உரு ஆய்	னய்க்கொண்டு		
வண தாரான்	} வள்ளத்தனத்தைக் காட்டு கின்ற தனி மாலையை யணிந்த மாவலியினுடைய	விண்டு	வரய
மண்வியில்		யாகழியிலே	ஏழ் உலகுக் கும் மிக்கான் கான்

* ** — தோழி! நீ உகக்கும் பெருமான் செல்வம் மிக்கவனுயிருந்தானன்றோ
விஞ்செழும்; அப்படியில்லையே; கண்டவர்களும் 'ஐயோ! பாவம்!!' என்று சொல்லி
திரும்பும்படியாக மிகக் குள்ள வடிவெடுத்து மாவலியின் வேள்வியிற் சென்று மூவடி
மண் இரந்தானன்றோ? இப்படிப்பட்ட இரப்பாளனையோ நீ பரம புருஷனாகக்
கொண்டாடுவதென்ன;

தோழி! அவ்வளவையேயோ நீ கண்டது? அவன்தானே தரிவிக்காமனாகி
எழுவாக்கும் மிக்கானான் என்பதறிந்திலேபோலும்; மஹாபலி ஓளதார்யமென்று
ஒரு பெருங்குணத்தை யுடையது யிருந்தமையாலே அவனைத் தலையறுக்கமாட்டாதே
நல்விருகாலே செருக்கழிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆச்சரிதனை இங்
கிரணக்காக இரப்பாளனுய்ச் சென்றனத்தனையல்லது, தனக்கொரு குறை
யுண்டாகி அக்குறைதீர இரந்து சென்றனல்லன் என்றளாயிற்று.

ஈற்றடியில் விண்டு என்றத 'விஷ்ணு' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகவு
யாம்; 'விள்' என்றும் வினைப்பகுதி யடியாப்பிறந்த வினையெச்சமாகவுயாம். 9

கள்ளதாவிவலியை மூவடிமண்டொண்டளந்தான்*
வெள்ளத்தான்வேங்கடத்தா நென்பரர்காணே !
வெள்ளத்தான்வேங்கடத்தாளே*கலிகன்றி
உள்ளத்தினுள்ளையுள்கண்டாய்சாழலே.

10

செவ	கள்ளத்தால்	கபடவேஷத்தினால்	என்பர் காண்	என்று சொல்லுகிறார்கள என்றோ?
மாவலியை		மாவலியிடத்தில்		
மு அடி மண்	} மூன்றடிமண்ணை பெற்று	சாழலே	தோழி!	
கொண்டு		வெள்ளத் தான் வேங் கடத்தான் ஏலும்	திருப்பாற்கடலிலும் திரு மலையிலும் அருமைப்பட வுள்ளவனே யாகிலும்	
ஆளந்தான்	ஆளந்து கொண்டவன் (ஒருவர்க்கும் எளியனாகாதபடி)			
வெள்ளத் தான்	} திருப்பாற்கடலிலே உள ளான்	உள்ளே	} ஹ்ருதயத்தினுள்ளே	
மாவலித் தான்		உள்ளே		எளியனாயுள்ள காண்.
	திருமலையிலே உள்ளான்,	உள்ளே கண் டாய்		

* ** — தோழி! நீ உகக்கும் பெருமான் பிரமாணிகனல்லன்; க்ருத்திரம்
வேஷத்தாலே மாவலி பக்கலில் மூவடிமண்வாங்கி மூவுலகுமளந்தவனாகையாலே

வவஞ்சகன் ; அதுகிடக்கட்டும் ; ஒருவர்க்கும் சென்று கிட்டவொன்றைப்படி எங்கேயோ திருப்பாற்கடலிலும் திருவேங்கடமலையிலும் இருப்பவனாகச் சொல்லு சிறர்களேயன்றி ஸந்திவிரதனல்லனே யென்ன ;

தோழி ! இவ்வளவேயோ கீயறிந்தது ? திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவுள் எத்திலே வந்து வளர்ப்பதற்கு உபாயாதுஷ்டாநம் செய்கிறபடியாகவன்றோ அவன் திருப்பாற்கடலிலும் திருமலையிலும் வளர்த்தது ; இப்போது அவ்விடங்களையெல்லாம் விட்டு ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே ஸந்திவிரதனுள்ளான் காண் என்கிறான்.

எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்தருளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற்காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்தில் வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்கே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகிறனென்றும், ஆகவே பரமபதம் முதலியவற்றில் வாலும் உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமா யிருக்குமென்றும், இது ஸித்தித்துவிட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸஞ் செய்வதில் ஆகரம் மட்டமாய்விடுமென்றும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பரமஸமமாக அருளிச்செய்தவையும், அவற்றுக்கு அடியாயுள்ள “கல்லுங் கண்கடலும் வைகுந்தவானும், புல்லென்றெழிற்தன கொல் ஏ பாவம் !—வெல்ல நெடியான் சிறங்கரியா னுள்புகுந்து கீங்கான் அடியேனதுள்ளத்தகம்” என்ற பெரிய திரு வந்தாதிப் பாசாரமும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

ஸம்வாதமுகத்தாரே இங்ஙனே குணாதுபவம் செய்வதே ஆழ்வார்க்குப் பரம போக்யமாயிருந்ததனால் பலசுருதியில்லாமே இத்திருமொழி தலைக்கட்டிற் ருயிற்று.

அடிவரவு :—மானமரும், தந்தை, ஆழ்கடல், அறியாதார், வண்ணக், கன்ற, கோதை, ஸர்மன்னர், கண்டார், கள்ளம், மைந்தின்ற.

ஐந்தாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பதினொரம்பத்து—ஆறத்திருமொழி,—மைந்தின்ற கருங்கடல்வாய்.

உரையவநாதிகை :—கீழ்த்திருமொழியிலே எம்பெருமானுடைய கீர்மையையும் மேன்மையையும் தோள்மாரி அதுபவித்த ஆழ்வார் “ஏக: ஸ்வாதா ந புஞ்ஜீத—இன்கனி தனியருந்தான்” என்ற கணக்கிலே, இப்படி குணக்கடலான எம்பெருமானுடைய அதுபவத்தை நாம் தனியே செய்வதிற்காட்டிலும் மற்றும் பலரோடே கூடிக் கனித்து அதுபவித்தல் நன்று என்று ஆசைகளரப்பெற்று நமக்கு உசாத் துணையாக வருவார் ஆரேனுமுண்டோவென்று இவ்விபூதியிலே எங்குங் கண் வைத் தார் ; எங்குப்பார்த்தாலும் தேவதாந்தரங்களைத் தொழுவாரும் துதிப்பாருமான மனிசர் காணப்பட்டனரேயன்றித் தமக்கு உசாத்துணையாவாரொருவரையும் கண்டிலர். அந்தோ ! எம்பெருமான் நமக்குச் செய்தருளும் உபகாரங்களைப் பேணுதே இப்படியும் தேவதாந்தரபஜகம் பண்ணுவாருண்டோ ? இந்தத் தேவதைகளெல்லாம் பிரளயகாலத்திலே அப்பெருமானது திருவயிற்றிலே கிடந்த எச்சில் என்பதை இப்பாவிகள் அறிந்திரப்போலும் ; இவர்களாச் சாபிக்கிற தேவதைகளின் இழிவையும் ஸர்வஸமாச்சரணியான எம்பெருமானுடைய உயர்வையும் அறி வித்தோமாகில் இவர்கள் திருந்தக்கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்கனம் அறிவித்து எல்லோரும் எம்பெருமானையே அடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள்

என்று உபதேசிப்பதும் அவ்வுபதேசம் சடக்கெனப் பலிக்கமாட்டாமையைக் கண்டு திருவுள்ளம் கொந்து பேசுவதுமாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ... *

காத்திந்நகருங்கடல்வாய்கின்றி வானவரும்பாழுமெல்லாம் *
தெய்திந்நகரக்கரத்தன் திருவயிறில் நெழிவாளம் நடந்ததோர்? *
எத்தன்ரிசெய்தாரா ஏதிலோர்தெய்வத்தையேத்துகின்றி? *
செய்தன்நிதூன்றென்மின் தொண்டர்காண்டனையேயேத்தீர்களே.

1

தொண்டர்	{ (நகுதியுற்றாடத்திடு)	கொந்தகாடம்	வெருகாலம்
காரா	{ தொண்டாபட்டிருப்பவர்களே!	கிடந்தரு	அடங்கியிருந்தமையை
வாநொபந்ந	{ லாபமாறுதெ கின்றபொருட்கள்	ஓர்	அறிகின்றிரில்லைய;
கடல்	{ கறுத்திருந்துள்ள கட	எங்கன்றி செய்	என்னவுபகாரம் பண்ணினா
கடல்	{ டிடத்து	தார் ஆ	களாகக் கொண்டு
உருகு இன்றி	{ கொகமொன்று மில்லாமல்	எதிலோர்தெய்	விரோதிகளின் தேவதா
வாநொபந்ந	{ தெய்வர்களும்	வத்தை	தரக்களை
பாநா	{ (மனிதர்காசன) நாமும்	எத்துகின்றி	ர்கள்?
எல்லாம்	{ (ஆகிய) எல்லாப்பொருள்	செய் நன்றி	{ எம்பெருமான் செய்த நன்
தெய்	{ செய்யிட்டு விளங்குகின்ற	குன்றெல்மின்	{ றியை மறவாதீர்கள்;
சக்கரத்தின	{ திருவாழியையுடையவன	அண்டனையே	{ (அந்த) ஸர்வேச்வரனையே
திருவயிறில்	{ எம்பெருமானுடைய திரு	ஏத்தீர்கள்	துதியுங்கொள்.
	{ வயிறில்		

* * *—தேவர் மனிசர் முநலான ஒரு பதார்த்தமும் உலகிற்காணவொண்ணாதுபடி அனைத்தையும் கவனிக்கித் தமஹாப் பிரளயவெள்ளம் பரந்தகாலத்திலே “அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும் கிலனும், இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் டாவுதீர்” என்கிறபடியே ரக்ஷணபரிகரமான திருவாழியாழ்வானையுடையன எம்பெருமானது திருவயிறிலே ஹைகல பதார்த்தங்களும் அடங்கியிருந்து ரக்ஷணபரிகரமான விஷயத்தை அந்தோ! அறிவாராருமில்லையே; பாவிர்கள் கீழ்கள் அறியமாட்டார்களோ? மிகப்பெரிய அவ்வாபத்தில் நின்றும் காப்பாற்றியருளின மஹோபகாரகனை எம்பெருமான் நிற்க, இவனைப் பணிந்து போற்றித் தல் ப்ராப்தமாகிருக்க அது செய்யாதே, விரோதிகளான தாமஸர்கள் கொண்டார்

ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டாம்; அத தெய்வங்களாததல் நீங்கள் என்ன உபகாரம் பெற்றீர்கள்? பேருதவிபுரிந்த பெருமானைவிட்டு ஒருதவியும் புரியாத ஏதிலோர் தெய்வத்தை ஏத்துதல் உங்களுடைய க்ருதஜ்ஞத்தைக்குச் சேராதே. “நன்றிமறப்பார் நாயினும் கேடாவார்” என்றது உங்கடக்குத் தெரியாதோ? கீழ்கள் க்ருதஜ்ஞர்களாக இருக்கவேண்டில் உபயவிபூதி நாதனை எம்பெருமானையே ஏத்தப்பாருங்கள் என்றாராயிற்று.

ஓர்=முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று. ஓர்தல்—ஆராய்ந்தறிதல். 1

நீலநாபெருவெள்ளம்நெடுவிகும்பின்மீதோடி நிமித்தகாலம் *
மலிவாண்டதடக்கவாற் பகிண்டமகப்படுந்தகாலத்து * அன்று
மலிவாமுறியாரோ? எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்தவெச்சித்தேவர் *
அல்லாதாழ்வுளரே? அவனருளே யுலகாவதறியீர்களே ?

2

தீவிரத	ஒரிடத்திலும் நிலைநில்லாத	3, உயர் எம்	2, தவறாதகவலில்லாம் எம்
பெரு வெள்ளம்	மஹாப்ரளய வெள்ளமானது	பெருமாரை உண்டு	பெருமாரைத் திருவயிற்
3, விசம்பின் மீது	நெடுகிய ஆகாசத்தின் மீது	உமிழ்ந்த எச்சில்	நில் புருத்து புறப்பட்ட எச்சில் என்பதை எல்லா
ஒடி	வழிந்தோடி	(என்.று)	ரும் அறியமாட்டார் களோ?
கிமிர்ந்த காலம்	ப்ரவஹித்தபோது	எல்லாரும் அறியாரோ	
மல் ஆண்ட	மிடுக்கையுடைய பெரிய	அல்லாதார்	அப்படி எச்சிலாகாத தேவ
தட கையால்	திருக்கையிறுவே	தாம்	தைகள்
பகிரண்டம்	பகிரண்டங்களை	உளரே	உண்டோ? (இல்லை;)
அகப்படுத்த	(பிரளயங்கொள்ளாத படி)	உலகு	லோகாரானது
காலத்து	அகப்படுத்திக்கொண்ட	ஆவது	தைதை தெற்றிருப்பது
அன்று	அந்த வரையத்திலே	அவன்	அப்பெருமானுடைய திருமை
		அருளே	யின் அருளே வெளிபதை
		அறிவார்களோ	அறிவென்றிலக்கோ?

* * *—ஒரிடத்திலும் நிலைநில்லாதே பேராரவாரத்தடன் பெருநி வருகின்ற மஹாப்ரளய வெள்ளமானது அபரிச்சிந்தமான ஆகாசத்துக்கு மேலே போய்ப் பெருகுங்கால் “அண்டரண்டபகிரண்டத் தொருமாரில மெழுமால்வரை புற்றும்” என்கிறபடியே எல்லாப் பொருள்களையும் தனது * மல்லாண்ட திண்டோளாலே வாரிப் பிடித்துத் திருவயிற்றிற் புகப்பெய்தருளின காலத்திலே அயனரனந்திரன் முதலான எல்லாத் தெய்வங்களும் எம்பெருமான் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் என்பதை அறியாதாருண்டோ? அப்படி எச்சிலாகாத தப்பி நின்ற தெய்வம் ஒன்று யில்லை என்பதை இன்று நாமுரைக்கவேண்டாமோ? உலகத்தினுடைய ஸத்தை அப் பெருமானுடைய அதுகரஹாதீனமென்பதை அறியமாட்டார்களோ? இவ்வியங்கிலு மறித்து * தொண்டர்காள்! அண்டனையே ஏத்தீர்களே.

பகிரண்டம் என்ற வடசொல் பரமபதத்துக்குப் புறம்பான மற்ற அண்ட ஸமூகங்களைச் சொல்லவுமாம்; பிரளய வெள்ளத்திற்கு வெளியில்மான பரமபதத் தைச் சொல்லவுமாம்.—“ஸர்வேசுவரன் பிரளயம் சென்று அடராதபடி தன் திருக்கையாலே பரமபதத்தைத் தன் கைக்கீழே பிட்டுக்கொண்டு நின்றகால மென்னவுமாம்” என்ற வியாக்கியான வாக்கியங் காண்க.

ஈற்றடியில் “அவனருளே உலகாவது” என்றும் பாடம் வழங்குவதுண்டு; “உலகாவது” என்ற பாடமே ஸம்பந்தாயம். 2

தெற்றிமேற்கண்ணுறும்நிறைமொழியாய் தாங்குகனும்நீண்டநாலியாய் *
ஒற்றைக்கைவென்பகட்டிதெருவனைடி முன்னிட்டவாரோடும் *
வெற்றிப்போர்க்கடலையாய் விழுங்காமல்தான்விழும்செய்யுங்கொண்ட *
கொற்றப்போரழியாய் குணம்பரவாச்சிறுதொண்டர்கொடியவாரே!

3

தெற்றி மேல்	தெற்றிக் கண்ணனான சிவ	நீண்ட நால்	நீண்டு தொங்கின்ற வாயை யும் துதிக்கையையுருடைய (ஜோவாத் மென்கிற) வெள்ளை யானிப்பாகனான இத்திரனும் முதலான
கண்ணனும்	பிரானும்	வாய் ஒற்றைக் கை வெ	
நிறை மொழி	வேதங்களை உச்சரிப்பவனு	கட்டின் ஒரு	
வாய் நான்	பிரானும்	வனையும் உள்	
முகமும்		ளிபட்ட	

ஐய சீலனும்	தேவர்கொல் ாரையும்	காற்றும் போர்	யுத்தங்களில் வெற்றிபெறு
வெற்றி போர்	ஐயசீலனை ஸமுத்ரராஜன்	ஆழியான்	கின்ற திருவாழியை யுடை
கடல் அரை	விழுங்க வெண்ணுதபடி	குணம்	னை எம்பெருமானுடைய
யன் விழுங்கா		பரவா	திருக்குணங்களை
மல்		சிறு தொண்டர்	துதிசெய்யகில்லாத
தான் விழுங்கி	தான் திருவயிற்றில்வைத்து	கொடிய ஆறு	கூடா ஜனங்களுடைய
உயயக		ஏ	கொடுத்தன்மை இருக்க
கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின		படி என்னே !

* * *—நெற்றியில் கண்ணுடையோம் என்று செருக்குக் கொண்டிருக்கிற ருத்ரனும், இடைவிடாது வேதவாக்கியங்களை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற நான் முக்கடவுளும், ஜராவத யானையை ஏறி நடத்துகின்ற தேவேந்திரனும் மற்ற மூன்று அமரர்களுமான யாவரையும் பிரளயப் பெருங்கடல் கொள்ளைகொண்டு விழுங்காவண்ணம் தன் திருவயிற்றிலே அடக்கிவைத்து ரகசித்த ஸர்வேசுவர னுடைய திருக்குணங்களை ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணுவது ப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யமாட்டாத நீசர்களின் கொடுத்தன்மை என்னே ! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

பகடு—யானை ; வெண்பகடு—ஜராவதமென்னும் யானை. பகட்டினொருவன்—யானையின்மீதேறி நடப்பவனை ஒருவன் ; தேவேந்திரனைச் சொன்னபடி.

வெற்றிப்போர்க் கடலரையன்=ஸமுத்ரவெள்ளம் பெருகப் புருத்தால் அதனை அடர்க்கவல்லார் வேறொருவருயில்லாமையாலே 'ஐய சீலனை கடலரையன்' எனப்பட்டது. 3

பனிப்பரவைத்திரததும்பப்பாரெல்லாம் நெடுங்கடலேயானகாலம் *

இனிக்குணினிவர்க்கிலிலையென்று உலகமேழினையுமுழில்வாங்கி *

முனித்தலைவன் முழங்கொவிசேர் திருவயிற்றில்வைத்தும்மையுய்யக்கொண்ட *

கனிக்களவத்திருவுருவத்தொருவனையே கழல்தொழுமகல்லீர்களே.

4

பார் எல்லாம்	பூமியடங்கலும்	முழங்கு ஒலி	
பனி பரவை	குளிர்ந்து பார்த்திருக்கிற	சேர்	மஹாகொஷம் நிரம்பிய திரு
	அலைகளானவை	வயிற்றில்	வயிற்றினுள் வைத்து
ததும்ப	ரதியும்படி	வைத்து	
கெடுக்க -லே	மஹாப்ரளய வெள்ளமே	உம்மை	உங்களை
காலம்	பரந்தபோது	உய்யக்	
இவர்க்கு	'இவ்வுலகத்தார்க்கு	கொண்ட	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினவனும்
இனி	இனிமேல்	முனி தலைவன்	ஸாத்விகர்களில் தலைவனும்
கனிகன்	ரகுகராவார் ஆருயில்லை	கனி களவம்	கனிந்த களாப்பழம் போன்ற
இல்லை என்று	என்று	திரு உரு	திருவுருவத்தை யுடையனு
உலகம் ஏழினை	உலகங்களெல்லாவற்றையும்	வத்து ஒரு	மான ஒரு பெருமானையே
யும்		வனையே	
னழில் வாங்கி	முறையாலே வாங்கி	கழல் தொழும்	திருவடிதொழும்படியை
		ஆ	
		கல்லீர்களே	கற்கமாட்டீர்களோ ?

* * *—குளிர்ந்து பார்த்திருக்கின்ற அலைகளின் கிளப்பத்தை யுடைத்தான் கடலானது ஸர்வலோகங்களிலும் பெருகப்பெற்ற காலத்திலே 'இப் பெருவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து மாயிந்துபோகக்கூடிய இவர்களை நாம் உபேகசித்துவிட்டால் நம்மையொழிய வேறொருவரும் இவர்களைக் காக்கவல்லாரில்லையே !' என்று திருவுள்ளமிரங்கி, ஸர்வ ஸ்வாமியா யிருக்கையாகிற தனது முறைமையாலே ஸகல

கோக்களையும் வாரிப் பிடித்துத் தனது திருவயிற்றினுள்ளே வைத்து உஜ்ஜீவிப் பித்தவனும், இப்படி ஆச்சரிதர்களை ரக்ஷிக்கப்பெற்றதனுண்டான மகிழ்ச்சியினால் திருமேனி புகர் பெற்றுத் களங்கனிவண்ணனுமான எம்பெருமானோருவையே திருவடி வணங்கப் பாருங்கோளென்றாராயிற்று.

களைகண்—சரணம்.

முனித்தலைவன் = நெஞ்சினுள்ளே சிந்தை செய்பவற்கு முனி யென்று பெயர்; எப்போதும் உலகங்கட்கு நன்மையைச் சிந்தை செய்பவனுன் தலைவன் என்றபடி.

இவ்வுலகக்களெல்லாம் திருவயிற்றினுள்ளே புதும்போது உண்டாகக் கூடிய ஆரவாரத்தின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது 'முழங்கோலே திருவயிற்று' என்று.

பாராகுமகானுமேபரவையா நெடுங்கடலேயானகாலம் *

ஆராமவனுடையதிருவயிற்றில் நெடுங்காலம்கிடந்தது * உள்ளத்

நோராதவுண்ணிவிர்' உணருதிருவிலகனந்த வும்பர்கோமான் *

பேராளன்போன பேர்களாயிரங்களுமேபேரீர்களே.

5

பார்	பூமியிலே	உணர்வு	மூடர்களே !
ஆரும்	ஒருவரையும் காணவொண்		(நீங்கள்)
காணும்	தைபடி	உண்ட 'ர்' எல்	சேதனர்களாடிருப்பீர்
பரவையா	பாந்திருந்துள்ள மஹாப்ரளய	உலகு அளந்த	களாகில்
நெடு கடலே	வெள்ளமே யான சமயத்	உம்பர்	உலகங்களை யளந்தருளின
ஆன காலம்	தில்	கோமான்	{ நித்யஸூரிநாதனும்
ஆராமம்	எவரும்	பேராளன்	{ பெருமை பொருந்தியவனுள்
அவனுடைய	அப்பெருமானுடைய திரு	பேர் ஆன	எம்பெருமானுடைய
திரு வயிற்றில்	வயிற்றில்	பேர் ஆன	திருநாமங்களான
நெடுங்காலம்	வெகுகாலம் வ ரை யில்	பேர்கள் ஆயி	{ ஸஹஸ்ரநாமங்களையே
கிடந்தது	அடங்கியிருந்ததை	ரங்களுமே	{
உள்ளத்து	நெஞ்சிலே	பேரீர்கள்	பே
ஓராத	சிந்திக்கப்பெறாத		

***—இப்பூமண்டலத்தில் ஒருத்தரையும் காணவொண்ணாதபடி. எங்கும் தானேயாய்க்கொண்டு கடல்வெள்ளம் பரம்பினகாலத்திலே ஒருவர் தப்பாமல் எம்பெருமானுடைய திருவயிற்றிலே நெடுங்காலம் கிடந்து ஸத்தை பெற்ற தன்மையை ஆராயமாட்டாத அறிவுகேட்காள்! நீங்கள் பெற்றிருக்கிற சைதன்யம் பயன்படவேண்டில், தன்னுடைய ஸர்வஸ்வாமித்தவம் தோன்ற உலகங்களை யளந்துகொண்டவனுள் உம்பர்கோமானுடைய பல்லாயிரம் திருநாமங்களையே பேசிக்கொண்டிருந்தல் உங்கட்குத் தக்கதாம் என்றாராயிற்று.

பாட்டினடியில் பார் என்று நிலவுலகத்தைச் சொன்னது மற்றும்முள்ள உலகங்கட்கும் உபலக்ஷணமென்க. 5

பேயிருக்குநெடுவெள்ளம்பெருவிசும்பின் மீதோடிப்பெருகுகாலம் *

தாயிருக்கும்வண்ணமேயும்மைத்தன் வயிற்றிருத்தியுய்யக்கொண்டான் *

போயிருக்கமற்றிங்கோர்புதுத்தெய்வம் கொண்டாடும்தொண்டர் *

பெற்றதாயிருக்கமனைவெந்தீராட்டுதிரோ ? மாட்டாததவற்றிரே.

6

பேய் இருக்கும்	{ (மணிசரோருவருமில்லாத படி) பேய் பிசாசுகளோ யிருக்கவேண்டும்படியான	உய்யக் கொண்	{ உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின பேய்
ஒரு வெள்ளம்	மஹாப்ரளய வெள்ளமானது	பான்	மான்
பெரு வீசும்	ஆகாசத்தின்மேல் வழிந்	போயிருக்க	வெறுக்கும்படியாக
பின் மீது ஒடி	தொடி	இங்கு	இங்கே
பெருகூடம்	பிரவஹித்த காலத்திலே	மற்று ஓர் புது	மற்றொரு கூடா
தாய் இருக்கும்	பெற்றதாய்போல (ப் பரிந்து)	தேய்வம்	தேவதையை
வண்ணம்		கொண்டாடும்	கொண்டாடுகிற
உம்மை	உங்களை	தொண்டர்	தொண்டர்களே !
தன் வயிறு	தன் திருவயிற்றிலே	பெற்ற தாய்	பெற்றதாய் இருக்க (அவளை
இருத்தி	இருக்கவைத்து	இருக்க மனை	உபேகித்து) மனைக்கட்
		வென்றீர் ஆட்டு	டைக்கு உபசாரம் செய்கி
		திரோ	நீர்களை
		மாட்டாத	செய்யமாட்டாத இருக்க
		தகவு அற்றீர்	அற்றவரானீர்கள்.

* * *—மணிசர் முதலானார் ஒருவருமில்லாமையாலே பேய் பிசாசுகளே இருக்கவேண்டும்படியாக மஹாப்ரளய வெள்ளமானது அண்டகடாஹத்தின் மேலுஞ் சென்று பெருகப் புகுந்தகாலத்திலே, பெற்றதாய்போலப் பரிந்துவந்து உங்களை யெல்லாம் வாரித்திரட்டித் திருவயிற்றிலே வைத்து உஜ்ஜீவிப்பித்தவனான எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கும்படியாக அவனைத் துதித்தல் பராப்தமாயிருக்க, அது செய்யாதே அவன் திருவுள்ளம் வெறுக்கும்படியாகச் சில கூடா த்ர தேய்வங்களே நீங்கள் கொண்டாடுவதானது, பெற்றதாய்க்கு ஒரு உபசாரமும் பண்ணுதே விட்டிட்டு அறிவற்றதொரு மனைக்கட்டைக்கு உபசாரம்பண்ணுவது போலிரா நின்றதென்று இழித்துரைக்கிறார்.

உய்யக்கொண்டான் போயிருக்க=உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின எம்பெருமான் இருக்கையில் அவனை விட்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பெற்றதாயிருக்க மனைவென்றோட்டுநீர்='மனை' என்றது அசேதந வஸ்துக்களை யெல்லாம் சொன்னபடி. 'வென்றோட்டுநீர்' என்றது உபசாரங்கள் பலவற்றையுஞ் சொன்னபடி. 'மனைவென்றோட்டுமாபோலே செய்கின்றீர்' என்று சொல்ல வேண்டியிதது (அவாய் நிலையாக) உவமையை உள்ளடக்கிச் சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாதெனில், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுவதோடு மனை நீராட்டுவதோடு ஒருவாசியில்லை; இதுதான் அது, அதுதான் இது என்று இரண்டுக்குமுள்ள அபேதத்தைக் காட்டினபடியாம். மாதர்கள் பிரஸவித்தவுடனே பெற்ற அத் தாயையும் பிறந்த சிசுவையும் ஸ்நானஞ்செய்வித்தல் மலைநாட்டுவழக்கமாக வெகு மூற்காலத்தில் இருந்ததாம்; பிரஸவித்தவுடனே தாயை நீராட்டுவது பலவகைக் கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு மனைக்கட்டையை ஸ்நானஞ் செய்விப்பது இடைக்காலத்து வழக்கமாக இற்றைக்கும் நடந்து வருகின்றதாம்; அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறபடி என்று சிவ சொல்லுவர். சுமாமுலார் திருவாசிரியத்தில் ஆரம்பாட்டில் "ஈன்றோளிருக்க மனைநீராட்டி" என்றருளிச் செய்ததுங் காண்க.

மாட்டாத தகவு அற்றீரே=ஒருவர்க்கும் எளிதில் கிடைக்கமாட்டாத எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகாதொழிந்தீர்களே ! என்றவாறு. ... 6

மன்னுந்மீன்னுந்மீன்னுந்மீன்னுந் தானவரும்மற்றுமெல்லாம்

கன்னுந்மீன்னுந்மீன்னுந்மீன்னுந் கழல்தடி * அவனையுள்ளத்
தென்னுந்மீன்னுந்மீன்னுந்மீன்னுந் மீனியவாறே.

மண் நாதம்	பூலோகமும்	கண்ணான்	பரமதயானுலம்
விண் நாதம்	சுவர்க்கமும்	கண்ணமங்கை	திருக்கண்ணமங்கைத் தலத்
வானவரும்	தேவர்களும்	நகராளன்	திருத்த தலைவனுமாவா
தானவரும்	அசுரர்களும்		எம்பெருமானுடைய
மற்றும எல்	மற்றுமுண்டான் பொருள்	கழல்	திருவடிகளை
லாம்	கருமெல்லாம்	குடி	சொழைபுனைந்து
	தகைய வெண்ணுத	அவனை	அப்பெருமானை
பெரு வெள்	மஹாப்ரவாகுமர்	உள்ளது	நெஞ்சிலே
ளம்		எண்ணுத	சிந்திக்கமாட்டாத
டண்ணுமல்	(உலகத்தை) விழுங்காதபடி	மாணிதத்தை	மலிசர்களை
தான் விழுங்கி	தான் திருவயிற்றிலே	எண்ணுத	நனைக்கப்பெருநகரால் மெல்
உய்யக்	வைத்து கோக்கி	பொது எல்	லாம்
கொண்ட	உஜ்ஜிவிப்பித்தருளின	இனிய ஆறே	(எமக்கு) இனிதாகச் செல்
			லும் விதம் என்னோ!

***—ஒருவராலும் தகையவொண்ணுத மஹாப்ரவய வெள்ளமானது மண்ணுலகம் விண்ணுலகம் வானவர் தானவர் முதலான எல்லாப் பொருள்களையும் ஆகரமித்துக்கொள்ளப் புகுங்கால் அந்த ஆபத்து நேராதபடி அனைத்தையும் தானே திருவயிற்றினுள்ளடக்கிவைத்துப் பாதுகாத்தருளின பரமதயானுலம் அப்பெருங்குணம் நன்கு விளங்கத் திருக்கண்ணமங்கைத் திருப்பதியிலே கித்ப லைக்கிதிபண்ணி யிருக்குமவனான் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தலைமேற் புனைந்து அப்பெருமானையே இடைவிடாது சிந்தித்திருக்கல் நன்றியறிவுக்குத் தகுதி; அப்படி சிந்திக்கமாட்டாத பாவிகளை நாம் நெஞ்சிலும் இட்டு எண்ணுதிருந் தால் அதுவே மக்குப் பரமபொக்கியம் என்கிறார்.

அவனையுள்ளத் தென்னுகமானிடத்தை யெண்ணுதபோதெல்லா மினிய வாறே” என்றருளிச் செய்கின்ற இவ்வாழ்வானுடைய உட்கருத்து யாதெனில்; கேண்மின்; நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் “மேலால் பிறப்பின்மை பெற்று அடக்கிழைக் குற்றேவலன்று. மறப்பின்மையான் வேண்டும் மாந்” என்று எம்பெருமானை ஒருபோதும் மறவாதிருக்கப் பெறவேணுமென்று பிரார்த்தித்தார்; தன் வா புவி வா மமாவது வானோர் நாகே வா நாகாந்தக! பரகாமம்—அவதிரிதசாரதாவின் தெனசரணன தே மானேபி சிந்தயாவி.” (முருந்தமாலே) என்று பிரார்த்தித்த மஹான்கருமுண்டு; எம்பெருமானையும் எம்பெருமானடியார்களையும் சிந்திக்கையாகிற புருஷார்த்தத்திற் காட்டிலும் பகவத் பாகவத விழுக்களைச் சிந்தியாதிருக்கப் பெறுகையே பரம்புருஷார்த்தமென்பது திருமங்கையாழ்வானுடைய திருவுள்ளம். கீழ்க் கடன்மல்லைத் தலையசனத் திருப்பதிகத்தில் “மருவினிய தண்ணார்த்த கடன்மல்லைத் தலையசனத் துறைவானா, எண்ணுதே மிருப்பாரைபிறைப் பொழுது மெண்ணேமே” என்றார்; அப்படி பகவதவிழுக்களை எண்ணப் பெறு திருக்கிற காலமே மிகச் சிறந்ததென்றறிங்கு. இதனால் தேர்ந்த பொருள் யாதெனில்; ஒருவன் பகவத் பாகவதர்களைச் சிந்திக்கவுமாம், சிந்தியா தொழியவுமாம்; பகவத்பாகவத விரோதிகளை நெஞ்சாலும் நினைக்கப் பெறுதிருந்தால் அதுவே போதும் என்றதாம். “இங்கே வியாக்கியான வாக்கியமும் காணமின்:—ஜ்ஞாகமும் வேண்டா; வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா; அவைஷ்ணவர்களை நினையாத போது இனிதென்கை.”

மறங்கிளர்த்தகருங்கடல்நீருந்தூர்த்து பரந்தேறியண்டத்தப்பால் *

புறங்கிளர்த்தகாலத்துப் பொன்னுலகமேழின்புழுநிலவாங்கி *

அறங்கிளர்த்ததிருவயிற்றினகம்படியில் வைத்தும்மையுய்யக்கொண்ட *

நிறங்கிளர்த்தகருஞ்சோதிநெடுந்தகைய நினையாதநீர்தாமே.

மறம் கிளர்ந்த	கொடுமைபொருந்திய	அறம் கிளர்ந்த	} தருமம் விஞ்சின திருவயிற்றி னுட்புறத்திலே வைத்து
கருங்கடல் நீர்	கருங்கடலின் வெள்ளமானது	திரு வயிற்	
உரம்	வேகத்தோடு	நின் அகம்	
தூந்து	ஒடி	படியில்	
பாந்து	சுற்றும்பரம்பி	வைத்து	} உங்களை
அண்டத்து	} அண்டகடாவறத்திற்கு அவ்	உம்மை	
அப்பால் புறம்		உய்யக்	
ஏறி	வருகாக	கொண்ட	
கிளர்ந்த	வியாபித்து	} உஜ்ஜிவிப்பித்த	} கருமை மிக்கிருந்துள்ள
காலத்து	} கிளர்ந்த ஸமயத்திலே,	கரு நிறம்	
பொன்		சோதி	} தேஜஸ்ஸையுடைய
உலகம் ஏழினோ	விரும்பத்தக்க	நெடுந்	
யும்	} உலகங்களை யெல்லாம்	தகையை	} ஸர்வேசுவரனை
ஊழில்		நினையாதார்	
வாங்கி	முறைமையாலே	தாம்	} சிந்திக்கப்பெறுதவர்கள்
	வாரிப்பிடித்து	நீசர்	
			இழிகுலத்தவரேயாவர்.

* * *—பாதுகாப்புக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த கருங்கடல்தானே கொடுமை பொருந்தியதாகிக் கனவேகமாகப் பாய்ந்தோடிச் சுற்றும் பரம்பி அண்ட கட ஹத்துக்கு அவ்வருகாகக் கிளர்ந்த ஸமயத்திலே, இவ்வுலகங்கட்கெல்லாம் நம் முடைய வயிறில்லது வேறுபுகலில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தன்னுடை ஸ்வாமித்வமே ஹேதுவாக ஏழலகங்களையும் வாரிப்பிடித்துத் திருவயிற்றினுள்ளே வைத்து ரக்ஷித்தருளி அதனால் திருமேனி புகர்படைத்தவனான பரஞ்சோதிப் பெருமானை நினைக்கமாட்டாதவர்களுக்கு மேற்பட்ட நீசரில்லை என்றுராயிற்று. ...

அண்டத்தின் முகமுந் அலைமுந் நீர் திரைதும்ப ஆ ! ஆ ! வென்று *

தொண்டர்க்குமமர்க்கும்முனிவர்க்கும் தானருளி*உலகமேழும்

உண்டொத்திருவயிற்றினகம்படியில் வைத்தும்மையுய்யக்கொண்ட *

கொண்டற்கைம்மணிவண்ணன் தன்துடந்தைநகர்பாடியுட்களே

அண்டத்தின் முகடு	}	அண்டபித்தியானது	திருவயிற்றின் அகம்படியில்	}	திருவயிற்றி னுட்புறத்திலே வைத்து
அழுந்த அலை முந்நீர் திரை ததும்ப		உள்ளே அழுந்தும்படியாக அலைக்கின்ற கடலினுடைய அலைகளானவை செறிய	வைத்து உம்மை		வைத்து உங்களை
ஆ ஆ என்று தொண்டர்க் கும்	}	ஐயோவென்று பக்தர்களுக்கும்	உய்யக் கொண்ட	}	உஜ்ஜிவிப்பித்தருளின கொண்டல் கை
அபசர்க்கும் முனிவர்க்கும் தான் அருளி உலகம் ஏழும் உண்டு		தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் தான் கிருபைசெய்து உலகங்களை யெல்லாம் அழுது செய்தவிடத்திலும் முன்போலவே யிருக்கப் பெற்ற	மணி வண் ணன் தன் குடந்தை நகர்		மேகம்போல் உதாரனம் நீலமணி நிறத்தனான பெரு மானுடைய திருக்குடந்தைப் பதியை
ஒத்த	}		பாடி ஆடிகள்	}	பாடிக்கொண்டு நர்த்தனம் செய்யுங்கோள்.

* * *—அண்டபித்தியையும் அளவிச்சென்று அலையெறிகின்ற மஹா ப்ரளயவெள்ளம் பரந்தவளவிலே 'ஐயோ! நம்முடைய உலகுக்கு இப்படிப்பட்ட அபர்த்தம் விளைந்திட்டதே!' என்று திருவுள்ளம் கொண்டு ஹாஹாகாரம்பண்ணித்

தொண்டர்க்கும் தேவர்க்கட்கும் முனிவர்கட்கும் மற்றுமுள்ளார்க்கும் மஹா க்ருபை பண்ணி ஏழுகைக்களையும் திருவயிற்றினுள்ளே வைத்து உஜ்ஜீவிப்பித் தருளின பரமோதாரனாய் நீலமணிவண்ணனான எம்பெருமான் வித்யவாஸம் செய்தருளு மிடமான திருக்குடந்தை நகரைப்பாடி யாடுங்கோளென்கிறார்.

உண்டு ஓத்த திருவயிறு—ஏழுகைக்களையும் உட்கொண்ட வயிறு மிகப் பருத் திருக்கவேணுமே; அப்படியில்லை; உட்கொள்வதற்கு முன்பு எவ்வளவிற்குந்தோ அங்ஙனமேயிருந்தது, (அல்லது) மற்ற அவயவங்களைப் போலவே யிருந்தது என்றவாறு.

* வாடினேன் வாடியென்று தொடங்கின முதல்திருமொழியில் “சொற் பொருளாளீர்! சொல்லுகேன் வம்மின் நூழ்நூற் குடந்தையே தெய்யின்” என்ற தற்குச் சேர இங்குத் “தண்குடந்தை நகர்பாடியாடர்களை” என்று உபஸம் ஹாரம் செய்தருளினரென்று உணர்க. மேலே திருநெந்தாண்டகத்திலும் “தண்குடந்தைக் கிடந்த மாலை நெடியாணை யடிநாடியென் கிளைத்திடேனே” என்று தலைக்கட்டியருளுமாற்றிக. 9

தேவரையும் சுரரையும் திசைகளையும் கடல்களையும் மற்றும் *
யாவரையுமொழியாமேயெம்பெருமா னுன் டிமிழ்த்தறிந் துசேன்ன *
காவளரும் பொழில் மங்கை
பூவளரும் பொழியை

10

தேவரையும்	தேவர்களையும்	காவளரும்	{ பூந்தோட்டங்கள் வளரப்
அசுரரையும்	அசுரர்களையும்	பொழில்	{ பெற்ற சோலைகளை யுடைய
திசைகளையும்	திக்குக்களையும்	மங்கை	{ திருமங்கை நாட்டுக்குத்
கடல்களையும்	ஸ்பத்த ஸாகரங்களையும்		{ தலைவரான
மற்றும் முற்	{ மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றை	கலிகன்றி	{ ஆழ்வாருடைய
தும் யாவரை		ஒலி மாலை	
யும் ஒழியாமே	யும் ஒன்று தப்பாமல்		{ சொல்லாடையாகிற இத்திரு
எம் பெருமான்	{ எம்பெருமான் (பிரளய காலத்	கற்று வல்லார்	{ ஒதி உணரவல்லவர்கள்
உண்டு		தாம்	
உமிழ்த்தது		பூ வளரும்	
	{ வைத்து (ப் பின்பு) வெளிப்	திரு மகளால்	{ தாமரைப்பூவில் வளர்கின்ற
		அருள் பெற்று	
அறிந்து	உள்ளபடியிற்று	பொன் உலகில்	{ பெரிய பிராட்டியாராலே
சொன்ன	அருளிச்செய்த	பொலிவர்	
			{ அருள்செய்யப்பெற்று
			{ நித்ய விபூதியிலே
			{ விளங்கப் பெறுவர்கள்.

***-தேவர் அசுரர் திசைகள் கடல்கள் முதலான மு பொருள் களையும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி எம்பெருமான் பாதுகாத்தருளின வரலாற்றை யறிந்துரைத்த இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லவர்கள் புருஷகாரபூதையான பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவருளுக்கு இலக்காகப் பெற்று நித்யவிபூதியிலே * நித்ய ஸ்ரீர் நித்யமங்களமாக வாழப்பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட் டினாராயிற்று. 10

அடிவரவு :—மை, கில்லாத, நெற்றி, பனி, பாராரும், பேய், மண், மறம், அண்டம், தேவரை, னேகம்.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினேராம்பத்து—ஏழாத்திருமொழி, தீனுகஞ்சுற்றி.

உரையவநாடிக:—செனி வாய் கண் மூக்கு முதலிய உறுப்புக்களை எம்பெருமான் நாக்கு அளித்தது இவ்வுறுப்புக்களக்கொண்டு பகவத்விஷயாநுபவம் பண்ணிக் களிப்பதற்காகவே யன்றி வேறொரு ப்ரியோஜனத்துக்காக வன்று என்பதை இவ்வாழ்வார் நன்குணர்ந்தவரானகையாலே இப்படிப்பட்ட தம்முனர்வைப் பலரும் தெரிந்துகொள்ளுமாறு இத்திருமொழி அருளிச்செய்கிறார். தாங்கள் பெற்ற கரணங்களின் உபயோகத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் பாழாய்ப் போகிறவர்களை நிந்தித்து எம்பெருமானுடைய செயல்களை அநுபவியாதவர்களின் உறுப்புகள் உறுப்புகளேயல்லவென்கிறார்.

அவரவர்கள் தாம் தாம் படைத்த கரணங்களுக்கொண்டு பகவத்விஷயத்திலே அவகாவித்து உற்ஜீவகம் பெறுவதே உரியது என்று உபதேசிப்பதிலே இத்திருமொழி நோக்குடையது என்றுணர்க.

நீறுகங்குறிதெருவரைட்டு*ஆழ்கடலைப் பேண்ககடைத்தமுதம்கொண்டுகந்தபெம்மாளை *

புறமார்வளைப்புள் றும்பொன்மலையை*காணுதர்கண் ணென்றும்கண்ணல்லகண்டாமே. 1

நீள் காகம்	நீண்ட வாஸுகியாகத்தை	ம பூண்	ஹாரங்களை யணிந்த திரு
சுற்றி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி	மார்வளை	மார்பையுடையனும்
கெடு வரை	பெரிய (மந்தா) மலையை	புள் றாரும்	பெரிய திருவடியை ஏறிச்
கட்டு	(மத்தாக) காட்டி		செலுத்துகின்ற
ஆழ் கடலை	ஆழ்ந்த கடலை	பொன் மலையை	பொன்மலை போன்றவனு
பேணுள்	மதியாதவகுதி		மான் ஸர்வேச்வரனை
கடைந்து	கடைந்து	காணுதார்	ஸேவிக்கப்பெருதவர்
அமுதம்	அமுதத்தை		களுடைய
கொண்டு	{ (தேவர்கட்கு) எடுத்துத்	கண்	கண்களானவை
	{ தந்து	என்றும்	ஒருநாளும்
உகந்த	திருவுள்ளமுவந்த	கண் அல்ல	கண்களே அல்ல;
பொம்மாளை	பெருமானும்,	கண்டாம்	{ (இதை நாம் நன்கு) அறி
			வோம்.

***—தூர்வாஸ முநியின் சாபத்தினால் செல்வமனைத்தையும் இழந்த இர்திரன் தேவர்களோடு வந்து சரணமடைய அவனுக்கருள்செய்து மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டித்திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதமெடுத்துக் கொடுத்தருளித் திருவுள்ளமுவந்தவனும், முத்த வடங்களணிந்த திருமார்பையுடையவனும், ஒரு பொன்மலைமேலே பொன்மலை யிருந்தாற்போலே பெரிய திருவடி தோளின்மேலே யெழுந்தருளி யிருப்பவனுமான் எம்பெருமானை ஸேவிக்கப் பெருதவர்களின் கண்கள் கண்களேயல்ல, புண்களேயாம் என்றவாறு.

பேணுள் கடைந்து—‘திருப்பாற்கடல் நம்முடைய படுக்கைத்தலையிற்றே, இதையோ நாம் கடைவது’ என்று பாராமல் ஆசிரிதர்கட்குக் காரியஞ் செய்வதையே கனமாகக்கொண்டு கடைந்தபடிமைச் சொல்லுகிறது.

அமுதங்கொண்டு உகந்த—இந்திரன் வந்து சரணமடைந்தது ப்ரியோஜனாத் தாத்துக்காக வாயினும், ‘இந்த அற்ப பலனை யபேகித்தும் வேறொரு தெய்வத்தைப்பணியாதே நம்மை வந்து பணிந்தானே’ என்று அதையே மஹாகுணமாகக் கொண்டு தன்பேராகக் காரியம்செய்து கொடுத்து மகிழ்ந்தபடி.

புன்னும் பொன்மலையை—திருவாய்மொழியில் “காய்சினப் பறவையூர்து பொன்மலையின் மீயிசைக் கார்முகில்போல்” என்று ‘பொன்மலையின்மேலே காளமேகம் படிந்தாற்போலே’ என்றதுபவித்தார் நம்மாழ்வார்; இங்நு இவ்வாழ்வாருடைய அதுபவம் விலக்கணமாயிருக்கிறது; பொன்னுருவாகக்கொண்டு பேசுகிறபடி. நீலமேகத் திருவுருவப் பொன்னிறமாகச் சொல்வதெவ்வனையெனில்; “ஹிரண்யவர்ணம்ஹரிணி” என்கிற சுருதியின்படியே பொன்னின் நிறம்போன்ற நிறமுடையளான பிராட்டியின் நித்ய ஸம்ச்சேஷத்தாலே எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியும் அப்படியே பொன்னிறமாகப் பெற்றதென்னலாம்; சாந்தோக்ய உபவிஷத்தில் (1-6) “ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே ஹிரண்யசம்ச்சூர் ஹிரண்யகேச ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவஸுவர்ண:” என்று ஒதப்பட்டுள்ளமையால் அதுகொண்டு சொல்லிற்று என்னலாம். பொன்மலை—பொன்போல் விரும்பத்தக்க மலை என்னவுமாம்.

காணாதர் கண் என்றும் கண்ணல்ல—“கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே? கண்ணிமைத்துக் கண்டார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே”.

கண்டாம்—கண்டோம்.

....

...

...

... 1

நீள்வான்றருருவாய்தின்றிரத் துமாவலிமண் * தாள்வாவிட்ட தக்கனைக்குமிக்காணை *

தோளாதமரணியைத்தொண்டர்க்கினியாணை * கேளாச்செவிகம் செவியல்லகேட்டாமே.

2

நீள்வான்	நீண்டு வளர்வதற்காக				அக்தாம்பூவமளிப்பதற்குச்
குறள் உரு	} வாமநவேஷதாரியாய்		மிக்காணை		சிறந்தவனும்
ஆய்			தோளாத மா		துளைபட்டு ஒளி மழுங்காத
நின்று	} (யஜ்ஞசாலையிலேவந்து)		மணியை		நீலமணி போன்றவனும்
			தொண்டர்க்கு		பக்தர்களுக்குப் போக்யனும்
மாவலி	மஹாபலிமினிடத்தில்		இனியாணை		மான் எம்பெருமானை
மண்	(மூவடி) மண்ணை		கேளா		கேட்கப்பெறாத
திரந்து	யாசித்து		செவிகள்		காதுகள்
தாளால்	திருவடிகளாலே		செவி அல்ல		காதுகளையல்ல;
அளவு	காண்டவனும்		கேட்டாம்		(இதை நாம் பெரியோரிடத் துக்) கேட்டிருக்கின்றோம்.

***—வாமநமூர்த்தியாய் மஹாபலியின் யஜ்ஞபூமியிலே சென்று மூவடி மண் யாசித்துப் பெற்றுத் திரிவிக்கிரமனாகி பூவுலகங்களையு மளந்தகொண்ட பரமபூஜ்யனும்; அதுபவித்து ஒளிமழுங்காத ரத்னம்போலே சீர்மைபெற்றிருப்பவனும், அன்பருடைய நெஞ்சிலே இன்புற இருப்பவனுமான எம்பெருமானுடைய திருப்புகழ்களைக் கேட்பதே செவிபடைத்ததற்குப் பயனாதலால் அப்படி கேட்கப் பெருத செவிகள் செவியல்ல; நிலத்திலுள்ள பாழிகளோடு அவற்றோடு ஒரு வாசியில்லையென்றவாறு.

நீள்வான் குறருவாய்—புலி, சிங்கம் முதலியவை உடலைச் சுருக்கிக்கொண்டு பதுங்கி நிற்பது எப்படி பாய்வதற்காகவோ அப்படியே எம்பெருமானும் நீனைக்காகவே குறருவாயின் நென்க.

“சுருக்க நின்றதனையும் பெருக்க வளருகைக்கு உறுப்பாக” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியுக் காண்க.

தக்கனைக்கு மிக்கான்—‘தக்கனை’ என்னும் வடசொல் தக்கனையெனத் திரிந்தது. தக்கனைக்கு மிகச் சிறந்தவனென்றது பரமபூஜ்யனென்பதைச் சொன்னபடி; தரும்புத்திரருடைய ராஜஸூரியாகத்திலே இது தெளிவாம்.

தோனாத மாணியை—ரத்னத்திற்குத் துளைவிட்டால் நூல் துழைத்து அதுபவிக்கப்படுவதாகும்; அப்படி அதுபவிக்கப்பட்டு ஒளி குன்றப்பெறும் ரத்னம் போலன்றியே பெட்டியிலிட்டுக் காண வேண்டும்படியான ரத்னம்போலே ஒளி மல்கப் பெற்றிருக்குந் தன்மையைச் சொன்னபடி. “அரவித்தம் ரத்னம்” என்ற சாகுனத்தனநாடக ச்லோகமு முனர்க.

‘தொண்டர்க்கினியானைக் கேளாச் செவிகள்’ என்றது தொண்டர்க்கினியா னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி விஸ்தரங்களை இதிஹாஸபுராணுதி முகமாகக் கேட்கப் பெறுத செவிகள் என்றபடி.

கேட்டாம்—கேட்டோம்.

...

...

...

... 2

தூயானைத் தூயமறையாளை நென்னுலி மேயாளைமேவாருயிருண்டமுதுண்ட

வாயாளை யாவைவணங்கி அவன்பெருமை பேசாதர் பேச்சென்றும் பேச்சல்ல கேட்டாமே.

3

தூயாளை	பரமபரிசுத்தமான	மாலை	திருமாலை
தூய மறை	பரிசுத்தமான வேதங்களி	வணங்கி	அடிபணிந்து
யாளை	னால் பிரதிபாதிக்கப் படுப	அவன்	அப்பெருமானுடைய
	வனும்	பெருமை	பெருமேன்மையை
தென் ஆலி	அழகிய திருவாலிப்பதியிலே	பேசாதார்	பேசப்பெறுதவர்களுடைய
மேயாளை	பொருத்தி வாழ்வனும்	பேச்சு	பேச்சுக்களானவை
	பொருத்தமற்றவளான	என்றும்	ஒருகாலும்
மேவான் உயிர்	பூதனையினுடைய உயிரை	பேச்சு அல்ல	பேச்சுக்களாகமாட்டா;
உண்டு அமுது	உறிஞ்சியுண்டு (அந்த		{இதனை நாம் பெரியோர்க
வாயாளை	விஷத்திற்கு மாற்றுகத்	கேட்டாம்	ளிட்டுத்துக் கேட்டிருக்கின்
	தாயின்) முலைப்பாலமுதை		றோம்.
	உண்ட வாயை யுடைய		
	வனுமான		

*** பரமபரிசுத்தனும் வேதங்களால் ஓகப்படுபவனும் திருவாலித் திரு ககரியில் எழுந்தருளியிருப்பவனும் பூதனையின் முலையைச் சுவைத்துயிருண்டு அதற்கு மாற்று மருந்தாக அமுதுண்டவாயனுமான திருமாலை வணங்கி அவ னுடைய பெருமைகளைப் பேசுவதே பேச்சாகும்; மற்றதொன்றும் பேச்சாகமாட் டாது என்றதாயிற்று.

தூயன்—அபரிசுத்திக்கு எல்லையிலமான நம்முடைய உடலிலே உறையச் செய்தேயும் தன்னுடைய பரிசுத்தத்தன்மை குன்றாமலிருப்பவன் தானும் பரிசுத் தனாய்ப் பிறரையும் பரிசுத்தராக்கவல்லவன்.

தூயமறையான்—மறைக்குத் தூய்மையாவது “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய” “ஸர்வேவேதாயத் பதமாமகந்தி” இத்யாதிப்படியே எம்பெருமானொரு வனையே பிரதிபாதிக்கவற்று யிருக்கை.

தென்னுலிமேயாளை— ல ப மாகக் கேட்டுப் போகை யன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரங்களிலே ாக் காணலாயிருக்கை.

அவன் பெருமை பேசாதர்பேச்சு என்றும் பேச்சல்ல—அவர்கள் பேச்சோடு கட லோசையோடு ஒரு வாசியில்லை யென்க.

...

..

... 3

தூயாளைவணங்குகுதிரல்மார்பிடந்த*ஒடாவடனியைஉம்பரர்கோமாளை*

தோடார்தும் தூய்யமாவனை*ஆர்வத்தால் பாடாதார்பாட்டுன்றும்பாட்டில்லைகேட்டாமே.

கடா	பகைவனுள்	தோடு ஆர்	இதழ்கள் மிக்க நெறுஞ்சு
இரணியனை	ஹிரண்யாஸூரனுடைய	நறு துழாய்	மாலையணிந்த திருமார்பு
மர்வு	மார்பை	மார்வனை	யுடையனுமான என்
கட்கிரால்	{ கூர்மைபொருந்திய நகநு	ஆர்வத்தால்	மாரை
	களாலே	பாடரதார்	அன்புடனே
	கிண்டருளின,	பாட்டு	பாடப்பெறுதவர்களுடைய
ஓடா	{ அவ்விரண்யனுக்குப்) பின்	என்றும்	பாட்டுக்களானவை
அடல்	வாங்காத	பாட்டு அல்ல	ஒரு நாளும்
அரியை	வீரம் பொருந்திய		பாட்டுக்களாகமாட்டா;
உம்மாரர்		கேட்டம	{ (என்று நாம் தெரியோர்க
கோமானை	{ நித்யஸூரிகட்குத் தலைவனும்		ளிடத்தில்) நேட்டிட்டு
			றேம்.

***—அதுகூலித்து வாழப்பெறுதே பகைவனும் முடிய வின்ற இரணியனை ஆபுதத்தாலன்றியே திருநகக்களாலே கிழித்தொழித்த விலகணமான நரசிங்கம் ஷர்த்தியானவனும், இவ்வவதாரத்தாலே பிரமன் முதலியோர்க்குக் குடியிட்டுத் கொடுத்துத் 'தான் அவர்களுக்கு ஸ்வாமி' என்பதை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவனும், சிறுக்கனான ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு விரோதியைப்பாக்கி மாலையிட்டிருந்தவனுமான ஸர்வேச்வரனை ப்ரோமபரவசராய்ப் பாடுகின்றவர்களின் பாட்டுக்களை பாட்டுக்களாம்; அல்லாதாருடைய பாட்டுக்களெல்லாம் ரரியூனை பித்ததோடு வாசியற்றிருக்கு மென்றவாறு.

ஓடாவடலியை—இரணியனைக்கண்டு பின்வாங்கியோடாத நரசிங்கம்; இனி, ஓடுதல் நடையாடுதலாய், நாட்டில் நடையாடாத [விலகணமான] நரசிங்கம் என்னவுமாம். ... 4

மையர்தடலும்மணியவரையும்மருதிலும்*கொய்யார்குவனையும்காயாவும்போன்றிடுண்ட

மெய்யானை*மெய்யமலையானைச்சங் கத்தும் கையானை*கைதொழாக்கையல்லகண்டாமே. 5

ஆம்	{ கருங்கடலையும்	மெய்யம் மலை	{ திருமெய்ய மலையில் கோயில்
மணி வரையும்	நீலமணிமயமான மலையையும்	யானை	{ கொண்டிருப்பவனும்
மாமுகிலும்	காளமேகத்தையும்	சங்கு ஏந்தும்	{ திருச்சங்கை ஏந்திக்கொண்
கொய் ஆர்	{ பறிக்கவேணுமென்று விரும்	கையானை	{ டிருக்கின்ற இக்கையை
குவனையும்	{ பத்தக்க நீலோற்பலத்தை யும்	தொழா	{ யுடையனுமான பெருமானை
கயாவும்	காயாம்பூவையும்		அஞ்சலிபண்ணாத
போன்று		அல்ல	கைகளானவை
இருண்ட	கறுத்த		கைகளையல்ல;
மெய்யானை	திருமேனியையுடையவனும்	கண்டாம்	{ (இதனை நாம் நன்கு) அறி
			வோம்.

* * *—கடல்போலே எல்லைகாண வொண்ணாததாய், மணிமலைபோலே கெஞ்சுக்கு ஆகர்ஷகமாய், காளமேகம்போலே குளிர்ந்து விடையைத் தீர்ப்பதாய், சுவனைப்பூவும் காயாமலரும்போலே வைத்தகண்வாங்காதே பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும்படியான திருமேனியையுடையவனும், இப்படிப்பட்ட தீவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் திருமெய்யமலையிலே ஆசிரிதர்க்கு முற்றாட்டாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பவனும், சங்கேந்தும் கையனுமான ஸர்வேச்வரனைத் தொழாத கைகள் கையல்ல, உலக்கையே என்றதாயிற்று.

கைதொழாக் கையல்ல—தொழாக்கை கையல்ல என்று அகவியிப்பது. ... 5

கன்னார் துழாய்க்கணவலரும் கூவினையும் *
 முன்னார்முனரியுமும்பழமுன்கண்டக்கால் *
 புன்னாயோனமாய்ப்புக்கிடத்தான்பென்னடிக்கென்று
 உள்ளநாருன்னத்தையுன்னமாக்கொன்னோமே.

கள் ஆர்	தென்பொருந்திய	புள் ஆய் ஓர்	ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்த
துழாயும்	திருத்துழாயையும்	ஏனம் ஆய்	வனும் வராவ றூபிய
கணவலரும்	அலரியும்	புக்கு இடந்	யவதரித்துப் பூமியைப்
கூவினையும்	பில்வபத்திரத்தையும்	தான் பொன்	பேதித்தெடுத்தவனுமான
புள் ஆர்	முடிகள் கிரம்பிய	அடிக்கு	எம்பெருமானுடைய திரு
முனரியும்	தாமரைப்பூவையும்	என்று	வடிகளுக்கு உரியவை
ஆம்பலும்	ஆம்பல்மலரையும்		யென்று
முன்	கண்ணெதிரில்	உள்ளாதார்	நினையாதவர்களுடைய
கண்டக்கால்	பார்த்தால்,	உள்ளத்தை	நெஞ்சை
	(இவை)	உள்ளம் ஆ	நெஞ்சாகக் கொள்ள மாட்
		கொள்ளோம்	டோம்.

நத்ததுழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குச் சாத்தத்தக்கது' என்று அத்தயவஸாயங் கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ளமாட்டோம், நஞ்சாகவே கொள்வோமென்றவாறு.

இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாநீய வஸ்துக்களும் கூட்டி யெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்கிற சத்த பாவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் சூற்றயில்லை; 'செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீருவாட்சி' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை, ஏதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாமென்பது தோற்றாவிக்கப்படும். திருவாய்மொழியில் [1-6--1.] "பரிவதிர்சனைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர்!, பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப் பரிவதுவும் புகை பூவே" என்ற பாகரத்தை ஸ்ரீபட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது "பரிவதுவும் புகை பூவே" என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'இவ் விடத்தில் அகிலபுகை என்றவது கருமுகைப்பூ என்றவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமைபும்; செதுகையிட்டும் புகைக்கலாம், கண்டகாலிப் பூவும் குட்டலாம்' என்று உபந்யஸித்தாராம்; அதை நஞ்சியர் கேட்டு "நண்டகாலிப் புஷ்பம் தேவாய் விநிவேத யேத்" [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி "சாஸ்த்ரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்தபடியன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாயுமே என்று பக்தர்கள் பக்கவில் தமையினால் சாஸ்த்ரம் விசேதித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை" என்றும். திருவாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணுயிர முரைத்த பாகரம் ஸ்வாயி இந்த ஸம்வாதத்தைக்கண்டு ரஸியாமல் திரஸ்கரித்துரைத்தது கிடக்க. "அத்தயந்த பக்தியுத்தானம் நசாஸ்த்ரம் நெவசகரம்" [பக்தி எல்லாகடந்தால் நூல் வரம்பில்லை] என்பது அருளிச்செயல் தொடை யழகையும் நோக்கி ரஸப்பொருளுரைப்பதில் குதர்க்கவாதம் செய்கை விவேகிகட்குப்பணியன்று.

இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்து காண்மின்:—"ஸ்நேஹமில்லாதவன் இடில் திருத்துழாயுமாகாது? ஸ்நேஹித்தோடே இடில் அலரியும் ஆகும்."

முற்காலத்தில் ஸ்ரீ ஜகந்நாதத்திலெம்பெருமான் செண்பகப்புவை உகந்து சாத்திக்கொள்வது வழக்கமாயிருந்ததனால் சில ராஜகுமாரர்கள் எம்பெருமானுக்குச் செண்பகப்பூ ஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று கடைவிதி யேறச் சென்றனர்; அங்குப் பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரே ஒரு பூ மாத்திரம் மிகுந்திருந்தது. விலக்கு வாங்கவந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச் செருக்குடையவர்களாதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவை நாமே பெற்றுப் போய் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை ஏற்றிக்கொண்டே வந்தார்கள். கடைசியாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜபுத்திரன் அதை வாங்கிப் பெருமானுக்குச் சாத்தி, அன்றிரா அவனுடைய கணவிலை எம்பெருமான் காட்சி தந்து 'கீ இட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சமக்கவொண்ணாததா யிருக்கிறது!' என்றருளிச் செய்தான்—என்ற இதிலுறாமும் வியாக்கியானத்திலுள்ளது. இதனால், ஸ்ரீநேஹபூர்வமாகப் பூவிட்டால் அது எம்பெருமானுக்கு அபய்யலாபமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று.

புள்ளாய் ஒரேனாய்ப்புக்கிடந்தான்=ஏதேனும் பகதியாகவும் மிருகமாகவும் தன்னை அமைத்துக்கொண்ட எம்பெருமானுக்கு ஆகாதது எதுவுமில்லையென்று காட்டுகிறபடி.. பகதிகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஆகாதது இல்லையிதே. அவன் ஜம்மத்தில் கியமல் கொள்ளாதாப்போலே உகந்து கொள்ளுகிற பதார்த்தங்களிலும் கியமல்கொள்ளா நென்கை.

“பொன்னடிக்கென்று உள்ளாதாருள்ளத்தை” என்றதனால், - த - சொன்ன புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு போய் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று நினைப்பதமுமில்லை, ‘இவை எம்பெருமானுக்கு ஆம்’ என்று நெஞ்சால் நினைக்குமளவும் பேசுதம் என்பது பெறப்படும. “நினைவே அமையும்; செயல் மிகை” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும். 6

கனையார்கடலும்கருவினையும்காயாவும் அனையாணை*அன்பிலுலர்வத்தானென்றும்
கனையார்மலரிட்டுத்தொண்டராய்தின்று*நினையாதர்நெஞ்சென்றும்நெஞ்சலைகன்பாபே.

கட	ஒலிமிக்க கடலையும்	தொண்டர்	தொண்டர்களாயிருந்து
ஆம்		ஆய் கின்று	கொண்டு
கருவினையும்	கருவினைப்புவையும்	என்றும்	எப்போதும்
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	நினையாதர்	நினைக்கப்பெறுதவர்களிடைய
அனையாணை	ஒத்திருக்கின்ற எம்பெருமானை	நெஞ்ச	நெஞ்சானது
அன்பிலால்	அன்போடும் ஆற்றுமை	என்றும்	ஒருவரையும்
ஆர்வத்தால்	யோடும்	நெஞ்ச அல்ல	நெஞ்சாகமாட்டாது;
கனை ஆர் மலர்	தடாகங்களில் கிரம்பிய பூக்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து	கண்டாம்	(இதனை நாம் நன்கு) அறிவோம்.

* * *—கடல், கருவினைப்பூ, காயாம்பூ என்னுமிவற்றை சொல்லாமல்படியான திருமேனிபடைத்த எம்பெருமான் பக்கத்தோடே, கனைகளில் ஏறகனவே நிறைந்துள்ள புஷ்பங்களைப் பித்து அடிமைத் தொழிலுக்கு இசைந்து அவனையே சிந்தித்தருகையாடல் நெஞ்ச நெஞ்சேயன்று யென்றதாயிற்று.

அன்பிலால் ஆர்வத்தால்—அன்பாவது ஸ்ரீநேஹம்; ஆர்வமாவது, பெருவிடில் முடிந்துபோம்படியான ஆற்றுமை.

களை நிர்வாகம்—இவன் புதிதாகப் புஷ்பங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டிய அருமையாகவே; ஏற்கனவே கண்களில் பூக்கள் நிரம்பியுள்ளன? இசைவுதானே மேன்மையாக என்று காட்டுகிறபடி “தாமுளரே சம்முள்ள முள்ளுளதே தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுணடே ” என்ற பூத்தாழ்வார் பாகரம் இவ்வுருவிகைக்கத்தக்கது.

மறியாந் தருங்குத்தலாய்ச்சியர்வைத்த*உறியாந் துவெண்ணெய்தானுக்குண்ட

சிறியாந்*செங்கணெடியாநைச் சித்தித் தறியாதா*என்று மறியாதர்கண்டாமே.

§

மறியாந்	பரிமாணமிக்க	சிறியாந்	சிறியவனும்
கரு கூந்தல்	கரிய கூந்தலையுடைய	செம் கண்	{ சிவந்த
பூவுளதே	இடைச்சிகளாலே	நெடியாநை	{ யுடையனுமான
வைத்த	சேமித்துவைக்கப்பட்டதாய்	சிந்தித்து அறி	{ ஸர்வேச்வரனை
உறியாந்	உறிகளிலே பொருந்தியதாய்	யாதார்	{ நெஞ்சாலும் நினைத்தறியாத
மறு	மனமமிக்கதாவ	என்றும்	{ வர்கள்
வெண்ணெய	வெண்ணெயை	அறியாதார்	{ எப்போதும்
திரை 2-கந்து	தான் விரும்பி யமுதுசெய்த	கண்டார்	{ அவிவேகிகளையாவர்
உண்ட			{ நன்கு அறிவோம்.

***—இடைச்சிகள் உறிகளிலே சேமித்துவைத்த நறு வெண்ணெயை அக்ரித தீவ்யமாகையாலே பெருப் பேறு பெற்றாலும் வாரியமுதுசெய்த சிறு பிள்ளையும் செந்தாமரைக் கண்ணனுமான ஸர்வேச்வரனை நினைத்தறியாதவர்கள் எத்தனையேனும் சாஸ்தரஜ்ஞானத்தாலே சீரியர்களாயினும் அறிவில்லாதவர்களே யாவர் என்றராயிற்று.

***—ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிற படியே எம்பெருமானே அறியுமதுவே அறிவாதலால் “செங்கணெடியாநைச் சிந்தித் தறியாதார்” என்றும், “றியாதார்” எனக் குறையில்லை யென்க. ... 8

தேனெடுவண்டாலும் திருமாலிக்குச்சோலை*நானிடமாக்கொண்டான் தடமலர்கண்ணிக்காய்*

தூண்டிடையேழ்நடர்த்தாநாளாலுலலாதா*மனிடவரல்லென்றென்மனத்தேவைத்தேனே!

வண்டு	வண்டுகளானவை	கண்ணிக்காய்	{ கண்களையுடையாளான
தேனெடு	வாயில் தேனெடு	டை	{ நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கா
தூண்ட	ஆரவாரிக்கின்ற	ஏழ	{ ஏழு ரிஷபங்களை
ருமாலிக்கு	திருமாலிக்குச்சோலை மலையை	அடர்த்தாற்கு	{ வலியடக்கின பெருமானுக்கு
சோலை		ஆள் ஆளுர்	{ அடிமைப்பட்டவர்கள் தவிர
தான் இடம் ஆ	தனக்கு இருப்பிடமாக	அல்லாதார்	{ மற்றையோர்
கொண்டான்	அமைத்துக்கொண்டவனும்	மானிடவர் அல்	{ மதுஷ்யகோடியில் சேர்ந்தவர்
அன்று	முன்பொருகாலத்தில்	லர் என்று	{ களல்லென்று
தட	விசாலமாய்	என் மனத்து	{ என்னெஞ்சிலே
மலர்	ருவகாமலர்போன்ற	வைத்தேன்	{ உறுதியாகநாட்டினேன்.

***—வண்டிகள் வாயோடே முரலப்பெற்ற சோலைமலையைக் கோயிலாக்கொண்டு வாழ்பவனும், அழகிற்சிறந்த நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்ந்து கொள்ளவேண்டி, அவளது தந்தை கந்யாசக்க மாகக் குறித்திருந்தபடி மிகக் கொடிய ரிஷபங்களேழையும் வலியடக்கினவனுமான எம்பெருமானுக்கு ஆட்படாதவர்கள் மதுஷ்யயோரியிற் பிறந்துவைத்தும் மனமமிக்க பயன் பெறுதவர்களாகையாலே மானிடவரல்லர் என்று நான் வித் தந்தகம் செய்துகொண்டேன் என்கிறார்.

உணவுகளையுண்டு வயிறு நிரப்புகை, விஷயபொகைகள் செய்கை, உறங்குதலை முதலிய காரியங்கள் பசுக்களுக்கும் மானிடர்க்கும் பொதுவாகையாலே, இனி மானிடரென்கிற ஏற்றம் பெறவேண்டில் எம்பெருமானுக்கு ஆட்படுகையொன்றினால் தான் ஏற்றம் பெறவேண்டும்; அகிலலாதார மானிடவரலால் என்னத் தட்டில்லை. “என் மனத்தே வைத்தேனே” என்கையாலே, இது எவ்விதத்தாலும் மாறமாட்டாத ஸித்தாந்தம் என்றதாம். ... 9

மெய்தின்றபாவமகல*திருமொழி கைத்தின்றவாழியாந்தழும்பும்துடி*

கைத்தின்றவேற்கக்கியிழைமொழி*ஐயொன்றுரைந் துமிவைப்பாடியாடுமினே.

10

மெய் நின்ற	{ பிரகிருதியிலே அநாவிக்	குடி	முடிமேற்கொள்ளுமவராய்
பாவம்	{ வேண்டுகின்ற பாவங்கள்	கை நின்ற வேல் கை	{ கையுமே வேற்படையுமாய் நிற்பவரான
அகல	ஒழிவதற்காக,	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
கை நின்ற	{ திருக்கையில் பொருந்திய	ஒலி	அருளிச்செய்த
ஆழியான்	{ திருவாழியையுடையன	மொலை	சொல்மொலையாகிய
திரு மொலை	திருமகள் கொழுநுடைய	ஐ ஒன்றும	{ பத்துப் பாகாங்களையும்
சூழும் கழல்	{ ஸர்வவ்யாபியான திருவடி	ஐந்தும் இவை	
	களை	பாடி	வாயாரப்பாடி
			கத்தனம்பண்ணுகோள்.

* * * - அடியார்களின் வினையை அதற்றுமைக்கு எப்போதும் கைகழலாதேயி யானையிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தலைமேற்புனைத்து பாவங்கள் தொலையப்பெற்ற கொற்றவேற்பாகாலன் கலியன் சொன்ன இத்திருமொழியைப் பாடி யாடுங்கோ ளென்கிறார். பாடினால் வாக்கு ஸபலமாகும்; ஆடினால் சரீரம் ஸபலமாகும்; பாடுதலுமாடுதலும் மனப்பூர்வமாகவே உண்டாகவேண்டிதலால் அர்த்தாத் அந்தக் காரணமும் ஸபலமாகுமென்று நாட்டார்க்கு வழிகாட்டினாராயிற்று. ... 10

அடியவு:—நீனாகம், நீள்வான், தூயரன், கூடா, மையார், கள்ளார், கனுவெறி, தேன், மெய், மாற்றம்.

ஏழாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொர்ப்பத்து—எட்டாந்திருமொழி, மாற்றமுளவாகிலும்.

உரையவதாரிகை:—அவதரித்தபோதே தொடங்கி பகவத்விஷயத்தில் பக்தி பண்ணுமல் முதலிற் உலகவாழ்க்கையில் ஊன்றியவராய் அதற்கு ஏற்றதொழில் களையே செய்துவந்தவரான இவ்வாழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தனது திருவருளால் வலியவந்து காட்சிதந்து திருமந்திரத்தை உபதேசித்து இவரை ஆட்கொள்ள, அதனால் தெளிவடைந்து தமக்கு அப்பெருமான் செய்த திருமந்திரோபதேசமாகிய மஹோபகாரத்தை மறவாது தமது கண்ணியநிவுதோன்ற அதனால் முதல்திருமொழி யிலே கொண்டாடிப்பேசி, அதன் பின் அந்த எம்பெருமான் தனது கிர் ஹேதுகக்ருபயினால் உலகத்தைச் சீர்திருத்தி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் பொருட்டு அடிய வர்க்கு எளியனாய்த் தனது தலைமேற்கொன்ற எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யதேசங் களிலெல்லாஞ் சென்று அந்த எம்பெருமானை அதுபவிப்பவராய் வடநாடுமுதல்

மலைநாடு ஈருகப் பலநாடுகளிலுமுள்ள திருமால் திருப்பதிகள் பலவற்றைக் குறித்துப் பலதிருமொழிகள் பாடி, அத்திருமாலின் அர்ச்சாவதாரங்களுக்கு அடியான ராம கிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களின் குணசேஷ்டிதங்களைக் குறித்து உள்ளங்கரைந்து சிலைதிருமொழிகள் விண்ணப்பஞ் செய்து, இத்திருமொழியோடு தமது பெரிய திவ்யப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகின்றார்.

பிறவித்துன்பம் மிக்க கொடிது என்பதையும், அது அவசியம் போக்கிக் கொள்ளவேண்டிய தொன்று என்பதையும், அது தம்மால் ஒழிக்கவொண்ணாதபடியுள்ளதனால் அதற்குத் தாம் மிக அஞ்சுகிறபடியையும், எம்பெருமானது திருவடிகளிற் சரணம் புகுந்தே அது தவிர்க்கக் கடவதாயிருக்கிறபடியையும் அப்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்தி அவன் ஸந்திதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து 'உன்னை இடைவிடாது அதுபவிப்பதற்குத் தடையாகவுள்ள தேஹஸம்பந்தத்தை அடியேனுக்குப் போக்கியருளவேணும்' என்று அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டுகின்றார் இத்திருமொழியில்.

பயிர் செய்பவன் பயிர்த்தலைசிலே குடிசைகட்டிக்கொண்டு அதில் இருந்து அப்பயிரைப் பாதுகாப்பதுபோல எம்பெருமான் இந்நிலவுகைத்தில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிற திவ்யதேசங்களுக்குள் தலைமைபெற்றதான திருவரங்கமும், இவ்வாழ்வாரது திருவவதாரஸ்கலத்தாக்கு அணித்தான திருவாலியும் ஆகிய சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டும் இத்திருமொழியிலே எந்ததாளப் பட்டுள்ளமை அறிக. *

மாற்றமுளவாகித் தொல்லுவன்+மக்கள் தோற்றக்குறி தோற்றுவிப்பாங்கொல்? என்றின்னம் *

ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலுக்குகின்றேன்* மாற்றக்கவையுருவியாகியநம்பீ !

மாற்றம் கவை	கந்தம் ரஸம் ஸ்பர்சம் சப்தம்	(அதுயாதெனில்;)
ஊறு ஒலி	என்னும் புலன்கட்டு உரிய	மக்கள் தோற்
ஆகிய நம்பீ	னான எம்பெருமானே!	மம் குறி
	{ 'நீ அடியனை ஆட்கொண்டருளினாயில்லை' என்று	இன்னம்
	நான் உன்மேற் குறை	தோற்றுவிப்
	கூறும் வார்த்தைகட்கெல்	பாய்கொல்
மாற்றம்	லாம்' மாறாக (நீதானே	என்று
ஆகிலும்	ஆப்பட்டு உயந்தாயில்லை' என்று	ஆற்றங்கரை
	எறு என்மேற்குற்றமாக	வாழ் மரம்
	நீ சொல்லத்தக்க வார்த்தைகள் பல உள்ளனவே	போல்
	யாகிலும்	
சொல்லுவன்	{ (அவைசிற்க) யான் ஒன்று	அஞ்சுகின்
	{ கூறுவேன்;	றேன்
		{ (வரக்கடவதான அபாயத்
		தைக் குறித்து எப்பொழுதும்) பயப்படுகின்றேன்.

* * * — மாற்றமுளவாகித் தொல்லுவன் = மாறாகக் கூறுவது மாற்றம்; மறுவார்த்தை; அதாவது எதிர்மொழி, ப்ரத்யுத்தரம். எம்பெருமானே! என்னுடைய வாதங்களுக்கெல்லாம் நீ பிரதிவாதம் கூறும்படியான ஆற்றலுடையாய் என்பது அறிவேன்; ஆனாலும் ஒன்று சொல்லுவேன் கேளாய் என்கிறார்.

ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஸம்வாதம் நிகழும்வகை;—

ஜீவாத்மா—நித்யர்கள் போலவே பரமபதத்தில் எப்பொழுதும் உன்னையடுத்திருந்து நித்யாநந்தத்தை அதுபவிக்கக்கூடியவையான ஜீவகோடிகள் அவ்வியல்பைத் தொன்று தொட்டு இழந்து இப்பிரபஞ்சத்தில் இழிவடைய வேண்டுவதென்?

புராத்மா—இவ்வுலகத்து ஜீவகோடிகள் என்னைப் பராமுகஞ்செய்து பிரபஞ்ச விஷயங்களில் இழிந்து அங்கு ஆழங்காற்பட்டுப் புண்யபாபரூபமான கருமங்களைச் செய்து அக்கர்மபரம்பரையானது ஜன்மபரம்பரையிலே செலுத்த அவ்வழிகளால் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து வருந்துமிடத்தும் அப்பிறவித்துயர்க்கு அஞ்சி என்னைச் சரணமடையாமலே அங்ஙனம் அழிவுறுகின்றன; கருமங்களைச் செய்தவர்களிடத்திலே அவற்றின் பயன் சென்று சேரக்கடவதன்றோ? இதில் என்குற்றம் ஒன்றுமில்லையே;

ஜிவாத்மா—விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அடியான மனம் உன் அதினைமாதலால் உன்பக்கல் விருப்பங்கொண்டிலோ மென்று எம்மேல் நீ குற்றஞ்சொல்லக் காரணமில்லையே; இன்னமும், கர்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்குமிடத்தில் தொழில் வடிவமாதலால் உடனே அழியுந்தன்மையதான அது உனது நிகர்ஹாதுக்காஹ ரூபமாய் உன் திருவுள்ளத்தில் நிலைநின்றே பயனை விளைத்தால் ஸர்வேச்வரான நீ அதனைப் பொறுத்தருளினால் அதுதீர்த்திடுமே; அங்ஙனஞ் செய்தருளமிடத்து உன்னைத் தடுப்பவருண்டோ? பரதந்திரமான ஜீவகோடிகளுக்கு ஸ்வாதந்திரிய மில்லையே; உடமையைப் பாதுகாக்குங்கடமை உடையவனதன்றோ? ஆகவே, எங்களிழவுக்கு உன் அநாதாமேகாரணம்;

புராத்மா—நீங்கள் சேதநராதலால் நீங்களே முயற்சிசெய்து உன்பக்கல் வரவேண்டாவோ? நான் முன்னமே உங்கட்கு ஜ்ஞானசக்திகளைத் தந்துள்ளேனே; அப்படியிருக்க என்மேல் வீண்பழி சுமத்துவது ஏதாக்கு?

இங்ஙனம் எம்பெருமானால் நல்லறிவருளப்பெற்ற ஆழ்வார் தாமும் முற்றுணர்வுடையான எம்பெருமானும் வாதிப்பதிவாதிகள் போன்று வேதவேதாந்தங்களைக் கொண்டு கர்மஸ்வரூபத்தையும் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும் பற்றி நின்று பேசிக்கொண்டு சென்றால் அதற்கு ஓர் எல்லையில்லாமையாலும், அவ்வாதம் தமது பிறவித்துயர் தீர்வதற்குக் காரணமாகாதாலும் அதனை விட்டுக் காரியமே கண்ணை மாற்றமுளவாகிலும் சொல்லுவன் என்று தொடங்கித் தம் குறையை யும் வேண்டுகோளையும் விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். “திரையவித்து நீரடலாகா உரைப்பா, நுரையவித் தொன்றுஞ்சொல்விலை” என்றபடி வாதப்ரதிவாதங்கட்கு ஒரு முடிவில்லையாகையால் மாற்றமுளவாகிலும் எனப்பட்டது.

ஆற்றங்கரையிலுள்ள மரம் அந்த ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகித் தன் வேரை அகழ்ந்திடத் தொடங்கினால் அவ்வபாயத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்ளவாவது அத்தீங்குக்கு இடமின்றி விளகிறீர்கவாவது அத்துயரைத் தீர்ப்பதற்குப் பிறரைத் துணையாகக் கூப்பிடவாவது மாட்டாமல் முறிந்து விழுந்து அழிவுக்குள்ளாகும். தமது நிலைமை எப்பொழுதும் அபாயத்துக்கு இடமாதல் பற்றியும் தமக்கு வரும் துன்பத்தைத் தாமே போக்கிக்கொள்ள மாட்டாமையற்றியும் தமக்கு அந்த மரத்தை உவமை கூறினார். ஆற்றங்கரைமரம் எப்போதும் அபாயத்துக்கு இடமாகுமென்பதை “ஆற்றங்கரையின் மரமும் அரசுரிய, வீற்றிருந்த வாழவும் விழுமன்றே” என்றதனுலுமறிக.

சேதநரான தமக்கு அசேதநமான மரத்தை உவமை கூறியதனால் தமக்கு உண்டான உணர்வு அஞ்சுவதற்கே காரணமாவதன்றி அபாயத்தை அகற்றுதற்குக் காரணமாகா தென்றவாரும். ஆகவே அந்த மரத்தினது நிலைமையிற்காட்டிலும் தமது நிலைமைக்கு உள்ள தாழ்வைப் புலப்படுத்தியபடி. இதுபற்றியே ‘மரம் போன்றேன்’ என்மால் ‘மரம்போலஞ்சுகின்றேன்’ என்றார். மரத்துக்கு அபாயமுள்ளதெனும் அச்சமில்லை, அசேதநமாதலால்; தமக்கோ அபாயத்தோடு அச்சமுமுண்டி, சைதந்யமுள்ளமையால்—என வேறுபாடு காண்க.

எம்பெருமானுடைய நியமனத்தால் அவதரித்து அவனுடைய திருவருளால் தத்துவஞானம் உதிக்கப் பெற்றுச் சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அவனுக்கே தொண்டு பூண்டிருக்கின்ற ஆழ்வார் இங்ஙனம் அஞ்ச வேண்டிய நிலையாயினும், எம்பெருமான் உபேகித்தால் இங்கேயே கிடந்து வருந்தவும் அவன் ஆகரித்தால் அங்கேபோய்ப் பேரின்பம் பெறவுமாம்படி பொதுவாகவுள்ள இங்கிலவுகத்து உடல்வாழ்க்கையின் தன்மையிற் கருத்து ஊன்றியதனாலும், தமக்கு உண்டான ஞானம் விரைவில் வீடுபெறும்படி தூண்டுதலாலும், நஞ்சு இல்லாத நீர்ப்பாம்பும் பாம்பென்ற மாத்நிரத்தால் அச்சந்தருதல்போலக், கர்ம கார்யமல்லாத தமது பிறப்பும் பிறப்பென்ற மாத்நிரத்தால் அச்சந்தருதலாலும், ஸாமான்யரான மனிதர் அஞ்சுவதுபோலவே நாரும் அஞ்சுகின்றார்; “அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவ, தஞ்சலறிவார் தொழில்” அன்றோ?

நாற்றங்கவையுடையாசிய நம்பி! = சப்தாதி விஷயங்களெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு அதினைமாகவே யிருத்ததால் அவ்வொற்றுமை நயம்பற்றியதாம் இவ்வினி. அங்ஙனமுள்ளவனுள் நீ புலன்வழிச்சென்றேனென்று என்மேற்குறை சொல்லக் காரணமில்லையென்பது உட்கோள். எனவே, “பயக்ருத் பயநாசந:” என்கிறபடியே அச்சத்துக்குக் காரணமும் பரிஹாரமும் நீயேயென்றவாறு; உன்னிடத்தினின்றும் என்னையகற்றுக்கைக்குக் காரணமான சப்தாதி விஷயங்கட்கெல்லாம் நீயே நியாமகனென்றபடி.

மாற்றம் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் ‘உள’ என்னும் பன்மைமுற்றைக்கொண்டது. பாட்டின்முடிவில் நம்பி! என்பதும் பாடம். ... 1

சீற்றமுளவாகிலுஞ்செப்புவன்* மக்கள் தோற்றக்குழிதோற்றுவிப்பாய்கொனென்றஞ்சி
காற்றத்திடப் பட்டகவரம்மன்போல்* ஆற்றத்துளங்காநிற்பறுழிவலவா ! 2

ஆழி வலவா	{ சக்கரப்படையைப் பிரயோகித்தலில் வல்லவனே !	மக்கள் தோற்றம் குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல் என்று அஞ்சி காற்றத்து இடைபட்ட கலவர் மனம் போல்	{ மனிதர்கள் (கர்மாதீனமாகப் பிரக்கும் பிறவியிலே என்னையும் புருவிப்பையோ வென்று எண்ணி அச்சமுற்று பெருங்காற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்ட மரக்கலத்திலே யுள்ளாரது மனம்போல
சீற்றம் உள ஆகிலும்	{ நீ கோபிக்கும்படியான குற்றங்கள் (என்னிடம்) உளவனவானாலும்	ஆற்ற	{ மிகவும்
செப்புவன்	{ (உன்னையன்றி எனக்கு வேறுகதியில்லை யாகையால் உன்பக்கல் என் குறையைச்) சொல்லிக் கொள்வென்;	துளங்கா பன்	{ மடுங்கி நிற்பேன்.

* * -கீழ் “மாற்றமுளவாகிலுஞ் சொல்லுவன்” என்று தொடங்கித் தாம் விண்ணப்பஞ் செய்தபோது ‘ஆழ்வீர்! நீர் பல பிழைகளையுடையாராயிருந்தும் அவற்றையுணராமல் உம்மை நல்லவர்போலக் கொண்டு, கண்ணோட்ட மில்லாத வளைக் கூறுமாறுபோல என்னைத் ‘தோற்றக்குழியின்னந் தோற்றுவிப்பாய்கொல்’ எனக் குறைசொல்லுவதென்? என்று எம்பெருமான் தமது பிழைகளைக் குறித்துச் சீரியதாகக்கொண்ட ஆழ்வார் ‘சீற்றமுளவாகிலுஞ் செப்புவன்’ என்கிறார். நீ சீற்றங்கொள்ளும்படியான பிழைகள் உன்பக்கல் இல்லாமையாற் சொல்லுகிறேனல்லென்; உன்னையன்றி எனக்கு வேறுகதியில்லாமையாலே உன்னிடமே சரண்புக்குக் கூறுகிறேனென்றபடி. எம்பெருமான் பொறுக்கவொண்ணாத திருவுளத்தில் கோபங்கொள்ளும்படி நிலவுகத்தாரிடம் நேர்கின்ற குற்றங்கள்—

பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் பிறவுமாம். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப் பட்டதான் ஆத்மவஸ்துவை எனது என்று ஸ்வதந்திரம் பாராட்டுதலும். அப்பெருமான் துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து தருமத்தை நிலைபுத்தி நடவகத்தைச் சீர்திருத்துத் தீர்ப்பாருட்துத் தன் ஸங்கல்பத்தினுற் கொள்ளும் திருமயகாரகனைக் கருமவசத்தாலாகும் பிறப்போடொப்ப மதித்தலும், அவனது பிரபேசம் பெற்ற அர்ச்சாவிக்கரஹங்களைக் கல் பொன் வெள்ளி செம்பு என்று அவமதித்தலும் முதலானவை பகவதபசாரங்களாகும். அப்பெருமானடியார்களை சந்திப்பதாயிற்று அவர்கள் பக்கல் செய்யும் பொல்லாங்குகள் பாகவதாபசாரங்களாகும். பிறவுமிக்ரஹக்கு கலிவு செய்தலும், பகவானுடைய ஆற்றாருபமான வேதசாந்திரயிதிகளின்படி நடவாதிருத்தலும், சப்தாதி விஷயாந்தரங்களிலே உடம்பி எம்பெருமான்பக்கல் பராமுகஞ் செய்தலும் முதலானவை 'பிற' எனப்படுபதாகங்களாகும். இப்படிப்பட்ட அபசாரங்கள் இவ்விருள்தருமா ஞானத்தினால் ஆழ்வார் தமக்கும் நேரக்கூடியனவாகக் கொண்டு இவை சிமீத்தமாக அடியெய்தியது சீற்றமுண்டானாலும் வேறுபுகவிடமில்லாமையானே, *சூற்றம் பார்த்தில் சுட்டியில்லயாதலால் என்பிழைகளைப் பாராட்டாது பொறுத்தருள வேண்டுகிறது பிரார்த்திக்கிறேன் என்பதாக முதலடியின் கருத்துக்காண்க.

சீற்றமுளவாகியுஞ்செய்யுள் என்ற விதற்கு ஸ்ரீ வசநூலுணர் பிதிலே மோலுளா பேதமான அர்த்தமுமானதுண்டு; சீற்றமுளவாகியும்—(மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்' என்று யான் உன்மேற் குறைகூறுவதனால் உண்டாகக் கூடாது முண்டாகுமாலும், செய்யுள்—(சீற்றத்தை ஸ்ரீவிக்கமொட்டாத உண்டாயினாய் கருபையையும், சீற்றங்கொண்டு அஞ்சி வாய்முடி யிருக்க வொண்ணாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸார ஆர்த்தியையும், சீறியெடுத்த எறியிலும் வேறுபுகவில்லாமையாகிற அந்நய கதித்துத்தையுங்கொண்டு விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன் என்பதாம். 'கீழ்ப்பண்ணின் அபசாரங்களாலே சீற்றமிருத்தாலும்' என்பது பெரியவாச்சான்பின்னை கொண்ட பொருள்; 'இப்போது அடியேன் சொல்லப் போகிற வார்த்தையினாலே சீற்ற முண்டானாலும்' என்பது பின்னாலோகாசாரியர் கொண்ட பொருள். இவ்வளவே வாசி. [ஸ்ரீ வசநூலுணர் மூன்றாம் பிரகாரத்தின் முடிவில்—“சீற்றமுள வென்ற அந்தரத்திலே இவ்வர்த்தத்தைத்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே. சீற்றமுண்டென்றறிந்தாற் சொல்லும்படி யென்னென்னால்; அருளும் ஆர்த்தியும் அந்நயகதிவழும் சொல்லப் பண்ணும். சீறினாலும் காலக் கட்டிக் கொள்ளலாய்ப்படி யிருப்பாலெருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லாமையிறே” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவற்றின் வியாக்கியானமும் இங்கு அறியத்தக்கன.]

“மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்” என்றதன் கருத்தாவது—சீற்றவேண்டும்படியான கருமங்களை நான்செய்து அவற்றின் பயனாகச் சில பிறப்புக்களிலே நான் செல்ல நேர்ந்தால் தடுத்து என்னை மீட்காமல் அநுமதிப்பண்ணி உதாஸீகர்போலே யிருந்துவிடுகிறாயோ? என்பதாம். விலக்காமையே தோற்றுவிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. பரமாத்மா கைவிடுத்தலே ஜீவாத்மாவின் பிறவித்துயர்க்கு ஹேது. கிணற்றில்விழுங் குழந்தையைத் தாய் எடாதிருத்தால் தாயே தள்ளினாள் என்கைக்குத் தட்டில்லையே.

கீழ்ப்பாட்டில் தம்முடைய அச்சத்திற்கு ஆற்றங்கரை வாழ்மரத்தைத் தருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்தவர் இப்பாட்டில் *காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனத்தைத் தருஷ்டாந்தமாகக் கூறுகின்றார். பெருங்காற்றிலே அகப்பட்ட மரக் கலத்தினுள்ளே கிடப்பவர்களின் நெஞ்சுபோலே என்னெஞ்சம் துளங்குகின்ற தென்

நீரார். அவர்கட்கு அச்சம் மேலிடுமேயன்றி அவ்வச்சு, 'ன் தீர்க்கும் சக்தியில்லாமைபோல எனக்கும் அஞ்சதலேயன்றி அச்சத்தின் காரணத்தைத் தவிர்க்கும் சக்தியில்லையென்பார் அவர்கள் மனத்தைத் தமக்கு உவமைகூறி 'அஞ்சித் துளங்காசிற்பன்' என்றார். அம்மரக்கலத்திலுள்ளார் பலர்க்கும் உண்டாகிற அச்சத்தினையு அச்சம் இவரொருவர்க்குமே உண்டாயிற்றென்பது தோன்ற 'கவலர்' எனப் பன்மையார் கூறினர். அவர்களுக்குக் கவலை உடம்பு அழிதலில் மாத்திரம்; இவர்க்குக் கவலை—உயிர் பேறுபெறுது அழிதலில், என்னுண்ணிய வேறுபாடு தோன்றுமாறு 'ஆற்றத் துளங்காசிற்பன்' என்றார். அம்மரக்கலத்தாரது கலக்கத்தினும் தமது கலக்கம் மிக்கதென வெளியிட்டவாறு; ஆதலால், கலவார்மனம் இவர்க்கு ஒருபுடை யுவமையேயன்றி முற்றுலமையன்றென்க. "வந்ததே ஆழ்கலத்தன்னகலும்" "பண்ணுற்களிறேபோற் பாயோங்குயர்நாவாய், கண்ணார் கடன்மண்டிக் காற்றிற் கவிழங்கால், மண்ணார் மணிப்பூனையு மக்களுறுந் துன்பம், நண்ணுநாகத்தின் நான்காமடி யன்றே" எனப் பிற அல்களிலும் கலக்கவிழ்மக்கள் படுந்துன்பமே மிகப்பெருந் துன்பத்துக்கு எடுத்துக் காட்டப்படுதல் காண்க.

ஆழிவலவா! =சரணுகதர்களுடைய எவ்வகைக் கலக்கத்தையும் ஒழிப்பதற்கு ஏற்ற கருவியும் ஆற்றலுமுடையாய்! என்றபடி. வலவன்—வல்லவன். வலக்கையிலேயுடையவன் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

சீற்றம்—தொழிற்பெயர்; சீறு—பகுதி: இது இங்குக் காரியவாகு பெயராய், கோபகாரணத்தின்மேல் கின்றது. உள என்ற பன்மையால் அக்குற்றமும் பக வென்க. காற்றத்திடை—காற்றிடை; அத்து—சாரியை. கவலர்—சாரியை பெறுது கின்றது; சாரியை பெறுமிடத்துக் கலத்தவர் என நிற்கும். 2

தூங்கார்பிறவிக்களின்னம்புகப்பெய்து*வாங்காயென்றுசீர்த்திந்துநாதற்கஞ்சி

பாம்போடுகூடையிலேயின்றுபோல்*தாங்காதுள்ளமதன்னுமெந்தாமரைக்கண்ணு 3

என் தாமரைக் கண்ணு	{ செந்தாமரைபோன்ற திருக் கண்களையுடைய எனது தலைவனே!	நான் அதற்கு அஞ்சி	{ நான் அப்பிறவித்துன்பத் திற்கு அச்சமுறுதலால்
தூங்கு ஆர் பிறவிக்கள்	{ சஞ்சலம் மிக்க பிறப்புக் களிலே	பாம்போடு ஒரு கூடையிலே பயின்றுப் போல்	{ பாம்பினுடனே ஒரு வீட்டிலே பழகி வலிப்பதுபோல
இன்னம் புக பெய்து	{ (இதுவரைப்பட்டது போதாமல்) இன்னமும் புகுமாபடி போட்டு	தாங்காது உள் எம் தள் ளும்	{ (பல பொல்லாங்குக்கு இடமான உடலோடு கூடி வாழ்தலைப்) பொருமல் என்மனம் தடுமாறுகின்றது.
வாங்காய் சிந் தித்து	{ என்னை மீட்காதிருந்திடுவையோ? என்று கவலை கொண்டு		

* * *. -கீழ் இரண்டு பாசரங்களில் ஆழ்வார் தமது குற்றங்களையும் அங்கீகரித்து எம்பெருமான்மேற் குறையுக்கூறி அவனது ஸம்பந்தத்தை விடாது பெறும் விருப்பால் வேண்டியதற்கு இரங்கி அப்பெருமான் கண்குளிரக் கடாக்ஷித்தருளி 'ஆழ்வீர்! குற்றங்களை உண்டென்றுஞ்சொல்லி நம்மையும் நீர் வெறுப்புகென்? நாம் செய்கிறபடி செய்கிறோமென்று பாரத்தை நம்மேல் இட்டு நீர் ஆறியிருக்கலாகாதோ? என்று திருவுள்ளம்பற்றினதாகக்கொண்டு 'தாமரைக்கண்ணு' என் உன்னம் நிலைகில்லாது; யான் என்செய்கென்? என்கிறார். இன்னமும் பலபல யோனிகளிலே என்னைப் புகும்படிசெய்து மீட்காதிருந்திடுவையோ வென்று கவலைகொண்டு அப்பிறவித் துன்பங்களை நினைத்து அஞ்சுகின்றேனாதலால், பொல்

லாதபாம்புடனே ஒரு வீட்டில் பழகி வசிப்பதுபோலப் பல பொல்லாங்குதட்கு இடமான உடலோடு கூடி வாழ்வதைப் பொறாமல் என்மனம் தடுமாறுகின்ற தென்கிரார். 'உள்ளம் தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணை' என்கையாலே என்னுள்ளம் தடுமாறுதபடி கடாகூழித்தருள வேணுமென்பது தோன்றும்.

தூங்கு—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; தூங்குதல்—அசைதல்; சலித்தல். மனம் சஞ்சலப்படுதற்கு வேறுதவான் எம்ஸாரமென்றபடி. இனி, தூங்குதலாவது உறங்குதலெனக் கொண்டு, தமோருணவசத்தால் அஜ்ஞானம் மிக்க பிறப்புக்கள் எனினுமாம்.

'பிறவிக்கண்' என்பது பழமையான பாடம்; கண்—ஏழனுருபு. அடுத்த பாசரத்திற்கும் இது கொள்க. அஞ்சி—அஞ்சு; எச்சத்திரிபு; இவ்வனங் கொள்ளாது போது மேலே அந்வயிபாது. கூறு—வீட்டின்மேல் வேயப்படுவது; புது சினையாகுபெயராய், சிறுவீட்டைக் குறித்தது. ... 3

உருவாப்பிறவிக்கண்ணம்புகப்பெய்து*திரிவாயென்றுசித்தித்தயென்றதற்குச்சி*

இருபாடெரிகொள்ளியிறுன்றொறும்பேபோல்*உருகாநிறுமென்றுள்ளபுரிந்தல்வா!

ஊழி முதல்வா	{ பிரளயகாலத்து (உலக முழு வதையும் வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாக்கிற) தலைவனே!	அதற்கு அஞ்சி	{ அப்பிறவிகளில் திரிதற்கு அஞ்சி,
உரு ஆர் பிற விக்கள்	{ வடிவமமைந்த பிறப்புக்களிலே	இருபாடு எரி கொள்ளியின்	{ இரண்டு பக்கத்திலும் நெருப்புப்பற்றி யெரிய
இன்னம் புக பெய்து	{ ன் ன மும் (என்னைப் பிரவேசிப்பித்து	உள்ளும் பே போல்	{ அவற்றின் நடுவிலே அகப்பட்டு வருந்தும் ஏறும்பு போல,
திரிவாய்	{ (கருமவசத்தால்) திரியக்கடவாய் என்று (என்னைக் குறித்து நீ) திருவுள்ளம் கொள்ளுகின்றனையோ? என்று	என உள்ளம் ருகாநிற்கும்	{ என்மனம் (கலைசத்தால்) நெகிழ்ந்து உருகிக் கொண்டேயிருக்கும்.

* * *—பிரளயபத்திலே அனைத்தையும் பாதுகாக்கிற இறைவனே இந்த ஆபத்துக்கும் உதவத் தக்கவனென்று கொண்டு ஊழிமுதல்வா! என விளித்துக் கூறுகின்றார். பிரமன் முதலிய ஸகல தேவர்களுமுட்பட யாவும் அழிந்து போகின்ற கல்பாந்த காலத்திலே ஸ்ரீமந்நாராயணன் அண்டங்களையெல்லாம் தன் திருவயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு சிறுகுழந்தை வடிவமாய்ப் பிரளயப் பெருங்கடவிலே ஆதிசேஷனது அம்சமானதோர் ஆவிலையினிது பள்ளிகொண்டு அறிதாயில் செய்தருள்கின்றனென்று வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. ஊழி முதல்வா! இன்னமும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து திரிவேணும்படி திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கின்றயோ என்று நினைத்து அஞ்சி, இரண்டு பக்கத்திலும் நெருப்புப் பற்றியெரிகின்ற கொள்ளிக்கட்டையின் நடுவிலே அகப்பட்டு வருந்தும் ஏறும்புபோல என்மனம் கிலேசப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்ற தென்கிரார்.

உரு ஆர் பிறவி=உடம்பும் உயிருக்கூடியதாயினும் உடம்பின் குணமான பேதைமையெமிக்கு உயிரின் குணமான உணர்வுருன்றித் தேஹாபிமானமே மிகுந்து ஆத்மோஜ்ஜீவந வகையிடுபுகாத பிறப்பு என்றபடி. பலவகைப்பட்ட வடிவங்கொண்ட பிறப்பு என்னவுமாம். அச்சத்துக்குக் காரணமாயமைந்த பிறப்பு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நிதந்—மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து உழலுதல்.

நோயுடைய கோளவியினால் னேறும்பேயோல் = எந்தப்பக்கம் போனாலும் பையே அடையும்படி ஒரு நமரணங்கனி ரண்டுக்கும் நடுவே அகப்பட்டு நோவு படுகிற தன்மைக்கும் எங்கும் புகவிடமுயின்றிப் பொறுக்கவும் மாட்டாது படுகிற பாட்டுக்குமே என்ற உவமை. தமது எளிமைதோன்ற எறும்பை உவமை கூறினார், திருநாவுக்கரசு சாயலார் கேவாரத்திலுள்ள “இருதலை மின்னுகின்ற, கொள்ளிடமென்றும் பெயுள்ளம்” என்ற செய்யுள் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ... 4

கொள்ளித் துறையாதவிடும்பைக்குழியில்* தன்விப்புக் பெய்திகோல்? என்றதற்குஞ்சி *

வெள்ளத்திடைப்பட்டநியினம்போலே* உள்ளம்துளங்காநிற்ப னுழிமுதல்வா! 5

ஊழ்முதல்வா	{ பிரளயகாலத்தில் அத்விதியையிருப்பவனே!	{ வெள்ளத்து இடை	{ வெள்ளத்திலே
காண்டபாபை	{ அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறையாதபடியுள்ள துன்பங்களை விளைப்பதான கர்ப்பஸ்தானத்திலே	{ பட்ட நரி இனம் போலே	{ அகப்பட்டவருந்துகிற மரிக்கூட்டம்போலே
தெய்வபுக	{ நான் புகும்படி என்னைத் தெய்வகார் தள்ளிப் போகடுவையோ நீ என்று அப்பிறவித்துயர்க்கு அஞ்சி	{ உள்ளம் துளங்கா நிற்பன்	{ மனம் நடுங்குகிற்பேன்யான்

* * * —இன்னமும் என்னைக் கொடிய ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளி அகற்றிவிடப் பார்க்கிறோமென்று பெருகீர்ப் பெருக்கலகப்பட்ட நரியினம் போலே ஒன்றுத் தோன்றுது நிலைதளும்பிக் கிடக்கின்றே நென்கிறார்.

திவ்வளவுகாலம் அநுபவித்துக் கழிவதென ஓர் எல்லையுண்டாகில் அக்கால வரையறையை எதிர்பார்த்து அது கழியுமளவும் கிலேசப்பட்டாலும் படலாம்; அங்ஙனமன்றி, காலதத்துவமுள்ளவளவும் அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தாலும் முதலிற் குறைவுபடாது மேன்மேல் வளர்கிற துன்பங்களைத் தருவதானபிறப்பு, என்பது முதலடிப்பின் கருத்து.

பிறப்பில் புகுதற்குக் காரணம் ஊழ்வினையேயாயினும் அதனை எம்பெருமான் ஒழித்திடுவதற்கு ஸம்ஸாரத்தையிருந்தும் அங்ஙனம் ஒழித்திடாதிருத்தலே காரணமாக ‘தன்விப்புப்பெய்திகோல்’ என்று அவன்மேல் ஏற்றிக் கூறுகின்றார். “கிணற் றிலே விழுகிற ப்ரஜையை வாங்காத தாயைத் தானேதள்ளினான் என்னக் கடவதிறே” என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் அறியத்தக்கது.

தன்விப்புப்பெய்திகோல்? = ‘நெருப்பிலே அகப்பட்டு எரிகிறவனைத் திரிய அதுக்குள்ளே தள்ளி ஒன்றையிட்டு அழுக்குவாரைப்போலே.

நியினம்போலே = வெள்ளத்திலகப்பட்ட ஒரு நரியின் வருத்தம் தமது கிலேசத் திற்கு ஒப்பாதற்குப் போதாதென்னுங்கருத்தால் ‘நரியினம் போலே உள்ளம் துளங்கா நிற்பன்’ என்கிறார். நரிகள் பலவற்றுக்கு முண்டானபயம் இவரொரு வர்ச் சமே உண்டாயிற்றென்க.

ஊழ்முதல்வா! = முன்பு நீ பரிஹரித்த ப்ரளயாபத்தினளவல்ல நான் நோவு படு ம் ஸம்ஸாரப்ரளயம்; அங்கு ஒருவரும் அபேகதியாகிருக்கப் பரிஹரித்தாய்; கிணற் றிலே விழுகிற அபேகதிக்கச் செய்தேயும் பராமுகமாயிருக்கிறாய், என்பது குறிப்பு. 5

படைநின்றபைந்தாமரையோடு * அணிநீலம் மடைநின்றவநர்வயலாவியனா! *
இடையனெறிந்தமரையோத்திரமே * அடையவநாநாபனத் தன்றனருளே.

6

படை நின்ற	{ உழுபடையாகிய கலப்பை யைக் கொண்டு உழுந் போது அதில் அகப்பட்டு அழியாமல் தப்பி யோதுங்கி நின்ற	மனுவா	{ மனவாநான் நான் திரு மாமுடைய எம்பெரு மானே!
பைந்தாமரை யோடு	{ பசுமையான தாமரைக் கொடிகளும் அழகிய நீலாற்பலக் கொடிகளும்	இடையன எந்த மரமே ஒத்துஇராமே	{ (ஆடுமாடுகள் எட்டித்தழை மேய்நாம்படி) இடையர் கள் (விரைந்து கையிற் கத்திகொண்டு கொளை) வெட்டிச் சாய்க்கப்பெற்ற மரங்கள்போல் யான் ஒரு புறம் உடராது
அணிநீலம்	{ பின்பு களையாகப்பறித் தெறியப்பட்டு அங்கனம் எறியப்பட்ட இடமான நீர்பாயும் மடையிலே	அடைய	{ யான் உன்னையடையுட்படி
மடை நின்ற	{ கிடந்து மலரப்பெற்ற கழனிகளையுடைய	எனக்கு உன்தன்	{ எளியவனான அடியினுக்கு உனது கருணையை
அலரும் வயல்	{ திருவாலியென்னுந் திரு நகரியிலே முந்தருளி யிருக்கிற	அருள் அருளாய்	{

* * *—இவ்வாழ்வார்க்கு அதிஸமீபஸ்தனை வயலாலி யெம்பெருமான்
“அடியின் பிறந்தேன் பிறந்தபினை, வற்றுகீர் வயல்குழ வயலாவியம்மாளைப்,
பெற்றேன் பெற்றதவும் பிறவாமைப் பெற்றேனே” என்றும் “அணியாலி கை
தொழுது, முன்னஞ்சேர் வல்வினைகள்போக முகில் வண்ணன், பொன்னஞ்சேர்
சேவாடிமேற் போதணியப்பெற்றேனே” என்றும் மிக ஈடுபட்டுச் கூறும்படி மிகப்
பாங்கான வழிபடுகடவுளாதலால் அப்பெருமானை விளித்து ‘எனக்கு
உன்றன் அருள் அருளாய்’ என்கிறார்

விளை நிலங்களில் கலப்பைகொண்டு சாஸ்காலாக உழும்போது இருபுறத்தும்
உழுபடை செல்ல அதற்கு அருமல் இடையிடையே கிடக் துமிடமும் படை யெனப்
படும். கலப்பைச் சாலில் அகப்படாமல் தப்பிப் படையென்னும் அந்நவிடத்திலே
நின்ற பசுமையான தாமரைக்கொடிகளும் அழகிய நீலாற்பலக் கொடிகளும்
பின்பு பழிர் செய்பவர்களால் களையாகப் பறித்துப் புறத்திலே யெறியப்பட்ட இட
மான நீர்பாய்மடையிற் கிடந்து மலருமென அந்நாட்டின் நிலவளச் செழுமை
கூறியவாரும். * வற்றுகீர் வயல்குழ வயலாவியாதலால் இங்ஙனமாகக் கூடும்.
“மணிகெழுநீர் மருங்குளும் வயலாலி” மையிலங்கு கருங்குளை மருங்குளும்
வயலாலி” “வம்பார் பூவயலாலி” எனப் பிறவிடங்களிலும் இவ்வாழ்வார் அருளிச்
செய்தல் காண்க.

மனுவான் = மணவாள நென்பதன் மருஉ; கலியாணப்பிள்ளையென்று
பொருள்படும். மணம் ஆளன் எனப் பிரியும். திருவாலியி னெம்பெருமான் அயிருத
கடவல்லி நாச்சியாரை மணம்புரிந்த மணவாளத் திருக்கோலத்துடனே வந்து
இவ்வாழ்வார்க்குக் காட்சிதந்து வலிய ஆட்கொண்டு மந்திரோபதேசஞ் செய்து
அருள்புரிந்ததனாலும் மணவாளனைத் திருநாமமுடையன். இவ்வாழ்வார்
தம்மைத் தலைமகளாகப் பணித்து இப்பெருமானைத் தமக்கு மணவாளனாகக்
கொண்டு சில திருமொழிகள் விண்ணப்பஞ் செய்திருத்தலும் உணர்க.

பின்னடிகளின் கருத்தாவது;—ஆதிமாடுகள் எட்டித் தழைமேயலாம்படி இடையர்கள் சிலம்பங்களின் கிளைகளைக் கைக்கத்திகொண்டு பாதியளவு வெட்டிச் சாயப்பட்டிருத்தல் இயல்பு. அம்மாம் ஒருசார் பசுமையாய் ஒருசார் உலர்ந்து கிடக்கும்; அதுபோல சார் ஞானலாபத்தாலுண்டான மகிழ்ச்சியைப் பெற்றதனோடு பெறுகிடைக்கப் பெறையாலுண்டான வாட்டத்தையும் அடைந்திராதபடி எனக்கு அநுள்செய்ய வேண்டுமென்றிருர். “நீடுபன் மலர்மாலையிட்டு நின்னகையடி தொழுதெத்து மென் மனம்வாட நீ நினைபோல்.....அணியாவியம்மானே!” என்றார் முன்னும். முழுவதும் ஆசைத்தேயம் பெறும்படி அருளவேண்டுமென்றவாறு. வேர்பறிந்த கொடியின் மலர்களும் போட்டவிடத்திலே செவ்வி பெறும்படி செய்யுந் தேசத்திலே வாழ்பவரும் முதல் பறிந்ததற்குஞ் செவ்வி பெறுத்தவல்ல பரமசக்தியுத்தனான உனக்கு வேர்பறியாது ஒருசாருலர்ந்தது மாத்திரமாயுள்ள மாத்ருக்கு முழுவதும் பசுமையுண்டாம்படி செய்தல் எளிதே; ஆகவே, அம்மாம்போல ஒரு புறம்தனித்து ஒருபுறம்வாரும் எனக்கு நீ பூர்ண சக்தத்தை விளைக்கத் தட்டில்லை யென இப்பாசரத்தின் மயமுனர்க. பல பொல்லாங்குக்கு இடமான உடம் புடனே இவ்வுலகத்திலே யிருந்து தொண்டசெய்தவிலுல் பூர்ணத்திருப்தியுண்டா காமைபற்றி நான் பரமபதத்தில் உன்னையடையும்படி அருள்புரிய வேணுமென்று வேண்டினாராமிற்று.

‘இடையனேறிந்த மயம்’ என்றதொடர் ஒரு பழமொழியாய் வழங்கிவந்த தென்பது “அடைவப்பயின் றார்” என்று தொடங்கும் பழமொழிச் செய்யுளின் சுற்றடியாக அத்தொடர் அமைந்திருக்கலால் தெரிநின்றதென்பார். இவ்வனமே இத்திருமொழியின் முன்பின் பாசரங்களில் வந்த ‘ஆற்றங்கரை மரம்’ ‘காற்றி டைப்பட்ட கலவர் மனம்’ ‘பாம்போடொரு கூரையிற் பசிலல்’ ‘இருதலைக் கொள்ளியெறும்பு’ ‘வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரிகினம்’ ‘வேம்பின்புழு வேம் பன்றியுன்னது’ என்பனவும் முதல் மொழியாதலைப் பழைய நூல்களிற் காணவா மென்ப.

மேல்கிப்புழுவேம்பப் பறியுன்னது*அடியேன் நான்யின் றுழர்சேவடியன்றி நயவேன்*
நேமலின்னத்திங்கர் சிறைவிடுத்து*ஐயாய்ப் பாம்பினைப்பள்ளிகொண்டாய்பரஞ்சோதி!

தேயுபல்	{ (தாடி மனிவனது சாபத்தினு) முண்டான படியோகத் தால் உடல் தேய்ந்து மேலிந்து வருந்துதலை யுடைய	வேம்பின் புழு	{ வேப்பமரத்திலுண்டான புழு வானது
இவ்விங்கள்	{ பருவம் திரும்பாத சந்திரர் (அந்நொயாகிய சிறைத்துன் த்தினின்று விடுகித்து ஐத்துதலையையுடைய ஆதி சேஷனாகிய சயனத்தில் அறிதுயில் கொண்டருள் பவனே!	வேம்பு அன்றி உண்ணது	{ அம்மரத்தின் இலை முதலிய வற்றைச் சுவைபட உண்ணுமேயன்றி வேறொன்றை உண்ணது; (அதுபோலவே)
பள்ளி கொண் டாய்	{ எல்லாவொளிகளினுஞ் சிறந்த ஒளியையுடைய	அடியென் நான் பின்னும்	{ உனக்கே அடிமைப்பட்டவ னான நான் நீ வெறுத்தாலும்
பாஞ் சோதி	{	உன் சே அடி அன்றி நய வேன்	{ உனது சிவந்த திருவடிகளை யன்றி வேறொன்றை விரும் பேன்.

* * *—கொண்ட கணவன் இனியானவே செய்யினும் இன்றைகனவே செய்
பினும் துலகக்கு அவனையன்றிக் கதியில்லாதாப்போலே, தலைவனுன எம்பெரு
மான் யாது செய்யினும் அடியவனுன ஜீவனுக்கு அப்பரமனையன்றிப் புகவிடமில்லை

யென்பது இப்பாசரத்தின் தேர்ந்த பொருள். “வேம்பின்புழு வேம்பன்றி யுண்ணா” என உபமான வாக்கியமும் “அடியென் நான்பின்னு முன் செவடி மன்றி நயவேன்” என உபமேய வாக்கியமும் தனித்தனி நின்று இடையில் உவமை யுருபு பெறாமல் பிம்பபிரதிபிம்ப பாவந் தோற்ற நிறுதலால் ஈடுத்துக் காட்டுவதாயினி.

கீழ் “தொண்டர் தங்கள் சிந்தையுள்ளே முளைத்தெழுந்த தீங்கரும்பு” என்றும் “அமுதம் பொதியின்சுவைக் கரும்பு” என்றும் “கன்னலைக் கரும்பினி டைத் தேறலை” என்றும் ஸர்வரஸனுன எம்பெருமானது மிக்க இனிமைக்கும் அவ் வினிமையில் தாம் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டுக்கும் ஏற்பக் கரும்பை உவமைகூறியப் போத்தவர் அதற்கு மாறாகவும், “இன்சுவைக் கட்டி” எனப்படுகிற அப்பரம் பொருளின் தகுதிக்குப் பொருந்தாதபடியும் வேம்பை உவமைகூறியது என் னென்னில்;—யான் உன்னையே விரும்பிழிருப்பது நீ மிக இனியனுபிருத்தல் பற்றியே யன்று; நீ மிக இன்னாகவனு சிருப்பினும் உன்னையே விரும்பிழிருக்குங் கடப்பாடுடையேன் யான் என்னுங்கருத்து அமைய இவ்வனங் கூறினரென்க. எம் பெருமானிடத்தில் நமக்குள்ள அடிமை குணங்காரணமாகவன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம் என்று காட்டினபடி.

இப்படி தாம் பரம்பொருளையன்றி வேறுகதி கொள்ளாமலிருத்தலை உறுத் திக் கூறுமிடத்துக் கரும்பன்றியுண்ணாமையை உவமைகூறினால் இத்துணைச் சிறப்பு அமையாமைபற்றி வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணாமையை உவமை கூறினார். ஆகவே, இது இழிவுவமைக் குற்றத்தின்பாற் படாமையுணர்க. “மிகு தலங் குறைதலங் நாழ்தலு முயர்தலும், பான்மாறுபடுதலும் பாடுபாடுடைய” என்ற தண்டியலங்கார சூத்திரத்தாலும் அதன் உரையாலும் உயர்ந்த பொருளை இழிந்த பொருளோடு உவமித்தல் புன்புலவர் புணர்க்குங்கால் சிறப்பின்மை தெரிந்து ஆன்றோரால் குற்றமென்று தள்ளப்படுதலும். அதுவே நன்புலவர் புணர்க்குங் கால் சிறப்புடைமை தெரிந்து ஆன்றோரால் குணமென்று கொள்ளப்படுதலங் காண்க; இவ்வாறே “நாயனையார் கேண்மை கெழீஇக் கொளல் வேண்டும்” என்றற்போல நல்லிசைப் புலவர் செய்யுள்களில் வருவன கண்டுகொள்க.

தங்கள் சிறுவிடுத்த வரலாறு வருமாறு :—சந்திரன் தக்கமுனிவனது புத்திரி களாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நகைத் தரங்களையும் மணஞ்செய்து கொண்டு அவர்களுள் ரோஷினி யென்பவளிடத்து மிகவுங் காதல் கூர்ந்து அவ ளுடனே எப்பொழுதுங் கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றை மகளிரின் வருத்தத்தை நோக்கிச் சினங்கொண்ட அம்முனிவன் அவளை “கூடியமடைவாயாக” என்று சபிக்க, அச்சாபத்தால் சந்திரன் பதினாறு கலைவடிவாகவுள்ள தனது உடல் நாளடைவிற குறைபவனுக் அங்ஙனம் தனக்கு விரைவில் நேரக்கடவதான அழிவைப் போக்கிக் கொள்ளுதற்கு வேறு புகலிட மொன்றுங்காணாமல் சிந்தித்து ஸ்ரீரங்க கோஷத்தையடைந்து அங்குள்ள நவ தீர்த்தங்களிலொன்றும் ஸ்ரீரங்க கோயிலின் வடபுறத்தே யுள்ளதுமான புண்யதீர்த்தத்தில் ஸ்ரீரங்க அந்நகரத்தில் ஒரு புண்ணைமரத்தின் கிழலில் இருந்து ஸ்ரீரங்கநாதனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்ய, அந்நம்பெருமான் அவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி, மீண்டும் கலைகள் நாள்தோறும் வளர்ந்து வரும்படி அதுகர்வறித்தனனென்பதாம். அத்திவ்ய தீர்த்தம் இகலல் சந்தர்ப்புஷ்கரிணி யென்று பெயர் பெற்றது. ஸ்ரீபட்டர் அருவிச்செய்த ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் இப்புஷ்கரிணியைப் பற்றின ச்லோகத்தில் “அப்பாஸ்தோபா மகமாஷ்ணநாம் சந்த்ரஸ் ஸுதாதீதிதிதாமவாப.” என்றது காண்க. “கோள் வாய் மதியம் நெடியான் விடுத்தாங்கு” (சேவக சிந்தாமணி) எனப் பிறவிடத்தும் திருமால் சந்திரனுக்கு உதவியதாகக் கூறுதல் காண்க. சந்திரன் தர்மகசிபருடைய

சாபத்தினால் தனது கலைகள் குறையவற்று வந்து தவஞ்செய்து ஸ்ரீரங்கநாதனது கிருபையினால் பழையபடி கலைசிரம்பப் பெற்றனனென வரலாறு வழங்குதலு முண்டு. தேம்பல்—இளைத்தல்; தொழிற்பெயர்; தேம்பு—பகுதி; அல்—விசுதி; சிறுநிதி—சிறையாவது காவல்; கிர்ப்பந்தம். இங்குத் துன்பத்துக்கு இலக்கணை.

‘நான்’ என்று மாத்திரஞ் சொன்னால் அஹங்காரமென்கிற யானென்னுஞ் செருக்குத் தோன்றுமென்று ‘அடியேன் நான்’ என்றார். இயற்கையில் கரும்பா யிருக்கிற நீ என் திறத்தில் வேம்பாக ஆனாலும் உன்னை நான் விடமாட்டே னென்று போலவே, இயற்கையில் உனக்கு அடியவனாகிருக்கிற நான் அவ் வடிவம் மாறப் பெற்றாலும் உன்னை விடமாட்டேனென்பதாக ‘யிங்ஙும்’ என்ற சொல்லுக்குக் கருத்துரைப்பர் சிலர்.

‘தேம்பலினர் திங்கள் சிறைவிடுத்து ஐவாய்ப் பாம்பினனைப் பள்ளிகொண் டாய்’ என்ற தொடர், அடுத்த பாசுரத்தில் வருகிற அரங்கநகரப்பனைக் குறித்ததாம். “துண்ட வெண்பிறையின் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய வண்டு வாழ் பொழிங்கு முரங்கநகர் மேயவப்பன்” என்ற திருப்பாணியுமார் பாசுரம் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. சந்திரனது உடற்குறையைப் போக்கின நீ என்மனக் குறையைபும் போக்குவாயென்பது ‘தேம்பலினர்திங்கள் சிறைவிடுத்து’ என்றதன் குறிப்பு.

‘ஐவாய்ப் பாம்பினனைப் பள்ளிகொண்டாய்’ என்றது உன்னை யெப்பொழு துஞ் சேர்த்திருக்க விரும்புகின்ற அடியார்க்கு அங்ஙனம் மிளந்து கிரந்தர ஸம்ச் லேஷத்தைத் தந்தருள்வாயென்ற குறிப்பு: திருவனந்தாழ்வானைப்போலே என்னையும் எப்பொழுதும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாமல் உன்னிடஞ் சேர்த்துக் கொண் டருளவேணு மென்றவாறு. கீழும் ‘அடையவருளாய் எனக்குன்றனருளே’ என்றார்.

எம்பெருமானது திவ்ய தேஜஸ்ஸில் தாம் ஈடுபட்டமை தோன்ற ‘யர்த் தோதி’ என விளிக்கின்றார். பரந்தோதி—ஸூரியன் சந்திரன் அக்கி என்னும் முச்சுடர்களின் ஒளியினும் மேம்பட்ட ஒளி. 7

அவியார்பொழிந்தருங்கநகரப்பா! * நுனியேவிநிந்நனாந்நெனக்கு *

மணியே! மணிமணிக்கமே! மதுதா! * பனியாயெனக்குய்யும்வகைபரந்தோதி! 8

அணி ஆர்	{ அழகுமிக்க சொலைகள் குழப்	மணி	{ சிறந்த ரத்நமான மாணிக்கம்
பொழில் குழ்	{ பெற்ற	மாணிக்கமே	{ போல மேன்மை யுடைய வனே!
அரங்கம் நகர்	{ திருவாங்கமென்றுந் திரு	மதுதா	{ மதுவென்னும் அசுரனை யழித்தவனே!
	{ மகரத்தில் எழுந்தருளி		
	{ யிருக்கின்ற		
அப்பா	{ தந்தையே!	பரம் சோதி	{ சிறந்த வொளியை யுடைய வனே!
இனி	{ இனிமேல்		
வின் அருள்	{ உனது கருணையையே யன்றி		
அல்லது	{ மற்றொன்றை		
எனக்கு துணி	{ எனக்குத் தஞ்சுமரக) நினைத்	எனக்கு உய்யும்	{ யான் (பிரவித்தியர் தீர்த்து
யென	{ திடேன்;	வகை பணி	{ பரமபதம் பெற்று) உஜ்ஜீ
மணியே	{ நீயெனையோன்ற வடிவை	யாய்	{ விக்குமாறு எனக்கு ஒரு
	{ யுடையவனே!		{ நல்வார்த்தையருளிச் செய்ய

* * “—அரங்கநகரப்பனை! ஆபக்காலத்திலுதவும் உற்ற வுறவினனான நீ மக்க குளர்ச்சியுடையதாய் இளைப்புத் தீர்க்கவல்லதான திவ்ய தேசத்திலே அடியார்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் பொருட்டு வந்து எழுந்தருளியிருத்தலால் உனது

அருளியன்றி வேறென்றை எனக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொள்ளேன் யான் என்கிறார். துணிதல்—ரக்ஷகமாக நிச்சயித்தல்.

அணி ஆர் பொழில்—வரிசையாகப் பொருந்திய சோலை யெனினுமாம். சேதங்கட்கு ஹிதங்களைச் செய்வதில் தந்தைபோலுதலால் எம்பெருமான் அப்பன் எனப்பட்டான்.

மணியே! கண்டவர் கண்குளிரும்படி நீலமணிபோன்று காண்பவரினைப்பைத் தீர்க்கும்படியான வடிவுடையவனே! என்றபடி. மணிமாணிக்கமே—மிக்க விலை புள்ளதும் பெறுதற்கரியதுமான மாணிக்கமென்னுஞ் சிறந்த ரத்தம் போல இயற்கையில் மேன்மையுடையவனே யென்றவாறு. இவ்விரண்டும் உவமை யாகுபெயர். மதுசூதனன் என்ற வடசொல்—மதுவென்ற அசுரனை அழித்தவனென்று பொருள்படும். 'மணியே மணிமாணிக்கமே' என்றழைத்தது வடிவழகிலும் மேன்மையிலுங்கொண்ட ஈடுபாட்டினால். 'மதுசூதா' என்றழைத்தது, நீ முன்பு மதுவென்னும் அசுரனைக் களைந்தாற்போல இப்பொழுது எனக்குப் பகையான பிறவித் துயரத்தை அழித்தருள்வாயென்ற குறிப்பு.

செய்வது இன்னதென்று அறியாது சோகித்து நின்ற குறித்து 'உனது பாரமுமுதையும் நம்மேல் ஏறிட்டு நம்மையே தஞ்சமார்க் திரு; நாம் உன் விரோதிகளைப் போக்குகிறோம்; நீ சோகியாதே' என்று கிதை யருளிச் செய்தாற்போல, நான் உய்யும்படி எனக்கு ஒரு நல்வார்க்கை யருளிச் செய்யவேண்டுமென்பார் 'எனக்கு உய்யும்வகை பணியாய்' என்கிறார். நீ பேறு தந்தருள்வது பின்பொரு ஸமயத்திலாலும், முன்னர் 'தருவேன்' என்று சொல்லுதல் மாத்திரஞ் செய்தாலும் அதுகொண்டு ஆறியிருப்பேனென்பது உட்கோள்.

இங்கனம் தாம் பிரார்த்தித்ததற்கு இரங்கி அவன் ஒன்று சொல்வதொடங்கும்போது அவனது திருமுகமண்டலத்திலும் திருமேனியிலும் அருளிலுண்டாவதொரு பெருவிளக்கத்தை யுட்கொண்டு பரஞோதி யென விளித்தனரென்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

...

...

...

... 8

நந்தாதரகத்தருந்தாவகை*நாளுமெந்தாய்! தொண்டரானவர்க்கு இன்னருள்செய்வாய்.

சந்தோகா! தலைவனே! தாமரைக்கண்ணு!* அந்தோ! அடியேந்தருளாயுள்ளருளே.

நந்தா நரகத்து { அழியாததொரு நரகமாகிற பிறவித்துயரத்திலே	சந்தோகா	{ வேதங்களை யெல்லாம் அறிந் தவனே!
அழுந்தாவகை மூழ்க்கிடக்க வேண்டாதபடி	தலைவனே	{ மேம்பட்டவனே!
எனரும் எப்பொழுதும்	தாமரை	{ செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடைய
தொண்டர் { உனது அடியவரானவர் ஆனவர்க்கு { கருக்கு	கண்ணு	{ வனே!
இன் அருள் { இனிமையான கருணையைச் செய்வாய் { செய்யுமியல்வுடையவனே!	அந்தோ	{ ஐயோ!
எந்தாய் எமது தந்தையே!	அடியேற்கு உனது அருள் அருளாய்	{ அடியேனுக்கு உனது கிருபையை செய்தருள்.

* * *—செய்த பாபங்களுக்குத் தக்கபலனுகிய கொடுத்தன்பத்தை அது பவித்த வளவிலே நரகத்தைவிட்டு நீங்குதல் கூடுமாகையாலே அந்த யமனுடைய நரகத்துக்கு அழிவுண்டு; பிறவித்துயர்க்குக் காரணமான அவித்யை முதலிய வற்றிற்கு ஒழிவில்லாமையால் அப்பிறவித் துயரம் மாறாதே அதுபவிக்கப்படுவ

தாதல்புற்றி 'நந்தாநகம்' எனப்பட்டது. நரகயாதனையோ டொத்த கொடுந் துன்ப மென்றபடி. விவேகிகள் ஸம்ஸாரத்தையே நரகமென்றபெயரால் வழங்குவர். இதற்கு அழிவு செய்வது எம்பெருமானருளன்றி வேறில்லையாதலால் "அழுந்தா வகைகளும் இன்னருள் செய்வாய்" என்கிறார். அத் திருவருளைப் பெற்றுத் துயர்தீர்த்து விடு பெருவெண்ணுவார்க்கு அப்பெருமான் திருவடிகளில் வழிபாடு செய்தல் அவசியமென்பது தோன்ற 'தொண்டரானவர்க்கு' எனப்பட்டது.

கண்ணோட்ட முடையனாய்க் கருணை மழைபொழிய மலரவிழித்த திருக் கண்களிடையாட்டினால் 'தாமரைக்கண்ணா!' என்கிறார். அந்தோ! என்ற இரக்கக் குறிப்பு முறைபிடுதற்கண் வந்தது [எந்தாய்! அந்தோ அடியேற்கு அருளாய்] தந்தை அரசாண்டு இன்புறவிற்கு, மைந்தன் தரித்திரனாய் யிருந்தாற்போல, நீ எவ் வகையாலும் குறைவில்லாதிருக்க யான் இங்ஙனம் எளிமைப்படுவதே! என்று சிந்தித்து இரங்குகின்றன ரென்க. செய்வாய் என்பதில், வகரவிடை நிலை—எதிர் கால முணர்த்தாது தன்மை யுணர்த்திற்று.

சந்தோகன்—வடசொல். சந்தஸ்—வேதம்; அதனால் கானம் பண்ணப்படு பவன்; சந்தோகன். இனி, சந்தஸ்ஸையடைந்தவ னென்னுமாம். அடைத லென்னும் பொருளுடைய சொற்களுக்கெல்லாம் அறிதலென்னும் பொருளுமுண் டென்பது வடநூல் வழக்கு: இனி. எல்லா வேதங்களாலும் எடுத்து உரைக்கப்படு பவன் என்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். சந்தோகமென்னும் ஸாம வேதத்தின் பகுதியை யறிந்தவனே யென்றும் சாந்தோகயோபபரிஷத்துக்கு விஷயமானவனே யென்றும் பொருள் கொள்ளவுரியுமுண்டு.

நாரும்—சாந்தோதாரும்; எந்தாரும்: உம்மை தொறுப்பொருளது. ... 9

குன்றமெடுத்தாதிருகாத்தவன் நன்னை*மன்றில்புகழ் மங்கைமன்கலிகன்றிசொல் *

ஒன்றுநின்றவொன்பதும்வல்லவர்தம்மேல்*என்றும்வினையாபினசாரகில்லாவே.

10

குன்றம்	(கோவர்த்தன) மலையைக்	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
எடுத்து	குடையாகவெடுத்துப்	சொல்	அருளிச்செய்த
பிடித்து		ஒன்று நின்ற	
(அது கொண்டு பெருமலையைத் தடுத்து)		ஒன்பதும்	இப்பத்துப் பாசரங்களையும்
ஆதார	பக்ககட்டத்தை	வல்லவர் தம்	ஒதியுணர்ந்தவர்களின் மேல்
காத்தவன்	பாதுகாத்தவனான எம்பெரு	மேல்	
	மானைக் குறித்து	வினை ஆயின	கருமங்கள்
மன்றில் புகழ்	சபைகளில் புகழப்படுபவராய்	என்றும்	எப்பொழுதும்
மங்கை மன்	திருமங்கை நாட்டுக்குத்	சார கில்லா	புணுகிப் பயன் விளைக்க
	தலைவரான		மாட்டா.

ச சாரந்த உயிர்களை உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு வாசியற இடையூறில்லாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்தருள்பவனான எம்பெரு மான் விஷயமாகத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத் திருமொழியை ஒதியுணருமவர்கள் எவ்வினையும் நீங்கப்பெற்று இன்புறுவர் என்று பயனுரைத்து இப்பெரிய திருமொழியைத் தலைக்கட்டியருளிராபிற்று.

இரண்டாமடியில் 'மன்றில் புகழ்' என்ற பழையபாடம் மறைத்துபோய் 'மன்றில் மலி புகழ்' என்ற புதிய பாடமே எங்கும் பரவிநின்றாலும் அது பெரியோர்க்கு உடன்பாடன்று. இத்திருமொழியில் கோசை முதலான பாசரங்கள் தோறும் ஒவ்வோரடியும் ஒற்றெழுத்துப் பன்னிரண்டெழுத்தும், நிரையசை

முதலான பாசுரங்கள்தோறும் ஒவ்வோரடியும் ஒற்றெழுதித்துப் பதின்மூன் றெழுத்தும் அமைந்துள்ளன வெண்பதைக் கண்டறிந்தால் இப்பாட்டில் 'மலி' என்பது அதிகப்படியான பாடமென்று எளிதிற்புலனாகும்.

மூன்று—பலர்கூடும் வெளியுமாம். சிலரேனும் பலரேனும் கூடுமிடங்களி லெல்லாம் அவர்களனைவராலும் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றது ஆழ்வாருடைய சீர்த்தி யென்றபடி. மூன்பு ஐம்புலன் வழிச் சென்றிருந்தமை தவிர்ந்து பின்பு எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து அவனருளைப் பெற்றதனாலாகிய தமது புகழையே இவ்வம் பாராட்டிக் கூறினராதலால் இது தற்புகழ்ச்சிக் குற்றத்தின் பார்ப்பாது.

ஒன்று நின்ற ஒன்பது—ஒன்றேரு கூடிநின்ற ஒன்பது. ஒன்றும், நின்ற ஒன்பதும் என்று பிரித்தலுமாம். [மங்கைமன் கலிகன் றிசொல் ஒன்று நின்ற வொன்பதும்] அரசாட்சிச் செருக்குடையார யிருந்தவர் அச்செருக்கு ஒழிந்து தமது குற்றங் குறைகள் மாத்திரமேயன்றி உலகத்தாராது கலிதோஷத்தையுங் கடியுமாறு அருளிச்செய்த திருமொழி. நல்வினையும் பிறப்பிற்குக் காரணமாதலால் அதனையும் உட்படுத்தி 'வினையாயின சாரகில்லா' என்றார்: "இருள் சேரிரு வினையுஞ் சேரா இறைவன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு" என்றார் திரு வள்ளுவரும். [வினையாயின சாரகில்லா] அவர்கள் இருவினையும் அற்றுப் பிறவித் துயரகல வீடு பெறுவரென்றபடி. இத்திருமொழி வல்லவர் எம்பெருமானருளாற் பரமபதமடைவரென்ற கருத்தை 'வல்லவர்தம்மேல்' என்றும் வினையாயின சார கில்லாவே' என்று எதிர்மறைமுகத்தால் நன்கு விளக்கினார். அடியவரான தமது பிறப்பைத் தவிர்த்தருளவேனுமென்று எம்பெருமான் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்து அவனை அதற்கு இணங்கும்படி செய்த திருமொழியாதலால், இதனை ஓதியுணர் பவர்க்கும் வினைசாராவென்று பயன்கூறினார். விளக்கின்றமூன் இருள்போலவும் காட்டுத்தியின்றமூன் பஞ்சுத்துப்போலவும் இத்திருமொழி யோதுதலாகிற ஞானத் துக்குமூன் வினைகள் இருந்தஇடமும் தெரியாதபடி அழிந்திடுமென்றவாறு. 10

அடி வரவு:—மாற்றம், சேற்றம், தூங்கார், உறுவார், கொள்ள, படை, வேம்பின் அணியார், நந்தா, குன்றம், நிதியினை.

ஸூகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்

பெரிய திருமொழி பதினேராம்பத்து உரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்குறுந்தாண்டகம்.

திருக்குறுந்தாண்டக மென்னும் இத் திவ்யப்பரந்தமானது இந்த வுலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்பரந்தங்களுள் ஒன்றாகும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுக்கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என்பன ஆறு திவ்யப்பரந்தங்களாம்.] ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் இரண்டாவது ஆயிரத்தில் இரண்டாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

“வென்றியேவேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கரைர் கலவியே கருதி, கின்றவாநிலை ரெஞ்சினையுடையேன்” என்றும் “சாந்தேத்து மென்முனையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத் தாழ்ந்தேன்” என்றும் தாமே அருளிச்செய்த படி விஷயப்ரவணராய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்தம்மை எம்பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்திரங்களைக் காட்டித் திருத்தமுடியாது; நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்’ என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு “வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணுது அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்” என்னும்படி அவகாவறித்தார்.

ஆவர் ஆப்படி தன்பக்கல் அவகாவறிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் ‘இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற் போலல்லாமல் எம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப் பிறந்ததாகவேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு கிலைநிற்காதொழியினும் ஒழியும்’ என்றெண்ணி எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்குவதான திருமந்திரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்குணங்களையும் திருமந்தார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்யதேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க அவரும் வாடினேள்வாடி யென்று தொடங்கி எம்பெருமானாகத் தருளின இடமே பரமப்ராப்யமென்று அதுபவித்தார். இங்ஙனம் அதுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வதுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுகைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோகவேணுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்கும்படி அதனுடைய தன்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் ஆஞ்சி நடுங்கி ‘மாற்றாள்’ என்னுந் திருமொழியிலே “ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போல்” “காற்றத்திடைப்பட்ட கலை மனம்போல்” “பாம்போடொரு கூரை

நிலை பவின்ருற்போல்” “இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்”
“வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே” என்று தமது அச்சத்திற்குப் பற
வற்றை தஞ்சுட்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினர்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி “பணியாயெனக் குய்யும்வகை பரஞ்சோதி”
என்றும் “அந்தோ வடியேற்கருளா யுன்னருளே” என்றும் சொல்லி வேண்டின
விடத்தும், சிறுகுமுந்தைகள் பசி பசியென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம்
முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப்
போலே எம்பெருமான் இவர்க்கு முற்றமுதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக்குமளவும் நாம்
முகம் காட்டுவோமல்லோம் என்று உதாஸிநனையிருக்க, ஒருகூழணமும் அவனைப்
பிரித்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார், மிகுந்த தாஹங்கொண்டவர்கள் கீரிலே விழுந்து
நீரைக் குடிப்பதும் நீரைவாரி மேலே யிறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே
அப்பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் நெஞ்சாலே நினைத்
தும் தரிக்கப்பார்க்கிறார்—திருக்குறுந்தாண்டகமென்னும் இத்திவ்வியப் பிரப
ந்திலே.

நாண்டகம் என்பது தமிழில் ஓர்வகைப் பிரபந்தம். இது, அறுசீர்கொண்ட
அளவொத்த அடிகள் நான்கிலாவது, எண்சீர்கொண்ட அளவொத்த அடிகள்
நான்கிலாவது இஃது. தேவதையைப் புகழ்ந்துபாடும் பிரபந்தமாம். அறுசீர்
கொண்டது குறுந்தாண்டகமென்றும் எண்சீர்கொண்டது நெடுந்தாண்டக
மென்றும் வழங்கப்படும்.

“மூவிரண்டேனு மிருநான்கேனும், சீர்வகை நாட்டிச் செய்யுளினுடவர்,
கடவுளர்ப் புகழ்வன தாண்டகம் அவற்றுள், அறுசீர்குறியது, நெடிய
தெண் சீராம், அறுசீரெண்சீரடிநான்கொத்தந் திறுவது தாண்டக
மிருமுச் சீரடி குறியது, நெடியதிருநாற்சீரே”

எனப் பன்னிருபாட்டியலில் தாண்டக வகைக்கு இலக்கணமுரைத்தது காண்க.

குறுந்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் மெய்யெழுத்து முட்படப் பதினைத்
தெழுத்துக்குக் குறையாமலும் இருபத்தாறெழுத்துக்கு மேற்படாமலுமிருந்தல்
வேண்டும். நெடுந்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் இருபத்தா றெழுத்துக்கு மேற்
பட்டே இருந்தல் வேண்டும் என்கிற நியதியுமுண்டு.

சைவப் பிரபந்தங்களுள் குறுந்தாண்டகம் காண்பது அருமையாயினும்
நெடுந்தாண்டகம் விசேஷமாகக் காணக் கிடைக்கும். *

புத்தக விளம்பரம்

காஞ்சிபுரம் க்ரந்தமாரா ஆபீசில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய துல்கள்
யாவும் தமிழ் தெலுங்கு ஸம்ஸ்கிருத ஹிந்தீ பாஷைகளில் கிடைக்கும். நாலாயிர
திவ்வியப்பிரபந்தங்க ளெல்லாம் எளிய தெளிவுரையோடு கிடைக்கும். பூர்வாசாரீ
யர்களின் துல்கள் யாவும் வியாக்கியானங்களோடு கூடவும் மூலம் மட்டுமாகவும்
கிடைக்கும். யாவையும் ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய
ருடைய பதிப்புகள். கியாடலாக் தருவித்துப் பார்க்க.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருக்குறுந்தாண்டகம்.

[ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது]

நிதியினைப் பவளத்துணை நெறிமையாத்திணையவல்லார் *

கதியினைக்கஞ்சன்மானக் கண்டுமுன்னண்டமாரும் *

மதியினை மாலைவாழ்த்தி வணங்கியென்மனத்துவந்த *

விதியினைக்கண்டு கொண்ட தொண்டனென்விடுகிலேனே.

1

நிதியினை	{ (அன்பர்கட்கு)	பான்ற	மாலை	அடியார் திறத்தில் வியா
	வனும்			மோஹமே வடிவெடுத்த
பவளம் துணை	{ பவளம்போல்	இனியனும்		வனும்
	தூண்போல்	தரகனும்		
நெறிமையால்	{ ஒரு நெறிப்பட்டுச்	சிந்திக்க	வாழ்த்தி	நான் வாழ்த்தி வணங்கும்
நினைவால்	{ எல்லவர்களுக்குப்	பரம	வணங்கி என்	படியாக என்னெஞ்சிலே
லரர் கதியினை	{ கதியாயிருப்பவனும்		மனத்துவந்த	வந்துகின்ற பாக்ய ஸ்வ
முன்	முன்பு		விதியினை	ரூபியுமான எம்பெருமானை
கஞ்சன் மான	{ கம்ஸன்	முடிந்தபோம்படி	கண்டு	
கண்டு	செய்து		கொண்ட	{ ஸேவிக்கப்பெற்ற
அண்டம்	உலகங்களை			
ஆனம்	ரகஸித்தருளினவனும்		தொண்ட	{ அடியேன்
	(அடியவர்களை எப்போதும்)			
மதியினை	{ நினைத்துக்கொண்டேயிருப்		விடுகிலேன்	{ (இனி ஒருநாளும்) விடமாட்
	பவனும்			டேன்.

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பன்னியுரைத்து, என்னெஞ்
சிலே வந்து புகுந்த இப்பெருமானை இனி நான் ஒருநாளும் விடமாட்டிகின்றிலே
னென்கிறார்.

நிதியினை = புதைத்து வைக்கப்படும் பொருள் நிதியெனப்படும். “யோ வேத
கிஷிதம் குஹாயாம்” என்ற தைத்திரீய உபநிஷத்தினால் எம்பெருமான் நிதி
யாக அறியப்படுவான்; “வைத்தமாரிதியாம் மதகுதன்” என்பர் நம்மாழ்வாரும்.
கிஷத்தினால் புதைத்துவைத்து ஆளவேண்டியதா யிருக்கும் நாட்டிலுள்ள நிதி;
எம்பெருமானாகிற நிதி அங்ஙனல்லாமல் நெஞ்சிலே புதைத்து ஆளத்தக்கதென
வாசி காண்க.

நிதியானது தன்னைபுடையவர்களை “ரவும் பகலும்
டாது; எந்த வேளையில் யார் கொள்ளை” காவ்வரோவென்று தஞ்சாதிருப்பர்
நிதியுடையார்; எம்பெருமானை புடையவர்களும்படியே; “கண்ணூரக் கண்டு
கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் தஞ்சாதலே” என்கிறபடியே
காண்பதற்கு முன்பும் உறக்கமில்லை; கண்டாலும் “ஸ்தாபியத்தியாகையாலே
உறக்கமில்லை.

விதியுடையவன் மார்பு நெறிப்பன்; எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவன் களும். “எனக்காரும் கிகரினிலையே” “மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசையே” “எனக்கென்னின் வேண்டுவதே” “இல்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக்கெதிரே” என்று செருக்கிப் பேசுவார்கள்.

விதிபடைத்தவனை உலகமெல்லாம் அநுவர்த்திக்கும்; எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவனையும் அப்படியே; “மைத்ரேய: பரிபர்ச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச” இத்தயாதிகள் காண்க.

கதிரையமிழந்தவன் கதறிக்கதறி யழுவன்; எம்பெருமானை யிழந்தவனும் படியே. ஸ்ரீராமபிரானுகிற வைத்தமாரிதியை யிழந்த பரதாழ்வான் ஸபைபிற்புரன் கதறியழுதானிறே. “தத் ச்ருத்வா பரதோ வாக்யம் சோகேகாபிரிபிபுத:”, எல்லாப ஸபாமத்யே” என்றது காண்க. *பழுதே பல பகலும் போயினவென்று கதறியழுவர்கள். “இன்பத்தையிழந்த பாவியே நெனதாவி கில்லாதே” “எழில் கொள் கன் திருக்கண்ணினை நோக்கத் தன்னையு மிழந்தேனமிழந்தேனே” “உன் லாக காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கி யழுவன்” என்றிப்படியெல் லாம் கதறுவார்கள். “ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்காரந்தே முஹூர்த்தே த்யாநவர்ஜிதே— தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதம் ந்ருணம்.”—எம்பெருமானுடைய சிந்தனையை யிழந்து ஒருகணப்பொழுது கழியப்பெற்றாலும், கள்வர் ஸர்வஸ்வத்தை யும் கொள்ளுகொண்டால் எப்படி கதறியழக்கூடுமோ அப்படி கதறி யழவேண்டு மென்பர் அறிவுடையார்.

கிதியானது வித்தாஞ்ஞனமணிந்த சில பாக்கியசாலிகளுக்கே கிடைக்கும்; எம்பெருமானும் பக்திவித்தாஞ்ஞனம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் போன்ற சில பாக்கிய வான்களுக்கே. இவ்வனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

பவன்தூணை—தூணானது பலவற்றையும் தரித்துக்கொண்டிருந்து தன் ஒதுங்குவார்க்கு நிழல் கொடுக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸகலலோக யோக ளையும் தூர்த்தாயுத் தன்னடிச் சார்ந்தாரெல்லார்க்கும் தாபங்களைத் தணிக்கு மவனு யிருத்தலால் தூண் என்றது. கல் தூணும் மரத்தூணும்போலல்லாமல் அனை வரும் மிகவிருப்பிப் பற்றத்தக்க தூண் என்பதற்காகப் பவன்தூண் என்றது.

நேறிமையால் நீளையவல்லார் கதியனை—மற்ற பொருள்களை கினைப்பதற்கும் எம் பெருமானை கினைப்பதற்கும் நெடுவாசியுண்டு; “கினைதொறும் சொல்லுந் தொறும் சேஞ்ச இடிந்துகும்” என்கிறபடியே எம்பெருமானைச் சிந்தித்தமாதிரித்திலே *உள்ளெலாழுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாங் கண்ண நீர் சோரநிற்கை ப்ராப்தமாகையாலே இவ்வண்ணமாக கினைத்தலே நெறிமையால் கினைத்தலாம்; அப்படி கினைப்பார்க்கு உபாயமாகிருப்பவன் எம்பெருமான் என்க.

கஞ்சன்மான் கண்டுநன் அண்டமாளும்—*சாதுசனத்தை நலியுங் கஞ்சன் உயி ரோடிருக்குமளவும் எம்பெருமானுடைய ஆட்சி குன்றியின்றமையால் அவனை ஸம்ஸரிமாய்த்துத் தன்னுடைய ஜகத்ரக்ஷகத்வத்தை மினை நிறுத்திக்கொண்டா னென்கிறது. “நாட்டை ஈரக்கையாலே தடவிக் கம்ஸாஸப்பட்ட நோவுநீர ஈசுத்தது” என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் நோக்கத்தக்கது.

மதியனை—மதியென்பது வடசொல்; புத்தியென்று பெயர். “எய்ப்பென்னை ன் த நலியும்போது அங்கேனும் நானுன்னை மினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக்கிப் போதே சொல்லிவைத்தே நரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே!” என்றும் “ஆம் டுத்தெயன்னைச் சொல்லிவைத்தேன்” என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே நாம் பாங்கா யிருக்கும்போது எம்பெருமானைச் சிந்தித்துவைத்தால் பிறகு நாம் சிந்திக்கப்பெருத குறைதீர அவன்றானே நம்மைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவனென்றவாறு.

புத்திக்கு வாசகமான மதி யென்னுஞ் சொல் இவ்வளவு அர்த்தத்தைத் தருவது லக்ஷணையால். புத்தியின் காரியமாகிய நினைத்தலைத் தானே செய்பவனென்றபடி.

யாஜ—மால் என்னுஞ்சொல் பெருமையுள்ளவன், கருநிறமுள்ளவன். (அடியாரிடத்தில்) வியாமோஹமுள்ளவன் என்ற பல பொருள்களைக் கொண்டது. “ஆசாலேசமுடையார் பக்கல் வயாமுத்தனையிருக்குமவனை” என்பது வியாக்கியான வாக்ஷியம். அடியார்க்கு எத்தனை உபகாரங்கள் செய்திருந்தாலும் ஒன்று செய்திலைகவே தன்னை நினைத்துக்கொண்டு ‘என் செய்வோம், என் செய்வோம்’ என்றே பாரிப்புக் கொண்டிருக்கையாய்த்து எம்பெருமானுடைய வியாமோஹத் தின் பரிசு.

வாழ்த்திவணங்கி என்மனத்துவந்த விதியினை—‘வணங்கி’ என்றதை எச்சத் திரி பாகக் கொள்க: வணங்க என்றபடி; நான்வாழ்த்தி வணங்கும்படியாக என் மனத்தே வந்து சேர்ந்தவிதியை என்றவாறு. அன்றியே, “என்மனத்து வந்த விதியினை வாழ்த்தி வணங்கி விடுகிலேன்” என்று அந்வயிக்கவுமாம். விதி யென் னும் வடசொல் அமரகோசத்தின்படி பாக்ஷியத்தைச் சொல்லும். தம்முடைய பாக்ஷியமே எம்பெருமானாக வடிவெடுத்ததென்கிறார். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெரு மானை இன்று காண்ப்பெற்ற அடியென் இனி விடமாட்டேனென்றாறாயிற்று. ... *

காற்றினைப்புனைத்தியைக் கடிமதிவிலங்கைசெற்ற ஏற்றினை * இமயமேய எழில்மணித் திரினை * இன்ப

வாற்றினையமுதந்தன்னை அவுணஞ்சுருகியெயுண்ட

கூற்றினை * குணங்கொண் டுள்ளம்! கூறுநீகூறுமாறே.

2

காற்றினை	காற்று நீர்தி முதலான பஞ்ச	அவுணன்	{ இரணியனென்றும்) அசுர
புனைத்தியை	பூதமயமான ஜகத்தைச் சீர		னுடைய
	மாக வுடையவனும்	ஆர் உயிரை	அருமையான உயிரை
கடி மதிள்	அரணைப்போரும்படியான	உண்ட	கவர்ந்த
இலங்கை	மதினை யுடைத்தான	கூற்றினை	{ மருத்யுவுமான எம்பெரு
செற்ற ஏற்	இலங்காபுரியை முடித்த		மானை
றினை	காளை போன்றவனும்	உள்ளம்	நெஞ்சே!
	இமயமலையில் (திருப்பிரிதி	குணம்	{ திருக்குணங்களை முன்னிட்டு
இமயம் மேய	யிலே) பொருந்தி வாழ்கிற	கொண்டு	
	வனும்	கூறு	அநுஸந்திக்கப்பார்;
எழில் மணி	{ அழகிய மணித்திரள் போன்	(என்று தாம் சொன்னதும் அப்படியே	அநுஸந்தித்த நெஞ்சை நோக்கி)
	றவனும்		
இன்பம்	{ (வடிவெடுத்த) ஆனந்த	நீ கூறும்	{ நீ அநுஸந்தித்த விதம்
றினை	வெள்ளமாயிருப்பவனும்	ஆறே	{ என்னே! (என்று ஈடுபடு
அமுதம்	{ போனவுயிரை மீட்கவல்ல		கிறபடி.)
	அமுதம்போன்றவனும்		

*** -தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றார்; நெஞ்சே; எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அநுஸந்திக்கப்பார் என்றார்; அப்படியே அது அநுஸந்திக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு ‘நெஞ்சே! நீ அநுஸந்திக்கும் விதம் என்னே!’ என்று ஈடுபடுகிறார்.

காற்றினைப்புனைத்தியை—பஞ்ச பூதங்களில் மூன்று பூதங்களைச் சொன்னது மற்ற பூமியும் ஆகாசமுமாகிற இரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாகிய உலகங்களைச் சொல்லிற்றாய், உலகங்களைச் சீரமாகக் கொண்டுள்ளவ னென்றதாகிறது. சீரத்தைச் சொல்லும்படியான சொற்கள் சீரிப்பர்யந்தமாகச் சொல்லி கிற்குமென்பது வேதாந்திகளின் கொள்—
யென்றுணர்க.

கடாதிநீலங்கைசெற்ற சந்நினை—பல மதின்களை அரணாகக்கொண்டிருந்த இலங்காபுரியைச் சடுகாடாக்கின மஹாவீரன் என்றவாறு.—“தீண்டாவழும்புஞ் செங்கீரும் சீயும் நரம்புஞ் செறிதகையும், வேண்டாநாற்றமிகு முடல்” என்று சொல்லப்படுகிற இந்தப் பாக்ருதமான சரீரம் இலங்காபுரியாகக் கொள்ளத்தக்கது. அது கடலால் சூழப்பட்டிருக்கும்; இது ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினால் சூழப்பட்டிருக்கும். அது பத்துத் தலைகளையுடையன ஒரு பிரபுவினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருந்தது; இது பத்து இந்திரியங்களாகிற தலைகளையுடைய மனஸ் ஸென்கிற ஒரு பிரபுவினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அதில் ஸீதாபிராட்டி தினதசையை யடைந்திருந்தாள்; இதில் ஜீவாத்மா சிறைவைக்கப்பட்டு வருந்திக் கிடக்கிறாள். அங்குச் சிறிய திருவடிவந்து ஸ்ரீராமகுணகீர்த்தநம்பண்ணி க்ரமேண சிறைவிடுத்துதுபோல, இங்கும் அத்திருவடியைப்போல் மஹாபண்டிதர்களான ஆசாரியர்கள் பகவத்குணங்களை உபதேசித்துச் சிறை விடுவிக்க முயல்வார்கள். முடிவில் எம்பெருமானால் அன்விலங்கை அழிந்ததுபோல இந்தப் பாக்ருதசரீரமும் எம்பெருமானருளால் தொலையும் என்றுணர்க.

இராமரேய எரிமணித்தினை—இமயம் என்று பொன்னுக்குப் பெயருண்டாதலால் அப்பொருளும் இங்குக் கொள்ளக்கூடியதே; அப்போது மேற்பதத்தை ‘ஏய’ என்று பிரித்து, பொன்னோஸப் புகர்கொண்டவனென்று உரைத்துக் கொள்க. அன்றியே, “என்னையான் இமயத்துள்ளான்” என்றவிடத்துப் போல, இமயமடையின்கணுள்ள திருப்பிரிதியில் மித்யவாஸம் பண்ணுமவென்னவோம். “ஏலகாறுதண்டம் பொழிலிடம்பெற விருந்த நல்லிமயத்துள்.....பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே!” என்றதுகாண்க. அழகிய நீல ரத்னங்களைக் குவித்து வைத்தாற்போல் இனியவழியிருப்பவனென்கிறது எழில் மணித்தினை பென்றதனால்.

இன்பயாந்நினை—அன்ப்தவெள்ளமே வடிவெடுத்திருப்பவன். விடாய்த்தவர்களின் விடாயையெல்லாம் தீர்க்கும் ஆறு; எம்பெருமான் தாபத்ரயத்தையும் தணிப்பவன். துளம் முதலானவை இருந்தவிடத்தே யிருந்து உதவும்; ஆறு அங்ஙனல்லாமல் வேண்டினவிடத்தே திறந்துபாய்ச்சி விளைவித்துக் கொள்ளலாம் படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் அப்படியே. வேண்டுவார் வேண்டுகிடங்களிலே யெழுந்தருளிக் காத்தல் கடல்புரைய விளைவிப்பன்.

அமுத்தந்நினை—அன்பர்கட்கு ஆராவமுதமாயிருப்பவன். கடலில் தோன்றிய உப்புச்சாறுகிற அமுதம் வாய்கொண்டு பருகலாயிருக்கும்; இவ்வாராவமுதம் கண்கொண்டு பருகத்தக்கது. “ஏததேவாம்முதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” என்றுது காண்க.

அவுணரூபிரயுண்ட கூற்றினை—கீழ்ச் சொன்னபடியே அமுதமாயிருக்கும் தன்மை அன்பர்களின் திறத்தையுடையது; பிரதிகூலர் திறத்திலோ வென்னில் மருத்யவாயிருப்பன்; ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குப் பரமபோக்யமான அமுதமாயிருந்தவன் தானே இரணியனுக்குக் கூற்றமாயிருந்தானிறே. அவனுது என்று அகர வர்க்கத்தை யெல்லாம் சொல்லிற்றுகக்கொண்டு உரைத்தலுமாம். கூற்று—உடலையும் உயிரையும் வேறு கூறுக்குப்பவன் என்று யமனுக்குக் காரணப்பெயர்.

உள்ளம்—அண்மைவிளி; உள்ளமே! என்றபடி. “உள்ளம்! குணங்கொண்டு நீ கூறு” என்று அருளிச்செய்தவுடனே “நீ கூறுமாறே!” என்று ஈடுபட்டு அருளிச் செய்திருத்தலால், இடையில் திருவுள்ளத்தில் ஒரு விலகுகணமான அது எந்தானம் சென்றமை தோன்றும். “உள்ளம்! குணங்கொண்டு நீ கூறுமாறே கூறு” என்று ஒரு வாக் ந்யமாகவே அவ்வித்து, ‘நெஞ்சமே! எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை உனக்கு அதுஸந்திக்கத் தெரிந்தவகையிலே அதுஸந்தானம் செய்’ என்று உரைக்கலாமாயினும் அது அத்துணைச் சிறவாது. ... 2

திருக்குறள்தாண்டகம்

பாயிரும்பரவைதன்னுள் பருவரைதித்து* வாறோக்
காயிருந்தமுதங்கொண்ட அப்பனையெம்பிரானை*
வெயிருஞ்சோலைதழுத்து விரிகதிரியநின்ற*
மாயிருஞ்சோலைமேய மைந்தனைவணங்கினேனே.

பாய் இரு	பாந்து ஆழ்ந்த திருப்பாற்	இரே	வேய சோலை	மூங்கிற்சோலைகளால் குழப்
பாவை தன்	கடலிலே		குழந்து	பட்டு (அதனால்)
னுள்				ஸ்திரியன் கண்ணுக்குத்
பருவரை	பெரியதான (மந்தா) மலையை	விரிகதிர் இரிய	நின்ற	தெரியாதபடி யிருக்கப்
திரித்து	சுழலச் செய்து [கடல்			பெற்ற
	கடைந்து]			
வாறோக்கு	தேவர்களுக்குப் பகைபாடியா	மாயிருந்		திருமாவிருந்தோலை மலை
ஆய் இரு	யிருந்து	சோலை		யிலே
அமுதம்	அமுதமெடுத்துக் கொடுத்த	மேய		நித்யவரஸம் செய்தருங்கிற
கொண்ட	தருவின			மிடுக்கனுமான ஸர்வேச்
அப்பனை	உபகாரகனும்	மைந்தனை		வரனை
எம்பிரானே	எமக்கு ஸ்வாமியானவனும்	வணங்கினேன்		வணங்கப்பெற்றேன்.

***—தன்னை விரும்பாமல் பிரயோஜனாதரத்தையே விரும்பி அகன்று போக நினைப்பார்க்கும் திருமேனி நோவக் காரியஞ் செய்தருள்பவனுடைய நின்றான் எம்பெருமான்; விபலாவதாரங்களிலே இழந்தார்க்கும் உதவுதற்காகத் திருமாவிருஞ்சோலை மலை முதலிய திருப்பதிகளிலே கோயில் கொண்டிருக்கிறான்; அன்னவனை வணங்கியுயர்ந்தேனென்கிறார்.

கடல்கடையும்போது மந்தரமலையை மத்தாக காட்டிக் கடைந்தனனாசலால் 'பருவரைதித்து' எனப்பட்டது. எம்பெருமான் அவாப்தஸமஸ்த காமனாகையாலே அவன் செய்தருளுந் காரியமெல்லாம் பிறர்க்காகவே யிருக்கும்; சிலா தென்றல் சந்தனம் முதலிய பொருள்கள் பிறர்க்கு உபயோகப்படுவதற்கென்றே யிருப்பது போலவே எம்பிரானுமிருப்பனென்பது விளங்க வாறோக்காயி நுத்து என்றது. "அமுதம் தந்த" என்னவேண்டியிருக்க கொண்ட என்றது—எம்பெருமானது கினைவாலென்க. கடல்கடைந்து அமுதமெடுத்தது அவர்களுக்காக வல்லாமல் தன் பேராக நினைத்திருந்ததனால்.

விரிகதிர் இரியநின்ற=ஸ்திரிய கிரணங்கள் உள்ளே புகவொண்ணாமல் நிழல் செய்திருக்கையைச் சொன்னபடி. 3

கேட்கயானுற்றதுண்டு கேழலாயுலக்கொண்ட*
பூக்கெழுவண்ணனாரைப் போதர்க்களவிற்கண்டு*
வாக்கினுற்கருமத்தன்னுல் மனத்திறுந்சீர்த்தைதன்னுல்*
வேட்கைமீதூரவாங்கி விழுங்கினேற்கிணியவாரே.

வான் கேட்க	அடியென் (ஒரு விஷயம்)	வாக்கினுல் கரு	மனமொழி மெய்களாகிற
உற்றது	கேட்கவேண்டியதுண்டு;	மம் தன்னால்	மூன்று கரணங்களாலும்
உண்டு	(முறுமாற்றமருளிச் செய்ய வேணும்.)	மனத்தினால்	
கேழல் ஆய்	வரவறுபடியாக	சிரத்தை தன்	சீர்த்தையோடு
உலகம்	பூமியைக் கோட்டில் எடுத்த	னல்	
கொண்ட	துக்கொண்டேறின	வேட்கைமீதூர	ஆசைமிக
பூகெழு	பூப்போன்ற மெல்லிய வடி	வாங்கி	பிடித்து அதுபவித்த
வண்ணனாரை	வுடையரான பெருமானை	விழுங்கி	வேனக்கு
கனவில்		னெற்கு	
போதரகண்டு	கனவில் எழுந்தருளக் கண்டு	இனிய ஆறே	போக்யமாயிருக்கிறவிதம்
			என்னே!

***—எம்பெருமானை ஒரு கேள்விகேட்கிறேன் என்கிறார் சமத்காரமாக. மஹா வராஹமூர்த்தியாகத் திருவவதரித்துப் பூமியை எயிற்றிற்கொணர்ந்த எம்பெருமான் கணவிலெழுந்தருளிக் காட்சித்தந்தவாறே அப்பெருமானை மனமொழி மெய்களால் அன்போழி பிடித்து விழுங்கிவிட்டேன்; விஷயாந்தரங்களை யது பணித்து ரஸித்துப்போந்த எனக்கு இவ்விஷயம் பரமரஸ்யமாகிருந்தது; இப்படியிருந்ததற்குக் காரணமருளிச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்கிறேனென்கிறார்.

கேட்க யாறுற்றதுண்டு—தம்மாழ்வார் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலே எம்பெருமானை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறார்; பெரிய திருவந்தாதியில் “அநுஞ்சவந் தெரிவுணரோம், அன்பெருமும் மிக இதுவென் பேசீ” என்றும், “புவிபுமிருவிசும்பும் கின்னகத்த, கீயென் செவியின்வழி புருந்தென்னுள்ளாய், அவின்னி யான் பெரியன் கீ பெரியை யென்பதனை மாரறிவார், ஊன்பருகு தேயியா யுள்ள” என்றும், திருவாய்மொழியில் “இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தாய், அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென் செய்வான்?, துன்றென்னத் திகழ்மாடங்கள் சூழ் திருப்பேரான், ஒன்றெனக்கருள் செய்ய உணர்த்தவற்றேனே” என்றும் இங்ஙனே சில கேள்விகள் கேட்டார்; அவற்றுக்கு எம்பெருமான் ஒரு மாற்றமும் அருளிச்செய்திலன்: அப்படிப்பட்டவன் இவ்வாழ்வாருடைய கேள்விக்குமாதிரி மறு மொழி கூறப்புகுகிறானே? மாட்டானென்றே இவர் அறிந்துவைத்தும், நசையாலே கேட்கிறாராயிற்று. ‘உன்னையதுபவித்த எனக்கு நீ பரம்போக்யனுயிருக்கின்றாயே, இதற்கு என்ன காரணம் சொல்லு’ என்று கேட்கிற இவரது கேள்விக்கு ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் நானும் என்ன மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யக் கூறும்? இவர் கேட்கிற கேள்விக்குத்தான் அர்த்தமுண்டோ? “அண்ணிக்கு மமுதாறு மென்னுவுக்கே” என்று மதுரகவியாழ்வார் தம்முடைய ஆனந்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டதுபோல இவர் தாமும் கேள்வியென்னும் வியாஜத்தினால் தமது பரமானந்தத்தையே பிரகாசிப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்த்தனை என்று உணரக்கடவது. ‘சர்க்கரையை நாக்கில் போட்டவுடனே தித்திக்கின்றதே, அதற்கு என்னகாரணம்?’ என்று ஒருவர் கேட்டால் அக்கேள்விக்குக் கருத்து யாது?

சரத்தா என்னும் வடசொல் கிரத்தை யெனத் திரிந்தது.

“பூக்கெழுமண்ணனரை.....வேட்கைமீதார வாங்கி விழுங்கினேற் கினிய வாறே! (இதுவென் என்று) கேட்கயானுற்றதுண்டு” என்று அவ்விப்பது. ... 4

இரும்புன்னுண்டநீபோல் எம்பெருமானுக்கு*என்றன்
அதும்பெருவன்புபுக்கிட்டு அடிமைபூண்டுயிந்துபோனேன்*
வரும்புயல்வண்ணனரை மருவியென்மனத்துவைத்து*
கரும்பினிச்சாறுபோலப் பருகினேற்கினியவாறே.

5

இரும்பு	இரும்பானது	(அன்றியும்)
அன்னு	பருக்கக் காய்ந்து	(அடியார் இருக்குமிடந்தேடி)
உண்ட	நீர் { (அக்காய்ச்சலடங்கும்படி)	வரும் { வருகின்ற
போல்	{ உட்கொண்ட ஜலம்போலே	புயல் வண்ண { மேகவண்ணனான அப்பெரு
எம்பெருமா	{ எம்பெருமான் திறத்திலே	னரை { மானை
னுக்கு		மருவி { கிட்டி
எனதன்	என்னுடைய	என் மனத்து { எ
அரு பெறல்		வைத்து { வைத்து
அன்பு புக்	{ பெறுதற்கரிதான அன்பைச்	கரும்பின் இன் { கரும்பினுடைய இனியரஸம்
கிட்டு	{ செலுத்தி	சாறுபோல { போலே
அடிமைபூண்டு	கைங்கரியம் பண்ணி	பருகினேற்கு அதுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு
உய்ந்து		போக்யமாகிருக்கிறபடி
டோனென்	{ உஜ்ஜிவிக்கப்பெற்றேன்;	இனிய ஆறே { என்னே!

***—கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள “கேட்கயானுற்றதுண்டு” என்ற வாக்கியத்தை இப்பாட்டிலும் இயைத்துக்கொள்ளலாம். “கீர இரும்புண்ட கீரதுபோல என்ன ஒருபிரயாரப்பருக, எனக்காராவமுதானுயே” என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தையே பெரும்பாலும் அடிமொற்றி அருளிச்செய்வது இப்பாசுரம் என்க.

இரும்பானது அக்விபாலே மிகவும் காய்ச்சப்பட்டு அக்காய்ச்சலடங்க நீரைப் பருகுமாபோலே நானும் என்னுடைய தாபமடங்க பகவத்விஷயத்தில் அன்பாகிற தண்ணீரைப் பருகி, ப்ராப்தமான அவ்விஷயத்திலே அடிமைசெய்யப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தேனென்பன முன்னடிகள். தகரத விஷயங்களில் அன்பு உண்டாவதே ஸஹஜமாய், பகவத்விஷயத்தில் அன்பு உண்டாவது மேட்டுமடையா கிருத்தல் பற்றி அரும்பெறலன்பு எனப்பட்டது. நெருப்பிலே தாமரைப்பூத்த லும் பூக்கும்; அஹங்காரப் பெரு நெருப்பிலே எம்பெருமான் விஷயமான அன்பு விளைவது மிகவுமரிது. ‘அடிமைபூண்டு’ என்றதனால் ஆத்மாவுக்கு அடிமையே ஆபரணமென்பது பெறப்படும்.

[வரும்புயல் வண்ணனுரை இத்தயாதி.] இருந்தவிடத்தே யிருந்து வர்ஷித்த விடாய் கெடுக்கும் மேகம்போலன்றியே ஆங்காங்குச் சென்று வர்ஷித்து இன்பம் யாக்கும் மேகம்போலே அடியாருள்ளவிடங்களிலே சென்று ஈர்க்கையாலே நடவி விடாய் தீர்க்கும்வன் எம்பெருமான். அன்னவனை என் மனத்திலே பொருந்தவைத்துக் கருப்பஞ்சாறுபோலே பருகினேன்; பருகினமாத் திரத்திலே வாயார்சொல்ல வொண்ணா இனிமையாயிருக்கின்றதே! இதற்கென்ன காரணம்? தெரியவேணு மென்றாராயிற்று. 5

மூவரில்முதல்வனுய வொருவனை*உலகங்கொண்ட
கோவினைக்குடந்தமேய குருமணித்திரனை*இன்பப்
பாவினைப்பச்சைத்தேனைப் பைம்பொன்னையமர்ச்சென்னிப்
பூவினை*புகழும்பொண்டர் என்சொல்லிப்புகழ்வர்தாமே ?

மூவரில்	தீர மூர்த்திகளுள்	பச்சை தேனை	பசுந்தேன்போல ஈவுக்கு
முதல்வன் ஆய	முதற் கடவுளாகிய அத்வி	பைம்	இனியனும்
ஒருவனை	தியனும்	பொன்னை	பசும்பொன்போல் விரும்பத்
உலகம்	(மாவலியிடத்தில்) உலகங்	பூவினை	தக்கவனும்
கொண்ட	களை இரந்து பெற்ற	அமர்ச்சென்னி	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலை
கோவினை	ஸலாமியும்	பூவினை	மேலணியும் பூவாயிருப்ப
குடந்தமேய	திருக்குடந்தையில் நித்ய	புகழும்	வனுமான பெருமானை
குரு மணி	வரலம் செய்பவனும்	தொண்டர்	புகழ்கின்ற
திரனை	சிறந்த நீலரத்தனக்குவியல்	தாம்	தொண்டாகன
இன்பம்	போன்றவனும்	என் சொல்லி	எதைச்சொல்லிப் புகழ்வார்
பாவினை	இன்பந்தரும் பாட்டுக்களைப்	புகழ்வர்	கள் ?
	போலே சுலலமிக்கவனும்		

***—பகவத்விஷயத்தை அதுபவிக்கப் புகுமவர்கள் வாயாலே ஏதோ சில பாசுரங்களைச் சொல்லிப் புகழ்கின்றார்கள். என்ன பாசுரஞ் சொல்லிப் புகழ்வது; பெருவெள்ளத்திலே புகுந்து முழுமுகவர்கள் குயிழ்நீருண்டு கிடக்கு மத்தனைபோல, பகவத்விஷய ஸாகரத்திலும் அழுந்திக் கிடக்கலாமேயொழிய ஏதேனும் பாசுர மிட்டுச் சொல்லப்போமோ? என்கிறார்.

மூவரில் முதல்வனுயவொருவனை—ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவர்க ளென்றும் தீரமூர்த்திகளென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற அரி அயன் அரன் என்னு மிவர்தம்முன் முழுமுதற்கடவுளா யிருப்பவன். அன்றியே, இந்திரனைக்

சுவராச்சி அம்முவர்களிற்காட்டிலும் முழு முதற் கடவுளாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கூறுவர். “ஏகமேவ அத்வித்யம் ப்ரஹ்ம” என்ற ச்ருதிசாசனமாலே ஒருவனென்றது.

உதம்பெண்ட கோவிலை—மூவர்க்கும் முதற்கடவுளாயிருந்தால் அவர்களுக்காக வேண்டிய காரியத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கவேணுமே; அவர்களுள் ஒருவனுன தீந்திரனுக்குக் காரியஞ்செய்து கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. மஹா பவி அப ஹரித்த பூமியை மீட்டுக்கொடுத்தமை சொன்னபடி.

உதம்பெண்ட கோவிலை—இன்னும் எம்மாரிகள் இடர்ப்பட்டா ருண்டா நெய் அதுவளவாகாதென்று அவர்கட்குக் கதியாகத் திருக்குடந்தையிலே பதிக்கை பொருத்திப் பள்ளிகொள்ளும் நிலைமையை நோக்கும்கால் சிறந்த நிலை எதன் ன்களைக் குறித்திருக்குமாபோலே புகர்த்து விளங்கும்படி. ‘நூ’ என்னும் வடசொல் று வென் டு கிடக்கின்றது. சிறந்தவென்று பொருள்.

இன்பப்பாவினை—“அந்தமிழினின்பப் பாவினை” என்றார் குலசேகரப் பெரு மானும். அருளிச்செயல்போலே செவிக்குத் தித்திப்பவன் எம்பெருமான் என்ற வாரும். பச்சைத்தேனை—செவிக்குமாதிராமன்றியே நாவுக்கும் இனியது யிருப்பவன்; நான் பட்ட தேன்போல்லைமல் அப்போதுண்டான தேன்போலே பரம போத்யன். வயப்பென்னை—உடம்புக்கு அணையலாம்படி விரும்பத்தக்கவனென்க. அரைச் செவிய்ப்புண்ணை—சித்யஸாலிகள் தலைமேற் புனைந்து கொண்டாடும் தத்துவம். “எம்மாவீட்டுத் திறழம் செப்பம், நின் செம்ம பாநாற்புத் தலைச்சிந்து...அம்மா வடியேன் வேண்டுவதே” என்று நாமெல்லாரும் பிரார்த்தித்தப் பெறவேண்டிய பெறு சிலர்க்குக் கைவந்திருக்கிறதே யென்று தலைசீய்க்கிறார் ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானிப் புகழ்கின்ற தொண்டர்கள் என்சொல்லிப் புகழ்வரென்கிறார். இத்தால், நாம் பாராம பேசுவதும் எம்பெருமானுடைய பெருமையின் எல்லையைக் கண்டன்று: போதுபோக்க வேண்டியத்தனை என்றதாம். ... 6

இரமையையறுமைதன்னை யெமக்குவிடாகிதின்ற*
மெய்யையையறிந்தசோலை வியந்திருவங்கோடி*
செய்வையையக்கருமைதன்னைத் திருமையோருமையனை*
தன்மையையனைவாரென்றன் தலைமையென்றுவாரே.

7

எமக்கு	எமக்கு	செய்வையைய	(யுகபெத்தாரால்) சென்றிறத்
இரமையை	{ இவ்வுலகத்து இன்பத்தைத் தருமவனும்	கருமை	{ தையும் கருகிறத்தையும் கொண்டுள்ளவனும்
மெய்யை	{ பரமோகத்து இன்பத்தைத் தருமவனும்	திருமலை	{ திருமலைக் கடமலையிலே நின்றகொண்டு
செய்வையைய	{ உண்மையான மோகோபாய மாயிருப்பவனும்	ஒருமையனை	{ மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க் குய் ஒருமைப்பட்டிருப்ப வனுமான எம்பெருமா னுடைய
விரிந்தசோலை	{ பரந்தசோலைகளை தாய்	தன்மையை	{ சிலத்தை
மெய்யை	{ ஆச்சரியமான	நினைவார்	{ நினைக்கவல்லவர்கள்
திருவரங்கம்	{ திருவரங்கத்திலே	என் தன்	{ என்னுடைய
மெய்யை	{ நித்யவாஸம் பண்ணுமவ னும்	தலை மிசை	{ தலையிலே பொருந்தத்தக்கவர்கள்.

* * “கீழ்ப்பாட்டில் அமரர் சென்னிப்பூவினை” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! ஏன் குறைப்படுகிறீர்? உம்முடைய தலைக்கும் உம் அணியாக வீற்றிருப்போம், தலையைக்காட்டும்” என்ன; என் தலைக்கு நீ

வேண்டா; உன் சேலத்தைச் சிந்தைசெய்யுந் தொண்டர்களே என் தலைமையை மன்னுதற்கு உரியார் என்கிறார்போலும்.

தன்மையை மறுமைதன்னை—இஹலோக ஸுகம், பரலோகஸுகம் என்ற இரு வகையின்பத்தையும் அளிப்பவனென்றபடி. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைப் பற்றின ஞானவிகாஸம் பெற்றுக் களிப்பதே ஆழ்வார் திருவுள்ளத் தினால் இன்மையின்பமாகும்; திருவனந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அந்தரங்க கைங்கரியம் பண்ணப்பெற்றுக் களிப்பதே மறுமையின்பமாகும்; ஆக, இஹலோகத்திலே தன்னைப்பற்றின ஞான விகாஸத்தைபுண்டாக்கி இன்பம் பயந்தும், பரலோகத்திலே நித்ய கைங்கரியத்திலே மூட்டி இன்பம்பயந்தும் அடியார்களை வாழ்விப்பவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

எம்துவீடாகிநின்ற மெய்மையை—இங்கு வீடு என்றது இலக்கணையால் மேரிகோபாயத்தைச் சொன்னபடி. கீழ்ச்சொன்ன பிராப்யங்களுக்குப் பராக்ஷ இருப்பவனென்கை. அவ்வுபாயம் ஸுலபமானவிடத்தைப் பேசுகிறார் வியன் தீந் வுங்கமைய என்று.

சேம்மையைக் கருமைதன்னை—எம்பெருமான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு கிறத்தைக்கொள்வன்; கிருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்களாய் சுத்தமான நிறத்தை உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்கட்காகப் பால் பொன்ற கிறத்தைக்கொள்வன்; த்ரேதாயுகத்திலே சிவந்த நிறத்தைக்கொள்வன்; த்வாபர யுகத்திலே பசுமை நிறத்தைக்கொள்வன்; கலியுகத்தில் எந்த நிறத்தென்கொள்ளும் ஈடுபடுவாரில்லாமையாலே இயற்கையான நீல நிறத்தோடிருப்பான். (இது “பரவினீர்மை செம்பொனீர்மை” என்ற திருச்சத்தவிரூதகப் பாசரத்திலும் “கிழந்தாய் பால் பொன் பசப்புக்கார்வண்ணம் நான்கும்” என்ற நான்குந் திருவந்தாதிப் பாசரத்திலும் திருமழிசைப்பிரானால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளன.) இங்கு “சேம்மையைக் கருமைதன்னை” என்று இரண்டு யுகங்களின் நிறத் தைச் சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க.

திருமலையொருமையானே—“தானோங்கி கிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்றும் “கண்ணவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத் தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருமலையிலே நின்று கித்யஸாலிகளுக்கும் கித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்குமவென்றவாறு. ஒருமையாங்—ஒருமைப் பட்டிருப்பவன், பொதுவாயிருப்பவன். திருமலையானது கித்ய விபூதிக்கும் ஸ்வ விபூதிக்கும் ஸிவிலையென்பதாகத் திருவுள்ளம். இங்குள்ளார் சென்று பரத்வகுணத்தை அது பவிப்பார்கள்; அங்குள்ளார் வந்து சேலகுணத்தை அதுபவிப்பார்கள்; ஆக இரு பாடர்க்கும் வைப்பாயிருப்பவென்க.

தன்மையை நினைவர்—கீழும் இரண்டாம் வேற்றுமையாய் இங்கும் இரண்டாம் வேற்றுமையாயிருந்தால் எவ்வகை அந்வயிக்குமென்னில்; கீழிலவற்றை உருபுமயக்கமாகக் கொள்க; திருமலையொருமையானுடைய தன்மையை என்ற வாறு. எம்பெருமானுடைய தன்மையாவது, அடியவர்களிட்ட வழக்காயிருக்குந் தன்மையென்க. அதனை அதுஸந்தித்து ஈடுபடுமவர்கள் எந்தலை மேலார் என்றராயிற்று.

...

...

...

7

வானிடப்பயுயலுமலை வரையிடப்பிரசுமின்ற *

தேவீடைக்கரும்பின்சாற்றைத் திருவினையருவிவாழர் *

மாவிடப்பிறவியத்தோ! மதிக்கிள்கொன்க*நந்தம்

ஊனிடக்குரம்பவாழ்க்கைக்கு உறுதியேவேண்டிஹே.

வாணிடை புயலே	{ ஆகாசத்திலே வாழ்கிற காள மேகம்போன்ற வடிவுடைய வனும்	வாழார் மாநிடம் பிறவி	{ வாழமாட்டாதவர்கள் (தாங்கள் மிக அருமையான) மருஷ்ய ஜன்மமெடுத்த திருப்பதை
மரலை	{ (அடியார்திறத்தில்) வியா மோஹமுடையவனும்	மதுக்கலா அந்தோ	எண்ணுகிறார்களில்லை; ஐயோ!
வனாபிடை	மலையிலே	தம் தம்	தங்கள் தங்களுடைய
பிரசங்கன்ற	{ தேனீக்களாலே சேர்க்கப் பட்ட	ஊனிடை குரம்பை	மரம்ஸமயமான ரீரத்திற் வாழ்வதற்கு
தேன் இடை கருமன்	{ தேனிலே முளைத்த கரும்பினுடைய	வாழ்க்கைக்கு	
சாற்றை	{ சாறுபோலப் பரமபோக் யனும்	பிய	
திருவினை	{ திருவுக்குந் திருவாகிய செல் வனுமான எம்பெருமானே	வேண்டினார்	விரும்பி நிற்கின்றார்கள்;
மருவி	ஆசாயித்து	கொள்க	{ (இதை நீங்கள்) அறிந்து வைப்பது.

* * *... ஸம்ஸாரிகள் தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொள்ள விருக்கிறார்களே யன்றி எம்பெருமானே மருவி வாழ்வாரில்லையே; என வருந்திப் பேசுகிறார்.

வாணிடைப்புயலே—ஆகாசத்தினிடையே நீர்கொண்டெழுந்து வந்து தோற்று கிற காளமேகம்போன்ற வடிவழகையுடையவனை. வாணிடை யென்று விசேஷித்த தஞ்சை கருத்து என்னென்னில்; ஒரு ஆஸம்பனமுயில்லாத ஆகாசத்தை மேகம் பற்றினொற்போலே புகவொன்றில்லாத தம்மை விஷயிகரித்தானென்றவாறு. அப்படி விஷயிகரிப்பதற்கு ஹேது ஏதென்ன 'மரலை' என்கிறார்; வியாமோஹமே வடிவெடுத்தவனுதலால் என்க.

[வனாபிடைப் பிரசங்கன்ற தேனிடைக் கரும்பின்சாற்றை] எம்பெருமானுடைய போக் யத்தை லோகவிஷக்கணமென்று காட்டுதற்காக அபூர்வமானதொரு கரும்பை சித்திநீரூர்; தண்ணீர் பாய்ச்சப்பெற்று வளர்கின்ற கரும்பின் சாறு போன்றவ னென்றால் சிறிதும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே 'வரையிடைப் பிரசமின்ற தேனி டைக்கரும்பு' என்று புதிதாகவொரு வஸ்துவை உத்ப்ரேகிக்கிறார். மலையிலே தேனீக்களாலே உண்ணுபண்ணப்பட்ட தேனே விளைகிறாக வளர்ந்த கரும்பு இருக்காமலால் அதன் சாறுபோன்றவ எம்பெருமான் என்னலாம் என்பது கருத்தாக. [திருவினை] 'திரு' என்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிறவன் பிராட்டி யாகையாலே அவனைச் சொல்லுகிற சொல்லினால் இங்கு எம்பெருமானைச் சொன்னது திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வனென்றபடி. எல்லார்க்கும் மேன்மை யைத் தருமவளான பிராட்டிக்கும் தான் மேன்மை தருமவன் என்றவாறு.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானே மருவி வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க, அந்தோ! அப்பெருமானுளே வந்து மேல்விழ்ச்ச் செய்தேயும் விலக்கித் தள்ளுபவ யானபாவிகளுண்டாவதே! என்று வெறுக்கிறார். [யாநிடப்பிறவியந்தோ! மதிக்கின்.] உலகத்தில் பிரமணுஷ்டி பலவகைப்படும். பூச்சிகளும் புழுக்களும் பறவைகளும் மிருகங்களுமாகப் பிறத்தலே பெரும்பான்மையாகவுள்ளது; மாநிடப் பிறவி பெறுகல் மிக அரிது. ஆனதுபற்றியே "தூர்லபோ மாநுவோ தேஹ:" என்றது. அதுவென்? கோடிக் கணக்கான மனிதர்களும் உலகிற் காணப்படாபிறித்க, மாநி டப்பிறவி அரிதென்று எவ்வளவு சொல்லலாமென்று பலர் கேட்கக்கூடும்; ரத்ன யியப்பாரி வீதிகளில் குவியல் குவியலாக ரத்னங்கள் காணக்கிடைக்கின்ற மாத் தித்தெயில் 'அவை அரியவையல்ல, எளியவைதான்' என்று யாரேனும் சொல்வக் கூடாதோ? உலகத்திலுள்ள மாநிடர்களெல்லோருடையவும் தொகைக்குறிப்பைக் காட்டித்த விடலாம்; ஒரு சிறு கிராமத்திலுள்ள அம்ரிணையுயிர்களின் தொகை யைக் கண்டு பிடித்தல சிறிதும் எளிதன்று என்பது குறிக்கொள்ளப்படுமேல்

‘மானிடப்பிறவி அரிது’ என்னுமிடம் தன்னடையே தெளிந்ததாதும். இப்படி அருமையான மானிடப்பிறவியைப் பெற்றவர்கள் அதற்குத் தக்கவாடி வர்த்திக்க வேண்டாவோ? உணவுகளையுண்டு வயிறு கிரப்புகை, விஷயபோதங்கள் செய்கை உறவுகளை முதலிய காரியங்களையே செய்வதற்கோ மானிடப்பிறவுப் படைத்தது? இக்காரியங்கள் பசுக்களுக்கும் மானிடர்க்கும் பொதுவாகையான இன் மானிட ரென்கிற ஏற்றம் பெற்றவையெனில் எம்பெருமானை மருவி வாழ்தலன்றோ வரியது; அத்தோ! உலகர் இவ்விஷயத்தில் கருத்துன்றாதே தங்கள் தங்கள் தேஹத்தைப் பூண் கட்டிக்கொள்ளவே தேடுகிறார்களத்தனையன்றி வாழ்ச்சிக்கு வழி தேடுவா ராருமில்லையே யென்று உலகவியற்கைக்கு வயிறுபிடிக்கிற ராபிற்று.

“மானிடப் பிறவியிற்கோ மதிக்கீசர்” என்பதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள்கூறுவர்; * தீண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சிபுரம்பும் செறிதகையும் வேண்டாநாற்றம் மிகுமுடலாகிய மதுஷ்ய சரீரத்தைப் பெற்று வைத்தும் அத்தோ! திவ்யசரீரம் பெற்றுவிட்டதாக மார்பு தெரித்திருக்கின்றார்கள்! என்று.

‘குரம்பை’ என்று குடிசைக்குப் பெயர்; தேஹமானது ஆத்மாவளிக்குங் குடிசையாதல் அறிக. இவ்வுலகத்துப் பாமார்கள் அகித்யமான தேஹம் வாடாமல் வதங்காமல் தளிர்த்திருந்தால் போதுமென்று பார்க்கிறார்களையன்றி கித்யமான ஆத்மவஸ்து உஜ்ஜீவிக்கும் வழியைச் சிறிதும் நாடுகின்றார்களில்லையே என்பதாம். ... 8

உள்ளமோவென்றில்நிலாது ஓசையினிதின்றுன்னும் *
கொள்ளிமேலெழும்புபோலக் குறையுமாவென்றன்னம் *
தெள்ளியீர்! தேவர்க்கெல்லாம் தேவராயுலகங்கொண்ட
ஒள்ளியீர்! * உம்மையல்லா லெழுமையும் துணையிலோமே.

உள்ளமோ	மனமோவென்னில்	(இப்படி யிருப்பதனால்)
ஒன்றில் நில	ஒரு விஷயத்திலும்	தெள்ளியீர்
லாது	பொருந்தி நிற்கிறதில்லை;	தெளிந்த ஸ்வபாவத்தை யுடையாய்
ஓசையின் எரி	ஓசையோடு கூடின அக்னி யானது	தேவர்க்கு எல் லாம் தேவர்
நின்று உண் டும்	கட	தேவாதிதேவனு மிருந்து வைத்து
கொள்ளி மேல்	பெற்ற கொள்ளியில் அகப்பட்ட	உலகம்
எழும்பு போல	எழும்பு போலே	கொண்ட
எந்தன் உள் ளம்	எவது கெஞ்சானது	ஒள்ளியீர்
குழையும்	கைகின்றது;	எழுமையும்
ஆல்	அத்தோ!;	உம்மை அல் லால்
		துணை இலோம்
		(மாவலிபக்கல் மண் இரந்து கொண்ட தேஜஸ்வியானவரே; எந்த நிலைமையிலும் தேவரினாத் தவிர்த்து வேறு துணையற்றவர்களா யிருக்கின்றோம்.)

* * * - நாட்டார் எக்கேடு கெட்டாலும் கெட்டுப்போகட்டும்; நானும் அவர்களிலொருவனாய்க் கெட்டுப்போகாதே மருவி வாழப்பெற்றேனே யென்று மகிழ்த்த எம்பெருமாளையே துணையாகக் கொண்டிருக்கும் தமது அந்நயகதித் வத்தை வெளியிடுகிறார். என் உள்ளமானது ஜனனமரணங்களை நனைத்த உருகா கின்றது; இதற்கு நான் செய்துகொள்ளக்கூடிய பரிஹாரமொன்றுமில்லை; நீயே துணைநிற்கவேணும் என்று எம்பெருமானை கோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

உள்ளமோ ஒன்றில் நிலாது—ஊர்வசிஸாரோக்யம் வேணுமென்று நாடடக்க லும் தவம்புரியாநிற்க, அந்த ஊர்வசிதானே அர்ஜுனனிடம் வந்து நின்று

‘எனக்கு நீ நாயகனாகக் கடவை’ என்ன; கையெடுத்துக்கும்பிட்டு ‘மாதே! எனக்கு நீ நாயகமுறையாகிறாய்; இந்த விருப்பம் உனக்குத் ததாது: கடக்கவில்’ என்றான் அர்ஜுனன்; ஆகவே இவன் ஜிகேந்த்ரியாரில் தலைவனாகக் கொள்ளப்படுகிறான்; இப்படிப்பட்ட அர்ஜுனன் தானே கிதையில் கண்ணபிரானை நோக்கி ‘சஞ்சம் வரி மக: க்ருஷ்ணா!’ என்கிறான்; அவனே அவ்வார்த்தை சொல்லும்போது நாமெல்லாம் எந்த மூலக்கு! என்கிறார்போலும். கெட்ட விஷயங்களையே பற்றி இவனும் அவற்றிலாவது நெஞ்சு நிலைத்து நிற்கிறதோ; அதிலும் தோள்மாறுகின்றது: ஒன்றிலும் நிலைத்து நிற்பதில்லை; இப்படிப்பட்ட நெஞ்சைப் படைத்திருக்கையாலே திக்கதுவினை கொள்ளிக்கட்டையி லகப்பட்டுக் கொண்டே ஏறும்புபோலே துடியாலின்றேனென்கிறார். “உருவார் பிறவிக்களின்னம் புகப்பெய்து, திரிவாயென்று சிந்தித்தியென்றதற்கஞ்சி, இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளேறும்பேபோல் உருகாநிற்கு மென்னுள்ள மூழி முதல்வா!” என்ற பாசரம் இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

எனக்குக் கலங்குகை இயற்கையானுப்போலே தேவர்க்குத் தெளிந்திருக்கை இயற்கையன்றே வென்கிறார் தென்னியீர் என்ற விளியினால். ஒரு மேட்டைக்கொண்டு பள்ளத்தை விரப்புமாபோலே தேவர்குடைய தெளிவைக்கொண்டு என்னுடைய கலக்கத்தைத் தொலைக்கவேணுமென்பது உட்கோள். [தேவர்க்குள்ளே நவராய உலகத்தினால் ஒன்றியிர்] அடியவர்கட்குக் காரியம் செய்வதென்று வந்துவிட்டால் தேவர்குடைய பெருமேன்மையைச் சிறிதும் பார்ப்பதில்லையன்றே? ‘தேவாதி தேவனுடைய நானே யாசகனும்த் செல்வேன்?’ என்று இறயக்காதே, ‘எவ்விதத்தாலும் அடியாருடைய அபேகிதம் தலைக்கட்டுவதே நன்று’ என்று திருவுள்ளம்பற்றினவரன்றே தேவரீர்! அப்படி யாசகத் தொழில் செய்ததனால் உட்குடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஏதேனும் குறையுண்டாயிற்றே? அதனால் மேன்மேறும் தேச பொலியப் பெற்றாரன்றே, இப்படிப்பட்ட ஆசரித பக்கபாதத்தைத் தேவரிடத்திற் கண்டவர்கள் ஏற்றைக்குமேழும் பிறவிக்கும் வேறெருவரைத் தனையாகக் கொள்வரோ? என்றாயிற்று. 9

சித்தமும்செவ்வைநிலை தென்செய்கேன்? தீவினையேன்*

பத்திமைக்கன்புடையேனுவதே பணியாயெந்தாய்!

முத்தொளிமரதகமே! முழங்கொழிகிலவன்னு!*

அத்த! நின்னடிமையல்லல் யாதுமொன்றிகிலேனே.

10

சித்தமும்	செஞ்சமும்	முத்து	முத்துப்போன்றவனே!
செவ்வை நில	{ தரித்து நிற்கமாட்டுகிற	ஒளி மரதகமே	{ ஒளிபொருந்திய மரதகப்
வாது	{ தில்லை;		{ பச்சைபோன்றவனே!
தி வினையென்	மஹாபாயான நான்	முழங்கு ஒளி	{ கர்ஜிப்பதும் ஒளி பொருந்
செய்தே	என்ன பண்ணுவேன்?	முகில் வண்ணு	{ தியதுமான காளமேகம்
எந்தாய்	எம்பெருமானே!		{ போன்றவனே!
பத்திமைக்கு	{ (அளவிறந்து பெருகிச்	என் அத்த	என் நாயனே!
	{ செல்லுகின்ற) பத்தியின்	கின் அடிமை	
அன்பு உடை	{ ஸ்தானத்திலே	அல்லால்	{ உன்பக்கல் கைங்கரியம் தவிர
யென் ஆவதே	{ (கீழ்ப்படியான) அன்பை	யாது ஒன்றும்	{ வேறென்றும் (புருஷார்த்த
பணியாய்	{ உடையேனும்படி	அறிகிலேன்	{ மாக) அறியமாட்டேன்.
	செய்தருளவேணும்;		

* * * - ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமைக்கு அஞ்சி தேவர்குடைய திருவடிகளைப் பற்றிவளையேயோ? தாங்கவொண்ணாத பரமபக்தியுமுண்டாயிற்றே! என்கிறார்.

[சித்தமும் செவ்வை நிலைநாடு] கடவிலே கீத்தமென்று புத்தமும் தவையிலே தானே தெப்பத்தை இழுக்குமாபோலே, அதுவந்திக்கப்படுகின்ற தரித்து நிற்க மாட்டாதே நெஞ்சு பறியுண்டதென்கிறார். “உருகுமால் நெஞ்சு ருமின் பரமன் றிப், பெருகுமால் வேட்கையுமென்செய்கேன் தொண்டனென்” என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே கதறுகிறார். பக்திபரவசப்பதாலே அதுபவிக்கப் போகாமல் நெஞ்சமிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினான் என்ன செய்வே னென்கிறார்.

[பத்தினாந்து அன்புடையேனவனே பணியாய்] ஐந்தமரித்தானாக் அளவு கடந்த பசி புண்டானால் பசிக்குத் தக்கபடி உணவுகூடைக்கப் பெறுதொழியில் பசி மந்தித் துப் போவதற்கு மருந்து கொடுப்பாருண்டோ” என்று வசாரிக்குமாபோலே ஆழ்வாரும் தம்முடைய பேராசைக்குத் தக்கபடி அதுபவிக்கப் பெருமையாலே ஆசையை அளவுபடுத்தினால் போதுமென்கிறார். அளவுகடந்த ஆசைகிலைமைக் குப் பத்திமை யென்று பெயர்; ஓரளவிலே நிற்கிற ஆசைநிலைமைக்கு அன்பு என்று பெயர் என்பதாகக்கொள்க. இப்போது ஆழ்வாருடைய ஆசையின் நிலைமை எல்லாகடந்த அவஸ்தையிலே நிற்பதால் ‘இப்படிப்பட்ட பத்திமையைக்கொண்டு என்னால் பாடாற்றப்போகவில்லை, இந்த நிலைமையை மாற்றி வெறும் அன்பு கிலைமையையே தந்திடாய்’ என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார். “என்றனவன்ருல யானுடையவன்பு” என்னுமாபோலே அளவு கடந்த செல்லுகின்ற ஆசைப் பெருக்கத்தைக் குறைத்து ஓரளவிலே அமைத்திடாய் என்கை. பசிக்குத்தக்க சோற்றையாவது இடு; அல்லது, பசியையாவது உள்ள சோற்றுச்சுத் தகுதியாக அமைத்திடு என்பாரைப்போலே அளவு கடந்த செல்லுகின்ற ஆசைப் போல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னிவைதான் வாளா வெனக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர், மன்னு மருத்தரிவிரில்லையே” என்ற பெரிய திருமடமும் இக்கருத்துப்பட கின்றமை உணர்க.

இங்ஙனே தமக்கு அளவுகடந்த பக்திப் பெருங்காதல் விளைவதற்கு அடி இன்னதென்கிறார் முத்தொனி மரக்கோ; முழங்கொனி முக்கண்ணு! என்ற விளியிலால். முத்துப்போலே குளிர்ந்ததாயும் மரதகம்போலே சாமகிறத்ததாய் மருக்கின்ற திரு மேனியழகில் ஈடுபட்டதனால் இப்படிப்பட்ட பக்தியுண்டாயிற் றென்றவாறு.

வடிவழகிலே யீடுபடுமவர்கள் “தோள்கண்டார் தோள்கண்டார் தொடு கழற் கமலமன்ன தாள்கண்டார் தாள்கண்டார் தடக்கை கண்டாருமே” என்றற்போல ஒவ்வொரு திவ்யாவயவத்திலும் நெஞ்சு கீர்ப்பண்டமாயருகி ஈடுபட்டிருக்கும்த்தனையொழிய, தரித்துகின்று கைக்கரியம் பண்ண முடியாததாலும், தமக்குக் கைக்கரியம் பண்ணுவதிலேயே அதிகமான ஆவல் இருப்பதாலும் “பத்திமைக்கு அன்புடையேனவனே பணியாயெந்தாய்” என்ற வேண்டும்படியாயிற்றென்பதை சுற்றடியினால் விளக்கக்காட்டினாயிற்று. ... 10

தொண்டெலாய்விதினைத் தொகுத்பணியுமாறு
கண்டு* தாக்கவணீர்ப்பா லுவதேபணியாயெந்தாய்
அண்டமாயெண்டுகைக்கு மாதிராய்தீதியன்*
பண்டமாய்மரமோதி! தின்னையேயரவுவேனே.

எந்தாய் எம்பெருமானே!
தொண்டு எல் எல்லா வகையான அடிமை | பரவி
லாம் } களையும்

{ (செய்யவேண்டும் செய்ய வேணுமென்பதாக) வாயா ரப்பெடு

நின்னை	} உன்னை வணங்கி	அண்டம் ஆய்	} அண்டங்களிலுள்ள ரெல்	
தொழுது		அண்டங்கும் தலைவனும்		
அடி பணியும்	} திருவடிகளிலே பணிவிடை செய்யுமபடிக்களை மனோர தித்து	எண் திசைக்	} எட்டுத் திசைகளிலுமுள்ள தேவதைகட்கும் காரண ஆய்	
ஆறு கண்டு		கும் ஆதி		
தான் கவலை	} நான் மனக்கவலை தீர்த்துக் கொள்ள முடியுமா?	நீதி ஆன பண்	} முறைமையான சொல்லாடம் ஆம்	
தீர்ப்பான		பரம சோதி		} யிருப்பவனான பரஞ்சோதியே!
ஆய்தே		நின்னையே		
பணியாய்		அருளிச்செய்யவேணும்;		பரவுவேன்

***-என்னுடைய மனத்துயரங்களை நானே க் கொள்ளப் போமோ? நீயே அருள்புரியவேணுமென்று எம்பெருமாளை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார்.

[தொண்டெல்லாம் பரவி.] “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வருவிரைவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று நம்மாழ்வாரும், “பவாம்ஸ்த ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே—அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்ச்ச தே” [இராமபிரானே! தேவரீர் பிராட்டியோடுகூட சித்ரகூடமலைச் சாரல்களிலே விஹாரம் செய்தருளுங் கால் கணவிழித்தபோதோடு கணதுபிஷும் போதோடு வாசியற எங்கிலைமையிலும் அடியேன் எல்லாவகைப் பணிவிடைகளையும் செய்யப்போகிறேன்] என்று இளைய பெருமானும் பாரித்துப் பேசினுப்போலே அடியேனும் எல்லாத் தொண்டுகளையும் செய்திடுவோமென்று பாரிப்புக்கொண்டு தேவரீரைத் திருவடி தொழவேணுமென்றும் மனோரதங்கொண்டிருக்கும்ளவால் என்னுடைய மனத் துன்பங்களை நான் போக்கிக்கொண்டேனாக வழியுண்டோ? தேவரீர் திறத்திலே கைக்கரியம் செய்வதோ, தேவரீர் திருவடிகளைத் தொழுது பணிந்து விற்பதோ எல்லாம் தேவரீருடைய திவ்யரங்கல்பத்தினால் நடைபெற வேண்டியவையெய்யன்றி எவியெலும்பலுன நீசனேன் நினைத்தபடி எதுதான் ஆகும்? ஒன்றுமாகாது; என் கவலையை நானே தீர்த்துக்கொள்ளவல்லனோ? அல்லேன். தொண்டு செய்தலும் நின்னைத் தொழுதடிபணிதலும் தலைக்கட்டப் பெற்றால் கவலைதீரத் தட்டில்லை; அவை தலைக்கட்டுவது தேவரீருடைய ஸங்கல்பத் தாலாகுமத்தையாதலால் அங்கனே தேவரீர் ஸங்கல்பித்தருளவேணுமென்று தேவரீரையே துதித்துப் பிரார்த்திக்கின்றேனென்கிறார். “பரந்த சிந்தையொன்றி லின் றி நின்னபாதபங்கயம், நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ கினைக்கவேண்டுமே” என்ற திருமுறியைப்பிரான் பாகரத்தின் கருத்தை இங்குக் காண்க.

என்புசைத்து யாதியாய்—அஷ்டதிசு பாலகர்களுக்கும் பாலகன் என்றபடி. நீதியானபண்டமாபவது தன்ம; நீதியானபண்டமாபவது, முறைமைப்படி ப்ராப்தமான தன்ம. “செய்யை கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வரும் நன்மக்களும் மேலாத தாய் தந்தையு மவரே யினியாவாரே” என்கிறபடியே எமக்கு ப்ராப்தமான செல்வம் தேவரீரே யென்றவாறு.

நின்னையே பரவுவேன்—என்னுடைய கவலைகளை நானே தீர்த்துக்கொள்ள முடியாதாகையால் நீயே தீர்க்கவேணுமென்று நின்னையே பரவுகின்றேனென்கை.

ஆவியையரங்கமாலை அருக்குடம்பெச்சில்வாயால்*

துய்யையில்லதொண்டனென்தான் சொல்லினென்தொல்லநாமம்*

பாவிபென்பியுத்தவாறென் றஞ்சினேற்கஞ்சலென்று*

காவிபோல்வண்ணர்வந்து எங்கண்ணுளேதோன்றிடுரே.

ஆவியை	{ உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருமி	சொல்லினேன்	சொன்னேன்;
ஆங்கம் மாலை	{ ராயிருப்பவனும்	பாவி யென்	{ 'பாவியான் நான் பிழை
கீழ்க்கு	{ திருவரங்கத்திலுள்ளவனு	பிழைத்த	{ செய்த விதம் என்னே!
உடம்பு எச்	{ மான் திருமாலை	ஆறு என்று	{ என்று அதுதாபமுற்ற
சில் வரயால்	{ இவ்வழுக்குடம்பின் எச்சில்	அஞ்சினேற்கு	{ எனக்கு
தூய்மை இல்	{ வாயிலில்	அஞ்சல் என்று	{ அபயமளித்து
தொண்ட	{ அபரிசுத்தனும் கண்டவிடங்	காவி பால்	{ கருங்குவளை நிறத்தான
னேன் நான்	{ களில் தொண்டொட்டவனு	வண ணா	{ பெருமான் வந்து
தொல்லை	{ மான் நான்	என் கண்	{ என் கண் களி னு ள் னே
நாமம்	அநாதியான திருநாமங்களை	உ ள் னே	{ வேலைவாதித்தார்.
		தொன்றினார்	

***—பரமபுருஷனான எம்பெருமானை மிகவும் அபரிசுத்தனை நான் என்று எச்சில் வாயால் ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணி 'ஐயோ! இப்படி அபசாரப்பட்டோமே!' என்று அஞ்சின என்னுடைய அச்சம் தீர அப்பெருமான் வந்து என் கண்ணுள்ளே தோன்றி அபயமளித்தானென்கிறார்.

ஆவியை—“ஒருமிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்” என்கிறபடியே அனைத்தலுக்கும் பிராணனுயிருப்பவன் எம்பெருமான். இப்படிப்பட்டவனை யன்றே என்னுடைய எச்சில்வாயில் கொண்டு கெடுத்தேனென்கை. [அங்காடி] கண்ணுக்குத் தோற்றதபடி நிற்கிற உயிர்போலன்றியே எல்லாருங் காணலாம்படி. திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே காட்சித்து ஆச்சரிதர் பக்கலில் வியாமோஹமே வடிவெடுத்த வன் போலிருக்கிற எம்பெருமானையன்றே நான் துஷித்தே நென்கை. துஷிக்கையாவது எச்சில் வாயில் கொள்ளுகை. அதனைச்சொல்லுகிறார் அழுத்தும்பெச்சில் வாயல் என்று. கண்டவர்களின் காலிலும் விழுந்து உடம்பு அழுக்காயிற்று; கண்டவர்களையும் தோத்திரம்பண்ணி வாய் எச்சிலாபிற்று. 'ஐயோ! தப்பாக இவை செய்தோமே' என்கிற அதுதாபமு மில்லாமையாலே தூய்மையற்ற தொண்டனையினேன். இப்படிப்பட்ட நான் இவ்வழுக்குடம்பிலுமென், எச்சில் வாயிலில் [சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்] 'தொல்லை நாமம்' என்றது—அநாதிகாலமாக வித்யஸூரிகள் முதலானோர்க்கு ஜீவனமாயிருக்கின்ற திருநாமம் என்றபடி. பல பெரியோர்களுக்கு உதவும்படியான வஸ்துவை அரியாயமாக நான் வாய்வைத்துக் கெடுத்துவிட்டேனே! இனி அவர்கள் எங்ஙனே ஜீவிக்கப் போகிறார்கள்! என்று கைச்யாதுஸந்தானமாகப் பேசுகிறபடி.

தொல்லை நாமங்களை அழுக்குடம்பெச்சில் வாயால் நான் சொன்னது மாத் திரமன்றியே “நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின்” என்று நமர்களையும் சொல்லுவித்தன்றே கெடுத்தேன்; ஆ. ஆ! என்ன அபசாரப்பட்டோம்!, என்ன அபசாரப்பட்டோம்!! இனி நமக்கு உய்யும் வழியுண்டோ? என்று நான் அஞ்சின வளவிலே 'ஆழ்வீர்! அஞ்சவேண்டா' என்று வடிவழகைக் காட்டி மருந்தை யிட்டுப் பொருந்தவிட்டான் எம்பெருமான் என்றாராயிற்று. ... 12

இரும்பனன்றுண்டீரும் போதரும்கொள்க*என்றன்
அரும்பிணிபாவமெல்லா மகன்றனவென்னவிட்டு*
கரும்பமர்சோலைதூற்ற அரங்கமாகோயில்கொண்ட*
கரும்பினைக்கண்டுகொண்டு எங்கண்ணினைகவிக்குமாதே.

இரும்பு	இரும்பானது	சோலை சூழ்ந்த	சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
அன்னது	பழுக்கக் காய்ச்சப்பெற்று	மர அரங்கம்	மாட்சிமை தங்கிய பூர்த்
உண்ட	உட்கொண்ட		கத்தை
நீரும்	ஜலமும்	கா யில்	இருப்பிடமாகக் கொண்டு
தோதரும்	வெளியிலே வந்துவிடும் ;	கொண்ட	வாழ்கிற
கொள்க	{ (இதை) உறுதியாக நினைபுங்	கரும்பினை	{ பரமபோக்யனான எம்பெரு
	கோள் ;		மானை
	(ஏனென்றால்)		
என் தன	என்னுடையவையாய்	என் கண்	{ எனது இரண்டு கண்களும்
அரு	போக்கமுடியாதவையாய்	இனை	
பிணி பாவம்	நோய்களுக்கு அடியான	க ண் டு	{ பார்த்தவண்ணமாய்
எல்லாம்	பாவங்களெல்லாம்	கொண்டு	
என்னை விட்டு	என்னை விட்டு நீங்கிப்		
கண் தன	போயின ;	களிக்கும் ஆறு	{ மகிழ்ச்சியடையும் விதம்
சூழ்பு அமர்	வண்டுகள் பொருந்திய	ஏ	{ என்னே ! (என்று வியக்
			கிறார்.)

***—தம்மைவிட்டு ஒருகாலும் பிரிக்கக்கூடாமலிருந்த அரும்பிணி பாவமெல்லாம் அகன்றுபோன ஆச்சரியத்தினால் இரும்பன்னுண்ட நீரும் போதும் என்கிறார். இரும்பானது பழுக்கக் காய்ந்து நிரைக்குடித்தால் குடித்த நீரடங்கலும் இரும்பிலே கவறிப்போமத்தனை யொழிய அந்த இரும்பில் நின்றும் வெளிப்படுத்தியெடுக்க முடியாதென்பது லோகாநுபவவித்தமே யாகிலும், அந்த நீரும் அந்த இரும்பில் நின்று வெளிப்பட்டுவிடுமென்று நிச்சயிக்கலாம் ; ஏனென்றால், அன்ன இரும்புபோன்ற என்னிடத்திலே தனித்துப் பிரித்துக் களைந்தொழிக்கவொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடந்த அரும்பிணி பாவங்கள் வெளிப்பட்டனவன்றோ ; ஆகலால் இதுபோல் அதுவும் நேரலாம் என்கிறாராயிற்று.

அரும்பிணி பாவமெல்லாம் அகலவே, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கித்யஸந்திதிபண்ணி யிருக்கின்ற பரமபோக்யனான பெருமானைக் கண்ணுரககண்டு களிக்கப்பெற்றேனென்கிறார் பின்னடிகளில். தகாத விஷயங்களைக் கண்டு களித்த என்கண்கள் இன்று ஸ்வரூபாநுபுமான விஷயத்தைக் கண்டு களிக்கப் பெற்றமை என்ன பாக்கியம் ! என்று அதிசயப்படுகிறார். ...

13

காவியவென்றகன்னுர் கலவியேகுதி*நாளும்
பாவியேகுவென்னி அதனுள்ளேபுருத்தொழிந்தேன்*
தாவியேன்னமன்றும் துழ்புனற்குடந்தையனை*
பாவியேன்பாவியாது பாவியேனுமினே.

14

காவியை	கருமெய்தல்மலரை	சேர்	{ (அழகிய) சிறகையுடைய
வென்ற	தோற்பித்த	அ ன் ன ம்	{ அ ன் ன ப் ப ற வை க ள்
கண்ணர்	{ கண்களையுடையரான மாதர்	ம ன் னு ம்	{ பொருந்திவாழ்கிற
	களினது		
கலவியே	கலவியையே	சூழ் புனல்	{ சுற்றிலும் ஜலஸம்ருத்தியை
கருதி	நினைத்துக்கொண்டு		{ யுடைத்தான்
நாளும்	அநாதிகாலமாக	குட ந் தை	{ திருக்குடந்தைக்குத் தலைவ
பாவியின் ஆக	மஹாபாபியாகும்படி மனோர	ய ர் னை	{ னான எம்பெருமானை
எண்ணி	தித்து	பாவியேன்	{ பாவியான நான்
அதனுள்ளே	{ அந்தப் பாவப் படுகுழி	பாவியாது	{ சிந்தியாமல்
	யிலேயே		
பழுத்தொழிந்	{ பரிபக்குவனாய் விட்டேன் ;	பா வியே ன்	{ (மே லு ம்) மஹாபாபியா
தேன்		னென்	

***—கீழ்ப்பாட்டில் “கரும்பினைக் கண்டுகொண்டு என் கண்ணினை களிக் குமாறே” என்று ஆந்த பரவசராய்ப் பேசினவர், ஐயோ! பழுதே பல பகலும் போயினவே யென்று கழிவிரக்கங்கொண்டு, கீழ் நாள்களெல்லாம் வாளாவிரும் தொழிந்து பாவியானேனே யென்று முடிமேல் மோதிக்கொள்ளுகிறார்.

“கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்த்து செவ்வரியோடி, நீண்ட வெப்பரிய வாய்க்கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே!” என்று ஈடுபடவேண்டிய திருக்கண்களை விட்டொழிந்து, பிளிச்சைக் கண்ணிகளையெல்லாம் காவியை வென்ற கண்ணை ராகப் பரமித்து அவர்களோடு கூடிவாழ்வதே பரம புருஷார்த்த மென்று கருதி, ஸூகந்தலேசமும் பண்ணை மஹா பாபியாவதற்கே வழிதேடி, (தசரதசக்ரவர்த்தி வெண்கொற்றக்குடை கிழவிலே பழுத்தாற்போலவும், நம்மாழ்வார் “உனதுபாலே போற் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்” என்று பகவத்குணங்களிலேயே பழுத்தாற்போலவும்) அந்தப் பாவங்களிலேயே பழுத்தொழிந்தேன் நான். பரமபோக்யமான திருக்குடந்தைமார் நகரிலே திருக்கண வளர்த்தருள்கின்ற ஆராவழிதாழ்வாசர் சிறிதாகிலும் செஞ்சில் நினைத்திருந்தேனாகில் பாவங்கள் தொலையப் பெற்றிருப்பேன் அது செய்யாமைமன்றே படுபாவியானே நென்றாயிற்று.

காவி—கருங்குயலிமலர். விஷயாந்தரங்களில் விரக்தரான இவர் ‘காவியை வென்ற கண்ணார்’ என்ற சொல்லாலே மாதர்களைக் குறித்தது கூடுமோ என்ன வேண்டா; அவர்களின் கவலையைக் கருதின காலத்திலிருந்த நினைவை அதுவாதம் செய்தபடி; எதிர்மறை யிலக்கணமாகவுமாம்; கவிமரபுக்கேற்ப, உலகில் வழங்குகிற சொல்லாலே குறித்தாராகவுமாம்.

துவிசேரன்ன மன்னும் குடந்தை—நூனம் அதுட்டானம் ஆகிய இரண்டு சிறகுக ளமைந்த ‘ஹம்ஸர்’! ‘பரம ஹம்ஸர்’ என்னும்படியான மஹான்கள் வாழுமிட மென்று ஸ்வாபதிசார்த்தத் கூறுவர். ... 14

முன்பொலிவாயினன்றன் முதுமதிவிலங்கவேனித்து*
அன்பிலுமும்வந்து ஆங்கடியினைபணியதின்முது*
என்பெனநருகியுக்கிட்டு என்னுடைநெஞ்சமென்னும்*
அன்பிலுக்குநதீர்கொண்டாடுவ னடியனேனே.

15

முன் பொலா	முன்பொருகால் பொல்லாதவனான	வின்றற்கு அடியினன்	வின்றபெருமானுக்கு அடியின்
இராவணன்	இராவணனுடைய	என்பு எலாம்	எலும்பெல்லாம்
முது மதிள்	வலியமதிள்கோயுடைத்தான	உருகி	உருகி
இலங்கை	இலங்காபுரியை	உக்கிட்டு	இற்றுப்போய்
வேவித்து	சுடுவித்து		என்னுடைய
அனுமன்	சிறியதிருவடி	நெஞ்சம்	நெஞ்சென்று சொல்லப்
அன்பினால்	மகிழ்ச்சியுடனே வந்து	நும்	படுகிற
வந்து		அன்பினால்	ஆர்வத்தினால்
ஆங்கு	கிஷ்கிந்தையிலே	நூனம் நீர்	நூனமாகிற தீர்த்தத்தைக்
அடி	உபயபாதங்களையும் தொழும்	கொண்டு	கொண்டு திரும்புசனம்
பணிய	படியாக	ஆட்டு	செய்யவேன்.

***—எம்பெருமானை நீராட்டுதல் பூச்கூட்டுதல் முதலிய வழிபாடுகளால் நேராக உகப்பித்த உயந்தான் யசோதைப்பிராட்டி; அவன் செய்தபடிகளை அது கரித்துப்பேசி உயந்தார் பெரியாழ்வார்; இவ்வாழ்வார் தாமும் அவனே சில வழி

பாடுகள் செய்யப் பெறவேணுமென்று பாரித்து மாஸ்கிமாகவே நீராட்டுதலும் பூசுக்குதலும் செய்து மகிழ்ச்சியூர் இப்பாட்டிலும் மேற்பாட்டிலும்.

எம்பெருமான் பரம ஸந்தோஷமாக எழுந்தருளியிருந்த ஒரு ஸமய விசேஷத்தை யெடுத்துரைத்து அந்த நிலைமையிலே நீராட்டங் கொண்டருளச் செய்து நென்கிறார். பிராட்டி யிருக்குமிடத்தைத் தேடித் தெரிந்துவருமாறு ஸ்ரீராம பிரானல் நியமித்து விடுக்கப்பட்ட வானர முதலிகளிலே தலைவரான சிறிய திருவடி இலங்கையிலே வந்து கண்டு அப்பிராட்டி கையிலே “இத்தகையாலடையான மீதவன் கை மோதிரமே” என்று ஸ்ரீராம நாமாங்கிதமான மோதிரத்தைக் கொடுத்து, சூடாமணியையும் பெற்று, ‘எதிரிகளின் வலிமை எப்படிப்பட்டது? என்று பெருமாள் கேட்டால் அது தெரியாதென்று சொல்லவொண்ணாதாகையால் அதையும் தெரிந்துகொண்டு செல்வோமென்று கருதி அதற்காகச் சில சேஷ்டிதங்களைச் செய்து தன்வாலில் நெருப்பாலை இலங்கையைச் சுடுவித்து “கண்டேன் சீதையை” என்று மீண்டுவந்து விண்ணப்பஞ் செய்த ஸமயத்திலே ஆனந்தக்கடலிலே ஆழ்ந்துகிடந்த பெருமானுக்கு, அந்நிலையை நினைத்து ஈடுபட்டவனாக, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமான ப்ரேமமே எனது நெஞ்சாக வடிவெடுத்திருப்பதனால் என்னுடைய நெஞ்சமென்னு மன்பினால் ஞானமாகிற திருமஞ்சனத்தால் நீராட்டுவேன் என்கிறார். தீர்த்தத்திற்குப் பரிமள த்ரவ்யம் ஸம்ஸ்காரமாவதுபோல் இங்கு ஞான நீருக்கு அன்பு ஸம்ஸ்காரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் மாஸ்கிமான திருமஞ்சனத்தைச் சொன்னவாறு.

“பூ—அதுவுமொரு காலமே! என்று வயிறு டிடிக்கிறார்” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி உணர்த்தக்கது.

பொலா—பொல்லா என்றபடி; தொகுத்தல். *சுரிசுழற் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையிற் கவிஞ்சை யரக்கனாகையாலே பொல்லாதவன் என்று பொதுவிலே சொல்லாமத்தனை யொழியப் பிரித்துப் பாசுரமிடப் போகா தென்க.

மாயமான்மாயச்செற்று மருதிறந்ந்து*வையம்
நாயமாபரவைபொங்கத் தடவரைதீர்த்து*வானோர்
கீயுமாவெம்பிராஞ்சுக் கென்றுடைச்சொற்களென்றும்*
துயமாமாஜுகொண்டு தட்டுவன்தொண்டனேனே.

16

மாயம்	மாயச்செய்கையையுடைய	வானோர்க்கு	(அமுதமெடுத்து)
மான்	மாசீசனாகிற மான்	ஈயும்	தேவர்களுக்கு
மாய	முடியும்படி	மால்	கொடுத்தவனாயுமுள்ள
செற்று	கொன்றவனாயும்	எம் பிரானர்க்கு	ஆசிரிதவ்யாமோஹசாலி
மருது	(இரட்டை) மருதமரங்கள்	என்னுடை	யான
இற	முறிந்துவிழும்படி	சொற்கள் என்	எம்பெருமானுக்கு
நடந்து	நடைகற்றவனாயும்	னும்	என்னுடைய
வையம் தாய்	{ (தீரிக்ரமனாக) உலகங்களை யளந்துகொண்டவனாயும்		{ வாய்மொழிகளாகிற
அ	அப்படிப்பட்ட	துய	பரிசுத்தமான
மர	பெரிதான	மா மலை	{ சிறந்த மாலையைக் கொண்டு
டரவை	கடலானது	கொண்டு	
பொங்க	பொங்குட்படியாக	தொண்ட	{ அடியேன்
தடவரை	{ பெரிதான மந்தர பர்வ	னேன்	
தீர்த்து	{ தத்தை சுழலச்செய்து	குட்டுவன்	குட்டுவேன்.

முன்பே விசுவாமித்ராருடைய யாகத்தில் மாரீசனை உயிர் மாய்த்திருக்க வேணும்; அப்போது விட்டிட்டதனாலன்றோ இப்போது இவ்வளர்த்தம் விளைக்க வந்தானென்று உயிர் மாயத் தொலைத்தாலுமற்று.

மருதான வசுரரை” என்று பெரியாழ்வாரும் ஆளுவாரும்
வையம் தாய் - ‘தாய்’ என்றது தாவி யென்றபடி. “பாயோரடிவைத்ததன்
கீழ்ப் பரவை நிலமெல்லாக் தாய்” என்ற திருவாய்மொழியுள் காண்க. “அம்மா”
என்பது அம்ம எனத் தொகுத்தலாகிற்று.

17

ஆகையோடு பொதுமக்களாக அங்கு கடவுள் வணங்கப்படுகிறார்.

பேர் உளான்	{ திருப்பேர் நகரில் தருளியிருக்கிற எம்பெரு மான்னுபைய	பேசி ஏகினர்	{ (அப்பெருமையைப்) பேசிப் பரிமாணத்தே திசுபாலாதி களும்
பெருமை	பெருமையை	உயர்ந்து	{ உஜ்ஜீவித்தார்கள், போனார்
பேசினார்	பேசினவர்கள்	போனார்	
பிறவி நீத்தார்	{ ஸம்ஸாரத்தைத் முக்குறானார்கள்;	-ந்து என்பது	{ ரது சொல்லுவது

உலகின் வண்ணம்	{ சாஸ்த்ரமர்யாதையாகும்;	நெவிநீத்தற்கு	{ இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நீங்குதற்கு
பேதையேன்	{ அறிவுகேடான நானே வெண்ணில்,	அலைகடல்	{ அலையெறி கின்ற கடல் போன்ற நிறத்தானை எம்
பேசினேன்	{ (அவன் பெருமையைப்) பேச வல்லவனே?	வண்ணப் பால்	{ பெருமான் விஷயத்திலே
ஏசுமார்ட்டேன்	{ (சிசுபாலாதிகளைப்போலே) ஏசவும்மார்ட்டேன்;	ஆசையோ	{ ஆதாமோ அதிகமாயிருக் பெரிது
		கொள்க	{ கின்றது; இதனை உணர்க.

* * *—எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுகின்ற பக்தர்களும் நல்விழ் பெறுகிறார்கள்; அப்பெருமானை ஏசுகின்ற சிசுபாலாதிகளும் நல்விழ் பெறுகிறார்களென்று சாஸ்த்ரங்களிலும் தெரிசின்றது; இவ்விரு வகுப்பிலும் எனக்கு அவ்வயமில்லை; எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிவிவியான நான் என்ன பேசப்போகிறேன்: என்னால் பேசமுடியுமோ? முடியாததால் * பேருளான் பெருமை பேசிப் பிறவி நீத்தாருடைய கொஷ்டியிலே அவயிக்கப் பெற்றினை நான். இனி, சிசுபாலாதிகளைப்போலே ஏசி உய்த்து போகலாமோ வெண்ணில், ஏசிப் பெறும் மோகமும் எனக்கு வேண்டா; மோகமும் போகாமல் நாகம்போலும் போகிறேன், எம்பெருமானை ஏசாதிருத்தேனாகப் போதும்; சிசுபாலாதிகளின் செயலும் எனக்கு வேண்டா; அவர்கள் பெற்றபேறும் எனக்குவேண்டா; ஆக இரண்டு வகையாலும் மோகமும் பெறுவதற்கு ப்ராப்தியில்லையாயிற்று; ஆகினும் மோகமும் பெறவேணுமென்கிற ஆசையோ அபாரமாகவுள்ளது; அவனுடைய வாடிவழகு என்னைத் துவக்குகின்றது, என்செய்வே னென்கிறார்.

[பேருளான் பேருமைபேசினார் பிறவி நீத்தார்] ‘அப்பக்குடத்தான் ஸங்கிதி’ என்று ப்ராஸித்திபெற்ற திருப்பேரர் நகர் ஒன்றைச் சொன்னது மற்றெல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணம். திருப்பேரர் முதலான தீவ்யதேசங்களில் கித்ய ஸங்கிதிபண்ணி யிருக்குமவனான எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுமவர்கள் உஜ்ஜீவித்தமைக்கு உதாரணம் காட்டவேணுமோ?

[ஏசினார் உய்த்துபோனார்] ‘ஏசினும்’ என்று உம்மை தொக்கிருப்பதாகக் கொள்க. “கற்றினம் மேய்க்கணும் மேய்க்கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றியுரவிடையாப்புமுண்டான் பாவிகாள் உங்களுக்கேச்சுக்கொலோ” என்று ஆண்டாள் வயிறெரிந்து பேசும்படியாக தூஷித்தவர்களில் தலைவனான சிசுபாலன் முதலானவர்கள் ‘ஏசினார்’ என்பதாம் கொள்ளப்படுவர்; வைகிறவனும் பேர் சொல்லி வையவேண்டி யிருப்பதால் ஏதேனுமொரு படியாலே நம்முடைய திருநாமத்தைச் சொன்னானென்று கொண்டு எம்பெருமான் ஏசுகிறவர்களுக்கும் நற்கதி நல்குவதுண்டு. சிசுபாலனுக்கு மோகூங்கிடைத்ததென்பதைப் பராசரமஹர்ஷி பகர்ந்துவைத்தார் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில். “கேட்பார் செவிகுழீமை வசவுகளே வையும், சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன், திருவடிதாட பாடைந்த” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

என்பது இவ்வுலகின் வண்ணம்—லோகமென்கிற சொல்லால் சாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிற வழக்கமுண்டு; “எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகிலேயென்றே” என்ற திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களிலும், “ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர வியாக்கியானங்களிலும் காணலாம். ஆகவே இங்கு உலகின் வண்ண மென்று சாஸ்த்ரமர்யாதையைச் சொன்னபடி. (சாஸ்த்ரமறிந்த) உலகத் தவர்கள் சொல்லுவார்கள் என்று பொருள் கொண்டாலும் கொள்ளலாம்.

பேசினேன்—எம்பெருமானுடைய பெருமையை நான் பேசினேனென்பதாகப் பொருள்படுவதன்று; ‘ஆ! நாம் வெகு நன்றாகப் படித்துவிட்டோம்’ என்றால், படிக்கவில்லையென்று பொருளாவது போல இங்கும் எதிர்மறையாகக் கொள்ளத்

ಚಾರ, ಶಾಖಾನುಗ್ರಹಶಕ್ತರಾದ ನಾಯಾತ್ಮನ ಸೇವೆ, ಭಗವದ್ಭಕ್ತರನ್ನು ಸರ್ವಭಾ ನಿಂದಿಸದಿರುವುದು, ಗ್ರಾಮ್ಯ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೋಹಿಸುವುದು ಮನಸ್ಸಾದಿ ಸರ್ವೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಜೈಸುವುದು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಭಗವದ್ವಿಸಯಕವಾಗಿ ಸ್ಥಿರಪಡಿಸುವುದು, ದುರ್ಜನ ಸಹವಾಸವಾಗದಂಥ ಪವಿತ್ರಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವುದು, ಶ್ರೀಹರಿಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾವಯವ, ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ಆಸಕ್ತಗೊಳಿಸುವುದು, ಸರ್ವಬಗೆಗಳಿಂದ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕಗಮಾಡುವುದು, ಸಿತ್ಯ ಆಚರಿಸಬೇಕಾದ ದ್ವಾದಶಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಕಾಲವಿಶೇಷಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಾತ್ ನೈಮಿತ್ತಿಕಾಚರಣೆಗಳಾದ ದ್ವಾದಶ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು, ಭಗವದ್ಜೈಯಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದರಿಂದಲೇ ಪೂರ್ಣತ್ವವಾಗಿರುವುದು, ಹರ್ಷಶೋಕಗಳಿಗೆ ಹೇತುಗಳಾದ ಶೀತೋಷ್ಣಾದಿ ಸರ್ವವಿಧದ ದ್ವಂದ್ವಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು, ಶ್ರೀಹರಿಚರಿತ್ರೆಗಳ ಶ್ರವಣ, ಆಚನ ಉಪಾಸನ, ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆತನ ಗುಣ, ಕರ್ಮನಾಮಗಳ ಸಂಕೀರ್ತನಗೈಯ್ಯುವುದು, ಮತ್ತು ಪುರುಷಾರ್ಥ ಹೇತುಗಳಾದ ಇತರ ಭಾಗವತಧರ್ಮಗಳೂ ನಿತ್ಯದಲ್ಲೂ ಸದ್ಭಾವನೆಯಿಂದ ಆಚರಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕವು. ಹೀಗಿರಲು, ಪುರುಷಾರ್ಥಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರೇತುಗಳಾಗಿರದೆ, ನಮ್ಮಿಂದ ಮೇಲೆ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅಸಂಗ (ಐಹಿಕ ಪಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಿರಕ್ತಿ) ಮತ್ತು ರತಿ (ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಅನ್ಯತ್ರಕಾಣದಂಥ ಅಸದೃಶವಾದ ಸ್ನೇಹಾಭ್ಯುಭಕ್ತಿ) ಇವೆರಡೇ ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರೇತುಗಳೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ಕೂಡುವುದು? ಅಂದರೆ, ಪುರುಷಾರ್ಥಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಶ್ರೀಹರಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧಾ ಹಾಗೂ ಆತನ ಕಥಾಶ್ರವಣಾದಿಗಳು ಹೇತುಗಳೆಂದು ಹೇಳುವ ವಚನಕ್ಕೆ ಅನುಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಸಾಧನಗಳೆಂಬುದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು. ಆ ಮಾತನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ೪ ಪದ್ಯಗಳಿಂದ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ.—

ಶ್ಲೋಕಗಳು:-ತಚ್ಚೈದ್ಯಯಾ ಭಗವದ್ಧರ್ಮಚರ್ಯಯಾ ಚಿಜ್ಞಾಸಯಾಃ

ಧ್ಯಾತ್ವಿಕ ಯೋಗನಿಷ್ಠಯಾ | ಯೋಗೇಶ್ವರೋಪಾಸನಯಾ ಚ ನಿತ್ಯಂ ಪುಣ್ಯಶ್ರವಃ ಕಥಯಾ ಪುಣ್ಯಯಾಚ ||೧೦||೩೨|| ೪. ೨೨. ೨೨. ಅರ್ಥೈಂದ್ರಿಯಾರಾಣುಗುಣೇಷ್ವತ್ಯಕ್ಷಯಾ ತತ್ತ್ವನ್ಮತಾನಾಮಪರಿಗ್ರಹೇಣಚ | ವಿವಿಕ್ತರುಚ್ಯಾಃಪರಿತೋಷ ಆತ್ಮವಿನ್ಮಾ ಹರೀಗುಣೋಪೀಯೋಷಸಾನಾತ್ ||೧೧||೩೩|| ೪. ೨೨. ೨೩.

தோன்றும் இத்யாதி.] ஆகவிப்படிப்பட்ட முறையிலே ஜாஜ்வல்யமாநமாய்க்கொண்டு தோன்றுகிற ஞானத்தாலே வேதவிளக்காகிய எம்பெருமானை சாஸ்திரங்களில் விதித்தபடியே உபாஸனைப்பண்ணி ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேனுமென்று பெரு முயற்சி செய்பவர்கள் அவனை மெய்யாகக் காணமுடியுமோ? அப்பெருமான் தானே தனது நிர்வேறுதகக்ருபையினால் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தருளினால் காணலாமத்தனை யொழிய * ஊன் வாட வுண்ணுதுயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைத்தும் நொத்த தாம் வாட வாடத் தவஞ் செய்கையாகிற ஸ்வப்ரயத்சங்களாலே அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கை எளிதோ? என்றராயிற்று.

பெண்ணுலாஞ் சடையினனும் பிரமனுமுன்னைக் காண்பான், எண்ணிலா ஆழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கிற்ப. விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருள் பீந்த” என்கிறபடியே பல்லாழியூழிகாலமாகத் தவம்புரிந்து வருந்தி நின்றவர்க ளெல்லாம் வெட்கப்பட்டு கிற்கும்படியாக ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் போல்வார் திறத் திலே பரம க்ருபைசெய்தருள்பவனை எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு இணங்க இப்பாட்டுக்கு இங்ஙனே உரையிடுதல் மிகப்பொருந்தும். பெரியவாச சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் இங்ஙனே விரிவாக உரைபிட்டருளின பின். “அதவா, இப்படி யோகசாஸ்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸித்துக் காண் பார்க்குக் காணலாமென்றுமாம்” என்கிற மற்றொரு நிர்வாஹமும் அருளிச்செய்யப் பட்டுள்ளது காண்க.

...

....

....

.... 18

பிண்டியர்மண்டையேத்திப் பிறர்மனை திரித்துன்னும்¹

முண்டியான்சாபந்தீர்த்த வொருவனு²*உலகமேத்தும்

கண்டியூரங்கம்மெய்யம் கச்சிபேய்மல்லையென்று

மண்டியு³*உய்யலெல்லிற் மற்றையார்க்குய்யவாரே?

19

பிண்டி ஆர்	உனத்தபொடிகள் உதிருகிற	கண்டியூர்	திருக்கண்டியூரென்ன
மண்டை	தலையோட்டைக் கையி	அரங்கம்	திருவரங்கமென்ன
எந்தி	லேந்திக்கொண்டு	மெய்யம்	திருமெய்யமென்ன
பிறர்மனை	அயலருடைய வீடுகளிலே	கச்சி	திருக்கச்சியென்ன
திரித்து	திரிந்து (பிச்சையெடுத்து)	பேர்	திருப்பேரடிகரென்ன
உண்ணும்	ஜீவித்த	மல்லை	திருக்கடன்மல்லையென்ன
முண்டியான்	மொட்டையாண்டியான் ருத்ர	என்று	{ ஆகிய இத்திருப்பதிகளைப்
	னுடைய		பேசிக்கொண்டு
சாபம்	பாஹ்மஹத்திசாபத்தை	மண்டியூர்	அவகாஹிக்குமவர்கள்
தீர்த்த	போக்கின	உய்யல் அல்	{ உஜ்ஜீவிக்கலாமத்தனை
ஒருவன்	{ அத்தவியனுள் எம்பெருமா	லால்	{ யொழிய
	னுடைய		
	திருப்பதிகளாய்	மற்றையார்க்கு	அல்லாதவர்களுக்கு
உலகம் ஏத்தும்	{ உலகத்தவர்களால் கொண்	உய்யல் ஆமே	{ உஜ்ஜீவிக்கவழியுண்டோ?
	டாடப்பட்டனவாயு முள்ள		(இல்லை.)

***. எம்பெருமானுக்கத்தருளின திவ்ய தேசங்களிலெங்கும் “பதியே பரவித் தொழுத்தொண்டர்” என்னும்படியாக அவகாஹித்திருக்குமவர்கள் உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டேயல்லது அல்லாதவர்களுக்கு ஒருநாளும் உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லையென் றிருர். ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலை யுடையவா யிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்ற தென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் ‘இதற்கு என் செய்வது’ என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவந் தொலையப் பிச்சை யெடுக்க

ದಯಾರ್ಥಪ್ರಯದಿಂದ, ಕಾಮ ಕ್ರೋಧಾದಿ ವತದ ಇಂದ್ರಿಯವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಜೈಸಿ, ಐಹಿಕವಿಷಯಗಳು ಅನಿತ್ಯವಾಗಿದ್ದು ಜನ್ಮ, ಜರಾ ಮರಣಾದಿ ದುಃಖಗಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಕಾರಣಗಳಾದುದರಿಂದ ಅತಿಹೇಯವೆಂಬುದರ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಭಗವದ್ಗುಣ ಶ್ರವಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿರಬೇಕಾದ ಆಸಕ್ತಿ, ಇವೆರಡೂ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿ ಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿತ್ಯಾನುಷ್ಠೇಯವಾದ ಆಹಿಂಸಾದಿ ದ್ವಾದಶಯಮಗಳನ್ನೂ ನೈಮಿತ್ತಿಕಾನುಷ್ಠಾನದ ಆಭಯಾದಿ ದ್ವಾದಶ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಆಚರಿಸುತ್ತ, ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿ ವಿಶೇಷದ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಸರ್ವಥಾ ನಿಂದಿಸದೆ, (ಸ್ವಸ್ವರೂಪಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನತಿಕ್ರಮಿಸಿ) ಹೆಚ್ಚಿನ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಭಗವತ್ಸಂಕಲ್ಪದಂತೆ ದೋರಿತಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಪೂರ್ಣತೃಪ್ತನಾಗಿ, ಶೀತೋಷ್ಣಾದಿ ದ್ವೈಂದ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಹಿಸುತ್ತ || ಶ್ರೀಹರಿಯೇ ಸರ್ವೋತ್ತಮನೆಂದು ಆತನಲ್ಲೇ ಅಸಕ್ತರಾದ ಮಹಾತ್ಮರ ಕರ್ಣಗಳಿಗೆ ಭೂಷಣವಾದ ಭಗವತ್ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಸರ್ವದಾ ಶ್ರವಣಗೈಯುತ್ತ ತನಗೆ ತೀಡವಟ್ಟಿಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಹರಿಭಕ್ತರಿಗೆ ವೇಳುತ್ತ, ಭಗವನ್ನಾಮಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂಕೀರ್ತನಗೈಯುತ್ತ, ಇವುಗಳಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯವಾದ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಮದ್ಭಾಗವತದಲ್ಲುಪದಿಷ್ಟವಾದ ಭಾಗವತ ಸುಧರ್ಮಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯದಲ್ಲೂ ಆಚರಿಸುವ ನಿಮಿತ್ತಕವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವ ಭಕ್ತಿಯಮೂಲಕ (ಭಗವಂತನಲ್ಲದ) ಅನ್ಯತ್ರದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವೈರಾಗ್ಯ, ಮತ್ತೂ ಸದಸತ್ (ಕಾರ್ಯ-ಕಾರಣ)ಪದವಾಚ್ಯ ದೇಹ ಹಾಗೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿದ್ದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆದಾನಾದಿ [ಆಯ, ವ್ಯಯಗಳಿಗೆ] ಸ್ವತಂತ್ರಕರ್ತನಾದ ಮತ್ತು [ಸಾತ್ವಿಕಾದಿ ಜೀವರಲ್ಲಿ ಕಾಣತಕ್ಕ] ಪ್ರಾಕೃತಗುಣಗಳಿಂದ ಬದ್ಧನಾಗಿರದಿರುವಕಾರಣ ನಿರ್ಗುಣನೆನಿಸುವ ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಸುದೃಢಸ್ನೇಹಾತ್ಮಕ ಭಕ್ತಿ, ಇವೆರಡೂ ಸ್ಥಿರವಾಗುವವು. ಅದುದರಿಂದ ಶ್ರದ್ಧಾದಿ ಸರ್ವ ಭಾಗವತಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾದವು ನಿರಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಭಕ್ತಿ ಇವೇ ಎಂಬ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಸರ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಮರ್ಶೆಯಿಂದ ಸಂಸಿದ್ಧವಾಗುವದು.

ಸಮಾಖ್ಯಾ:—೧೧. ೧೦. ಅರ್ಥ:—ನನ್ನಲ್ಲೇ ಅಸಕ್ತರಾದ ಸುಜೀವರು ಯಮಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯಶಃ ಆಚರಿಸುತ್ತ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಆಯಾ ಪ್ರಸಂಗ

ಗಳಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸುವರು. ಯಾವಗಳು.—ಅಹಿಂಸಾ, ಸತ್ಯ, ಸ್ತ್ರೀಯ, ಅಸಂಗ, ಲಜ್ಜಾ (ಹಿರಿ), ಅಸಂಚಯ, ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಬ್ರಹ್ಮ, ನಿರಾಸ, ಸ್ಥೈರ್ಯ, ಕ್ಷಮಾ, ಅಭಯವೆಂಬ ಹನ್ನೆರಡು. ನಿಯಮಗಳು.—ಶೌಚ, ಜಪ, ತಪ, ಹೋಮ, ಶ್ರದ್ಧಾ, ಆತಿಥ್ಯ, ಅರ್ಚನ, ತೀರ್ಥಾಟನ, ಪರಾರ್ಥೇಹಾ, ತುಷ್ಟಿ, ಆಚಾರ್ಯಸೇವನ, ಅಭಯವೆಂಬ ಹನ್ನೆರಡು.

ವಿಶೇಷಾಂಶಃ—ಯದ್ರಿಚ್ಛಾಲಾಭ ಸಂತುಷ್ಟಿಯು ಭಾಗವತರ ಜೀವನ ಲಕ್ಷಣವು. ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಯಾವಾಗ್ಯೂ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ—ಭಗವತ್ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಮಾರಿ ಯಾವದೂ, ಎಷ್ಟೆಷ್ಟೂ ಅಭಿಸುವದಿಲ್ಲೆಂಬ ಸಮಾಚೀನ ಜ್ಞಾನವು ಆವರಿಗಿರುವದು. ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಆಪೇಕ್ಷಿಸುವದು ಪಾಪಸಾಧಕವೆಂದೂ ಬಗೆಯುವರು. ಅಂತೆಯೇ ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದಿನ್ನ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಬರ | ಲ್ಯನ್ಯಥಾ ಬಯಕೆಯ ಕೂಡದಿರು || ” ಶ್ರೀನಿವಾಸರಯಾಸಿದ್ಧೇ ||೧|| ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತೆನ್ನ ಭಾಗ್ಯ ಇನ್ನೊಂದರೆಯು ಇಲ್ಲ.... ” ಎಂದು ಅವರು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವರು. “ ಹರಿಕೂಟೈಃಕುಟು ಹಗ | ಲಿಂಕೂ ವಣಹಂಬಲೇಕೆ || ” ಮತ್ತು “ ಹರಿಕೂಟೈಃ ಮಾತ್ರನಲ್ಲದೆ ಅಧಿಕವರದು || ” ಎಂದು ಅವರ ದೃಢನಂಬಿಕೆ. ತಮ್ಮ ವರ್ಣಾಶ್ರಮೋಚಿತವಾದ ನಿತ್ಯ, ನೈಮಿತ್ತಿಕ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗದಂತೆ ಆಚರಿಸುತ್ತ, ಭಗವತ್ಪರಿವಾರವೆಂದು ಸತಿ, ಸುತಾದಿ ಕುಟುಂಬದ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಪೂರ್ತಿಗಾಗಿ ಸೋಚಿತವಾದ ಲೌಕಿಕ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳುವರು.

ಪುರುಷಾರ್ಥ (ಪರಮಾತ್ಮನ ಅನುಗ್ರಹ) ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಯೋಗವೆಂಬ ಹೆಸರು. ಇದು ಅಸಾಧಾರಣ ತಪಸ್ಸು. ಚಿತ್ತ (ಮನೋ) ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಿರೋಧಿಸಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಧ್ಯಾನಗೈಯಬೇಕಾದ್ದು. ಯೋಗದಸಾಧನ ಹಾಗೂ ರಕ್ಷಣಗಳ ಅಪ್ಪಳಿಸುವಾಗಲಲ್ಲಿ ಯಮ (ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ) ನಿಯಮ (ಪ್ರತಿಬಂಧನ) ಗಳು ಅಂಗಗಳು. ಯಮಗಳು ಈ ದೇಹ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ನಿತ್ಯದಲ್ಲೂ ಅವಶ್ಯ ಆಚರಿಸಬೇಕಾದ ಸತ್ಕರ್ಮಗಳು. ನಿಯಮಗಳು ಯಮಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿ ದೇಶ, ಕಾಲ ವಿಶೇಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕ ಫಲವಿಶೇಷವಾಗಿರುವ ಸತ್ಕರ್ಮಗಳು. ಇವೆರಡೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಾಹ್ಯಾಚರಣೆಗಳಾಗಿದ್ದು

ಹಿಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಆಚರಿಸದೆ, ಯೋಗವರ್ಣನಾಸಾಧನೆಗೆ ಇನ್ನೆರಡನ್ನೂ ಅವಶ್ಯ ಆಚರಿಸಲೇಬೇಕು. ಈ ಯಮ, ನಿಯಮಗಳು ಕೆಲವು ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಐದೇ ಎಂದೂ, ಕೆಲವು ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತೆಂದೂ, ಯೋಗಕಲ್ಪದ್ರುಮಾಖ್ಯಾಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೆರಡೆಂದೂ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಇವು ಹನ್ನೆರಡು ಸಂಖ್ಯಾಕೆ ಎಂದೇ ಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಯಮ, ನಿಯಮಗಳು ತ್ರಿದಶಭಾಗವತಧರ್ಮಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯಾದವಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾವೇಶವಾದವು. ಆದರೆ, ಯಮ, ನಿಯಮಗಳು ಮನೋವೃತ್ತಿಯ ನಿರೋಧದದ್ವಾರ ಕೇವಲ ಈ ಬಾಹ್ಯಶರೀರದ ಸಾಧನ [ಶುದ್ಧಿ, ರಕ್ಷಣ]ಕ್ಕೆ ಹೇತುವಾಗಿದ್ದರೆ, ಭಾಗವತ ಧರ್ಮಗಳು ಜೀವನಸಾಧನೆಗೆ [ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ] ಕಾರಣಗಳಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳಾಚರಣೆಯಿಂದ ಸಕಲ ವಾಪವಿನಾಶವಾಗಿ ಅಕ್ಷಯಫಲವು ಲಭಿಸುವದು. ಜೀವನ ಕರ್ತೃತ್ವ, ಭೋಕ್ತೃತ್ವ, ದೇಹೇಂದ್ರಿಯಗಳ ಸ್ವಾಮಿತ್ವಾದ್ಯಭಿಮಾನತ್ಯಾಗ ಪೂರ್ವಕವಾದ ಅನುಷ್ಠಾನವೇ ಭಾಗವತಧರ್ಮಗಳ ಲಕ್ಷಣವು. ಇವು ಸಾತ್ವಿಕಜೀವರ ಸ್ವರೂಪಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿದ್ದು ದೈವೀಸಂಪತ್ತೆಂದು ಗಣ್ಯವಾಗಿವೆ. [ಸಾರೋ. ೨೦ನೇ ಪ್ರ] ಈ ಧರ್ಮಗಳು ಕೇವಲ ಭಗವತ್ಪ್ರೀತ್ಯರ್ಥವಾಗಿಯೇ ಮಾಡಲ್ಪಡುವಂತೆ ಯಮ, ನಿಯಮಗಳೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಚರಣೀಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಇವು ಭಾಗವತಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಪರಂ ಪರ ಸಾಧನಗಳಾಗಿವೆ. ಸ್ಥೂಲರೂಪದ ಕರ್ಮಗಳು ಕಾಲಾಂತರ [ಅಪರೋಕ್ಷಾನಂತರ] ದಲ್ಲಿ ವಿರಾಮಗೊಳ್ಳುವವು. ಆದರೆ, ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದ ಧರ್ಮಗಳು ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೈದುತ್ತ ಮೋಕ್ಷದಲ್ಲೂ ಆ ಭಾವನೆಗಳುಳಿಯುವವು. ಯಾಕೆಂದರೆ-ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಯಮ, ನಿಯಮಗಳು ಆಶಾಶ್ವತಶರೀರಕ್ಕೂ ಭಾಗವತಧರ್ಮಗಳು ಶಾಶ್ವತಸ್ವರೂಪಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಾಗಿವೆ. ಭಾಗವತಧರ್ಮಗಳು ವಿಜ್ಞಾನ, ಭಕ್ತಿ, ಮೈರಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ವೃದ್ಧಿಗೈಸಿ ಬಾಹ್ಯಕರ್ಮಕಲಾಪವನ್ನು ಬಿಡಿಸುವವು. ಇದಕ್ಕೆ ಕರ್ಮಸನ್ಯಾಸವೆಂದೆನಬಹುದು. ಹೊರ್ತಾಗಿ ಸುತರಾಂ ಕರ್ಮಸನ್ಯಾಸ ಮಾಡುವದು ಕೇವಲ ಅಶಕ್ತನೇ ಆಹುದು.

இக்கடல் படுகிற பாடு பாடுங்கள்' என்றருளிச் செய்து ஸமுத்ர ராஜனை அழிக்க முயன்றாப் போலே, இவ்வாழ்வாரும் 'நமது அபேக்ஷிதத்தை நிறைவேற்றாத எம்பெருமான் ஏதுக்கு? அவனுடைய ஸ்வரூப குண விபூதிகளையும், அவன் உகந்தி எழுந்தருளியிருக்கு மிடங்களையும் அழித்துவிடுவோம்' என்று அவற்றை அழிக்கப் பார்த்தார் சிறிய திருமடலிலும் பெரிய திருமடலிலும். அதுகண்ட எம்பெருமான் 'இனி இவர்க்கு நாம் முகங்காட்டா தொழியில் ஐகத்து ஈசுவரனற்றதாய்விடும்' என்று நிச்சயித்து ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங் காட்டினாப்போலே இவர்க்கு முகங்காட்டித் தானும் இவரும் ஐகத்தும் உண்டாம்படி பண்ணியருள, அதனு லுண்டான ஸந்தோஷாதிசயத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டுகிறார் இத் திருநெடுத் தாண்டகத்தில்.

இப்பிரபந்தம் முப்பது பாசுரங்கள் கொண்டது. இது, விஷய வைலக்ஷண் யத்தாலே, முதற்பத்து இரண்டாம்பத்து மூன்றும்பத்து என மூன்றுபகுதியாக வ்யவஹரிக்கப்படும். முதற்பத்து, தாமான தன்மையிலே அருளிச்செய்தது; இரண்டாம்பத்து திருத்தாயார் வார்த்தையாக அருளிச்செய்தது; மூன்றும் பத்து, கோழியோடே வருத்த கீர்த்தம் பண்ணுகிற தலைமகள் வார்த்தையாக அருளிச் செய்தது. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் இத் திருநெடுந்தாண்ட கத்திலே மிகவுங் கருத்து ஊன்றி இதன் ஆழ்பொருளில் ஈடுபட்டு 'திருநெடுந்தாண்ட சாஸ்திரம் வல்லவர்' என்று ஒரு பெயர் பெற்றவராய் இப்பிரபந்தத்தின் அர்த்தத் தைத் தமது திருவொலக்கத்திலே பலகாலும் பரக்க உபந்யஸிப்பாராம். அதிலும் 'மெவண்ண நறுங்குஞ்சிக் குழல்பிந்திய' என்ற இருபத்தேதாராம்பாசுரத்திற்கு அந் விஸ்தரமாக உபந்யாஸம் அருளிச்செய்வர். அதுகேட்டு எம்பெருமானுடைய பஞ்சாசாரியர்களுள் ஒருவரான திருவரங்கப் பெருமாளையார் மிக வியந்து 'மூன்பு ஓர் ஆசாரியரிடத்திலும் இப்படி பொருள்கேட்கப் பெற்றதில்லை இப்பொழுது இவ ரிடத்திலே இது கேட்கப் பெற்றோம்' என்று கொண்டாடிப் பட்டரை மிகவும் நன்கு மதிக்கலானார் என்று பிரஸித்தம். ஸம்பந்தாயத்திலே நஞ்சிய் என 'வழங் கப்பட்டு வருகின்ற ஆசாரியர் பூர்வா வஸ்தையிலே மேல் நாட்டில் வேதாந்தியாக [ப் புறமதஸ்தராய்] வாழ்ந்த காலத்திலே, ஸ்தல யாத்திரை செய்யுமியல்பினரான ஒரு பிராமணர் மூலமாக 'பட்டர் திருநெடுந்தாண்டக சாஸ்திரம் வல்லவர்' என்று கேட்டு, அவர் அந்த நூற்பெயரைக் கேட்டுமறியாதவராதலால் 'அப்படியும் ஒரு சாஸ்த்ரமுண்டோ? அதனையும் வல்ல அவர் எப்படிப்பட்ட வித்வானோ!' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, பட்டருடைய வேதாந்தோபந்யாஸங்களுக்குத் தோற்றதும் தவிர, திருநெடுந்தாண்டகத்தின் அரும் பொருளுபந்யாஸத் திறமையி ல் மிக ஈடுபட்டா ரென்பதும் ஸுப்ரஸித்தம்.

தாண்டகம் என்பது ஓர்வகைப் பிரபந்தம். இது அறுசீராலாவது எண்சீர லாவது இஷ்டதேவதையைப் புகழ்ந்துபாடுவது. அறுசீர்கொண்டது குறந் தாண்டகம்; எண்சீர்கொண்டது நெடுந்தாண்டகம். நெடுந்தாண்டகத்தில் அடி தோறும் (மெய்யெழுத்துப்படி) இருபத்தாறெழுத்துக்கள் குறைவின்றி யிருக்க வேனுமென்கிற கிரீடபந்தமு முண்டு. ...

ಸಾದೋಷ ಲಭಿಸುವಕಾರಣ ತನ್ನೊಪಪರಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಯೇ ನಿಶ್ಚಯ
 ಸ್ಥೂಲ ಅಲ್ಲ, ಭೋಜ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪ್ರಥಮತಃ (ಪರಮಾತ್ಮಗೆ ಮಹಾ)
 ಸೈವೇಚ್ಯವೆಂದೂ, ಆಮೇಲೆ ಅಗ್ನಿದ್ವ್ಯಾ (ಪಂಚರಾಮಾಖ್ಯ ಸಂಪೂರ್ಣ)
 ವೈಶ್ವದೇವವೆಂದೂ, ಆ ಬಳಿಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಸುವಾಸಿನಿಯರ ಭೋಜನ
 ದ್ವಾರ (ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಗೆ) ಬ್ರಹ್ಮಾರ್ಪಣವೆಂದೂ, ಆಮೇಲೆ ಸ್ವಸರಿವಾರಸಹ
 ಸ್ವಭೋಜನಕಾಲದಲ್ಲಿ [ಸ್ವಬಿಂಬಾಖ್ಯ ಹರಿಗೆ] ನಿವೇದನವೆಂದೂ, ಆ ಬಳಿಕ
 ಕೊನೆದಾಗಿ ಪ್ರತಿಕರ್ಮ ಭುಕ್ತದಲ್ಲಿ [ಗೋವಿಂದಗೆ] ಆಹುತಿಗಳೆಂದೂ-ಹೀಗೆ
 ಬಟ್ಟು ಸಂಚ ಆನರ್ತ ಭಗವತ್ಸಮರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮಾಡುವರು)

೨. ಸತ್ಯ. — “ ಸರ್ವತ್ರಾಶ್ರೇಷ್ಠರಾಸ್ತೀಶ್ವರಾ ” — ಯಥಾವಸ್ತು
 ಜ್ಞಾನ, ಧ್ಯಾನ, ಸಮರ್ಪಣ, ಇವು ಕ್ರಿವಿಧ ಸಮಾಧಾನಗಳು. ಪ್ರಾಣಿಕ
 ಮೃದಾಂಗಕ್ಕೆ ಹಿತವಾಗಿಯೂ, ವಸ್ತುತಃ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇರುವದನ್ನೇ ನುಡಿ
 ಯುವರು. ಹಾಗೆಯೇ ಆಚರಿಸುವರು. “ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾವಿಲ್ಲ. ಮಿಥ್ಯಾಕ್ಕೆ
 ಉಳಿವಿಲ್ಲ ” “ ಸತ್ಯಮೇವಜಯತಿ ” ಎಂಬ ವಚನಗಳು ಆಕಾಶಾಭಾಧಿ
 ತವಾದವು. ಸತ್ಯವು ಸಕಲ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳ ಮಾತೃಸ್ಥಾನವು. ಅಸ
 ತ್ಯವು ಸರ್ವಪಾಪಗಳ ಮಾತೃಸ್ಥಾನವು. ಯಾಕಂದರೆ-ಮನುಷ್ಯನು ಜೌ
 ರ್ಯಾದಿ ಕುಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೇಳಿದಾಗ “ ಇಲ್ಲ ” ಎಂಬ ಅಸತ್ಯ
 ನುಡಿಯು ಅವನ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಧಾವಿಸಿಬರುವದು. ಅಂತೆಯೇ ಪಾಪಗಳ
 ಮಾತೆಯೆಂದದ್ದು. ಇನ್ನು ಸಕಲಪುಣ್ಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದು “ ನಿಜ ”
 ವೆಂದು ನುಡಿಯುವದರಿಂದ ಸತ್ಯವು ಹಾಗೆ ಹೇಳಲ್ಪಡುವದು. ಅದುದರಿಂದ
 ಸುಜೀವನು ಮುಂದಿನ ಕಷ್ಟ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವಾಗ್ಯೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ
 ನುಡಿಯುವನು. ಸತ್ಯದಂಥ ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಸತ್ಯದಂಥ ಪಾಪವಿಲ್ಲ.
 ಅಂತೆಯೇ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು “ ಸತ್ಯಂವದ ” ಎಂದು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದ
 ಲು ವಿಧಿಸುತ್ತವೆ. ಸತ್ಯದಿಂದ ವಾಕ್ಸಿದ್ಧಿ (ವಾಚ್ಪಯಶುದ್ಧಿ) ಯಾಗುವದು.
 ಸತ್ಯವು ಹಿಂಸಾತ್ಮಕವಾದದ್ದು. ಅಸತ್ಯವು ಹಿಂಸಾತ್ಮಕವಾದದ್ದು. ಶ್ರೀ
 ಹರಿ ಸರ್ವೋತ್ತಮ, ಜೀವೇತ್ಸರರಭೇದ, ಜಗತ್ಸತ್ಯವೆಂಬ ಯಥಾವಸ್ತು
 ಗಳ ಜ್ಞಾನ ಥಾಗೂ ಧ್ಯಾನವೇ ಸತ್ಯದ ಸಾರವು.

ப்ராக்ருதப் பொருள்களெல்லாம் நிலை நிற்கமாட்டாதவை யென்று அறிவித்தா
னென்றவாறு.

ஜீவாத்மாவுக்கு தேஹ ஸம்பந்தம் இரண்டுவகையான காரணங்களினாலுண்
டாகின்றது; புண்யபாப ரூபகருமங்கள் காரணமாகவும் எம்பெருமானது அருள்
அடியாகவும். கருமமடியாக ப்ரக்ருதிபந்தமுண்டாமளவில், ஜீவாத்ம பரமாத்
மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வொண்ணாமற் செய்கையும்
தன்பக்கலில் அஸ்தைரீயத்தையும் அபோக்யதையையும் மறைத்து ஸ்தைரீய
புத்தியையும் போக்யதாபுத்தியையும் ப்ரக்ருதியானது பிறப்பிக்கும்; இன்
பெருமானருளடியாக ஸம்ஸாரபந்தமுண்டாமளவில், ஸ்வவிஷயத்திலும் ஸ்வகீய
விஷயத்திலும் கிடக்கிற அஸ்தைரீயத்தையும் அபோக்யதையையும் பிரகாசிப்
பிக்கக் கடவதுமாய் ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கக் கடவதுமாயிருந்
தும். ஆழ்வார் இவ்விழுகியிலே பிறந்தது கருமமடியாகவல்லாமல் எம்பெருமா
னருளடியாகவாதலால் ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் அஸ்தைரீயம் பிரகாசித்து
த்யாய்யதாபுத்தி யுண்டாயிற்றென்க.

வேதம் நான்காய்—தேஹமே ஆத்மாவென்றும், இந்த்ரியமே ஆத்மாவென்றும்,
மநஸ்ஸே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணனே ஆத்மாவென்றும், புத்தியே ஆத்மா
வென்றும் கொள்வாருடைய கொள்கைகளைத் தள்ளி 'அஹம்' [நான்] என்று
வியவஹரிப்பதற்கு இலக்கான வஸ்துவே ஆத்மாவென்றும் அவன நித்யனென்
றும் தெரிந்து கொள்வதற்கு சாஸ்த்ரம் அபேக்ஷிதமாகையாலே, சாஸ்த்ரங்களில்
தலையான வேதங்களை அருளினபடி சொல்லுகிறது. இங்கு 'வேத நான்காய்' என்றது,
நால்வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் என்ற கருத்தினாலென்று; நான்கு
வேதங்களையும் உபகரித்தருளினவன் என்ற கருத்தினாலென்க.

ஆக, "மின்னுருவாய் மூன்னுருவில் வேத நான்காய்" என்றவாளுக்குத்
தேறின கருத்தாவது—ஆத்மாவிற் காட்டிலும் வேறுபட்ட அசேதனப் பொருள்
களில் க்ஷணிகத்வ புத்தியைப் பிறப்பித்தவனும், அவ்வண்ணலாத ஆத்ம வஸ்துவின்
உண்மை நிலையைத் தெரிந்துகொள்வதற் குறுப்பாக சாஸ்த்ரங்களைத் தந்தருளின
வனும் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

விளக்கோவியாய்—சாஸ்திரங்களைக் கொடுத்தருளின மாத்திரத்தால் என்
னாகும்; அவற்றால் மருள் நீங்கித் தெருள் பிறந்தாலன்றோ பயனுண்டாவது;
அங்ஙனம் அஹ்ஞானத்தையகற்றி நல்ல ஞானத்தை யுண்டாக்கி ஸ்வரூபத்தைப்
பிரகாசிக்கச் செய்தருளினவன் என்கிறது விளக்கோவியாய் என்று. விளக்கோவி
யின் ஸ்வபாவம்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாகையாலே சாஸ்த்ர ஞானத்தை
விளக்கோவி யென்கிறது. விளக்கானது இருளைப்போக்கிப் பொருள்களை
விளக்கச் செய்யுமாபோலே அகவிருளைப்போக்கி ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கக்
கடவதாயிருக்கும்ன்றோ சாஸ்த்ர ஜ்ஞானம். இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தை
யுண்டாக்கியருளினவன் எம்பெருமான் என்க. எம்பெருமானருள் இல்லாவிடில்
உண்மையான சாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞானம் உண்டாகமாட்டாதென்று உணர்க.

புனைத்தெழுந்த நீங்கந்தாய்—மலை துனியில் தோன்றி ஆகாசத்திலே கிளம்
பின சந்திரனைப்போலே ஸந்தோஷகரமான ஞானத்தைக் கொடுத்தருளினவன்
என்றபடி. தீழ் 'விளக்கோவியாய்' என்றவிடத்திலும் இவ் வர்த்தந்தாகனே சொல்
வீற்று; மீண்டும் இங்குச் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; கேண்மின்; எம்பெரு
மானைப்பற்றின ஜ்ஞானங்கள் பலவகைப்படும்; எம்பெருமானைக் காதால் கேட்டுணர்
வது, நெஞ்சில் ஊன் மனஞ்செய்துணர்வது. உபாஸகம் செய்துணர்வது, கண்
ணாக் கண்ணொர்வது என்றிப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானங்களுள் ச்ராவண ஜ்ஞானம்

[கரகால் கேட்டுணர்தல்] பெற்றநமை மாத்திரம் 'விளக்கோநியாய்' என்றதனால் சொல்லிற்று; நிதித்யாஸை—தர்சன ஜ்ஞானங்களைப் பிறப்பித்தமை இங்குச் சொல்லப்படுகிறது என வாசி காண்க. விளக்கினுலுண்டாகிற வெளிச்சத்திற் காட்டிலும் முனைத்தெழுந்த திங்களினுலுண்டாகும் வெளிச்சம் அதிக ஆரத்தரூபமாக இருப்பது போல, சீராவண ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் மகந நிதித்யாஸை தர்சனங்களாலுண்டாகும் ஞானம் மிக்க ஆஹலாத ரூபமாக இருக்குமாதலால், விளக்கோநியா யென்றதனால் சீராவண ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லிற்றென்றும் முனைத்தெழுந்த திங்களினுலு யென்றதனால் மற்ற ஞானங்களைச் சொல்லிற்றென்றும் பகுத்துரைத்தல் மிகப் பொருத்தம். இது தன்னிலும் முனைத்து என்றதனால் மகந தசையும் எழுந்த என்றதனால் நிதித்யாஸை தசையும், திங்கள்தாலும் என்றதனால் ஸாக்ஷாத்கார தசையும் சொல்லப்பட்டன வென்றுணர்க.

பின்றுருவாய் முன்றுருவிற்பிணி பூப்பிலைப் பிறப்பிலியாய்—இவ்வளவும் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாய் (ஸாமாதாதிகரணயத்தாலே) இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவுக்கு நியாமகன் எம்பெருமான் என்றதாகிறது. “பொங்ககம்புலனும் பொருளையந்தல் கருமேந்திரிய மைம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மாலுங்காரமனங்களை” என்கிறபடியே இருபத்துரான்காடிய தத்துவங்களுக்குப் பிற்பட்டவனாய் என்று இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாகச் சொல்லப்பட்டவனான ஜீவாத்மாவைப் பின்றுருவாய் என்றதனால் சொல்லுகிறது; முன்றுருவிற்பிணி பூப்பிலைப் பிறப்பிலி யென்பதும் அந்த ஜீவாத்மாவையே; பரத்யக்ஷத்திற் காணப்படுகின்ற பராக்ருத பதார்த்தங்களை பூன்றுரு வென்கிறது. அந்தப் பொருள்களுக்கு ஸம்பாவிதமான பிணியும் மூப்பும் பிறப்பும் ஜீவாத்மாவை ஸ்பர்சிக்கமாட்டாவாகையால் “முன்னுருவிற்பிணிமூப்பிலைப் பிறப்பிலி” யென்று ஜீவாத்மாவைச் சொல்லிற்று. ஆக, பின்றுருவாயும், முன்னுருவிற்பிணிமூப்பிலைப் பிறப்பிலியாயுமீராவின் ஜீவாத்மாவைச் சொல்லி, ஆய் என்ற ஸாமாதாதிகரணயத்தாலே அப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவை நிர்வஹிப்பவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

இற்பபநர்கே யென்னுது—இற்பாவது மரணம்; ஆத்மஸ்வரூபாநுபந்தியான மரணம் இங்கு விவக்ஷிதம்; அதாவது கைவல்யமோகம். தேஹாநுபந்தியான மரணம் ஆத்மாவுக்கு இல்லையாயினும் ஸ்வரூபாநுபந்தியான மரணம் உண்டாதலால், அப்படிப்பட்ட மரணமாகிய கைவல்ய மோகத்தை அந்த ரங்கமான அடியார்க்குக் கொடுக்க நெஞ்சிலும் வினையாதவன் எனப்பெருமான் என்றவாறு ஸ்வத: ஸாக்ஷான ஆத்மாவின்மையே அநுபவ ஸ்வரூபமாய்த் தனியே ஒரு புருஷார்த்தமாய் மீட்சியில்லாததான கைவல்யத்தை திறப்பு என்ன மோமோவென்னல்; சரீரமானது ஆத்மாவின் வியோகத்தை யடைந்தால் அது மரணமாக பரத்யக்ஷத்தில் வியவஹரிக்கப்படுகிறது; இதுவும் அப்படியே ஸாக்ஷாத் ஆத்மாவாகிய பரமாத்மாவின் வியோகத்தாலே மரணமாகக் குறையிடுவது. பரத்யக்ஷத்தில் மரணமடைந்த சரீரம் நஷ்டமாகிநுப்போலே ஆத்மாநிப்பதில்லையே; அப்படி இருக்க மரணமென்னலாமோ வென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தியான போகமில்லாமையாலே ஆத்மாவை நஷ்டமாகவே கொண்டு மரண மென்னலாம். “மருதோ தரித்ர: புருஷ:” [எழையான மனிதன் செத்தவனே] என்கிறுப்போலே இதனைக் கொள்க. “அர்வா நநாதோ பவதி” என்று சொல்லத் தக்கவர்களின் ஹ்ருதயத்தாலே இது மரணமேயாகும். இதனைத் திருவாய்மொழியில் நிறுக்கிற்பு என்றது முணர். ஆக இற்பபநர்கேயென்னுது என்றதனால் சொல்லிற்று—கைவல்ய மோகத்தைப் புருஷார்த்தமாக அபேக்ஷிப்பவர்களுக்குக் கொடுக்கவல்லவனான எம்பெருமான் இப்போது என்னை இப்பநருழியிலே வீழ்த்த வினையானென்பதாம்.

இப்படிப்பட்ட உபகாரத்திற்குமேலே தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களைப் பரகாசிப்பித்தருளுகையாகிற மஹோபகாரமுஞ் செய்தருளினு னென்கிறார் என்னும் பொன்று நாய் என்று. போக்யதையின் மிகுதியாலே ஒருநொடிப் பொழுதும் விடமுடியாமல் எப்போதும் சிந்திக்கவுரியதும் பொன்போல் விரும்பத்தக்கதுமான திவ்ய ஸ்வரூபத்தை யுடையவன் என்றபடி.

மணியுருவிற பூதவந்தாய்—இங்குப் 'பூதமைந்து' என்கிறது பஞ்சோப நிஷத்துக்களை; "பரமேஷ்ட புமார் விசுவோ விவ்ருத்தஸ் ஸர்வ ஏவ ஹி" என்கிறபடியே பஞ்சோப நிஷத்தை வடிவாயுடைத்தாடிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்கரஹம். அஸ்மதாதிகளின் தேஹங்களுக்குப் பஞ்சபூதங்கள் உபாதாநமாயிருக்கு மாபோலே எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்குப் பஞ்சோபநிஷத்துக்கள் உபாதாந மாயிருக்குமென்று பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரம் கூறும். இனி, 'மணியுருவிறபூதமைந்தாய்' என்பதற்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; தனக்கு அஸாதாரணமான மணியுருவிலும் எழுந்தருளி யிருப்பவனும், ப்ராக்ருதமான பஞ்சபூதங்களிலும் எழுந்தருளியுள்ளவன் என்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது புனலுருவாய் என்று. வளிஷ்டனென்றும் சண்டாளனென்றும் வாசியில்லாமல் ஒரு துறையிலே படிந்தாநிதற்குரிய தண்ணீர்போலே அனைவர்க்கும் ஒரு தன்மைப்பட எளிபலுபிடுக்குமவ னென்றவாறு. இப்படி அனைவர்க்கும் எளிபலுநால் எந்த சத்ருவிலும் எந்த வேளையில் என்னகேடு விளைகிறதோவென்று அஞ்சியிருக்க வேண்டாதபடி பிரதிகூலர்க்கு நெருப்புப்போலே கிட்டவொண்ணாதிருக்குமவ னென்கிறார் அனலுருவிற திகழும் என்று. அதுகூலர்க்குப் புனலுருவினன்; பிரதி கூலர்க்கு அனலுருவினன் என்க. கோந் தன்னுருவாய்—நாட்டில் சோதிப்பொருள் களென்று விளங்குகின்ற அக்லி சந்திரன் ஸூரியன் முதலியவர்கட்கும் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தாலே ஜ்யோதிஸ் உண்டாம்படி பரஞ்சோதியாயிருப்பவ னென்கை. என்னுருவில் நின்ற—மிகவும் ஹேயமான என்னுடைய சரீரத்திலே வந்து கின்றனென்கிறார். கீழே இவ்வாழ்வார் மடநெடுக்கையாலே எம்பெருமான் தன் னுடைய ஸத்தைக்கு ஹாரிவினைந்திடு மென்றஞ்சி ஓடிவந்து இவருடைய சரீரத் திலே பொருந்தித் தரிப்புப் பெற்றான்போலும். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமா னுடைய தளிர்போன்ற திருவடிகள் எந்தலைக்கு அலங்காரமாய்க் கிடக்கிறபடி பரீரீர் என்றாயிற்று.

பாருவிநீரெிகால்விசும்புமாகிப்பல்வேறுசமயமுடாய்ப்பரந்துநின்ற*

சுருவிநீர்புலகுமெயென்னநின்ற இமையவர்தந்திருவுருவேறென்னும்போது.

ஒருருவம்பொன்றுருவமொன்றுசேந்தீ ஒன்றுமாகடலுருவமொத்துநின்ற*

சுவுருவுக்கண்டபோதொன்றும்சோநீ முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே.

2

ஏர் உருவில்	அழகிய ஜகத்தில்	பொன் உருவம்	பொன்னின் வடிவாகவுள்
மூவருமே	{ "மூன்று தெய்வங்களே முக்		{ ளது;
கின்ற	{ கியம்" என்று சொல்ல		{ (பரமசிவனாகிற) ஒரு மூர்த்தி
	{ லாம்படி யமைந்த		{ யானது
திரு உரு	தம் தேவதைகளினுடைய	செம் தி	{ சிவந்த நெருப்பின் வடிவாக
வேறு	ரூபங்களை		{ வுள்ளது;
எண்	{ தனித்தனியாகப் பிரித்து	ஒன்று	{ (பூர்வம் நாராயணனாகிற) ஒரு
னும்போது	{ ஆராயுமிடத்தில்		{ மூர்த்தியானது
ஒர் உருவம்	{ (கானமுகக் கடவுளாகிற) ஒரு	மா கடல்	{ கருங்கடல்போன்ற வடிவ
	{ மூர்த்தியானது	வம்	{ மாகவுள்ளது;

5

மாயமாய்" என்று வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. தேவமாயுஷ்யதி பதத்தாலே பவவகைப்பட்ட பாதுபாடுகளையுடைய ஜகத்தையுண்டாக்கியவனாய் என்றபடி. மாயர் என்றது வட்சைத் திரிபு; ஏற்பாடு என்று பொருள். உலகத்துப் பாடுகளாகளுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு ஏற்பாடு உண்டு; தேவதைகள் ஆராதிக்கவரியாயாம் அழக முண்பவராயு மிருத்தல் அவர்களுக்கான ஏற்பாடு; மனிதர் ஆராதனை செய்பவர்களாயும் அன்ன முண்பவர்களாயு மிருத்தல் அவர்களுக்கான ஏற்பாடு; தீர்க்குக்கும் ஸ்தாவரங்களும் ஆராதனைக்குக் கருவியாயிருத்தல் அவற்றுக்கான ஏற்பாடு; இவ்வனை கண்டுகொள்க

யாதிநின்ற—பரக்கையாவது—ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களிலும் அதுபாடுவசத்தாலே ஆத்மாவாய் வியாபித்து நிற்கையாம். ஸுக்ஷ்மசேதநா சேதநவச் சீடலுக்கிறபடியைச் சொன்னவாறு. இதற்கு ஈற்றடியிலே அந்வயம்.

[சுருஷ்டி] ஜகத்திலே என்றபடி. ஜகத்துமுழுவதும் எம்பெருமானுடைய உரு [சரீரம்] ஆகையாலே அந்தச் சொல்லையிட்டுச் சொல்லிற்று. * இருள்தருமா டுதலம் என்று வெறுக்கத்தக்க இதனை ஏது என்பானென்? என்னில்; இந்த ஜகத்தானது முழுக்ஷுக்களுக்கு ஒருபடியாலே ஹேமமாயும் ஒருபடியாலே உத்தேசமாயுமிருக்கும்; ஸம்ஸாரஸ்தானம் என்று வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கும்; எம்பெருமானுடைய விபூதியென்ற காரணத்தாலே உத்தேசமாயிருக்கும் இங்கு உத்தேசமாய்தம் தென்ற ஏது என்றதாகக் கொள்க.

யாதிநெய்யன்—நெய்யன்—ஸ்ருஷ்டி, ரக்ஷணம், ஸம்ஹாரம் என்பன மூன்று தொழில்கள். இவை மூன்றையும் ஸ்ரீமத் நாராயணனொருவனே நிர்வஹித்தாலும் அவனாரன் பிரமணை அதுபாடுவசத்து ஸ்ருஷ்டியையும், ருத்ரணை அதுபாடுவசத்து ஸம்ஹாரத்தையும், தானை தன்மையிலே ரக்ஷணத்தையும் நடத்திப் 'பாடுகையாலே மூன்றுக்கும் ஒருவனே கடவான் என்று தெளியுகின்றத ஸாமான்ய டூணிகள் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கு ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்வதந்தர நிர்வஹக மாக்கக்கொண்டு மூன்று மூர்த்திகள் ஆசிரயணியர்கள் என்று சொல்லுவார்கள்; அதை அதுவதிப்பதாம் 'யாதிநெய்யன்நின்ற நெய்யன்' என்று "ஸ ஆத்மா; அங்காதி அய்யா தேவதா" என்ற சுருதியின்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியேயென்று தெளியக்கண்டவ ராகையாலே அவர்களுக்கும் தியுது என்ற கௌரவச் சொல்லாலே சொல்லுகிறார் என்ப.

வேறென்றும்போது—"நன்றெழில் நாரணன் நான் முகனரனென்னு மிவரை, ஒன்ற நம்மனத்து வைத்து உள்ளிதும்மிருபசையறுத்து நன்றென நலஞ்செய்வது அவனிடையம்முடை நாளே" என்ற திருவாய்மொழிப்படியே ஏக தத்துவமாக மனத்து வைக்கிற பட்சத்தில் முகிலுருவமொன்றே தோன்றும்; அங்ஙனன்றியே பிரித்துப் பாதபத்தி பண்ணுகிற பட்சத்தில் ப்ரமஹேதுவான அஸாதாரண வடிவங்களைச் சொல்லுகிறது ஓருநவர் போன்றருவமென்று தொடங்கி. பிரமனது உருவம் பொன்னுருவாயிருக்கும். பொன்னுனது எல்லா ஆபரணங்களும் பண்ணுகைக்கு உரித்தாயிருப்பதுபோல, பதினான்கு லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு உரியவுருவமென்று தோற்றியிருக்குமென்க. [ஒன்று செந்தீ] ருத்ரனது உருவம் செந்தியுருவாயிருக்கும்; அக்ரிசுரு ஸ்வபாவம் அனைத்தையும் கொளுத்துகையாகையாலே, ருத்ரனுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால் ஜகத்தை யெல்லாம் உபஸம்ஹரிப்பதற்கு உரித்தாயிருக்குமென்று தோற்றவியிருக்கும். [ஒன்றுயாதிநயம்] கண்டார்க்கு விடையைத் தீர்க்கும்தாயிருக்கையும், துஷ்ட ஜாதிக்கு எல்லா ஜாதிக்களோடு ரத்னம் முதலியவற்றோடு வாசியுற ஸகல பதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே யிட்டு வைத்து ரக்ஷிக்கையும் கடலின் ஸ்வபாவமாகக் காண்பெடுத்து; அப்படியே எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால், ஆசிரிதர்

களுக்கு தாபத்யஹரமாயும், ஆச்சரித்தகாரைத் தன் நபிரானத்திலே பிட்டு வைத்து ரக்ஷிக்கும்தாயுமிருக்கைத் தோற்றவிருக்கும்.

ஒன்றுநின்ற ஸுவருஷ்கண்டபோது—ஸுவருஷம் ஒத்திருக்கையாவதென்? என்னில் அவரவர்களுடைய தொழிலுக்கு அவரவருடைய உருவம் பொருத்தமாகி ருக்கும் படியைச் சொன்னவாறு. ஸ்ருஷ்டிக் குப் பொருத்தமாகி ருக்கும் பொன்னுருவம்; ஸம்ஹாரத்துக்குச் சேர்ந்திருக்கும் செந்திபுருவம்; ரக்ஷணத்திற்குத் தகுந்திருக்கும் மாகடலுருவம் என்று காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட ஸுவருவையும் பிரமாணகதி கொண்டு ஆராயுமிடத்தில், பாருருவி நீரோரிகால் விசம்புமாகப் பல்வேறு சமயமு மாய்ப் பரந்துகின்ற ஒன்றே ஆம் சோதியாகும்.

எம்மடிக்ருவம் ருகிந்ருவம்—கீழ், 'மாகடலுருவம்' என்றதையே இங்கு முகிலுருவமென்று அநுபாஷிக்கிறார். முகிலுருவ முடையவரே எம்மடிகள் என்றுரைக்க. 2

திருவடிவிற்குநெடுநால்பேயென்றும், திரேதைக்கண்வளையுருவாய்ந்தகழிநால்பேயென்றும்*

பெருவடிவிற்கடலழகம்மெண்டகாலம் பெருமான்கருநீரவண்ணன்றன்னே*

ஒருவடிவத் தோருருவென்றுரைலாகா வுநிதோராதின்னேந்தலல்லா*

கருவடிவிற்கெங்கண்ணவண்ணன்றன்னேக் கட்டுநாயேயாரோ நுவர்காண் கிற்பாரே.

3

திரு வடிகில்	விலக்ஷணமான வடிவுகளில்,	ஊழிதோறு	
கரு நெடு மால்	காளமேகச்யாமமான வடிவை	ஊழி மின்று	எப்போதும் மின்று துதிப்ப
பெரு வடிவின்	யுடைய ஸர்வேசுவரன்	எத்தல் அல்	தல்லாமல்
கடல்	பெரிய கூர்மார்பதேதோடே	லால்	
அமுதம்	கடலினின்றும்	ஒரு வடிவம்	வடிவம் நிறமும் இன்னதென்
கொண்ட	(தவர்களுக்கு) அமுத	என்று ஓர்	மும் இவ்வளவென்றும்
காலம்	மெடுத்துக்கொடுத்த கால	உரு என்று	அறியப்போகாமலிருக்கிற
வளை உரு ஆய்	மாகிய கிருதயுகத்திலே	உணரல் ஆகா	
திகழ்ந்தான்	சங்குபோலே வெருத்த	கரு வடிவின்	கறுத்த திருமெனியையும்
என்றும்	நிறத்தையுடையவனாக	செம வண்	செந்நிறமான திருக்கண்
திரேதைக்	விளங்கினென்றும்	ணம் கண்	களையுமுடைய உன் எம்
கண்	சிவந்தநிறத்தையுடையவ	ணன் தன்னை	பெருமானே
	னாக விளங்கினென்றும்	பெருமானே	
	(கலியுகத்தில்)	யாச் ஒருவர்	ஆரேனுமொருவர்
கரு நீலம் வண்	(இயற்கையான) நீலநிறத்தை	காண்கிற	(ஸம்பரயத்தத்தால்) காணக்
ணன் என்றும்	யுடையனும் விளங்குகிரு	பாரா	கூடியவரோ?
	னென்றும்	கட்டுரை	(நெஞ்சே!) சொல்லு.

***—தரிமூர்த்தி ஸாம்ய ப்ரமத்தை எம்பெருமான் கமர்துப் போக்தித் தந்தருளினபடியை அருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாட்டில். எம்பெருமான் தன் து விர்வேறுதக க்ருபையினால் தமக்குக் காட்டித் தந்தருளின ; தந்தருளின வால் கூண்டயத்தை அநுபவித்துப் பேசுகிறார் இப்பாட்டில்.

எம்பெருமான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஒவ்வொரு நிறத்தைக் கொள்வான் ; கிருதயுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்களாய் த்வாபர நிறத்தை உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்கட்காகக் கிருதயுகத்தில் உகப்பாடுவான் வெறுத்த நிறத்தைக்கொள்வான் ; த்ரேதாயுகத்திலே சிவந்த நிறத்தைக் கொள்வான் ; த்வாபர யுகத்தில் பசுமைநிறத்தைக் கொள்வான் ; கலியுகத்தில் இயற்கையான நீல நிறத் தைக் கொள்வான்—என்பது நூற்கொள்கை. பூநீராகவது, நீல் பதினொருவது ஸ்கந்தத்தில் ஐந்தாவது அத்தாயத்தில் இருபதாவது ச்ரீமேகம் முதலாக இவ் விஷயம் விரியக் காணத்தக்கது. இப்பாட்டில் த்வாபர யுகத்திற் கொள்ளும்

பசுமை நிறம் சொல்லப்படா தொழியினும் அதுவும் இங்கு அதுஸந்திக்கத் தக்கது. பொருட் சேர்த்திருத்தகுதியாக “பெருவடிவின் கடலழுதங்கொண்ட காலம் வாய்ப்பு நாய்த் திமிர் தின்” என்பது முந்தற அந்வயித்துக்கொள்ள வுரியது.

“திரோதைக்கண்” என்று யுகத்தின் பெயரை வாய்விட்டுச் சொன்னது போலக் கிருதயுகத்தின் பெயரையும் வாய்விட்டுச் சொல்லாமாயிருக்க அப்படி சொல்லாதே “பெருவடிவின் கடலழுதங்கொண்ட காலம்” என்று சொல்லுவானென நென்னில், பிரயோஜனந்தரபரர்கட்காக எம்பெருமான் தன் திருமேன் நோவக் காரியஞ்செய்து உபகரித்த பெருங்குணத்தை வாய்விட்டுச்சொல்லி யதுபலிக்க விரும்பினவராகையாலே அந்த பகவச்சேஷ்டிதத்தை யிட்டு யுகத்தை முதலிக் கருதென்ப. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியமும் காண்மின் :- “பெரிய திருநாளிலே ஆதரமுடையார் ‘பங்குனி மாஸத்துக்குப் பின்பு காரியஞ் செய்கிறேன்’ என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க ‘பெரிய திருநாளுக்குப் பின்பு காரியஞ் செய்கிறேன்’ என்னமாதோபோலே.” என்று. அதாவது, முற்காலத்தில் திருவரங்கம் பெரிய கோடிலில் வாழ்பவர்கள் பங்குனிமாதத்திற்கு முந்திய மாசி, தை முதலிய மாதக் களில் வயவஹரிக்கும்போது பங்குனிமாதத்திற்குப் பிறகு நடத்த உத்தேசிக்கும் காரியங்களைப்பற்றிக் காலங் குறிப்பிடும்போது ‘பங்குனிமாதத்திற்குப் பிறகு செய்வோம்’ என்றவது ‘சித்திரமாதத்தில் செய்வோம்’ என்றவது குறிப்பிடாமல் ‘பெரிய திருநாளுக்குப் பின்பு செய்வோம்’ என்று குறிப்பிடுவார்களாம். இதனும், பங்குனிமாதத்தில் நடைபெறுகின்ற பெரிய திருநாள் அவ்வளவு உத்தேச்யமாயிருக்குமென்பது விளங்கும். அதுபோலவே இங்கு ஆழ்வார்க்குக் கடலழுதங் கொண் - வரலாறு இனிதாயிருக்கையாலே அதையிட்டு யுகத்தை நிரூபிக்கிற ரென்றபடி.

ஆழ்வார்க்கு இவ்வரலாறு உத்தேச்யமாகில் ‘கடலழுதங்கொண்ட காலம்’ என்றால் போராதோ? ‘பெருவடிவின்’ என்பானென்னென்னில், பதினாறு நூறு பிரக்காதமளவு பரப்பையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே அப்பாப்பு முழுவதும் மிழும்படி “தன் தாளுந்தோளும் முடிகளுஞ் சமனிலாத பல பரப்பி” என்கிற படியே பெருவடிவோடே திருக்கண் வளர்ந்தருள்வதும், அவ்வடிவோடே யெழுந் திருந்து கடைகிறபோது ஒருகடல் செவ்வே நின்று ஒருகடலைக் கடைந்தாற் போலே யிருக்கையுமாகிற பரமபோக்யதை நெஞ்சை விட்டு அகலாமையாலே சொல்லிற்றென்க.

பெருவடிவு என்பதற்கு, பல வடிவுகள் என்றும் பொருள் கூறுவர், மந்தர மலை நீரில் அமுந்தாமைக்கு ஆமையாக வடிவெடுத்தும், மேலே கொந்தளியாமைக்கு ப்ருஹத்ரூபியாயும், தேவதைகளோடுகூடி நின்று காரியஞ்செய்யும் வடிவு கொண்டும் வரலாறு நிகரத்திற்கு வலிமையாய்ப் புகுந்து நின்று ஆகவிப்படி பல வடிவுகள் கொண்டபடி.

‘கடலழுதங்கொண்ட காலம்’ என்றதில், தேவர்கள் எம்பெருமான் ஆழ்வார்கள் ஆரிய அணைவர்க்கும் அமுதங்கிடைத்தமை அதுஸந்திக்கத்தகுந்தது. எங்கனெ யென்னில், “அமுதமமார்க்கிடந்த” என்கிறபடியே உப்புச்சாரான அமுதம் தேவர்கட்குக் கிடைத்தது; “விண்ணவரமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்ருமானே!” என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியாராகிற அமிருதம் எம்பெரு மானுக்குக் கிடைத்தது. “செந்தாமரைக்கட் செங்கனிவாய் நூற்றேளமுதே! என துதிரே” என்கிறபடியே கையுந்திருவாழியுமாய்க் கொண்டு கடல்கடைந்த எம்பெரு மானைய அமுதம் ஆழ்வார்கட்குக் கிடைத்தது. (தோளுந் தோள்மாலையுமாக எம்பெருமான் கடல் கடைந்த வரலாற்றை ஆழ்வார்கள் நேரிற் கண்டதுபோலப் பார்ப்போம்) க்ஷமாகப்பேசிய நுபவித்துக் களிப்பார்கள் என்றவாறு.) ஆகக் கடலழுதங் கொண்டகாலமாகிய க்ருதயுகத்திலே வளையுருவாய்த்திகழ்ந்தமைசொல்லிற்றாயிற்று.

திருநாவுக்கரசர் சேயனென்று—இவ்வாக்கியம் முன்னேயிருந்தாலும் அர்த்தச் சார்த்திக் கூந்தகுதியாகப் பின்னே அர்வயிக்கவுரியது. க்ருதயுகத்திற்குப் பிறகு தானே திரேதயுகம், ஆழ்வாரும் யுகக்ரமமாகவே அருளிச்செய்யலாமே; மாறுபட அருளிச்செய்வானேன்? என்னில்; ஸத்வராஜஸ்தமோமயமான ப்ரக்ருதிக்கு திருநாவுக்கரசர் சொல்லப்புகந்த வேதவாக்கியத்தில் “அஜாமேகாம் லோஷித சுக்ல க்ருத்யம்” என்று சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு என்கிற அடைவிலே ஒதியிருக்கை யாலே அர்த்தச்சாயையாலே அருளிச்செய்திறபடி என்னலாம்.

“கருநவண்ணன்” என்றது கலியுகத்தின் நிறத்தைச் சொன்னபடி. [ஒரு வடிவத்தோடு நடுவென்றுணரலாகா] “மீனாயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க் காணரேனமுமாய்க் கற்கியாம்” இத்யாதிப்படியே தேவமதுஷ்ய திர்யக்ஸ்தா வரீயோஸிகளிலே பலவகைப்பட்ட வடிவுகளையும் சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு என்றற் றோலே பலவகைப்பட்ட நிறங்களையும் எம்பெருமான் என்கொண்டாலும் இவை யெல்லாம் இச்சையினால் பரிக்கரவிக்கப்பட்டவையத்தனையே யாதலால், அப்படி ஸ்வரூபத்திலுற் கொள்ளும் வடிவுகளும் நிறங்களும் ஒருவராலும் எல்லேகாண வொன்றாதபடி யிருக்கிறனாயிற்று எம்பெருமான். சில வடிவுகளையும் சில நிறங் களையும் ஒருவாறு அவரவர்கள் பாசரமிட்டுப் பேசித்துதிக்கலாமத்தனையல்லது உள்ளபடி அறியக்கூடாதவனான எம்பெருமானே யார்தாம் அறியவல்லார்?—நிர் லோதக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான் கண்டு பேசிடுப்போலே எவர் தாம் கண்டு பேசவல்லார்? நான் கண்டாப்போலே காணவல்லாருண்டோ? நான் பேசிடுப் போலே பேசவல்லாருண்டோ? என்றாராயிற்று.

சுட்டுரை—ஏவலொருமை வினைமுற்று; தம்முடைய திருவுள்ளத்தை விளிக் கின்றமை கொள்க. இனி, ‘கட்டுரை’ என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் பெயர்ச்சொல்லாகக் கொண்டு உரைப்பினுமாம்; அவரவர்கள் ஏதோபேசுவது வெறுங்கட்டுரையே யன்றி உள்ளபடி கண்டு பேசினதன்று என்க. ... 3

இந்திர்குமீரந்தர்முதல்வன்றனை இருநிலங்காத்தீர்தீர்வின்துதலந்தாய்*
சேத்திரத்ததமீரோவைவடோலிநித் திசைநாள்முமாய்த்திங்கள்நாயிருதி*
அந்தரத்திலேநாய்குமறியலாகா அந்தனை அந்தணர்மாட்டந்திவைத்த
மந்திரத்தை*சந்திரத்தாலெறவாதென்றும் வாழுதியேல்வாழலாம்மடநெஞ்சமே. 4

இந்திரற்கும	இந்திரனுக்கும்	{	இப்படி ஸகலதார்த்தங் களிலும் வியாபித்து நிற்கு மிடத்தில்
பிரமற்கும	பாஹ்மவுக்கும்		
மதல்வன்	{	தவர்க்கும்	{
தானை			
இருகிழங்கால்	பெரிதரவாபூமி, காற்று	{	அந்தணர்மாடு
நீர்வினை	அக்கி, ஜலம், அகாசம்		
பூதம் ஐந்து	பஞ்ச பூதங்களுக் கும் நியாமகனாய்	{	பிராமணர்கட்குச் செவ்வ மான வேதத்தினுடைய முடிவிலே விளங்குகிற பரமமந்தரமான ஸர்வேச் வரனை
மேதந்த	செவ்விய தமிழ்ப் பிரபந்தங் களைப் பிரகாசிப்பித்த வனாய்		
தமிழ் ஓசை	{	மந்திரத்தை	{
ஆதி			
மட்டுரல் ஆதி	{	மந்திரத்தால் மறவாது வாழுதி ஏல்	{
திசை மரங்கும்			
ஆய்	{	மந்திரத்தால் மறவாது வாழுதி ஏல்	{
திங்கள் நாயிறு			

***—எம்பெருமானைத் தாம் ஒருவராக அதுபவிப்பதில் த்ருப்தி பிறவாமை யாலே உசாத்துணை கூட்டிக்கொள்ள விருப்பமுண்டாயிற்று ஆழ்வார்க்கு; முக்தர் களும் நித்யர்களும் இந்திலத்தவரல்லாமையாலே அவர்கள் துணையாகப் பெற்ற திலை; இந்நிலத்தவரான ஸம்ஸாரிகள் உண்டியே உடையே உகந்தோடுமவர் களாகையாலே துணையாகமாட்டார்கள்; இனி ஒருபோதும் தம்மை விட்டுப் பிரியா திருக்கிற தமது திருவுள்ளமொன்றே தமக்குத் துணையாகவற்றதலால் ‘நெஞ்சே! இவ்விஷயத்தை நாம் அதுபவிக்கும்படி பாராய்’ என்கிறார்.

இத்திரந்தம் பிரமந்தும் நுதல்வந்தனை—உலகத்தில், நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமனுக்குப் பரதவம் சங்கிப்பவர்கள் உளரோயன்றி இந்திரனுக்குப் பரதவம் சங்கிப்பார் ஆருமில்லையே; அப்படியிருக்க ‘இந்திரற்கும் முதல்வன்’ என்று இங்குச் சொல்லுவானேன்? அப்படிச் சொன்னாலும் பிரமனை முந்தாறச் சொல்லிப் பின்னை இந்திரனைச் சொல்லியிருக்கலாமே; முற்படச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; ஸாதாரண ஜீவராசிகளில் பரிசுணிதலான இந்திரனுக்கு எப்படி எம் பெருமான் காரணபூதனோ, அப்படியே நான்முகனுக்கும் காரணபூதன் என்று தெளிவித்தவாறு. இந்திரன் எப்படி கார்யபூதனோ அப்படியே பிரமனும் கார்ய பூதன் என்று காட்டுதற்கே இந்திரனை முற்படச் சொல்லிற்றென்க. நுத்ரனுக்குத் தன்கையான பிரமனை யெடுத்துச்சொன்னபோதே நுத்ரனுக்கும் எம்பெருமானோ முதல்வனென்பது வெளிப்படையேயாம். தாழ்த்தவர்களில் கடையான இந் திரனையும் உயர்ந்தவர்களில் முதல்வனான பிரமனையும் எடுத்துரைத்தபோதே பரத்யாஹாரரய்யயத்தாலே நடுவுள்ள தேவர்களும் சொல்லப்பட்டனராகக் குறை யில்லை யென்க.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியானத்திலே (அச்சுப் பதிப்பில்)—“இந்திரனுக்கும் பிரமனுக்கும் என்னுதே ரேபார்த்தமாக சொல்லிற்று பூஜ்யதாபுத்தியாலன்று; கேஷபிக்கிறார்” என்று காணப்படுகிற வாக்யம் ஒலை ஸ்ரீகோசங்களில் காணப்படவில்லை; பொருந்தவும் மாட்டாது; முற்காலத்தில் எட்டுப்பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு காலகேஷபங்கேட்கும்போது உபதேசிக்கின்ற ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யும் அந்தந்தங்கள் சில ஆவசயகமென்று தோன்றினால் சிஷ்யர்கள் அவை எட்டில் அவ்விடத்தில் ஒருமுலையில் குறித்துவைத்துக் கொள் வார்கள்; இவ்வந்தந்தங்களில் பொருத்தமானவைபுஞ் சிலவுண்டு, பொருந்தாத வையுஞ் சிலவுண்டு. பிறகு அந்த எட்டுப் பிரதிகளைக்கொண்டு அச்சிடப் புகுந்த வர்கள் அவற்றில் மேற் சென்னவிதமாகப் புகுந்த டிப்பணிகளையும் வியாக்கியான கர்த்தாக்களான பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாகவே மயங்கி அச்சிட்டு விடுகிறார்கள். கம்முடைய ஸம்பந்தாயக்ரந்தங்கள் பலவற்றிலும் இப்படிப்பட்ட ப்ரகேஷபங்கள் பல புகுந்துள்ளன வென்பதை ஏற்கனவே யாம் கிருபித் துள்ளோம். அவ்வண்ணமாகவே இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலும் மேற் குறித்த வாக்கியம் நவீனர்களின் கைச்சரக்காக நுழையப்பெற்ற தென்றே நினைக்க வேண்டும். அவன் + கு, என்றிருந்தால் இடையில் உகர்ச்சாரியைவந்தால் ‘அவனுக்கு’ என்றும். அதுவரவிடில் ‘அவற்கு’ என்றாகும்; அதுபோலவே, இந்திரன் + கு, பிரமன் + கு—என்றிருந்தால் (இந்திரனுக்கு) (பிரமனுக்கு) என்றும் புணர்ச்சியாகலாம்; (இந்திரற்கு) (பிரமற்கு) என்றுமாகலாம். இரண்டும் ஏக வசகமேயாகும். “கண்டும் தெளிந்துங்கற்றார் கண்ணற்கு ஆளன்றி யாவரோ” என்றும்போன்றவிடங்களில் ‘கண்ணற்கு’ என்றது ‘கண்ணனுக்கு’ என்றபடியே யன்றி, (கண்ணர் + கு) என்று பிரிவதன்று. அப்படியே இங்கும் ‘இந்திரற்கு, பிரமற்கு’ என்றது (இந்திரனுக்கு) (பிரமனுக்கு) என்று சொன்ன படியேயன்றி இந்திரர், பிரமர் என்று பன்மையாகப்பிரிவதல்ல. ஆகவே ‘இந்திரனுக்கும் பிரமனுக்கு மென்னுதே ரேபார்த்தமாகச்சொல்லிற்று’ என்ப

நற்கு இங்குப் பரஸ்க்தியே யில்லை. புணர்ச்சியிலக்கண மறியாத சிலர் சேர்த்திட்ட வாக்கியமாகவேயிருக்கத்தக்கது. இவ்வாக்கியம் சில ஓலைஸ்ரீ கோசங்களிலும் காணப்படுமாதல் அப்போது சிரமப் பட்டு ஒருவாறு பொருந்தவிடலாம்; எங்ஙனே என்னில்; பாட்டின் முதலிலுள்ள இரண்டு பதங்களிலும் புணர்ச்சி யிடத்து வல்லின நகரமல்லாமல் இடையின ரகரமே யுள்ளதாகக் கொண்டு, (இந்திரர் + கு) (பிரமர் + கு) என்றாக்கி பஹுவசநபாடம் இருக்கிறதாகக் கருதி முற் குறித்த வாக்கியம் பிறந்ததென்னவேணும். இது ஸ்வரஸமான நிர்வாஹ மன்று.

இருநிலங்கால் தீரீர்வின் பூதமந்தாய்—எம்பெருமான் பஞ்சபூதங்களாகவே நிற்குகிறுனென்றது பஞ்சபூதங்களையும் படைத்தவனென்றபடி.

செந்நிறந்த தமிழோன வடசொல்லாடி—தமிழ் வேதத்தையும் ஸமஸ்க்ருத வேதத் தையும் வெளிப்படுத்தினவன் என்றவது, தமிழ் வேதத்தாலும் ஸமஸ்க்ருத வேதத் தாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவன் என்றவது பொருள் கொள்க. ஆர்ய பாஷை யாகிய ஸமஸ்க்ருத பாஷையை முன்னேசொல்லி ஆரீபச்சிதைவான தமிழ்ப் பாஷையைப் பின்னே சொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, முன்னே சொல்லிற்று என்னென்னில்; தமிழ்வேதமானது வடமொழி வேதம்போலல்லாமல் ஸர்வாதி காரமாயிருத்தலாலும், “செய்ய தமிழ்மாலேகள் எாம் தெனியவோதித் தெனியாத மறைநிலங்கன் தெனிகின்றோமே” என்ற வேதாந்த தேசிகன் பாசரப்படியே தெளிவாகப் பொருள்களை விளக்குதலாலும், ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்ந்தவையும் சேராதவையுமாகிய கண்ட பொருள்களையும் பேசுகிற வடமொழி வேதம் போலல்லாமல் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்ந்தவற்றையே பேசுதலாலும் இன்னமும் இப்படிப்பட்ட பலவகையான வைலக்ஷணயத்தை உட்கொண்டு ஸமஸ்க்ருத வேதத் தினும் தமிழ்வேதம் மிகச் சிறந்ததென்பது விளங்க முந்தறச் சொல்லிற்றென்க. வடமொழியானது ‘முரட்டு ஸமஸ்க்ருதம்’ என்று பேர்பெற்றிருக்கும்; இஃது அங்கனல்லாமல் ‘சுரத்தமிழ்’ என்றும் ‘செவிக்கனிய செஞ்சொல்’ என்றும் சிறப்புறுதல் பற்றிச் ‘செந்நிறந்த’ என விசேஷிக்கப்பட்டது.

திருவாய்மொழியில் (5-7-31) “வந்தருளியென்னெஞ்சிடங் கொண்ட வானவர் கொழுந்தே” என்ற பாசரத்தின் ஈடுமுப்பத்தாறுபதத்தில்—

“பட்டர் ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாரே நஞ்சியரைப் பலகாலுமியல் கேட்டருளுவர்; ஒரு கோடையிலே திருவிதியிலே நீரைவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல் சொல்லும் என்று லீயரை யருளிச்செய்து தாம் இத்தை அதுஸந்தித்திருந்து அந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி ‘யம கியமாதிக்ரமத்தாலே த்யேய வஸ்துவை மநம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கை யறுத்து அதுஸந்திக்கப்படுக்காலும் சுக்கான் பரல் போலே யிருக்கக் கடவ நெஞ்சுகள்பதஞ்செய்யும்படி தார்மிகராயிருப்பார் இவை சில ஈரச்சொற்களைப் பொகட்டுப்போவதே!’ என்றருளிச் செய்தார்”

என்றுள்ள வாக்கியங்கள் இங்குக் காணத்தக்கன.

இன்னமும், (9-2-8) “எங்கள் கண்முகப்பே” என்ற பாசரத்தில் “தங்க என்பாரத் தமது சொல் வலத்தால்” என்றவிடத்து ஈட்டின் அரும்பத வுரையில்,

“வங்கிப் புரத்து நம்பி, பெருமானை ஸேவிக்க வெழுந்தருளினவனவிலே இடைச்சிகளண்டையிலே ஸேவித்தாராய் அதை ஆண்டான் கண்டருளி “ப்ராப்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸமுதாயமிருக்க அவர்களண்டைக்கு எழுந்தருளுவானென்?” என்ன; ‘நாம் சற்று விரகராயிருப்போம்; இவர்கள் ஒன்றும்றியாத கொச்சைகளாகையாலே எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம் இவர்களிடத்திலே பள்ளமடையா யிருக்கும் என்று அங்கே யிருந்தேன்

என்ன; 'அவர்கள் சொன்னது எது? தேவர் அருளிச்செய்தது எது?' என்று ஆண்டான் கேட்க; 'பொன்னிலே பூணுதாலிடுவீர்; தூறு பிராயம் புசுவீர்; அழுத்தவிரட்டை யுடுப்பீர்' என்கிற விவை அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை; 'விஜயஸ்வ, விஜயபவ' என்று நான் சொன்ன வார்த்தை என்று வங்குப் புர்த்து நம்பி அருளிச்செய்ய, 'அங்குப் போயும்புரட்டு ஸ்ரீலக்ஷ்மி வீட்டிலேயே; எங்கே யிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கே யெழுந்தருளீர்' என்று ஆண்டானருளிச் செய்த வார்த்தை."

என்றதுவ் காண்க.

திருநாந்தாய—நான்கு திசைகளிலுமுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையுமடத்தவனாய் என்றபடி. திங்குநாயிருகி யென்று சந்திர ஸ்ரீரீயர்களுக்கு அந்த ராத்மாவா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

[அந்தரத்தில் தேவர்க்குமறியலாகாவந்தனை] 'அந்தரம்' என்று மேலுலகத்திற்குப் பெயருண்டாகையாலே 'மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்கட்கும் அறியலாகா' என்பது பொருளுரைக்கலாமாயினும் அப்பொருள் இங்கு விவகித்தமன்று; ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் "ப்ருதிவ்யம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தர:" என்று தொடங்கிப் பல பர்யாயங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள அந்தர சப்தம் வியாபகன் என்னும் பொருள் தாகையாலே இவ்விடத்திற்கும் அப்பொருள் ஏற்கும்; அந்தரத்தில்—அந்தராலுமிடத்தில் (அதாவது) ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபகனாய் உறைந்து நிற்குமிடத்தில் என்றவாறு ஞான சக்திகளால் நிரம்பின தேவர்களுங் கூட எம்பெருமானுடைய ஸர்வவ்யாப்தியை அறியமாட்டார்களென்றதாயிற்று. எம்பெருமானுடைய கிரீஹேதுக கடாக்ஷ விஷயபூதனான ப்ராஹ்மலாதாமான் போல்வார் அறியலாமத்தனை யன்றி மற்றையோர் அறியகில்லார் என்க.

[அந்தனை] அந்தணனென்பது பிராமணனுக்குப்பெயர்; அனைக்கொண்டு 'பரிசுத்தன்' என்கிற பொருளை ஆசாரியர்கள் விவகிப்பார்கள். திருவாய்மொழியில் "அந்நை ஆழிப்படை யந்தனை" என்றவிடத்தும் இப்படியே பிரக்ருகத்தில் விவகித்தமான பரிசுத்தியாவது, எம்பெருமான் ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபித்திருக்கின்றனென்றால் அவற்றிலுள்ள தோஷங்களாலே ஸ்பர்சிக்கப்பட்டு அபரிசுத்தனாக ஆகிறானே என்று ஒரு சங்கை தோன்றக்கூடுமாதலால் அதற்கு இடமறச் சொல்லுகிறபடி.

[அந்தனர் மட்டத்திவைத்த மந்திரத்தை] "மாடு பொன் பக்கஞ் செல்வம்" என்ற நிகண்டின்படி மாடு—செல்வம்; பிராமணர்கட்குச் செல்வம் வேதமென்று நூல்கள் கூறும். "தநம் மதியம் தவபாதபங்கஜம்" என்கிறபடியே பூரிவைஷ்ணவர் களுக்கு எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே தனமாயிருப்பதுபோல, ப்ராஹ்மணர் கட்கு வேதமே தனமாயிருக்கும். ஆகவே 'அந்தனர்மாடு' என்று வேதத்தைச் சொல்வீற்றாயிற்று. அதனுடைய அந்தியாவது வேதாந்தம்; வேதாந்தத்திலே புதைத்துவைக்கப்பட்ட மந்திரமாயிருப்பன் எம்பெருமான். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் எம்பெருமானுக்கு 'மந்தர்' என்றொரு திருநாமமுண்டு; மந்தர்—வேதமந்திர ரூபமாயிருப்பவர்; மந்திரங்களினால் தெரிவிக்கப்படுகிறவா" என்றுரைத்தாராங்கராசாரியர்; தியானம்செய்கிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர் என்றுரைத்தருளினர் பட்டர்.

இங்குப் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை வியாக்கியானவாக்கியம்;—'மந்தர்ம் என்றும் ஸர்வஸ்மாத் பரனென்றும் பர்யாயம் போலே காணும். ஈச்வரனை ஹ்ருஸ்ய மென்கிறது—தலைக்கடையையும் புதைக்கடையையும் மடைத்துக் கிழிச சீரையை அவிழ்த்துப் பார்ப்பாரைப்போலே அஷ்ட்கர்ணமாக உத்தேசிக்கவும் அநுஸந்

ஐக்கவம் வேண்டி. இப்படி சீரிய சரக்காயிருக்கையாலே.” என்பதாம். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானே [மடநெஞ்சமே! மந்திரத்தால் வாழுதியேல்] பகவத் விஷயத்தை அநுபவிக்குமிடத்தில் வேதாந்தமுகத்தாலேயாவது இதிலுள்ள புராணமுகத்தாலேயாவது அநுபவிக்கப் பாராமல் திருவஷ்டாக்கூரமாகிற பெரிய திருமந்திரத்தினால் அநுபவிக்கப் பார்த்தாயாகில் என்றபடி.

இடையிடையே விஷயாந்தரங்களிலும் நெஞ்சசெல்லக்கூடா தென்பதற்காக “மறவாது வாழுதியேல்” என்கிறார் என்று சிலர் சொல்லுவர்; இங்கு அங்க ிஷேதத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. கேவலம் உபேயமாகவே நினைக்கவேண்டிய எம்பெருமானே உபாயமாகவும் நினைத்தல் அவனை மறத்ததாகவே கருதக்கூடிய தாதலால் அந்த நினைவுவேண்டாவென்கிற தென்க.

‘சிந்தித்தியேல்’ என்றோ ‘நினைத்தியேல்’ என்றோ சொல்லவேண்டுமிடத் தில் ‘வாழுதியேல்’ என்றது. அதுதானே வாழ்ச்சியாயிருக்கவேண்டுமென்கைக்காக. எம்பெருமானுடைய பரதவத்திலும் உபாயதவத்திலும் இழியாதே போக்யதையில் இழிந்து அநுபவித்தால் அதுதானே வாழ்ச்சியாயிருக்குமிறே.

[என்றும் வாழலாம்] ஆத்மா உள்ளவரையிலும் நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருந்து வாழலாமென்றதாயிற்று. 4

ஒண்மிதியிற் புனலுருவியொருகால்நிற்ப ஒருகாலுங்காமருசீரவுணுள்ளத்து*

எண்மதியுங்கடந்தண்டமீதுபோகி இருவிசும்பினுடுபோயெழுந்து*மேல்த்

தண்மதியும்கதீரவனும் தவிரவோடித் தாரகையின்புறந்தடவிப்பால்மிக்கு*

மண்முழுதுமகப்படுத்துநின்றவெந்தை மலர்புரையும் திருவடியேவணங்கினேனே.

5

ஒருகால்	ஒருதிருவடியானது	மேலே தண்	{ அதற்கும் மேற்பட்ட
ஒண் மதியில்	{ அழகாக ஓரடியிட்டு மாத்தி	மதியும்	{ குளிர்ந்த சந்திரமண்டலத்
	ரத்தில்		தையும்
புனல் உருவி	{ ஆவரண ஜலத்தளவும் ஊடு	தவிர ஓடி	கடந்து சென்று
நிற்ப	{ ருவிச்சென்று		(அதற்கும் மேற்பட்ட)
(அப்புறம் போக	இடம் பெருமையாலே) நிற்க,	தாரகையின்	{ நகூத்ரமண்டலத்தையும்
ஒரு காலும்	மற்றொரு திருவடி	புறம் தடவி	கடந்து
சாமரு சீர்	{ நல்லபாக்யசாலியான மஹா		
அவுணன்	{ பலியானவன்	அப்பால் மிக்கு	{ அவ்வருகே பிரமலோகத்தள
உள்ளத்து			வும் வியாபித்து நிற்க,
எண் மதியும்	{ தன்னெஞ்சிலே நினைத்	மண் முழுதும்	{ பூலோகம் முதலான பதி
	திருந்த நினைவைக்கடந்து		னன்கு லோகங்களையும்
கடந்து		அகப்படுத்து	{ ஸ்வர தீனப்படுத்திக்
அண்டம் மீது	{ அண்டபித்திக்கு மப்பால்	நின்ற	{ கொண்ட
போகி	செல்லக் கிளம்பி	எந்தை	எம்பெருமானுடைய
ரழுந்து			
இரு விசும்பின்	{ பெரிய ஆகாசத்தையும் ஊடு	மலர் புரையும்	{ தாமரைமலரையொத்த திரு
டுபோய்	{ ருவிச்சென்று	திரு அடியே	{ வடிக்கையே
கதீரவனும்	ஸூரியமண்டலத்தையும்	வணங்கினேன்	வணங்கப்பெற்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “மந்திரத்தால் வாழுதியேல்” என்று திருவஷ்டாக்கூர மஹாமந்திரத்தை ஸ்மரித்தார்; அதில் நாராயண நாமத்தின் பொருளான வ்யாபகத்தவத்தை த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திலே யிட்டு அநுபவிக்கிற பாசரம் இது.

[ஒருகால் ஒண்மிதியில் புனலுருவியிற்ப ஒரு திருவடியானது பூமியளவாதல் ஸப்த ஷாகரங்களளவாதல் ஸப்தத்வீபங்களளவாதல் சக்ரவாள கிரியளவாதல் மஹா

ஐலத்தளவாதல் அண்ட கடாஹத்தளவாதல் செல்லுகையன்றியே ஆவரண ஐலத்தளவாது சென்று கின்றதாம். ரக்ஷயவர்க்கமெல்லாம் அண்டகடாஹத்தி னுள்ளே யன்றே வுள்ளது, அதற்குமப்பால் செல்லவேண்டுவானென் என்னில்; ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷணப் பாரிப்பு ரக்ஷயவஸ்துவின்ளவன்று, அதனிலும் விஞ்சி யது என்று காட்டுகிறபடி. “சூழ்ந்தகன்றூழ்ந்துயர்ந்த முடிவிற்பெரும் பாழேயோ” என்று தொடங்கித் தத்வத்யத்தையுஞ் சொல்லி “சூழ்ந்ததனிற் பெரிய என்னவா” என்று அதினிலும் விஞ்சினதாகவன்றே ஆழ்வாருடைய ஆசையளவு சொல்லப்பட்டது; எம்பெருமானுடைய வாத்தல்யம் இதனிலுங் குறைந்துவிடுமோ? உலகமுள்ள வளவையும் மீறிச் செல்லுகின்றது ரக்ஷகனுள் எம்பெருமானுடைய பாரிப்பு. ஆகவே அண்ட கடாஹத்துக்குமப்பால் ஆவரண ஐலத்தளவாம் ஒரு திருவடி ஊடுருவிச் சென்றதென்க. ஆக, பூமியை யளந்த திருவடியை அதுபவித்துப் பேசுகிராய், இனி மேலுலகங்களை யளந்த மற்றொரு திருவடிகின் செயலைப் பேசுகிராய் ஒருகாலும் என்று தொடங்கி. ‘திருவடி’ என்று கௌரவித்துச் சொல்லவேண்டியிருக்க ‘கால்’ என்கிறாரே, இதுவென்? என்னில்; முதற்பாட்டில் “தளிர் புரையும் திருவடி எந்தலைமேலவே” என்றும், இப்பாட்டிலும் “மலர்புரையும் திருவடியே வணங்கினேனே” என்றும் அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் இங்குக் கால் என்றது வெறுமனன்று; ஒரு கருத்துத்தோன்றவே இப்படியருளிச்செய்தது; அதாவது, ஸம்ஸாரிகளின் அபிப்பிராயத்தாலே சொல் லுகிறபடி; உலகளந்தகாலத்தில் திருவடி எல்லார்தலையிலும் பட்டபோது ஸம்ஸாரி கள் “ஒருவனுடைய கால் நம்தலையிலே பட்டதே!” என்று வெறுத்திருந்ததத்தனை யொழிய “கோஸமாமென் சென்னிக்கு உண்கமலமென் குரைகழலே” என்றும் போலே உகந்து கொண்டார்களில்லையே; அன்னவரது கருத்தாலே கால் என்றது.

[காமருசீரவுணனுள்ளத் தென்மதியுங் கடந்து] வாமனன் ‘மூவடி நிலம்தா’ என்று கேட்டவாரே ‘மூவடிகிலந்தானே இவன் கேட்பது, அதைக்கொடுப்போம்; அது தவிர மற்ற நிலமெல்லாம் நம்மதுதானே’ என்றிருந்தான் மாவலி; மூவடிமண் இரந்துபெற்ற வாமனன் பூமியையடங்கலும் அளந்தவாரே ‘பூமி போனாலும் மேலுலகமெல்லாம் நம்மதுதானே’ என்றிருந்தான்; மேலுலகத்தையுமளந்த வாரே, எண்டிசையுங் கீழும்மேலும் முற்றவுமிழந்தோமே! என்று வருந்தின லாயிற்று. இதுவே ‘அவுணனுள்ளத் தென்மதியுங்கடந்து’ என்றதன் கருத்து. மஹாபலியை ஜ்ஞாதாக்க ளெல்லாரும் அஹங்காரியென்றும் பகவத் விபூதியைக் கொள்ளி கொண்டவனென்றும் நிந்தியாநிற்க, இவர் “காமருசீரவுணன்” என்று புகழ்ந்து பேசுவானென்னென்னில்; அவ்வவதாரத்திற்குப் பிற்பட்டுப்போன நம்மைப்போலன்றியே ஸ்ரீ வாமனனுடைய வடிவழகையும் சீலத்தையும் கண்ணுலே காணப்பெற்றவனன்றே மாவலி; இவனைப்போலே பாக்யசாவியுண்டோ? என் னுங்கருத்தாலே அருளிச்செய்கிறபடி. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங்காண் மின்;—“நானும் அடியேனென்றிருக்கிறதை விட்டு பகவத் விபூதியை அபஹரித்து ஒளதார்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு யஜ்ஞத்திலே இழியப்பெற்றிலேனே” என்கிறார்” என்பதாம். ஐயோ! நான் காளியநாகமாகப் பிறவாதொழிந்தேனே; பிறத்திருந்தேனாகில் கண்ணபிரானுடைய திருவடியைச் சென்னிமேற் கொண் டிருப்பேனே என்று ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் ஆழ்வான் அருளிச்செய்ததை அப்பது.

[அண்டமீதுபோகி இருவிசம்பினூடுபோயெழுந்து] ‘போகி’ என்றதை ‘போக’ என்னும் எச்சத்திரிபாகக் கொண்டு ‘எழுந்து’ என்றதை அதனோடு அந்வயித்துக் கொள்ளவேணும். அண்டத்திற்கு அப்பால்போவதாகக் கிளம்பி ஆகாசத்தின் மேலேபோய் என்றவாறு. இவ்விடத்தில் “இருவிசம்பினூடுபோய்” என்ற வளவே போதுமே, “அண்டமீதுபோகி யெழுந்து” என்பது வேணுமோ? என்

னிஸ்; “ஸ்ரீவாமனனுடைய விஜயத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிரயத்தாலே அனக்கும் ப்ரதேசத்துக்குக் கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்” என்பர் பெரிய வர்ச்சான் பிள்ளை.

மேலே அதிகரயித்துச்சென்ற விடங்களைச் சொல்லுகிறது மேலேத்தன்மநீ யும் என்று தொடங்கி. அந்தரிக்ஷத்துக்கு மேலெல்லையாய் ஸவர்க்கத்துக்குக் கீழெல்லையாயிருக்கும் ஆதித்யபதம்; அதற்குமேலே நூறுபிரக்காதவழியுண்டு சந்திரபதம்; அதுக்குமேலே நூறுபிரக் காதவழியுண்டு நக்ஷத்ரபதம். அதற்கு மேலும் ஓங்கிச்சென்றதாயிற்று திருவடி.

ஸூரியமண்டலம் கடந்தபின் சந்திரமண்டலமாயிருக்க, இங்குத் “தன்மநீ யுங் கதிரவனும்” என்று சந்திரமண்டலத்தை முந்தறச் சொல்லுவானென்? எனில்; அஹங்காரிகளாய் மிகவும் விமுகராயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளின் நிலையிலே ஸூருமாரமான திருவடியை வைக்கையாலே அத்திருவடிக்குண்டான வெப்பந்தீர சைத்யோபசாரம் பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி முந்தறச் சந்திர மண்டலத்தைப் பேசுகிறாரென்று ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்வர் பெரியவாச் சான் பிள்ளை. 5

அஸம்புரிந்தநெடுந்தடக்கையமரர்வேந்தன் அஞ்சிறைப்புந்தவிப்பாகன்அவுணர்க்கென்றும்*

சலம்புரிந்தநெடுநிலைத்தன்மையான் தானுகந்தநெடுநிலைத்தன்மையான் படி*

நிலம்பரந்துவருங்கலுழிப்பெண்ணையீர்த்த நெடுவேய்கன்படுமுத்தமுத்தவந்தி*

புலம்பரந்துபொன்வினைக்கும்பொய்கைவேலிப் பூங்கோவலுர்தொழுதும்போதுநெஞ்சே!

6

அலம் புரிந்த	{ போதும் போதும் என்று சொல்லும்படி கொடுக்க வல்ல	நிலம் பரந்து வரும் கலுழி	{ பூமிமுழுதும் வியரபித்து வருகின்ற பெரு வெள் ளத்தையுடைய
நெடுந்தடக்கை	{ நீண்ட பெரிய திருக்கைகளை யுடையனாய்	பெண்ணை	{ பெண்ணையாருளது (வெள்ளத்தில்) இழுத்துக் கொண்டு வருகிற
அமரர் வேந்தன்	{ நித்யஸூரிகளுக்குத் தன் வனாய்	சூர்த்த	{ நெடு வேய்கள் பெரிய மூங்கில்களினின்றும் பட்டாசு
அம் சிறை புள் தனிப்பாகன்	{ அழகிய சிறகையுடைய பெரிய திருவடிக்குத் தனிப் பாகனாய்	முத்தம் உந்த	{ முத்தமுத்தம் வயல்களிலே கொண்டுள்ள
அவுணர்க்கு என்றும்	{ எக்காலத்தும் சேற்றங்கொண்டிருந்து அவர்கள் விஷயத்திலே	உந்தி	{ (உழவர்களாலும்) தங்கள் பயிர்க்குக் களைமென்று தள்ளப்பட்டு
அங்கு அருள் இல்லாதன்மை	{ தன்மையை யுடையனான எம்பெருமான்	புலம் பரந்து பொன் வினைக் கும்	{ கழனிகளெங்கும் பரவி பொன்னை வினைக்குமிடமாய் யும்
என்றான்	{ திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கிற	பொய்கை வேலி	{ நீர் கிடைக்காச் முடையதாயுமுள்ள
உகந்த	{ திருப்பதிகளிலெல்லாம்	பூகோவலுர்	{ திருக்கோவலுரை
எல்லாம்	{ அவனுடைய திருவடிகளைப் பாடி,	தொழுதும் நெஞ்சே போது	{ ஸேவிப்போம்; நெஞ்சே! வா.

*** -கீழ்ப்பாட்டில் த்ரிவிக்ரமாவதார வரலாற்றைப் பேசியதுபவித்தார்; அது என்றைக்கோ கழிந்த அவதாரயிறே; அதற்குத் தாம் பிறபுகையாலே கண்ணாறுகண்ணம் பெற்றிறோமே! என்று வருந்தியிருக்க, இவருடைய வருத்தத்தைக் கண்ட எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டவர்

கனையும் அதுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ நாம் அந்தச் செவ்வியோடே திருக் கோவலார் ஸந்திதிபண்ணி யிருப்பது; அங்கே வந்து குறையற அதுபவிக்கலாமே' என்று, உலகளந்த திருக்கோலமாக ஸவைஸாதிக்கு மிடமான திருக் கோவலாரைக் காட்டிக்கொடுக்க, 'நெஞ்சே! நமக்கு வாய்த்தது; அதுபவிக்கப் போகலாம், வா' என்றழைக்கிறார். வழிபோவார்க்கு வாய்ப்பாடல் வேண்டுமாக யாலே எம்பெருமானுகந்தருளின நிலங்களாகிய திருப்பதிகளை யெல்லாம் பாடக் கொண்டே போகவேண்டுமென்கிறார் முன்னடிகளில்.

தவ்யதேசங்கள் எப்படிப்பட்டவை? எம்பெருமான் திருவுள்ள முவந்து எழுந்தருளியிருக்கப் பெற்றவை. அவ்வெம்பெருமானுக்கு நான்கு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டிருக்கின்றன. [அஃம்பூரிந்த நெடுந்தடக்கை] 'அலம்' என்பது வடசொல்; போதும் என்னும்பொருளதான இடைச்சொல். யாசகர்கள் 'போதும் போதும்' என்று சொல்லும்படியாக அவர்கட்கு அபாரமாகக் கொடுக்கவல்ல பெரிய கையை யுடையவன் எம்பெருமான். தன்னிடத்தில் தானம்பெற்றபின் வேறொருவாசவிலே சென்று துவளவேண்டாதபடி பர்யாப்தமாகக் கொடுப்பவனென்க. புரிதல்—கொடுத்தல். இனி, 'புரிதல்' என்று மீளுகைக்கும் பேராதலால் அப்பொருளும் இங்குக் கொள்ளக்கூடியதே; பெறுமவர்கள் 'போதும்' என்றவாறே கொடுப்பதென்று மீண்டாலும் * நெடுந்தடக்கையாகவே யிருக்கும்; உழக்கிலே பதக்கையடக்க வொண்ணாமையாலே மீளியித்தனை; இவற்றன்னுடைய ஒளதார்யத்தைப் பார்த்தால் யாசர்க்களின் மனோரதம் சிறிதாய் இவனுடைய பாரிப்பே விஞ்சியிருக்குமென்பது கருத்து. [நெடுந்தடக்கை.] நெடு, தட என்ற இரண்டு விசேஷணங்களுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; யாசகர்களிருந்த விடத்தளவுஞ் செல்ல நீண்டகை என்பது நெடு என்றதன் கருத்து; திருக்கையின் நிழலிலே உலகமெல்லாம் ஒதுங்கினாலும் அவகாசக்கொள்ளும்படியான பெருமை 'தட' என்றதனற் சொல்வீறுமென்க.

அஃம்பூரிந்த என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; ஹம் என்ற வடசொல் கலப்பையென்று பொருள்படும்; அஃது அலமெனத் திரியும்; கலப்பையைத் தரித்த திருக்கையையுடையவன் என்னலாம். இதனால் பலராமாவதாரத்தைப் பேசினபடி. பலராமனுக்குக் கலப்பையும் உலக்கையும் முக்கிய ஆபுதங்கள். அதனால் அவ்விராமனுக்கு 'ஹலாபுதன், ஹலீ, முஸலீ, என்ற திருநாமங்கள் வழங்கும். ஒருகாலத்தில் பலராமர், பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுநாவதியை நோக்கி 'ஓ யமுனாய்! நீ இங்கே வா, நான் நீராடவேண்டும்' என்றருளிச்செய்ய, அவ்யமுனை அவர் மதுபானமயக்கத்தினால் இப்படிச்சொல்லுகின்றாரென்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அங்கே வரவில்லையாக, அது கண்டு அவர் வெகுண்டு தமது கலப்பையைக் கையிலெடுத்த அதன் நுனியாலே அந்நதியை இழுக்க, அந்நதி தான் போகும்வழியைவிட்டு அவரெழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகியதன்றியும், தன்னுடைய சரீரத்தோடு அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலே மிக நடுநடுங்கி விசேஷமாக வேண்டிக் கொள்ள, பின்பு அந்நதியை ஊயித்து அதில் நீராடினாரென்றும்;—ஒருகால் ஹஸ்திநா பட்டணத்தில் துரியோதனன் தன் மகளான லக்ஷணைக்கு ஸ்வயம்வரங் கோடிக்க, அக்கன்னிகையை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது மஹிஷிகளுளொருத்தியாகிய ஜாம்பவதியின் குமாரனை ஸாம்பனென்பவன் பலாத்தாரத்தால் தூக்கிக்கொண்டு போக, துரியோதனது எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவனைப்பிடித்துக் காவலிலிட்டு வைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமர் தான் அவனைவிடுவித்துவருவதாய் சொல்லிப் புறப்பட்டு ஹஸ்திநாபுரத்திற் கெழுந்தருளி 'நம்முடைய ஸாம்பன் விடவேண்டும்' என்றருளிச்செய்ய, அக்கொளவர யாவரும் 'துஷ்டகாரியஞ் செய்த அவனை நாங்கள் விடமாட்டோம்' என்று ஒரேகட்டுப்பாடுடையவர்களாய் இகழ்ந்துபேச,

பலராமர் அளவுகடந்த கோபங்கொண்டு எழுந்திருந்து 'குரு குலத்தார்வாஸஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்ற இந்நகரத்தைக் கங்கையிற் கவிழ்த்து விட்டுப் பூமியிற் கௌரவப் பூண்டில்லாமற் செய்து விடுகிறேன் பாருங்கள்' என்று சொல்லி, தமது கலப்பையை மதிவின்மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும் உறுப்பில்மாட்டியிழுக்க அதனால் அப்பட்டணம் முழுவதும் அசைந்துசாயவே, அது கண்ட கௌரவ ரெல்லாரும் மணங்கலங்கி ஸாம்பனை லக்ஷணையோடும் பல சிறப்புக்களோடும் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து வணங்கிவேண்ட, இராமபிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளினன் என்றும் உள்ள பல கதைகளினால் ஸ்ரீராமனது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது. பலராமாவதாரமும் ஸ்ரீதசரத ராமாவதாரம் போல் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் முக்கயப்ராதுர்ப்பாவமாதல் உணரத் தக்கது.

அமரவேந்தன்—கீழ் 'அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கை' என்ற அடைமொழியினை சொல்லப்பட்ட ஓளதார்யத்திற்கு இலக்கானவர்களிலே சிலரான நித்ய ஸுடிரிகளை இங்கு அமரர் என்கிறது. நித்யஸுடிரிகளை அடிமைகொள்வதாக முடி கவித்திருப்பவன் என்றவாறு.

[அஞ்சிறைப்பூநிப்பாகன்.] கீழ் 'அமரர் வேந்தன்' என்று நித்யஸுடிரிகளை அடிமைகொள்பவனென்று பொதுவாகச் சொல்லிற்று; அவர்களை அடிமை கொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஒரு வ்யக்தியைச் சிறப்பாக எடுத்துப்பேசுகிறார். அழகிய சிறகையுடையனான பெரிய திருவடிக்கு அத்விதீயனை பாகன்; கருடவாஹனன் என்றபடி. எம்பெருமான் தன்மீதேறி உலாவும்போது உண்டாகும் ஆயாஸத்திற்குத் திருவாலவட்டம் பணிமாறினுப் போலே இரண்டு சிறகாலும் ஆச்வாஸம் செய்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி 'அஞ்சிறை' என்று புள்ளுக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. அடியார்கள் இருக்குமிடங்களிலே எம்பெருமானைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்குச் சிறகுகளே கருவியாதலால் அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறபடியுமாம்.

[அவுணர்க்கென்றும் சலம்புரிந்து அங்கருவில்லாத் தன்மையாளன்] ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணதிருபேண திருவவதரித்து விரோதிகளைக் களைந்தமை சொல்லுகிறது. 'அவுணர்' என்றது அசுரர் என்றபடி. இது அஸுரஜாதியைச் சொல்லுகிறதன்று. அவ்ஹங்கார மமகாரங்களோடு கூடினவர்களாய் பகவத்பக்தியிலே பகை யுள்ளவர்கள் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளென்று சொல்லப்படுவார்களாதலால் அவர்களையே இங்கு அவுணரென்கிறது. ப்ரஹ்மாதாழ்வான் அஸுரயோனியிற் பிறந்தவனுயிருக்கச் செய்தேயும் "உபமாந மசேஷாணம் ஸாதுநாம் யஸ் ஸதாபவத்" என்னும்படி ஸாதுக்களுக்கு உபமாநமா யிருந்தான். விபிஷணுபுவான் ராக்ஷஸையோரியிற் பிறந்திருக்கச் செய்தேயும் "விபிஷணஸ் து தம்மீதமா" என்னும்படியாயிருந்தான். ஜயந்தன் [காகாஸுரன்] தேவயோரியாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரஹ்மாஸ்தர்த்துக்கு இலக்கானான். ஆக இப்படிக்கூற ஆராயுமிடத்து அஸுரத்வமும் தேவத்வமும் ஜாதிபரமன்று; ஸ்வபாவபரம். அதாவது, "விஷ்ணுபக்திபரோ தேவோ விபரீதஸ் ததாஸுர" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலே சொல்லிற்று. "தவேள பூதஸர்க்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச—தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தர்யாஸுரீ மதா." என்று பகவத்கீதையிலே சொல்லிற்று. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளில் அன்புள்ளவர்கள் தேவரெனப்படுவார்கள்; அவற்றில் பொருமையுள்ளவர்கள் அசுரரெனப்படுவார்கள். "நண்ண வசுரர் நவிசெய்த நல்லமரர் பொவிலெய்த" என்பன போன்றவிடங்களிலும் இவ்வகைப் பொருள் அநுஸந்திக்கப்பட்டமை காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் விஷயத்திலே ஒருநாளும் அநுக்ரஹமின்றி நிக்ரஹமே செய்து போருமியல்வினன் என்றதாயிற்று.

'ஓலம்' என்ற வடசொல் சலமெனத் திரிந்தது.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திருப் பதிகளையெல்லாம் பாடிக்கொண்டே திருக்கோவலூர் தொழப் போவோ மென் கிரர். மேல் ஒன்றையடிக்களால் திருக்கோவலூரை விசேஷிக்கிரர். [நிலப்பூந்து கட்டிவந்து இத்தாதி.] பெண்ணையாருகிற ஒரு பெண்மணி திருக்கோவலூராயு ராகிற புருஷோத்தமனை அதுபவிக்கப் போகிற ளாகையாலே அவ்வற்ற ஆதரத் தோற்றப் பேரரசுவாரத்தோடே பெருகுகிறபடி. ஸந்தோஷ மிகுதியாலே கரை மீதே வழிந்து குடியிருப்புக்களை யழித்து, கரையில் மிற்கிற வேய்களை வேர்ப் பற்றிலே குத்தியெடுத்து இழுத்துக்கொண்டுவர, அந்த வேய்கள் உடைந்து பூத்துக்களைப் பரஸவிக்க, அவற்றைப் பெண்ணையாறு வயல்களிலே கொண்டுதள்ள, பசிரிடுமவர்கள் அவை தங்கள் பயிர்க்குக் களைகளென்று தள்ள, அவர்களாலும் தடைசெய்ய வொண்ணாதபடி வயல்களிலெங்கும் பரந்தனவாம் முத்துக்கள்; இப்படிப்பட்ட வயல்களிலே பொன்போன்ற நெற்கள் விளையப் பெற்ற பூங் கோவலூரைத் தொழுவோம், நெஞ்சே! புறப்படு என்றா ராயிற்று. 6

வற்புடைய வரைநெடுந்தோள்மன்னர்மாள் வடிவாயமுவேந்தியுலகமாண்டு*
 வெற்புடையநெடுங்கடலுள்தனிவேலுய்த்த வேங்குதலாவென்றோர்* விந்தைமேய
 கற்புடையமடக்கன்விசுவலயபூண்ட கடிபொழிந்தநெடுமுறுகிறகமலவேளி*
 பொற்புடையமலையையன்பணியநின்ற பூங்கோவலூர்தொழுதும்போதுநெஞ்சே!

7

வற்பு உடைய	மிடுக்குடைய	ஊர்	எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாய்,
வரை நெடு	மலைபோன்று உயர்ந்த	விந்தை மேய	{ (தவம்பூரிவதற்காக) விந்திய
தோள்	தோள்களையுடையரான	கற்பு உடைய	{ மலையில் வாழ்ந்தவளாய்
மன்னர்	(கார்த்த விரியார்ஜுனன் முதலான) அரசர்கள்	மடம்	{ அறிவிற்பெற்றவளாய்
மாள்	முடியும்படி	கன்னி	{ பற்றினது விடாமையாகிற
வடிவு ஆய	அழகியதான	காவல் பூண்ட	{ குணமுடையளான
மழு	கோடாலிப்படையை	கடி பொழில்	{ துர்க்கையானவள்
எந்தி	{ தரித்து (பரசுராமரைத் திரு வவதரித்தும்),	குழ்	{ காவல்செய்யப்பெற்றதாய்
	{ (மூராமரிரோலுய்) உலகங்	நெடு மறுகில்	{ பரிமளத்தையுடைய சோலை
உட்கா ஆண்டு	{ திருக்குணங்களா	கமலம் வேலி	{ களாலே குழப்பப்பட்டதாய்
	{ லிடுபடுத்தியும்	பொறுப்பு	{ விசரலமான திருவிதிகளை
வெற்பு உடைய	மலையை உள்ளேயுடைய	உடைய	{ யுடைத்தாய்
நெடு கடலுள்	பெரிய கடலினுள்ளே	அரையன்	{ தாமரைத் தடாகங்களைச்
தனி வேல்	ஒப்பற்ற வேற்படையை	பணிய நின்ற	{ சுற்றிலுமுடைத்தாய்
உய்த்த	செலுத்தின	பூங்கோவலூர்	{ பராஃரமசாலிகளான மலையமா
வேள் முதலா	{ ஸுப்பரஹ்மணியன் முதலான	நெஞ்சே தொழு	{ நவர்களாலே ஆச்சரியக்கப்
	{ தேவதைகளை	தும்	{ பட்டதான
வென்றான்	{ (பாணஸுரயுத்தத்தில்)	போது	{ திருக்கோவலூரை
	{ தோல்வியடையச் செய்தும்		{ மனமே! தொழுவோம்;
	{ போந்த எம்பெருமான்		{ வா.

* * * —கீழ்ப்பாட்டில் “பூங்கோவலூர் தொழுதும் போதுநெஞ்சே!” என்று திருக்கோவலூரைத் தொழுகைக்காகத் திருவுள்ளத்தை யழைத்தார்; அவ்விடத்து எம்பெருமான் வலிஷ்டசண்டாள விபாகமின்றி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடியை வைத்த ஸர்வஸ்வதானத்தோடே வந்து நிற்கையாலே அதை அநுஸந்தித்து அதுபவத்தை மறந்து அஞ்சத்தொடங்கினார். அஸ்தானத்திலும் பய சங்கை பண்ணுகையன்றே ஆழ்வார்களின் பணி. எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி குணங்களை அநுஸந்தித்தவாறே இவ்விடைக்கண வஸ்துவுக்கு

ான்ன அவத்யம் வருகிறதோவென்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியாயிற்று. ஸ்ரீவிபிஷ்ணுவான் ஊக்கலையை வந்து சரணம்புகாரிந்தச் செய்தேயும் ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் தம்முடைய கணத்தப் பேரமத்தினால் கலங்க அபாயச்சங்கை பண்ணிப் போது பெருமான் தம் தோள்வலியைக் காட்டி அச்சம் தவிர்த்தாப்போலே பிர கிருத்திலும் திருக்கோவலுராயனார் தம் மிடுக்கையும் காவலுறைப்பையும் தேசத்தினுடைய அரணுடைமையையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க, அவற்றையெல்லாம் நன்கண்டு தெளிந்த ஆழ்வார் அச்சங்கெட்டு “பூங்கோவலார் தொழுதும்போது நெஞ்சே!” என்று திருவுள்ளத்தைத் தட்டி யெழுப்புகிறார்.

“வற்புடைய வரை நெடுந்தோள் மன்னர்மாள வடிவாய் மழுவேந்தி” என்ற வளவும் பரசுராமாவதார பரம். “உலகமாண்டு” என்றது ஸ்ரீராமாவதார பரம். “வெற்புடைய நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேள்முதலா வென்றான்” என்றது ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பாணஸூர விஜயபரம். இவை ஆழ்வாருடைய அச்சங்கெடுக்கக் கு எம்பெருமான் காட்டித் தந்த மிடுக்குக்களாம்.

வடிவாய் மழு—வடிவு ஆய் மழு’ என்று பிரித்தால் அருகியதான மழு என்று பொருள்படும். ‘வடிவாய் மழு’ என்று பிரித்தால் கூர்மையான வாயையுடைய மழு என்று பொருள்படும்.

உலகமாண்டு—ஸ்ரீராமபிரானுய்த் திருவவதரித்துத் திருக்குணங்களாலே உலக முழுவதையும் ஈடுபடுத்தி ஆண்டபடியைச் சொல்லுகிறது இது.

வெற்புடைய நெடுங்கடலுள் தனிவேலுய்த்த வேள்முதலா வென்றான்—முற்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் இறகுகளுடன் கூடிப்பறந்து ஆங்காங்கு வீழ்ந்து நகரங்களையும் கிராமங்களையும் அழித்துக்கொண்டு திரியுங்கால் தேவேந்திரன் தனது வஜ்ராயுதத்தினால் அவற்றின் இறகுகளை அறுத்தொழிக்க, மைநாகமலை அவனுக்குத் தப்பித் தெரியாதபடி கடலினுள்ளே கிடக்க, தேவனெந்நாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யன் அதனையறிந்து தனது வேற்படையைச்செலுத்தி அம்மலையை நவிர்த்த வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட மஹாவீரனை ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலானாரைப் பாணஸூரயுத்தத்தினன்று பங்கப்படுத்தினமை சொல்லிற்றுயிற்று.

‘வேள்’ என்று காமனுக்குப் பேராயிருக்க, ஸுப்ரஹ்மண்யனை வேள் என்றது உவமையாகு பெயர். மண்மதனைப்போல் அழுகிற் சிறந்தவனென்க. கம்மாழ்வார் ‘ஆழியேழ’ என்னுந் திருவாய்மொழியிலே பாணஸூர விஜயவ்ருத்தார்த்தத்தைப் பேசும்போது “நேர்சரிந்தான் கொடிக் கோழி கொண்டான்” என்று ஸுப்ரஹ்மண்யன் தோற்றுப் போனதை முந்தாற அருளிச்செய்கையாலே இவ்வாழ்வாரும் அதனைப் பின்பற்றி “வேள்முதலாவென்றான்” என்றுரென்க. “கார்த்திகை யாலுங் கரிமுகத்தானுங் கனலும் முக்கண்மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு” என்ற இராமாதுச நூற்றந்தாடியுங் காண்க.

இனி, திருக்கோவலுராத் திருப்பதியின் காவலுறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் விந்நையே வென்று தொடங்கி. துர்க்கையானவன் இந்தக் கேழத்திரத்தைக் காவல் செய்து வர்த்திக்கிறுளென்பது இதிஹாஸம். பெரிய திருமொழியிலும் இவ்வூர்த் திருப்பதிகத்தில் “வியன்கலை யெண்டோளினுள் விளங்கு செல்வச் செறியார்த மணிமாடந் திகழ்ந்து தோன்றுந் திருக்கோவலுராதனுட் கண்டேனுனே” என்றருளிச்செய்தது முணர்ச்சு. இந்தத் துர்க்கையானவன் இவ்விடத்துக் காவல்பூண்கைக் குறுப்பாக விந்த்யாடவியிலே யிருந்து தவம் புரிந்தாளென்பதுபற்றி ‘விந்நையே’ எனப்பட்டது. ‘விந்தியம்’ என்பது விந்நையென மருவிற்று.

கடியொழிந்திந் நெடுமுழிந் கவலவேலி—எங்குப் பார்த்தாலும் நறுமணம் மிக்க சோலையாயிருக்கும்; திருவிதிகளோ அகலகீளங்களிற் குறையற்றிருக்கும்; தாமரைத்தடங்களும் ஊர்க்கு வேலியாயிருக்கும்.

பேர்புடைய மலையரையன் பணிய நின்ற—திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர் கோன் போலவும், அட்டபுயகரத்தில் வடிரமேகன் போலவும், நந்திபுர விண்ணகரத்தில் நந்திவருமன் போலவும், திருகறையூரில் செம்பியன் கோச் செங்கணன் போலவும் திருக்கோவலூரில் 'மலையமாவர்' என்னும் பிரபுக்கள்தொண்டு பூண்டு உயர்ந்தனராக இந்நிறைமம் வழங்குமென்ப. "மலையரையன்" என்றது ஜாதியேக வசமாய்ப் பரம்பரையான அரசர்களைச் சொல்லுகிறதென்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம். அவ்வரசர்களின் கைங்கரியங்களுக்கு இலக்காயிருக்கும் திருக்கோவலூர். ஆக இப்படிப்பட்ட திருப்பதியைச்சென்று தொழுவோம், புறப்படாய் நெஞ்சமே! என்றாராழிற்று.

நீரத்தாய் நெடுவரையேறுச்சிமேலாய்! நிலாத்திங்கள் துண்டத்தாய்! நிறைந்தகச்சி ஊரத்தாய்! *ஒண் துறைநீர்வெஃகாவுள்ளாய்! உன்னுவாருள்ளத்தாய்! *உலகமேத்தும் காரத்தாய்! காள்வானத்தள்ளாய்கள்வா! காமநூங்காவிரியின்தென்பால்மன்னு பேரத்தாய்! *பேராதென்னெஞ்சிறுள்ளாய்! பெருமான்! உந்திருவடியேபெண்ணேனே. 8

நீரத்தாய்	{ நீரமென்னுந் திருப்பதியி லுள்ளவனே !	கராவானத்து உள்ளாய்	{ தருககராவான திருப்பதியிலுறைபவனே!
நெடுவரையின் உச்சி மேலாய்	{ திருவேங்கட மலையினுச்சி மிழை நின்றருளினவனே !	கள்வா	{ கள்வனே !
நிலாத்திங்கள் துண்டத்தாய்	{ இவர்கள் துண்டமென் டிருப்பதியிலுள்ள வனே !	காமரு	{ விரும்பத்தக்கதாய்
		காவிரியின் தென்பால்	{ அழகியதான திருக்காவிரியினது தென்புறத்திலே
நிறைந்த கச்சி ஊரத்தாய்	{ செழிப்புநிறைந்த கரஞ்சி புரத்தில் திருவூரகமென் னுந் திருப்பதியிலுள்ள வனே !	மன்னு	{
ஒண் துறை நீர் வெஃகா உள்ளாய்	{ அழகிய நீர் துறையின் கரையிலே திருவெஃகாவில் திருக்கண் வளர்ந்தருளு மவனே !	பேரகத்தாய்	{ திருப்பேரநகரில் உறை பவனே !
உன்னுவார் உள்ளத்தாய்	{ சிந்திப்பாருடைய நெஞ்சி லுறைபவனே !	என் நெஞ்சில் பேராது உள் ளாய்	{ எனது ஹருதா ல பேராமலிருப்பவனே !
உலகம் ஏதும் கராகத் தாய்	{ உலகமெல்லாம் படியான லுள்ளவனே !	பெருமான் உன் திரு அடியே	{ ஸர்வஸ்வாமியானவனே ! உனது திருவடிகளையே
		பேண்ணேன்	{ ஆசைப்படா நின்றேன்.

* * *—பல திருப்பதிகளையும் வாயாரச் சொல்லிக் கதறுகிறார்.

நீரத்தாய்—திருக்கச்சிமரகரில் திருவூரகமென்று ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீ உலகநாத பெருமான் ஸ்ரீநிதியிலுள்ளது திருநீரகமென்கிற திவ்யதேசம்; அவ்விடத் தெம்பெருமானை விளித்தபடி. நீரின் ஸ்வபாவத்தையுடையனான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலமாதல்பற்றி இத்தலத்திற்கு நீரக மென்று திருநாமமாயிற் றென்பார்.

நீர்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸ்வபாவ ஸாம்யம் பலபடிகளாலுண்டு.

1. நீர். பள்ளத்தில்தானே பாயும், மேட்டில் ஏறுவது அருமை. எம்பெருமானும் ஜாதி முதலியவற்றால் குறைந்தாரிடத்தே எளிதாகச் செல்லுவன்; உயர்ந்தோமென்று மாற்பு நெறித்திருப்பாரிடத்தே செல்ல விரும்பான். பாண்டவர்கட்காகத் துது எழுந்தருளும்போது, ஞானத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் பீஷ்மா

சாரியரையும் குலத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரோணசாரியரையும் செல்வத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரியோதனனையும் ஒரு பொருளாக மதியாதே இவை யெல்லாவற்றாலும் தாழ்ந்தவராகத் தம்மை நினைத்திருந்த ஸ்ரீ விதூருடைய திருமாளிகையிலே தானாகவே சென்று அமுது செய்தருளினானே கண்ணபிரான். ஆகவே, பள்ளத்தேயோடிப் பெருங்குழியே தங்குமியல்லு ஒக்கும்.

2. நீர் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் ஆகாது; அப்படியே எம்பெருமானின் ஒரு காரியமுமாகாது. “லோகோ பிந்நருசி:” என்கிறபடியே ஒருவன் விரும்பினதை மற்றொருவன் விரும்பாதபடி உலகம் வெவ்வேறு விருப்பத்தையுடையதாயினும் எல்லாரும் நீரைவிரும்பியேயாகவேண்டும்; அது போலவே எம்பெருமானையும்.

3. நீர்க்குக் குளிர்ச்சி இயற்கை; சூடு வந்தேறி. எம்பெருமானுக்கும் தண்ணளி இயற்கையாய்ச் சீற்றம் வந்தேறியாயிருக்கும். “நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்த்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால்” என்ற முழக்காப்படி திவ்ய ஸலக்தி காண்க.

4. நீர் சுட்டாலும் அதை ஆற்றுவதற்கு நீரே வேணும்; எம்பெருமான் சிறிலும் அவன்றானே கெளிவு பெருவேணும். “தருதுயரத்தாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை” என்றார் குலசேகரப் பெருமாள்.

5. நீர் நம் இஷ்டப்படி தேக்கிவைக்கவும் ஓடவிடவும் உரியதாயிருக்கும்* எம்பெருமான்படியு மப்படியே: ஆண்டாள் தான் சூடிக்களைந்த மாலைலே விவ்விட வைத்துப் புஜிக்க நின்றானெம்பெருமான். பாண்டவர்கட்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூது நடந்தான்.

6. நீரானது மற்ற பண்டங்களைச் சமைப்பதற்குக் கருவியுமாயிருக்கும்; தனிப்படத்தானே குடிக்கத்தக்கதுமாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்கும் உபாயத்வம் உபேயத்வம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களுண்டே. எம்பெருமானைக்கொண்டு வேறு பலன்களைப் பெற விரும்புவாரும் எம்பெருமான் தன்னை யே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொள்வாரு முள்ளமை காண்க.

7. அன்னம் முதலானவை தமக்குப் பிரதிநிதிகளை ஸஹிக்கும்; அதாவது, காய் களி சுழங்கு வேர் பால் முதலியவற்றால் தேவதாரணம் பண்ணலாம்; நீரானது அப்படி பிரதிநிதி யென்றையும் ஸஹிக்கமாட்டாது; நீர்க்கு நீரே வேணும் அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் பிரதிநிதி கிடையாது; குணதுஸந்தரத்தாலும் போது போக்கவரிது; “ஒரு நாள் காண வாராயே” “அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் பிரதிநிதி கிடையாது; குணதுஸந்தரத்தாலும் போது போக்கவரிது; “ஒரு நாள் காண வாராயே” “அடியேன் தொழ வந்தருளே” என்று பிரார்த்தித்துப் பெற்றே தீரவேண்டும்.

8. சோறு உண்ணும்போது நீர் இல்லாமல் முடியாது; அப்படி நீர் வேறென்றை அபேகதிப்பதன்று. எம்பெருமான்படியும்படியே; உபாயந்தரங் களுக்கு எம்பெருமான் வேணும்; எம்பெருமான் இதர கிரபேகஷன். “உண்ண லல்லால் யாவராலுமொன்றுக்குறை வேண்டேன்.”

9. கொள்ளும் பாத்திரங்களின் தாரதம்மியமேயன்றி நீர் தான் குறைய கில்லாது; எங்கும் கிரம்பவற்று. எம்பெருமானும்* கொள்ளக் குறைவில்லை வேண்டிற்றெல்லாந் தருங்கோதில் வள்ளல். கொள்வார் குறைபேயத்தனை ஐச்வரியமே போதுமென்பாரும் கைவல்யமே போதுமென்பாரும்பாருமாகக் குறையக் கொள்வார் குற்றமே.

10. நீர் ஐவகைப்பட்டிருத்தல்போல எம்பெருமானும் ஐவகைப்பட்டிருப்பன்; எங்கனே யென்னில்; (1) பூயிக்குள்ளே பதிந்துகிடக்கும் நீர், (2) ஆவரண ஐலம், (3) பாற்கடல் நீர், (4) பெருக்காற்று நீர், (5) தடாகங்களில் தேங்கும் நீர்—

என ஜலம் ஜவகைப்படும்; பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களென எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளும் ஜவகைப்படும். விடாய்த்தவனுக்கு வேடு ருரிடம் தேடிப்போகவேண்டாதபடி நிர்ஹித விடத்திலேயே உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கொட்டும் சூந்தாவியுப் கொண்டு கல்லினுல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூயிக்குள் பதிக்க நீர்போலையாய்த்து அந்தர்யாமித்வம்; கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணுக்கு விஷய மன்றிக்கே அஷ்டாங்கயோகமாகிற யத்ந்தாலே காணவேண்டும்படியானதிறே டி (2) விடாய்த்தவனுக்கு அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரண ஜலம்போலையாயிற்று—கண்டு பற்றவேணுமென்றிருக்கிறவனுக்கு லீலா விபூதிக்கு அப்பாற் பட்டிருக்கிற பரத்வம். (3) அப்படி அதிதூரஸ்தமன்றியே அண்டத்துக்கு உட்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் விடாய்த்தவனுக்குக் கிட்டவரிதான பார்வையோலையாயிற்று—சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். 4. (ஸ்ரீ பஸ்த மாயிருத்தம் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோக யோக்ய மாய்ப் பிற்பட்டவனுக்கு அரிதான பெறுக்காறுபோலையாயிற்று—ராமக்ருஷ்ணை அவதாரங்களான விபவம். பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும் தத்காலத்திலிருந் தவர்களுக்கே ஆச்ரயணியமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கிட்டாதபடியா யிருப்பதிறே இது. (5) விடாய்த்தவனுக்கு விடாய்தீர்ப்பருகலாம்படி பெருக்காற் றிலே தேவகினை மறிக்கள் போலையாயிற்று—கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எங்குமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி. நிர்ஹித அர்ச்சாவதாரம்.

11. நீரானது ஸ்வத: பரிசுத்தமாயினும் ஆச்ரயவசத்தாலே த்யாஜ்யமும் உபாதேயமுகிறது; அப்படியே தேவதார்தரங்களில் அந்தர்யாமியான எம்பெரு மான் த்யாஜ்யமுகவும் கூராராழி வெண்சங்கேத்தின எம்பெருமான் உபாதேய முகவும் உள்ளமை காண்க.

12. தோண்டத் தோண்டச் சுரக்கும்நீர்; எம்பெருமானும் * கொள்ள மாளா வின்பவெள்ளங் கோதில தத்திடும்.

13. நீர் தனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றியே பாரார்த்தமாகவே யிருக்கும்; எம்பெருமானுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஆச்ரிதர்க்காகவே யிருக்கும்.

14. நீர் தானே பெய்யவேணுமெயன்றி ஒருவரால் வடிப்பிட்டுப் பெய்விக்க முடியாதது; எம்பெருமான் படியுயிப்படியே; “கேவலம் ஸ்வேச்சயை வாஹம் பரோக்ஷ கஞ்சித் கதாசந”.

15. நீர் கடலிலிருந்து காளமேகம் வழியாக வந்தாலன்றி உபஜீவிக்கவுரிய தாகாது; எம்பெருமானும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆசாரியர் முகமாக வந்தே உபஜீவ்யமுகிறான். “மேகம் பருகின ஸமுத்ரம்பு போலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூத்தியுப்காண்க.

16. வலிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றே அனைவரும் ஓர் துறைபிலே படிந்து குடைந்தாடலாம்படி யிருக்கும் நீர்; எம்பெருமானும் “நிகரிமைரர் முணிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே!” என்றும் “கானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியார் சிறியார் என்றும் வாசியற ஓக்க ஆச்ரயிக்கலாம்படி ட்ப்பன்.

17. நீர் சிறிது த்வாரம் கிடைத்தாலும் உட்புகுந்துவிடும்;—எம்பெருமா னுக்கும் சிறிது வியாஜமே போரும் “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென்னெஞ்சு கிறையப்புகுந்தான்.”

18. தீர்த்த விசேஷங்களிலே நீருக்கு மாஹாத்மியம் அதிகம்; எம்பெருமானுக்கும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திருப்பதிகளிலே சிறப்புப் பொவியும்.

19. தாபம்மிக்மவர்கள் நீரை முகத்திலே ஏறட்டுவது, முதுகில் கொட்டுவது உள்ளில் இழிச்சுவது, படிந்து குடைந்தாடுவது போல் “வாக்கினால் கருமம் தன்னால் மனத்தினால் சிரத்தை தன்னால், வேட்கைமீதூரவாங்கி” விழுங்குவார்கள் எம்பெருமானையும்.

20. நீர் வேண்டியவன் துளி நாக்ருணைக்கக் கிடைத்தால் போது மென்பன்;—“கூராராழி வெண்சங்கேத்திக கொடியென்பால் வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் மகிழுவே” என்பா.

21. நீரில் சிறியகல்லும் அமிழும்; பெரிய தெப்பமரமும் மிதக்கும்; எம்பெருமான் பக்கலிலும் ப்ரஹ்மாவாய் இழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யக் காணுகின்றோம். “நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்துங் காண்கிலான், கண்ணனடிக் கமலந்தன்னையயன்,”—“மருவுநின் திருநெற்றியில் சுட்டியசைதர மணிவாயிடையுட முத்தந்தருதலும், உன்றன் தாழையப்போலும் வடிவுகண் டிகொண்டள்ள முள் குளிர. விரலைச் செஞ்சிறுவாயிடைய் சேர்த்து வெகுளியாய் நின் றுரைக்கு மவவுடையுட, திருவிலைஞ்ஞன்றும் பெற்றிலன் எல்லாம் தெய்வ நங்கையசேனை பேற்றோ.” என்பா அடைவே ப்ரமானம்—பகவத்குணங்களில் சிறுமாமணிசர் அமிழ்தலும்—ஊன்மல்கிமோடு பருப்பார் வாய்க்கரையில் நின்றலுங்கொள்க.

இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் காண்க.

நெடுவாயினுச்சீர்மாய்—பூமண்டலத்திலுள்ளார் அதுபவிப்பது மாத்திர மன்றியே மேலுலகங்களிலுள்ளாரும் வந்து அதுபவிக்கலாம்படி ஒங்கியுள்ள திருமலையிலே நின்றருள்பவனே!. “வானவர் வானவர் கோனோடும் சிந்து பூ மகிழும் திருவேங்கடம்” “வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” “மந்திராய் வடவேங்கட மாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்.” என்ற அருளிச் செயல்களறிக.

நிலாத்திங்கள் துண்டத்தாய்—தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள் இருபத்திரண்டினுள் ‘நிலாத்திங்கள் துண்டம்’ என்பது ஒரு திருப்பதி; இது பெரிய காஞ்சிபுரத்தில் தேவதாந்தர ஆலயத்தினுள் உள்ளது.

நிறைந்தகச்சியூரத்தாய்—ஊரகமென்பது உலகளந்த பெருமான் ஸங்கிதி. எம்பெருமான் உரகநுபியாக இத்தலத்தில் ஸேவை ஸாதிப்பதனால் ஊரகமென்று திருநாமமாயிற்றென்ப.

(உரகம்—ஆதிசேஷன்). நிறைந்த கச்சி யென்றது திவ்ய தேசங்களால் நிறைந்த காஞ்சி கேசுதரமென்றபடி. திருவூரகத் தெம்பெருமான் தன் திருமேனியொளியாலே திருக்கச்சிமாநகர் முழுவதையும் கிரப்பியிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகவுராம்.

ஒன்றுறை நீர் வெஃகாவள்ளாய்—இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கியங்களின் பரம போக்யதை காண்மின்;—“திருவெஃகாவில் அழகிய துறையைப் பற்றிக் கண்வளர்ந்தருளினவனே!. அல்லாத துறைகளைப் போலன்றியே ஆழ்வார் திருமழிசைப்பிரான் இழிந்து தீர்த்தமாடின துறையாகையாலே அழகிய துறை யென்கிறது. தத்ஸம்பந்தத்தாலேயிறே அத்துறையைப் பற்றிக் கிடக்கிறது. (“கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி, மணிவண்ணு! நீ கிடக்கவேண்டா—துணிவுடைய செந்நாப் புலவனும் போகின்றேன் நீயுமுன்றன், பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக் கொள்.”—“கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங்கச்சி, மணிவண்ணு! நீ கிடக்கவேண்டும்—துணிவுடைய செந்நாப் புலவனும் போக்கொழிந்தேன் நீயுமுன்றன், பைந்நாகப் பாய்படுத்துக்கொள்.”

என்ற விடுதிப் பாசுரங்களைத் திருமுழிசைப்பிரான் வைபவத்திற் காண்க.) ஆசிரிதன் போனபோது அவன் பின்னே போயும் அவன் வந்தவாறே வந்து கால்கடை தலை மாடாகக் கிடந்தும் இப்படியிறே அங்குத்தை ஆசிரித பாரதந்திரிய மிருப்பது. 'இருந்த ஐரிலிருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ' என்று வைஷ்ணவனிருந்த தேசம் வைஷ்ணவனுக்கு உத்தேச்யமாயிருக்குமாபோலே ஆசிரித ஸப்சமுள்ளதொரு துறையும் ஈசுவரனுக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி.

திருவெஃகாவிலெம்பெருமான் பிரமதேவன் செய்த வேள்வியை யழிக்க வந்த வேகவதி நதியைத் தடுத்தற்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கிற் பள்ளி கொண்டருளினவனுதலால் அப்பிரானுக்கு வடமொழியில் 'வேகானேது, என்று பெயர்; அது தமிழில் 'வேகவணை' என்று மொழிபெயர்ந்து, அது பின்பு (நாகவணை மென்பது நாகனையென்று விகாரப்படுதல்போல) 'வேகனை' என விகாரப்பட்டு அது பின்னர் 'வெஃகனை' எனத்திரிந்து தானியாகுபெயராய்த் தலத்தைக் குறித்தது. அது, பின்பு வெஃக என மருவி வழங்கிற்றென துண்ணிதின் உணர்க.

உள்ளுவாருள்ளநாய்!—காஞ்சீகேசுத்தரத்தில் 'உள்ளுவாருள்ளம்' என்று ஒரு திவ்யதேசம் நிலாத்திங்கள் துண்டம்போலே தேவதாரந்தர ஆலயத்தினுள்ளிருப்பதாகவும், அத்தலத்து எம்பெருமானையே இங்கு 'உள்ளுவாருள்ளநாய்!' என விளித்த திருப்பதாகவும் பலர் சொல்லிப் போருவதுண்டு; இஃது ஆதாரமற்ற வார்த்தையாகும். பெரியவாச்சார்பிள்ளை வியாக்கியானம் இங்ஙனே காணவில்லை யென்பது தவிர, பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் இயற்றிய நுளின் தூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதிபில் உள்ளுவாருள்ள மென்றொரு திருப்பதி பாடல் பெற்றிராமையும் லோக்கத்தக்கது. தன்னைச் சிந்திப்பவர்களின் சிந்தையிலே கோயில் கொண்டிருக்கும்வனே! என்றபடி. எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்தருளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற் காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதய கமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்ய மென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய ரெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகிறென்றும் நம் ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தருள்வது இங்கு உணர்த்தக்கது.

உலகமேற்றுங் காரகநாய்!—காரகமென்கிற திவ்யதேசமும் திருக்கச்சிமா நகரில் உலகளந்தபெருமாள் ஸர்வதிதியினுள்ளடங்கியது. மேகத்தின் ஸ்வபாவம் போன்ற ஸ்வபாவமுடைய எம்பெருமான் வாழுமிடமாதல் பற்றி இத்தலத்திற்குக் காரகமென்று திருநாமமாயிற்றென்பர். எம்பெருமானுக்கு மேகத்தோடு ஸாம்யம் பலபடிகளால் உய்த்துணர்த்தக்கது.

1. பெய்யவேண்டு மிடமளவுஞ் சென்று பெய்யும் மேகம்; எம்பெருமான் "வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்து" என்று ஆங்காங்குச் சென்றருளி அதுகரஹிப்பன்.

2. மின்னலுள்ளகாலம் ஐலம் நிரம்பியிருக்கும் மேகம்; எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியோடு கூடியிருக்கும் காலத்திலே க்ருபாரஸம் விஞ்சியிருக்கும். "இவள் ஸர்வதிதியாலே காகம் தலைபெற்றது; அது இல்லாமையால் ராவணன் முடிந்தான்" என்ற முறக்கூப்படி திவ்யஸூக்தியுங் காண்க.

3. மொண்ட இடத்திலும் பெய்யும் மேகம்; தனக்கு உபதேசித்தவர்களுக்கும் உபதேசிக்குமவன் எம்பெருமான். வஸிஷ்டாதிகளுக்கும் ஜ்ஞாநபரதாநம் பண்ணினுளிறே ஸ்ரீராமபிரான். சித்ரகூடத்திலே வஸிஷ்டன் பெருமாள் பாடே சிலதர்மஸூக்தங்கள் கேட்கப் பெற்றனாயிற்று.

4. பெய்யப்பெறுத காலத்திலே வறக்கும் மேகம்; நெஞ்சலர்ந்து பேசினோனிறே எம்பெருமானும், த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே அருகேயிருந்து உதவப் பெறுத குறைக்காக.

5. இன்னகாலத்திலே மேகம் பெய்யுமென்று அறுதியிட வல்லார் ஆரு மில்லை; பெய்ய வேண்டிய காலத்தில் பெய்யாதொழியவும் பெய்வதற்கு ஸம்பாவனை சில்லாத காலத்தில் அசிந்திதமாக வந்து பெய்யவுங் கடவது மேகம்; எம்பெருமான் படியுமப்படியே; “வந்தாய்போலே வாராதாய் வாராதாய்போல் வருவானே.” த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே வந்து முகங்காட்டாதொழிந்தான்; அபேக்ஷாரி ரபேக்ஷமாகத் தாவியன்றுலக மெல்லார் தலைவிளாக் கொண்டான்.

6. ‘வனத்திடரை ஏரியாக வெட்டியாழிற்று, நீ மழை பெய்தாக வேணும்; என்று வளைப்பிட வொண்ணாது மேகம்: எம்பெருமான் படியு மிவ்வனையிறே’ * பெண்ணுலாஞ் சடையினனும் பிரமனும் (உன்னைக்) காண்பானெண்ணிலா பூழி யூழித் தவஞ் செய்தார் வெள்கிளிப் விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருளே யீந்தவனிறே.

7. ஜலஸ்தல விபாகமின்றியே பெய்யும் மேகம்:—“வேடன் வேடுவிச்சி பகதி குரவகு சராசரம் இடையர் தயிர்த்தாழி கூன மாஸாகார் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகன் அடன் தம்பி ஆனே அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தன்” (ஆசார்யஹ்ருதயம்) என்னும்படியிறே பகவத் விஷயிகாரம் பெற்றவர்களிருப்பது.

8. மேகம் சாத்நாலத்தில் கர்ஜித்துப் போய்வீடும், மழைபெய்யாது; பெய்யுங் காலத்திலே ஆடம்பரமறப் பெய்யும். எம்பெருமான் குசேலனுக்கு அருள் செய்தபடி இவ்வனையிறே.

9. விராடபர்வ காலக்கேசுபத்துக்கு வரும் மேகம்; பகவத்விஷயகால கேசுபங்களிலே வந்து நிற்கும் எம்பெருமான். நூகசேந்தையராத்ர மென்று வந்தானிறே ஸ்ரீரங்கநாதன் பெரிய ஜீயர் கோஷ்டியிலே.

10. சுத்திகளிற் பெய்து மூத்தாக்கும் மேகம்;—அடியார்க்கு இன்பமாரி யாகிய எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷதானையும் ஆழ்வாராசார்யர்களிடத்தே ப்ரவ ஹித்து மிக்க பயன்விளைக்குமிதே.

11. “விண்ணீல மேலாப்பு விரித்தாற்போல் மேகங்கள்!” இத்தயாதிப் படியே தூதுவிடப்படும் மேகம்; எம்பெருமான் றுனும் * இன்னார் தூதனென னின்றான்; * கோதைவேலைவர்க்காய் மண்ணகலங் கூறிநிவான் தூதனாய் மன்ன வனல் சொல்லுண்டானிறே.

12. மழைபெய்ய எல்லாமரங்களும் தவிர்க்கும்; எருக்கிலே போல்வன வீழ்ந் தொழியும்; ஆகவே, மழை சிலர்க்குத் தீங்கு, சிலர்க்கு நன்மை. எம்பெருமான் படியு மப்படியே; “கஞ்சன் நாள் கவர் கருமுகில்; எந்தாய்” “தாயர்மகிழ ஒன்னார் தளர.” இத்தயாதி.

13. “எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள், பைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும்” என்கிறபடியே பயிர்கள் வேறுபுகலற்று எதிர் பார்க்கப் பெற்றிருக்கும் மேகம்; “களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்று அநயகதிகளால் ப்ரதீக்ஷிக்கப் படுகை ஒக்குமிதே.

14. “துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத், துப்பாய்தாடும் மழை” (திருக்குறள்) என்கிறபடியே அன்னத்தின் அபிவிருத்திக்கு ஹேதுவா கையாலே போகஸாதனமாயும் விடாய் தீர்ப் பருகுதையாலே ஸவயம் போக்யமாயு மிருக்கும் மேகம்; ப்ரபாகனையும் ப்ரபாயனாயுமிதே எம்பெருமானிருப்பது.

15. எத்தனை கண்ணநீர் விழவிட்டாலும் விருப்பமில்லாதவன்று வாளா கிடக்கும் மெகம்; பரதாழ்வான் பலருடனே சித்ரகூட பரிஸரத்திலே போந்து கண்ணகிரை விழவிட்டு வேண்டினவிடத்தும் “ஸ காமமநவாப்யைவ” என்று மனோராதம் பெருமலே மீண்டானிதேற.

இவ்வனை மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்களுங் கண்டு கொள்க.

காவ்யானந்தங்நாய்! = கார்வானமென்பதும் தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதி களுள் ஒன்று; இதுவும் உலகளந்த பெருமாள் ஸந்கிதியினுள்ளடங்கிய தீவ்ய தேசங்கள் நான்கிலொன்று. மெகத்தின் ஸவபாவ விசேஷங்கள் இத்தலத்தெம் பெருமானிடத்தும் அருஸந்திக்க வரியன.

கவ்யா! = ‘திருக்கவ்வனார்’ என்கிற தீவ்ய தேசத்திலுறைபவனே; பிறர் அறியாதபடி காரியஞ் செய்பவனைக் கவ்வனென்பது; எம்பெருமானும் ‘இராம டமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரு’ மவனாகையாலே கவ்வனெனப்படுகிறான். ஐயங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் இத்திருப்பதிக்குப் பேசும் பாசுரங்காண்மீன்;—(85) “பண்டேயுன் தொண்டாம் பழுவூசிரை யென்னதென்று, கொண்டேனைக் கவ்வென்று கூறுதே—மண்டலத்தோர், புள்வாய் பிளந்த புயலே! உனைக் கச்சிக், கவ்வ வென்றேறுதுவதென் கண்டு?” என்றும். (அதாவது) ஒருவர்க்கு உரிய பொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது கள்ளமெனப்படும்; ஆகவே அநாதியாக உனக்கே உரியதாய்க் கிடந்த உயிரை நான் என்னுடையதென்று கொண்டிருக்கிறேனாதலால் என்னைக் கவ்வென்று சொல்லத்தகும்; உலகத்திலுள்ள பொருள் கள் யாவும் நின்னுடையனவே யாதலால் வெண்ணெய் கொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யினும் உன்னைக் கவ்வென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறு இருக்க, உலகத்தார் இத்தன்மையை ஆய்ந்து அறியாமலே என்னை யானே திருடிக் கொண்ட பெருந்திருடனாகிய என்னைக் கவ்வென்னுமல் ஸர்வ ஸ்வாமியான உன்னைக் கவ்வென்கின்றனரே, இஃது என்ன பேதைமை! என்று சமத்காரர் தோன்றக் கூறியவாறு.

காமருபுங் காவிரியின் தென்பால் பன்று பேரகந்தாய்! = ‘திருப்பேர் நகர்’ என்கிற அப்பக்குடத்தான் ஸந்கிதியில் பள்ளிகொண்டருள்பவனை விளிக்கிறபடி. சிறிய திருமடலில் “மதிட்கச்சி யூரகமே பேரகமே” என்ற விடத்தில் பேரகமென்பது திருவூரகத்தில் பெரிய திருமேனியாக ஸேவை ஸாதிக்கின்ற உலகளந்தபெருமானைக் குறிப்பதாகப் பலரும் சொல்லுவார்கள்; இப்பாசுரத்தில் ‘பேரகந்தாய்!’ என்றதும் அப்பெருமாளையே யென்றும் பலர் மயங்குவர்; ‘காவிரியின் தென்பால் மன்னு’ என்று விசேஷணமிட்டிருப்பதையும் நோக்காமல் மயங்கிக் கூறுவார்க்கு என் சொல்லவல்லோம்? திருக்கச்சி உலகளந்த பெருமாள் ஸந்கிதியில் நான்கு தீவ்யதேசங்களே உள்ளன; (ஊரகம் நீரகம் காரகம் கார்வானம்.) பேரகமென்பது இங்கிலை; அது சோழநாட்டுத் திருப்பதியேயாம். 8

வங்கத்தாள்மரணிவந்துத்துழந்தீர் மல்லையாய்! மதிட்கச்சியூராய்! பேராய்*

கொங்கத்தார்வளங்கொன்றையவங்கல்மார்வன் குலவரையன்மடப்பாவவிடப்பாற்கொண்டான் பங்கத்தாய்! *பாற்கடலாய்! பாரிளமேலாய்! பனிவரையினுச்சியாய்! பவளவன்னு!

எங்குற்றாய்? எம்பெருமான்! உன்னைநாடி யேழையேவிங்ஙனமேயுழிதருகேனே.

வங்கத்தால்	கப்பல்களினால்	பங்கத்தாய்	{ (வலது) பக்கத்திலுடைய
மா மணி	சிறந்த ரத்னங்களை		வனே !
வந்து	கொண்டுவந்து	பால் கடலாய்	{ திருப்பரங்கடலில் கண்
உந்து	தள்ளுமிடமான		வளர்ந்தருள்பவனே !
முநீர்	கடற்கரையிலுள்ள		
மல்லையாய்	{ திருக்கடல்மல்லையில் வாழ்	பாரின் மேலாய்	{ (ராமக்) பண அல
	பவனே !		தரித்து) பூமியில் ஸத்
மதிள்	மதிள்களையுடைய	பனி வரை	{ குளிர்ச்சியே வடிவான திரு
ஊராய்	சிப்பதியில் (திருவெஃகா	யின் உச்சி	மலையினுச்சியில் நிற்ப
	வில்) உறைபவனே !	யாய்	வனே !
பேராய்	திருப்பேரங்கராளனே !	எங்கு உற்றாய்	எங்? - ?
கொங்கு ஆர்	தேன்நிறைந்ததும்	பவளவண்ண	திருப்பவளவண்ணனே !
வளம்	செவ்விபெற்றதுமாவ	எம்பெருமான்	எம்பிரானே !
கொன்றை	{ கொன்றைமாலையை		
அலங்கல்	மார்விலே யுடையனும்	ஏழையேன்	{ மிகவும் சபலனாகிய அடி
மார்வன்			யேன்
குலம் வரை	{ பர்வதராஜபுதியான பார்	உன்னை நாடி	உன்னைத் தேடிக்கொண்டு
யின் மடப்	வதியை இடதுபக்கமாகக்		
பாவை	கொண்டவனுமான சிவ	இங்ஙனமே	இவ்வண்ணமாகவே
இடப்பால்	பிரானே	உழிந்தருகின்	அலைச்சல்படாநின்றேன்.
கொண்டான்)			

***—எம்பெருமானே ! நீ திருப்பதிகளில் கோயில் கொண்டிருக்கும்படி யும் அஹங்காரிகளுக்கும் திருமேனிலே இடங்கொடுத்திருக்கும் சீலத்தையும் வாய்வெருவிக்கொண்டு திரிவேன் நான் என்ருர்.

[வங்கத்தால் மாணிவந்துந் முநீர் மல்லையாய் மதிக்கச்சியாய்] பரவாஸ்தேவ னாகிய ஒரு சிறந்த விலையுயர்ந்த ரத்னத்தை அவனது வாத்தலையமென்கிற ஒரு கப்பலானது [தீவிரந்தரத்தில் நின்றும் தீவிரந்தரத்திற்குச் சரக்குகளைக் கொண்டு தள்ளுவது போல] திருக்கடல்மல்லையென்கிற ஒரு தீவிலே கொண்டிருந்து தள்ளிற்றும்; “காணத்தின் கடல்மல்லே” என்றபடி காட்டுநிலமாகிய அவ்விடத் திலே அந்த ரத்னத்தைப் பேணுவாரில்லாமையாலும் ரத்னம் விலே போவது மஹா நகரங்களிலாகையாலும் அந்தக்கப்பலானது அந்த ரத்னத்தை அங்கிருந்து கொணர்ந்து காஞ்சிபுரத்திலே திருவெஃகாத்துறையிலே தள்ளிற்றும்—என்றிப்படி சமத்காரமாகச் சொல்லும் விசேஷார்த்தம் உணரத்தக்கது. ஆழ்வார் தாரும் இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரியதிருமொழியில் திருக்கடல்மல்லைப் பதிகத்திலும் “கச்சிக்கடந்தவனார் கடன்மல்லைத் தலையனம்” என்றருளிச் செய்தது.

புண்டரீகர் என்கிற ஒரு பரமபக்தர், கடலின் இக்கரையிலே ஒரு பெரிய தோட்டம் ஏற்படுத்தி அதில் சிறந்த புஷ்பங்களையுண்டாக்கி அவற்றைத் தொடுத்தெடுத்துக் கொண்டுபோய் எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்று பாரித் தாரர்; கடலைக்கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தமையால் இக்கடலைக் கையாலிறைத்து விட்டு வெறுந்தரையாக்கி நடந்தே செல்லுவாமென்று துணிந்து கடலை இறைக் கத் தொடங்கவே, எம்பெருமான் அவருடைய ஆதராதியத்தைக் கண்டு வியந்து உவந்து, தானே கடற்கடையிலே ஓடிவந்து அவரது தோப்பிலே தரைக்கிடை கிடந்து அவருடைய வழிபாடுகளை ஸ்வீகரித்தருளினன் என்பது திருக்கடல்மல்லைத் தலையிப் பெருமானைப் பற்றின புராண வரலாறு.

பேராய்! = பேரில் உள்ளவன் பேரான்; பேராய் என்பது விளி; திருப்பேர் நகரிலுள்ளவனே ! என்றபடி.

[கோங்கத்தார் இத்தாதி.] கொன்றை மாலை யணிந்த மார்வையுடையவனும் பார்வதியைத் தனக்கு மனைவியாகக் கொண்டவனுமான ருத்ரனைத் தனது திருமேனியின் ஒரு புறத்திலே இடங்கொடுத்து இருத்தியிருக்குமவனே! என்றபடி. திருவாய்மொழியில் “வலத்தன்ன் திரிபுரமெரித்தவன்” (1-3-9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்யானத்தில் “பச்சையநாதச மே ருத்ரா தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்சிரதா” என்ற மேகக்ஷத்ரமவசரத்தை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது இங்கே அதுஸந்தேயம். “தபஸா கௌத்திஸ் தேச விஷ்ணு ச ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் விபாஸ பரிக்ஷித” என்றொரு வசனமும் இருபத்திலுடையிரத்திற் காண்பதுண்டு. [சுவன் பண்ணின் தவத்திலும் திருவுள்ள முவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருதிலே வலஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன் என்பது இதன் பொருள்.] “ஏறளூரிறையோனார் திசைமுகனுந் திருமகளுங், கூறளுந் தனிபுடம்பன்” என்றும் “நீறெதங்கு சடையாலே வலத்தே வைத்து” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்திருக்களே, சுவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ என்றொரு சங்கைபிறக்கக்கூடும். இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் (4-8-1) வியாக்யானங்களிலே “ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே சிறுப்பார்களோ வென்னிஸ்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொகக் அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள்; ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கணக்கவுண்டாதினும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாமியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நீளத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடையவனைத் தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹத் தெளிந்தவாதே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்விவைகமுடா போலே” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அதுஸந்திகத் தக்கன.

“கோங்கத்தார்” என்ற பாடத்தில் ‘கொங்கு அத்து ஆர்’ என்று பிரித்து ‘அத்து’ என்பதைச் சாரியையாகக் கொள்ளவேணும். ‘கொங்குத்தார்’ என்ற பாடத்தில், கொங்கு—தேனையும், தார்—பூக்களையும், வளம்—அழகையுமுடைத்தான், கொன்றையலங்கல்—என்றுரைத்துக் கொள்க. பங்கத்தாய்=‘பங்கு’ என்று பார்ச்வத்திற்குப் பெயர்; திருமேனியின் கூறு. பங்கில் உடையவன்—பங்கத் தான்; அதன் விளி.

பாற்கடலாய்=அஹங்காரியான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியில் இடங்கொடுத்த வளவேயோ? பிரமன் முதலானோர்க்கு ஓர் ஆபத்து வந்தபோது ரக்ஷகரான நாம் செபித்தாரத்திலிருக்க வொண்ணாதென்று பரமபதத்தில் நின்றும் திருப்பாற்கடலிலே வந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே!

பாரீன் மேலாய்=அஸுரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் குடியிருப்பிழந்து ஸகல தேவதைகளும் வந்து சரணம்புக, ராமக்ருஷ்ணை ரூபத்தாலே தன்னை அழியமாநிவந்தவநித்து இப்பூமண்டலத்தின்கண் உலாவினவனே! என்கை.

பவீவரையிறுச்சியாய்=ஸம்ஸாரதாபத்தை ஆற்றும்படியான குளிர்ச்சி பொருந்திய திருவேங்கட மலையினுச்சியிலே வாழ்பவனே!

பவளவன்னு!=பவளம்போல் விரும்பத்தகுந்ததான வடிவுபடைத்தவனே! என்பது மாத்திரம் இதற்குப் பொருளன்று; கச்சிமானகரில் ‘திருப் பவள வண்ணம்’ என்னுந் திருப்பதியினுறைபவனே! என்கிறவரையில் பொருளாகக் கொள்

எத்தக்கது. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் விளங்கக்கிடக்கின்ற தில்லையென்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமேலும் இங்ஙனே பொருள்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை விளக்குவோம்;—பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் இயற்றிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் (86) “கண்டறிந்துங் கேட்டறிந்துங் தொட்டறிந்துங் காதலால், உண்டறிந்து மோந்தறிந்து முய்யேனே—பண்டைத் தவளவண்ணை கார்வண்ணை சாமவண்ணை! கச்சிப், பவளவண்ணு! நிற்பொற்பதம்” என்ற செய்யுளிலுல் கச்சிமாநகரிலுள்ள திருப்பதிகளுள் திருப்பவளவண்ணம் ஒன்றாகப் பாடப்பட்டுள்ளது; பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு முற்பட்டவரும் பட்டர் திருவடிகளிற் பணிந்துய்ந்தவரும் ஆப்ததமருமான அத்திவ்யகவியின் திருவுள்ளத்தைத் தழுவிச்செல்ல வேண்டுவது நமக்கு இன்றியமையாததாம். திருமங்கையாழ்வாருடைய இப்பாசரத்திலுள்ள ‘பவளவண்ணு!’ என்கிற விளியைக்கொண்டே ஐயங்கார் அச்செய்யுள் இயற்றியருளினரென்பது மறுக்கத்தகாதது.

[எங்குறூய் இத்தாதி.] அடியார்களுக்காகவே திருப்பதிகளில் எங்கிதி பண்ணியிருந்தும் பாவினேனுக்குத் தோற்றா தொழிவது என்னே; ‘வருந்திநான் வாசகமாலை கொண்டு, உன்னையே யிருந்திருந்து எத்தனைகாலம் புலம்புவனே” என்றற்போலே உன்னைக்கூவிக்கூவித் கதறுவதே எனக்குப் பணியாயிற்றே!.. என்படியைக் கண்டாயோ; இன்னமும் இரங்கியருளத் திருவுள்ளமில்லையோ? என்றாயிற்று. 9

பொன்னுயும்! பொழிலேழுங்காவழ்ந்நட புகழாழய்கிழ்வாய்தொண்டனேநான்*

என்னுயும்! என்னுயும்! என்னல்லால் என்னறிவன்? ஏழையேன்* உலகமேத்தும்

தென்னுயும்! வடவாழும்! குடபாலாழும்! குணபாலையாழும்! இமையோர்க்கென்றும்

முன்னுயும்! *பின்னுய்வணங்கும்சோதி! திருமுழிக் களத்தாழும்! முதலாழயே.

10

உலகம் ஏத்	{ உலகமடங்கலும்	களதது	{ திருமுழிக்களம் முதலிய
தும்	{ தக்க	ஆனய்	{ திருப்பதிகளிலுறை
தென் ஆனய்	{ தென்திருமாலிருஞ் 'சாலை	முதல் ஆனய்	{ பவனே!
	{ மலையில் நின்ற யானை	முழுமுதற் கடவுளே!	
	{ போன்றவனே!	பொன் ஆனய்	{ பொன்போன்றவனே!
வட ஆனய்	{ வடதிருவேங்கடத்தில் நின்ற	பொழில் ஏழும்	{ ஸத்திலோகங்க்கையுங் காத்
	{ யானைபோன்றவனே!	காவல் பூண்ட	{ தருள்வதால் வந்த புக
குடபால்	{ மேற்றிசையில் (கோயிலில்	புகழ் ஆனய்	{ முடையவனே!
ஆனய்	{ கணவளநாதருள	இகழ்வு ஆய	
	{ கிறீயானை போன்றவனே!	தொண்ட	{ இகழ்வையே வடிவாக
குணபால்	{ கீழ்த்திசையில் (திருக்கண்	னேன் ஏழை	{ வுடைய தொண்டனும்
மதம் யா	{ ணபுரத்தில்) மதயானை	யேன் நான்	{ ரான நான்
	{ போன்றவனே!	என	{ ‘என்னுடைய யானையே!
என்றும்	{ எக்காலத்திலும்	என	{ என்னுடைய யானையே!
இமையோர்க்கு	{ நித்யஸூரிகளுக்குக் கண்	என்னல்	{ என்று சொல்லுமித்தனை
முன்னுயும்	{ ணற்கண்டருபவிக்கலாம்	அல்லால்	{ யல்லது
பின்னாநர்	{ அவதாரத்திற்குப் பிற்பட்ட	என் அறிவன்	{ வேறு என்னவென்று
வணங்கும்	{ வர்கள் ஆசிரயிக்கத்தக்க		{ சொல்ல அறிவேன்?
சோதி	{ சோதியாக		

* * * எம்பெருமானே! பலபடிகளாலும் உன்னைச் சொல்லிக் கதறுவ தொழியப் பிறிதொன்றுமறியே நென்கிறார்.

பொன்னுயும்! = பொன்போன்றவனே! எம்பெருமானைப் பொன்னாகக்கூறு வதற்கு ஒரு பொருத்தன் சொல்லலாம்; அதாவது—“ஹேமந: கேதோ ந

தாஜேஹைச் சேதேந கஷ்டேணைந வா, ஏததேவ மஹத்துஃக்கம் யத் குஞ்ஜாஸமதோஸம்” என றூர் ஒரு மஹாகவி : பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சூடுகிறோம், உளியையிட்டு வெட்டுகிறோம், உரைகல்லிலே யிட்டுக் கனக்க வுரைக்கிறோம், இன்னமெத்தனை ஹரிஸ்ஸைகள் செய்யினும் அவற்றால் பொன்னுனது சிறிதும் வருந்தமாட்டாது; வருத்தமில்லையென்பது மாத்திரமே யன்று; அந்த ஹரிஸ்ஸைகளெல்லாம் தனக்குப் பரமபோக்யமே யென்பது தோன்ற ஒளியை மிதத்துங்காட்டிம்; பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுறும்போதும் உளியிட்டு வெட்டும் போதும் உரைகல்வி லுரைக்கும் போதும் அதற்கு ஒளியிருக்கலைக் காண்கிறோமன்றோ; ஆனால் அந்தப்பொன்னுக்கு ஒரு வருத்தம் மாத்திரம் சாவுண்டு. அஃது என்னென்னில்; மிக அற்பமான கொரு குன்றுமணியோடொக்க நம்மை நிறுப்பதே! ” என்பதே அதற்கு மிக வருத்தமாம்; ஒரு திராசில் குன்றுமணியையும் மற்றொரு திராசில் பொன்னையும் வைத்து நிறுக்கக் காண்கிறோமன்றோ. ‘பொன் என்று போற்றப்படுகின்ற நமக்குக் கடைகெட்ட குன்றுமணிதாஜே ஈடாகவேணும்’ என வருந்தி மிகவுங் குன்றிப்போகா வின்றதாம். அதுபோல எம்பெருமானும், தூதனுப்பப் பெறுகை, தாம்பால் கட்டுண்கை முதலானவற்றால் சிறிதும் வருந்தான்; வருந்தாமை மாத்திரமேயன்று; அவற்றால் மிக நுகமலர்ச்சியும் பெற்றிருவான்; [இன்னார் தூதனை நின்றான்] என்றது கண்டே; ‘வெண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சி வந்தாம்பு களால் புடைக்க அலிந்தான்’ என்றதும் காண்க.

பொழிலேறும் காவல்நூல் புரையுள்—ஏழுலகங்களையும் ஆளிட்டு ரக்ஷிக்கையன்றியே தானே முன்னன்று ரக்ஷிப்பதனால் வந்த புகழ்படைத்தவனே!. ‘காவல் பூண்ட’ என்றதனால் காத்தல் கொழிலைத் தனக்கு ஒரு அணிகலனாகப் பூண்டிருப்பனென்கிறது. ஸ்ரீ விபீஷணமூவான் கடற்கரையிலே வந்து சரணம்புகுந்தபோது ஸூகீர்வமஹாராஜர் முதலானார் இவனை ரக்ஷித்தருளலாக! கொன்று தடைசெய்த விடத்தும் ஒருதலை நின்று ரக்ஷித்தே தீரும்படியான விரதம் பூண்டவனிறே எம்பெருமான்.

[இகழ்வாய கொண்டனேன் நான் என்னாலும் என்னாலும் என்னல்லால் என்னறிவனேழையென்?] ‘இகழ்வாய’ என்பதை ‘இகழ்வு ஆய’ என்றும் பிரிக்கலாம்; இகழ், வாய என்றும் பிரிக்கலாம். அடைவே, நீசனாகிய என்றும், இகழ்த்தக்க வாய்மொழியை யுடையேனான் என்றும் பொருள் காண்க. தண்ணீர்க் குடமெடுக்கும் தாஷியொருத்தி ஸார்வபௌமனை ஆசைப்படுதல்போலவும், பிச்சையாண்டி பட்டாபிடுஷைத்தை விரும்புதல்போலவு மன்றோ நித்யஸம்ஸாரியான நான் உன்னை ஆசைப்படுதது என்கிறார். [என் ஆனாய்! என் ஆனாய்!] ஆனை என்பது ஈறுதிரிந்த விளியாய் ‘ஆனாய்’ என்றுயிற்று; ‘என்னுடைய மத்த கஜமே! என்னுடைய மத்தகஜமே!’ என்று ஏதோ வாய் வெருவுகின்றேனத்தனையொழிய ஸாத நாதுஷ்டானமாகச் சொல்லும் முறைமை யொன்றுமறியே நென்றவாறு.

யானைக்கும் எம்பெருமானுக்கும் பலபடிகளாலே ஸாம்யமுண்டு;—அது நமது ஸ்வாபதேசார்த்த ஸாகரத்தில் விரியும்.

[உலகமேத்தும் தென்னாய் இத்தாதி.] “திருமங்கைமன்னன் கட்டின திக்கஜங்க விருக்கிறபடி” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை காண்க தென் திசைக்காகத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும், வடதிசைக்காகத் திருவேங்கடமலையிலும், மேற்றிசைக்காகத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலும், கீழ்த்திசைக்காகத் திருக்கண்ணபுரத்திலும் மதயானைபோலே விளங்குகிறபடியை அருஸந்தித்தாராயிற்று. தென்னனை, வடவானை, குடபாலானை, குணபால மதயானை என்ற பதங்கள் விளியுருகு ஏற்றுக் கிடக்கின்றன.

“குணபாலமதயானாய்” என்றவிடத்திற்கு காட்டுமன்னார்ஸந்திதியிலுள்ள மன்னாற்பரமான வியாக்கியானமுமுண்டு, ‘உலகமேத்தும்’ என்கிற அடை

மொழி நான்கு யானைகளுக்கும் அந்வயிக்கும்.
ஸூரிகளுக்கு எஞ்ஞான்றும் கண்முன்னே
தூதனவனே !.

ர்க்கு என்றும் முன்னுய்] ரித்ய
அவர்களுக்கு ரித்யதர்சக

பின்னுற் வணங்குஞ்சோதி திருமுழிக்களத்தாலும் !—திருமுழிக்களமென்றது உப
கஷணமாய் அர்ச்சாவதார ஸாமாந்தர வாசகமாய் நிற்கும். பரவத்திலும் வ்யூஹத்
திலும் விபவங்களிலும் அந்தர்யாமிவத்திலும் அந்வயிக்கப்பெறுதல்கள் இவ்வுப்
பிஷ்ணுர் எனப்படுகின்றனர்; அன்னவர்கட்காகத் திருமுழிக்களம் முதலான
அர்ச்சாவதார நிலங்களிலே திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும்வனே !.
திருமுழிக்களமென்பது மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினமூன்றில் ஒன்று. இத்
திருப்பதியைப் பாடினோர் இவ்வாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும். இருவரும் இப்பதியைப்
பற்றிப் பேசியுள்ளனரில் 'திருமுழிக்களத்துறையுமொண்டி' என்றும் 'முனியே
திருமுழிக்களத்து விளக்கே' என்றும் 'மூழிக்களத்து விளக்கினை' என்றும் சுடர்ப்
பொருளாக அருளிச் செய்தல் குறிக்கொள்ளத்தக்கது; அவ்வாறே இங்கும்
'பின்னாற் வணங்குஞ் சோதி திருமுழிக்களம்' எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய
திருக்கல்யாண குணங்களுள் லௌஸப்பம் சிறந்தது; அத் திருக்குணம் இருட்
டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாசிப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே; அது தன்னிலும்
கேவலம் அறிவினவானவர்கட்கே காட்சிதருமிடமாகிய திருமுழிக்களத்தில் அக்
குணம் மிகமிக வொளிபெற்று விளங்குதலால் 'ஒண்டி' என்றும் 'விளக்கு'
என்றும் 'சோதி' என்றும் இத்திருப்பதிக்குச் சிறப்பாகச் சொல்லுதல் ஏற்கு
மென்ப. ஸகல ஜாநிகளிலும் பிற்பட்டவர்களைப் பிஷ்ணுர் என்றே சொல்லாற்
கொள்ளவுமாம். அர்ச்சாவதாரங்களில் புறப்பாடு வியாஜத்தினால் மிகத் தண்ணியர்
களுக்கும் காட்சிதருவதுண்டே. ... 10

பட்டுக்குமயர்தீரங்குற்பாவைபேணுள் பனிநெடுங்கண்ணித் தும்பப்பங்வி கோண்டி*
எட்டுணைப்பேதென்துடங்காவி நக்கதிலான் எம்பெருமான் திருவங்கமெங்கேயென்று*
மட்டுவிக்கிணியன் றிராலுங்கூந்தல் மடமாணியதுசெய்தார்தர்மை*மேய்யே
கட்டுவிக்கி மாரலெள்ளச்சொன்னுந்நங்காய் மடவ்யன்னிதுசெய்தார்பாரா? 11

(என் பெண்பிள்ளையான பரகால நாயகியானவள்)	மட்டு விக்கி முாலும் கூந்தல்	(உட்கொண்ட) தென்னிக்கி நீங்காரஞ்செய்யப்பெற்ற கூந்தலையுடையளான
பட்டு உடுக்கும்	பட்டுச்சேலையை அரையில் உடுத்துக்கொள்ளுகின்றாள்;	அழகிய மான்போன்ற இப் பெண்பிள்ளையே
அயர்த்து	மோலித்து வருந்தா நின் ரூள்;	இப்படிப்பட்ட நிலைமையடை வித்தவர் இப்பொன்பதை
இரங்கும்	மரபாரச்சிமைய விரும்புகின் றிலன்;	குறி சொல்லுகிறவனோ! உண்மையாகச் சொல்லுவா யாக, என்று நான்கேட்க.
பாவைபேணுள்	குளிர்த்து நீண்ட நீர்ததுமப் நீர் கிரம்புகின்றது	(அவள்) 'கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையாள் பெருமாள் நிலைமையை உண்டு பண்ணினார்' என்று சொன்னாள்;
பனிநெடுகண் நீர்ததுமப் பள்ளிகொள் ளாள்	-றல் லன்	நங்கையர்களை!
போது	ஒரு பொடிப்பொழுதும்	(ரக்ஷணை எம்பெருமானே இது செய்தானுண்டிப்பி) இவ்வாறுத்தான் பரிவர்த்தி காப்பார் ஆரே வல்லார் வேறுயாரா?
என்குடங்கால் இருக்க கில் லாள்	என்மடியிலே பொருந்த மாட்டுகின்றிலன்;	
எம்பெருமான் திரு அரங்கம் எங்கே	எம்பெருமானுடைய புரீரங்கேஷத்தாம் எங்கிருக்கின்றது? என்கி	
என்னும்	ரூள்;	
மணி வண்டு	அழகிய வண்டுகள்	

* * *--எம்பெருமானை யதுபவித்தல் பலவகைப் பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி யதுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லியதுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அதுபவித்தல், அவனாகத்தருளின திவ்யதேசங்களின் வளங்களைப் பேசியதுபவித்தல், அங்கே அபிமானமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப் பேசியதுபவித்தல்--என்றிப்படி பலவகைப்பட்டிருக்கும் பகவததுபவம். இவ்வகைகளில் பரம விலகூணமான மற்றொரு வகையுமுண்டு; அதாவது--ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே பேசியதுபவித்தல். இப்படியதுபவிக்கும் திறத்தில், தாய்பாசுரம் தோழிபாசுரம் தலைமகள் பாசுரம் என்று மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பரகாலர் என்ற ஆண்மைப்பெயர் நீங்கி, 'யுகாஸ்தாயி' என்று பெண்மைப்பெயர் வழங்கப்பட்டுவரும். தாய்சொல்வது போலவும் தோழி சொல்வது போலவும் தலைமகள் சொல்வது போலவும் பாசுரங்கள் வெளிவந்தாலும் பாசுரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆறனது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகி அவற்றுக்கு வெவ்வேறு பெயர்களுண்டானாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே, இம் மூன்று கிலைமைகளாகச் சொல்மாலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் 'மன்னுமாமணி மாடமங்கைவேந்தன் மான வேற்பரகாலன் கவியன் சொன்ன' என்று ஆழ்வார் பாசுரமாகவே தலைக்கட்டும்.

ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டிட்டு ஸ்திரீபாவனையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் ஏதுக்காக வெண்ணில்; ஆழ்வார் தாமாக ஏறிட்டுக் கொள்ளுகிற ரல்ஸர், அந்த அவஸ்தை தானே பரவசமாக வந்து சேருகின்றது. புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதாயிருக்கையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாதந்திரிய நூற்றமேயின்றிப் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கையாலும் இவ்வகைகளுக்கேற்ப ஸ்திரீபாவனை வந்தேறியன்று என்றே கொள்ளலாம். தண்டகாரணிய வாஸிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யத்திலீடுபட்டுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர் மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடனர் என்ற ஐதிஹ்யமுமுண்டு. ஆழ்வார் அப்படியன்றியே அப்போதே பெண்மையை யடைந்து புருஷோத்தமனை அதுபவிக்கக் காதலிக்கின்றனர்.

ஆண் பெண் என்ற வியவஹாரங்கள் சிற்றின்பதுகாச்சிக்கன்றே ஏற்பட்டவை; பேரீன்பவதுபவத்திலே ஊன்றின் ஆழ்வார்கள் பெண்மை யெய்துவதாகவும் கொங்கை முதலிய சொற்களையிட்டுப் பாசுரங்கள் கூறுவதாகவும் நிகழுகிறவிது என்னோ? எனின்; விஷயாந்தரகாமம் என்றும் பகவத் விஷயகாமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்களுக்குச் ச்ருங்காரமுறைமையில் பரிணயித்து நிற்கும். சிற்றின்பவதுபவத்திற்குக் கொங்கை முதலியன ஸாதநமாயிருப்பது போல, பகவத்விஷயாதுபவத்திற்குப் பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் இன்றியமையாதனவாயிருப்பதால் அவையே கொங்கைமுதலிய சொற்களால் அருளிச் செயல்களில் கூறப்படுகின்றன வென்றுகொள்க.

ச்ருங்காரரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிறிதுமின்றியே கேவலம் சுத்த பக்திரஸமாகவே பாசுரங்கள் அருளிச்செய்யக் கூடுமாயினும் ஆழ்வார்கள் ச்ருங்காரரஸத்தையுள் கலந்து பாசுரங்கள் பேசுவதற்குக் காரணம் யாதெனில்; ஆரோக்யத்திற்குக் காரணமாகிய வேப்பிலை யுருண்டையை உட்கொள்ள இறயங்குமவர் களுக்கு வெல்லைத்தை வெளியிற் பூசிக் கொடுத்துத் தின்பிப்பதுபோலச் சிற்றின்பம் கூறும்வகையாற் பேரீன்பத்தைக் காட்டி நாட்டுகின்றனரென்ப.

பகவத்விஷயத்தில் அபிரிவிசேசம் மீதூர்ந்த காலத்தில் தன்னிலைமாறிப் பெண் நிலைபெற்றுப் பேசுமிடத்தில், தாய்பாசுரமென்றும் தலைவிபாசுரமென்றும் தோழி பாசுரமென்றும் இப்படி வகுத்துக் கூறுவதற்கும் உட்கருத்து உண்டு;—தோழியாகப் பேசுவதற்குக் கருத்து:—நாயகனையும் நாயகியையும் இணக்கிச் சேர்க்குமவள் தோழியாவள். திருமந்திரத்தில் பிரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவைச் சொல்லப்பட்ட அந்நாயார்ஹசேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அப்பெருமானோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்தஞானமாகிற ப்ராஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தோழியென்பதாகக்கொள்க.

பெற்றுவளர்த்துப் பெண்டிள்ளை யெளவனபருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்புமிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேண்டுமென்று பதறுமளவில் படிக்கடந்து புறப்படுகை சூலமரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவள்—உலகில் தாய் எனப்படுவள்; ஸீத்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேண்டுமென்கிற ஆவல் அதிகரிக்கப்பெற்று அதனால் படிக்கடந்து நடக்கவேண்டியவந்த வளவில் இது ப்ரபந்தரூபக் கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராததென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நாயகியின் பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்தியவஸாயமாகிற ப்ராஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தாய் என்பதாகக் கொள்க.

உறவினர் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்து நாயகனுடைய மேம்பாட்டிலே ஈடுபாட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் அவனைக் கிட்டியல்லது நான் உயிர்வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்' என்னும் பதற்றத்தை யுடையவளா யிருப்பவள் உலகில் மகள்; பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷ்யென்றும் சரண்யென்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு நாராயண பதத்தினால் கூறப் பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள பெருமையை அதுஸந்தித்து அதனாலே அவனைத் தாமதித்து அதுபவிக்க நிற்க மாட்டாமல் 'அவனே உபாயம்' என்ற கோட்பாட்டை அதிகாரித்து, கிட்டியதுப வித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்க வொண்ணாதபடி நடக்கிற ப்ராஜ்ஞாவஸ்த்தையை மகள் என்பதாகக் கொள்க.

இம்மூன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தோழி பாசுரத்தாலும், இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தாய் பாசுரத்தாலும், மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடுவரென்ற தாயிற்று.

இப்பாசுரம் தொடங்கிப் பத்துப் பாசுரங்கள் தாய்வார்த்தையாகச் செல்லு கின்றன. இவற்றில், ஆழ்வார்க்கு நாயகியவஸ்தை ஒருபுறத்திலும் தாயின் அவஸ்தை மற்றொரு புறத்திலும் நடக்கிறபடியாலே, எம்பெருமானை அதுப விப்பதில் ஆழ்வார்க்கு விரைவு உண்டானமையும் 'நாம் பதற்க்கூடாது' என்கிற அத்தியவஸாயமும் மற்றொருபுறத்திலுண்டானமையும்விளங்கும். தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்குமளவில் அத்தியவஸாயம் உண்டாகும்; அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை நோக்குமளவில் பதற்றம் உண்டாகும்.

[பட்டுநெடுஞ்ஞய்யாதி.] பாகால திருத்தாயார் தன்மகளின் நிலைமைகளைக்கண்டு கலங்கி 'இவளுக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தை உண்டானமைக்கு என்னகாரணம்?' என்று குறிசொல்லுங் குறத்தியாகிய கட்டுவிச்சி யொருத்தியைவினவ, அவள் 'எம்பெருமான் படுத்துகிறபாடு இது' என்று சொல்ல, அதை வினவவந்த உற வினர்பாடே சொல்லுகிற ளாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

பட்டு உடுக்கும்—இப் பெண்பிள்ளையானவள் புடவையை உடுக்கத் தொடங்கினாள்; ஏதுக்காக வென்னில், நல்லவுடையை உடுத்தோமாகில் இவ்வுடையழகை இழக்கலாகாதென்று நாயகன் பதறி ஓடிவருவானென்று கருதி உடுக்கத் தொடங்கினாள்; உடை வாய்த்தவாறே அவன் வருவானென்று மகிழ்ந்திருந்தவள் அவ்வளவிலும் அவன் வரக் காணாமையாலே [அயர்ந்து இரங்கும்] மோஹிக்கலானாள். அயர்த்தல்—மோஹித்தல்; இரங்குதல்—வாய்பிதற்றுதல். இரங்குதல் முன்னமும் அயர்த்தல் அதற்குப்பின்பும் நிகழவேண்டியிருக்க முறைமாறும்படியாயிற்று விஷய வைஷ்ணவம்.

“பட்டுக்குமயர்த்திரங்கும்” என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; அதாவது பட்டு உடுக்கும்—இப்போதுதான் அரையில் துணியுடுக்கும் பருவமாயிருக்கச் செய்தேயும், அயர்ந்து இரங்கும்—நாயகனைப் பிரிந்த நிலைமையில் மூச்சு அடங்கும்படியாக வுள்ளதாயிற்று இவளுக்கு நிகழ்கிற அவஸ்கை. மோஹித்திருக்கும் நிலைமையில் ஞானம் நலையாடாமையாலே வருத்தமில்லை; அதில் ஞானம் குடிபுகுந்த அரற்றுதலாய்ச் செல்லும் நிலைமையில் வருத்தம் மிகுக்கையாலே அயர்வுக்குப் பின்பு இரக்கம் கூறப்பட்டது.

வாய்பிதற்றி வருந்திக்கிடந்த பெண்பிள்ளையை ஏதேனுமொருவிதத்தாளே தரிப்பிக்க வேண்டித் திருத்தாயார், பண்டு ஊனுமுறக்கமுமின்றியே இவள் பாவையோடே போது போக்கிக் கிடந்தாளாகையாலே அதைக்கொணர்ந்து தந்தோமாகில் ஒருவாறு ஆறியிருப்பனாவென்று பார்த்துப் பாவையை [மரப்பாச்சியை]க் கொண்டுவந்து காட்டினாள்; அது கண்ணுக்கு விஷம்பாலே தோற்றிப்படியாலே சீறியுதைத்துத்தள்ளினாள். பாவையை யொழியப் போது போக்காகிருந்தவளன்றோ இப்போது பாவையை அநாதரிக்கிறாள். பகவத் விஷயத்திலுண்டான ஸங்கம் இகரவிஷயங்களிற் பற்றறுத்தபடி.

புண்ணெடுங்கண்ணீர் துறப்பப் பள்ளிகொள்ளாள்—இவளுடைய கண்களின் பரப்பு உள்ளவளவும் நீர் வெள்ளம் கோத்ததாயிற்று. குளிர்ந்த ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக வேண்டும் கண்களிலே அந்தோ! சோகக் கண்ணீர் பெருகும்படியாயிற்றே! ‘நெடுங்கண்’ என்றது மஹானான எம்பெருமானையும் ஒரு மூலையிலே அடக்கவல்லதான கண் என்றவாறு. ஸ்வாபதேசத்தில் கண் என்று ஞானத்தைச் சொன்னபடி. எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருத வருத்தத்தினால் ஞானக்கலக்க முண்டானமை கூறியவாறு.

‘படுக்கையிலே சாய்ந்து உறங்கப் புகுந்தால் கண்ணீர்த்ததும்புதல் மாறும்’ என்று சொன்னாலும் பள்ளிகொள்கின்றனரில்லை; ‘தொல்லையாலேக் கண்ணார்க் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றர்க்குமுண்டோ கண்கள்துஞ்சுதல்’ என்கிறபடியே கண்ணுறங்கப் பரஸ்கதி யுண்டோ? கூடிக் களிக்குங்கால் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகப்பெற்று உறங்கப் பெறுள். பிரிந்து பறங்கால் சோகக் கண்ணீராலே உறங்கப்பெறுள் ஸம்சலேஷதசையில் அவன் உறங்கவொட்டான்; விசிலேஷதசையில் விரஹவேதனை உறங்க வொட்டாது.

தன்வயிற்றிற் பிறந்தவளைப்பற்றிச் சொல்லுமில்விடத்து ‘உறங்காள்’ என்று சொல்லலாமாயிருக்க, “பள்ளிகொள்ளாள்” என்று கௌரவச் சொல்லாலே சொன்னது, வயிற்றிற் பிறந்தவரோடாகிலும் பகவதஸ்மபந்தம் பெற்றவர்கள் உத்தேசயதைதோற்றக் கௌரவித்துச் சொல்லக்கடவர்களென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளிப்படுத்தும். “கள்ளவிழ்சோலைக் கணபுரம் கைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென் றெண்ணப் பெறுவரே” “விளக்கொளியை மாதகத்தைத் திருத்தண்காவில் வெண்காவில்திருமலைப் பாடக்கேட்டு, வளர்த்ததனும்

பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கூளியைக் கை கூப்பி வணங்கினேன்." என்ற பாசாங்களுங் குறிக்கொள்ளத்தக்கன.

எட்டுணைப்போது எந்தடங்காவிருக்கிலாள்—பெண்பிள்ளை உறங்கக் காணுமையாலே, முன்பு தன்குடங்காலிலே உறங்கிப் போகக் கண்ட அநுபவத்தாலே இப்போதும் அதில் உறங்கக் கூடுமோ வென்றுபார்த்துத் தன்குடங்காலிலே இருத்தப்பார்த்தாள்; அது நெருப்போடே அணைந்தாற்போல இருக்கையாலே துணுக்கென்றெழுந்தாள்.

இடைவிடாமல் என் குடங்காலிலேயேயிருந்து உறங்கிப் போதுபோக்கிக் கொண்டிருந்தவிவளுக்கு இப்போது ஒரு கெட்டிப்பொழுதும் அதிற் பொருந்தாத படியாவதே! 'என் வருந்திக் கூறு நிற்படி. 'எட்டுணை' 'எட்டணை' என்பன பாடப் பதங்கள். (என் x துணை = எட்டுணை) (என் x தணை, எட்டணை) என் எவ்வளவு சிறிதோ அவ்வளவு சிறுபொழுதும்—கூண்காலமும் என்றபடி.

இனி இவள் வாய்வெருவும் பாசாமேதென்னில், எம்பெருமான் தீ நவங்க மெங்கே யென்னும் எனனை இவ்வனை துடிக்கவிட்டு ஒருவிசாரமின் ரிய கண்ணுறங்குமிடம் எங்கேஎங்கே யென்று பிதற்றி கின்றாள். பாவையைப் பேண வொண்ணாதபடியும் தாய்மடியிலே பொருந்தவொண்ணாதபடியும் என்னைத் தன் பக்கவிலே ஈடுபடுத்திக் கொண்டவனுறையுமிடம் எங்கேயென்கிறாள்.

காதலனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லாமல் 'எம்பெருமான்' என்றது ஏனென்னில்; உற்றருறவினர் கூட்டக் கூடினதன்றியே இயற்கைப் புணர்ச்சி யாகையாலே ஆண்மை பெண்மைகளே ஹேதுவாகக் கலந்த கலவியாமத்தனை; கூட்டுவாருண்டாகக் கூடினன்றே திருநாமமறியலாவது; ஆகையாலே எம்பெரு மான் என்கிறாள். ஆனால், அவனார் திருவரங்க மென்பது மாத்திரம் எவ்வனை அறியப்பட்ட தென்னில்; ஸம்சலேஷ காலத்தில் நாயகன் விசலேஷத்தை கினைத்து 'பிரியேன், பிரியில் தரி யேன்' என்று பிரிவைப் ப்ரஸங்கிக்கிறவனவிலே இவள் நம் ஊரைச் சொல்லிக் கொண்டாவது கரித்திருக்கவேண்டுமென்று 'நம்மூர் திருவ ரங்கம் பெரியகோயில்' என்று சொல்லுகையாலே ஊரின் பெயர் தெரியலாயிற் றென்ப.

தன் மகளுக்கு நேர்ந்த நிலைமை பகவத் விஷயத்தில் அவகாவரித்ததனாலுண் டாயதென்று தனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் இதனை உற்றருறவினர்க்குத் தானே வெளியிடுதலிற் காட்டிலும் கட்டுவிச்சி முகமாக வெளியிடுதல் நன்றென்று கருதிய திருத்தாய் ஒரு கட்டுவிச்சியைத் தேடி கின்றாள்; அவ்வளவிலே,

“கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்ததுஉ,
கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று
மண்டியே திரிவேனை யாரிங்கழைத்ததுஉ,
விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடமும்
மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை தென்குடந்தை
எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்ததுஉ,
நாகத்தனைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள்
நாகத்தனை யரங்கம் பேரன்பில் நாவாயும்
எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்ததுஉ,
வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவு மஃகாத
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும் பூதாரும்
எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங்கழைத்ததுஉ!!!”

என்று தெருவேறக் கூவிக்கொண்டு தானாகவேவந்து சேர்ந்தாள் ; அவளை நோக்கித் தாயானவள் “மட்டுவிக்கி மணிவண்டு முரலுங்கூந்தல் மடமனை யிதுசெய்தார் நம்மை மெய்யே கட்டுவிச்சி! சொல்” என்றாள்.

குறிசொல்லுகிற குறத்திக்குக் கட்டுவிச்சி யென்று பெயர்; திருவாய்மொழியில் ‘இது காண்மின்னனைமீர் இக்கட்டுவிச்சி சொற் கொண்டு’ என்றும், சிறிய திருமடலில் “அது கேட்டுக் காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சிகட்டேறி” என்றும் வருவன காண்க. ஐயங்கார் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில்—“காலமுணர்ந்த குறத்திரான் கருதினே யொன்றது சொல்லுவேன், பாலகனுச்சிபி லெண்ணெய் வார் பழகியதோர் கலை கொண்டுவா, கோலமலர்க்குழன் மங்கை! நின்கொங்கை முகக்குறி நன்றுகாண், ஞாலமுவந்திட நாளையே நண்ணுவை நம்பெருமாளையே” என்று கட்டுவிச்சியின் பாசரமாகப் பாடியுள்ள செய்யுளும் குறிக்கொள்ளத்தகும்.

[மட்டுவிக்கி இத்தாதி] மதுவைக் கழுத்தளவும் பருகி ரீங்காரஞ் செய்கின்ற வண்டுகள் படிந்த கூந்தலையுடையளான இப்பெண்பிள்ளையை, இதுசெய்தார் நம்மை—குழலிலணிந்த பூவைச்சருகாக்கி வண்டுகளைப் பட்டினியடிக்கையாகிற இத்தொழில் செய்த பெரியவரை, கட்டுவிச்சி! மெய்யே சொல் என்ன—‘வாராய் குறத்தியே; நெஞ்சில் தோன்றின தொன்றைச் சொல்லிவிடக்கூடாது; உள்ளபடியே சொல்ல வேணும்’ என்று நான் கேட்க, [கடல்வண்ணர் இது செய்தார் என்று சொன்னுள்] கடலின் கிறம்போன்ற கிறமுடையாரான பெரிய பெருமாள் செய்த தெய்வ நன்னோய்காண் இது! என்றாள். கடல் கொண்டு போன வஸ்துவை நம்மால் மீட்கப்போமோ? என்றாள்.

காப்பார் ஆதே?—வேலியே பயிரையழித்தால் நோக்குவாருண்டோ? ஆக இப்பாசரத்தால், எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் ஆழ்வார்க்கு வாய்த்தபடியும், இது நித்தயகைங்கரியத்திற்கு உறுப்பாகாமல்* ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போல் அஞ்சம்படியாக இவ்விபூதியிலே இருக்க வைக்கையாலே நோயாகச் சொல்லப்படுகிற தென்பதும், இது தான் ஆத்மஸ்வரூபாது பந்தியாகையாலே ஆத்மாவள் எவரைக்கும் நிலைத்திருக்கக் கூடியதாய் அபரிஹார்யமான தென்றும், இவ் வுண்மையை ஜ்ஞாநாதிகரான பாகவதர்கள் அறிவார்களென்றும் சொல்லிற்று யிற்று.

நங்காய்!—தாய் தனது தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறபடி.

... 11

நெஞ்சருகிக்கண்பனிப்பதற்கும்சோரும் நெடிதுயிர்க்குமுண்டறியாருநக்கம்பேனான்*

நஞ்சாவிஸ்துயிலமர்ந்ததம்பி! யென்றும் வம்பாற்பூவயலாலிமைந்தாவென்னும்*

அஞ்சிறையபுட்கொடியேயாடும்பாடும் அணியரங்கமாடுதுமோ? தோழி! யென்னும்*

எஞ்சிறகிண்கீழடங்காப்பெண்ணைப்பெற்றேன் இருநிலத்தோர்பழிபடைத்தேன் ஏ! பாவமே. 12

(இப் பெண்பிள்ளை)		உறக்கம்	} உறங்க விரும்புகின்றிலன் ;
நெஞ்சு	மனமானது	நஞ்சு அரவில்	
உருகி	நீர்ப்பண்டமாயுருகி	துயில்	} விஷத்தை உமிழ்கின்ற திருவனந்தாழ்வான் மீது யோக நித்திரை புரிகின்ற நம்பி! என்கின்றான் ;
கண் பனிப்ப	} கண்ணீர் பெருக ன் ;	அமர்ந்த	
நிற்கும்		நம்பி என் னும்	
சோரும்		வம்பு ஆர் பூ	} பரிமளம் மிக்க பூக்களை யுடைய கழனிகள் குழந்த திருவாலியிலுள்ள நித்ய யுவாவே! என்கிறான் ;
கொடிது உயிர்க்	} பெருமூச்சு	வயல் ஆலி	
கும்		மைந்தா	
உண்டு அறி யாள்	} போஜனம் செய்தறியாள் ;		

அம் சிறைய	{	அழகிய சிறகையுடையகொடி	என் சிறகின்	{	என் கைக்கடங்காத
புன் கொடியே		யாகிய பெரிய திருவடியை	கீழ் அடங்கா		
நம்	{	வாகியக் கூ அடிகின்றார்;	பெண்ணை	{	பெண்மகளைப்பெற்ற நான்
பாடும்		பாடி	பெற்றேன்		
தோழி அணி	{	'தோழி! (நாம்) திருவாங்கத் துறையிலே படிந்தாடப் பெறுவோமோ?' எனகின்	இரு நிலத்து	{	விசாலமான இப்பூமண்டலத் திலே
அரங்கம்			ஓர் பழி படைத்		ஒப்பற்ற பழியை ணம்பாதித்
ஆடுதுமோ			தேன்		துக் கொண்டேன்;
என்னும்			ஏபாவம்		அந்தோ!

***—கீழ்ப்பாட்டில் 'கடல்வண்ணி' என்று கட்டுவிச்சி சொன்ன திருநாமத் தைத் திருத்தாயார் வினவவந்தார்க்குச் சொல்லி அதுவதிக்கையாலும், ஏம்பெருமான் திருவங்கமேங்கே' என்று தானும் வாய் வெருவுகையாலும் முந்திய அவஸ்தையிற் காட்டினும் சிறிது உணர்ந்தி பிறந்தது; அவ்வளவிலும் காதலன் வந்து முகங் காட்டப் பெருமையாலே ஆற்றுமை மீதார்த்த இடைவிடாமல் கூப்பிடத் தொடங்கி ண்; அதனை வினவவந்தார்க்குச் சொல்லி க்லேசப்படுகிற திருத்தாய். இப் பெண்பிள்ளை கின்றகிலே இது; இவளுடைய ஸ்வரூபவாகி இது; எனக்கு இவள் அடங்காதபடியானது இது; இத்தனைக்கும் நான் செய்த பாபமே காரணமாயிற் றென்று சொல்லி யிரங்குகிறாளாயிற்று.

கீழ்ப்பாட்டில் "அயர்த்த நூதும்" என்று சொன்ன இரக்கத்தின் வகை களை "நெஞ்சுருகிக் கண்பரிப்பு நிற்கும் சோரும்" இத்யாதியாலே விவரிக்கிறபடி. நெஞ்சு உருகி—நெருப்பினருகே மெழுகுபோலே விரஹாக்ரியாலே நெஞ்சு பதஞ் செய்யா நின்றது. கண்பரிப்பு—உருகின வெள்ளம் உள்ளடங்காமையாலே, கீர் கிரம்பின ஏரிக்குக் கலங்கலெடுத்துவிடுங் கணக்கிலே கண்வழியே புறவெள்ள மிடுகிறபடி.

நிற்கும்--கருத்தாய்க்ருத்தய விவேகம் பண்ணக்கடவதான நெஞ்சு அழிந்து போகையாலே ஒரு வியாபாரமும் செய்யமாட்டாதே கிற்கின்றார். சோரும்—துவட்சி யடைகின்றார்; நெடிது உயிர்க்கும்—உள்ளுண்டான சோகாவேசத்தாலே நெடுமூச் செறியா கின்றார். உண்டறியான்—உணவு இப்படியிருக்கு மென்பதே இவளுக்குத் தெரியாது; கூடியிருக்குங் காலத்திலே "உண்ணுஞ்சோறு பருகுகீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங்கண்ணன்" என்றிருக்கையாலே ஊண் இல்லை; ஆக உண் வில் வ்யுத்தத்தியேயில்லை யென்றதாயிற்று.

உறக்கம் பேணுள்—'நங்காய்! காதலனுக்கு உன் உடம்பன்றோ தாரகம்; உறங்காவிடில் தேஹம் கெட்டுப்போகுமே; காதலன் பிறகு வருந்துவானே; அவ னுடைய போகம் குன்றமைக்காகவாவது சிறிது உறங்கவேணும்' என்று சொன் னாலும் உறங்கப் பார்க்கின்றிலன்: இவை எல்லாம் எங்ஙனையாயினுமாயிடுகி னாலும் உறங்கப் பார்த்துக் கதறுகின்றாரே! அவன் பெயரைச் சொல்லிக் ஸ்வரூபஹா வியாம்படி வாய்விட்டுக் கதறுகின்றாரே! அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகின்றாரே! இதனைப் பாருங்கோளென்கிறார் நஞ்சரவில் என்று தொடங்கி.

நஞ்சரவில் துயிலெய்தி நம்பியென்னும்—திருவனந்தாழ்வானுடைய பரிவுக்கு உகந்து 'நஞ்சரவு' என்கிறார். "ஆங்காரவாரமது கேட்டு அமுலுமீழும் பூங்காரரவு" என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசரத்தை இங்கு அதுஸந்திப்பது. பரிவின் மிகுதியினால் அச்சத்திற்கு கிலைல்லாத ஸ்தாநத்திலும் அஞ்சிக் காப்பிடு கின்ற திருவனந்தாழ்வானுடைய தன்மைக்குத் தான் உகந்தமை தோற்ற கின்ற 'நஞ்சரவு' என்றளாயிற்று. மென்மை, குளிர்த்தி, பரிமளம் என்று படுக் கைக்கு உரியனவாகச் சொல்லப்படுகிற கைகணங்கள் சாதியியலவாகவே அமைப்பெற்ற ஆதிசேஷன் நம் தலைவனுக்குப் படுக்கையாகப் பெற்ற பாக்கியம்

என்னே! என்று உகக்கிறுள் போலும். இப்படிப்பட்ட படுக்கையிலே படுத்து, வீசிவிலிப் டெழுப்பினாலும் எழுந்திராதபடி கண்வளர்ந்தருளும்போது தகட்டி லழுத்தின மாணிக்கம்போலே அழகால் குறையற்று விளங்குபவனே! என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிடாவிடுகிறாள்.

இப்படி உகந்து சொல்லுகிறு ளென்கை யன்றியே ப்ரணய ரோஷத் தோற்றச் சொல்லுகிறு ளென்றும் கொள்ளலாம்: எங்ஙனே யென்னில்; [நஞ்சாடி] பிரதிகூலர் கிட்டாமைக்கு நஞ்சை உமிழ்கிறு ளென்றிருந்தோம்; அது ஒரு வியாஜ மாதிரமாய் என்னைப் போன்ற அதுகூலர்களும் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை உமிழ்கின்றனே! இருவர் படுக்கவேண்டிய படுக்கையிலே ஒருவராய் எங்ஙனே துடி லமர்ந்திருக்கிறார்! எனக்குத் தாயின் மடியும் பொருந்தாதிருக்க அவர்க்கு எங்ஙனே படுக்கை பொருந்திற்று என்றவாறு.

வய்யாபூ வயலாஸிமைந்தா வென்றும்—தன்னைப் பாணிக்ரஹணம் பண்ணின விடத்தைச் சொல்லி வாய்வெருவுகின்றாள். எப்போதும் வளந்தருதுவே விளக்கும் படியாகவுள்ள வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருவாலியிலே தன்னுடைய இளம்பரு வத்தைக் காட்டி என்னைக் கொள்ளை கொண்டவனே! என்கின்றாள். நானிருக்கு மிடம் நீரும் பூவும் பரிமளமுமின்றி வறண்டுவிடக்க, தானிருக்குமிடம் தனிரும் முறியு மாய் விளங்குவதே! என்று ஊடல் தோற்றச் சொல்லுகிறபடியுமாம். தான் வாடிக்கிடக்கையாலே தானிருக்குமிடமும் வாடிக்கிடக்குமென்க.

“மைந்தா வென்றும்” என்கிறவிடத்திலே வியாக்கியான வாக்கியம் காண்மின்— “என்னையுபேகிதிக்கப் பார்த்தால் தன் பருவத்தைக் காட்டி என்னை அந்நயார்ஹு மாக்ருவானேன்? அடியிலே நான் விஷய ப்ரவணனாய்த் திரிய ‘வாடினேன்’ என்று சொல்லும்படி உன் போக்யதையைக் காட்டிப் புறம்புள்ள துவக்கை யறுத்து உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணிற்று இன்று கைவிடுகைக்கோ?”

அஞ்சிறைய புட்கொடியே ஆடுபாரும்—பிராட்டிக்குத் திருமணம் நடத்திவைக்க வந்த விச்வாமித்திர முனிவனைப் போன்று தனக்குப் பாணிக்ரஹணம் பண்ணி வைக்கக் கொண்டுவந்த பெரியதிருவடியே செஞ்சில் உறைத்திருக்கையாலே அவனை அதுகரிக்கின்றனாயிற்று. பெரிய திருவடி நெடுந்தூரத்திலே தோற்றிக் தேற்று விக்கும்படியை நினைத்துக்கொண்டு அவன் வரும் வழியைநோக்கிக் கிடந்தான்; அவன் வரக் காணமையாலே அவனை அதுகரிக்கத் தொடங்கினான் போலும். விடாய்த்தவர்கள் ஹஸ்தமுத்தரையாலே தண்ணீர் வேண்டுமாபோலே பெரிய திரு வடியின் வரவில் தனக்குண்டான விருப்பம் தோன்ற அவன் வருகிற ரீதியை அபிசரிக்கத் தொடங்கினானென்க. அதுகாரத்தாலே ஒருதேறுதல் பிறப் பதுண்டே; அதனாலே வாய்திறக்கவல்லளாய் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிடும்படியைச் சொல்லுகிறது பாடும் என்று. கேட்டவர்கள் கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கொண்டு கால் தாழ்ந்திருக்கும்படியான த்வனி விசேஷமே பாட்டாவது.

அவ்வளவிலே இவளைத் தேற்றவேண்டிக் தோழியானவள் காய்ந்த தலையும் மெலிந்த வடிவும் உருவின முகமுமாய்க்கொண்டு தன் ஆர்த்தியெல்லாம் வடிவிலே தோற்றும்படி முன்னேவந்து நின்றாள்; அவள் முகத்தைப் பார்த்து, தோழி! நாம் கோவிலிலே போய்ப் பெரிய பெருமானை அதுபவிக்கக்கூடுமோ? என்கின்றாள். ‘ஆடுதும்’ என்றது கலவிசெய்ய விருப்பத்தைக் கூறியவாறு. தமிழர் கலவி யைச் ‘சுனையாடல்’ ‘புனலாடல்’ என்னுமாற்றற் கூறுவர். “பொற்றாமரைக் கயம் நீராடப்போனான் பொருவற்றாளென்மகள்” என்பர் மேலும்; “தயாதன் பெற்ற மரதகமணித்தம்” என்கிறபடியே எம்பெருமான் தடாகமாகச் சொஷ்ஷப் பட்டிருத்தலுங்காண்க.

இங்ஙனம் தன்மகளின் தன்மைகளை எடுத்துரையாநின்ற தாயைநோக்கி “உன் வயிற்றிற் பிறந்தவள் ஸ்வரூபஹாரியிலே இழியப்புகுந்தால் அடக்கிக் காக்கவேண்டாவோ?” என்று சில மூதறிவாட்டிகள் சொல்ல, அந்தோ! நான் என்செய்வேன்? என்சிறகின் கீழுடங்காப் பெண்ணைப் பெற்றேனே! என்கிறான். ஆசிரயனதசையில் அவன் தானே மேல்விழுந்த ஆசிராபிப்பித்துக் கொள்ள ஆசிராபித்துபோலவே போகதசையிலும் அவன் செய்தபடி கண்டிருக்கைகாண் ஸ்வரூபம்; நீ மேல்விழுகை பெண்மைக்குப் போராதுகாண்’ என்று எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் நான் சொன்னாலும் அதைச் செவியிலுங் கொள்ளாமல் உதறித் தள்ளாவின்றான். ‘எங்கிறு’ என்றது ‘என் பக்கத்திலே’ என்றபடி. எம்பெருமானுடைய பக்கத்திலே ஒதுங்கினவன் என் பக்கத்திலே ஒதுங்கி என் வார்த்தையை எங்ஙனே கேட்பன். [அடங்காப்பெண்ணைப் பெற்றேன்.] ‘என்னநோன்பு நோற்றான் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையான்’ என்றும்போலே பிறர் சொல்லும்படியாகவும் ‘ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானேமற்றரு மில்லை’ என்றும்போலே தானே சொல்லிக் கொள்ளும்படியாகவும் மகளிடத்தில் வைக்கூண்யமிருப்பதை நோக்கி, பெற்றேன் என்று உள்ளுற ஆனந்தம் பொலியச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். தன்னை, கொந்து பேசிக்கொள்வதாகப் புறம்புள் ளார்க்குத் தோற்றும். மகளுடைய சூற்றமொன்றுமில்லை, இவனைப்பெற்றெடுத்த என்னுடையசூற்றமேகாண்மீன் இத்தனையும் - என்பது தோன்றச்சொல்வுகிறபடி.

[இதுநிலத்து ஓப்பிழைத்தேன் ஏ பாவமே] பரந்த இப்பூண்டலத்திலே என்னைப் போல் பெண் பெற்றவர்களுமில்லை, என்னைப்போல் பழிபடைத்தவர்களுமில்லை யென்கிறான். இப்பழி உத்தேச்யமென்பது விளங்க ஓப்பிழி என்கிறான். பகவத் விஷயத்தில் உண்டாகிற பதற்றமெல்லாம் ஞானவிபாககார்யமான ப்ரேமத்தின் பரீவாஹமென்று உகப்பார்க்கு இதுவே புகழாயிதே. ... 12

கல்லெடுத்துக்கல்மாரிகாத்தாயென்றும் காமருபூங்கச்சியூரகத்தாயென்றும்*
விலிற்றுத்துமெல்லியல்தோள்தோய்த்தாயென்றும் வெக்காவிஷதுயிலமர்த்தவேந்தேயென்றும்*
மல்லடர்த்துமல்லையன்றட்டாயென்றும் மாகீண்டகைத்தலத்தென்மைந்தாவென்றும்*
சொல்லெடுத்துத்தன்கினியைச்சொல்லேயென்று துணைமுலைமேல்துனிசோரச்சோரகின்றானே. 13

(இப் பெண்பிள்ளை)		மல் அடர்த்து	வலிமையடக்கி
கல் மாரி	{ இந்திரன் பெய்வித்த) கல் மழையை	அட்டாய் என் றும்	{ ஒழித்தவனே! என்றும்
கல் எடுத்து	{ ஒருமலையை யெடுத்துப் பிடித்து	மரகீண்ட	{ குதிரைவடிவங்கொண்டு வந்த கேசியைக் கீண்டொழித்த
காத்தாய்	{ தடுத்தவனே! என்றும், விரும்பத்தக்கதாய் அழகிய தான காஞ்சேபுரத்தில் திருவூரகத்தில் நின்றருளின வனே! என்றும்,	கைத்தலத்து என் மைந்தா என்றும் தன்கினியை	{ திருக்கைகளையுடைய எனது மைந்தனே! என்றும் தன்னுடைய கினியை நோக்கி
காமரு பூ கச்சி ஊரகத்தாய் என்றும்	{ வில்லைமுறித்துப் பிராட்டியைக் கைப்பிடித்தவனே! என்றும்,	சொல் எடுத்து	{ திருநாமத்தின் முதற் சொல்லையெடுத்துக் கொடுத்து
வில் இறுத்து மெல்லியல் தோள் தோய் தாய் என்றும் வெஃகா வில் துயில் அமர்ந்த வேந்தே என்றும்	{ திருவெஃகாவில் பள்ளி கொண்டருளும் பிரபுவே! என்றும்,	சொல் என்று	{ (மேலுள்ளதை நீயே) சொல் என்று சொல்லி
அன்று மல்லரை	{ முன்பொருகாலத்தில் மல்லர்களை	(அது சொல்லத் தொடங்கினவாறே) துணை முலை மேல்	{ உபயஸ்தங்கனிலும்
		துனிசோர சோரகின்றான்	{ கண்ணீர் பெருகப்பெற்று துவளாக்கின்றான்.

* * *—உலகிற் பெண்மணிகளெல்லாம் ஒரு பைங்கிளியை வளர்த்துப் போதுபோக்குதல் இயல்வு. அப்படியே இப்பரகால நாயகியும் ஒரு கிளியை வளர்த்திருந்தாள்; அதற்கு எம்பெருமானது திருநாமங்களைக் கற்பித்திருந்தான். இவள் உல்லாஸமாயிருக்குங் காலங்களிலே அக்கிளி அருகிருந்து இன்சொல் மிழற்றும்; இப்போது இவள் தளர்த்திருப்பது கண்டு கிளி தானும் தளர்த்திருந்த மையால் ஒரு சூலையிலே பதுங்கிக்கிடந்தது. தாயானவள் அக்கிளியை மகளின் முன்னே கொணர்ந்து விட்டு இவள் உகக்கும்படியான சில திருநாமங்களைச் சொல்லி மகிழ்விக்குமாறு ஏவினாள்; ஏவினவிடத்தும் அது பரகாலநாயகியின் முகத்திலே பதிர்ப்பைக்கண்டு ஒன்றும் வாய்திறக்க மாட்டிற்றில்லை; அவள்தானே கிளியை நோக்கி ‘நான் கற்பித்த திருநாமங்களைச் சொல்லாய், சொல்லாய்’ என்ற விடத்தும் அது வாய்திறவாதிருக்க, முன்புதான் கற்பித்த திருநாமங்களின் தலைப்பை எடுத்தெடுத்துக் கொடுத்து ‘இதைச்சொல், இதைச்சொல்’ என்ன அதுவும் அப்படியே சொல்ல. அதுசொன்ன திருநாமங்களைக் கேட்டுக் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் கின்றபடியை எடுத்துரைக்கிறாள் திருத்தாய்.

கண்ணபிரான்*சோலையுழந்த பெரியகுன்றை யெடுத்து ரக்ஷித்திருக்க இவள் “கல் எடுத்து” என்று ஒரு சிறிய கல்லையெடுத்தானாகச் சொல்லுவது எங்ஙனையெனின்; அவ்வளவு அநாயாஸமாக எடுத்தமை சொன்னபடி. “கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமழழிந்தில வாடிற்றில, வடிவேறு திருவுகிர் நொந்துமில் மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பிரதம்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியுங் காண்க. வீரபத்தியாகையாலே “பொல்லாவரக்களைக் கிளிக்களைத் தானே” என்றற்போலே சொல்லுகிறுளென்க.

“கல்லெடுத்துக் கல்மாரி காத்தாய்” என்ற சொல்நயத்தை நோக்கி பட்டர் அருளிச்செய்வாராம்—“கல்மழையாகையாலே கல்லையெடுத்து ரக்ஷித்தான், கீர் மழையாகில் கடலை யெடுத்து ரக்ஷித் தங்காணும்” என்று, இதனால், இன்னதைக் கொண்டு இன்னகாரியஞ் செய்வதென்கிற நியதி எம்பெருமானுக்கில்லை யென்பதும் ஸர்வசக்தனென்பதும் விளக்கப்பட்டதாம். “பிறரால் வந்த ஆபத்திலோ ரக்ஷிக்க லாவது? உன்னால்வந்த ஆபத்தில் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? கல்வார்ஷத்திலகப்பட்டா ரையோ ரக்ஷிக்கலாவது? துக்கவார்ஷத்திலகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஒரு ஊராக நோவுப்பட்டாலோ ரக்ஷிக்கலாவது? அவ்வூராகப் பட்ட நோவை ஒருத்தி பட்டால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ? என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கும் ஏதேனும் மலையை யெடுக்கவேணுமோ? மலையை யெடுத்த தோளைக் காட்டவமையாதோ?” என்ற பரமபோக்யமான வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

காமபூங்கச்சியூரகத்தாயென்றும்—கல்லெடுத்துக் கல்மாரிகாத்த காலத்தை இழந்து பிற்பட்டவர்களுக்கும் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுகைக்காகவன்றோ திருவூரகத்திலேவந்து அந்தக் கருஷ்ணவதாரத்திற்குத் தோள்தீண்டியான த்ரிவிக்ரம வேஷத்தோடே நின்றருளிற்று; இதுவும் பாவியேனுக்குப் பயன்படாதொழிவதே! என வருத்தம் தோற்றக் கூறுகிறபடி.

இப்பாட்டில், விபவாவதார சேஷ்டிதங்களைக் கூறுவன சில அடிகளும் அர்ச்சாவதார நிலையைக் கூறுவன சில அடிகளுமுள்ளன; இவை மாறி மாறிக் கோக் கப்பட்டிருக்கின்றன: அவதாரங்களை ஒரு கோர்வையாகவும் திருப்பதிகளை ஒரு கோர்வையாகவும் அநுபவிக்கலாமே, அப்படி அநுபவியாமல் கலசிக்கலசி அநுபவிக்கிறார்; ஏனென்னில்; பிடிதோறும் நெய் வார்த்து உண்பாரைப்போலே திருப்பதிகளையொழியத் தமக்குச் செல்வாதபடியாலே திருப்பதிகளைப் பேசுகிறார். திருப்பதிகளின் அடிப்பாடு சொல்லவேண்டுகையாலே அவதாரத்திலிழிகிறார். மறையாழ்வார்களுக்கும் இவர்க்குமுண்டான வாசி இது காண்மின்: அவர்கள், மேன்மையை அநுபவிக்கவேண்டில் பரவாஸுதேவ கிலையைப் பேசுவார்கள்;

நீர்மையை அதுபவிக்கவேண்டில் அவதாரங்களைப் பேசுவார்கள்; அந்த நீர்மையை ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடாத திருப்பதிகளிலே இழிவர்கள். இவ்வாழ்வார், மேன்மையை யதுபவிப்பதும் திருப்பதிகளிலே, நீர்மையை யதுபவிப்பதும் திருப்பதிகளிலே, அதை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதும் திருப்பதிகளிலே.

வில்லிறுத்து மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாயென்றும்—“இவ்வில்லை முறித்தார்க்கு இவளை விவாஹம்பண்ணிக் கொடுக்கக்கடவேன்” என்று ஜகன் சொல்லிவைத்திருக்கையாலே இராமபிரான் வில்லை யெடுத்த நாணேற்றி வளைக்கப் புக்கவளவிலே வில் முறித்தது; அவ்வளவிலே நெடுநாளைய குறைதீரப் பெற்ற ஜகமஹாராஜன் பொற்கிண்டியைக் கொணர்ந்து தாரை வார்த்துத் தத்தம் பண்ணப்புக, அதுகண்ட இராமபிரான் ‘நான் ஏதேனும் நெடுநாளைய ப்ரஹ்மசாரியாயிருந்து பெண் கொடுப்பாராயில்லையே யென்று தடுமாறிப் பெண்தேடி வந்தேனே; ராஜகுமார னாகையாலே வீரவாசி கொண்டாடவந்தேனத்தனை; உமக்குப் பெண் விவாஹஞ் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அதுவிஷயம் நமக்குத் தெரியாது; வளிஷ்டாதிகளையும் நமது ஐயரையும் கேட்டுக்கொள்வது’ என்று கம்பீரமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல, வில்லைமுறித்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் வார்த்தை சொன்ன சீர்மையையுங் கண்டு பிராட்டி நீராயுருகினாள்; வில்முறித்த ஆயாஸந்தீர அவளது தோளிலே தோய்ந்தானிராமபிரான்: அதைப் பேசுகிறான் வில்லிறுத்து மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாய்! என்று. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சாண்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “.....வில்லைமுறித்த ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் வார்த்தை சொன்ன சீர்மையையுங் கண்டு பிராட்டி பிராட்டி” என்று சில அச்சப்பிரதிகளிலும், “இவியளானுள் பிராட்டி” என்று சில அச்சப்பிரதிகளிலும் பதிப்பித்திருக்கக் காண்கிறது; இரண்டு பாடமும் பிழை; “நீரானுள்” எனத் திருத்திக்கொள்க. தோய்தல் நீரிலேயாகையாலே இங்குத் ‘தோய்ந்தாய்’ என்ற சொல்பயத்துக்கு ஏற்ப ‘நீரானுள்’ என்றது.

வெகாவில் துயிலமர்ந்த வேந்தே! என்றும்—பிராட்டியைப் பாணிக்ரஹணம் பண்ணிவந்து அந்த இளைப்புத்தீரவும் அந்தமணக்கோலம் விளங்கவும் துயிலமர்ந்த விடம் திருவெஃகாவென்கிறான். ஒரு ராஜகுமாரன்வந்து கிடக்கிறான் என்ன லாம்படி யிருக்கிறதாயிற்று,

[மல்லடந்து இத்தயாதி.] மஹாபாபிகளான மல்லர்கள் ஏதேனும்பொரு வியாஜத்தாலே உன்னுடைய தோளோடே அணையப்பெற்றார்கள், அவ்வளவு பாக்கியமும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே; என்கிற கிலாய்ப்புத்தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. நானும் இத்தன்மை நீங்கிப் பிரதிகூலர் வடிவெடுத்து வந்தேனாகில் உன் தோளோடே அணையப்பெறலாம் போலும் என்கிறென்றுங் கொள்க.

மகிண்ட கைத்தலத்து என்மெந்தா! என்றும்—திருவாய்ப்பாடியில் ஆய்ச்சிகளுக்கு முற்றாட்டான திருமேனியைப் பாதுகாத்துக் கொண்டாய்; அதை எனக்கு ஒரு நாள் காட்டினால் போதுமே, இதுவும் அரிதாயிற்றே! என்று நொந்து பேசுகிறபடி.

சொல்லெடுத்து—ஆக இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களின் ஆதியை யெடுத்துக் கொடுத்துக் கிளியைச் சொல்லுவிக்க, அவற்றின் பொருள் நெஞ்சில் உறைக்கவே இப்படி ஆபத்துக்களுக்கு உதவும்வகைப் புகழ்பெற்றவன் இன்று நம்மளவிலே உதவாதொழிவதே! என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து கரைகிறபடியைத் திருத்தாயார் கூறினாற்பிறிற்று. 13

முனைக்கதிரைக்குறுங்குடியுள் முகிலை மூவாமூவுலகுங்கடந்தப்பால்முதலாய்தீந்ற*
அளப்பரியவாரமுதையங்கமேயவந்தனை அந்தணர்தம்நீந்தையானை*
விளக்கொளியமரதகத்தைத்திருத்தன்காவில் வெகாவில்திருநாளைப்பாடக்கேட்டு*
வளர்த்ததலுபயன்பெற்றேன்வருகவேன்று மடக்கிவிடையக்கைப்பிவனங்கிளே.

முனை கதிரை	{ இளங்கதிரவனைப் பேரன்ற வனும்	{ இருத்தனக் காவில் விளக்கு	{ இருத்தன்காவில் விளக்கொளி யெம்பெருமானும் ஸேவை ஸாதிப்பவனும்
குறுங்குடியுள் முகிலை	{ திருக்குறுங்குடியில் காள மேகம்போல் விளங்குப வனும்	{ ஒளியை	
முவாமு உலகும் கடந்து அப்பால்	{ ரித்யமாய் மூவகைப்பட்ட தான ஆத்ம வர்க்கத்துக் கும் அவவருகாய் பரமபதத்திலே	{ மரதகத்தை வெடிகாவில் திருமாலை	{ மரதகப்பச்சைபோல் விரும்பத்தக்க வடிவுபடைத்த வனும்
முதல் ஆய் நின்ற	{ (உயவியூதிக்கும்) முதல்வ னாய்க்கொண்டு எழுந்தருளி யிருப்பவனும்	{ பாட கேட்டு	{ திருவெடிகாவில் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருமகள் கொழுநனுமானவனை (கிளி) பாட (அப்பாசுரங் களை)க் கேட்டு
அளப்பு அரிய	{ (ஸ்வரூபரூபகுணங்களில்) அளவிடக்கூடாதவனும்	{ மட கிளியை	{ அழகிய அக்கிளியை நோக்கி
ஆர் அமுதை	{ அருமையான அம்ருதம் போன்றவனும்	{ வளர்த்ததனால் பயன பெற்றேன் வருக	{ ‘உன்னை வளர்த்ததனால் பிர யோஜனம் பெற்றேன் இங்கேவா’ என்றழைத்து
அரங்கம் மேய அந்தணை	{ திருவரங்கமாநகரில் பொருந் திய பரம்பரிசுத்தனும்		
அந்தணர்தம் சிந்தையானே	{ வைதிகர்களின் உள்ளத்தை இரூப்பிடமரக வுடைய வனும்	{ கைகூப்பி வணங்கின	{ அதற்கு ஒரு அஞ்சலியும் செய்து நமஸ்கரித்தாள்.

* * *—“சொல்லெடுத்துத் தன் கிளியைச் சொல்லே யென்று துணை மேல் துளிசேரச் சேரர்கின்றாளே” என்றது கீழ்ப்பாட்டில். ‘இவள் தானே சில திருநாமங்களை முதலெடுத்துக் கொடுத்துச் சொல்லச் சொல்லுகையாலே சொன்னோம்; நாம் சொன்னதுவே இவளுக்கு மோஹ ஹேதுவாயிற்றே!’ என்று கவலைகொண்ட கிளியானது, முன்பு இவள் தெளிந்திருந்த காலங்களில் தனக்கு உஜ்ஜீவகமாகக் கொண்டிருந்த திருநாமங்களைச் சொல்லுவோமென்றெண்ணி அவற்றை அடைவே சொல்ல, அதுகேட்டு உகந்த பரகாலநாயகி “வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் வருக” என்று சொல்லி அக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கின மையைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிற பாசுரமா யிருக்கிறது.

முனைக்கதிர் என்றும் குறுங்குடியுள் முகில் என்றும் முவாமுவுலகுங்கடந்தப் பால் முதலாய் நின்ற அளப்பரியவாரமுது என்றும் அரங்கமேய வந்தணன் என்றும் அந்தணர்தம் சிந்தையான் என்றும் விளக்கொளி என்றும் திருத்தன்காவில் மரதகமென்றும் வெடிகாவில் திருமாவென்றும் இவையாயிற்று இவள் கற்பித்த வைத்த திருநாமங்கள். இவற்றை அடைவே சொல்லத் தொடங்கிற்று மடக்கிளி.

முனைக்கதிர்—சிற்றஞ் சிறுகாலை உதிக்கின்ற ஸலிரியனைப்போலே கண்ணாலே முகத்து அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவன் என்றபடி. “ப்ரஸந்நாதித்யவாச்சஸம்” என்றதுங் காண்க. தன்னை அடியிலே அவன் விஷயாந்தரங்களில் நின்று மீட்டதும் தன் பக்கவில் ருசியைப் பிறப்பித்த தும் வடிவைக்காட்டியாதலால் அதனையே கிளிக்கு முந்தற உபதேசித்து வைத்தாள் போலும். ‘முனைக்கதிர்’ என்பதை வினைத்தொகையாகக் கொண்டால் ‘முனைக்கதிர்’ என்று இயல்பாக வேண்டும்; ககரவொற்று இருப்பதனால் ‘முனைத் தலையுடைய கதிர்’ என்று பொருள் கொள்ளவேணும்; அப்போது. முனை—முத னிலைத் தொழிற்பெயர்.

குறுங்குடியுள் முகில்—கீழ்ச்சொன்ன வடிவைப் பிரகாசிப்பித்தது சாஸ்திர முகத்தாலுமன்று, ஆசார்யோபதேசத்தாலுமன்று. திருக்குறுங்குடியிலேயா யிற்றுப் பிரகாசிப்பித்தது. இன்னமலையிலே மேகம் படிந்ததென்றால் மழைதப்பா

தென்றிருக்குமாபோலே, திருக்குறுங்குடியிலே கின்றனென்றால் உலகமெல்லாம் க்ருதார்த்தமாம்படி யிருக்குமென்க. ஒருகால் தோன்றி வாஷித்துவிட்டு ஒழிந்து போம் மேகம்போலன் ிய சாச்வதமாய் கிற்கும் மேகமென்பதுதோன்ற 'உன்' எனப்பட்டது

திருக்குறுங்குடியில் வந்து கின்றருளின சீலாதிகனுடைய அடிப்பாடு சொல்லுகிறது மூவா மூவுலகுமென்று தொடங்கி. பரமபதத்தில் கின்றும் திருக்குறுங்குடியிலே போந்தருளினாயிற்று. 'மூவா மூவுலகுங் கடந்து' என்றது—பத்தாத்மாக்களென்றும் முக்தாத்மாக்களென்றும் நித்தாத்மாக்களென்றும் மூவகையாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஆத்ம வர்க்கங்களுக்கு எம்பெருமான் அவ்வருகுபட்டிருக்கின்ற மையைச் சொன்னவாறு. மூவா என்றது ஒருகாலும் அழிவில்லாமையைச் சொன்னபடி. நித்ய முக்தர்களுக்குத் தான் அழிவு இல்லை; பத்தர்களைப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அழிவு உண்டேயென்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; ஆத்மாக்கள் கரும் வசத்தால் பரிசுரவறித்துக் கொள்ளுகிற சரீரங்களுக்கு அழிவுண்டேயன்றி ஆத்மாக்களுக்கு ஒரு போழ்தும் அழிவில்லை யென்றுணர்க. முதலாய் நின்ற என்றது—உபயவிழுகிக்கும் ஸத்தாஹேதுவாய் கின்ற என்றபடி. நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யதையாலே ஸத்தாஹேதுவாய், ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காண்களேபர பாதாத்மாவே ஸத்தாஹேதுவா யிருக்குமென்க. அளப ிய ஆரமுது—ஸ்வரூபரூப குணங்களால் எல்லகாண வொண்ணாதவனாய் அமுதக்கடல்போலே இனியனாயிருக்குமவன்.

அரங்கம் மேய அத்தணன்—அந்த அமுதக்கடலில் கின்றும் ஒரு குமிழி புறப்பட்டு ஒரு தடாகத்திலே வந்து தேங்குகிற்போலேயாயிற்று திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே வந்து திருக்கண வளர்ந்தருளுகிறபடி. அத்தண்ணென்றது பரிசுத்தனென்றபடி; தன் வடிவழகைக் காட்டி அஹங்காரமும் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமுமாகிற அசுத்தியைப் போக்கவல்ல சுத்தியை யுடையவனென்றவாறு.

அத்தணர்தம் சிந்தையான்—“கின்ற தெந்தை யூரகத்து இருந்த தெந்தை பாடகத்து, அன்று வெஃகணைக் கிடந்தது என்னிலாத முன்னெலாம், அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன். கின்றது மிருந்ததும் கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே” என்கிறபடியே பரிசுத்தருடைய ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவன். எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான உகந்தருளின விடங்களிலும் இருப்பதிற்காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதய கமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமன்றும், மெய்யம்பார்த்த அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகிறென்றும், ஆகவே பரமபதம் முதலிய வற்றில் வாஸம் உபாயமாய், பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமாயிருக்குமென்றும், இது ஸித்தித்த விட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம் செய்வதில் ஆதரம் மட்டமாய் விடுமென்றும் உணர்க.

விளக்கொளியை—விளக்கின் ஒளியானது எப்படி வெளிச்சத்தை யுண்டாக்கிப் பதார்த்தங்களை விளக்கச்செய்யுமோ அப்படி ஸ்வஸ்வரூபம் ஜீவாத்மஸ்வரூபம் உபாயஸ்வரூபம் விரோதி ஸ்வரூபம் புருஷார்த்த ஸ்வரூபம் ஆகிற அர்த்த பஞ்சகத்தையும் தனக்கு விளக்கச் செய்தருளினவன் என்றவாறு. மேலே 'திருத்தண்கா' என வருகையாலே இங்கு விளக்கொளியென்றது அத்தலத்தது எம்பெருமானாகிய தீபராகாசனே என்றுங் கொள்ளலாம்: திருத்தண்கா 'விளக்கொளி கோயில்' என்றே வழங்கப்பெறும். இத்தலத்துப் பெருமான் பண்டைக்காலத்தில் சயன திருக்கோலமாக எழுந்தருளி யிருந்ததாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திலும் அரும்பதவுரையிலும் மற்றும் சில சாதனங்களாலும் விளங்குகின்றது.

திருத்தன்காவில் மரதந்தை—இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காணமின்:—“அருமணவனுனை என்னுமாபோலே திருத்தன்காவில் மரதந்தை என்கிறார். இன்ன தீவிலேபட்ட ஆனையென்றால் விலக்கணமாயிருக்குமாபோலே திருத்தன்காவில் கணவளர்ந்தருளுகிறவனுடைய வடிவென்றால் விலக்கணமாயிருக்கிறபடி. *பச்சைமா மலைபோல் மேனி என்கிற வடிவையுடையவன். வடதேசத்தினின்றும் பெருமானை யாதுபவிக்க வருமவர்கள் இளைத்து விழுந்தவிடத்திலே அவர்களை எதிர்கொண்டு அதுபவிப்பிக்கக் கிடக்கிற கிடை.”

வெண்காவில் திருமலை—“வில்லித்து மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாயென்றும் வெண்காவில் துயிலமர்ந்த வேந்தே யென்றும்” என்று பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்த மணக்கோலத்தோடே கூட இருவரும் வந்து கிடக்கிற கிடையாகக் கீழே அருளிச் செய்தாரிதே; திருவெண்காவிலே வந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளின பின்பு சரியப்பதிதவம் நிறம் பெற்றபடி:

ஆக இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை மடக்கினி எடுத்துப் பாடினவளவிலே ஆனந்தமாகக் கேட்கவற்ற என்மகளானவள் ‘கிளிப்பிள்ளாய்! உன்னை வளர்த்தபிரயோஜனம் பெற்றேன்; ஆபத்துக்கு உதவுபவனென்று பேர்பெற்ற அவன் ஆபத்தை விளைத்துப்போனான், அந்த நிலைமையில் நீ உதவப்பெற்றாயே!, அருகே வந்திடாய்’ என்று சொல்லி உபகாரஸமீருதி தோற்றக் கை யெடுத்துக் கும்பிட்டாளென்றதாயிற்று.

புத்திரனாகவுமாம், சிஷ்யனாகவுமாம், பகவத் விஷயத்திற்கு உசாத்துணையாகப் பெற்றால் கௌரவிக்க வேண்டுமென்னுமிடம் ஈற்றடியால் அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. “கணபுரங்கைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே” என்றதும் நோக்குக. 14

கல்லுயர்ந்தநெடுமதிக்குழக்கிமேயகனிநென்றும் கடற்கிடந்தகனியேயென்றும்*
அல்லியம்மூலர்ப்பொய்நகப்பழனவேலி அணியழுந்தூர்நின்றகந்தவம்மானென்றும்*
சொல்லுயர்ந்தநெடுவினைமுலைபோல்தாங்கித் தூறுவநகையிறையேதோன்றநக்கு*
மெல்லிரக்கன்சியப்பெய்தந்தடவியங்கே மென்கிளிபோல்கிமிறுந்துமென்பேதையே.

15

கல் உயர்ந்த	கல்லாலே செய்யப்பட்டு ஓங்கு மதிள்	கிள பெரிய திருமதிள்	அம்மான் என்	ஸ்வாமியே!	என்று
குழ	களாலே குழப்பட்ட	காஞ்சேபுரத்திலே	சொல் உயர்ந்த	(சொல்லி)	
கச்சி	எழுந்தருளியிருக்கிற	மதயானை போன்றவனே!	நெடு	நாதம் மிக்கிருப்பதாய்	
மேய	என்றும்	முலைமேல்	வீணை	இசைநீண்டிருப்பதான	
கனிநு என்	என்றும்	தாங்கி	வீணையை	தனது தனங்களினிமீது	
கடல் கிடந்த	திருப்பரந்தகடலில் கண்கனியே என்	தூமுறுவல்	முலைமேல்	தாங்கிக்கொண்டு	
கனி	வளர்ந்தருளுகிற கனி	நகை	தாங்கி	பரிசுத்தமான மந்தஹாஸத்	
யும்	போன்றவனே! என்றும்.	இறையே	தாங்கி	தாலே	
அல்லி அம்	தாதுகள் மிக்குப் பரிமா	தோன்ற	தாங்கி	புல்வரிசை	
மலர் பொய்	முடையனவாய் அழகிய	நக்கு	தாங்கி	சிறிதே விளங்கும்படியாக	
கை	வான புஷ்பங்களையுடைய	மெல் விரல்கள்	தாங்கி	சிரித்து	
பழனம்	தடாகக்களையும்	சிவப்பு எய்த	தாங்கி	(தனது) மெல்லியவிரல்கள்	
வேலி	நீர்நிலங்களையும்	தடவி	தாங்கி	சிவக்கும்படியாக	
அணி	சுற்றும் வேலியாகவுடைய	ஆங்கே	தாங்கி	(அந்தவீணையைத்) தடவி	
தூர்	அழகிய திருவழந்தூரிலே	என் பேதை	தாங்கி	அதற்குமேலே	
கின்று	கின்றருளி	மென் கிளி	தாங்கி	என் பெண்ணைவன்	
உகந்த	திருவுள்ளமுடையதிருக்கின்ற	போல்	தாங்கி	கிளிப்பிள்ளைபோலே	
		மிக மிழற்றும்	தாங்கி	பலபடியாகப்பாடாநின்றான்	

* * * -கீழ்ப்பாட்டில், கிளிப்பிள்ளை திருநாமங்களைச் சொல்லக்கேட்டு ஆச் வாஸமடைந்து அதனையும் கௌரவித்தபடியைச் சொல்லி நின்றது. அந்த நிலைமை போய்த் தன்வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்லி அதுதன்னை வீணையிலே ஏறிட்டு ஆலாபித்தான்; அந்த வீணையானது ஸம்சலேஷத்தைசயிலே தன் படிகளையும் அவன் படிகளையும் இட்டு வாசிக்கப்பெறுவதாகையாலே அந்த வீணை முகத்தாலே அவன் வடிவை ஸாக்ஷாட்கரித்து அந்த வீணையை அவனாகவே கொண்டு அவனோடு ஸம்சலேஷிக்குமிடத்திற் பண்ணும் வியாபார விசேஷங்களை இவ்வீணையிலே பண்ணி நின்றான்; இவள் உணர்ந்தால் என்னவாய்த் தலைக்கட்டப் புகுகிறதோ வென்று திருத்தாய் இன்னப்போடே பேசும் பாசரம் இது.

கல்லுயர்ந்த நெடுமதின்தும் கச்சியேய களிநென்றும்—கல்லாலே செய்யப்பட்டுப் பிரதி கூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி ஓக்கத்தையுடைத்தாய், உள்ளுச்சுடக்கிற யானைக்கு யதேச்ச விஹாரம் பண்ணுதற்குப் பாங்கான வஸ்தாரத்தையு முடைத் தான திருமதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கச்சிமாநகரில் நித்யவாஸஞ் செய்கின்ற மத்தகஜமே! என்றும்.

இங்குக் கச்சியேயகளின்று என்கிறது திருப்பாடகத்து நாயனரை என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. திருவத்திமாமலையில் நின்றருளாகின்ற பேரருளாளப் பெருமானே என்று அருளிச்செய்திருக்கலாம்; அவருடைய திருவுள்ளமங்களை நெகிழ்ந்தபடி. திருப்பாடகத்து நாயனராக அருளிச்செய்தற்கு ஒரு பொருத்த முண்டு; “நின்ற தெந்தை யூரகத்து இருந்ததெந்தை பாடகத்து, அன்று வெஃ கனைக் கிடந்தது—என்று திருமழிசைப்பிரான் அதுபவித்தபடியை இம்முன்று ஸ்தலத்திலும் அதுபவிக்கிறான் இவள்” என்று மேலே கிரவஹித்தருளுகையாலே அதற்குப் பொருந்தும். திருவழுந்தூரில் நின்ற திருக்கோலமும் திருப்பாடகத்திலே வீற்றிருந்த திருக்கோலமும் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமுமாக அதுபவிக்கிறாரென்று கிரவஹிப்பதில் ஒரு சமத்கார அதிசயமுண்டு காணும்.

கடல்கிடந்த களியே யென்றும்—கச்சியேய களின்று தோன்றினவிடம் திருப்பாற் கடல் போலும். அதிலே பழுத்த பழம்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரம்போக் யனே! களியானது கண்டபோதே துகரத்தக்கதும் புஜிப்பாரைப் பெறுதபோது அழிந்து போவதுமாயிருக்கும்; அப்படியே தன்னை யதுபவிப்பார் தேட்டமாய் அவர்களைப் பெறுதபோது தான் அழியும்படியாயிருப்பன் எம்பெருமான். போக் தாக்களைக் குறித்து அவரை மெதிர்பார்த்திருப்பவன் எனக்கு முகங்காட்டாதொழி வதே! என்றும், போக்தாக்களைப் பெறுதபோது அழியும்படியாயிருக்கிறவன் தன்னைப் பெறுதபோது முடியும்படியாயிருக்கிற வெனக்கு முகங்காட்டாதொழி வதே! என்றும் வருந்துவதுதோன்றச் சொல்லுகிறபடி.

அல்லியம்பூ மலிப்பொய்கைப் பழனவெலியணியருந்தார் நின்றுகந்த வம்யானென்றும்— தாதுயிக்கு நறுமணங் கமழ்ந்து அழகியவாயிருந்துள்ள புஷ்பங்களையுடைத்தான தடாகங்களையும் நீர்நிலைகளையும் வேவியாகவுடையதாய், பிரதிகூலர்க்கு அணுக வொண்ணாததாய் அதுகூலர்க்குத் தாபஹரமாய்ப் பரம்போக்யமாயிருந்துள்ள திவ்யதேசத்திலே ஸம்ஸாரிகள் ஆச்ரயிக்கலாம்படி நின்று, அவர்கள் தன் நிலை யழகையும் அதுக்கடியான திருக்குணங்களையும் மதுஸந்தித்துத் திருவடிகளைக் கிட்டி னால் உகப்பானும் தானேயாயிருக்கும் பெருமானே!—என்றிங்ஙனே அர்த்த விசேஷங் கொண்ட சில திருநாமங்களை யிட்டுப்பாடி.

சொல்லுயர்ந்த நெடுவீணையுடையெல்தங்கி—‘கல்லுயர்ந்த நெடுமதிள் சூழ்கச்சி மேய களின்று’ இத்யாதிகளை வீணையிலேயிட்டுப் பாடினான்; வீணையை ஸ்பர்சித்த வாதே நாயகன் ஸம்சலேஷத்தைசயில் தன்னுடைய போக்யத்தையையும் இவளுடைய யோக்யத்தையையும் வீணையிலேறிட்டு வாசிக்கும்படியை ஸாக்ஷாட்கரித்து, அதைத்

தடவும் திருக்கையை ஸாக்ஷாத்தகரித்து, அதுக்கு ஆச்ரயமான திருத்தோனை ஸாக்ஷாத்தகரித்து, அதுக்கு ஆச்ரயமான வடிவையும் ஸாக்ஷாத்தகரித்து அவனை ஸம்சலேஷதசையிலே தன்மார்பில் ஏறிட்டுக் கொள்ளுமாபோலே வீணையை மார்பிலே ஏறிட்டுக் கொண்டாள்; “க்ருவீத்வா ப்ரேக்ஷமானு ஸா ப்ர்த்து: கரவிபூஷணம்—பர்த்தாரிவ ஸம்ப்ரப்தா ஜநகீ முதிநாவத்” [ஸ்ரீராமாயணம், ஸுந்தரகாண்டம் 3—4] என்னுங் கணக்கிலேயாயிற்று இதுவும். திருவடி தந்த திருவாழி மோதிரத் தைகீட்டி வாங்கிக்கண்ட ஸீதாபிராட்டி ஸ்ரீராமபிரானையே கண்டதாக மகிழ்ந்ததுபோல.

துமுறுவல் தலை இறையே தோன்ற நக்கு—வீணையை முலைமேல் தாங்கினவாறே அவனையே ஸ்பர்சித்ததாக நினைக்கையாலுண்டான மகிழ்ச்சியால் பல்வரிசைகள் சிறிதே பிரகாசிக்கும்படி புன்முறுவல் செய்து, ஸுகுமாரமாய் இயற்கையாகவே சிவந்துள்ள விரல்கள் இன்னமும் சிவப்புமல்கும்படி தந்திக்கம்பிகளை வெருடி அதுக்குமேலே கிளிபோலவும் மிக மிழற்றத் தொடங்கினான் என்றாலாயிற்று.

என்பேதையே—என் வயிற்றிற் பிறந்த சிறுபெண் இவையெல்லாம் எங்கே கற்றாள்! என்றவாறு. 15

கன்றுமேய்த்தினிதுகந்தகாராயென்றும் கடிபொழில்சூழ்கணபுரத்தென்கனியெயென்றும்*

மன்றமரக்கூத்தாடி மகிழ்ந்தாயென்றும் வடதிருவேங்கடம்மேயமைந்தா! வென்றும்*

வென்றகரர்குலங்களைத்தேவதேயென்றும் விரிபொழில்சூழ்திருநறையூர்தின்றையென்றும்*

துள்ளுதுழற்குதிற்றத்தென்துணையேயென்றும் துணைமுலைமேல்துளிசோரச்சோர்கின்றோளே. 16

(என்பெண்ணைவன்)	வென்று	
கன்றுமேய்த்து கன்றுகளை ரகித்து	களைந்த	வேரோடொழித்த
இனிதுஉகந்த மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்ட	வேந்தே என	வேந்தனை! என்றும்,
காளாய் என்	றும்	
றும்	விரி பொழில்	விரிந்த சோலைகளாலே சூழப்
கடி பொழில்	சூழ்	பட்ட
சூழ்	திருநறையூர்	திருநறையூரிலே
கணபுரத்து	நின்றாய் என்	நின்றருளமவனே! என்றும்
(பழுத்த)	றும்	
என் கனியே	துன்று சூழல்	அடர்ந்த திருக்குழற் கற்றை
என்றும்	கருநிறத்து	யையும் கறுத்த திருமேனி
மன்று அமர	என் துணை	யையுமுடையனாய் எனக்
கூத்து ஆடி	யே என்றும்	குத்துணையானவனே!
மகிழ்ந்தாய்		என்றும் சொல்லி
என்றும்	முலை	ஒன்றோடொன்றெத்த தனங்
வட திரு வேங்	மேல்	களிலே
கடம் மேய	துளி சோர	கண்ணீர்த்துளிகள் பெரு
மைந்தா என்		கும்படியாக
றும்		
அகாச குலம்	ள்ள	தளர்கின்றாள்.

*** —“மென்கிளிபோல் மிகமிழற்று மென்பேதையே” என்றது கீழ்ப் பாட்டில்; நாயகன் எதிரே நிற்கிறானாக நினைத்து மென்கிளிபோல் வார்த்தை சொன்னவிடத்தில் அவனும் அப்படியே மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லக்கேட்டிலன்; அதனால் கின்ற நிலைகுலைந்து கூப்பாடுபோடத் தொடங்கினுள்ளென்மக ளென்கிறாள் திருத்தாய். அவனுடைய ரக்ஷகத்வமும் ஸௌலப்ப ஸௌசீல்யாதிகளும் பாவி யேனிடத்தில் பலிக்கப் பெற்றிலவே! என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கதறுகிற படியையப் பேசுகிறாள்ச் செல்லுகிறது.

கன்றுமேய்த்து இனிதுகந்தகாளாய் என்றும்—ஸர்வரக்ஷகனான நீ ரக்ஷணத் தொழி
வில் கின்றும் கைவாங்கினாயோ என்கிறான். நித்யஸூரிகளை ரக்ஷிக்குமளவோடே
கின்றால் ஆறியிருப்பேன்; ராமகிருஷ்ணதிரும்பத்தாலே வந்தவதரித்து இடக்
கையும் வலக்கையும்றியாத இடையரை ரக்ஷித்தவளவோடே கின்றாலும் ஆறி
யிருப்பேன்; அறிவுகேட்டுக்கு மேலெல்லையான கன்றுகளையுழுப்பட மேய்த்த
உன்னையிட்டு எவ்வளவு ஆறியிருப்பேன் என்கிறான். அறிவில்லாமையில் கடை
கின்ற கன்றுகளையும் ரக்ஷித்த நீ, உன்வாசியையறிந்து உன்னையொழியச்
செல்லாத வென்னை ரக்ஷியாதொழிவதே! நானும் கன்றாகப் பிறக்கப்பெற்றறி
வேனே! என்கிறான் போலும்.

கண்ணபிரானுக்குப் பசுக்களை மேய்ப்பதில் ஸாதாரணமான உவப்பும்
கன்றுகளை மேய்ப்பதில் இனிது உவப்பும் ஆம் என்பது சொற்போக்கில் தெரியக்
கிடக்கிறது; “திவத்திலும் பசுகிராமேய்ப்பு உவத்தி” என்றார் நம்மாழ்வார்;
“கன்றுமேய்த்து இனிது உகந்த” என்கிறார்வாழ்வார்.

காளாய்!—இளம்பருவத்தைச் சொன்னபடி: “காளையே எருது பாலைக்கதி
பன் தல்லியோன் பேராம்” என்பது திவாகரம்.

கடிபொழில்நூற் கணபுரத் தென்கனியே யென்றும்—அவ்வக்காலங்களில் பிற்பட்
டாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து இனியகனிபோல்
கின்றருளிறு.

“கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாய்” என்றவுடனே “கடிபொழில் சூழ்
கணபுரத்தென்கனியே” என்று சொன்ன அமைதியை நோக்கி இவ்விடத்திற்கு
பட்டர் ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்வதொன்றுண்டு;—“கண்ணபிரான் பசுக்
களை மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவை கைதவறிப் போகையாலே
அவற்றை மடக்கிப் பிடிக்கப்போனவிடத்திலே விடாய்தீரவிருப்பதொரு சோலை
யைக் கண்டு திருவாய்ப்பாடியாக நினைத்துப்புகுந்தான்; அப்பொழில் மயல்மிகு
பொழிலாகையாலே கால்வாங்கமாட்டிற்றிலன்; அதுவாயிற்றுத் திருக்கண்ண
புரம்” என்பாராம்.

கடிபொழில்நூற் கணபுரம்—“ஸர்வகந்த:” என்கிற சுருதியின்படியே பரிமள
மயனாயிருக்கிற எம்பெருமானையும் கால்தாழப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளவல்ல பரி
மளமுள்ள பொழில்களென்க. [கணபுரத்தென்கனியே!] அச்சோலைமூத்த பழம்
போலும் செளரிராஜன். “என்கனியே” என்கையாலே உபாயார்தர நிஷ்டர்
களுக்குக் காயாகவேயிருப்பனென்பதுபோதரும். அவர்களுக்கு ஸாதகாறுஷ்
டானம் தலைக்கட்டின பின்பு அனுபவமாகையாலே அதுவரையில் காயாயிருப்பன்;
ப்ரபந்தர்க்கு அத்தயவஸாயமுண்டான ஸமயமே பிடித்துப் பரம்போக்யனு யிருக்
கையாலே பக்குவ பஸாயிருப்பன்.

மன்றுமேய்த் கூத்தாடி மகிழ்ந்தாய் என்றும்—அம்பலத்திலே அவல்பொதி அவிழ்ப்
பாரைப்போலே ஸமுதாய ஸ்தலத்திலே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினுயல்வையோ
என்கிறான். மன்று—நாற்சந்தி; ஆஃது அமரக் கூத்தாடுகையாவது கூத்தாடி
முடிந்தபின்பும் அவ்விடம் கூத்தாடுவதுபோலவே காணப்படுகையாம். “பெரு
மாள் எழுந்தருளிப்புக்க திருவிதிபோலேகாண் திருவாய்ப்பாடியில் அம்பலமிருப்
பது” என்று பட்டர் பணிக்கும்படி. மன்று என்று இடையரெல்லாரும் திரளு
மிடத்திற்கும் பெயராதால், இச்சொல் ஆகு பெயரால் இடையர்களை உணர்த்தி
இடையரெல்லாரும் ஈடுபடும்படியாகக் கூத்தாடினமை சொல்லுகிறதென்றும்
உரைப்ப. மகிழ்ந்தாய் என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியானம்
காண்மின்;—“கூத்துக் கண்டவர்கள் உகக்கையன்றியே உகப்பானும் தாலு
யிருக்கை; அவர்களைத் தன் கூத்தாலே எழுதிக்கொள்வானும் தாலும் உகப்

பாணம் தானுயிருக்கிறபடி” — ஸஜாதியர்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளப் பெற்றோம் என்று உகந்தானுயிற்று. அந்தணர்க்குச் செல்வம் மிக்கால் பலயாகங்கள் நிகழ்த்து மாபோலவும் விஷயப்ரவணர்க்கு ஐச்வரியம் விஞ்சிலை அடுத்தடுத்து விவாஹம் பண்ணிக் கொள்ளுமாபோலவும் இடையர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதற்குப் போக்குவீடாக ஆடுவதொருகூத்து குடக்கூத்து; சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காகக் கண்ண பிரான் குடக்கூத்தாடினபடி. ஊர்ப்பொதுவான பண்டம் எனக்கு அரிதா யிற்றே! என்று பரிதாபப் தோற்றச் சொல்லும் வார்த்தை மன்றமரக்கூத்தாடி மகிழ் தாய்! என்பது.

வடதிருவேங்கடம்மேயுமைந்தா வென்றும்—ஒரு ஊரிலே மன்றிலேகின்ற கொள்ளை கொடுத்தது மாத்திரமன்றியே உபயவிழிக்கும் நடுவானதொருமன்றிலே நின்று தன்னைக் கொள்ளை கொடுத்தபடியைச் சொல்லுகிறது; “கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத், தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பனே” — “வானவர் வானவர்கோனெனும் நமன்றெழுந் திருவேங்கடம்” என்றும் “காந மும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உயர்ந்தா ரோடு தாழ்ந்தாரோடு வாசியற அனைவரும் கொள்ளை கொள்ளும் வடிவு எனக்கு அரிதாயிற்றே! என்று பரிதாபத்துச் சொல்லுகிறபடி.

வென்றகர்துலங்களைந்த வேந்தே யென்றும்—அவன்றான் விரோதி கிவருத்தியைச் செய்வதற்கு அசக்தனென்றும் அது பிறரால் ஆகவேண்டியதென்றும் இருந்தால் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம்; அசுர ராகுஸர்களின் கூட்டங்களைக் கிழங்கெடுத்து வெற்றிபெற்ற பெருவீரனாய் அவன் விளங்கும்போதும் நான் இழக்கிறேனே! என்று வருந்திச் சொல்லுகிறபடி.

விரிபொழிந்தும் திருநவையூர் தின்றுயென்றும்—வென்று அசுரர் குலங்களைந்த அவதாரத்திலும் இழந்தவர்களுக்கும் முகங் கொடுப்பதற்காகத் திருநறையூரிலே வந்து கின்றருளுமவனே! என்கிறான். நறையூர், நம்பியும் நாச்சியாரும் கடா க்ஷிக்க அக்கடாக்ஷமே விளைநீராக வளருகிற பொழிலாகையாலே விரிபொழிவா யிருக்கும். அசேதநங்களைக் கடாக்ஷித்து வளரச்செய்பவன் என்னைக் கடாக்ஷியா தொழிவதே! என்கிறான்: பிராட்டி பக்கவிலே பிச்சேறித் தன்னுரை அவள் பெயராலே ப்ரஸித்தப்படுத்தி *நாச்சியார் கோவிலாக்கி இப்படி ஒருத்திக்குக் கைவழிமண்ணையிருப்பவன் என்னொருத்தியை விஷமாக நினைப்பதே! என்பதும் உள்ளுறை.

துன்றுகுழல் கருநிறத்து எந்துணையே யென்றும்—மிகவும் நெருங்கி இருண்டிருக்கின்ற திருக்குழற் கற்றையையும் காளமேகம்போன்ற வடிவையுமுடைய என் துணை வனே! என்கிறான். ஆக இப்படியெல்லாம் சொல்லாவின்று கொண்டு தன் ஆற்றமைக்கு ஒரு போக்கடி காணாமையாலே *கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரச் சோர்ந்தாளாயிற்று. கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாயென்று சொல்லித் துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றான், கடிபொழில் சூழ்கண புரத்தென்கனையென்று சொல்லித் துணைமுலைமேல் துளிசோரச்சோர்கின்றான் என்று தனித்தனியே கூட்டியுரைத்துக் கொள்க. 16

பொங்கார்மெல்லிளங்கொங்கையென்னே பூப்பப் பொருகயற்கண்நீரகும்பப்போத்துநின்று*
சேங்காலம்புறவம்பெடைக்குப்பேசும் சிறுகுரலுக்குடலுருகிச்சித்தித்து* ஆங்கே
தன்காலும்தன்குடந்தைநகரும்பாடித் தன்கோவலுர்பாடியாடக்கேட்டு*
நங்காய்! நங்குடிக்கிதுவோதன்மையென்ன நறையூரும்பாடுவான் நவில்கின்றனே.

பொங்கு	வளர்த்திமிக்கதாய்	மிருது	தண்காலும்	திருத்தண்காலையும்
மெல் இள	வாய் இளையதான	தனம்	தண் குடந்தை	திருக்குடந்தைப்பதியையும்
கொங்கை			நகரும்	
பொன்னே	வைவரணியமடையவும்		பாடி	(வரயாரப்) பாடி
பூப்ப			தண் கோவ	குளிர்ந்த திருக்கோவலூரை
பொரு கயல்	சண்டையிடுமிரண்டு	கெண்	லூர்	யும்
கண்	டைகள் போன்ற	கண்கள்	பாடி	பாடி
நீர் அரும்ப	நீர்த்துளிகள்	அரும்பவும்		கூத்தாட
போந்து நின்று	(வெளியேவந்து) நின்று		கேட்டு	அவ்வொலியை நான்கேட்டு,
செம்கரல மடம்	சிவந்த	கால்களையுடைய	நங்காய்	'பெண்ணே!
புறவம்	இளம்	புருக்கள் தம்	நம் குடிக்கு	நமது குலத்திற்கு
பேடைக்கு	பேடைகளோடு	சிறுருர		வாய்விட்டுக் கூப்பிடுகிற
பேசும்	லாகப் பேசுகிற	படிக்கு	இது நன்மை	விது நலந்தானோ?' என்று
குரலுக்கு			யோ என்ன	சொல்ல,
உடல் உருகி	மெய்கரைந்து			
	(அவன் முறைகெடப்பரி	நறையூரும்		திருநறையூரையும்
	மாறும்படியை) நினைத்து,	பாடுவாரன்		பாடுவாராகப் பேசத்
	அவ்வளவில்	நவில்கின்றான்		தொடங்கினான்.

* * * -கீழ்ப்பாட்டில் “துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றானே” என்றபடியே தன் பெண்பிள்ளை சோர்வுற்றபடியைக் கண்ட திருத்தாயார் “இவளுக்கு நாம் ஏதேனும் ஹிதமான வார்த்தை சொல்லிப் பார்ப்போம், அதனாலாகலும் வழிப்படக்கூடுமோ” என்றெண்ணி ‘நங்காய்! நீ இங்கனென வாய்விட்டுக் கூப்பிடுகையும் மோஹிக்கையுமாகிற இவை உன்னுடைய பெண்மைக்குத் தகரது, இக்குடிக்கும் இழுக்கு’ என்று சொல்ல; அப்படி அவள் ஹிதத் சொன்னதுவே ஹேதுவாக மேன்மேலும் அதிப்பவருத்தியிலே பனைத்தபடியைச் சொல்லுகிற பாசரம் இது.

பொங்கு மெல்லிளங்கொங்கை பொன்னே பூப்ப—விரஹ வேதனையால் உடலில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு பொண்பூத்தலாகச் சொல்லப்படும்; பசில நிறம் என்பதும் அதுவே. இதைப்பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—“ஊருண் கேணியுநடுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசில, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே” (399) என்பதாம். ஊரிலுள்ள ஐனங்களாலே நீருண்ணப் பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்து கிடக்கும் பாசி போன்றது பசில நிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்து விட்டோமாகில் மறுபடி அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்: அதுபோல, கலவியில் கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசில நிறம் நீங்கும்; அனைத்த கை ரெகிழ்த்தவாறே அப்பசிலநிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசிலநிறம் என்றபடி. (தொடுவுழித் தொடுவுழி—தொட்ட விடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்ட விடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—பரவுகிறபடியினாலே.)

பொருகயல் கண்ணீரும்பு—சண்டையிடுமிரண்டு கெண்டைகள் போன்றன வாகக் கண்கள் வருணிக்கப்படும். அப்படிப்பட்ட கண்கள் நீர்பெருக நின்றபடி. காதலிகளின் கண்களில் நீர்பெருகுதல் எப்போதுமுள்ளதொன்று; கலவி நிகழ்வு காலத்தில் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகும்; பிரிந்து வருந்துங் காலங்களில் சோகக் கண்ணீர் பெருகும். அதுவாயிற்று இங்குச் சொல்லுகிறது. முலையிலே பசில நிறம் குடியிருந்தாற்போலே கண்ணிலே சோக பாஷ்பம் குடியிருந்தது. கீழ்ப்பாட்டில் “துணைமுலைமேல் துளிசோரச் சோர்கின்றான்” என்றது; இங்கு “கண்ணீர் அரும்பு” என்கிறது; விரஹத்தியாலே உள்ளொன்று நீர்ப்பசையற்றுக்

கிடக்கையாலே 'அருய்' என்ன வேண்டிற்று; பதக்குப் பாணியிலே உழுக்குப் பாணிக்காய்ச்சினால் வாயாலே பொங்கி வழியாநிற்கச்செய்தேயும் கீழே நீர் அற்றிருக்குமாபோலே கொள்க.

போத்து நின்று—'நாயகன்தானே வந்து மேல்விழு வேண்டும்படியான முலை யழகையும் கண்ணழகையுமுடைய நீ மேல்விழுகை பெண்மைக்குப் போராத கான்' என்று தாய்சொன்ன ஹிதம் தனக்குச் செவிசுட விருக்கையாலே நெருப்புப்பட்ட வீட்டில் நின்றுப் பதறிப் புறப்படுமாபோலே அத்தாய் இருந்த அகத்தில் நின்றுப் சடக்கெனப் புறப்பட்டாள். ஸ்ரீவீரேஷணுழ்வான் தன் உப தேசத்திற்குடன்படாத ராவணன் சொன்ன திரஸ்கார வார்த்தையைக் கேட்ட பின் ஒரு கணப்பொழுதும் அங்குத் தங்கியிருக்கமாட்டாமல் விரைந்து புறப் பட்டாற்போல.

நின்று—தரிப்புப்பெற்று நின்று என்றபடி. ஹிதஞ்சொன்ன தாயினிருப் பிடத்தை விட்டு அப்புறப்பட்டவாறே கால்பாவி நின்றாளாயிற்று. நாயகன் பக்க வில் முகம் பெருகவளவில் ஓரிடத்தில் கால்பாவிநிற்கக் கூடுமோவென்னில்; தன்னுடைய பதற்றத்திற்குத் தடையாகத் தாய் சொல்லும் வன்சொல் செவிப் படாதவிடத்திற்குத் தான்வந்ததே காரணமாகத் தரிப்புப்பெற்று நின்றாளென்க. இலங்கையைவிட்டு ஆகாசத்திற்குளம்பின விபீஷணுழ்வான் ஸ்ரீராமகோஷ்டியில் முகம் பெருகிருக்கச் செய்தேயும் ராவண பவனத்தைவிட்டு நீங்கினவளவையே கொண்டு ஆகாசத்திலே கால்பாவி நின்றாற்போல. "உத்தரம் தீரமாஸாத்ய கஸ்த் ஏவ வ்யதிஷ்டத" என்றார் வால்மீகி பகவான். [வ்யதிஷ்டத—நன்றாகத் தரித்து நின்றார் என்றபடி.]

சேங்காஷ்டம்புறவம் பேடைக்குப் பேசுஞ் சிறுஞ் குடலுருகிச் சிந்தித்தாங்கே—பாம்புக்கு அஞ்சியோடினவன் புலியின் வாயிலே விழுந்தாற்போலேயாயிற்று. தாயின் வாய்ச்சொல் பாதகமாயிருக்கிறதென்று வெளியிலே வந்தவளுக்கு அத னிலுங் கொடியசொல் செவியிலே விழுந்தது; அதாவது, புற ஆணும் பெண்ணுங் கூடிக் கொஞ்சம் பேச்சுக்கள் செவிப்பட்டன! அந்தோ! இவையுங்கூடத் தம் தம் அபிமதம் பெற்றுக் களித்து வாழாநிற்க நம் நிலைமை இங்ஙனேயாயிற்றே! என்று உடலுருகினாள்; பண்டு அவனும் தானும் இங்ஙனே கலந்து பரிமாறின படிகளை நினைத்துக் கொண்டாள்; பின்னையும் உடலுருகினாள். [சேங்காஷ்டம்புறவம்] ஆண் புறவின் சிவந்த கால்கள் நாயகனுடைய செந்தாமரையடிகளை நினைப்பூட்டி வருத்தினபோலும். இது கண்ணுக்கு விஷமானபடி. [பேடைக்குப் பேசும் சிறுஞ்] இது காதுக்கு விஷமானபடி. இங்ஙனே அவன் ரஹஸ்யமாக நம் காதிலே பேசும் பேச்சுக்கள் கேட்கப்பெறுவது என்றே வென்று உடலுருகினாளென்க.

[ஆங்கே தன்காஷ்டம் இத்யாதி] இவற்றிலே ஆற்றமை மீதார்த்தவாறே நாயக னேடு பரிமாறுதற்கான ஸங்கேத ஸ்தலங்களைப்பற்றி வாய்விட்டுக் கூப்பிடத் தொடங்கினாள். திருத்தண்கால், திருக்குடந்தை, திருக்கோவலூர் முதலான திருப்பதிகளைச் சொல்லிப் பாடத் தொடங்கினாள். நன்காஷ்ட—குளிர்ந்த காற்று என்றபடி. அங்குள்ள எம்பெருமான் குளிர்ந்த தென்றல்போலவே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையது யிருக்கையாலே அத்தலத்திற்கே தண்காலென்று திருநாம மாயிற்றென்ப. பண்டு அப்பெருமான் தன்னை அணைக்கிறபோது சிரமமெல்லாம் தீர்ந்து மிக இனிமையா யிருக்கையாலே மீண்டும் அங்ஙனேயாக வேணுமென்று தண்காலைப் பாடினாள். [நன்குடந்தை நுகும்பாடி] 'எம்பெருமான் அமுதசெய்த போனகம் சேஷபூதர்க்கு ஸ்வீகரிக்கவரியது' என்று முறையிருக்க, திருக்குடந்தை யாராவமுதாழ்வார், தமக்கு ஆக்கின திருப்போனகத்தை முற்படத் திருமழிசைப் பீரானை அமுதசெய்யப் பண்ணுவித்துப் பின்னைத் தாம் அமுத செய்தாரென்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. இப்படியாக அன்பரோடு புரையறக்கலந்து பரிமாறுகிறவ

னென்று ஸாபிப்ராயமாகத் திருக்குடந்தையைப் பாடினான். [தன்கோவலூர்பாடி]
 “பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதிநாளிரவின், மூருக்கி
 மொழிவிளக்கேற்றி முருந்தனைத் தொழுத நன்னாடு” என்று புகழ்ந்து கூறும்படி
 முதலாழ்வார் [பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார்] மூவரும் பகவத் ஸ்வரூபத்தை
 நன்கறிந்து அதுபவித்து ஆனந்தப் பெருவெள்ளமெய்தின வரலாற்றை நெஞ்சிற்
 கொண்டு திருக்கோவலூரைப் பாடினானென்க. இவ்விடத்து வியாக்கியான
 வாக்கியங் காண்மின்; “ஆசிரிதர் வந்து கிட்டினால் பின்னை அவர்களோடு முறை
 யழியப் பரிமாறுகையன்றியே தானே மேல்விழுந்து ஸம்சலேஷித்த விடமாயிற்று
 திருக்கோவலூராகிறது. அவர்கள் மழைகண்டு ஒதுங்க அவர்களிருந்தவிடத்திலே
 தானே சென்று தன்னை அவர்கள் நெருக்கத் தான் அவர்களை நெருக்க இப்படி
 பரிமாறி, அவர்கள் போனவிடத்திலும் அவ்விடத்திலே நிற்குரனிறை *வாசல்
 கடைகழியாவுள் புகா என்று.”

ஆட—திருத்தண்காலையும் திருக்குடந்தையையும் திருக்கோவலூரையும்
 வாயாரப்பாடினவிடத்திலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே ஆடவும் தொடங்கினான்;
 இப்படி இவள் ஆடுகிறபடியைக் கண்டும் பாடுகிறபடியைக் கேட்டும் தாயானவள்
 “நங்காய்! நம் குடிக்கு இதுவோ நன்மை?” என்றாள்; (அதாவது) சேதநலாபம்
 ஈச்வரனுக்குப் புருஷார்த்தமேயன்றி ஈச்வரலாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்த
 மன்றே; அவன்றன்னுடைய பேற்றுக்கு அவன்றனையன்றே பதறவேணும்;
 நீ இவ்வனே பதறக்கடவையோ? என்றாள். இவள் இது சொன்னதுவே வேறது
 வாகப் பரகாலநாயகி நறைபூரும் பாடுவாள் நவில்கின்றாள். *பெடையார்க்க
 மடவன்னம் பிரியாது மலர்க்கமலமடலெடுத்துமதுதகரும் வயலுந்த திருநறை
 பூரிலே சென்று சேர்ப்பெறுவது எந்நாளோ! என்னுநின்றனென்க.

‘பாடுவான்’ என்ற பாடமுமுண்டு; வான் விசுதிபெற்ற வினையெச்சம். 17

கார்வண்ணம் திருமேனிகண்ணும்வாயும் கைத்தலமுமடியினையும்கமலவண்ணம்*
 பார்வண்ணம்மங்கைபத்தர், பித்தர்ப் பரிமலர்மேற்பாவைக்குப்பாவம்செய்தேன்*
 ஓர்வண்ணவென்பதையென் சொல்கேளாள் எம்பெருமான் திருவரங்கமேங்கேயென்றும்*
 நீர்வண்ணம் நீர்மலைக்கேபோவேனென்றும் இதுவன்றேநிறைவழிந்தார் திருமாதே. 18

பாவம் செய்	பாவினான என்னுடைய	பனி மலர் மேல்	குளிர்ந்தசெந்தாமரைப் பூவிற்
தேன் என்		பாவைக்கு	
ஏர்வண்ணம்	அழகியவடிவையுடைய	பித்தர் என்	விஷயத்தில் வியாபாரமூறங்
பேதை		இவன்	
என் சொல்	என் வார்த்தையைக் கேட்கேள்	எம்பெருமான்	என்னை அடிமைப்படுத்திக்
கேளாள்			
திருமேனி கார்	(எம்பெருமானது) திருமேனி	கம் எங்கே	திருவரங்கம் எங்குள்ளது?
வண்ணம்			
என்னும்	(அவனது) திருக்கண்களும்	நீர் வண்ணம்	நீர்வண்ணப் பெருமாள்
கண்ணும்			
வாயும்	திருவாயும்	போவேன்	நீர் மலைக்கே போ
கைத் தலமும்			
அடிஇணையும்	திருவடிபிரண்டும்	தாமரைப்பூப்போன்ற	முடையன
கமலம் வண்			
ணம் என	தாமரைப்பூப்போன்ற	முடையன	
இவன்			(அவர்) பூமிப்பிராட்டி இயட்
பார்வண்ணம்	தார் நிற்கும்	களின் நிலைமை இவ்வனே	
மடமங்கை	வழக்காயிருப்பர் என்கின்	ஆறு இது	போலும்!.
பத்தர் என்			
இவன்	ருள்	அன்றே	

* * *—பெண்பிள்ளையின் வாய்வெருவுதல்களை வரிசையாகச் சொல்லுகிறான் திருத்தாய். கீழ்ப்பாட்டில் “நங்காய் நங்குடிக்கிதுவோ நன்மையென்ன நமையுருள் பாடுவான் நவில்கின்றனா” என்று கின்றது. “நாம் சொன்ன ஹிதத்தை இவன் கடந்தபடியாலே இனி இவனை ஹிதஞ்சொல்லி மீட்க ஆசையில்லை; இவளுடைய கருத்துக்கு நாம் உடன்பட்ட படியாகவே தோற்றவிரிந்து இவளுடைய பாகரங்களைக் கேட்போம்” என்றெண்ணிய திருத்தாயார் “நங்காய்! உன் எண்ணங்களைச் சொல்லிக் காணாய்” என்று சொல்ல, மகளும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியழகை வருணிப்பது, திருமடந்தை மண்மடந்தையர் பக்கவிலே அப்பெருமான் இருக்கு மிருப்பைப் பேசுவது, அவனுர் எங்கேயென்று வினவுவது, நானிங்கேயிருந்து கதறி என்ன பயன்? அவனுருக்கே போய்ச்சேருவேன் என்பது, ஆகவிப்படி நிகழும் மகளது பாகரங்களைத் தன் உகப்புத் தோன்றத் தான் அதுவதித்துச் சொல்லி, “இதுவன்றோ நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறே” என்று தலைக்கட்டுகிறான் திருத்தாய். “கார்வண்ணன் திருமேனி கண்ணும் வாயுங் கைத்தலமு மடியிணையும் கமலவண்ணம்” என்பதும், “பார்வண்ண மடமங்கை பத்தர்” என்பதும் “பனிமலர் மேல் பாவைக்குப் பித்தர்” என்பதும் “எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே” என்பதும் “நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேன்” என்பதும் மகளுடைய வார்த்தைகளின் அதுவாதங்கள்; மற்றவை தாய்ச்சொல். “என்னும்” என்கிற வினைமுற்று மகளுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையோடும் அந்வயிக்கத்தக்கது. “என்மகள் இப்படிசொல்லுகிறான், இப்படி சொல்லுகிறான்” என்று ஒவ்வொரு வாக்கியமாக எடுத்துத் தாய் சொல்லுகிறாளாயிற்று.

முந்தற முன்னம் இவன் எம்பெருமானுடைய வடிவழிகிலே வாய்வைக்கத் தொடங்கினாள் என்கிறாள். “திருமேனியானது காளமேக நிறத்தது, திருக்கண்களும் திருவாயும் திருக்கைத்தலமும் திருவடியிணையும் செந்தாமரை மலர் நிறத்தன்” என்று திருமேனியையும் திவ்யாவயவங்களையும் பற்றிப் பேசுகின்றாளாம். அடியிலே எம்பெருமான் இவளுக்குத் தன்வடிவை முற்றாட்டாக அதுபவிக்கக் கொடுக்கையாலே அதுவே வாய்வெருவுதலா யிருக்கிறாள் காணுமிவள். எம்பெருமான் தானு கந்தார்க்கு ஸர்வஸ்வதானமாகக் கொடுத்தருள்வது தன் திருமேனியையே. பரதாழ்வான், சிறியதிருவடி. அக்ரூர் முதலானரிடத்தே இது காணலாம். “நம் ஸுந்தராய் கருத்தை: சிர்யாநிபதம் கதம்—அங்கே பரதாரோப்ய ருதித: ப்ரிஷ்ணவஜே” என்று பரதாழ்வான் விஷயத்திலே சொல்லப்பட்டது. [நெடுநாள் கடந்தபின் கண்ணுக்கு இலக்காகித் திருவடிவாரத்தில் வீழ்ந்த பரதாழ்வானை வாரி யெடுத்து மடிமீதிருத்தி மகிழ்ந்து சேரத்தழவினான் ஸ்ரீராமபிரான்—என்பது இதன் பொருள்.] “சுஷ ஸர்வஸ்வதத்து ப்ரிஷ்ணவஜே ஹதுமத: மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தந்தன் தன்ய மஹாத்மத: என்று சிறிய திருவடி விஷயத்தில் சொல்லிற்று. “ஸோப்யேந் த்வஜ வஜ்ரபஜ்ஞதகிஷ்நேந யானிந, ஸாஸ்ப ருச்யாந்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் ப்ரிஷ்ணவஜே” என்று அக்ரூர் விஷயத்திலே சொல்லப்பட்டது. மூவர்க்கும் தன் திருமேனியை அணைக்கக் கொடுத்ததே பெரும் பரிசு.

கார்வண்ணத் திருமேனி—தாபத்யத்தினால் தகர்ப்புண்டிருப்பார்க்கு நினைத்த மாத்திரத்தில் அதனை ஆற்றக்கடவதும் விரஹதாபத்தாலே வருந்துவார்க்கு அதனைத் தணிக்க வல்லதுமான திருமேனியைப் பேசினபடி.

கண்ணும்வாயுங் கைத்தலமுமடியிணையும் கமலவண்ணம்—மேகத்திலே தாமரைக் காடு மலர்ந்தாற்போலே யாயிற்று அவயவங்களிருக்கிறபடி.

பார்வண்ணமடமங்கை பத்தர்—இங்கும் “என்னும்” என்கிற வினைமுற்றைக் கூட்டிக் கொள்ளவேணும்; மகள் பாகரத்தைத் திருத்தாய் அதுவதிக்கிறபடி. கடவிலே உழன்று காலங்கழிக்குமவர்கள் மூழ்க மண்ணெடுக்குமாபோலே, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யஸாகரத்திலே அவலீலையாக ஆழங்காற்பட்டிருப்பவள் பூமிப்பிராட்டி;

அவளிடத்தில் பக்தியுத்தையிருப்பன் எம்பெருமான் என்கிறது. பூயிப்பிராட்டியாலே எம்பெருமானுடன் ஸேவிக்கப்பட வேண்டியதுபோய் எம்பெருமானுடன் அவளை ஸேவித்திருக்கிறான் ப்ரணயதாரையிலே முதிர்ச்சியாலே. அவளுடைய போக்யதையிலே துவக்குண்டு அத்தலை இத்தலையானபடி. இப்படி ஒருத்தி பக்கவிலே பக்தியைப்பண்ணி நிற்கும் பெருமான், நான் பக்தி பண்ணுகிறேனென்றால் எனது பக்தியைப் பெற்றுக்கொள்வதும் செய்கிறுனில்லையே! என்ற வருத்தம் தோற்றப் பார்வண்ண மடங்கை பத்தர் என்கிறுள் பரகாலநாயகி.

பித்தர் பனிமலர்மேல்பாவைக்கு—இவ்விடத்திலும் 'என்லும்' என்கிற வினைமுற்றைக் கூட்டிக்கொள்வது. இதுவும் மகள் வார்த்தையைத் திருத்தாய் அநுவதிக்கிற்படி. குளிர்ந்த தாமரைப்பூவின் பரிமளந்தானே ஒருவடிவுகொண்ட தென்னலாம்படியான பெரியபிராட்டியார் திறத்திலே பித்துக்கொண்டவன் என்கிறது. "அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக் களாகியும் கிற்குமம்மான்" என்கிறபடியே அவளுடைய போகங்களிலேயே மயங்கி என்னை மறந்தான் கிடர்! என்றான் போலும்.

பாவஞ் செய்தேன்—வினவவந்தவர்கட்கு அழுதுகாட்டுகிறுள் திருத்தாய். இப்பெண் பிள்ளையைப் பெறும்படியான பாவஞ்செய்தேன் நான் என்று கண்ணீர் சொரிகின்றாளென்க. இவள் ஈடுபட்ட விஷயத்தின் வலைகூண்டயத்தை நம்மால் மாற்றப்போகாது; இவளுடைய ஆற்றமையும் நம்மால் அடக்கவொண்ணாது; அவளே உபேகஷியா நின்றான்; இவளோ பதறாநின்றான்; இந்திலைமையைக் கண்டு கொண்டிருக்கவேண்டுவது என்பாபமேயன்றே என்கிறுள். பகவத் விஷயத்

பெண் பிள்ளைக்கண்டான அவகாலமும் தனக்கு மத்தன எவ்வளவு உடைய நாட்டாருக்காக மறைத்து "பாவஞ்செய்தேன்" என்கிறுள். காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர், ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர்! நானே மற்றருமில்லை" என்ற யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே "ஞாலத்துப் புத்திரியைப் பெற்றாள் நங்கைமீர்! நானே மற்றருமில்லை" என்று சொல்லிக்கொள்ளவே இத்திருத்தாய்க்கு விருப்பம்; ஆயினும் கட்டுப்பாட்டுக்காக மக்களுடன்.

ஏவண்ணவென்பேதை—ஐயோ! இப்பெண்பிள்ளை தன்வடிவழகைத் தான் நன்கறிந்தாளாகில் 'அவற்றுனே நமக்காக மடலெத்துப் புறப்பட்டும் என்று கிடக்கலாமே; தன்படியைத் தான் அறியாமலன்றே இவள் இப்படி படுகிறுள் என்கிறுள். அவனுடைய கார் வண்ணம் இவளுடைய ஏவண்ணத்துக்கு ஏற்குமோ? ஒரு உவமையையிட்டுச் சொல்லும்படியா யிருக்கிறது அவன் வடிவு; இவள்வடிவுக்கு உவமை இல்லையே; அழகியவடிவு படைத்தவன்' என்று சொல்ல மனத்தனையொழிய த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்ல வழியில்லையே! என்கிறுள்.

என்சொல்கேளாள்—நான் இவளை அடக்கி யாண்டுகொண்டிருந்த காலமுண்டு; அது கடந்துபோயிற்று; "அவனுடைய திருவருள் தன்னடையே பரிபக்குவமாகும்போது கிடைக்குமேயல்லது நாம் பதறிப்பயனில்லைகான்" என்று நான் சொல்லப்பறப்பட்டால் நான் வாய்திறப்பதைக் கண்டவுடனே இவள் காதை அழுந்த மூடிக்கொள்ளுகிறாளே! என்செய்வேனென்கிறுள். [என்சொல்கேளாள் "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்றும் அபயம் ஸ்வபூதேப்பியோ ததாயேதத் வ்ரதம் மம்" என்றும் அவன் சொல்லிவைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்குமவன் என் சொல்லிக் கேட்பனோ?

எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே யென்னும்—என்வார்த்தை கேளாத மாத்திரமேயோ? அவனிருக்கும் தேசத்திற்குச் செல்ல வழியும் தேடுகின்றான். என்னைத் தனக்கே யாக்கிக் கொண்டவனுடைய கோயிலுக்கு எங்கனே வழி யென்கிறான்.

நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவேனென்னும்—எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே யென்று கேட்டவனுக்கு வழிசொல்வாரார்? ஒருவரும் வாய்திறந்திலர்; அதற்கு மேல் தானே சொல்லுகின்றான்—நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கேபோவேன் என்கிறான். திருக்குறையாலரில் நின்றும் புறப்பட்டுத் திருநீர்மலைக்குப் போய் அங்கு நின்றும் திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்குப் போகவேணும் என்று இங்கனே இவன் வழி கண்டிருக்கிறான் போலும். கோவினிலே கெட்டுப்போன பொருளைக் குளத்திலே தேடுமாபோலே யிருக்கிறது இவன்படி. திருப்பதிகளிலே தங்கித் தங்கிப்போகப் பார்க்கிறாளாயிற்று.

இதுவன்றோ நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறே—தன் தலையில் ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே எதிர்ந்தலையின் வைலக்ஷண்யத்தையே பார்த்துப் பதருவாருடையபடி இதுவன்றோ. இப்படியும் அடக்கக்கெட்டாளே என்மகள்! என்றாளாயிற்று. ... 18

முற்றாவனமுலையான்பாவை, மாயன் மொய்யகலத்துள் நிரூப்பான். தும்கண்டும்
அற்றான்* நன் நிறைவழிந்தாளாவிக்கின்றான் அணியரங்கமாடுதுமோ? தோழி! யென்னும்*
பெற்றேன்வாய்ச்சொல்லிறையும் பேசக்கேளாள் பேர்பாடித்தன் குடந்தை நகரும் பாடி*
பொற்றும்ரைக்கயம் நீராடப்போனான் பொருவற்றுளென்மகள் உம்பொன்னும். தே. 19

பொருவு அம்	ஒப்பில்லாதவளான	என	அணி	
ருள் என்	பெண்ணுணவன்,		அ ர ங் க ம்	{ 'தோழி! திருவரங்கநகர் படிந்
மகள்			ஆடுதுமோ	{ தாடுவோமா? ' என்கிறான்;
முற்று ஆராவ	முழுமுற்றும் போந்திலாத		என்னும்	
னம் முலை	அழகிய முலைகளை யுடைய		பெற்றேன்	பெற்றெடுத்ததாயாகிய நான்,
யான்	வளம்		வாய சொல்	{ (ஹிதமாகச் சில) வார்த்தை
பாவை	{ சததரப்பதுவயம் போன்ற		பேச	{ கள் சொல்ல,
	வளமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி		இறையும்	{ சிறிதேனும்
மாயன்	{ அற்புதஞான எம்பெருமானு		கேளாள	{ காதுகொடுத்துங் கேப்ப
	டைய		பேர் பாடி	{ தில்லை;
மொய் அகலத்	அழகிய திருமார்பினுள்		தண் குடந்தை	{ குளிர்த் திருக்குடந்தை
துள் இருப்	வாழும்படியைக்		நகர் பாடியும்	{ ரைப் பாடியும்
பாள் அஃது	கண்டு வைத்தும்		பொன் தாமரை	{ திருப்பொற்றும்ரைத் தடா
கண்டும்			கயம்	{ கத்திலே
அற்றான்	{ அவனுக்கே அற்றுத்தீர்ந்		நீர் ஆட	{ குடைந்தாவெதற்கு
	தாள்;		போனான்	{ எழுந்து சென்றான்;
தன் நிறைவு	தன்னுடைய அடக்க மொழிந்		உம பொன்	{ (தோழியர்கான்!) உங் கள்
அழிந்தான்	தான்;		னும் அஃதே	{ பெண்ணின்படியும் இவ்
ரான்	நெடுமூச்செறியா நின்றான்;			{ வண்ணமேயோ?

* * *

நிறைவழிந்தார் நிற்குமாறே” என்றான் கீழ்ப்பாட்டில் அதுகேட்ட பெண்டுகள் ‘இப்படியும் சொல்லிக் கைவிடலாமோ நீ? ‘நீ விரும்புகிற புருஷன் வேற்றுப் பெண்பிள்ளைகள் பக்கவிலே சாலவும் ஆழ்ந்து ஓடப்பவனாகையாலே அவன் உனக்கு முகந்தரமாட்டான்; வீணாக ஏன் அவனிடத்து நசை வைத்துக் கதறுகின்றாய்?’ என்று சொல்லியாவது மகளை மீட்கப் பார்க்கலாகாதோ? என்று சொல்ல; ‘அம்மனைமீர்! அதுவுஞ் சொன்னேன்; நான்

சொல்வதில் ஒரு குறையுமில்லை; என் உபதேசமெல்லாம் விபரீத பலமாய்விட்டது காணர்' என்கிறுள்தில்.

முற்றாவன முடியாய்பாவை என்கிறது பெரியபிராட்டியாரை. பிராட்டியின் பருவத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடங்களில் யுவதிச் சூமரினி' என்று சொல்லப்பட்டது; அதாவது—குமாரியா யிருக்கும் நிலைமையிலே கிற்பவளாய் அத்தோடு யௌவனமும் வந்து முகங்காட்டுமளவாயிருக்கும் இவள் பருவம் என்றபடி. அதற்கு இணங்க 'முற்றாவன முடியாய்பாவை' என்கிறது. முழுமுற்றமும் போந்திலாத அழகிய முலையையுடையளான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி—உபயவிழுகிளர்வாஹகனாய் எல்லையில் ஞானத்தலாய் கிருபாதிக ஸ்வதந்த்ரனாய் அவாப்தஸமஸ்த காமனையிருக்கு மெம்பெருமானையும் தன்னுடைய ஒரு அவயவ விசேஷத்திலே அடக்கியாளப் பிறந்தவளென்கிறது.

மாயன்மொய்யகலத்துள்விருப்பாய் அஃதுங்கண்டும் அற்றான்—எம்பெருமான் பிராட்டியின் திருமுலைத் தடத்தைவிட்டுப் பேராதாப்போலே அவள் இவனுடைய திருமார்பைவிட்டுப் பேராதிருக்கிறபடி. இவன் அவளுடைய திருமுலையைப்பற்றி 'அகலகில்லேனிறையும்' என்பன்; இவள் அவனுடைய திருமார்பைப்பற்றி 'அகலகில்லேனிறையும்' என்பள். முலையை யணைந்து அவன் பிதற்றிக்கிடக்க, மார்பையைணைந்து இவள் பிதற்றிக்கிடக்க. இவ்வனே ஒரு திவ்யதம்பதிகள் பைத்தியம் பிடித்துப் படுகிறபாடு என்! என்னலாம்படி யிருக்கும். [அஃதுங்கண்டும் அற்றான்] "திவனும் வெண்மதிபோல் திருமுகத்தரிவை செழுங்கடலமுதினிற் பிறந்தவவளும், கின் ஆகத்திருப்பது மறிந்துமாகிலுமாசை விடாளால்" என்றவாறு. உலகத்தில் ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்தில் அளவற்ற அன்பு வைத்திருப்பதாகக் கண்டால் அவனிடத்தில் மற்றையோர் ஆசைவைப்பது கூடாது; ஏனெனில்: அவனுடைய ஆசைப்பெருக்கம் முழுதும் ஒருவ்யக்திவழியிற் பாய்ந்துவிட்டதனால் அது மற்றொரு வ்யக்தியிற் பாயமாட்டாது; அலக்ஷியஞ்செய்யவே நேரிடும். ஆகவே, ஏற்கனவே ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் காதல் கொண்டிராகின்ற புருஷனை மற்றையோர் காதலிப்பது விவேகக்குருத்யமன்று. இஃது உலகில் ஏற்பட்ட விஷயம். இந்த வியாயத்தைக்கொண்டு பார்க்குமளவில், என்மகள்* அல்லமலர் மகள் போக மயக்குக்களாகியும் கிறங்கும்மானிடத்தில் ஆசைவைப்பது கூடாது. அழகிற் சிறந்த திருமகள் ஒரு கொடிப்பொழுதும் விடாது திருமார்பிலேயே அந்தரங்கமாக வாழ்வதைக் கண்டுவைத்தும் இவள் அவ்விடத்திற்கே அற்றுத்தீர்த்தாள் காண்மின் என்றாள் திருத்தாய். "கீரிலே நெருப்புக்கிளருமாபோலே குவிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சிற்றம்பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக" என்கிறபடியே குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரும், "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்" என்கிறபடியே*செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளவல்ல எம்பெருமானும் கூடியிருக்கிற இவ்விருப்புத்தானே நமக்குப் பரம உத்தேச்யமென்று கொண்டு அந்த மிதுனத்திலே ஈடுபடா நின்றாளாயிற்று.

தன்நிறைவழிந்தான்—அந்த மிதுனத்தில் ஈடுபட்டமாத்திரமேயோ? தன் பெண்மைக்குரிய அடக்கமும் அழியப்பெற்றான். 'கடல்வற்றிற்று' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறபடி காண்மின். கிறைவழிந்தாளென்பதை கீ அறிந்தமை எவ்வனே? என்று கேட்க ஆவிக் கின்றுள் என்கிறாள், கீழ் 'எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?' என்று திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்குப்போக வழிதேடினவன் அது தெரியப் பெருமையாலே நெடுமூச்செறியா நின்றான். இதுவே கிறைவழிந்தமைக்கு அடையாளம்.

அணியரங்கமாடுதுமோ தோழியென்றும்—பரகாலநாயகியின் நிலைமையைக் கண்டு எம்பெருமானே இவளுக்கு முகங்காட்டிற்றிலன்; ஹிதபரையான தாயார் சொல்லும் வார்த்தைகளில் ஒன்றும் இவளுக்கு ப்ரியமல்லாமையாலே தாயைக்கொண்டு இவள் ஆச்வஸிக்கவழியில்லை. இத்தருணத்தில் இவளுக்கு நாம் அருகே நின்று முகங்காட்டுவோம்' என்று நினைத்துத் தோழிவந்து பக்கத்தில் நின்றாள்; நின்றவாறே 'அணியரங்கமாடுதுமோ தோழி!' எனத் தொடங்கினாள். ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய பெருங்கைபிலே படிந்து குடைந்தாடி நம்முடைய விரஹதாபமெல்லாம் தணியப் பெறுவோமா? என்றுளென்க.

பெற்றவாய்ச்சொல் இறையும் பேசக்கேளாள்—'இனி நாம் இவள் வருந்தும்படியான ஹிதவார்த்தைகளைச் சொல்லக்கடவோமல்லோம்; இவளுக்கு ப்ரியமான வார்த்தைகளையே சொல்லுவோம்' என்று நினைத்து இவளுடைய காரியங்களுக்கு உடன்பாடான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதாக நான் வாய்திறந்தாலும் 'என் வாயில் வருகிற வார்த்தை' என்பதுவே காரணமாக அந்த அனுசூலவார்த்தைகளையும் செவிதாழ்த்துக் கேட்கிறுளில்லை. 'அணியரங்கமாடுவோம், நீர்வண்ணன் நீர்மலைக்கே போவோம்' என்று நான் சொன்னாலும் 'இவளுடைய பேச்சு எதுவாயிருந்தாலும் நம்காதில் விழத்தக்கா' என்று காதை மூடிக்கொள்ளுகிறுளென்றபடி அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்பன், தோழி சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்பன்; பெற்றதே சூற்றமாக என்வார்த்தைகளைக் கேளாள். பிரதிசூலமே சொல்லிப் போருவார் வாயிலே அதுசூல வார்த்தைகள் வந்தாலுங் கேட்பா ரில்லையிறே.

உன்வார்த்தை கேளாத அவளுடைய வார்த்தை இருந்தபடி என்? என்று கேட்க, பேராடித் தன்னுட்கை நகரும்படி என்கிறாள். கோவிலுக்குப்போம் வழியிலுள்ள பாதேயங்களைப் பேசா நின்றாளுென்கிறாள். திருக்குறையவாரிலிருந்து திருவரங்கம் போகவேண்டுவார் முந்தறத் திருக்குடந்தையைப் பாடிப் பின்னைத் தென்திருப்போர்நகரைப் பாடவேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருக்க க்ரம ப்ராப்தி பற்று கனம். (பாதேயம்—வழிப்போக்கில் உணவுச்சாதம்.)

பொற்றூமரைக்கயம் நீராட்போலுள்—கீழே திருக்குடந்தை ப்ரஸ்துதமாகையாலே அத் தலத்தில் புண்ணிய தீர்த்தமாக வழங்கிவருகின்ற பொற்றூமரை என்னும் புஷ்கரிணியிலே நீராட்போலுள் என்று பொருள்கொள்ளப்பொருந்துமாயினும் எம்பெருமான்நன்னையே பொற்றூமரைக்கயமாகப் பேசுகிறாரென்றும் பொருந்தும். தமிழர், ஸம்சுலேஷத்தைச் சுனையாடலென்றும் நீராட்டமென்றும் சொல்லுவார்கள். எம்பெருமானே கலவிசெய்ய விரும்புவதையே இங்குப் பொற்றூமரைக்கயம் நீராட்போவதாகச் சொல்லிற்றென்க. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காணமின்;—

"மகள் 'அணியரங்கமாடுதுமோ' என்று ஊரைச் சொன்னாள்; தான் பொற்றூமரைக் கயமென்று பெரிய பெருமானைச் சொல்லுகிறாள்: 'தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்' என்றும் 'வாசத்தடம்போல் வருவானே!' என்றும் தடாகமாகச் சொல்லக்கடவதிறே"—என்பதாம்.

அவள் பொற்றூமரைக்கயம் நீராடப் புறப்பட்டால் நீ தடை செய்யலாகாதோ? என்ன, பொருவற்றுள் என்மகள் என்கிறாள். பொருவு—பொருத்தம்; என்னோடு சேர்த்தியற்றாள் என்றபடி. என் உறவை அறுத்துக்கொண்டவளை நான் எங்கனே நியமிப்பேன்? என்கிறாள். இனி, 'பொருவற்றாள்' என்பதற்கு 'ஒப்பில்லாதவன்' என்றும் பொருளாகும்.

உம்போன்றும்தே—இரண்டு வகையான பொருளைக் கருதி இச்சொல் சொல்லுகிறாள்; உங்கள் வாயிற்றிற் பிறந்த பெண்ணும் இவளைப்போலே அடங்காப்

பிடாரிதானே? அன்றி விதேயையா யிருப்பவளோ? என்று கேட்பது வெளிப் படை உங்கள் பெண்ணுக்கு இத்தனை வைலகூண்யம் இல்லையே!, *நங்கைமீர்! நீரு மோர்பெண்பெற்று நல்கினீர், எங்ஙனே சொல்லுகேன் யான் பெற்ற வேழையை! என்றும்போலே கொண்டாட்டம் உள்ளுறை.

“உம்பொன் என்கிறது அல்லாத ஆழ்வார்களை; ‘மத்தறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு, எத்திறம்! உரவினோடினைந்திருந் தேங்கிய எளியே!! என்று அவதாரத்தை அநுஸந்தித்திறே அவர்கள் மோஹித்த ச; அர்ச்சாவதாரத் திலேயிறே இவள் மோஹிப்பது” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

பொன் என்ற சொல் உவமையாகு பெயரால் பெண்ணையுணர்த்தும். 19

தேராரும்வாளரக்கன்செல்வம்மாளத் தென்னிலங்கைமுன்மலங்கச்செத்தியோல்கி*
போரளனுயிர்த்தோள்வானம்மாளப் பொருகடையரண்கடந்துபுக்குமிக்
பராரன்*பாரிடந்துபாரையுண்டுபாடிமீழ்துபாரளந்து பாரையாண்ட
போரளன்* பேரோதும்பெண்ணைமண்மேல் பெருத்தவத்தளென்றல்லாற்பேசலாமே? 20

முன்	முன்பொருகால்	பார்	பூமிக்கு நிர்வாவகனும்,
தேர் ஆறும்	தேர் வீரனும் வாட்படை	பார் -ந்து	(வரஹாவதாரத்தில்) பூமி
வாள் அரக்கன்	வல்லவனுமான இரா		யைக் குத்தியெடுத்தும்
செல்வம் மாள	வணனுடைய	பாரை உண்டு	(பிரளயத்தில்) பூமியைத்திரு
தென்	ஐசுவரியம் அழியவும்		வழிற்றிலே வைத்தும்
இலங்கை	(அவனது) தென்னிலங்கா	பார் உமிழ்ந்து	அப்புரியைபிறகு வெளிப்
மலங்க	புரி கலங்கவும்	பார் அளந்து	படுத்தியும்
	(அனுமானியிட்டு)		(த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில்) அப்
செம் தி ஒல்கி	வந்த நெருப்பாலே		பூமியை அளந்தும்
	கொளுத்தி	(ஆக இப்படியெல்லாம்)	
	(அதுவன்றியும்)	பாரை ஆண்ட	இவ்வுலகத்தை ரகித்தரு
போர் ஆளன்	போர்புரியுந் தன்மையையு	போர் ஆளன்	ளினவனு
ஆயிரம் தேரன்	ஆயிரத்தோள்களை யுடைய		பெருமை பொருந்தின எம்
	னு	போர்	பெருமானுடைய
வாணன்	பாணஸூரன்	ஒதும்	திருகாமங்களை
மாள	பங்கமடையும்படி செய்தற்கு		ஆவிடாமற் சொல்லுகிற
பொருகடல்	அலையெறிகின்ற கடலாகிற	மண் மேல்	இப்பெண்பிள்ளையை
அரணை	கோட்டையைக் கடந்து	பெருந் தவத்	இந்நிலவுலகத்தில்
கடந்து		தன் என்று	பெரும்பாக்கிய முடையவன்
புக்கு	பாணபுரத்திற்றுக்குந்து	அல்லால்	என்று சொல்லாமத்தனை
மிக	வீரலக்டி மிகப்பெற்றவனும்,	பேசலாமே	யொழிய வேறு சொல்லப்
			போமோ?

* * *—பண்டு ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பிராட்டிக்கு உதவினபடியையும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பேரனுக்கு உதவினபடியையும், வரஹாவதாரத்தில் பூயிப்பிராட்டிக்கு உதவினபடியையும், பிரளயகாலத்தில் உலகங்கட்கெல்லா முத வினபடியையும், த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினபடியையும் எடுத்தெடுத்துப் பரகரநாயகி வாய்விட்டுக் கதறுகின்றபடியைத் திருத்தாயார் சொல்லுகின்றகொண்டு, இப்படிப்பட்ட என் மகளை இங்கிலவுலகத்தில் பெரும் பாக்கியம் படைத்தவளென்று சொல்லாமத்தனையன்றி வேறெதுவும் சொல்லப் போகாதென்று தலைக்கட்டுகிற பாசரம் இது.

தேராளம் வாளரக்கன் செல்வம்மாள்—இத்தனை தேர்களை ஆண்டா நென்று ஒரு கணக்கிட்டுச் சொல்லாதே பொதுவிலை ‘தேராளம்’ என்றது, தேரென்று பேர் பெற்றவை செல்லாவற்றையும் ஆண்டவனென்றபடி. இது சொன்னது ரத கஜ தூதக பதாதிகள் என்கிற சதுரங்க பலத்தையும் ஆண்டமை சொன்னவாறு. பெருவீரர்களைப் பேசும்போது ‘அதிதர்’ ‘மஹாரதர்’ என்று தேரையிட்டு கிரு பித்துப் பேசுவது மரபாதலால் இங்கும் தேராளம் என்றது. [வாளரக்கன்.] கீழ்ச் சொன்ன சதுரங்கபலங்களையும் அழகுக்காகக் கட்டிவைத்தானத்தனையே யென்ன வேண்டும்படியான தனிவீரன். கையிலே வாட்படையைக்கொண்டு எழுந்திருந்தால் இந்திரன் முதலானவர்களும் முதுகு காட்டி யோடி யொளிக்கவேண்டும்படியான தனிவீரன். ஆக இப்படிப்பட்ட அரக்கனுடைய செல்வம் மாள்—ஒன்றுக்கும் விகாரப் படகில்லாத அனுமானம் கண்டு போரப்பொலியக் கொண்டாடின செல்வமன்றே இராவணனது. “யத்யத்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேஸ்வர, ஸ்யாதயம் ஸூர லோகஸ்ய ஸக்சர்ஸ்யாபிரக்ஷிதா” [இவ்விராவணனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்றுமாத் திரம் இல்லாதிருந்தால் இவனே தேவாதி தேவனாக விளங்கவல்லவன்] என்றாயிற்று அனுமான் பேசினது. அங்ஙனம் வியக்கத்தக்க ஜீவ்விரியமெல்லாம் தொலையும் படியாக.

தென்னிலங்கை முன்மலங்கச் செந்தியோல்கீ—தென் என்று கட்டளைப்பட்டிருக்கு மொழுங்குபாட்டைச் சொன்னபடி. சுற்றுங்கடலாய் அப்புறம் நாடாய் அங்கே மலையாய் அதன்மேலே மதினும் அட்டாலையுமாயிருக்கிற கட்டழகையுடைய இலங்கை காபுரி என்றபடி. அப்படிப்பட்ட நகரம் நிலை கலங்கும்படியாக நெருப்பையிட்டுக் கொளுத்திச் சடுகாடாக்கினபடி. இதற்கு முன்னே அக்னிபகவான் இராவணனிடம் அஞ்சி நடுங்கி அவனுக்குக் குற்றேவல் செய்துகொண்டு போதுமான இரை பெறுதே உடம்பு வெளுத்துக்கிடந்தான்; அனுமான் இலங்கை புக்க பின்பு அவனுடைய வாலி அண்டைகொண்டு வயிறுநிரம்பப் பெற்றுத் தன்னிறம் பெற்றுத் தேக்கமிட்டானென்க. ஆக இவ்வளவும் பிராட்டிக்காகச் செய்த காரியத்தைச் சொன்னவாறாயிற்று.

இனி இரண்டாமடியால் பேரனுக்குச்செய்த காரியஞ் சொல்லுகிறது. வாணனை உயிரோடு விட்டிருக்கச் செய்தேயும் ‘வாணன் மாள்’ என்றது எங்ஙனே யென்னில்; பின்பு அவன் உயிரோடிருந்த இருப்பு பிணமாயிருக்குந் தன்மையிற் காட்டில் வாசியற்றதென்பது விளங்க மாள் என்றது.

பேருகடலை அரண்கடந்துபுக்கு மிக்க பராளன்—எதிரிகட்கு அணுகவொண்ணாத படி திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான் கடலாகிற அரணைக் கடந்து பாணபுரத்திலே சென்று புகுந்து வீரலக்ஷ்மியாலே மிக்கவனாய், பூமிக்குச் சுமையான வாணன் தோள்களை அறுத்தொழிக்கையாலே பூமிக்கு நிர்வாஹகனாவன்.

பூமிடந்து—பிரளயத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை மஹாவராஹரூபியாகச் சென்று உத்தரித்து வந்தபடி சொல்லுகிறது. *பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பார்மகட் ரூப்பன்டொரு நாள், மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாந் தேசுடைய தேவர் என்னை மாத்திரம் இப்படி உபேக்ஷித்திருப்பதே! என்பது கருத்து.

பாரையுண்டு—பூமியை யடங்கலும் பிரளயப் பெருவெள்ளம் கொள்ளப் புகுகையில் எல்லாவற்றையும் வாரித்திருவயிற்றிலே வைத்துக்காத்தபடி சொல்லுகிறது. நானும் அக்காலத்தில் இருந்திருந்தேனாகில் திருமேனியோடே ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பேனே என்றவாறு.

பாருமிழ்து—பிரளயகாலத்தில் திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கின பூமியை மறுபடியும் வெளிப்படுத்திக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தருளி உருப்படுத்தினது இங்ஙனம் உபேக்ஷிக்கைக்காகவோ? என்றவாறு.

பாரளந்து—உலகளக்கிற வியாஜத்தாலே விரும்பாதார் தலையிலும் திருவடியை வைத்து ஸத்தை பெறுவித்தருளினவன், விரும்புகின்ற எனக்குத் திருமார்பைத் தாராவிடினும் ஊர்ப்பொதுவான திருவடியையும் தாரா தொழிவதே! என்ற கருத்துப்படைச் சொல்லுகிறபடி.

பாரையாண்ட—ஆகக் கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் திரளப்பிடித்துச் சிக மனஞ் செய்கிறபடி. *தேராளும் வாளரக்கன் செல்வம்மாளத் தென்னிலங்கை முன்மலங்கச் செந்தீயொல்கிப் பாரையாண்ட பேராளன்; பாரிடந்து பாரையாண்ட பேராளன்; பாரையுண்டு பாரையாண்ட பேராளன்; பாருமிழ்து பாரையாண்ட பேராளன்; பாரளந்து பாரையாண்ட பேராளன்—என்றிங்ஙனே அந்வயித்துக் கொள்ளலாம். இவை பரகாலநாயகி ஓதின திருநாமங்களாம். ஆக இப்படிப் பட்டவையும் இவை போல்வனவுமான திருநாமங்களை இடைவிடாமல் காலக்ஷேபார்த்தமாகப் பேசவல்லவிவளை, மண்ணே பெருந்தவத்தென்றல்லான்பேசுமே?— நித்யஸூரிகளின் திரளில்லின்று பிரிகதிப்பட்டு வந்தவன் என்னலாமத்தனை யொழிய வேறுபேசப்போமோ? பூமியிலேயிருக்கச் செய்தே நித்யஸூரிகள் பரி மாற்றத்தையுடையவளென்றே சொல்லவேணும்.

ஆகத் திருத்தாயார் பரசுரமாகச் சென்ற இடைப்பத்து முற்றிற்று. ... 20

மைவண்ணநறுங்குஞ்சித் குழல்பின்நாடி மகரம்சேர்குழையிருபாடிவங்கியாட*
எய்வண்ணவெஞ்சிலையேதுணையா இங்கேஓருவராய்வந்தாரென்முன்னேநின்றும்*
கைவண்ணந்தாமரைவாய்கமலம்போலும் கண்ணினையுமரவித்தமடியும்:தே*
அவ்வண்ணத்தவநிலைமைகண்டும்தோழி! அவரைநாட்டேவரென்றஞ்சிறேமே.

21

மை வண்ணம்	{ கறுத்த நிறமுடைத்தாய்	கை	{ ககைகள்
நறு குஞ்சி	{ நறுமணம் மிக்கதாய் அல	தாமரை வண்	{ செந்தாமரைப் பூப்போலுமழ
குழல் பின்	{ கலகாயிருந்துள்ள திருக்	ணம்	{ குடையன;
தாழ	{ குழற் கற்றையானது	வாய்	{ திருப்பவளமும்;
	{ பின்னே அலையவும்	கமலம் போலும்	{ தாமரையொக்கும்;
இரு பாடு	{ இருபுறத்திலும்	கண் இணையும்	{ திருக்கண்களும்
மகரம்சேர்	{ மகரகுண்டலங்கள்	அரவிந்தம்	{ அத்தாமரையே;
குழை		அடியும்	
இலங்கி ஆட	{ அசைந்து விளங்கவும்	அஃதே	{ அத்தத் தாமரையே;
எய் வண்ணம்	{ பிரயோகித்தலை இயல்வாக	அவ்வண்ணத்	{ அப்படிப்பட்ட அழகு
வெம் சிலையே	{ வுடைய வெவ்வியவிலையே	தவர்	{ வாய்ந்த அவருடைய
துணை ஆ	{ துணையாகக் கொண்டு	நிலைமை	{ நிலைமையை
இங்கே	{ இந்தத் திருமணங்கொல்லை	கண்டும்	{ கண்டுவைத்தும்
	{ மிலே	தோழி	{ தோழியே!
இருவர் ஆய்	{ (தாமும் இனையபெருமானு	அவரை	{ அவரைக்குறித்து
வந்தார்	{ மாக) இருவராய் வந்து	நாம்	{ நாம்
என் முன்னே	{ என்னெதிரே நின்றார்;	ர என்று	{ பரதேவதையென்கிற பிரதி
நின்றார்		அஞ்சினோம்	{ பத்தியாலே பயப்பட்டு
	(அவருடைய)		{ டோமே!

* * *—உச்சிருத்தாண்டகம் மூன்று பத்தாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் பத்துப் பாசுரங்கள் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலேயே யிருந்து பேசினவை. அதற்கு மேல் பத்துப் பாசுரங்களாகிய நடுவிற்பத்து, தாய்பாசுரமாகச் சென்றது. இனி, இதுமுதலான பாசுரங்கள் தலைமகள் பாசுரமாகச் செல்கின்றன.

பகவத்கீதையில் (10—9.) “மச்சிந்தா மந்தகற்பாண: போதயந்த: பரம்பரம், கதயத் கச்சமாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்திச” [அதாவது, சித்தத்தை நமக்கென்றே பறி

கொடுத்து அப்படியே நம்மைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாமல் பிராணனையும் நம் அதினை மாக்கி, தாம்தாம் அனுபவித்த நம் குணங்களை யெடுத்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு அப்படியே நாம்செய்த திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் எடுத்துப் பேசிக்கொண்டு ஆனந்திக்கிறார்கள் என்றுள்ள ச்லோகத்தை இத்திருத்தாண்டகத்தின் மூன்றுபதிகங்கட்கும் வாக்கியார்த்தமாக நிர்வஹிப்பர் பட்டர். *மச்சிந்தா:* என்றதற்குப் பொருந்தியிருக்கும் முதற்பதிகம்; *மந்தநப்ராணு: * என்றதற்குப் பொருந்தியிருக்கும் நடுவிற்பதிகம்; *போதயந்த: பரஸ்பரம்* என்றதற்குப் பொருந்தியிருக்கும் கடைப்பதிகம். தம்முடைய ஞானத்திற்கு எம்பெருமானையே இலக்காகக் கிஜ்ஞாநப்ரதாநரான வ்யாஸபராசராதி மஹர்ஷிகளின் ரீதியிலே பேசுகையாலே முதற்பத்து [மச்சிந்தா:] என்றபடியாகிறது; தன்மூச்சடங்கி வேற்று வாயாலே பேசினதாக்கையாலே நடுவிற்பத்து [மந்தநப்ராணு:] என்றபடியாகிறது. தோழிமார் களுக்குச் செய்தியறிவித்தும் தோழிமார்களின் வார்த்தைகளைக்கேட்டும் தரித்துப் பேசினதாக்கையாலே இப்பத்து [போதயந்த: பரஸ்பரம்] என்றபடியாகிறது.

“அத்சநே த்சநமாத்ரகாமா. ந்ருஷ்வா பரிஷ்வங்கரணைகலோலா; ஆலிங்கிதாயந் புந்ரயநாஷ்யம் ஆசானேதே விக்ரஹயோரபேதம்” [கண்ணு காணாதவளவில் ஒருதடவை கண்ணு காணப்பெற்றால் அமையும் என்று காதலிப்பார்கள்; அப்படியே காணப் பெற்று விட்டால் ஒருகால் அணைத்துக் கொள்ளவேணும் என்று காழுவர்; அப்படியே அணைத்துக்கொள்ளவும் பெற்றால் ‘இரண்டு சரீரமாக இருப்பதேன்? இரண்டுடலும் ஒருடலாக ஒற்றுமைப்பட்டாலாகாதோ?’ என்று அபேதத்தை ஹிரும்பிப் போருவர்கள்] என்றொரு ஸுபாஷிதமுண்டு. இதுவும் அடைவே மூன்று பத்துக்கும் வாக்கியார்த்தமாக அமையும். எங்ஙனெயென்னில், முதற் பத்தில் “எங்குற்ற யெம்பெருமானுன்னே நாடி ஏழையேனிங்ஙனமே யுழிதரு கேனே” என்று அவனைக் காணவேணுமென்னுமாசை கிளர்ந்திருக்கின்றமை தோற்றச் சொல்லுகையாலே *அத்சநே த்சநமாத்ர காமா: * என்றபடியாகிறது. இரண்டாம்பத்தில் “முற்றராவனமுலையான்பாவை, மாயன் மொய்யகலத் துள்ளி ரூப்பாளகிதுங்கண்டு மற்றுள்” என்று நாச்சியாரைப்போலே தானுந் திருமார் பிலே அணைய வாசைப்பட்டமை தோற்றச் சொல்லுகையாலே *ந்ருஷ்வா பரிஷ்வங் கரணைகலோலா: * என்றபடியாகிறது. இனி, இப்பத்தில் “கள்ளரும் பைந்துழாய் மாலையானைக் கனவிடத்தில் யான் காண்பன் கண்டபோது, புள்ளுநும்கள்வா! கீ போகேலென்பன்” என்றும் “என்றன்பொன்னிலங்கு முலைக்குவட்டிற் பூட்டிக் கொண்டு போகாமெவல்லேனாய் புலவியெய்தி என்னில் அங்கமெல்லாம் வந்தின்ப மெய்த எப்பொழுதும் கினைந்துருகியிருப்பனநானே” என்றும் சொல்லுகையாலே *ஆசானேதே விக்ரஹயோரபேதம்* என்றபடியாகிறது.

‘காந்தர்வவிவாஹ மென்னப்படுகிற இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தாள் பெண்பிள்ளை’ என்று கேள்விப்பட்ட திருத்தாயார் ‘நங்காய்! நங்குடிக்கிதுவோ நன்மை’ என்று சீற, மகளானவள் ‘அன்னை என்னோக்குமென் றஞ்சுகின்றேன்’ என்கிறபடியே பயப்பட்டுத் தலைமகன் பக்கவில் செல்லாதிருக்க, அவனும் என்னோ வென்று சங்கைகொண்டவனாய் இவன்பக்கவிலே நேரேவரக்கூசி இவளது அபிப் பிராயமறியவேணுமென்று பார்த்து. பிறரைத் தூதுவிடுவதிற்காட்டில் தானே ஒரு வியாஜமாகவந்து கருத்தறிதல் நன்றென்று நினைத்து, ‘தலைவியானவள் ஊரைச் சூழ்ந்ததொரு பூந்தோப்பிலே பூக்கொய்யப் புறப்பட்டுப் போகிறு’ளென்று கேள்விப்பட்டு, தான் வேட்டையாடிவருவானாக எடுத்துக்கட்டின குழற்கற்றையும் பிடரியிலே தழைந்தலைகிற மயிரும் இறுக்கின சாணமும் கட்டின கச்சும் வலத் தோளிலிட மெத்தையும் பெருவிரலிலேபூட்டின சரடும் இடக்கையிலே நடுக் கோத்துப் பிடித்த விலும் வலக்கையிலே இறுக்கின அம்பும் முதுகிலேகட்டின அம்பருத்துணியுமாய்க் கொண்டு அந்தப் பூந்தோப்பில்தானே சென்றுசேர,

தலைமகளுடன் கூட இருந்த தோழி தானும் ஒருவியாஜத்தாலே பேரகிற்க, தைவ யோகத்தாலே நாயக நாயகிகளுக்குக் கலவி கூடிற்றாய், நாயகனும் “புனலாங்க முரன்று போயிரே” என்கிறபடியே வெளிப்பட்டுச்செல்ல அவ்வளவிலே உயிர்த்தோழியானவர் வந்தனுதி ‘நங்காய்! தலைவன் வந்தபடியென்? செய்த படியென்?’ என்று கேட்க, தலைவி தோழிக்கு வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுகிற பாசர மாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

கீழ்ப்பாட்டில், தாயானவர் தான்சொன்ன ஹிதத்தை மகள் கேளாதவ ளானபடியாலே இனி இவளை அடக்கியாளுகை முடியாத காரியமென்று கிச்சயித் துப் “பேராளன் பேரோதும் பெண்ணைமண்மேற் பெருந்தவத்தளென்றல்லாற் பேசலாமே” என்று கொண்டாடி உதாலீசையானான்; ‘தலைவிக்கு இங்ஙனம் ஆற்றமை மீதுர்த்தது நம் க்ருஷி பவித்தபடியன்றோ’ என்று கினைத்து மகிழ்ந்து எம்பெருமானும் உதாலீசனும் கின்றான்; இந்த நிலைமையிலே நாமும் உதாலீசித் திருந்தால் இவளை இழந்தோமாகவேணு மத்தனையென்று எண்ணின உயிர்த் தோழி, கீழ் நடந்தகலவியை கினைப்பூட்டினால் அது கண்டு இவள் ஒருவாறு தரிக் திருக்கக்கூடுமென்று பார்த்து ‘அவன் வந்தபடி என்? உன்னோடு கலந்தபடி என்? பின்பு பிரிகிறபோது உனக்குத் தேறுதலாகச் சொல்லிப்போன வார்த்தை ஏதே னுமுண்டோ? சொல்லிக்காணாய்’ என்ன, அவற்றைத் தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.

அவனுடைய அழகையும் சேலத்தையும் கண்டுவைத்து, கைப்பட்ட பொரு ளைக் கடலிலே வீசியெறிந்தாற்போலே, ஏதோவேறாக கினைத்து அஞ்சி இழந் தோமே தோழி! என்கிறாள்.

“இப்பாட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமகன் தலைமகனாய் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் தலைமகளாகப் ப்ரவ்ருத்தமாகிறது” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி அறியத் தக்கது. ஆழ்வார்தாம் ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளான நிலைமையிலே கின்று பேசு-
(அன்றவாறு).

மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்குழல் பிந்தாழ்—திருக்குழலுக்குக் கருநிறம் இயற்கையா யிருக்க மைவண்ணம் என்று எடுத்துச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; *கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்த்திட்ட கொழுஞ்சருவின், உட்கொண்ட நீலநன்னூல் தழை கொல்;* என்று சங்கித்து “அன்றுமாயன்குழல்” என்னவேண்டும்படி விலக்ஷணமான கருநிறம் கொண்டதாதல்பற்றி மைவண்ணமென்று சிறப்பித்துக் கூறப் பட்டது. திருக்குழலைக்கண்ட கண்ணுக்கு அவனுடைய திருமேனி கிறம் ஸ்படிக வர்ண மென்னத்தக்கதாயிருக்கும் போலும். வண்ணத்தின் சிறப்பு மாத்நிர மேயோ? பரிமளமும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடி காண். தாபத்யத்தினால் தபிக் கப்பட்டவரோடு விரஹதாபத்தினால் தபிக்கப்பட்டவரோடு வாசியற அனைவர்க்கும் கிரமம் தீர்க்கவல்லதான் திருக்குழற் பரிமளத்தை என் சொல்லுவேன்! கிறமும் மணமுமேயோ ஆகர்ஷகமாயிருக்கின்றன; திரள்திரளாகக் குழன்றிருக்கை யன்றியே அகலகாகப்பிரிந்து சுருண்டிருக்கும்பரிசுதான் சொல்லத்தாமோ? ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குழற்கற்றை பின்பிடரியிலே அசைத்தலையும்.

இவள் பின்புறத்தே காணப் ப்ரஸக்தி என்னென்னில்; பெருக்காறு பெரு வெள்ளமாகப் ப்ரவஹிக்கப் புக்கால் அதனை எதிர்த்தோக்க முடியாதாப்போலே இவளுடைய ஸௌந்தர்ய ஸாகரதரங்கங்களைக் கண்டு நேர்முகம் பார்க்கமாட்டா மையாலே முகத்தைத் திருப்பினார், அச்சமயத்தில் கண்டாளென்ப.

மகஞ்சேர்துழை யிருபாடில்வியாட—*மைவண்ண நறுங்குஞ்சிச் சூழற்குற்றையென் னருட்சியாலே கண்கள் இருண்டு திருமுகம் தோற்றத்திருக்க, அவ்வளவிலே இரண்டு சந்திரர்கள் உதித்தாற்போலேகாண் திருமுகக் கணைகளிருந்தபடி. இலங்கையில்

திருவடி பிராட்டியைத் தேடுகிற ஸமயத்திலே சந்திரோதயமுதவினுப்போலே, திருக்குழம்பிலே இருண்ட திருமுகத்திற்கு இம் மகாக்குழைகள் பிரகாசமாக வாய்த்தன வென்க. 'திருமகாக்குழைகள் திருக்குழலுக்கு ஆபரணமாயிருக்கிறதோ, திருக்குழல்தான் திருமகாக்குழைக்கு ஆபரணமாயிருக்கிறதோ' வென்று விசுப்பிக்கலாம்படியாக விளங்குகை இலங்கி என்பதன் பொருள்.

'ஆட' என்றதற்கு மூன்றுவகையாக அருளிச்செய்வார்; 'ஆட இருவராய் வந்தார்' என்று அந்வயித்தால், ஒரு கடல் அசைந்து வந்தாற்போலேகாண் வருகிற போது இரண்டருகும் திருமகாக்குழைகள் அசைய வந்தபடி என்கிறுளென்க. 'ஆட என்றானே திண்ணு' என்று அந்வயித்தால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டால் முகத்திலே சில அசைவுகளுண்டாகுமே; அதைச் சொன்னபடி யென்க. ரஞ்சியர் அருளிச்செய்வதாவது—'முன்பைக் காட்டுவது பின்பைக்காட்டுவதாக எத்தனை ஆடல்கள் செய்தான் இவளுடைய பெண்மையை அழிக்கைக்காக!' என்றும்.

கூட வந்த பேர் ஆரேனுமுண்டோ? என்ன. எய்வண்ணவெஞ்சிலையே துணையா என்கிறான். கையில் வில்லே துணையாக வந்தாரென்க. *வில்லிறுத்து மெல்லியன் தோள் தோய்த்தவராகையாலே முன்பு நம்மைச் சேரவிட்டது இந்த வில்லே யன்றே வென்று நன்றி பாராட்டி அதனைத் துணிகொண்டு வந்தார்போலும். 'வெஞ்சிலையே துணையா' என்றதனால் ஸம்சலேஷிக்கைக்கு ஏகாந்தமாம்படி வந்தார் என்பது தோன்றும். யாரேனுங் கண்டு 'இங்கு வந்ததென்?' என்றால் 'வேட்டையாட வந்தோம்' என்று மறுமொழி சொல்லப் பாங்காக வில்லெடுத்து வந்தபடி.

'இங்கே வந்தார்' என்று திருமணங்கொல்லையைக் காட்டுகிறான். நான் நிதிகண்டெடுத்தவிடம் இது காண்! என்கிறான். "கலந்து பிரிந்த பின்பும் மண்ணை மோந்து கொண்டு கிடக்கலாம்படிகாண் இலச்சினைபட நடந்த அடிச்சுவ டிருந்தபடி" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காணமின்.

"எய்வண்ண வெஞ்சிலையே துணையா" என்று சொல்லிவந்து 'இருவராய் வந்தார்' என்கை அலங்கதமன்றே வென்னில்; வில்போலவே இளையபெருமாளும் விசேஷண பூகராகையாலே ஒருவரென்னவுங் குறையில்லை. இதுவொரு விசிஷ்டாத்வைதம். இளையபெருமானைச் சொல்லுமிடத்து "ராமஸ்ய தக்ஷிணே யாஹு:" [இராமபிரானது வலக்கை லக்ஷ்மணன்] என்றது காண்க. கையும் வில்லுமாய் வந்தாரென்றவாறு அப்படியாகில் இருவராய்வந்தார் என்ன வேணுமோ? வேற்றுமை தோற்றச் சொல்லுவானென்? என்னில்; 'அவ்வாறு வந்தார்' என்று சொன்னால் வேற்றுமை தோற்றச் சொன்னதாகமாட்டாதாப் போலே இதனையும் கொள்க. ஸம்சலேஷிக்கைக்கு வருகிறவன் படுக்கையோடே வருகை மிகையன்றே. (இளையபெருமான் படுக்கையோ வென்னில்; *சென்றும் குடையா மெனப்பட்ட ஆதிசேஷனையிறே லக்ஷ்மணனாக வந்து பிறந்தது.)

இனி, "இருவராய்வந்தார்" என்பதற்கு தெய்வத்தன்மையும் மானிடத் தன்மையும் கலசிவந்தார் என்றும் பொருளுரைப்பார். சேஷத்வமும் சேஷித்வமுமாகிற இரண்டிடியும் கலசிவந்தார் என்று முரைப்பார்—"தம்முடைய காலே என் தலையிலே வைக்கக்கடவதாக வந்து என்காலேத் தம் தலையிலே வைத்துக்கொண்டா ரென்கிறான். பாணிக்ரஹணம் பண்ணும்போது சேஷியாயிருக்கையும் படுக்கையிலே முறைகெட்ட பரிமாறுகையுமாயிறே யிருப்பது. வகுத்த ஸ்வாமியாகவும் வேணும்; 'ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம்: ஆகவும் வேணுமிறே" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் போக்யமாக அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

இருவராய் வந்தார்—இருவராம்படியாக வந்தார்; (தாமும் நாமுமேயாம்படியாக வந்தார் என்றவாறு) என்றும் உரைத்தருளினார். ஆய் என்பதற்கு 'ஆம்படி'

என்று பொருள்படுவது சிரமமாயினும், அர்த்தத்தின் சீர்மையைப்பற்ற இங்ஙனே உரைக்கக் குறையில்லை யென்ப. 'இருவராவந்தார்' எனப் பாடமிருந்தால் முந்தின பொருள்களும் இப்பொருளும் செவ்வனே கொள்ளக் கிடக்குமென்று கூறுவாருளர். "சப்தத்தை நியமித்து" என்று வியாக்கியான மிருக்கும்போது வேறு பாடங் கற்பிக்க அதிகாரமுடையோமல்லோம்.

தாமிருக்குமிடத்திலே நாம் மடலெடுத்துச் சென்று கிட்டவேண்டும்படியாயிருக்க, நாமிருந்தவிடத்தேற அவர் வந்தார் காண்! என்ற அற்புதத்தோன்ற, வந்தார் என்கிறார். அவர் வரும்போது நடந்த நடையழகை நீகாணப் பெற்றிலையே தோழி! என்பதும் இச்சொல்லில் உள்ளுறை.

வந்தார் என்முன்னே நின்றார்—மிக்க பரபரப்போடே வந்தவர் கடல்கண்டு தியங்கினற்போலே என்னைக்கண்டு மேல் அடியிடமாட்டாதே தியங்கி முன்னே நின்றார். மேல் போக்கிட மில்லாமையாலே நின்றார். 'வந்தார்' என்றது முற்றெச்சம்; வந்து என்றபடி.

இனிமேல், அவருடைய ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தில் தான் அகப்பட்ட சுழிகளைச் சொல்லுகிறார் வடிவண்ணந்தாமரை யென்று தொடங்கி திருவடி தொடங்கித் திருமுடி யிருகச் சொல்லுதல், திருமுடி தொடங்கித் திருவடியிருகச் சொல்லுதலாகிற முறைமைகளை விட்டு, கை வாய் கண் அடி என்கிற முறையிலே சொல்லுகிறது, இவள்தான் அதுபவித்த அடைவு இதுவாகையாலே. முதலிலே, தன்னை மேல் விழுந்து பாணிக்ரஹணம் பண்ணின கையைச் சொல்லுகிறார்; கையைப் பிடித்த பின் 'இதுவொரு வடிவழகிருந்தபடி என்!, இது வொரு முலையழகிருந்தபடி என்!, இது வொரு கண்ணழகிருந்தபடி என்!' என்று இன்சொல்லுச் சொன்ன திருவாயை அதற்குப்பின்னே சொல்லுகிறார். இன் சொல்லுச் சொல்லத்தொடங்கி முற்றமுடியச்சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாமல் *உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத் தொழிந்து வக்தவ்யசேஷத்தைக் கண்ணாலே சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே அதற்குப்பின் கண்ணைச் சொல்லுகிறார். அக்கண்ணழகுக்குத் தோற்றுத் தான் திருவடியிலே விழுந்தமைதோற்ற அதற்குப்பின்னே அடியைச் சொல்லுகிறார்.

கீழ்ப்பதினெட்டாம்பாட்டில் "கண்ணும் வாயும் கைத்தலமு மடியிணையுங் கமலவண்ணம்" என்று உபமேயமான அவயவங்களை யெல்லாம் ஒருசேரச் சொல்லி முடிவில் உபமாநவஸ்துவைச் சொன்னதுபோல இங்கும் சொல்லலாயா யிருக்க, 'கைவண்ணம் தாமரை, வாய் கமலம் போலும், கண்ணினையும் அரவிந்தம்' என்றிப்படி ஒரு உபமாநவஸ்துவையிட்டே பஸவாக்கியங்களாகப் பேசுவானேன்? என்னில்; இதில் ஒரு விலகாநுமான போக்யதையுண்டு என்று சொல்லலாம்த் தனை. கூரத்தாழ்வான் தாழும் வரதராஜஸ்தவத்தில் "அப்ஜயாநிபந் அப்யஜநேத்ரம்" என்றும் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் "அப்ஜயத் நரவிந்தஸோக்தம் பத்மபாணிதம்" என்றும் இங்ஙனே பேசியதுபவிக்கிறார். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் "காம பதராஜம்" என்று சேரப் பேசியதுபவித்ததுமுண்டு. உபமாநவயக்தி ஒன்றையாயிருக்கச்செய்தேயும் தத்பர்யாயமான பல சொற்களைவிட்டு [தாமரை, கமலம், அரவிந்தம் என்றற்போல]ச் சொல்லுதலும் வாக்யபேதம் பண்ணுதலும் அதுஸந்தாக போக்யதா ப்ரகர்ஷ ஸூசகமத்தனை.

"அடியும் அகிலே" என்றதில் உபேகைத் தோற்றும்; 'எம்பெருமானது திவ்யாவயவங்களுக்கு இத்தாமரை ஏற்ற உவமையன்று; ஆயினும் ஏதேனுமொரு உவமையை யிட்டுப்பேசி அதுபவிக்கவேண்டி யிருப்பதால் அதற்காகச் சொன்ன படி' என்பது இதில் தொனிக்கும்.

இங்ஙனே தலைமகள் சொல்லக்கேட்ட தோழியானவள் 'நங்காய்! அவர் வந்த வரவை நீ சொல்ல நான் கேட்டாற்போ விருக்கையன்றியே நானே கேரில்

நாக்ஷாத்தகரிப்பது போலிராநின்றதே நீ பேசுகிற பேச்சின் வாய்ப்பு! என்று சொல்ல; தோழி! அவர் வந்த வரவின் வீறுபாட்டையும் அவரது அவயவங்கள் பொலிந்த பொலிவையும் நான் என்னென்று சொல்லுவேன்? அவ்வண்ணத்தவர் என்று சொல்லலாமத்தனை யென்கிறாள். நீ கேட்கையாலே உனக்கொரு உவமையை மிட்டுச் சொன்னேனினித்தனையொழிய, உண்மையில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லலாம்படி யன்றுகாண் அவர் வடிவிருந்தபடி; 'அப்படிப்பட்ட வடிவுடையவர்' என்று இரண்டுகையையுந் தூக்கிச் சொல்லவேணும் காண் என்கிறாள்.

அவ்வண்ணத்தவர்தீபை கண்டுத்தோழி! அவரைநாம் தேவரென்று அஞ்சினோமே— அவருடைய வடிவழகிருந்தபடியையும் அவருடைய சீலமிருந்தபடியையும் கண்டு வைத்தும் "அம்மானுழிப்பிரா னவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்றற்போலே மயங்கி அஞ்சி இழந்தேனே யென்கிறாள். அவருடைய லௌகீக லௌஸப்பயங்களைக் கண்டு அஞ்சாதே கூசாதே கலந்து பரிமாறலாயிருக்க, அந்தோ! * ஒன்றுந் தேவு முலகுமுமிரும் மற்றும் யாதும்ல்லாவன்று நான்முகன் மன்னோடு தேவருலகோடுமிர்படைத்த பெருமானன்றோ இவர்! * நரநாரணனு யுலகத் தறநூல் சிங்காமை விரித்த பெருமானன்றோ இவர்! என்றற்போலே பரத்வத்தையே நினைத்துப் பாவியேன் இறய்த்து இழந்தொழிந்தேனே என்கிறாள். ஸம்சலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாகிப் பின்பு விசலேஷம் நிகழ்ந்தபடியைத் தெரிவிக்கிற புடை இது என்க.

"* ஆத்மாதம் மாதூஷம் மந்யே என்னுமவாநினைவைவிட்டு *பவத் நாராயணேதேவ: என்னும் வழிப்போக்கர் வார்த்தையைப் பற்றிக் கெட்டோமே! என்கிறாள். தன்னோடு ஸுகதுக்கங்கள் ஒத்தவளான தோழியையுந் கூட்டி நாம் என்கிறாள்."

இப்பாகரத்தின் ஈற்றடியின் விசேஷார்த்தங்களைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம். பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிற் கண்டு அநுபவித்துக் களிக்க. 21

நைவளமென்றாயாத்மேதோக்கா நானிதுபோலிறையேநயங்கள் பின்னும்*
செய்வளவிலென்மனம்கண்ணுமோடி எம்பெருமான்திருவடிக்கீழ்ணைய*இப்பால்
கைவளையுமேகலையும்காணேன் கண்டேன்மகரக்குழையிரண்டும்தான்ருதோரும்
எவ்வளவுண்டெம்பெருமன்கோயிலென்றேற்கு இதுவன்றேவெறிவாலியென்றுந்தாமே. 22

ஒன்று	மிகச்சிறந்ததான	கைவளையும்	{	என்கையில்	தரித்திருந்த
நைவளம்	நைவளமென்கிற பண்ணை			வளைகளையும்	
ஆராயா	ஆராய்ந்துபாடி	மேகலையும்	{	அரையில்மேவிய	கலையை
நமமைகோ	நமமைப்பார்த்து			யும்	
இறையே	{	காணேன்	{	காணமாட்டாமல்	இழந்
	சிறிது வெட்கப்பட்டவர்			தேன்;	
போல்	போல நின்று	கனம் மகரக்			
பின்னும்	அதற்குப்பிறகும்	குழை இரண்	{	கனமான மகரகுண்டலங்க	
நயங்கள் செய்	நயமான வார்த்தைகளையிப்	டும்		விரண்டையும்	
வளவில்	{	நான்கு தோளும்		நான்கு திருத்தோள்களையும்	
	ஒப் பண்ணிலே பாடின	கண்டேன்		காணப்பெற்றேன்;	
	வளவில்			(அதன்பிறகு)	
என் மனமும்	{	எம்பெருமான்		'தேவரீருடைய இருப்பிடம்	
கண்ணும்	எனது நெஞ்சம் கண்களும்	கேரையில் எவ்		(இவ்விடத்திலிருந்து) எவ்	
புடி	பதறிச் சென்று	வளவு உண்டு		வளவு தூரமுண்டு?" என்று	
எம்பெருமான்	அப் பெருமானது திருவடி	என்றேற்கு		கேட்ட எனக்கு	
திருஅடிக்	வார்த்திற்பதிய	எழில் ஆலி		அழகிய திருவாவிப்பதி	
கீழ் அணைய		இது அன்		இதோ காண்! என்று	
இப்பால்	?	ரோ என்றார்		சுட்டிக் காட்டினார்.	

* * * * * மூப்பாட்டில் 'அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சிலேமே' என்று ப்ர மத்தாலே தான் இறய்த்தமை சொன்னான்; அதைக் கேட்ட தோழியானவள் 'நங்காய்! நீ இறய்த்து அகன்றாயாகில் அவர் உன்னோடு கலந்தபடி என்?' என்று கேட்க, 'அவர் என்னை வசப்படுத்திக் கொண்டபடியும் என்னோடு கலந்தபடியும் இது காண்' என்கிறுளிப்பாட்டில். அவர் தம்முடைய விலக்கணமான வடிவழ கையும் சிலத்தையும் காட்டினவிடத்திலும்,* அவரைத் தேவரென்றஞ்சி இறய்த்த படியாலே 'இனி நாம் வந்தவழியே திரும்பிப்போகவேண்டு மத்தனையன்றே' என்று கினைத்தார்; கால் பெயர மாட்டிற்றில்லை; விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி வந்த விஷயம் கைபுகவில்லையென்றால் இது தமக்கு நஷ்டமேயன்றே. சேஷவஸ்து கைப்படுவது சேஷியானவனுக்குப் பரம லாபமன்றே. வடிவழகைக் காட்டுவதும் சிலத்தைக் காட்டுவதும் எதற்காக? கைப்படாத வஸ்துவைக் கைப் படுத்துகைக்காக வன்றே? தாம் உத்தேசித்துவந்த விஷயம் இங்குக் கைபுகுந்த தில்லை யென்றால் மற்று எங்கே என்ன கைபுகுமென்று அதிகவகையுண்டாயிற்று. இவளை எவ்வகையிலுலேனும் வசிகரித்தாகவேணுமே, அதற்கு வழியென்ன? என்று பார்த்தார்; முன்பு திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் தம்முடைய திருக்குழ லோசையிலே வசப்படக்கண்ட வாஸநையாலே இங்கு நம்முடைய மிடற்றோசை யாலே வசிகரிப்போமென்று பார்த்து ஒரு பண்ணை துணுங்கத் தொடங்கினார்; நாம் வேட்டையாடுகிற வியாஜமாக வந்தோமாகையாலே பாடுகிறது ஏதாக்கு?' என்று கேட்பாரில்லை; ஆகவே தாராளமாகப் பாடலாமென்று துணிந்த ஒரு பண்ணை துணுங்கினார்; அதிலே யீடுபட்டு மேல்விழுந்து கலந்தேன் என்று வரலாறு சொல்லுகிறுள் பரகாலையகி.

நைவளம் ஒன்று ஆராயா = 'நைவளம்' என்று ஒரு பண்ணுக்குப் பெயர். பாட் டுப் பாடுகிறவர்களையும் பாட்டுக் கேட்கிறவர்களையும் நைவிக்கும்படியான வளத்தை யுடையதாதல் பற்றி நைவளமென்று பெயரிடப்பட்டதென்று யோகார்த்தமும் அருளிச்செய்வார். மற்ற இசைகளிற்காட்டில் இந்தஇசை பிறரை வசிகரிக்கும் விஷ யத்தில் இன்றியமையாததாதலாலும் இதற்கு வசப்படாவிட்டால் வேறுகதியில்லா மையாலும் 'நைவளம் ஒன்று' எனப்பட்டது. கருமயோக ஜ்ஞாநயோகங்களால் அஸாத்யமானதை பக்தியோகத்தாலே ஸாதிக்கலாம்; அதனாலும் அஸாத்யமானதை ப்ரபத்தியாலே ஸாதிக்கலாம்; அதுவும் 'பலித்ததில்லை யென்றால் வேறு கதியில்லை' என்றிருப்பதுபோல, காதலன் தானும் இப்பரகால நாயகியைப் பெறுகைக்குச் சரமோபாயமான பண்ணைக் கைகண்டபடி. ஆராய்தல்—நன்றாக துணுங்குதல். 'ஆராயா' என்றது செய்யா என்னும் வாய்பாட் டுந்தக்கால வினையெச்சம்; ஆராய்ந்து என்றபடி. மேலே "நோக்கா" என்றதையும் இங்ஙனமே கொள்க. நைவளம் என்கிற பண்ணைத் தாம் துணுங்கினவாதே தாம் உருகினார்; 'முாட்டு அனுகிய நாமே உருகுகிறபோது மெல்லியலான இவள் உருகக் கேட்க வேணுமோ? வயிரத்தை யுருக்குமது அரக்கையுருக்கச் சொல்லவேணுமோ? இது இவளையும் அழித்தே தீரும்' என்றறுதியிட்டு என்ருகத்தைப் பார்த்தார்; உண்மையில் அவ்விசையினால் நான் உள்வெலாமுருகிக் குழைந்திருக்கச் செய்தே யும் அந்த உருக்கத்தையும் ஈடுபாட்டையும் எப்படியோ மறைத்து, சிந்தும் விகாரப் படாதவன்போல முகத்திற் காட்டிக்கொண்டேன்; அப்படியிட்ட கிலைமையைக் கண்டு அவர்க்கு வெட்கமுண்டாயிற்று. ஏன்? நம்முடைய எண்ணம் பழுதா யிற்றேயென்று லஜ்ஜித்தார்; அவர் தம்முடைய காமபீர்யத்தாலே நாணினமை தோற்றாதபடி யிருக்கப்பார்த்தும் நாணினார் போலவே காணப்பட்டார்; 'நம் முடைய சரமோபாயமும் நிஷ்பலமாயிற்றே' என்று அவரால் வெட்கப்படாம லிருக்க எங்ஙனே முடியும். அந்த வெட்கத்தாலே நேர்முகம் பார்க்கமாட்டாதே சோலையைப்பார்ப்பதும் பக்கங்களைப் பார்ப்பதுமாக ஆனார்.

பின்னும் நயங்கள் செய்வனவிலு—‘பின்னும்’ என்றது, வைவனமென்கிற பண்ணைப் பாடினவனவோடு நிலைமாம் என்றபடி. அது பலிக்கவில்லையென்று வாளா கிடந்திலர்; ‘அடியேன், குடியேன்’ என்றரப்போலே சில வைவனப்பாஷணங்களைப் பண்ணிலே ஏறிட்டுப் பாடத்தொடங்கினர்; அவ்வளவிலே.

எவ்வளவு கண்ணுமோடி எம்பெருமான் திருவடிக் கீழ் அணைய—விகாரத்தை வெளிக் காட்டாதிருக்க வேணுமென்று நான் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் பலிக்கப் பெற்றதில்லை; அடக்கிக் கொண்டிருந்தும் என்னால் அடக்க முடியவில்லை; கடலுடைந்தாற்போலே உடைந்தது. நெஞ்சம் கண்ணும் ஆசிரயத்தை விட்டுப் பதறியோடிற்று; தம் மிடற்றோசையாலே என்னை யீடுபடுத்தினவருடைய திருவடி வாரத்தின்கீழே சென்றணைந்தன.—வியாக்கியான வாக்கியங்காண்மின்;—“அவர் நினைத்தவனவன்றுகாண் நான் அழிந்தபடி யென்கிறார். என்முலையைத் தம் மார்விலே நெருக்கித் தழுவிக்கொள்ளவாயிற்று அவர் நினைத்திருந்தது; நான் அவர்காலத் தலையிலே வைத்துக்கொண்டே நென்கிறார்.”

இப்பால் கைவளையும் மேகலையும் காணேன்—இதனால் விரைவாகத்தான் சொல்லுகிறதன்று; உம்மல்தகமான ஸம்சலேஷரஸம் சொல்லுகிறது. கைவளையையும் மேகலையையும் காணாமல் விசலேஷத்திலன்றோ வென்னில், அங்ஙனே ஸம்சலே

ஸம்சலேஷரஸம் மீதுர்ந்து உண்டான தேஹப்பிரிப்பினால் வளைகள் வெடித் தொழிந்தமையாலுண்டான இழுவைச் சொன்னபடி. கலவியிலும் வளையிழப்பது பிரிவிலும் வளையிழப்பது என்றாலால், பின்னை வளைதங்கியிருக்கும் நிலைமை எது வென்னில்; ஸம்சலேஷரஸம் உம்மல்தகமாகாமல் ஸாத்யிக்கு மளவாகும் தசையிலே வளை தங்கியிருக்கு மென்க. [மேகலையும் காணேன்] மே—அரையில் மேவுகின்ற, கலை—வல்திரம் என்று கொள்க. ‘பரியட்டமாறுட்டத்தாலே என்பரியட்டப்பட்டுக் கண்டிலே நென்கை. அவன் பரியட்டம் தன்னரையிலேயிருக்கக் கண்டாளித் தனைபிறே’ என்ற வியாக்கியான வாக்கியமும் காணத்தக்கது. இதுவும் ஸம்சலேஷரஸத்தின் உம்மல்தகத்தவத்தை வெளியிடவற்று. ‘கைவளையும் மேகலையும் காணேன்’ என்றதற்கு ‘அஹங்காரமகாரங்கள் ஒழிந்தன’ என்று கூறுதல் ஸ்வாபதேசப்பொருள் என்றருளிச்செய்வர். உபாயவிரோதி, ப்ராப்யவிரோதி, புருஷார்த்தவிரோதி என மூன்று வகையான இடையூறுகளும் தொலைந்து “உன்றன்னேடுற்றேமே யாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம், மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று” என்கிற பிரார்த்தனை பலித்தமை சொன்னவாறு. ‘நான் போக்தாவன்று, எனக்குப்போகமன்று; போக்தாவும் அவனே, போகமும் அவனுடையதே’ என்ற ஸ்வரூபத்தவத்தின் அதுஸந்தானம் முதிர்ந்தமை சொல்விறுயிற்று.

கண்டேன் கனமகரக்குழையிழந்தும் நான் தோளும்—அனைத்தபோது உறுத்தின திருமகரக் குழைகளையும், அனைத்த திருக்கைகளையும் கண்டேனென்கிறார். கலந்தவன் சக்ரவர்த்தி திருமகலையிருக்க, நான்குதோள் என்கிறதென்னென்னில்; தன்னைத் தழுவுகையாலே தோள்கள் பனைத்தபடி. அன்றி, உண்மையான சதுர்ப்புஜ ஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டபடியாகவுமாம்.

எவ்வளவுன் டெம்பெருமன்கோழில்? என்றற்கு—வந்தவிடத்திலே கலந்து பிரிந்து போகையன்றியே அவருடைய இருப்பிடத்தே உடன் சென்று நித்ய ஸம்சலேஷம் பண்ணிக் களிக்க வேணுமென்னும் விருப்பாலும், சிறிது தூரமாகிலும் கூடவே தோள்களில் தோளிட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்னும் விருப்பாலும், தகுதியான பரிஜனங்களுடைய அதுபவிக்கவேணுமென்னும் விருப்பாலும் ‘தேவீருடைய வாழ்விடம் இங்குத்தைக்கு எத்தனை தூரமுண்டு?’ என்று கேட்டேன்;

இதோ காண்கிற திருவாலித் திருநகரிகாண் என்று சொல்லி அந்தர்த்தானமாய் விட்டார். அந்தோ! 'எவ்வளவுண்டெம்பெருமான் கோயில்' என்று பாவி யின் நானேயன்றோ பிரிவை ப்ரஸ்தாவித்தேன்; அது கேளாதிருந்தெனில் இன்னமும் சற்றுப்போது அதுபவிக்கலாமாயிருந்ததே! நானே கெடுத்துக்கொண்டேனே யென்கிறுள் போலும். 22

உள்ளுருஞ்சித்தைநோயெனக்கேதந்து என்னெவ்வளவுமாயிற்றும்கொண்டாரிங்கே*
தென்னுருமினந்தெங்கிந்தேறல்மாத்திச் சேலுந்நுதிருவாங்கம்நம்முநென்*
கன்னுரும்பைந் துழாய்மாலையானைக் கனவிடத்திய்யாண்டான்புன்கண்டபோது*
புன்னுருங்கவா! நீபோகேனென்பன் என்றனுமிதுநமக்கோர்புலவிதானே? 23

உள் ஊரும்	{ உளருக்குள்ளேயே படரும்	நம ரா எ	{ நமது இருப்பிடம் என்று சொல்லப்போக,
சிந்தை நோய்	{ மனோவியாதியை	கன் ஊரும்	{ தேன் வெள்ளாமிடாநின்ற பசுமைதங்கிய திருத்துழாய்
எனக்கே தந்து	{ என்னொருத்திக்கே உண் டாக்கி	பைந்துழாய்	{ மாலையையுடைய அப்பெரு மானை
என் ஒளி வகை யும்	{ எனது அழகிய வகைகளையும்	கனவு இடத்	{ கனவிலே நான் காணப்பெறு கிறேன்
மா நிறமும்	{ சிறந்த மேனிநிறத்தையும்	தில் யான	{ அப்படி காணும்போது
இங்கே	{ இந்தத் திருமணங் கொல்லையிலே	காண்பன்	{ கருடப்பறவையை ஏறி நடத்துகிற கன்வனே!
கொண்டார்	{ கொள்ளை கொண்டு போனார்; (அப்படி அவர் போகிற போது)	கண்டபோது	{ இனி நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து போகலாகாது என்பேன்;
சேல்	{ மீன்களானவை	புன் ஊரும்	{ அங்குநன் சொன்னாலும் நமக்கு
தென் ஊரும்	{ தெளிவாகப் பெருகுகின்ற	கன்வா	{ அப்பெருமானது கலவி யானது
தேறல்	{ இளந்தென்னங் களனைப் பாணம்பண்ணி	இது	{ வருத்தமேயாய்த் தலைக்கட்டு மது.
மாந்	{ தடித்து உலா	ஓர் புலவி	
உகளும்	{ வா நிற்கப்பெற்ற	தானே	
திரு அரங்கம்	{ நீரங்கம்		

* * *—தன் பேராகத் தானேவந்து கலந்தவன் பிரிகிறபோது 'போக வேண்டா' என்று ஒருவார்த்தை சொல்லமாட்டிற்றிலையோ? என்று தோழி கேட்க, அது சொல்லாமலிருப்பேனோ? அதுவுஞ்சொன்னேன், பலிக்கப்பெற்ற தில்லை யென்கிறான். கலவியிலே உன்கைக்கு அடங்கின சர்க்காயிருந்தவர் உன் வார்த்தையை அலக்கியஞ் செய்து போவரோ? என்ன, 'கிலமல்லாத கிலத்திலே இப்படி நெடும்போது நிற்கலாகுமோ' என்று பெரிய திருவடி தூக்கிக்கொண்டு போகப் போயிருளென்கிறான்.

உபயவிழிநாதராய்ப் பரம உதாரராயிருக்கும்வர்க்கு நீ வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாயாகில் அவர் போம்போது உனக்குத் தந்துபோன, செல்லம் ஏதேனு முண்டோவென்று கேட்க, உள்ளுருஞ் சித்தையே எனக்கேதந்து என்கிறான். தோழி! இதுகாண் அவர் எனக்குத் தந்துபோனது என்கிறான். கண்ணிலே பார்த்துச் சிகித்தை பண்ணத்தக்க நோயையன்று கொடுத்தது; ஸர்ப்பம் ஊர்ந்தாற்போலே உள்ளுக்குள்ளே ஸஞ்சாரியாயிருக்கின்ற ப்ரேமவியாதியைத் தந்துபோனார். "தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்" என்கிறபடியே அவர்க்குத் தேவிமார் மற்றும் பலருண்டாகிலும் அவர்களை அவர் பொருள் படுத்தவேயில்லை; என்னொருத்திக்கே ஸர்வஸ்வதானமாகக் கொடுத்தாராயிற்று.

அவர் கொடுத்ததற்கு நீ ஏதேனும் பிரதிஸம்பாவனை செய்ததுண்டோ? என்று தோழி கேட்க, “என்னெவ்வளவுப் மாற்றமும் கொண்டாடுங்கே” என்கிறாள். நான் கொடுக்கவேண்டிற்றுண்டோ? அவர்தாம் *கொள்ளை கொள்ளிக்குறும்ப ராயிற்றே; தாமே கொள்ளை கொண்டு போனார். கீழ்ப்பாட்டில் ‘கைவளையும் மேகலையுங் காணென்’ என்ற விடத்திற்கொண்ட அர்த்தத்திற்கு எதிரான அர்த்தம் இங்குக் கொள்ளவேண்டும்: அங்கு ஸம்சலேஷத்தாலுண்டான பூரிப்பு; இங்கு விசலேஷத்தாலுண்டான இளைப்பு.

ஏற்கெனவே பூரிப்பினால் வளைகள் வெடித்துப்போயிருக்க, என்னெளி வளையைக் கொண்டிர் என்று இங்குச் சொல்வதற்கில்லையே; கையில் வளையிருந்தாலன்றோ கொண்டாரென்னலாம் என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வளைகொண்டாரென்றதில் தாற்பரியமாகிய உடலிளைப்பு மாத்திரமே இங்கு விவகரித்தமென்று கொள்க: உடல் ஈர்க்குப்போல இளைக்கும்படி செய்து விட்டாரென்றவாறு.

அவ்வகாரமகாரங்கள் நன்கு ஒழியப்பெற்றவார் தம்வாயாலே ‘என்னெளி வளை’ என்னலாமோ? என்னில்; ஸம்சலேஷகாலத்தில் இந்த வளையும் நிறமும் காதலனுடைய கொண்டாட்டத்திற்கு மிகவும் உறுப்பாயிருந்ததனால் அவனுக்கு ஆதரணியமானது என்னும் வழியாலே தமக்கு ஆதரணியமாகக் குறையில்லை என்க. கூடியிருக்குங்காலத்தில் நாயகன் ‘இதுவொரு வளையிருக்கு மழகு என்னே!; சேர்த்தியால் வந்த ஒளியிருக்கும்படி என்னே; வடிவில் நிறமிருக்கும் படி என்னே!’ என்று பலகாலும் வாய்வெருவுவது வழக்கமாகையாலே அதனை அதுவாதம் செய்கிறவத்தனை. இங்கே யென்று தான் வழிபறியுண்ட விடத்தைக் காட்டுகிறாள். *மைவண்ணநறுங்குஞ்சியில் ‘இங்கே’ என்று தான் நிதியெடுத்த விடத்தைக்காட்டினள்; இப்பாட்டில் ‘இங்கே’ யென்று நிதியெடுத்தவிடத்தைக் காட்டுகிறாள். நான் வழிபறிக்க வந்து வழிபறியுண்டேனென்கிறாள்.

நங்காய்! உன் ஒளிவளையும் மாநிறமுங்கொண்டு அவர் போகிறபோது உம்முடைய ஊர் ஏதென்று கேளாவிட்டதென்? என்று தோழி கேட்க; அது நான் கேட்கவேண்டிற்றில்லை; பிரிவில் தரித்திருக்கக்காகத் தாமேசொல்லிப் போனாரென்கிறாள் தெள்ளு மித்யாதியால். தெளிந்து தெங்கினின்றும் பெருகி வாரா கின்றள்ள தேனை துகர்ந்து சேல்மீன்கள் உகளும்படியான திருவாங்கம் நம்மூர் என்று சொல்லிப்போனார். ‘என்ஊர்’ என்றாவது, ‘உன்ஊர்’ என்றாவது சொல்லாமல் ‘நம்மூர்’ என்றதில் இவளுக்கு ஒரு ஆநந்தம். என்னார் என்றால் அவனுடைய ஆசரித பாரதந்திரியம் குலையும்; உன்னார் என்றால் இவளுக்கு ஸ்வரூபஹாரியாகும். இரண்டு தலைக்கும் பாங்காக நம்மூர் என்று சொல்லிப் போனார். “திருமந்தரம்போலே இருவர்க்கும் பொதுவானவூர்” என்ற வியாக் கியான ஸ்வாரஸம் நோக்குக.

அப்படி அவர் கருணையற்றுப் பிரிந்துபோகச் செய்தேயும் அவருடைய வடிவின் போக்யதை இவளைக் கணக்க ஈடுபடுத்தியிருக்கையாலே கள்ளுரும்த் துழாய்மையானவென்று வாய்வெருவுகின்றாள். தோளிவிட்ட தனிமாலையுந் தாழ் மாய் அவர் இருந்த இருப்பை நீ காணப்பெற்றிலையே தோழி! என்கிறாள். அவ னார் பழமதெல்லாம் அவருடம்பும் படுகிறதுகாண். *தெள்ளுருமிளந்தெங்கின் தேறல் அவருர்த் திருவிதிகளிலே வெள்ளமிடுமாபோலவே அவருடம்பும் பைந் துழாய்மையின் மதுவெள்ள மொழுக்கப்பெற்றிருந்தது.

கனவிடத்தில் யாங்கான்பன்—கனவு என்றது ஸ்வப்னத்தையாகவுமாம்; இவ் விபூதியின் வாழ்க்கையை ஸ்வப்னப்ராயாமமாக ஞானிகள் அத்யவஸிப்பராகையாலே கனவிடமென்று இவ்விபூதியைச் சொல்வீற்றுகவுமாம். அவர் கூடவேகலந்து வாழ்கிற பொய்வளையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்குமளவிலே, மறைந்திருந்த பெரிய திருவடி வந்து “வந்தகாரியம் தலைக்கட்டிற்றே, இனி யெழுந்தருளலாகாதோ”

நெகையிற் சங்கு இவை நில்லா—போகிறவர் தாம் மாத்திரம் போகையன்றியே என்கையில் வளைகளையும் கொண்டுபோனார். அவர் போய்விட்டாலும் அவர் உகந்த வளைகளாவது கையிலிருந்தால் அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாகிலும் ஒரு வானு போதைப் போக்கலாமென்று நினைத்துக் கையில் வளையைப்பார்த்தான்; வளை அவர்க்கு முன்னே போய் பின்றது. இன்னொரு கையிலாவது வளை தங்கி யிருக்கிறதோவென்று பார்த்தான்; அதுவும் அதுக்கு முன்னே போய் கிடந்தது; அந்தோ! என்செய்வேன்!, இருகையிற் சங்கிவை நில்லா வென்கிறார். ‘சங்கு நில்லா’ என்னுமல் ‘சங்கு இவை நில்லா’ என்றதற்குக் கருத்தென்னென்னில்; அவர் நில்லா தொழிந்தால் இவையும் நில்லாதொழிய வேணுமோ? அவர் சேஷியாகையாலே போகிறார்; எனக்கு சேஷமான இவையும் நில்லாதே போகவேணுமோ? அவர் சேதநராகையாலே என்னிடத்தில் ஏதேனும் குறைகண்டு போகலாம்; அசேதன மான இவையும் போகவேணுமோ? வந்து கலந்தவராகையாலே போகிறார் அவர்; ஸ்ரேஷ்டமான இவையும் போகவேணுமோ? நம் கைக்கு அடங்காதவராகையாலே அவர் போனார்; நம் கைக்கு அடங்கின இவையும் போகவேணுமோ? அவர் நிற் கிலும் இவை நிற்கின்றனவிலையே யென்கிறார். போகெனென்னச் செய்தேயும் அவர் போனாப்போலே இவையும் பலகால் எடுத்தெடுத்துக் கையிலேயிடச் செய் தேயும் கழலுகின்றமை தோற்றும் நில்லா என்றதில்.

எல்லே யாவம்!—ஈதென்ன கஷ்டகாலம்! சேதனப்பொருளோடு அசேதனப் பொருளோடு வாசியற எல்லாம் என்னைக் கையிலும்படியாக என்ன பரபம் பண்ணினேனோ வென்கிறார். கைப்பட்டதும் போகும்படியான பாபத்தை யன்றோ பண்ணினேனென்கிறார்.

தன்னோடு கலந்து பிரிந்துபோகிறபோது அவருடைய வடிவிற்பிறந்த புதுக் கணிப்பைச் சொல்லுகிறார் இலங்கோலி நீர்ப் பெரும் பெளவம் மண்டியுண்ட பெருவயிற்ற் கரு ருகிலேயோப்பர் வண்ணம் என்று. தன்னை வெறுந்தரையாக்கினபடிக்கு ஒரு த்ருஷ்ட பந்த மிட்டுச் சொல்லுகிறார் போலும். இயற்கையான வொளியிக்க கம்பிரமான மஹாஸமுத்ரத்தை வெறுந்தரையாகப் பருகி நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேகான் போகிறபோது அவரது வடிவு இருந்தபடி. கீழ்ப்பாட்டில் “என்னொளிவளையும் மாபிறழும் கொண்டார்” என்றாளே; இங்கு நின்றும் கொண்டதெல்லாம் அங்கே குடிகொண்டதாக வேணுமே, அது தோன்றச் சொல்லுகிறபடி. பரகாலநாயகி, தன்னைப் பெருங்கடலாகவும் அவரைக் காளமேக மாகவும் கருதி இது சொல்லுகிறாளென்க. மேகமானது பெரிய அபிரி வேசத் தோடே வந்து கடலில் ஸாரத்தைக் கவர்ந்து செல்வதுபோல அவரும் இத்தலையில் ஸௌந்தர்ய ஸாகரத்தைக் கவர்ந்து சென்றமை சொன்னபடி. அதுதானும் அவரது வடிவிலே நன்கு தோன்றியிருக்கையாலே ஸ்பஷ்டமாயிற்று. பெருவயிற்ற் கருமுகிலே யோப்பர் வண்ண மென்று பெருமானுடைய இயற்கையான அழகு சொல்லு கிறதன்று; தற் காலத்திலுண்டான அழகைச் சொல்லுகிறார். ஐயோ! மேகம் முகக்குமிடமாகப் பெற்றேனே. மேகம் முகந்து பெய்யுமிடமாகப் பெற்றிலேனே! என்கிற வருத்தம் ‘மண்டியுண்ட’ என்றதில் தொனிக்கும். அன்றியும், இத்தலையி லுள்ளதெல்லாவற்றையும் கொள்ளை கொண்டும் இன்னமும் அவருடைய வடிவ றிரம்பவிலையே, அவருக்கு த்ருப்தி பிறக்க வில்லையே! என்பது ‘பெருவயிற்ற்’ என்பதில் தொனிக்கும்.

அவர் பிரிந்து போகிறபோது வடிவில் புதுர் இருந்தபடியும் சுற்றும் புடை சூழ நின்றார் பெருவெள்ளமிருந்தபடியும் மேன்மைமிருந்தபடியும் தோழி! நீ காணப்பெற்றிலையே!, அவற்றை என்சொல்லவல்லே நென்வாய்கொண்டு? [பெருத்தவத் த்ருத்தவத்து முனிவர் சூழ ஒரு கையிற் சங்கொருகை மற்றுழியேந்தி உலகுண்ட பெரு வாய் போயினார்.] ஒருவ ரிருவராய் வந்து கிட்டினார்களோ? கடலில் அமுதந்

தோன்றினவன்று அதனை அமரர் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டாப்போலேகாண்
எண்ணப்பிரிந்து போகிறபோது அவரைப் பரிகரம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டது.
* வைகுண்டே து பரே லோகே சரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி; ஆஸ்தே விஷ்ணு
ரசிந்த்யாத்மா பக்தை பாகவதஸ் ஸஹ * என்று சொல்லப்பட்ட பக்தர்களும் பாகவதர்
களும் வந்து சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அந்தப்பெருங் கூட்டத்தை
விலக்கிக்கொண்டு நான் கிட்டிச்சென்று அவரைப் போகேலென்று சொல்வது
எங்ஙனே ?

அந்தப் பெருவெள்ளத்தை ஒருபடி நீஞ்சிக்கொண்டு சென்றேமேயாகிலும்,
“குழுமித் தேவர்குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவ
தோருரு” என்னப்பட்ட அவருடைய திருவுரு கண்ணால் முகக்கலாயிருந்ததோ?,
கையுந் திருவாழியு மாய்கின்ற மேன்மை கிட்டலாம்படியிருந்ததோ? [ஒருகையிற்
சங்கு ஒருகைமற்றூழி யெந்தி] அவர்தாம் வந்த போதிலே என்கையைப் பிடித்த கையும்
என்காலைப் பிடித்த கையும் இப்போது சங்கும் சக்கரமும் பொவிய நின்றனவே!.
கலந்தபோது அவர்க்கு இருந்த கீர்மைக்கு எல்லையில்லாதாப்போலே காண் போகிற
போதிருந்த மேன்மைக்கு எல்லை யில்லாதிருந்தபடியும். “வடிவார்சோடி
துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு, படை போர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்ஜ சன்னி
யமும் பல்லாண்டே” என்று நெடுந்தூரத்திலே நின்று அந்த மேன்மைக்குப்
பல்லாண்டு பாடும்படியா யிருந்ததத்தனையன்றி அணுகிச் சென்று வாய்திறக்க
வழியுண்டாயிருந்ததோ வென்கிறார்.

[உலகுண்ட பெருவாய ரிங்கேவந்து] இத்தால் பிரளயமாகிற பெரிய ஆபத்துக்கு
உதவினவர் என்று சொல்லுகிறதன்று, அவர் தன்னேடு கலக்க வருகிறபோது
இருந்த ரீதியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார். பிரளயகாலத்திலே உலகங்கட்கெல்லாம்
தம்மையொழியச் செல்லாமையிருந்தாப்போலே என்னையொழியச் செல்லாதவரா
யன்றோ அவர் ஸம்சலேஷிக்கவந்தபோதில் இருந்தபடி என்னை.

பொருகயற்கண் நீரூம்பப் புலவித்து = அவர் வந்து கலந்ததனால் நான் பெற்ற
பேறு இதுகாணென்கிறார். “கண்ணீர் பேசு” என்னும் ‘அரும்ப’ என்றதனால்
விரஹ சோகாக்கியாலே உள்ளூலாந்து கிடக்கின்றமை தோன்றும். உள்ளே
உலர்ந்து கிடக்கும் போது கண்ணீர்பெருகுவதெங்ஙனே? [புலவி தத்து] தன்னைக்
கிட்டினரை “வீவிவன்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்” என்கிறபடியே ஆணர்
தத்தின் எல்லையிலே நிறுத்தவல்லவரான அவர்காண் எனக்கு இப்போது துய
ரத்தை விளைத்தது. [நத்து] உபயவிபூதிநாதரான அவர் தம்முடைய பண்ப்பையில்
நின்றும் அவிழ்த்துத் தந்த செல்வம் இதுகாணென்கிறார் போலும்.

அவர்தமக்கு நெஞ்சில் இரக்கமில்லாமை வந்தேறியானாலும் இயற்கையிலே
கருணை யுண்டாகையாலே அதனால் துண்டப்பெற்று ஒருவார்த்தை சொல்லிப்
போனார்காண்; பிரிவில் நான் தரித்திருக்கவேண்டுமென்று பார்த்து ‘நம்ம’ நீது
வரங்கம் பெரியகோயில்’ என்று ஒரு தருமவார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே எழந்
தருளினார்; வார்த்தை சொன்ன அழகும் போனபோதை யழகும் தோழி! நீ
காணப்பெற்றிலையே! என்றளாயிற்று. 24.

மின்னிலங்குதிருவுருவம்பெரியதோளும் கிருனித்தகைத்தலமுகன்னும்வாயும்*
தன்னலர்த்தநுத்துறாய்மலின்கீழே தாழ்ந்திலங்குமகருச்சேர்குழையும்காட்டி*
என்னலுமென்னிறைவுமென்சிந்தையும் என்வனையுங்கொண்டென்னையாருங்கொண்டு*
பொன்னலர்த்தநுஞ்செருத்திப்பொழிவினுடே புனலங்குமுறென்றுபோயிடுறே.

மின் இவங்கு	மின்னல்போலப்	பளபள	காட்டி	ஸேவை ஸாதிப்பீத்து
திரு உருவும்	வென்று விளங்குகின்ற	என்றும்	என்னுடைய அழகையும்	
பெரியதோளும்	திருமேனியும்	என் நிறைவும்	என் அடக்கத்தையும்	
பெரிய திருத்தோள்களும்	என சிந்தையும்	என் வலையும்	என் கைவலையையும்	
கரிமுனிந்த	குவையாபிடமென்கிற யானை	என் கொண்டு	அபஹரித்துக் கொண்டது	
கைத்தலமும்	கைச் சிறிப்புடைத்த திருக்	கொண்டு	மன்றி	
கண்ணும்	கைகளும்	என்னை ஆறும்	என்னை அடிமையாக்கிக்	
வாயும்	திருக்கண்களும்	கொண்டு	கொண்டு	
தன் அடர்ந்த	திரு அதரமும்	பொன் அடர்ந்த	பொன்போல் மடர்ந்த	
நறு துழாய்	தன்னிலத்திற்காட்டில்	நறு	பரிமளம் மிக்க	
மலரின் கீழே	செவ்வி பெற்றதாய்ப் பரி	செருந்தி	ஸூரபுன்னைச் சோலையி	
	மளம மிக்கதான	பொழிவின	னிடத்தே யிருந்து	
	துழாய்மாலையின கீழே	ஊடே		
தாழ்ந்து	தாழ்ந்து விளங்குகின்ற	புனல் அரங்கம்	நீர்வளமமிக்க திருவரங்கம்	
இவங்கு		ஊர் என்று	தம்மூரென்று சொல்லிப்	
மகரம் சேர்	மகர குண்டலங்களுமாகிற	போயினார்	போய்விட்டார்!	
குழையும்	இவற்றை			

* * *—தலைமகன் தன்பக்கவினுள்ளவை அனைத்தையும் காட்டி என் பக்கவினுள்ளவை யெல்லாவற்றையுங் கொள்ளுகொண்டு போயினுனென்கிறார்.

மின்னிலங்கு திருவுருவும்—மின்போலே விளங்குகின்றவன் திருமேனியை முதலிலே காட்டினுரைக்கிறார். “கார்வண்ணந்திருமேனி” என்றும் “கருமுகிலே யொப்பர்வண்ணம்” என்றும் “முதிருருவமெமமடிகளுருவந்தானே” என்றும் கீழே சொல்லியிருக்க, இங்கே ‘மின்னிலங்கு திருவுரு’ என்றது என்னெனில்; ஓளதார் யத்திற்கும் விடாய்தீர்க்குந் தன்மைக்கும் மேகத்தை ஒப்புச் சொல்லிற்றுக்கீழ்; எதிரிவிழி விழிக்கவொண்ணாதபடியான தன்மையை நோக்கி இங்கு ‘மின்னிலங்கு திருவுரு’ என்றது. ஆனாலும் காளமேகத்தின் நிமமேயன்றோ வடிவின்நிற மென்னில்; திருவாழியாழ்வானுடைய புகர் திருமேனியெங்கும் பரவியிருக்கையாலே இவ்வளவு சொல்லக்குறையில்லை யென்க. அருணகிரணத்தாலே மறைபட்ட காளமேகமெனக் கொள்க. “வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ்சுடராழி” என்ற திருப்பல்லாண்டும் நோக்குக. “ஒருகையிற்சங்கொருகை மற்றுழியேந்தி உலகுண்ட பெருவாயரிங்கேவந்து” என்று கீழே சொல்லிற்றும் இங்கேநினைக்கத் தக்கது. பெரிய மேன்மையைக் காட்டினமை சொல்லிற்றுயிற்று.

பெரியதோளும்—காலமுள்ளதனையும் அனுபவித்தாலும் வேறொரு அவயவத்தின் போகவொட்டாதபடி துவக்கவல்ல அளவிறந்த போக்யதை வாய்ந்த திருத்தோள்கள். “தோள்கண்டார்தோளேகண்டார்” என்னும்படியானவை. ஆகவே பெரிய என்று போக்யதையிலுள்ள பெருமையைச் சொன்னபடி. இனி “பாஹுச்சாயாமவஷ்டத்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:” என்கிறபடியே தோள் கிழவிலே உலகமெல்லாம் ஒதுங்கினாலும் ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி கிழலே மிக்கிருக்கும்படியான பெருமையைச் சொல்லிற்றாகவுங் கொள்ளலாம்.

கரிமுனிந்த கைத்தலமும்—கம்ஸனால் மதழுட்டி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலையாபிடமென்கிற யானையைத்தொலைத்த மிடுக்கு விளங்குகின்ற திருக்கைகள். ஒரு விசேஷணமிட வேண்டாதே இயற்கையாகவே பரமபோக்யமா யிருந்துள்ள கண்ணும் வாயும்.

[தன்னிலத்த நறுத்துழாய் இத்யாதி] தன்னிலத்திற்கு காட்டிலும் செவ்விபெற்று நறுமணம்மிக்க திருத்துழாய் வளையத்தினருகே திருத்தோளளவுந் தாழ்ந்து விளங்குகின்ற மகரகுண்டலங்களும், ஆக இவற்றையெல்லாம் ஸேவைஸாதிப்பீத்து.

[என்னலனு மென்னிறைவு மென்சிக்கையும் என்வளைபுங் கொண்டு என்னை யாளுங் கொண்டு] ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுவானாப்போலே வந்து ஸர்வஸ்வத் தையுங் கொள்ளை கொண்டா ரென்றிருள். நலன்—நலம்; மகானகாப்போலி. குணம் என்றபடி. காண்மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்கிற ஆகம் குணங்களையும், அழகு மென்மை முதலிய தேவ குணங்களையும் சொன்னபடி. [நாணமாவது, தகாத காரியத்தில் மனமொடுக்கிறிற்பது. மடமாவது, எல்லாமறிந்தும் அறியாது போலிருத்தல். அச்சமாவது, மிகச் சிறிய காரணத்திலும் மனம் நடுங்குதல். பயிர்ப் பாவது, பரபுருஷர்களின் ஆடை முதலியன தம்மேற்பட்டால் அருவருப்புக் கொள்வது] ஆக இக்குணங்களையும் அழகு முதலியவற்றையுங் கொள்ளை கொண்டாரென்றது, வைவரணியப்படுத்தி வாய்மீதற்றச் செய்தாரென்றபடி.

“என்னலனும் நிறைவும் சிந்தையும் வளையுங் கொண்டு” என்று சொல் லாதே ‘என்’ என்பதை ஒவ்வொன்றிலுந் சேர்த்து ‘என்னிறைவும் என் சிந்தையும் என்வளையும்’ என்று சொல்லுவானேன்? என்னில்; இதில் ஒரு ஸ்வாரஸ்யமுண்டு; அவருடைய குணங்களையும் அவருடைய புன்ஸ்வத்தையும் அவருடைய நெஞ்சையும் அவருடைய ஆரணங்களையுங் கொள்ளை கொள்ளப் பிறந்தவள் நானாயிருக்க, என்னுடையவற்றை அவர் கொள்ளைகொண்டது என்ன அற்புதம்! காண்மின்!! என்று எடுத்துக்கொடுத்துக் காட்டுகிறபடி.

என்னையாளுங்கொண்டு—என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுநீரான மாத்திரமேயோ? அவற்றைச் சுமந்துகொண்டு போவதற்கு ஆளாகவும் என்னையே அமைத்துக் கொண்டபடி என்னை! என்கிறாள்: ஒருவனுடைய விட்டிலே கொள்ளை கொள்ளப் புகுந்து ஸர்வஸ்வத்தையும் பறித்து அவற்றை அந்த வீட்டுக்குடைய வனது தலையிலேயேவைத்துச் சுமக்கச் செய்து கொண்டுபோமாபோலே யிருந்ததீ! என்கிறாள். அன்றியே, “கொம்மை முலைகளிடந்திரக கோலிச்சற்கோர் குற்றேவாக” என்கிறபடியே அவபோலி கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தையே அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே அதனைச் சொன்னபடியுமாம்.

இங்ஙனே மறுபடியும் ஒருகால் கொள்ளை கொள்வதற்கு ஆச்ரயம் இருக்க வேணுமே; முதலே போய்விட்டால் பின்னையுங் கொள்ளைகொள்வதற்கு இடமில்லை யாகுமே. ‘உள்ளம், புகுந்தென்னைவைத்து நானுழியிப்பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்’ என்று—போகிற உயிரையும் போகவொட்டாமல் நிறுத்திவைப்பது மேன் மேலும் ஹிம்ஸைகளைச் செய்வதற்கு ஆச்ரயம் வேணுமென்றுயிற்று. அப்படியே, பின்னையும் கொள்ளைகொள்வதற்கு ஆச்ரயம் நிறுத்த வேண்டி—[என் ஸத்தை பெற்றிருப்பதற்காக] ஊரைச்சொல்லிப் போவாரென்கிறாள்: பொன்போலே யலர்ந்து பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள பூவையுடைய ஸூரபுன்னைப் பொழிவினுடே உபயகாவேரீ மத்தியத்திலுள்ள திருவரங்கம் பெரிய கோயில் கம்மூர் என்று சொல்லிக்கொண்டே போயினார் என்கிறாள்.

இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“திருநகரியில் மின்னும் கோயிலளவுஞ் செல்லப் பொழிலாய்க்கிடந்தகோ வென்னில்; ஒரு காளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டு போகாரின்றால் கண்டவிடமெங்கும் தனிரும் முறியு மாகாதோ? என்று பட்டாருளிச் செய்வார்.” என்று.

முற்காலத்தில், விக்ரமசோழதேவன் என்பானொரு அரசன் தமிழில் ரளிகளா யிருந்தான்; அவனது ஸபையில் வைஷ்ணவ பண்டிதர்களும் சைவபண்டிதர்களும் அடிக்கடி செல்லுவதுண்டு; ஒருகால் இருசமயத்து வித்வான்களும் கூடியிருந்த போது அவ்வரசன் “தலைகென் பிரிந்தபோது தலைவி இன்னப்போடே சொல்லும் பாசரம் எங்ஙனே யிருக்கிறது? சொல்லுங்கள், கேட்போம்” என்று இரு வரும் பின்ரையும் கேட்க, ஸ்ரீவைஷ்ண வித்வான் “மின்னிலக்கு திருவுருவும் பெரிய

என்று தொடங்கி இப்பாசுரத்தை யெடுத்துச் சொன்னார்; சைவ — பான் “எஃமபுஞ்சாம்பலு முடையவனிறைவன்” என்று தொடங்கி ஒரு செய்யுளைச் சொன்னான்; இரண்டையுங்கேட்டு அரசன் ‘நெஞ்சில் கிலாய்ப்போடே சொல்லைச் செய்தேயும் மின்னிலங்கு திருவுருவும் என்று நெஞ்சு பிணிப்புண்ணுமாறு சொன்னவனே உண்மையில் தலைமையுடையவன்; மற்றொருத்தி பிணந்தின்னி’ என்றாலும். 25

தேமருவுபொழிவிடத்துமணிந்தபோதைத் தேனதனைவாய்மடுத்துன்பெடையும்நீயும்*

பூமருவினிதமர்ந்துபொறியிழந்த அறுகாலசிறுவண்டே! தொழுதேனுனை*

ஆமருவிநிறமேய்த்தவமரர்கோமான் அணியழுந்தூர்தின்றறுக்கின்றசென்று*

நீமருவியஞ்சாதேநின்றோமாது நின்னயந்தா னென்றிறையேயியம்பிக்கானே.

26

தேன் மருவு	{ தேன் வெள்ளம் நிறைந்திருக்கப்பெற்ற	ஆகிரை	பசுக்கூட்டங்களை
பொழில்	{ சோலைப்புறத்திலே	மருவிமேய்த்த	விரும்பி மேய்த்தவனும்
இடத்து	{ மலர்ந்த புஷ்பங்களிலுண்டான	அமரர்	{ தியஸலூரிகளுக்குத் தலை
மலர்ந்தபோது	{	கோமரன்	{ வனும்
தேன் அதனை	{ தேனை	அழுந்	{ அழகிய
வாய் மடுத்து	{ பானம்பண்ணி	தூர் நின்ற	{ நிற்பவனுமான எம்பெரு
உன் பேடை	{ உனது பேடையும் நீயும்	இன்றே	{ இப்போதே நீ போய்
யும் நீயும்	{	சென்று	{
பூ மருவி	{ புஷ்பத்திலே பொருந்தி	அஞ்சாதே	{ பயப்படாமல்
இனிது	{ இனிமையாகப் புணர்ந்து	மருவி நின்று	{ பொருந்தி நின்று
அமர்ந்து	{	ஓர் மாது	{ ‘ஒரு பெண்பிள்ளை
பொறியின்	{ மேனியிற் புக்ர அதிகரிக்கப் பெற்ற	நின் நயந்தாள்	{ உன்னை ஆசைப்பட்டிருக்
ஆர்ந்த	{	என்று	{ கின்றாள்’ என்று
அறுகாலசிறு	{ அறுகால்களையுடைய சிறிய	இறையே	{ சிறியதொருவார்த்தையை
வண்டே	{ வண்டே!	இயம்பிக்காண்	{ சொல்லிப்பார்.
உன்னை தொழு	{ உன்னை வணங்கி யாசிக்கின்		
தேன்	{ தேன்;		

* * *—தலைவியை ஒருமுகத்தாலே ஆற்றுவதிக்க வேணுமென்று நினைத்த தோழியானவள் சில கேள்விகள் கேட்க, அவற்றுக்கு மறுமாற்ற முறைக்கும் வகையாக மைவண்ண நறுங்குஞ்சி தொடங்கி ஐந்துபாசுரங்கள் சென்றன. தோழி தான் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடைவந்தவிட்டபடியால் அவள் வாளா கிடந்தாள்; தலைவிக்கோ ஆற்றமை மீதூர்ந்தது. கண்ணிற்கண்டதொரு வண்டைத் தூதுவிடுகிறார் இப்பாசுரத்தில். ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் திரங்குக்கள் தூதுசென்று காரியம் தலைக்கட்டிவைக்கக் காண்கையாலே வண்டுவிடுதலிலே முயல்கிறார் இப்பாசுரவரையகி.

முன்னடிகளில் வண்டைவிளித்துத் தொழுது, பின்னடிகளில், அது செய்ய வேண்டிய காரியத்தை விதிக்கின்றார். திருவழுந்தூர் ஆமருவியப்பன் திருவடிவாரத்திலே சென்று தனது நிலைமையைச் சொல்லுமாறு வேண்டுகின்றார்: அந்த வண்டு தன் பேடையோடே கலந்து மலரிலே மதுபானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த மையால் ‘நான் துணைவனைப் பிரிந்து உணவும் உறக்கமுமற்று வருந்திக்கிடக்கும் போது நீ இப்படி உன்காரியமே கண்ணை இருப்பது தகுதியோ? என்னுங்கருத்து முன்னடிகளில் வெளிவரும்.

நாம் வருந்தி யொடுங்கி *மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ என்று கிடக்கும் போது இந்த வண்டு மாத்திரம் மலர்களிலே ஏறிக்கிடப்பதற்கு யாது

காரணமென்று பார்த்தாள்; அது நம்மைப்போலே விரஹ வேதனைப்படாமல் துணை பிரியாதிருப்பதனால் மலரிலே கால் பாவவும் மதுவைப் பருகவும் மேனி பெற்றிருக்கவும் பெறுகின்றதென்றுணர்ந்து அங்ஙனமே விளிக்கின்றாள். பூவைக் கண்டால் அருவருத்தும் போக்யவஸ்துக்களில் வெறுப்புறும் மேனி நிறமழிந்தும் இராரின்ற என்னையும் உன்னைப்போலே யாக்க வேண்டாவோ? நானும் துணை வலோடு கலந்து வாழும்படி நீ காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ? என்பது உள்ளுறை.

“உளங்கனிந்திருக்கும்படியவர் தங்களுள்ளத்தானறிய தேன்” என்னப்பட்ட பகவத் விஷயமாகிற மதுவை விரும்பியும், “போந்த தென்னெஞ் பொன்வண்டு உனதடிப்போதிலொண்சீராத் தெளிதேனுண்டமர்ந்தி வேண்டி” என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவிந்த ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாகவுடைத்தாகியும், உயர்கதிக்கு ஸாதனமாகிய இரண்டு சிறகுகள் போன்ற கர்ம ஜ்ஞானங்களைபுடையராகியும் ஸாரக்ராஹிகளாயிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச்சொல்லுவது வழக்கம் அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி ‘நீர் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பருஷகாரஞ்செய்து அடியேனையும் உம்மைப்போலே பகவதபவமே நித்தியமாய்ச் செல்லுமாறு ஆட்படுத்திக் கொள்ளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்தல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள். * வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிவது ஸம்பந்தாய மென்க.

போது + தேன், போதைத்தேன்; பூவி, லுள்ள தேன் என்றபடி.

[அறுகால் சிறுவண்டே தொழுதேனுள்ளே.] வண்டுக்கு ஆறுகால்கள் உள்ளமை இயல்வாதலால் இவ்விசேஷணம் இங்கு ஏதுக்கு? என்று கேட்கக்கூடும்; இரண்டு காலாகவும் நான்கு காலாகவுயிரியே விரைந்து செல்லுதலைக் குறுப்பாக ஆறு கால்கள் இருக்கப்பெற்றபாக்கியம் என்னே! என்று வியந்து கூறுவதாகச் சில ஆசார்யர்கள் கிர்வஹித்தார்களாம். இந்த கிர்வஹத்தில் ஸ்வாஸ்யமில்லை; வண்டு செல்லுதற்குச் சாதனம் சிறகே யன்றிக் கால்கள் அல்லவே; ஆதலால் அறுகால்’ என்னு மடைமொழிக்கு அங்ஙனே கருத்துரைத்தல் பொருந்தாதென்று, பட்டர் அருளிச்செய்ததாவது—“தொழுதேனுள்ளே” என்று மேலே யிருக்கையாலே என்தலையிலே வைப்பதற்கு ஆறுகால்களுண்டாகப் பெற்றதே! என்று வியந்து, சொல்லுகிறபடி என்பதாம்.

மீண்டுவந்தால் வண்டின் கால்களைத் தன் வைத்துக்கொண்டு கூத்தால் குதாஹலித்திருப்பதனால் அதற்குச் சேர் இங்ஙனே கருத்துரைத்தல் மிகப் பொருந்தும். “எங்காலைக்கழிவாபிசு தேர்த்து இங்கினி தமருஞ், செங்காலைமட நாராய்! திருமுழிக்கனத்தானறுபுங், கொங்கார் பூந்தழாய் முடியென்குடக்கூத்தற்கென் தூதாய், நுங்நல்கனென் தலைமேல் கெழுமீரோ தும ரோடே.” (9-7-1.) என்ற திருவாய் மொழிப்பாசுரத்தின் ஈற்றடி இங்குக் குறிக் கொள்ளத் தக்கது.

சிறுவண்டே!—ஏற்கனவே நீசிறியையாயிருப்பதும் ஒரு பாக்கியம்; அனுமான் இலங்கைக்குத் தூது சென்றபோது சிலவிடங்களில் தன்வடிவைச் சிறுக்கடித்துக் கொள்ளவேண்டி யிருந்தது; அங்ஙனே உனக்குத் தேவையில்லை; உருவமே சிறியையாயிராரின்றாய்காண் என்று விசேஷார்த்தங்காண்க. ஹனுமானுதில் ‘இந்தக் குரங்கு இங்கே ஏதுக்கு வந்தது?, என்று ஆராய்ச்சிப்படவேண்டி யிருக்கும்; நீ வண்டாகையாலே *தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் கடர் முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணத்துழாய் மாலையில் இஷ்டமான தோரிடத்திலேயிருந்துகொண்டு வார்த்தை சொல்லலாம்படியான ஜன்மமன்றே உன்னது என்பதும் விவக்ஷிதம்.

பரஸ்பரஸம்ச்லேஷ ஸுகத்தாலேமயங்கி மதிசெட்டுக்கிடக்கிற வண்டின் செவிசிலே உறுத்துப்படி 'பூமநுவினிகமர்ந்து பொறியிலார்த்த அறுகாலகிற வண்டி!' என்று உரக்கக் கூவினவாறே வண்டு துணுக்கென்று எட்டிப்பார்க்க, தொழுநேயனை என்செய்தார். கலைமகனுடைய திருவடிகள் எனக்கு ஏதுக்கு? உன்னைத்துதிப்பதும் உன்காலிலே விழுவதமன்றோ எனக்குப்பணி என்றவாறு. எம்பெருமானைக் காட்டிலும் புருஷகாரபூதமான ஆசார்யர்கள் மிகவும் உத்தேசயர் என்ற சாஸ்தார்த்த முணர்.

என்னைத் தொழுவதென்? வேண்டின காரியத்தைச் சொல்லலாகாதோ வென்று வண்டு கேட்க; காரியத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறார் பின்னடிகளில். அமரர்கோமான் பக்கலிலே சென்று தூது சொல்லுங்கோள் என்றார்; அந்தோ! அயர்வறுமமரர்களதிபதயன்றோ? அந்த மேன்மையிலே எங்களால் கிட்டப் போமோ? என்ன; ஆமருநிறையேய்த்த அமர் கோயன் என்றார்; பரத்வம் ஒரு புறத்தே கிடக்கச் செய்தேயும் பசுக்களோடே பொருந்தி அவற்றோடே போது போக்குமவன் காண்; கித்யஸுலிகளுக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே பசுக்களையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியான குடப்பிறப்புடையவன்காண்; மேன்மையைக்கண்டு தியங்காதே செல்லாமென்றார்; ஆமாம்; அது ஒரு காலத்திலன்றோ? கருஷணுவதாரங் கடந்து நெடுநாளாயிற்றே! என்ன; அணியயூதூர் நீங்குறுத்து என்கிறார். அக்காலத்தில் பசுக்களை ரக்ஷித்தாற்போலே அக்காலத் திற்குப் பிற்பட்டவர்களாய்ப் பசு ப்ராயராபிருப்பாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகப் * பின்னொர் வணங்குந் சோதியாகத் திருவழுந்தாரிலே நிற்கிறான் காண்; அங்கே போய் அறிவிக்கவேனுமென்றளாயிற்று.

எம்பெருமான் பிரிந்துபோகிறபோது * சேலுகநந் திருவரங்கம் நம்மூர் என்றும் * புனலரங்கமூர் என்றும் சொல்லிச் சென்று திருவரங்கத்திலே போயிருக்க, திருவழுந்தாரிலே தூதுவனைக பொருந்துமோ? என்னில்; கேண்மின்; 'புனலரங்கமுரென்று போயினோ' என்றது உண்மைதான்; ஆயினும். பிரிந்து போனவர் முழுதும் போயிருக்க மாட்டார்; திருவழுந்தாரிலே பின் தங்கி கின்றிருக்கக்கூடும்; அங்கே சென்று அறிவிக்கலா மென்கிறார் போலும். அன்றியே; புனலரங்கமுரென்று போயினார்; திருவரங்கத்தே போய்ப் பார்த்தார்; நீலவாய்ப்பும கிழல்வாய்ப்பும கண்டவாறே தனக்கிடை கிடப்பதற்குப் பொருந்தியிராது; என்னைப் பிரிந்து அவுத் தரித்திருக்கமாட்டார்; எதிர்கொண்டு வரப் புறப்பட்டிருப்பார்; இப்போது திருவழுந்தாளவிலே எழுந்தநுளியிருக்கக்கூடும்; அங்கே சென்று அறிவிக்கவமையும் என்கிறார் என்று வக் கொள்ளலாம்.

அணியயூதூர் நீங்குறுத்து—இத்கலத்தைக் கடந்து அப்பால் போகமாட்டாமை யாலே அங்கே ஸ்தாவரப் ப்ரக்ஷடையாக நிறநிறென்னகிறார். திருவாலி திரு நகரிபிற்பாகால நாயக பக்கலில் கின்றும் ஆள்வருவது எப்போதோவென்று எதிர் பார்த்தபடியே நிற்கிறென்னகிறார் என்னவுமாம்.

இன்றே சென்று - நாளைச் செய்கிறென்னென்ன வொண்ணது; நாளைக்கு நான் இருக்கப்போகிறேனோ? நாளைக்கையாலால் அவன்கான் இருக்கப்போகிறானோ? இரண்டு தடையும் அழிந்தபின் புரீ எவஞ்ச் சென்று யார்பக்கலிலே எனனசொல்லப் போகிறாய்? இரண்டு தடையும் அழிந்ததென்றால் பின்னை உலகந்தானுண்டோ? நீயும் அழிந்தாயாயாய்; ஆக, நாங்களும் பிழைத்து நீயும் வாழ வேண்டியிருந்தாயாகில் இன்றே சென்று அறிவிப்பாய் என்றளாயிற்று.

நீயுநி - அவன் ஆமருவி கிரையேய்த்தவனாகையாலே திரியக்ஜாதியான உனக்கும் முகந்தரும்; நீ சென்று கிட்டலாம். அவனுடைய சிலசுனத்தைக் கண்டு வைத்தும் "அவரை நாம் தேவரென்றஞ்சிலேமே" என்று மருண்டு பின் வாங்கின என்னைப்போலல்லாமல் அருகே பொருந்தி நிற்கலாம் நீ. [அஞ்சாதே

[நின்று.] வார்த்தை சொல்லும் விஷயத்தில் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா: 'நம்முடைய அந்த:புரத்தில்கின்றும் வந்தவர்கள்' என்று தோற்றம்படி செருக்கி வார்த்தை சொல்லவேணும்.

அவர்க்கு அறிவிக்கவேண்டும் வார்த்தை ஏதென்ன; ஓர் மாது நின் நயந்தா னென்று—என்பெயரைச் சொல்லவேண்டா; 'ஒருத்தி' என்னும்போதே அவர்தாமே தெரிந்துகொள்வர்: 'ஒருகாட்டிலே ஒருமான் அம்புபட்டுக்கிடந்து தடிக்கின்றது' என்றால் உடனே எய்தவனக்குத் தெரியுமன்றோ. [நின்றுந்நான்.] 'ஓர்மாதா' என்றாலே போதுமானது; அதற்கு மேலும் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணு மென்றிருந்தாயாகில் "நின்நயந்தான்" [உன்னை ஆசைப்பட்டிருக்கின்றான்] என்று சொல்லு. படுகொலைப்பட்டாளென்று சொல்லு என்றபடி. ஒரு கதூர்புருஷனை ஆசைப்பட்டாளல்லன், பரம்புருஷனான உன்னை ஆசைப்பட்டாளென்று சொல்லு. பரவத்திலே ஆசைப்பட்டிலன், விழுஹத்திலே ஆசைப்பட்டிலன், விபவாவதாரங் களிலே ஆசைப்பட்டிலன், அந்தர்யாயித்வத்திலே ஆசைப்பட்டிலன்; ஆசைப் படுதற்குரிய அர்ச்சாவதாரத்திலே ஆசைப்பட்டாளென்று சொல்லு.

இறையே இயம்பிக் காண்—முற்றமுடிய வார்த்தை சொல்லவேண்டுமோ நீ; சிறிது வரையைத் திறக்கும்போதே உன்னை அவர் எங்ஙனம் கொண்டாடப்போகிறார் பார்; "ஏஷ ஸர்வஸ்வகுமர்து பரிஷ்வங்கோ ஹசமமத:" என்கிறபடியே அனு மான்பெற்ற பரிசும் ஏகதேசமென்னும்படியன்றோ நீ பஹுமாதம் பெறப் போகிறாய்; இது நான் சொல்ல வேணுமோ? அதுபவத்தில் பார்த்துக்கொள்ளாய் என்றாளாயிற்று. ... 26

செங்காலமநாராயின்றேசென்று திருக்கண்ணபுரம்புக்கென்செங்கம்மாளுக்கு* என்காதலென்றுணைவர்க்குரைத்தியாகில் இதுவொப்பதெமக்கின்பயிலை*நாகும் பைங்கானமீதெல்லாருளதேயாகப் பழனமீன்கவர்ந்துண்ணத்தருவன்*தந்தால் இங்கேவந்தினிதிருத்துன்பெடையும்நீயும் இருநிலத்திலினிதின்பெய்தனமே.

27

செம் கால	சிவந்த கால்களையுடைய	நாளும்	நீ யுள்ளகாலமெல்லாம்
மட நாராய	அழகிய நாரைப்பவையே!	ஈது	
இன்றே	இன்றைக்கே புறப்பட்டுப்	கானம்	சோலைப்பாப்பு முழுவதும்
சென்று	போய்	எல்லாம்	
திருக் கண்ண	திருக்கண்ணபுரத்தில்	உனதே ஆக	உனக்கே உரியதம்படியாகச்
புரம் புக்கு	புகுந்து	செய்து	
என செங்கண்	செந்தாமரைக் கண்ணராய்	பழனம்	நீர் நிலங்களிலுள்ள
மாலுக்கு	என்மீது வியாமோஹங்	மீன்	மீன்களை
	கொண்டவரும்	கவர்ந்து	நீ கவர்ந்து உண்ணும்படி
என	எனக்குத் துணைவருமான	யாக	
வர்க்கு	சௌரிப் பெருமான் பக்க	கொடுப்பேன்;	
	லிலே	அங்கனம் நான் தந்தபின்	
என்காதல்	எனது விருப்பத்தை	ன் பெ.	
உரைத்த		யும் நீயும்	உனது மனையாட்டியும் நீயும்
ஈபல்	சொல்லுவாயாகில்	இக்கே வந்து	இவ்விடத்தே வந்து
எமக்கு	(அவரைப் பிரிந்து வருந்திக்	இனிது	மகிழ்வுடனிருந்து
	கிடக்கின்ற) நமக்கு	இருந்து	
இது ஒப்பது	இதுபோன்ற ஆனந்தம்	நிலத்தில்	(இப்) பெரிய பூமண்டலத்
இன்பம்	வேறென்றுமில்லை;	திலே	
இல்லை		இனிது இன்	மஹானந்தத்தை யடைந்து
(இதற்காக உனக்கு நான் செய்யக்கூடிய	உதவி யாதெனில்;)	பம் எய்த	வாழலாம்.
		லாம்	

***—கீழ்ப்பாட்டில் ஒரு வண்டைத் தூதுவிட்டாள்; அது போய்த் தூதுரைத்துத் திரும்பிவருமளவும் தரித்திருக்கமாட்டாமையாலே பின்னையும் ஒரு நாரையைத் தூது விடுகிறாள்.

“திசுஸு ஸர்வாஸு மார்க்கந்தே” என்கிறபடியே பிராட்டியைத் தேடி தற்கு எல்லாத் திசைகளிலும் வாகரமுதலிகளை ஏவினுப்போலே இவளும் கண்ணைக் கண்டவற்றை எல்லாம் எவகிறாள். ராமாவதாரத்திலே வாகரஜாதி வீறுபெற்றது போலே ஆழ்வார்களவதரித்துப் பகதிஜாதி வீறு பெற்றது என்பர்.

செங்காலமடநாராய்—பரகாலநாயகி தான் எம்பெருமானேடு ஸம்ச்லேஷித் திருந்த காலத்திலே அவன் தனது காலே நோக்கி ‘இதொரு காலும் சிவப்பும் இருந்தபடி என்!’ என்று கொண்டாடக் கண்டவளாதலால் நாரையின் மற்ற அவயவங்களை விட்டுக் காலேக் கொண்டாடத் தொடங்குகிறாள். இனிதாகச் சூடவேண்டிய ஸுகுமாரமான கருமுகை மாலையைச் சும்மாடு கொள்வதுபோல, கண் கொண்டு காணவேண்டிய உனதுகாலேக்கொண்டு தூதுபோகவிடுகை மிகையாயிருக்கின்றதே! என்செய்வேன்? உன்காலேப்பற்றியே என்காரியம் தலைக்கட்டவேண்டியிருக்கின்றதே என்கிறாள் ‘நாராய்!’ என்னும் விளி அம்மே! என்னுமா போலேயிருக்கின்றது. வழிபறியுண்கிறவளவிலே தாய்முகத்திலே விழித்தாற் போலே யாயிற்று தலைவனைப்பிரிந்து நோவுபடுகிறவளவிலே இந்த நாரையின் காட்சியுண்டாயிற்று. பிராட்டியைப் பிரிந்து நோவுபட்டுத் தடுமாறி கின்றவளவிலே பம்பைக்கரையில் அனுமான் வந்து தோன்றினபோது பெருமானுக்குண்டான அத்தனை ஹர்ஷம் இப்போது பரகாலநாயகிக்கு உண்டாயிற்றுப்போலும்.

“செங்காலமடநாராய்!” என்று மிக்க இரக்கந்தோற்றக் கூவினவாறே நாரை ‘என்னை இவ்வளவு போற்றிப்புக்கழ்ந்து அழைக்கவேணுமோ? திருவுள்ளம் பற்றின காரியத்தைச் சொல்லலாகாதோ? என்று கேட்கிறுப்போலே இசைவு தோற்ற அருகேவந்து நிற்க இன்றேசென்று என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிறாள். நானே பார்த்துக் கொள்ளுவோமென்று இருந்துவிடலாகாது; இப்போதே செய்ய வேண்டிய காரியங் காண். “ந லீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாம் அஸிதேக்ஷணம்” [அந்த லீதையைப் பிரிந்து ஒரு நொடிப் பொழுதும் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்] என்ற அவர்படியைப் பார்த்தாலும் கால தாமதம் செய்யலாகாது; “நச லீதா த்வயா ஹி நா ந சாஹமபி ராகவ—முஹூர்த்த மபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ யாவிலோதத்ருதென”. என்னத்தக்க என்படியைப் பார்த்தாலும் காலதாமதம் செய்யலாகாது. இப்போதே புறப்படவேணும்.

எவ்விடத்திற்கு? என்ன; திருக்கண்ணபுரம் புக்கு என்கிறாள்.

கீழ்ப்பாட்டில் “அணியழந்தார் கின்றனாக்கின்றே சென்று” என்று திருவழந்தாரேற வண்டைத் தூதுவிட்ட இத்தலைமகள் இப்பாட்டில் இத்திருப்பதியை விட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்திலே தூது விடுவானேன்? என்னில்: முற்பாட்டில் தூது விட்ட வண்டை அவன் திருவழந்தாரிலே கண்டிருப்பன்; அங்குத் தரித்திருக்க மாட்டாமல் அந்த வண்டோடு கூடவே அரைகுலையத் தலைகுலைய எதிரேவந்து ஒரு பயணம் புகுத்து திருக்கண்ணபுரத்தேற வந்திருக்கிற ஸமயமாயிருக்கும் இப்போது; அங்குச் செல்லலாம் என்கிறாள் போலும். பொதுவாக எம்பெருமானை நோக்கித் தூது விடுகிறாள் தன்யாதலால் எந்தத்திருப்பதியை நோக்கித் தூதுவிடனுங் குறையொன்றுமில்லையென்க.

திருக்கண்ணபுரத்தில் அவரைக் கண்டுபிடிக்கும் வகை ஏதென்ன; என்செய்கண்யுக்கு என்கிறாள். அவர் என்னிடத்தில் கொண்டிருக்கிற வியாமோஹமெல்லாம் திருக்கண்களிலே காணலாம்படியிருக்கும் காண்; “கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள் என்னைப்பேதைமை செய்

தனவே” என்கிறபடியே என்னைப் பிச்சேற்றின கண்களே அவரைக் கோட் சொல்லித் தருமே; என்னைப் பிரிந்திருக்கையாலே அவர்க்கு உறக்கம் இராது; அதனாலும் கண்கள் குதறிச் சிவந்திருக்கும்; அந்த அடையாளங்கொண்டே அவரைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளலா மென்கிறுளாயிற்று.

[என் துணைவர்க்கு] எந்த கிலைமையிலும் எனக்குத் துணையாயிருப்பவர் அவர்; கலந்து பிரிந்தபோதும் ஸத்தை குலையாதபடி குணதுபவத்தாலே தரிப்பிக்கவல்ல துணைவர் என்றபடி. இப்போதுண்டான ஆற்றாமையைப் பரிவிரிப்பதற்கு அவரே துணைவர்; “எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனுயிந்திரனும் மற்று, மொருத்தரு மிப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருயில்லை.”

அவரைக்கண்டு கூறவேண்டியவார்த்தை என்னென்ன; எங்காதல் உரைத்தியாகில் என்கிறுள் நீ அவர்க்கு வேறென்றுஞ் சொல்லவேண்டா, ‘இவ்வனே ஆசைப்பட்டிக் கிடக்கிறுளொருத்தி’ என்று இவ்வளவு சொன்னால் போதும். மற்றையோருடைய காதலைக் காட்டிலும் தன்னுடைய காதல் பரமவிலக்கணம் என்பது தோன்ற ‘எங் காதல்’ என்கிறுள். “சொல்லாதொழிய கில்லென் அறித்த சொல்லில், நும்மடியாரெல்லாரோடுமொக்க எண்ணி யிருந்தீரடியேனை, நல்லாரறிவீர் தியாரறிவீர் நமக்கிவ்வுலகத்து, எல்லாமறிவீர் ஈதேயறியீரிந்தனரீரே.” [4-9-6] என்ற பாசரம் இவ்வு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. [எங் காதல்] என்னுடைய காதல் மற்றுமுள்ள முழுக்கூக்களின் காதல்போலன்று. அயர்வறு மமரர்களின் காதல் போலன்று அயர்வறுமமரர்களதிபதியின் காதல்போலுமன்று; ‘என்னுடைய காதல்’ என்றே சொல்லுமித்தனை. ‘பரதாழ்வானுடையதோய்’ என்றால் விலக்கண மென்று ப்ராரித்தமன்றே, அதுபோலே.

உரைத்தியாகில்—அங்குச் சென்றவாறே அவருடைய வடிவழகிலே கால் தாழ்ந்து போனகாரியத்தை மறக்கவுங்கூடுமே; தன்னையும் மறக்கும்படியாயன்றே அவ்விடத்து இனிமைதானிருப்பது. அப்படிப்பட்டவதில் கால்தாழாமல் தரித்து நின்று என் காதலை அவர் பக்கவில் உரைக்கவல்லையாகில் என்கிறுள். நீ வாய் படைத்ததற்கு இதுவன்றே பிரயோஜனம்; பலவார்த்தைகளையும் சொல்லிப்போருகிற உன்வாயிலே என்விஷயமாக இந்த ஒருவார்த்தை வந்தாலாகாதோ?

நான் சொன்னமாத்ரித்தால் அவர் வந்திடுவரோவென்ன; உரைத்தியாகில் இது வொப்பதெமக்கின்பயிலில் யென்கிறுள். அவர் வரட்டும், வராமற்போகட்டும்; நீ அவரிடம் சென்று என்காதலைச் சொல்லுமதுவே எனக்குப் பரமாரந்த மென்கிறுள். அவர் பரமசேதரன்றே; துதுரை செவிப்பட்டால் வராதொழிவரோ? வந்தே திருவர் என்றிருக்கிறுள்.

எனக்காகச் சென்று துதுரைத்தல்மாத்ரிதம் போராது; அவ்வுபகார ஸ்மிருதியாலே நான் உனக்குப் பண்ணும் கிஞ்சித்காரத்தையும் அங்கேரிககவேணு மென்கிறுள். [நானும் பைங்காணிமேல்நாழனதேயாகப் புணரீங்க் கவர்த்துண்ணத்தருவன்] பிரித் தாரிரங்குமிடம் நெய்தலையையாலே கடற்கரையிலே தானிருக்கிறுளாய், ‘பரப்புடைத் தான் கடற்கரைச்சோலை யெல்லாம் எங்காளும் உன் அதிநமரம்படி பண்ணிவைப் பேன்; ஆனைக் கன்றுபோலேயிருக்கிற மீன்களை நீ மேல்விழுத்து புஜிக்கும்படியாக சேகரித்துத் தருவேன்’ என்கிறுள். இத்தால் புருஷகாரருந்தயம் பண்ணி பகவத் விஷயத்திலே சேர்ப்பிக்கும் ஆசார்யனுக்கு “பொன்னுலகாரீரோ” என்னுமா போலே’ உபயவிபூதியுமளித்தாலும் தரும் என்றதாயிற்று. ஆசார்யன் ஒருகால் உப கரித்துவிடுமித்தனே; சிஷ்யன் வாழ்நாளுள்ளவளவும் அதுவர்த்திக்கக் கடவன் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தமும் இதில் விளக்கக் காண்க. “பழனமீன் கவர்ந்து உண் ணத்தருவன்” என்றதன் உள்ஹறை பொருளாவது—நாரைக்கு மீன் எப்படி இனிதோ அப்படி ஆசாரியனுக்கு உகப்பான பொருளைத் தந்து கிஞ்சித்கரிக்க வேணுமென்பதாம்.

தந்தால் இங்கேவந்து இனிதிருந்து உன்பெடையும் நீயும் இருநிலத்திலினிதன்பெய்த
 ளி—நான் பண்ணின் கிஞ்சித்காரத்தை ஸ்வீகரித்து நானிருந்தவிடத்தே வந்து
 புஜிக்கவேணும்; ஏகாகியாய் வந்திருக்கவொண்ணாது. அபிமத விஷயத்தோடே
 கூட வந்திருக்கவேணும். நான் தனியிருந்து படுகிற வருத்தந்தீர் உன்னையாவது
 கூடபிறகுமிறுப்பிலே காணப்பெறவேணும். இங்ஙனே நானும் வாழ்ந்து நீயும்
 இனிது வாழ்ந்து நோக்கவேணு மென்றாளாயிற்று. 27

தென்னிலங்கையன் சிறியவுணன்மாள்ச் சென்றுகழுன்றினையும் திரிந்தோர்தோல்*
 மன்னிலங்குபார்த்தைமாள்வந்த வரையுருவின்மாகின்றிறைத்தோழி!* என்றன்
 பொன்னிலங்குமுலைக்குவட்டிலுட்டிக்கொண்டு போகாமவல்லேனுப்புலவியெய்தி*
 என்னிலங்கமெல்லாவந்தின்பெய்த எப்பொழுதும் நினைந்துருகியிருப்பந்தானே. 28

தோழி	வாராய் தோழியே!	பொன் இலங்கு	பசலைநிறம் படர்ந்த முலை குவட்டில் களாகிற கம்பத்திலே
தென் இலங்கை	தென்னிலங்கையிலுள்ள	முலை குவட்டில்	
அரண்	கோட்டைகள்	பூட்டிக் கொண்டு	அப்பால் போகவொண்ணாது படித்து வளர்க்க வல்ல வளாகி
சிதறி	அழிந்து	போகாமவல் லேன் ஆய்	
அவுணன்	{ இராவணனும் முடியும்படி யாக	புலவி எய்தி	அவரைப் பிரிந்து பட்ட வருத்தமெல்லாம் அவ ரெதிரே பட்டு
மாள்		சென்று	
உலகம் மூன்றி னையும் திரிந்து	{ (தரி விக்கிரமாவதார காலத் தில்) முவுலகங்களையும் வியாபித்தவரும்	என்னில் அங்கம் எல்லாம் வந்து இன்பம் எய்த எப்பொழுதும்	என்னுடைய எல்லா அவ மவங்களும் என்னிடத்தே வந்து சேர்ந்து மடையும்படியாக எல்லாக்காலத்திலும் நான் நான் நினைந்து உருகி இருப்பன்
மன் இலங்கு		அரசர்கள் விளங்காநின்ற	
பார்த்தை	{ பாரதயுத்தம் முடியும்படியாக	உருவங் கொண்ட பெரிய யானை போன்ற பெருமானை,	முடிந்து பிழைப்பேன்.
மாள்		ஒர் தோரால் ஊர்ந்த	
வரை உருவின்	{ மலை போன்ற உருவங் கொண்ட பெரிய யானை போன்ற பெருமானை,	உருகி இருப்பன்	
மாகின்றிறை		என் தன்	என்னுடைய

* * *—திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் *வைகல் பூங்கழிவாயென்னுந் திருப் பதிகத்தில் எம்பெருமான் பக்கல் தூதுவிட்டு, அநந்தரம் அவன் வந்து முகங்காட்டக் காணாமையாலே பிரணயரோஷம் தலையெடுத்து ஊடல் செய்தாப்போலே இப் பரகால நாயகியும் கீழே தூதுவிட்டவன் இதிலே ஊடுகின்றான். 'இப்போது நம்முடைய ஆற்றுமை கனத்திருக்கையாலும் தூது அனுப்பியிருக்கிறோமாகையாலும் சில சுபநிமித்தங்கள் தோன்றி யிருக்கிறபடியாலும் கடுகவே அவன் வந்து நிற்கப் போகிறான்; அப்படி அவன் வந்தால் முகங்கொடுத்து வார்த்தை சொல்லுவோமல்லோம்; ஏனென்றால், அவனுடைய ஸம்சலேஷம் உடனே விசுலேஷத்தை வினைவித்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே இன்னமொரு விசுலேஷத்துக்கு இலக்காயிருந்து மீண்டுமிண்டும் வருத்தப்படுவதிலுங்காட்டில் அவனுக்கு முகங்கொடாதே அவன் கண்வட்டத்திலே முடிந்து பிழைப்பது நன்று' என்று நிச்சயித்துக்கொண்டான். தம்மை முடித்துக்கொள்ள நினைப்பவர்கள் வெற்றிலை தின்னுதல் பூச்சுடுதல் சாந்தனைதல் சிரித்தல் முதலியன செய்யுமாபோலே இவளும் முடிவுக்குப் பூர்வாங்கமாகத் தெளிவுபெற்றிருந்தான். உள்ளே யுருகி மையாநிறகச் செய்தேயும் மேலுக்குத் தெளிந்திருந்தான்: அதைக் கண்ட தோழியானவன் 'இந்த நிலைமையிலே இவள் தெளிந்திருக்கைக்குக் காரணமில்லையே' எனச்சிந்தித்து அவளையே வாய்

கீட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வோமென்றெண்ணி 'நங்காய் இப்போது உன் னெஞ்சிலே கிடக்கிறதென்' என்று கேட்க; 'அப்பெரியவர் வந்தால் பண்டுபோலே முகங்கொடுக்கக் கடவேனல்லேன்; அவர் கண்ணெதிரே உயிரைவிட்டு முடிந்து போவதாகத் துணிந்திருக்கின்றேன்' என்று தலைவிசொல்ல; அதுகேட்ட தோழி யானவள் 'கெடுவாய், மலையோடேமல்பொருத மல்லருண்டோ? உயவியூதிநாத ராய் ஸர்வசக்தராயிருக்கிறவரோடே அபலையான நீ எதிரிடுவதென்று ஒரு காரிய முண்டோ? "நல்லவென்தோழி! நாகணையிசை நம்பரர் செல்வர் பெரியர் சிறு மானிடவர் நாம் செய்வதென்?" என்று சொன்னவர்களைக்கேட்டதில்லையோ? ப்ரணயிகளிடத்துச் செய்யத்தக்கதை ப்ரபுக்களிடத்துச் செய்யலாகுமோ?' என்று சொல்ல அவருடைய ப்ரபுத்வம் என்கையிலே படுகிறபடி பாராய்' என்று தலைவி சொல்ல; 'இவளுடைய உறுதியைப் பார்த்தால் முடிந்தேதீருவன் போலேயிருக் கிறது; ப்ரணய ரோஷத்தோடேகின்று, உயிர்தூக்குமளவு ஆகாதபடி இவளை நோக்கவேணும்' என்று பார்த்ததோழியானவள் 'நங்காய்! அவர்க்குள்ள ஆச்ரித பகைபாதம் உனக்குத் தெரியாதுபோலும்; ஒரு பிராட்டிக்காகத் தென்னிலங்கை செற்றவர்காண்; இந்திரனுக்காக மாவலியை வலிதொலைத்து மூவுகைளந்தவர் காண்; பாண்டவர்கட்குப் பகைபாதியாயிருந்து தேரைநடத்தினவர்காண்' என்று சில சேஷ்டிதங்களை யெடுத்துக் கூறி, 'ஆமாம் தோழி! எல்லாம் நானு மறிவேன்; அவை யெல்லாம் வஞ்சகச் செயலத்தையேகாண்; நான் முடியாமலிருக்கமாட் டேன்' என்று தன் உறுதியை வெளியிடுகிறுளிடில் பரகாலநாயகி.

தென்னிலங்கை யரண்சிதறி—மேலே "வரையுருவின் யகவிற்பை" என்கையாலே மதயானையின் வியாபாரமாகச் சில சேஷ்டிதங்களைப் பேசுகிறாள். (தோழி சொன்ன சேஷ்டிதங்களை அருவதித்துப் பேசுகிறபடி.) ஒரு மதயானை வழிபோகா கின்றால் எதிரே கண்டவற்றையெல்லாம் கையாலும் காலாலும் அழித்துக்கொண்டு போமாபோலே கரதுஷணைதிகளைக் கொன்றும் வாலியை வதைத்தும் சடற்கரை யிலே சென்று கடலை அணை செய்து இலங்கையை அடைமதிப்படுத்தின படியைக் கண்டபோதே இராவணன் செத்துப் போனவகை ஆயினன் என்பது தோன்றப் பரகரம் தொடுத்திருக்குமழகு காண்மின். [தென்னிலங்கை யரண்சிதறி அவுணன் மாளச் சென்று] பெருமாள் போன போக்கிலேயே இராவணன் முடிந்தானென்கை. ஒருபிராட்டிக்காக அவர் பண்ணின் யானைத்தொழில் இதுவன்றோ என்று தோழி சொல்ல; 'ஆமாம், அவர் பரம ப்ரணயிதான்; அபலைகளாயிருப்பாரை அகப் படுத்திக் கொள்வதற்காகச் செய்த செயலாகையாலே பகட்டுக்காண்' என்று கழித்துப் பேசுகிறபடி இது.

உலகமுன்றியுய்திற்று—உலகனந்தபடியை கினைக்கிறது இங்கு. ஒரு மத யானை யதேஷ்டமாகத் திரியுமாபோலே எல்லாத்தலைகளிலும் திருவடிகளை மீட்டுத் திரிந்தவாறு. 'அந்யசேஷத்வத்தாலும் ஸ்வாதந்த்ரிய ப்ரதிபத்தியாலும் விமுகரா யிருப்பவர்களின் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்து உய்வு பெறுத்த மலர்காண்' என்று தோழிசொல்ல! ஆமாம்; அவர் விமுகர்தலைகளிலே திருவடிகளை வைப்ப வரேயன்றி "அடிச்சியோர்த் தலையிசை நீயணியாய் ஆழியைகண்ணாவுன் கோலப் பாதம்" என்று பல்பன்னிரண்டும் காட்டி இரப்பவர்கட்கு முகங்கொடுக்கும் தயானு அல்லர்காண் என்று சொல்லிக்காட்டுகிறபடி.

ஓர் தோல் மன்னிலங்கு பரதத்தை யாண்பூர்த்த—எதிரிகளான துரியோதனதுயர் 'கிருஷ்ணன் ஆயுத மெடுக்கவேண்டா' என்றார்களேயல்லது 'ஸாரதியாய் நிற்க வேண்டா' என்றும் சொல்லவில்லையே; ஆகையாலே ஸாரதியாய் கின்று ஒரு தோராலே ப்ரதிபகைகளை அழியச் செய்தானுயிற்று. "பந்தார்விரலான் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்துக், கந்தார்களிற்றுக் கழன்மன்னர் கலங்கச் சங்கம்

வாய்வைத்தான்” என்கிறபடியே த்ரௌபதியின் குழலை முடிப்பிக்கைக்காக அவர் பண்ணின் வியாபாரமன்றோ வென்று தோழி சொல்ல; ஒருத்திக்காக இப்படி காரியஞ் செய்கிறவனென்று நாட்டாரைப் பகட்டுகைக்காகச் செய்தாரித்தனை; தம்மையே புகலாக நம்பியிருப்பாருடைய கூந்தலைவிரிப்பிக்கு மவர்காண என்று சொல்லுகல் இங்கு உள்ளுறை. ஆக இப்படிப்பட்ட வறையுருவின் மாகனிறை—திண்மைமீல் மலைபோன்று செருக்கில் ஆணைபோன்றிருக்கின்ற அவரை [தோழி!] அன்னவரை நான் என்ன பாடுபடுத்தப்போகிறேன் காணாய் தோழி!; நீ விலக்காமலிருக்க வேணும்; விலக்காதிருந்தாயாகில் அவர் பதும்பாடுகளை யெல்லாம் காணலாமென்கை.

என்றான் போன்விஷங்கு முனைக் குவட்டில் பூட்டிக்கொண்டு—என்கையில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்க எனக்கு வெல்ல வெண்ணுத நில்முண்டோ? எம்பெருமானாகிற அந்த மத்யானையை என்னுடைய முலையாகிற ஸ்தம்பத்தோடே சேர்த்துக்கொண்டு இறுத்திக் கட்டிவிடுவேன்; முகங்கொடுத்துப் பேசமாட்டேன், வெண்ணெய் திருடின கண்ணிரானை யசோதை உரலிலே கட்டிப் போட்டு வைத்தாப்போலே, என்னைப் படுகொலையடித்த பெருமானை முலைக்குவட்டிலே கட்டிப் போட்டு வைப்பேன்; இதுவாழிற்று அவனுக்கு நான் செய்யும் பெரிய சிணை. என்னிடத்திலே முகம் பெருமையாலே அவன் ஓடிப்போகத் தேடுவன்; [போகாமை முலைக்குவட்டில் பூட்டிக்கொண்டு] “குற்றமற்ற முலைதன்னைக் குமரன் கோலப்பனைத்தோளோடு, அற்றகுற்ற மவைதீர அணையவமுக்கிக் கட்டரே” என்கிறபடியே அவனாலும் நெகிழ்வொண்ணுதபடி கட்டிப் போட்டு வைப்பேன்.

அவன் வந்து முகங்காட்டினால் நெஞ்சு மேல்விழாதிருக்க வேணும்: அவனை ஒரு சரக்காகவே நினையாமல் தரும்பாக நினைப்பேகை வேணும்; நீ அவனுக்குப் புருஷகாரமாக நிற்காம விருக்கவேணும்; இவ்வளவும் பெற்றேறெனில் என் எண்ணம் ஈடேறும் என்ற கருத்துப்படி, ‘வல்லேனுய்’ என்கிறார். [புலவிய்யதி.] அவனைப்பிரிந்துபட்ட வருத்தமெல்லாம் அவன் கண்முன்னே படக்கடவேனென்கிறார். அன்றியே, அவனைப் பிரிந்து நாம் பட்டபாடெல்லாம் அவன்றான் என்முன்னே பழம்படி பண்ணக்கடவே நென்கிறார் என்னவுமாம். இப்பொருளில், எய்தி என்றது ‘எய்த’ என்றபடி: எச்சத்திரிபு.

என்னில் அங்கமெல்லாம் வந்து இன்பமெய்த—இப்போது ஸம்சுலேஷிப்பதும் மறுபடியும் விசுலேஷிப்பதும் மீண்டும் ஸம்சுலேஷிப்பதும் மீண்டும் விசுலேஷிப்பதமாகி மென்மேலும் வருத்தங்கட்கு இலக்காயிராதபடி அவன் கண் வட்டத்திலே முடிந்து பிழைக்கக்கடவே நென்கை. கண்கை கால் முலே முதலிய ஸகல அவயவங்களும் முடியக் கடவன. முடிந்துபோவதே பேரின்ப மெய்துதலாம் இங்கு. ஏழையாய்ப் பெரிய குடும்பியாதிருக்குமவன் கூலாமகாலத்தில் குடும்பத்தினுடைய பசியும் தன்பசியும் பொறுக்கமாட்டாமையாலே குடும்பத்தோடே ஆற்றிலே விழுந்து முடிந்து மகிழ்க்கடவேனென்று நினைக்குமாபோலே இவளும் நினைக்கிறாளாயிற்று. அவன் வந்தவாறே இந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு ஸம்சுலேஷிக்க வொருப்படுவேனென்று நினைக்க வேண்டா; எப்போதைக்கும் இதுவேதுணிவு. நினைத்த மாத்திரத்திலே உருகிப்போவதே என் பிரக்ருதி கான்மியன் என்கிறார்.

இப்பாட்டில் எல்லை கடந்த ப்ரணயரோஷத்தை வெளியிடும் முகத்தால் தன்னுடைய ஆற்றுமைமீன் கணத்தை வெளியிட்டவாறு. இனிப்பெற்றல்லை தரிக்க வொண்ணாத படியான ‘முடிந்தவவா’ என்கிற பரமபக்தி முதிர்ந்தமை சொன்னபடி.

...

...

...

...

...

அங்ஞயர்குலமகளுக்கரையன்றன்னை அலைகடலைக்கடைந்தடைத்தவம்மான்றன்னை
 குன்றதவலியுக்கிடுகோணமானக் கொடுஞ்சிலையச்சரந்துநுநுங்கினைந்து
 வென்றனை* குன்றெடுத்ததோவினனை விரிதிரைநீர்விண்ணகரம்மருவிநாரும்
 நின்றனை* தன் குடத்தைக்கிடத்தமனை நெடியானையடிநாயேன்நினைத்திட்டேனே.

29

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்	குலம்	அரக்கர் குலங்களை நிர்ப்பல
ஆயர் குலம்	இடைக்குவத்துச் சிறந்த மக	வென்றனை	மாக்கி வெற்றி பெற்றவரும்
மகளுக்கு	ளாக அவதரித்த நபின்	குன்று எடுத்த	கோவர்த்தன மலையைக்
	னைப் பிராட்டிக்கு		குடையாக எடுத்த
அரையன்	நாயகரானவரும்	தோளினனை	புஜத்தைதையுடையவரும்
தன்னை		விரி திரை நீர்	பரந்த அலைகளையுடைய
அலை கடலை	அலையெய்கின்ற கடலைக்	விண்ணகரம்	பொய்கைகள் நிரம்பிய திரு
கடைந்து	கடைந்தவரும்	மருவி	விண்ணகரிலே பொருந்தி
அடைத்த அம்	(அதில்) அனை கட்டின	நாளும் நின்	எப்போதும் ஸங்கிதிடண்ணி
மான் தன்னை	ஸ்வாமி யானவரும்	ருனை	யிருப்பவரும்
குன்றாத வலி	குறைதலில்லாத மிடுக்கை	தண் குடந்தை	குளிர்ந்த திருக்குடந்தையிலே
	யுடைய		பள்ளிகொண்டிருக்கும்
அரக்கர்	இராவணன் முடியும்படியாக	கிடந்த மாலை	ஆச்சரிதவ்ஸலரும்
கோண மரள			
கொடும் சிலை	கொடிய வில்லிலே	நெடியானை	ஸ்ரீவோத்தமருமான பெரு
வாய்			மானை
சரம் தூந்து	அம்புகளைத் தொடுத்துப்	நாய் அடியென்	நாய்போல் நீசனான அடியென்
	பிரயோகித்து	நினைத்திட்டேன்	நினைத்தேன்.

*** - கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து ஒரு நிலை நின்றார்; அதாவது 'எம்பெருமான் வந்தவாறே அவனுக்கு ஏதோ பொரு சினைக்கு செய்து தாம் முடிந்துபிழைப்பதாகப் பேசினார். அவன் வந்தாலன்றோ அது செய்யலாவது; வரக்காணாமையாலே கதறிக் கூப்பிடுகிறார். விபவாவதாரங்களையும் அர்ச்சாவ தாரங்களையும் பேசிக் கதறுகிறார். கம்மாழ்வார்க்கு*முனியேநான் முகனே யென் று திருவாய்மொழி போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு இப்பாசரம்.

அன்று ஆய்குலமகளுக்கு அரையன்றன்னை - தம்மோடொத்த திவ்ய மலரிஷிகளுக்கு உதவினபடியைப் பேசத்தொடங்கி முந்துறமுன்னம் நபின்னைப் பிராட்டிக்கு உதவினபடியைப் பேசுகிறார். 'அரையன்' என்பது 'அரசன்' என்ற பதத்தின் போலி. நபின்னையின் துயரத்தைத் தொலைத்த பிரபு என்றபடி.

அலைகடலைக் கடைந்தடைந்த அம்மான் தன்னை - கடலைக் கடைந்ததும் கடலில் அனை கட்டினதும் பிராட்டிக்காக. பிராட்டியைப் பெறுதற்காகக் கடலைக்கடைந்தது; அவளுடைய தனிமையைத் தீர்க்கக்காகக் கடலையடைத்தது. தேவர்கட்கு அமு தங்கொடுப்பதற்காகவன்றோ கடல் கடைந்த தென்னில்; அன்று; பிராட்டியைப் பெறுதலே முக்கியமான பலன்; மற்றது ஆறுஷங்கிகம் என்க. "அம்மான் - வர முதுன அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமானே!" என்றாரே இவர்தாமே.

[குன்றத வலியுக்கி இத்தாதி.] வரபலத்தையும் புஜபலத்தையும் பற்றுசாகக் கொண்டு பரவரிம்மையே போதுபோக்காயிருக்கும் ராக்ஷஸனுதிக்கெல்லாம் தலை வலையிருந்த இராவணன் தொலையும்படியாக ஸ்ரீசாரங்கவில்லிலே அம்புகளைத் தொடுத்து நடத்தி வெற்றிபெற்ற வீரடைமை சொல்லுகிறது. ராக்ஷஸனுலத்தவ ரான விபீஷணுழ்வான் வாழ்ந்து போயிருக்க, 'குலம் களைத்து' என்ன லாமோ வென் னில்! அவர், தம்முடைய கினைவாலும் இராவணனுடைய கினைவாலும் சர்வரத்தித் திருமகனுருடைய கினைவாலும் ராக்ஷஸ குலத்தில் நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு இக்க

வாகு குலத்திற் புருந்து விட்டாரென்பது வான்மீகி முதலிய முன்னோர்களின் ஸித்தாந்தம். இது ஸ்ரீ வசநபூஷணதிகளில் விரியும்

இராவணனொருவனே குற்றமியற்றினவனுயினும் அவனுடைய ஸம்பந்தம் மே ஹேதுவாகக் குலங்குலமாக நசிக்கொழிந்தது. “கேசவன் தமர் கீழ்மே லெமரோழெழுபிறப்பும், மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா” என்கிறபடியே, ஒருவன் அநுகூலனான அவனுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் உஜ்ஜீவிக்குமாபோலே ஒருவன் பிரதிகூலனான அவனுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளும் அழிந்துபோகக் கடவர்கள். பிரதிகூலனான இராவணனுடைய ஸம்பந்தத் தாலே ராக்ஷஸகுலமடங்கலும் பாழ்பட்டன; அநுகூலனான ஸுகீரவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலே வாராஜாதிமடங்கலும் வாழ்ச்சி பெற்றன.

குன்றெடுத்த நோவினை—ஆயர்க்கு நேர்ந்த ஆபத்தைப் போக்கினது ஒரு பெருமையோ? என்னுடைய ஆபத்தைப் போக்கவேண்டாவோ வென்பது இங்கு உள்ளுறை.

விந்திரை நீர் விண்ணகம் மருவி நானும் தின்றுனை—கீழ்ச்சொன்ன விபவாவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களையும் அநுகூலிக்கக்கூகவன்றோ திருவிண்ணகரிலே நித்ய வாஸம் பண்ணுகிறது. திதுவிண்ணகம்—ஒப்பிலியப்பன் ஸங்கிதி என்றும், உப்பிலியப்பன் ஸங்கிதி என்றும் வழங்கப்பெறும். சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று.

திருவிண்ணகரிலே நின்றான்; திருக்குடந்தையிலே கிடந்தான்; நின்றால் எங்கேனும் புறப்பட்டிப் போக நினைவுண்டு போலும் என்று நினைக்கும்படியாயிருக்கும்; பள்ளிகொண்டிருந்தால் அங்கனே நினைப்பாரில்லையே: ‘ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது போகோம்’ என்றுகிடக்கிற கிடையாயிற்று. [மாலை] “மாலாய்ப் பிறக்க நம்மியை மாலே செய்யும் மணளனை” என்கிறபடியே தானும் வ்யாமோஹசாலியாய் அடியார்களையும் வ்யாமோஹசாலிகளாக ஆக்குமவன் என்க [நெடியாலை] இப்படிப்பட்டவன் இப்போது எனக்கு எட்டாதவனுயினென்று காட்டுகிறபடி.

அடியையேன் நினைத்திட்டேனே—அவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லையில்லாதாப் போலே என்னுடைய தாழ்வுக்கும் எல்லையில்லை; திறந்த வாசலெல்லாம் நுழைந்து திரியும் ஐந்துபோலே மிகத் தண்ணியன். இப்படிப்பட்ட நான் அப்படிப்பட்ட பரம்புருஷனை நினைத்திட்டேன்—‘அம்மானாழிப் பிரானவன் எவ்விடத்தான் யானார், எம்மாவனியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்குங்கண்டர்’ என்றாப்போலே, மிக நீசனான அடியேனுக்கும் விதி வசத்தாலே நேர்ந்த இக்கலவி நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென்று நினைத்திட்டேன் என்றவாறு. 29

மின்னுமாமறைவழும்மேகவண்ண! விண்ணவர்தம்பெருமானேயருளாயென்று*

அன்னமாய் முனிவரோடமரேந்த அருமறையவெளிப்படுத்தவம்மான்றனை*

மன்னுமாமணிமாதம்ங்கவேந்தன் மானவேற்பரகாலன்கவியன்சொன்ன*

பன்னியதூதமிழ்மாவிலைவர் தொல்லைப்பழவினையமுதலரியவல்லார்தாமே.

30

முனிவரோடு	{ முனிவர்களும் தேவர்களும்	{ மன்னு மரமணி	{ சர்வதமான சிறந்த மணி
அமர் எத்த			
அன்னம் ஆய்	{ ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்து	{ மரடம் மங்கை	{ மங்கைநாட்டுக்குத் தலை
அருமறைய			
வெளிப்படுத்த	{ பிரகாசிப்பித்த	{ மானம் வேல்	{ பெருமை தங்கிய வேற்
அம்மான்	{ ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக,		
தன்னை			

பரகாலன்	{ பிறமத்தவர்கட்கு யமன்	என்று	{ என்று பிரார்த்தித்து அரு
கலியன்	{ போன்றவருமான்	சொன்ன	{ னிச் செய்த
ம மா	{ திருமங்கையாழ்வார்,	பன்னிய	{ மிகவும் பரமபிண
மழை தவழும்	{ 'மின்னலோடு கூடியும் மிக	தமிழ் நூல்	{ தமிழ் சரண்தாமயிராநின்ற
மேகம் வண்ண	{ வும் குளிர்ந்தும் தவழநது	மாலை	{ இச்சொல் மாலையை
விண்ணவர்	{ வருகின்ற மேகம்போன்ற	வல்லார் தாம்	{ ஓதவல்லவர்கள்
தம் பெரு	{ வடிவையுடையவனே !	தொல்லை	{ அநாதியான
மானே	{ தேவாதி தேவனே !	டமு வினையை	{ முன்ன வினைகளை
அருளாய்	{ அருள்புரியவேணும்	முதல்	{ வேரோடே
		அரிய வல்லார்	{ களைந்தொழிக்கவல்லவராவர்

* * *—இத்திவ்வியப் பிரபந்தம் கற்பார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. “பன்னிய நூல் தமிழ் மாலைவல்லார் தொல்லைப் பழவினையை முதலரிய வல்லார் தாமே” என்று பயனுரைக்கும் முகத்தால் அப்படிப்பட்ட பேற்றைத் தாம் பெற்று மகிழ்ந்தமை தொனிப்பிக்கப்பட்டதாகும்.

மின்னுமா மலர்தவழும் மேகவண்ணம்—மின்ன முழங்கி வில்லிட்டு அழகியதாய் வர்ஷிப்பதொரு காளமேகம் போன்ற வடிவுபடைத்த பெருமானே! இங்கே வியாக்கியான வாக்கியம் காண்மின்;—“*அடிநாயென் நினைந்திட்டேனே என்ற இவருடைய ஆர்த்த நாதத்தைக் கேட்டு இவருடைய தாபமெல்லாம் நீங்கும்படியாகக் குளிரேநோக்கிக்கொண்டு காளமேக நிபச்சயமமான வடிவோடே வந்து முகக் காட்டின படியைச் சொல்லுகிறது.”

விண்ணவர்தம் பெருமானே! அருளாய் என்று—கீழ்ச்சொன்ன மின்னுமா மழை தவழும் மேகவண்ண வடிவை ஓவாத ஊணை உண்டு களிக்கப்பெற்ற அயர்வறம மார்களுக்கு அதிபதியே!. கடலிலே வர்ஷிப்பது போலவும் மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பதுபோலவும் அவர்களுக்கு உன்னைக் கொடுப்பது ஓரேற்றமோ? [அருளாய்] அவர்கள் உன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணுமாபோலே நானும் உன்னை நித்யாநு பவம் பண்ணும்படி கிருபை பண்ணவேணும் [என்று மன்னுமாமணி மாடமங்கை வேந்தன் மானவேற் பரகாலன் கலியன் சொன்ன பன்னிய நூல் தமிழ் மாலை] மங்கை நாட்டுக்கு அரசராய், வேல் பிடித்துப் பகைவெல்லுந் தொழிலிலே ஊன்றிக் கிடந்தவர் “அரசமர்ந்தானடி சூழிமரசையல்லால் அரசாக வெண்ணேன் மற்றரசு தானே” என்றற்போன்ற அத்யவஸாயத்தின் கனத்தாலே இங்கனே பேசின ராயிற்று. எம்பெருமானும் அவனடியார்களும் உவந்து முடிமேற் கொள்ளும் பிரபந்தமாதலால் மாலை எனப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்ட திவ்யப்ரபந்தத்தை ஓதவல்லவர்கள் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்து நித்ய கைங்கரியம் பெற்று வாழப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... 30

அடிவாவு:—மின், பார், திருவடி. இந்திரன். ஒண்மிதி, அஃம், வறடி, நீர், வங்கம் பொன், பட்டு, நெஞ்சு, கல், முகை, கல்லுயர்ந்த, கன்று, பொங்கு, கார், முற்று, தோளும், மை, கைவளம் உள்ளார், இருகை, மின், தேமருவு, செங்கால, தென்னிலங்கை, அன்றாயர், மின்னுமா, வையம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகையில்

திருநெடுந்தாண்டக வுரை முற்றுப்பெற்றது.

